DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

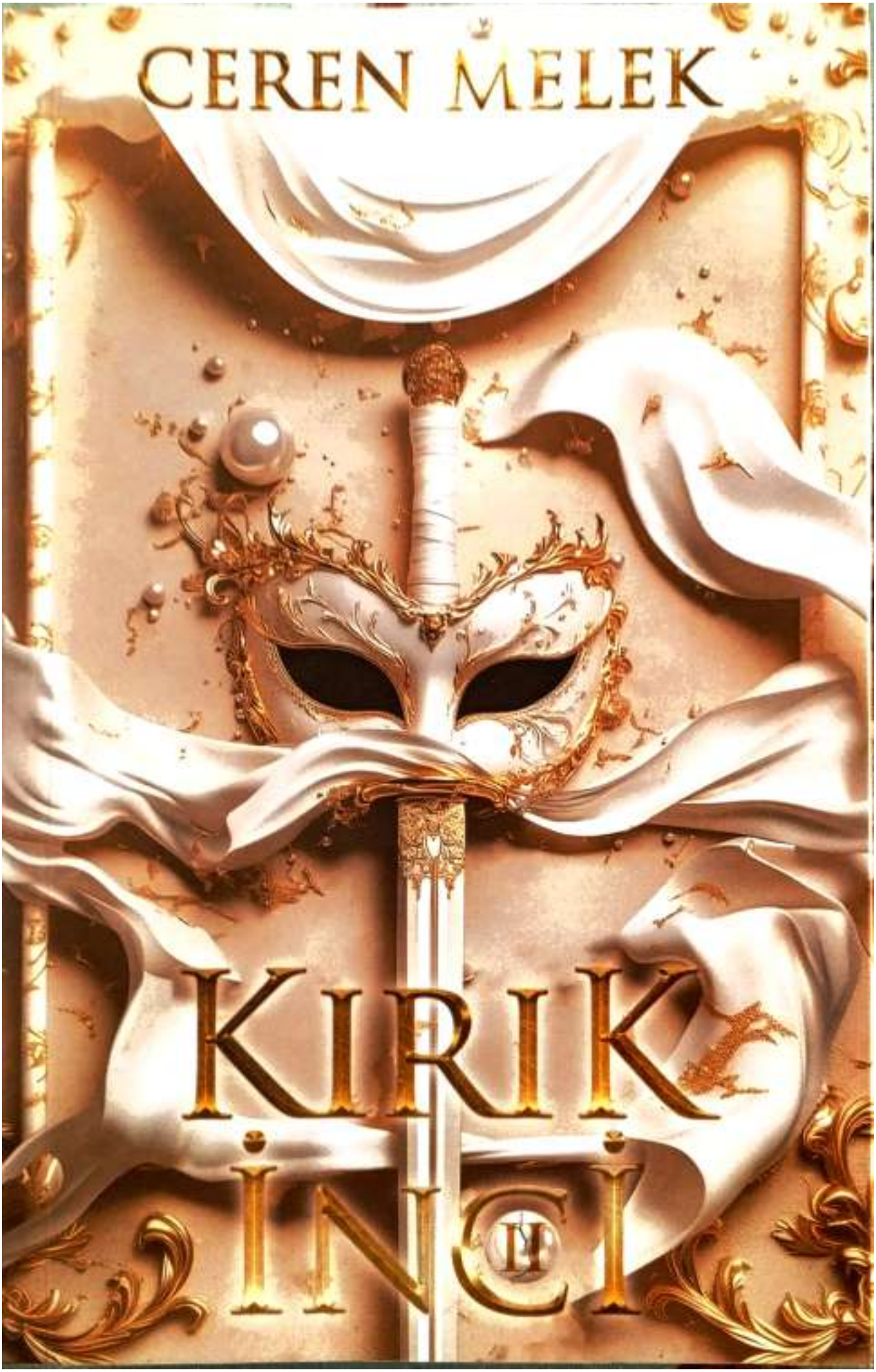
CEREN MELEK
KIRIK
İNCİ
II

Asıl miras bendim.
Ben İnci'ydim.
Ben ailemin
İnci tanesiydim.
indigo yay

CEREN MELEK

KIRIK İNCİ

İNDİGO KİTAP

KIRIK İNCİ-2

CEREN MELEK

Baskı: Kasım 2025
ISBN: 978-625-5841-97-1
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2025, Ceren Melek
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayına Hazırlayan: Seda Durdu
Editör: Zeynep Karadeniz
Son Okuma: Şeyda Nur Arslan
Kapak Tasarımı: Sanem Özel

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

CEREN MELEK

KIRIK İNCİ

İNDİGO KİTAP

Bu kitapta geçen kişiler ve kurumlar tamamen hayal ürünü olup her ayrıntısıyla kurgudan ibarettir.
Uyarı: Şiddet ve cinsellik unsurları bulunmaktadır.

BÖLÜM 1
KÖR GERÇEK

KÖR GERÇEK

Bu bir oyun değildi, bu bir kandırmaca değildi, bu sadece gerçeklerle yüzleşmekti. Asıl zor olan gerçeği görmek değildi, asıl zor olan gerçeği bilmekti.

Salonda fısıltılar bir bütün olup çoktan fısıldaşmadan çıkmıştı. Herkes şaşkındı ama salonda biri vardı ki o herkesten daha çok şaşkındı.

Şaşırdığı şey gerçekleri bilmem miydi? Yoksa o gerçeklerle onu rezil etmem miydi? Belki de onu böyle parmağımda oynatmamdı. Sanırım hepsiydi.

Arslan Kırahanlı yüzüne zırh gibi taktığı görünmez bir maskeyle bana bakıyordu. Şu dakika onun yüzünden bir ifade çıkarmak imkânsızdı.

Herkes ona bakarak konuşuyordu, Arslan Kırahanlı'nın yüzü bu geceye damgasını vurmuştu. Sahnede ona bakarak sevimlice gülümsemeye devam ediyordum ama o artık bu gülümsemeyi tanıyordu.

Daha fazla dayanamayarak hışımla yerinden kalktı. Bana son bir bakış atıp arkasını döndü ve sadece dakikalar önce birlikte geldiğimiz yolu tek başına yürümeye başladı.

Ama benim durmaya hiç niyetim yoktu. Sahneden inip onun gittiği yöne doğru birkaç adım attım ve arkasından bağırdım.

"Bir korkak gibi kaçacak mısın Kırahanlı?" Sözlerimle durdu. "Gerçi korkaklık senin için yeni bir şey olmaz."

Bana doğru döndü. Birkaç adım attı ama hâlâ aramızda bir hayli mesafe vardı. Bu sefer öfkesini maskeleyemedi.

İşaretparmağını tehditkâr şekilde havaya kaldırırken o kara gözleri kısılmıştı. "Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Bunun diyetini birlikte ödeyeceğiz Altınsoy." Son sözleri bunlar oldu.

İnci Hanım değil, İnci değil, İnci tanesi de değil, sadece Altınsoy.

O ve ben bir ihtimal bile değildik.

O ihtimal gerçek mi olur sanmıştım?

Belki de hep sandığım yerden kanadım.

Arkasını dönüp hırsla yürümeye devam ettiğinde ben hâlâ kaosa doymamıştım.

"Yüzlerce insanın arasında beni tehdit etmek de anca Kırahanlı'nın yapabileceği bir aptallık." Bu sözlerime cevap vermedi, zaten cümlemin bitmesiyle salondan çıkması da eşzamanlı olmuştu.

Herkes hâlâ şok yaşarken bakışlarım kalabalıkta gezindi. Tam Timur'un masasının yanında durmuştum. Yüzünde eski korumamın onda bıraktığı morluklar vardı.

Masanın üstündeki hiç dokunulmamış şampanya kadehini aldım ve kalabalığa doğru kaldırdım. "Herkese iyi eğlenceler dilerim," diyerek gecenin bitmediğini, hatta yeni başladığını da duyurmuş oldum.

Ama içimdeki bir taraf hâlâ soğumamıştı, bu sefer bakışlarımı en az abisi kadar şaşkın olan Asaf Kırahanlı'ya çevirdim. "Abine baksan iyi olur, sindirmesi pek kolay olmayacak." O da en az abisi kadar öfkelenirken daha fazla dayanamadı ve kardeşini de yanına alarak hızla salonu terk etti.

Elimdeki kadehi tek dikişte bitirip masaya geri bıraktım. Bu sırada Timur'un fazla süslü annesi ve ben para babasıyım diye bağıran babası da beni izliyordu. "Merhaba," dedim onlara gülümseyerek. "Oğlunuz tam bir yavşak." Sözlerimle şok olurlarken Timur öfkeyle yerinden kalktı.

"Sarhoş musun sen?" Eli koluma gidecekti ki hızla geri çektim.

"Hayır, bugün dürüstlük hapı yuttum ama geri bas yoksa asıl hapı sen yutarsın." Konuşurken o kadar nahif ve sevimli gözüküyordum ki dışarıdan bakanlar ona cilve yaptığımı düşünebilirdi.

Timur öfke ve şaşkınlık arasında bana bakarken dudaklarımı kulağına doğru yaklaştırdım. "Annene babana de ki *dün gece yanımda bir çıtırla magazine düştüğüm için İnci beni çok kıskandı ve sanırım bu yüzden çok öfkeli.*" Sözlerimle daha da şok olurken hâlâ gülümsüyordum. Omzuna iki kere vurarak yanlarından ayrıldım.

Ailemin masasına yürüdüm. Aral'la Aliye'nin tam karşısına oturdum. "Açılış konuşmamı beğendiniz mi?"

"O herif gerçekten Arslan Kırahanlı mı?" dedi Atlas, sanırım şoktan ayılmıştı o da.

"Yok şakadan," dedim gıcık şekilde.

"Ne zaman öğrendin?" dedi Aliye de. "Sana zarar verdi mi? İnanamıyorum ya. Peki sen Aral? Sen almadın mı bu herifi işe? Sen nasıl anlamadın?" Aliye'nin beni koruma şekli neredeyse gözlerimi yaşartacaktı.

"Piç çok iyi gizlemiş her şeyi, eski patronu olarak gösterdiği kaç tane iş insanıyla konuştum ben." dedi Aral da kandırılmanın vermiş olduğu gerginlikle.

"Neyse, çok zeki bir kardeşiniz olduğu için çok açık vermedik." Omuz silktim.

"O herifi içimize sokan da sendin, zaten normal olmadığı belliydi. Yoksa birisinin seni o kadar sahiplenmesi, koruması falan komikti yani." Aliye de hafif alayla güldü.

"Yani, adam bizi bile karşısına aldı. Ben zaten şüpheleniyordum," dedi Cenk de ama o da sahte korumamdan nasibini aldığı için yüzü seçilmiyordu.

"Bak," dedim Cenk'e dönerek. "Yalanın da boşa çıkmamış oldu." Sözlerimle gözleri irileşti ama diğerleri ne demek istediğimi anlamamıştı. Hemen onlara açıklama yaptım. "Hani Cenk demiş ya *arazide yürürken yanlışlıkla Kırahanlıların alanına girdiğim için*

dayak yedim falan diye. He işte o aslında öyle değil. Cenk beni öpmeye çalıştı, o sırada sahte korumam yani Kırahanlı da onu öldüresiye dövdü." Sözlerim masada buz gibi bir etki bırakırken Cenk öfkeyle bana bakıyordu.

Aliye'nin Cenk'e çevirdiği bakışlarında hayal kırıklığı yoktu, sadece öfkeliydi.

"Beni ayartan sendin!" dedi Cenk de beni yalanlamayarak.

"Midemi bulandırıyorsunuz." Aliye yerinden bir hışımla kalktı. "Ablanın sevgilisine göz dikecek bir sürtüksün sen!" Sakin kalmaya çalışsa da sesi yükselmişti ve bu etrafımızdaki birkaç masanın elbette dikkatini çekmişti.

"Aliye otur şuraya yoksa kötü olur. Ne halt yiyorsunuz? Rezil edeceksiniz bizi," dedi Aral sinirle.

Masanın üstündeki kadehi yudumlarken omuz silktim sadece. Aliye üstüme atlamamak için hızla dışarı çıktı, Cenk de yerinden kalkacaktı ki Atlas onu omzundan tutarak durdurdu.

"Seni sikerim şerefsiz! Ne halt yiyorsun sen?" Atlas, Cenk'in omzunu öyle sıkı tutuyordu ki Cenk'in rengi atmıştı.

"Atlas! Saçmalama, sakinleş," dedi Aral etraftaki bakışları gergince izlerken.

"İnci kendisini benim kollarıma attı, önce kardeşinize ahlak dersi verin," derken Atlas'ın elini dikkat çekmemeye çalışarak itiyordu.

"Sen bizim evimizde yaşıyorsun lan resmen, ırz düşmanı." Atlas tam olarak onun üstüne atlayacakmış gibi duruyordu şu an.

"Durdurun şunu, bu gece daha fazla olay olmayacak," dedi Aral ikisine doğru eğilerek.

"Beni ayartmaya çalışan senin kardeşindi. Benimle gecenin bir vakti buluşmak isteyen de senin kardeşindi. Eğer o herif gelmeseydi altıma girmek için kıvranmaya devam ederdi." Cenk'in sözleri Atlas'ın sabrını taşıran son nokta oldu.

Yerinden kalkarak Cenk'in suratına iyi bir yumruk geçirdi. Aral da hızla yerinden kalkıp onları ayırmaya çalışırken ben sadece kadehimden büyük yudumlar almaya devam ediyordum.

Cenk'in babası olaya dahil olduğu için bu kavga maalesef çok kısa sürdü. Cenk'in babası oğlunu alıp çıkarırken bir de Aral'la birlikte ortalığı yatıştırmak için küçük bir aile meselesi diyerek açıklama yapmışlardı.

Ayakta öfkeyle dikilen Atlas'ın bakışları bana dönünce kendime engel olamayarak konuştum. "Beynini sürekli uyuşturmana rağmen arada kullanabilmen gözlerimi yaşarttı." Kışkırtıcı sözlerimle bu sefer tüm siniri bana yöneldi.

Elinin masanın üstüne koydu ve bana doğru eğildi. "Sen sus İnci! Birinin altına yatmak istiyorsan git dışarıdan bul, ablanın nişanlısını ayartmaya çalışacak kadar basit bir şıllık olma." Kulağımın dibinde fısıldayarak konuştu ama kelimeleri hiç de sessiz değildi.

Ardından o da hızla salonu terk ederken koca masada sadece Aral ve ben kalmıştık.

"Ortalığı karıştırdın, kendini de bizi de rezil ettin. Memnun musun?" Sesi sakin, yüz ifadesi sanki komik bir şey anlatıyormuş gibi rahattı. Çünkü Aral mükemmel adam olmayı çok severdi.

Düşünceli, kudretli, anlayışlı bir aile reisi... Ne komedi ama.

"Ben gerçek olmayan hiçbir şey söylemedim." Omuz silkip onun gibi gülümsedim. Yerinden kalkıp tam yanımdaki sandalyeye oturdu.

Sanki şefkatli bir abiymiş gibi elini koluma koydu ve sanki nasihat veriyormuş gibi bana doğru eğildi.

"Yeter artık. Ortalığa düşmüş, etrafı nasıl karıştıracağını düşünüyorsun. O Kırahanlı şerefsiziyle de birlikteliğin olduğuna eminim. En başından beri sana karşı tavırları anormaldi. Ne zamandan beri biliyorsun? Belki de en başından beri biliyordun da onunla birlik olup bize oynadın. Belki mirasın sana kalmasının ve hatta üstüne ailemizin katledilmesinde bile parmağınız var."

Güldüm. "Bunun olmadığını çok iyi biliyorsun ama ben kimin parmağı olduğunu çözdüm sayılır. Ayrıca siz salak mısınız? Öyle olsa herifi neden tüm cemiyete rezil edip kimliğini açıklayayım?"

"Belki de artık sana istediklerini vermiyordur, belki artık seni yatakta çok da iyi tatmin edemiyordur. Boyundan büyük işlere bulaştın İnci ve emin ol seni mahvedeceğim kardeşim. Eğer azıcık aklın varsa hemen tüm mirası bırakır ve Timur'la evlenerek bu işten nasıl sıyrılacağını düşünmeye başlarsın." Sadece onu dinliyordum, hatta fazla sakin dinliyordum.

Gülümseyerek konuşurken dışarıdan bakanlara nasıl da harika bir abi olarak gözüküyordu. Ben de onun gibi elimi, omzumdaki elinin üstüne koyup ona sahte bir sevgiyle baktım.

"Cenk beni bakışlarıyla ve sözleriyle hep taciz etti. Kırahanlı şerefsizi kimsesiz kaldığım için benden faydalanmaya çalıştı ama biliyor musun abiciğim, bence onların hiçbir suçu yok." Sanki yanağını öpüyormuş gibi dudağımı yanağına yaklaştırdım. "Tüm suç senin gibi adi bir piçi doğuran sevgili anne ve babamda." Vücudu kaskatı kesildi, eğer burada değil de evin salonunda olsaydık üstüme saldıracağına emindim.

Yanağını öpüyormuş gibi yaptım ama dudaklarımı yanağına değdirmeden havaya öpücük attım. Ardından da geri çekilerek ben elimi onun omzuna koydum ve gülümseyerek yanından kalktım.

Gecenin geri kalanında neredeyse tüm masaları gezmiş, aynı annemle babamın yaptığı gibi gelen konuklarla sohbet etmiş ve yeni projeler hakkında konuşmuştum.

Gece bittiğinde de arabama binip evin yolunu tutmuştum. Bir ara şarkı açmaya yeltenmiştim ama son dinlediğim şarkıyı görünce müzik sesine bile tahammül edemeyerek sadece yola odaklanmıştım.

Evimin otoparkına geldiğimde yorgunca arkama yaslandım. Yolun nasıl geçtiğini anlamamıştım bile.

Kırık İnci - 2

Arabadan indiğimde beni hiçbir zaman rahatsız etmeyen topuklu ayakkabılarımın bu gece rahatsız etmesini tamamen ayakkabıya yordum.

Asansöre bindiğimde içime çöken ağırlıkla gözlerimi yumdum. Ne saçma bir histi böyle. Farkındaydım ya her şeyin, biliyordum en başından beri bu anın geleceğini, peki neden şimdi içimde zafer coşkusu yoktu da sadece kör gerçeklerin acısı vardı?

Sonunda eve girdiğimde ayakkabılarımı çıkarıp bir köşeye fırlattım. İçerisi karanlıktı ama ışığı açma gereği duymadım. Salona girdiğimde içerisi bomboştu.

Kimse yoktu.

Çok da sessizdi.

Ve ben yalnızlıktan nefret ederdim.

İçerideki sessizlik beni o kadar rahatsız etti ki bu sessizliğe daha fazla katlanamayarak hareketli, fazla gürültülü bir şarkı açtım.

Titriyordum ama bu titremenin sebebi üşümek değildi. Bacaklarımı kendime çekerek kollarımı bacaklarıma doladım.

Annemi, babamı, abimi almışlardı benden. Ben daha onların yokluklarının acısını yaşayamadan hiç bilmediğim bir harp meydanının ortasına düşmüştüm.

Sonra da bir düşmanla tanışmıştım, alçak bir düşmanla. Ama düşman çok şanssızdı çünkü ben öyle büyük bir yalancıydım ki kendimi bile kandırırdım.

Dudaklarımdan bir hıçkırık çıktı. Gözyaşları o hıçkırığı takip ederken sanki bu gece yaşadıklarımın ağırlığından kaçmanın bedelini ödüyordum.

Kimsem kalmamıştı, kimsem.

Bugün ölsem yarın ağlayacak kimse yoktu, belki biraz Sıla ağlardı ama o da acıya bağışıklık kazanmıştı zaten.

Hıçkırıklarım artarken başımı yorgunca dizlerime gömdüm.

Bu sırada açtığım hareketli şarkı çoktan değişmiş, Sezen Aksu'nun "Gülümse" parçası çalmaya başlamıştı.

Düşünmemek için direndiğim her parça ruhuma batıyordu.

"Beni neden bıraktınız ki? Ben nasıl dayanacağım ki? Kimsem kalmadı. Umursamaz görünmeye çalışmaktan çok yoruldum." Bir hıçkırık daha kaçtı dudaklarımdan.

Babamın sıcak kollarını, annemin nasihatlerini, abimin gülüşlerini özlemiştim.

"Keşke beni de alsaydınız yanınıza. Bana bu kirli dünyayla nasıl savaşacağımı öğrettiniz de siz bana sizsizliği hiç öğretmediniz ki."

O kadar canım yanıyordu ki kollarımı bacaklarımdan ayırmadan koltuğa uzandım.

Sazlarım vardı, ırmaklarım vardı, çakıltaşlarım vardı benim ama sen başkasın, anlıyor musun?

Hıçkırıklarım arttı.

Bir kedim bile yok, anlıyor musun? Hadi, gülümse.

Bu sırada saçlarıma değen küçük bir nefes hissettim. Angel ağlamalarımı duymuş ve yanıma gelmişti. Son kalan takatimle ona uzandım, onu göğsüme çekip sarıldım. Zaten bir o kalmıştı.

Bak baba, kendi başıma düşmanlarla savaşmayı öğrendim.

Bak anne, kendi başıma dünyanın yükünü sırtlamayı öğrendim.

Bak abi, artık düşüp dizlerimi kanatmıyorum.

Gözyaşlarım hiç kesilmezken bedenim de ruhum da acıya dayanamadı. Sıkı sıkı yumduğum gözlerimle hayal ettim. Annemle babamın arasında yattığım o çocukluğuma döndüm. Ne artık anne babam vardı ne de ben çocuktum. Geriye sadece hayaller ve hatıralar kalmıştı.

Bin hayal bir gerçeğe yenildi, bin hatıra bir nefeste tükendi.

Saat kaçtı, bilmiyordum ama hiçbir saatte sevilmeyeceğimi biliyordum.

Yaşar Kemal'in *Yalnızlık* şiiri dudaklarım arasından dökülürken öylece boşluğu izliyordum.

"*Kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerdesin.*

Su olsan kimse içmez,

Kırık İnci - 2

Yol olsan kimse geçmez,
Elin adamı ne anlar senden?"

Gece rüyamda ailemi görmüştüm. Bana güvendiklerini ve hep yanımda olduklarını söylemişlerdi. Sonra Kılıç'ı da görmüştüm, rüyamda ona inanıyordum ve bu çok korkunç olurdu.

Bu sefer uyandığımda ağlamamıştım, sanki onlarla konuşmuştum.

Onlara borcumu ödeme zamanım gelmişti. Onların katillerini bulacaktım, onların katillerini tek nefeste değil, bin nefeste tüketecektim.

O kadar erken bir saatti ki daha güneş bile tam doğmamıştı. Uyandığımda Angel hâlâ yanımdaydı, onu biraz sevip oyun oynamıştım. Sonra da duşa girmiş ve şişen gözlerimi makyajla kapatmak için epey bir uğraş vermiştim.

İç çamaşırı takımlarımdan birini giyip saçlarımı da yaptım. İyi bir kahveye ihtiyacım vardı.

Esneyerek odamdan çıkıp mutfağa yürürken salonda gördüğüm siluetle durdum. Birkaç adım geri attım ve salona baktım.

Arslan Kırahanlı salonumdaydı.

Üstünde simsiyah bir takım elbise ve kucağında Angel'la koltukta oturuyordu.

O bu koltuğa daha önce defalarca oturmuştu ama bu sefer başkaydı çünkü bu sefer karşımdaki kişi Kılıç değildi.

"Bu ne terbiyesizlik?" dedim salona girerken.

Hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu, gözleri üstümde uzun uzun gezinirken artık hayranlıktan çok öfke vardı o kara gözlerinde.

Üç numara saçlarıyla, heybetli duruşuyla ve o kaşındaki çizikle aynı adam gibi dursa da aynı adam olmadığını biliyordum.

"Kapının şifresini değiştirmemişsin." Angel'ı kucağından bırakıp yavaşça arkasına yaslandı.

"Gece düşmanlarıma hadlerini bildirirken epey yoruldum da," dedim ben de tamamen salona girip karşısında dikilirken.

"Ya da bilerek değiştirmedin." Yerinden kalktı.

Bana doğru birkaç adım atmasıyla ona aşağıdan bakmamak için kafamı kaldırdım ama topuklularım da olmadığı için pek bir işe yaramadı.

"Sizli bizli konuşmayı bırakmışsın," dedim alaylı şekilde.

"Ne zaman? Ne zaman anladın?" Gözleri dikkatle yüzümde geziniyordu.

"Aral'ın seni korumam olarak getirdiği ilk an." Dürüstlüğüm karşısında şaşırdı. "Güven'in vurulması ve birden ortaya gizemli bir korumanın çıkması çok tuhaftı. Ayrıca ailem katledilmişti."

Kafasını ağır ağır salladı ama sözlerim ona yeterli gelmemişti. "Arslan Kırahanlı olduğumu nasıl anladın?" dediğinde epey yüksek sesle güldüm.

"Bir çocuk bile senin Arslan Kırahanlı olduğunu anlardı. Çok şaşırdım, biliyor musun? Bu kadar alenen ilerlemen beni çok şaşırttı, bir aptal bile senden daha temkinli hareket ederdi. Gerçi haklısın, kimsesi kalmamış zavallı bir kızı ayartmak çok zor olmasa gerekti. Değil mi?" Keyifli konuşmam onu daha çok geriyordu.

"İlk anladığın anı soruyorum sana."

"Arslan Kırahanlı'nın bana ilk ulaştığı an, bana ilk gönderdiği zambaklarda her şeyi anladım." Sözlerimle kafasını ağır ağır salladı, sanırım sindirmeye çalışıyordu. "Ondan önce de senden bir şeyler çıkacağına emindim çünkü kimse o kadar iyi, düşünceli olamazdı, kimse bana kimsesiz kaldığımda sanki kalmamışım gibi hissettirmeye çalışamazdı." Kısık gözleriyle beni izlerken ben konuşmaya devam ettim. "Ama en komik kısmı senin hareketlerindeydi. Her şeyi çok belli ettin ama hiç şüphelenmedin."

"Çünkü kör gibiydin, acı içindeydin ve saf rolünün hakkını veriyordun," dedi utanmazca yaptıklarını anlatırken. "Sürekli hayatına iyi ki girdiğimi söylerken, bana ne kadar alıştığını söyleyip dururken de tamamen vicdanıma oynuyordun." Beni kandırdığını düşünerek acı çekmişti, vicdan azabı çekmişti.

"Ya gerçekten kör olsaydım? Ya gerçekten saf salak olsaydım? Ya gerçekten sana âşık olsaydım?" İşte beni çıldırtan nokta tam olarak buydu. "Ya kimsem kalmamışken ben gerçekten bir tek sana güvenseydim?" O zaman nasıl dayanırdım? Her bir ip benim elimdeyken bile kolay değildi.

"Bu planın bir parçası olmayı kabul ederken senin masum olduğunu düşünmüyordum. Açıkçası kafası modadan başka bir şeye çalışmayan, sadece kendini düşünen aptal bir güzel olduğunu düşünüyordum. Seni tanıdığım an buna son vermeye çalıştım, karşına çıkacaktım," dediğinde güldüm ve ayakta durmaktan bıkarak ondan uzaklaştım. "Ve emin ol bunu kendimi bitirerek yapacaktım."

Onun az önce oturduğu berjerin hemen önündeki pufa geçip rahat şekilde oturdum ama o ayakta dikilmeye devam etti.

"Evet, beni yemeğe çağırdığın gece. Planlarım bozulacak diye kafayı yemek üzereydim ama lafı ağzına tıkıp biraz da vicdan yaptırarak seni susturdum." Ben konuşurken o da az önceki yerine geri oturdu ama aramızda hiç mesafe olmadığı için bacaklarını iki yana açarak oturmak zorunda kalmıştı.

Ona doğru eğilerek gülümsedim. "Bu kadar üzülme. Kandırılmak çok kötü bir şey değil, atlatırsın."

"Nasıl? Nasıl oldu da bana istediklerini yaptırdın?" derken aslında en çok kendisine kızgındı çünkü her şeyi kendi isteğiyle yapmıştı.

"Çünkü vicdan azabı çekiyordun, etrafımda ne kadar çok dolap döndüğünü görüyordun ve biraz da olsa yardım etmek istedin. Bu yönünü nasıl keşfettim biliyor musun?" Sorumla sessiz kaldı. "İfade vermek için karakola gittiğimde, tüm okların beni göstermesine rağmen beni çıkardığında. O zaman Kırahanlı olduğunu bilmiyordum ama zaten hemen karakol olayının ertesinde anlamış oldum ve bunun işime yarayacağına karar verdim. Aslında ben hiçbir şey yapmadım, her şeyi sen yaptın." Sakin sakin konuşup tepkisini ölçüyordum.

Devam ettim. "Mesela seni bilerek girdiğim ilk toplantıya soktum, orada birinin bana terbiyesizlik yapacağına emindim. Tabii tepkin bana da büyük bir sürpriz oldu, kapıma romantik bir şekilde ceset göndermeni elbette beklemiyordum." Arada durup söylediklerimi sindirmesini bekliyordum.

"Annemin inci kolyesini istediğimde de onu bana getirdin. Aral beni tehdit ettiğinde, o videoyu gösterdiğinde de senin o odada olmanı istiyordum. Hem videoyu yok ettin hem de herifi öldürdün. Deli arkadaşlarımı kaçırmak istediğimde önceden benim için her şeyi hazırladın. Altın istiridyeyi bana getirdin. Ve benim için daha birçok şey yaptın, bunun için sana minnettarım. Her seferinde geleceğini biliyordum, her seferinde bana yardım edeceğini biliyordum. Aslında bazen hiç konuşmadan bile sana istediklerimi yaptırıyordum."

Elim yüzüne gitti. "Hey, hadi ama bu kadar karalar bağlama." Yüzündeki elimi itmeye çalıştı ama eli elimin üstünde kaldı, gözleri de gözlerimde. "Bir ağlamadığın kaldı Kırahanlı," dedim nefesimi vererek. Elimi de yüzünden çektim. Havada kalan eli yavaşça düştü.

Düşünüyordu, düşündükçe ona yaptırdığım her şeyi daha net görüyordu. Ve zaten dünden beri tek yaptığının bu olduğuna emindim.

"Nasıl?" Kafasını kaldırıp tam gözlerimin içine baktı. "Dudaklarınla yalan söyledin de gözlerinle nasıl yalan söyledin?"

"Ben sana sadece bir kez yalan söyledim," dedim dürüst şekilde. "Sana yüzde doksan dokuz güvendiğimi söylerken yalan söylüyordum. Bunun dışında senin aksine ben hiç yalan söylemedim. Ben sadece senin alçak oyununa ayak uydurdum. Ve biliyor musun?" Ben de ona doğru eğildim. "İlk başta, yani senin Kırahanlı olduğuna emin olmadan önce, senin hain çıkmaman için dua ettim. Çünkü buna gerçekten ihtiyacım vardı."

Nefesini sıkıntıyla verdi, gerginlikten konuşamıyordu bile.

"Seni uyardım," dedim omuz silkerek. "Seni defalarca kez uyardım, sana defalarca kez şans verdim ama sen her seferinde beni kandırmaya devam ettin."

Bir süre hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık. Bu düşmanca bir bakışma mıydı yoksa tutkulu muydu, ben de tam olarak çözememiştim.

"Ailemin ölümünde parmağın var mı Kırahanlı?" Sorumla birlikte tadını bildiğim dudaklarında yabancı bir gerilim oluştu.

"Varsa ne yapacaksın?"

"Sanırım yaptıklarım sana yeterli gelmedi ama bende daha fazlasının olduğuna emin olabilirsin," dedim ben de onu biraz daha kışkırtarak. Aramızda bir nefeslik mesafe varken ikimiz de meydan okuyorduk. "Benim ailemi bir kişi öldürmedi, birçok kişi öldürdü. Tetiği çekenlerden bahsetmiyorum, o emri verenlerden de bahsetmiyorum, o emri vermeyi düşünen herkesten bahsediyorum."

"Aileni öldürsem neden sana yardım edeyim?" dedi kısmen cevap vererek.

"Hedefine giden bir yoldum sadece."

Cıkladı, eli birden boynuma gitti ama sıkmadı. Boynumdan tutup yüzümü kendisine çekti. "Hedeftin."

Güldüm, bu az önceki gülüşlerim gibi alaylı değildi. Bakışları gülüşüme kayarken beni kendisine çektiği için neredeyse puftan düşecektim.

"Amacın neydi peki Kırahanlı? Benimle tam olarak ne yapmayı planlıyordun? Sonuçta bu planı kurduğunda ailem hayattaydı. Hadi korkak olma da cevap ver artık. Neden koruma gibi davranıp hayatıma girmeye çalıştın?"

"Çünkü ailenin nasıl bir pislik olduğunu bilmiyorsun." Sözleri beni sinirlendirirken elim bacağına gitti. Uzun tırnaklarımı pantolonuna geçirsem de pek acı çekiyormuş gibi değildi.

"Sen benim ailemin tırnağı bile edemezsin. Sen Kırahanlı, yüzünü bile göstermekten âciz bir adamsın, sen bir maşadan ilerisi

olamazsın. Şimdi gelmiş karşıma sanki çok büyük bir haltmışsın gibi ahkâm kesiyorsun. Ne istiyorsun? Seni biraz daha rezil etmemi mi?" Kafamı iki yana sallarken güldüm. "Yapma, yazık olur sana."

"Ben aslında hiçbir zaman yüzümü gizlemedim," derken bir bulmaca gibi konuşuyordu. Bilmediğim şeyler vardı. "Ve sen İnci, nasıl bir şeyi başlattın hiç bilmiyorsun. Şov mu yaptığını sanıyorsun sen? Sen kendini mahvettin de haberin yok." Beni tehdit ediyor gibi görünse de aslında etmiyordu, sanki bana bir şeyleri anlatmaya çalışıyordu.

"Artık hanım yok mu? Dur gerçi, onu beni öptükten sonra rafa kaldırmıştın. Merak ediyorum da o sıra gerçekten tutkudan kendinden mi geçiyordun yoksa o da şaklabanlığının bir parçası mıydı?"

"Seni tanıdıktan sonra, masum olduğunu gördükten sonra sadece sana yardım etmeye çalıştım. Belki vicdan azabından belki de yapayalnız olmandan. Ama yanılmışım, sen zaten masum falan değilmişsin." Parlayan koyu gözleriyle sözde bana gözdağı mı veriyordu, emin değildim ama benim bir dağ olduğumu hâlâ bilmiyordu.

"Hmm... Çok heyecanlandım bak." Kısık ses tonum ve göz süzüşlerim artık ona şehvetten çok nefret getiriyordu. "Seni elimde oyuncak ettim ve sen Kırahanlı, bunu kaldıramıyorsun."

"Sen sadece başına büyük bir bela açtın. Gerçekten rezil olduğum için mi öfkeli olduğumu sanıyorsun?" Bu cevabı da yüzünü gizlemesinin ardında çok büyük sebeplerin olduğunu gösteriyordu ve ben onun tüm planlarını çöp etmiştim.

"Neden öfkeli olduğun inan hiç umurumda değil ama sözlerin beni birazcık bile ürkütmüyor. Neden biliyor musun? Çünkü boynumu tutarken bile bana dokunmaktan keyif alıyorsun."

Altdudağını ıslatırken bakışları kısa bir an dudaklarıma kaydı.

"*Sadece oynadım, seni bir kere bile istemedim* dememi çok isterdin, değil mi?" Gözlerime bakarken tepkimi ölçmeye çalışıyormuş gibiydi. "*Sana tahammül etmek işkence gibiydi, yapışkan ve bunaltıcıydın* dememi isterdin değil mi?"

"Hayır, bunların yalan olduğunu bilirdim," dedim ve başımı geriye doğru atarak güldüm. Hareketimle boynum onun için biraz daha açığa çıkmıştı. Eli hâlâ boynumu tutuyordu, asla sıkmıyor ama parmaklarını tenimden de çekmiyordu. "Sen benim için ölürdün bile."

Doğruldum, boynumdaki elinin üstüne elimi götürdüm ve yavaşça damarlı elini okşadım. "Beni öpmek istedin, bana dokunmak istedin, bunun için sürekli kendinle savaştın ve ben senin içindeki savaşı izlemekten aşırı keyif aldım. Beni kandıramazsın Kırahanlı, şimdi yine istesem benim için yanmanı sağlarım. Hâlâ nasıl bir belaya bulaştığını bilmiyorsun, sanırım hiç akıllanmıyorsun."

Elini hızla geri çekip benden uzaklaşmak için arkasına yaslandığında güldüm.

"Her şeyi çözdüğünü mü sanıyorsun? Oyun oynadığını mı sanıyorsun İnci? Hiçbir şey bildiğin yok, o yüzden artık sakince dur." Bunu söylerken gerçekten durmamı istiyordu, benim için istiyormuş gibiydi gözleri ama artık ben onun gözlerine yalandan bile inanmayacak kadar kırgındım.

"Durmayacağım, benimle oynadığına seni pişman edeceğim Kırahanlı. Hayatıma girdiğin için acı çekeceksin." Konuyu değiştirerek devam ettim. "Biliyor musun, gece bir sürü rüya gördüm."

"Bu sefer ben yoktum sanırım?"

"Seni gördüm, üç harfli olmuştun ama bu sefer."

"Her şekilde rüyalarının adamıyım yani?" Gülümsemedi ama bu soruyu sorarken tatlı gamzesi belirginleşti.

Elim kirli sakallı yüzüne gitti, hafifçe okşadım tenini. "Rüyalarımın adamı ama hayallerimin katilisin." Belki de o yüzden bu kadar güzelsin.

Kara gözleri kısıldı, ardından hızla yerinden doğrulup üstüme doğru geldi. Eli boynuma giderken beni hızla geri itti. Sırtım pufa yaslanırken o da neredeyse üstüme çıktı. Yüzünü yüzümle aynı hizaya getirdi, boynumdaki elini yavaşça belime doğru indirdi.

Gözlerimi kırpıştırırken onun yakınlığının aklımı karıştırmamasını istiyordum. Hem zaten neden karıştırıyordu ki? Ama koyu gözlerinin derinliği, sert ama saçma bir dinginlik veren kokusu, sıcak teni ve bütün güzelliğiyle fazla kafa karıştırıcıydı.

"Hayatına girdiğim için yeterince acı çektim zaten İnci tanesi," dediğinde nefesi dudaklarıma çarptı. Belimde olmayan eli, hemen yüzümün yanındaydı ve pufa tutunarak aramızdaki o kısacık mesafeyi koruyordu. "Artık dur, sadece sakince dur." Kısık sesle konuşurken dudakları neredeyse dudaklarıma çarpacaktı.

"Neden? Sen beni daha çok mahvedesin diye mi?" Benim de elim onun yüzüne çıkmıştı.

Başımı hafifçe omzuma doğru eğerek derin bir nefes aldım.

"Beni gafil avladın," dedi belimi hafif hafif okşarken. "Ama ben seni canlı canlı bir av yapmayacağım." Son sözleri bunlar olurken burnunu boynuma doğru yaklaştırıp derin bir nefes aldı.

Hemen ardından da az önce beni pufa yapıştırdığı hızla üstümden tamamen kalktı. Hışımla salonu terk etti ve sonrasında sertçe kapanan dış kapının sesi geldi.

Puftan kalkamadım.

Nefes nefese tavanı izlerken sinir bozucu bir afallamanın içindeydim.

Onunla daha önce defalarca yakınlaşmıştım ama o zamanlar oynadığını biliyordum, o zaman ben de oynuyordum. Ama şimdi ikimiz de kartları açık oynuyorduk ve bu açık kartların ne kadar tehlike doğurabileceğini iyi görüyordum.

Dibe batmıştık ama çıkabileceğimiz bir yüzey de kalmamıştı.

Önümdeki dosyaları izlerken sıkıntıyla nefesimi verdim. Kırahanlı'nın sabahki ziyareti bir an olsun aklımdan çıkmamıştı. Kendimi hiçbir şeye veremiyordum.

Bu oyunu bitirdiğimde onu da hayatımdan çıkaracaktım, eğer ailemin cinayetinde bir parmağı yoksa da o verdiğim dersi ona ye-

terli görecek ve bir daha yüzünü bile görmeyecektim. İçimden bir ses bunun olmayacağını hep söylüyordu ama bu sabah daha net görmüştüm.

Kırahanlı durmayacaktı ama sorun değildi, benim de koşmaktan yorulmam zordu. Sabahki ziyareti kafamı karıştırmıştı, beni bir şeylerden uzak tutmaya çalışıyor ve bunu sanki benim için yapıyordu ama onun daha fazla kafamı karıştırmasına izin vermeyecektim.

Bakışlarım sürekli onun buradayken oturduğu koltuğa kayarken onun hayatımda ne kadar yer kapladığını inkâr etmeyecektim.

Sadece istediklerimi yaptırmak için mi onu yanımda tutmuştum? Yoksa yalnızlığımı doldurduğu için mi?

Onun ne halt olduğunu bilsem de yüzündeki tatlı sırıtışıyla saçmalamalarımı dinlemesini seviyordum çünkü insanlar beni saçmalamadığımda bile dinlemezdi.

Bu histen nefret ettim, tıpkı oynadığını bildiğim halde *keşke gerçek olsaydı* dediğim zamanlardaki kadar nefret ettim.

Telefonuma gelen mesajlarla dalmış bakışlarımı koltuktan çektim. Burçak gruba yazmıştı.

İnci, haberleri gördün mü?

Ayrıca dün her tarafı kasıp kavurdun be kızım.

Haberleri görmemiştim ama tahmin edebiliyordum.

Burçak'ın mesajının ardından hemen gruptaki diğerleri de yazmaya başlamıştı.

Zaten o adamın normal bir koruma olmadığı belliydi.

Yeliz'in hemen ardından Batu da yazdı gruba.

İnci'ye tavırları hiç normal değildi. Korumadan çok sevgilisi gibi davranıyordu, hiç gerçekçi değildi.

Sahte korumamdan yediği dayak ona yeterli gelmemişti sanırım. Burçak tekrar yazdı, şu an ne kadar keyifli olduğunu tahmin edebiliyordum.

Evet, ben de şaşırdım, yani ne alaka? Kendini bir halt sanıyordu. Ayrıca İnci'ye fazla ilgi gösteriyordu. Onun gibi bir adamın İnci için ölüp bitmesi komikti.

Onların ardından Sevgi de yazdı, zaten o da Kılıç'ı barda gördüğünde resmen içine düşecekti.

Adam korumayken seksiydi, Kırahanlı oldu, şu an daha seksi geldi gözüme. İnci düşmanınız falan ama onunla takılsam sorun olur mu? Adam ateş ediyor çünkü.

Daha fazla dayanamayarak onlara cevap yazdım. İlk önce Burçak'ın mesajını alıntıladım.

Neden Burçak? Adama bakarken eriyordun?

Hemen ardından da Sevgi'nin mesajını yanıtladım.

Sadece boş havadan ibaret. Emin ol test ettim.

O adamın boş havasını bile içime çekerim ben be.

Acaba nerelerde takılıyor? Bilmiyor musun İnci?

Sevgi'nin mesajları sinirlerimi hoplatırken hızla cevap vermeye devam ettim.

Normal bir herif değil. Uyurgezer ve geceleri evin içinde geziyor. Ter kokuyor, dişlerini fırçalamıyor ve şeyi de çok küçük.

Resmen çarpılacaktım.

Görmeden inanmam.

Sevgi bir de bir sürü emoji koymuştu. Ne sülüktü ya.

Onu bunu bırakın da Cenk peki?

Cenk'le ilişkiniz mi var gerçekten?

Linda'nın mesajına bir süre baktım, dün geceden çıkan haberleri düşünebiliyordum.

İnci'yle beraberken beni bir kere tehdit etmişti zaten. Ben hep diyorum o adamın İnci'de gözü var diye.

Bu çocuk da benimle olan beraberliğini bir aşamıyordu. Onlarla mesajlaşmayı bırakıp Twitter'a girmek gibi bir hataya düştüm, gerçi adı Twitter da değildi artık. Uygulamayı bulmak için bir süre ekrana alık alık bakmam gerekmişti.

Bir sürü haber çıkmıştı. Hem de bir sürü... İçeridekilerin olan her şeyi taşıyacağını biliyordum ama tabii her şey abartılarak yazılmıştı.

Daha ailesinin kırkı çıkmadan tatile çıktı ve yarı çıplak poz verdi!

İnci Altınsoy, Arslan Kırahanlı'yı rezil etti!

Altınsoy'dan altın vuruş!

Arslan Kırahanlı kaçtı!

Nefesimi sıkıntıyla vererek hızlı bir göz gezdirdim.

Yüzünü sır gibi saklayan Arslan Kırahanlı'nın İnci Altınsoy'un yanından ayırmadığı koruması olduğu ortaya çıktı. Aralarındaki gizli aşk iddiaları kuvvetlenirken iki ailenin birbirine olan düşmanlıkları bilinmekte. Söylentiler aşklarını gizli yaşamak için böyle bir oyun oynadıkları yönünde, aynı zamanda Arslan Kırahanlı'nın Altınsoy ailesini kandırmak için de böyle bir oyun oynadığı düşünülmekte. Olayın aslı çok derin gözükse de detayları öğrendikçe paylaşacağız.

Yine adım Türkiye gündemine oturmuştu, aslında Arslan Kırahanlı isminin dün geceden sonra birinci olmasını bekliyordum ama gündemde birinci sırada hâlâ ben vardım.

Adıma tıklayıp haberleri gördüğümde nedenini de anlamış oldum.

İnci Altınsoy ablasının nişanlısıyla gizli aşk mı yaşıyor?

Aliye Altınsoy ihanete dayanamayıp daveti terk etti!

Atlas Altınsoy sessizliğini bozdu!

Daha böyle bir sürü başlık vardı. Çıldırmamak elde değildi. Hakkımda atılan şeylere göz ucuyla baktım.

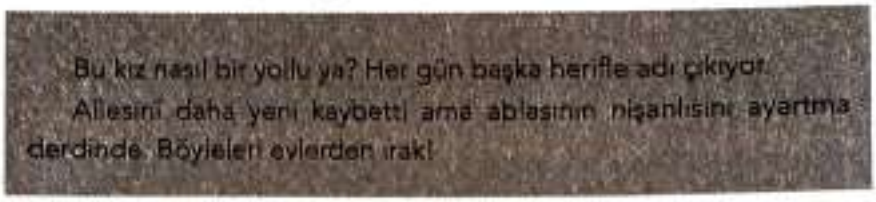

Daha bir sürü hakaret içerikli yazı vardı, o kadar ağır şeyler yazıyordu ki okumaya dayanamayarak ekranı hızla kapattım.

Başım aşırı şekilde ağrıyordu, kendime gelmem gerekiyordu. Ama kapım hızla açıldığında başımın birazdan daha çok ağrıyacağına emin oldum.

Aliye bir hışımla içeri daldı, çantasını koltuklardan birinin üstüne atıp masamın karşısında durdu. Saçlarını yine sımsıkı bir topuz yapmış, simsiyah bir takım giyinmişti ve bir de yastaymış gibi kapalı alanda gözlükle geziyordu.

"Kendini de ailemizi de rezil ettin!"

Ofladım. "Çok sıkıldım sizin bu muhabbetlerinizden. Cidden bak."

"Cenk'le aranda ne geçti?" dedi gözlüğünü çıkarırken. Gözleri kıpkırmızıydı.

"Bir şey geçmedi ama izin versem çok şey geçerdi."

"İğrenç bir insansın sen! Onu sevdiğimi biliyorsun, hâlâ ona kendini yamamaya çalışıyorsun." Konuşurken sesi titremişti, bir kez daha ofladım. Dramatik hali öfkeli halinden daha beter oluyordu.

"Yeter be! Başlayacağım sana da nişanlına da. O kadar güvenmiyorsan ayrıl gitsin. Sürekli başında bekçilik yapıyorsun. Ya o herif senin koynundan çıkıp beni koridorda gördüğünde sulanan bir şerefsiz. Sen neden hâlâ anlamamakta ısrar ediyorsun?"

"Senin suçun! Öyle çıplak çıplak gezersen tabii bakar." Sözleriyle sakin kalmak için elimi alnıma koydum, sesi resmen beynimin içinde çınlıyordu.

"Sizin zihniyetinizi sikeyim ya! Erkektir bakar, normaldir, suç kadında! Öyle giyinmeseymiş! Kendine baktırmak için açık giyiniyordur! Yıl olmuş 2023, millet Mars'ta yaşam kurmak üzere, siz hâlâ aynısınız. Bir bitmediniz ya."

Aliye suratıma boş boş bakarken açık kapıdan içeri Aral, Atlas ve Cenk üçlüsü de girince artık kendimi camdan aşağı atmak istiyordum.

"Sesin tüm katı inletti Aliye!" Aral onu koltuklardan birine oturttu. "Hemen bir toplantı yapmamız gerek. İnci gel buraya."

"Emir verme bana," dediğimde boş boş suratıma baktı. Hepsi koltuklara geçtiklerinde yerimde oturmaya devam ettim, hatta bacaklarımı rahatça masanın üstüne uzattım.

"Bu rezilliği hemen çözmemiz lazım," dedi Aral sakin kalmaya çalışarak. "Evlilik işini hızlandıralım. Bu ay yapalım sizin düğününüzü." Aral, Cenk ve Aliye'ye baktı. "Bir de Atlas'la bir hikâye atar Cenk. Sonra da hepimiz yemeğe çıkıp basına fotoğraf veririz, bu olayı böyle kapatırız."

"Bir rezilliği kapatmak için neden kardeşini erkenden evlendirmeye çalışıyorsun?" dedim dayanamayarak.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Aral arkasına yaslanırken ondan beklemediğim kadar sakindi.

"Evet, Cenk'i aileden tamamen çıkarabiliriz mesela."

"Aral haklı," dedi Aliye ama dalgındı.

"Acele bir evlilik istemiyorum," dedi Cenk de ortalığı alevlendirerek.

"Kaç yıldır birliktesiniz zaten, ne acelesi Cenk?" dedi Aral gergince.

"İstemiyorum, evlenmek falan istemiyorum." Cenk parmağındaki yüzüğü çıkardı. Cenk'in bu kadar cesur olmasını hiçbirimiz beklemiyorduk.

"Miras ona geçti diye mi benimle evlenmek istemiyorsun?" dedi Aliye de bağırarak.

"Saçmalama Aliye, bu entrikadan bıktım usandım." Cenk bugün cesaret hapı falan mı almıştı?

"Hay sikeceğim şimdi belasını," dedi Atlas kendini tutmaya çalışarak.

"Aliye haklı, miras yüzünden yapıyorsun bunu. Ama endişelenme, o miras uzun süre İnci'de kalmayacak. Şimdi o yüzüğü geri takıyor ve Aliye'den özür diliyorsun Cenk yoksa yemin ederim seni mahvederim. Bu rezillik bitecek, bir daha İnci'nin adını ağzına almayacak ve Aliye'yi mutlu etmeye çalışacaksın. Evlilik için de biraz düşün ama bu ay o düğün olacak." Ne halt olmuştu da Aral herkese bu şekilde emir veriyor ve korkutuyordu, bilmiyordum ama daha yediği başka haltlar olduğuna da emindim.

Bir köşede onları sakince dinlemeye devam ediyordum.

Kaç yıllık kardeşlerimdi ama bir şeyi öğrenememişlerdi, sessizliğimden korkmaları gerektiğini hâlâ bilmiyorlardı.

"Aliye de istemiyor ki," dediğimde Aliye de şaşkınca bana çevirdi kafasını. "Evlilik falan istemiyor."

"Nereden çıkardın bunu sen?"

"Seni tanıyorum, istesen şimdiye kadar onunla on kere evlenmiştin." Omuz silktim.

"Bu konu bugün burada kapanacak! Anlıyor musunuz beni?" Aral yerinden kalkıp üstünlük kurmaya çalıştı.

"Aile reisi gibi davranmayı kessen mi artık?" dedim bıkmış şekilde. "Ayrıca kız kardeşlerini evlendirerek tüm gücün sana kalacağını mı sanıyorsun? Korkaksın Aral! Kıt beyinli bir korkaksın. Atlas'ı rahat bırakma sebebin de onu zararsız olarak görmen. Hedefine ulaşmak için her haltı yiyebilecek bir adamsın sen. Gelip bir de bize burada ahlak dersi verme."

"Sen benimle ne biçim konuşuyorsun? Terbiyesiz." Sözlerimle öfkelenerek üstüme yürüdü. Elini saçıma geçirdiğinde güldüm, yüzümü ona yaklaştırarak fısıldadım.

"Sözlerim ağırına mı gitti? Gerçekleri duymak zor mu? Hadi herkese oynamaya devam et." Saçlarımı daha çok sıktı. "Söylesene Aral, Aytekin abim vefat edince Sıla sana mı kalacak sandın?" Kısık sesle sadece onun duyabileceği şekilde konuşmuştum.

Yüzü buz keserken öfkesi katlanarak arttı ama şu an öfkeden daha büyük bir duyguyu da beraberinde yaşıyordu. Şaşkındı. Eli hızla saçımdan uzaklaşırken bir adım geriledi.

"Ne saçmalıyorsun sen?" O rengi atmış şekilde konuşurken ben saçlarımı düzelttim.

"Ne anladıysan o."

Kimsenin yüzüne bakmadan hızla çıktı odadan. Atlas ve Cenk de sırayla çıktıklarında Aliye de çok durmadı.

Az önce fırlattığı çantasını aldı eline. Tam kapıya yürüyecekken durdu. "Güven'in durumu nasıl?" dedi ağzında geveleyerek.

Gözlerim kısıldı. "Neden soruyorsun?"

"Başımızda bir sürü bela var, koruman yok, kimseye de güvenemeyiz artık." Yalan söylüyordu.

"Durumu çok kötü, doktorları çok umutsuz konuşuyor." Ben de onun gibi yalan söylerken tepkisini ölçüyordum.

"Ne? Ama uyanmıştı," dediğinde omuz silktim.

"Neden merak ediyorsun ki? Sen Güven'den nefret edersin, adamı göndermek için elinden gelen her şeyi yapan sen değil misin?"

Cevap vermedi. Geldiği gibi hızla çıktı.

Arkama yaslanıp düşünmeye devam ederken yeni düğümleri de çözmeye başlamıştım. Hatta bunlar yeni değil, paslanmış düğümlerdi.

Bakışlarımı karşımdaki bilgisayara çevirdim. Ailemin katilini bulmak istiyorsam daha çok güç kazanmam, yerimi sağlamlaştırmam gerekiyordu. Ama bunları yaparken de kimse şüphelenmemeliydi.

Oynamaya devam etme zamanıydı, başka bir yol yoktu.

"Barcelona tatili harika geçti ama şimdi işe devam etme zamanı. Yarın yine şirkete gideceğim. Sizce hangi kombini giyineyim?" Ekrana sevimlice gülümseyip konuşmamı hikâye attım.

Tam bir aydır işler planladığım gibi gidiyordu. Şirketteki işleri kavramıştım, bir sürü iş bağlamış ve Aral'ı kudurtacak kadar çok başarıya imza atmıştım.

Tabii bunları yaparken şımarık bir kız gibi görünmeyi de ihmal etmemiştim. Her hafta sonu farklı bir ülkeye gitmiş, sosyal medyayı da aktif şekilde kullanmıştım.

Sürekli konuşarak hikâye çekip atıyor ve hayatımı eskisi gibi sıklıkla paylaşıyordum. Hem başarılı bir iş kadını olmam hem de sosyal medyayı aktif kullanarak hayatımı paylaşmam insanların ilgisini çekiyor olacak ki takipçi sayım da epey bir yükselmişti. Şirkette çalışırken arada canlı yayın bile açıyordum, bu da beni ciddiyetsiz gösteriyordu.

Her bir davranışımda Aral ve diğerleri bir aptal olduğumu düşünerek rahatlıyor, hemen ardından da karşılarına çıkardığım yeni projeyle akıllarını alıyordum.

Özellikle gündüzleri çalışmıyormuş gibi görünmek istediğim için geceleri sabahlara kadar çalışıyordum. Zaten çalışmazsam geceleri hiç geçmiyordu.

Her şey yolunda gitse de bana huzursuzluk veren şeyler sürmeye devam ediyordu. Hâlâ ailemin katilleri dışarıda serbest geziyordu ama artık işin düşündüğümden bile daha karmaşık olduğunu biliyordum. İşin ucu siyasete ve dış güçlere kadar dayanıyordu. Her adımımı çok dikkatli atmam gerekiyordu.

"Yedin yedin doymadın be Angel," dedim az önce getirdiğim yaş mama kutusuna bakarak. Haftada bir ona ödül maması veriyordum, Angel bile kocaman olmuştu. Onu çok iyi besliyor, iki haftada bir bakıma götürüyordum. Geçen tırnaklarına oje sürmüş, tüylerini kabartmıştım. O da gün geçtikçe bana benzediği için alıştıkça bu bakımları çok sevmeye başlamıştı.

Kırık İnci - 2

Yanına eğilip tüylerini okşarken içim sıkılıyordu.

Elim tekrar telefonuma gittiğinde karşı koyamadığım bir istekle arama butonuna Arslan Kırahanlı yazdım. Bir aydır onu hiç görmemiş, hatta hakkında hiçbir şey duymamıştım.

Hayatıma girdiği gibi hızlıca çıkmıştı.

Yalancı bir adamdı, bana verdiği her söz de kendisi gibi yalandı.

Profil fotoğrafını görmemle hızla yerimden doğruldum. Eskisi gibi profili boş değildi, profiline fotoğraf koymuştu.

Beni çektiği gün, benim de onun üstüne çıkıp üstten çektiğim fotoğrafı profil fotoğrafı yapmıştı. Kısık gözleriyle ve yüzündeki aldatıcı gülüşle kameraya bakıyordu.

Hâlâ tek bir kişiyi takip ediyordu, o da bendim.

Daha fazla bakmaya dayanamayarak ekranı kapattım.

"Görüyor musun Angel? Bu erkeklerin hepsi böyle. Sen de duydun değil mi onun yalanlarını. '*Sizi bir daha hiç yalnız bırakmayacağım İnci Hanım.*'" Sesimi onun gibi kalınlaştırıyordum. "Bir de ne diyordu? He şey diyordu bak. '*Bundan sonra ben varım İnci Hanım.*' Yalancı hırbo. Abartıyor muyum sence? Haklı değil miyim?" dedim Angel'ın sözlerimi doğrulamasını bekleyerek.

Miyavladı, o da bana hak veriyormuş gibiydi. "Bir sen anlıyorsun beni zaten."

Angel'ın yanından doğrulup kendimi yatağa attım. Yine merakıma yenik düşerek Instagram hesabımı açtım. Bir ay boyunca sürekli bikinili fotoğraflar atmıştım. Hikâyelerime bakıp bakmadığını görmem pek olası değildi ama beğenilere bakabilirdim.

Son attığım tüm fotoğraflarda adını arattım, her seferinde şaşkınca diğer fotoğrafa geçtim çünkü hepsini beğenmişti.

En sonunda telefonumu bıraktım. Beğenmediği bir tane yeni fotoğraf yoktu. Ruh hastası, beni bir sapık gibi gizli gizli izlemeye devam ediyordu.

Düşünmemeye çalışarak derin bir nefes aldım. Daha da geç olmadan çıkmam gerekiyordu, hem alkol ve yüksek sesli müzik biraz da olsa düşünmemi engelliyordu.

Üstüme siyah kadife, özel tasarım olan mini bir elbise giymiştim, straplez elbisenin eldivenleri de vardı. Desenli ince bir çorap ve ayakkabılarımı giyinip kırmızı rujumu da sürdüğümde yine gözalıcı olmuştum.

Evden çıkmadan önce Angel'ın beyaz tüylerinin arasına bir öpücük bıraktım. Bir aydır Aral malikâneye dönmem için söylenip duruyordu ama ben koruma bile istemiyordum. Güven bir iki güne işe başlamayı planlıyordu ama acele etmemesini söylüyordum.

Evden çıkıp yeni aldığım siyah Maybach arabama binerken Burçak'ın gönderdiği konumu da açtım.

Tam bu sırada Timur aramaya başlamıştı ki hemen meşgule attım. Onunla ilişki yaşamayı da nişanlanmayı da onaylamamıştım ama şimdiden bir sürü şey yaptırmıştım. Ondan bilgi alıyor, bilmediğim şeyleri listeme ekliyordum. Arada oturup bir kahve içmem yetiyordu.

Hareketli bir şarkı açıp yol boyunca şarkıya eşlik ederken yol çok uzun sürmemişti. Buraya üniversite zamanlarında sık sık gelirdik ama el değiştirmiş olacak ki ismi de tasarımı da farklıydı.

Arabayı valeye verip içeri geçtiğimde bizimkilerin locasını bulmam uzun sürmedi çünkü her zaman en büyüğünü ve gözde olanı seçerlerdi. Yanlarına ulaştığımda birkaç samimiyetsiz selamlaşmadan sonra Batu'nun yanına oturdum.

"Nasılsın?" dedim elimi ensesine koyup gülümserken. Yakınlığım hoşuna gidince o da bana doğru eğildi.

"Çok iyi, sen?"

"Pek iyi değilim," dedim bıkkın şekilde. "Bu şirket işleri beni çok yoruyor, aslında bu hafta sizin şirkete geleceğim, çok kârlı bir projem var. Babanla konuşursun değil mi?" Tahmin ettiğim gibi beni geri çevirmedi.

"Evet, tabii." Onayı aldığım gibi ona samimiyetsizce gülümseyip hızla ondan uzaklaştım.

Pek sohbet etmiyor, çok hızlı olmayacak şekilde içiyor ve arada da dans ediyordum. En sonunda yanlarında durmaktan sıkılıp kadehimi de alıp kalabalığa karıştım.

Kırık İnci - 2

Müziğin ritmine uyup dans ederken yanıma biri yaklaşmaya çalıştığında elimin tersiyle ittiriyordum. Sahte korumamdan sonra kimse dikkatimi çok çekememeye başlamıştı.

Saçlarımı savurup vücudumu kıvırarak dans ederken üstümde hissettiğim bakışlarla ürperdim. Hareketlerim yavaşlarken saçlarımı bir elimle geriye atarak bar kısmına baktım.

Sahte korumam.

Yeni düşmanım.

Arslan Kırahanlı buradaydı.

Üç numara saçlarıyla, kaşındaki çizikle, simsiyah takımıyla bir ay önceki halinin aynısıydı. Gömleğinin ilk üç düğmesi açıktı ve aramızdaki mesafeye rağmen esmer teninin nasıl parladığını görebiliyordum.

Koyu gözlerini bana dikmiş, elindeki viski kadehinden yudumlar alırken beni izliyordu.

Dans etmeyi kestim ve ona doğru yürüdüm. Dirseklerini bara yaslamış, kısık gözleriyle ne yapacağımı seyrediyordu.

Hızla ona ulaştım ama mesafe koymadım, dibine kadar girdim. Bir ay sonra kokusu ciğerlerimi doldururken kısık gözleri biraz daha kısıldı.

"Yine takibe mi başladın?" Elimdeki bitmiş kadehi bara bıraktım.

Cevap vermedi, sadece beni süzmeye devam etti.

"Cevap ver! Yine korkakça peşime mi takıldın?" dediğimde sırtını bardan ayırdı ve bu hareketi göğsümün göğsüne yaslanmasına neden oldu.

"Böyle uslu durmaya devam et İnci tanesi," dedi yüzünü bana doğru eğerken. Eğilmesiyle alkol kokusu almayı bekledim ama alkol kokmuyordu. Bakışlarım viski kadehine kaydı.

"Sen ne içiyorsun?" Sorumla o da kadehe baktı.

"Enerji içeceği." Neden sorduğumu merak eder gibi kaşları havalandı.

"Görevde misin yine? O yüzden mi içmiyorsun? Görevin yine beni izlemek mi?" Düzgün cümle kursam da konuşmam biraz ağırlaşmıştı.

"Aynen, ondan. Daha fazla içme, eve geç."

"Sana ne ya! Sana mı soracağım bir de? İstediğim kadar içerim, sarhoş da olurum. Sana ne?" Ben cazgırca bağırırken o kısık gözleriyle beni izliyordu. Eli belime gitti, sıcak ellerinin bedenimde gezinmesinden eskiden hoşlanıyordum ama artık değildi! Artık hiç hoşlanmıyordum.

Onu daha iyi duyabilmem için dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Eve döner misin artık İnci tanesi?"

"Neden böyle enteresan davranıyorsun? Bir aydır neredesin?"

"Daha fazla içme ve eve git, anlatacağım, söz." Burada bulunmamı istemiyordu.

"Hep tutamayacağın sözler veriyorsun Kırahanlı."

İkimizin konuşmasını bölen şey bir kadın oldu. "Kim bu kadın hayatım?" Kadının sesiyle belimdeki eli yavaşça uzaklaştı.

Kızıl, genç, alımlı ve fazla güzel bir kadındı.

"Sadece bir düşman." Kırahanlı bana yandan bir bakış atıp bedenini uzaklaştırdı.

"Duyamadım," dedi kadın ama çok da sorgulamadı. Kadın, Kırahanlı'nın koluna girdi. "Seni bekliyorum bir saattir, sen de burada durmuş etrafı izliyorsun."

"Yukarı çık, geliyorum ben," dedi Kırahanlı bakışlarını üstümden ayırmadan.

Kadın da beni süzerken dayanamayıp konuştum. "Sana ne diye tanıttı kendini? Kılıç mı? Arslan mı? Sana da yalan sözler verdi mi?" Kadın bir ona bir de bana baktı.

"Kimsin sen?" diye yeniledi sorusunu.

"Sevgilinin eski patronu." Sevimlice gülümsedim.

"Yukarı çık dedim sana," dedi elini kızın beline koyarken.

"Tamam tamam," dedi ve yanımızdan ayrılmadan önce de yanağına bir öpücük bıraktı.

İçime çöken ağırlıkla derin bir nefes aldım. Kadın bana yandan bir bakış atarken Kırahanlı'nın kendisinin olduğunu kanıtlamaya çalışıyormuş gibiydi.

"Yukarıdayım, bekletme beni, içime kırmızı giyindim," dedi benim duymam için bağıra bağıra.

"Tam kendine göre birini bulmuşsun," dedim kadın yanımızdan ayrıldığında. "Ya da zaten var mıydı? Benimle korumacılık oynarken de sevgilin miydi?"

"Evine dön İnci, ayakta zor duruyorsun," dedi gözleriyle ileriyi işaret ederken.

Midem bulanıyordu, hem de inanılmaz. O kızıl saçlı kızın ona olan dokunuşları aklıma geldikçe bulantım daha da artıyordu.

Ona arkamı dönüp tekrar piste döndüğümde hâlâ barın yanındaydı. Sevgilisinin yanına çıkmak yerine orada beni izlemeye devam etti.

Bu sırada önümden geçen yakışıklıyı durdurdum. Az önce locadayken beni kesen yakışıklı herifti. "Seni tanıyor muyum?" dediğimde sanki bunu bekliyormuş gibi gülümsedi.

Adam esmerdi, sanırım son zamanlarda esmerler ilgimi çekmeye başlamıştı.

"Atlas'ın arkadaşıyım," dedi bana doğru eğilerek.

"Güzel, yakından tanışalım." Gülümsedim.

O da dünden razı şekilde benimle dans etmeye başladı. Yarım saat boyunca dans ederken arada sohbet etmeye çalışmıştı ama pek ilgimi çekmemişti.

Arslan Kırahanlı olduğu yerden bir adım bile uzaklaşmamış, yenilediği kadehleriyle beni izlemeye devam etmişti. Gerçi o kadehlerde de enerji içeceği olabilirdi.

Dans ederken yakışıklının eli kalçama doğru kayıyordu. Adını bir ara söylemişti ama hatırlamıyordum. Samimiyeti biraz daha artırmak için dudaklarını boynuma yasladığında onu itmedim.

Kırahanlı'nın gözleri kısılmıştı, elindeki kadehi sıkı sıkı tutuyordu.

Onu itmememden cesaret alan yakışıklı bir şeyler söylemeye devam etti. "Seni uzun zamandır takip ediyorum, çok güzelsin, seninle tanıştığım için çok mutlu oldum."

Kafa sallayarak geçiştirecektim onu ancak birden dudaklarını bana biraz daha yaklaştırdı, dudakları çeneme doğru çıktığında bundan hoşlanmamıştım. Bunu anlamam bile geç olmuştu çünkü bakışlarım Kırahanlı'nın üstündeydi.

Elindeki kadeh, sıktığı avucunun içinde parçalanırken yüzündeki öfkeyi uzaktan bile çok net görüyordum.

Neden öfkeleniyordu ki?

Ben bu düşüncelere dalmışken karşımdaki yakışıklının neredeyse beni sömürdüğünü fark ettiğimde onu kendimden uzaklaştırdım. Dudağımı kulağına yaklaştırdım ve dudağım Kırahanlı'ya doğru bakarken çok net şekilde konuştum.

"Bana geçelim." Kırahanlı'nın dudaklarımı okuduğuna emindim.

"Olur, bana da geçebiliriz," dedi yakışıklı hevesle.

Kafa salladım geçiştirircesine. "Sen çık, geliyorum ben de," dediğimde sırıtarak başını salladı.

Kafamı tekrar Kırahanlı'ya çevirdim ama kimse yoktu, gitmişti.

Locaya dönüp çantamı alırken Yeliz de konuşuyordu. "Az önce dans ettiğin adam çok ünlü bir futbolcu!" dedi heyecanla.

"Şimdi de onu kaçırıyorum," dedim çok hevesliymiş gibi.

"Eğlenmek isterseniz bende bir şeyler var." Burçak elindeki şeffaf paketi havada salladı.

Zaten sürekli bana uyuşturucu vermeye çalışıyordu.

Cevap vermedim, sadece burun kıvırdım ve arkamı dönerek yanlarından ayrıldım. Dışarı çıktığımda aracımı beklerken gözlerim az önceki yakışıklıyı aradı ama yoktu.

O kadar heyecanlıyken gelmemesinin imkânı yoktu. Her türlü işime gelmişti bu durum. Arabam gelir gelmez gaza basıp oradan uzaklaştım.

Kırahanlı eğer adama bir şey yaparsa çok feci dilime düşecekti ve yaptığına da emindim.

İçime çöken ağırlık yol boyu devam etti. Bu ağırlığın sebebini tam olarak çözemedim. Onu tekrar gördüğüm için miydi? Beni bu kadar etkilemesi saçmalıktan öte değildi.

Ama hislerimi inkâr edecek kadar aptal olmamıştım hiçbir zaman çünkü o hisleri inkâr edersem kontrol edemezdim.

Onu özlemiştim. Hayatımdayken her ne kadar ona güvenmesem de yanımda olmasından, onunla uğraşmaktan keyif alıyordum. Bana ne kadar yalnız olduğumu hep unutturuyordu.

Ben aslında onu özlememiştim, ben onun yarattığı o sahte adamı özlemiştim. Arslan Kırahanlı değildi benim sahte korumam, Kılıç'tı.

Bu adam sadece bir yabancıydı.

Eve geldiğimde arabadan inecektim ki telefonuma bir mesaj geldi. Bu mesaj Arslan Kırahanlı'dan değil, yakışıklı korumamdan geliyordu.

Bana bir ay sonra mesaj atmıştı ama bunu kendi adıyla değil de o sahte kimliğiyle yapmıştı.

Yine her şeyin içine ettiniz.

Ama...

Sizi özlemişim İnci Hanım.

Ekranı hafifçe kaydırarak onunla olan eski konuşmalarımıza baktım.

Şimdi de şizofren mi oldun? Kendini farklı kişiler mi sanıyorsun?

Durumun çok vahim, o akıl hastanesine asıl yatması gereken kişi sensin.

Haberin olsun.

Bir kez de beni dinlemeniz çok mu zor?

Bu herif cidden feci sıyırmıştı ama ne yaptığını biliyordum, yani sanırım biliyordum.

Evet, zor.

Hem neden seni dinleyecekmişim?

Yürü git ya.

Anında görüldü oldu ama hemen cevap vermedi.

Bazen çok yorucu oluyorsunuz.

Evet.

Benimle baş edebileceğini sanmıyorum.

Ama yanımdaki adam edecek bence.

Yanımdaki boş koltuğa baktım, şizofrenlik bulaşıcıydı galiba.

Çok komiksin.

Bir de emoji atmıştı, gülen emoji!

Komik olan ne? O adam birazdan hayatının en güzel gecesini yaşayacak benimle.

Aynen.

Gülücük.

Yaşar.

Tekrar gülücük.

Burada sahte kimliğinle bana fantezi yapacağına sevgilinin yanına git de kızcağız yalnız kalmasın. O kadar kırmızı giyinmiş.

Gerçi en son senin rengin daha kırmızıydı.

Ufak bir işim var ama görüşeceğiz.

Mümkünse yatak odamda?

Şaka şaka.

Şaka yaptım.

Ben seninle tuvalette bile görüşmek istemem.

Aynen.

Yine gülücük attı. Ne sinir bozucu bir herifti böyle.

Telefonun ekranını kapattım ve arkama yaslandım. Ben ne kadar tehlikeliysem bu herif de en az o kadar tehlikeliydi.

Şu ana kadar sessiz kalmış olabilirdi ama sessizliğini bozması yakındı ve ilk hamlesini merak ediyordum. Çünkü ben de karşı hamle oynamaktan hiç çekinmeyecektim.

Geç saate kadar bilgisayar başında çalıştıktan sonra sabaha karşı yatağıma geçmiştim. Ancak sabah uyandığımda beklemediğim bir manzarayla karşılaştım.

Yatağımda kocaman bir zambak buketi vardı, hemen yanında da bir not.

Birazcık beni dinlesen olmaz mı İnci tanesi?
Sana zarar vermek istemiyorum, geride dur.
Not: Kapı şifreni hâlâ değiştirmemen hoş.

"Karşımdaki sadece bir ruh hastası!"

Şifremi de bilerek değiştirmiyordum zaten.

Kahvaltı yapmak yerine sert bir kahve içtim, son zamanlarda şekerli kahve pek tüketmiyordum. Duşumu alıp hızlıca hazırlanırken bugünün yorucu geçeceğini biliyordum çünkü kurul toplantısı vardı.

Hızlıca hazırlanıp tüm vücudumu saran, derin göğüs dekoltesi olan simsiyah bir tulum giyindim. Fendi topuklu ayakkabılarımı giyip Prada çantamı da taktıktan sonra tamamen hazırdım.

Angel'ın mamasını suyunu koyarak evden aceleyle çıktım. Çalışmak iyi geliyordu, en azından boş durmuyor ve düşünmek zorunda da kalmıyordum.

Şirkete gidene kadar kafamda bugün yapacağım işleri programladım. Aklım sürekli dün olanlardaydı. Kırahanlı kafamı feci şekilde karıştırıyordu.

Daha fazla bu konu hakkında düşünmeyecek, kısa bir süreliğine rafa kaldıracaktım. Sadece bugün yapacağım şeyleri düşünmeye devam ettim.

Çok yoğun çalıştığım için yardımcılara ihtiyacım vardı ama bir süre kimseyi kendime yakın bir konumda işe almak istemiyordum.

Şirkete geldiğimde toplantı saatine kadar tekrar kahve içip kendime gelmeye çalıştım. Aral ve diğerleri son zamanlarda sessizdi ama bunun hayra alamet bir sessizlik olmadığının farkındaydım.

Kahvemi içerken Sıla'yla konuştum, psikolojisi hâlâ harap haldeydi. Psikolojik destek alıyor ama hiçbir ilerleme göstermiyordu.

"Aral seni son zamanlarda rahatsız ediyor mu?" Sorumla bir süre sessiz kaldı. "Sıla, benden çekinmene gerek yok. Aral'ın senin üstüne fazla düştüğünün farkındayım."

"Bu çok çirkin bir konu, midemi bulandırıyor, konuşmak bile istemiyorum," dedi tahammülsüz şekilde.

"Eğer sana yanlış bir hareketi olursa, en ufak seni rahatsız edecek bir şey yaparsa hemen bana haber vermeni istiyorum Sıla." Bir süre sessiz kaldı.

"Yiğit'e bakmam lazım, konuşuruz sonra." Telefonu aceleyle kapattığında içimdeki sıkıntı biraz daha arttı.

Toplantıya geç kalmamak için ayaklandım. Tabletimi de yanıma alıp kalkarken Serpil de elindeki dosyalarla beni takip ediyordu.

Toplantı odasına girdiğimde içerisi sakindi. Elli kişilik kuruldan sadece yirmi kişi vardı ve onların da çoğu Altınsoy ailesinin mensuplarıydı.

"Herkes nerede?" dedim çatılan kaşlarımla.

"Biz de onu anlamaya çalışıyoruz," dedi Aral ellerini iki yana açarak.

"Belki de İnci'nin şirketi yönetmesine daha fazla dayanamamışlardır," dedi Cemil de bana küçümseyici bir bakış atarak.

"Sanırım ben biliyorum, son zamanlarda hepsi hisselerini satmaya başladı," dedi Ahmet amca.

"Ne?" Hiç yerime oturmadım. "Bundan neden benim haberim yok? Kime satmışlar?"

Aral da benim kadar şaşkındı, onun da haberi yoktu.

"Tam olarak ben de kime sattıklarını bilmiyorum ama tahminim var." Ahmet amca konuşmaya devam edecekti ki toplantı odasının kapısı açıldı.

Arslan Kırahanlı içeriye fazla sakin şekilde girdi, sanki her gün geldiği bir yere geliyormuş gibiydi.

Bakışları önce tek tek masadakilerin üstünde gezindi, en sonda da beni buldu.

"Geciktim sanırım?" dedi o hep kendinden emin ifadesiyle.

Kırık İnci - 2

Bu sefer üstünde füme rengi bir takım elbise vardı. Gömleğin üstüne yelek ve yeleğin üstüne de vücuduna tam oturan bir ceket giyinmişti.

"Sen ne arıyorsun burada?" dediğimde masaya doğru birkaç adım attı ve tam karşımda durdu.

Bir an etrafına baktı. "Bu kurul toplantısı değil mi?" dedi haberi yokmuş gibi. "Kurul toplantısına hissedarlar katılmaz mı? Siz Altınsoylarda işler nasıl yürür bilmiyorum ama bizim şirketlerimizde usul böyledir."

Ellerimi masaya koyup ona bakmaya devam ettiğimde ellerini ceplerine koydu ve bana yukarıdan bir bakış attı.

"Bir dakika, bağışlayın beni, size kendimi tanıtmayı unuttum. Ben Arslan Kılıç Kırahanlı, aynı zamanda yeni hissedarınız." Kılıç ismine diliyle baskı yaparken gözlerini üstümden ayırmamıştı.

Kara gözleri meydan okuyordu bana, ifadesiz maskesi bile gelecek tehlikenin habercisiydi aslında.

Omuzlarımı dikleştirdim, başımı hafifçe kaldırdım ve gülümsedim.

Asıl güç asıp kesmek miydi?

Hayır.

Asıl güç, gücü yönetmekti.

BÖLÜM 2
KILIÇ

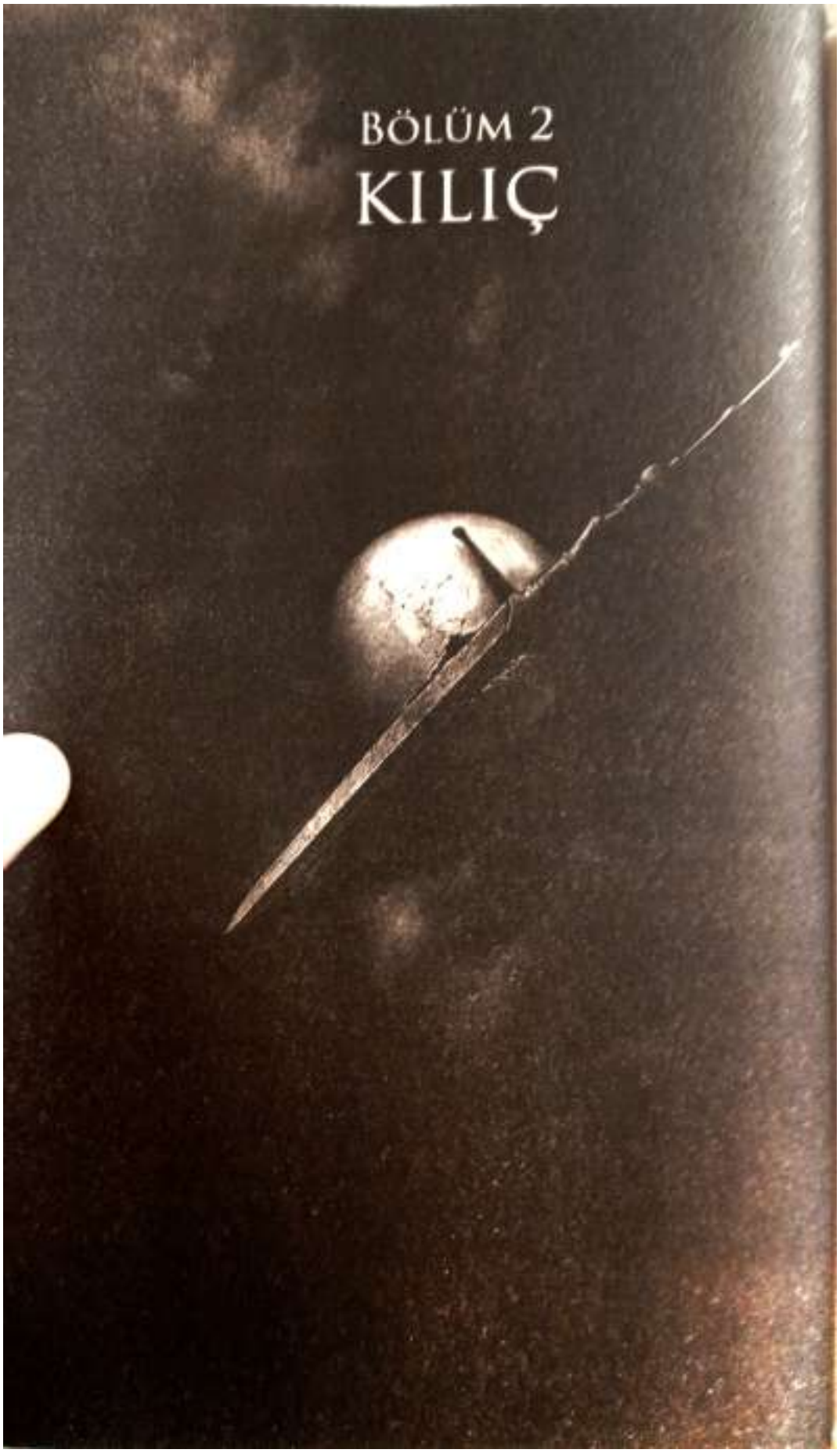

KILIÇ

KILIÇ ARSLAN KIRAHANLI

Ben aptal bir adam sayılmazdım ama ilk defa sahiden aptal bir adam olduğumu düşünmüştüm. Yumuşak sesiyle, baş döndüren kokusuyla ve savunmasız duran gözleriyle beni tamamen gafil avlamıştı. Bu saatten sonra onu nasıl koruyacaktım, hiçbir fikrim yoktu, zaten onu korumama da gerek yoktu...

Artık durmam gereken yerdeydim, onu düşünmemem gereken yerde.

Tam bir ay olmuştu onunla karşı karşıya gelmeyeli ve benim onu düşünmediğim bir günüm bile olmamıştı. O hayatına devam etmiş, eğlenceli tatillerine gitmişti. Bense işlerime devam etmiştim. Her gün Karınca Duası'na çevirdiği hikâyelerini izlemekten başka hiçbir şey yapamamıştım.

Sigaradan derin bir nefes alırken kısık gözlerimle dışarıdaki puslu havayı izliyordum. O yokken her şey çok pusluydu, griydi.

"Ne düşünüyorsun böyle derin derin? O kızı mı?" Dünya'nın sorusuna yanıt vermedim. Tırabzanlara yasladığım dirseklerimi çektim ve ona döndüm.

"Hayır."

"Sallama." Alayla güldü. "Aklını almış, ne yaptı oğlum bu kız sana?" Onun sorularına yanıt vermeden bitmek üzere olan sigaramı söndürdüm ve içeri girdim.

Köhne binada ve bu ıssız sokakta olmayı çoğu yerde olmaktan daha çok seviyordum. Burası benim doğduğum ve büyüdüğüm evdi.

Ben Arslan değildim, ben sadece Kılıç'tım ve asla bir Kırahanlı olmayacaktım. Yalnız annesiyle sefalet içinde büyümüş o sahipsiz Kılıç'tım.

Salona geçip eski koltuğa oturdum, bacaklarımı uzattığımda Dünya da peşimden gelerek yanıma oturdu. Bu sırada evin kapısı açıldı.

Dünya'ya baktım. "Sen kapıyı kapatmamış mıydın? Yol geçen hanı mı burası, amına koyayım!"

Dünya bana cevap veremeden Mesih içeri girmişti. "Bence öyle." Üzerindeki takım elbiseyle daralmış şekilde karşıma oturdu o da.

"Sen neredeydin?" Sorumla gözlerini kısarak bana baktı.

"Mal kardeşin Asaf'la uğraşıyordum, bir insan abisine bu kadar mı çeker? İkiniz de andavalsınız." Sinirle söylenerek üstündeki ceketi çıkardı.

"Biz de birbirimize benziyoruz," dedi Dünya abisi Mesih'e göz kırparak.

"Tövbe de beni dellendirme."

"Kırahanlı malikânesinde durumlar nasıl?" Sorumla Mesih bana döndü.

"Stabil, herkes çok boş ve gergin. Asaf'a laf ediyordum da o olmasa o malikâne hiç çekilmez. Daha ne kadar bu harabede kalacaksın oğlum? Mis gibi malikânen var, gelmiş burada yaşıyorsun."

"Benim evim burası."

"Zengin ama gururlu erkek," dedi Dünya da başını onayla sallayarak.

"Fakir," diye düzeltti onu Mesih. "Beyefendi babasının parasına elini sürmüyor malum."

Her şey beş yıl önce babam olacak adamın ölmesiyle başlamıştı. Onunla hiç tanışmamış sayılırdım ve o herifin ölümü benim varlığımı ortaya çıkarmıştı. Gerçi ondan öncesi de çok derindi. Aslında

her şey benim doğumumdan önce başlamıştı. Babam olan herif Nejat Kırahanlı ve annem üniversitede tanışmışlardı.

Nejat köklü bir ailenin oğlu, zengin bir adamdı ve annem Aysu ise sıradan bir insandı. Annem üniversiteyi yüzde yüz burslu kazanmış ve babamla aynı üniversiteye girmişti. Babam herkesin dikkatini çeken, herkesin tanıdığı o popüler çocukken annemse onu uzaktan izleyen ve üç yıl boyunca platonik âşık olan o kadındı. Üniversitenin dördüncü yılının ikinci yarısında kampüste az kalsın anneme neredeyse arabayla çarpacak olan babam onu ilk defa görmüş. İnip annemin durumunu kontrol ederken annem heyecandan adını unutacak kadar tutulmuş.

Artık Aysu da Nejat'ın dikkatini çekmeye başlamıştı. Nejat onun karşısına çıkmak için elinden geleni yapmış ve en sonunda Aysu'yla bir kahve içebilmişti. Mezuniyete sadece ayları kalmıştı ve Nejat, mezun olur olmaz ailesinin onu köklü bir aile kızıyla evlendirmek isteyeceklerini biliyordu. Yine de kendisini Aysu'ya çekilmekten alamamıştı. Nejat'ın hisleri arttıkça ailesini ikna etmek için her yolu denemişti ancak ailesinin katı kuralları vardı. Nejat mezuniyet gecesinde Aysu'ya her şeyi anlatarak ayrılmak istemişti. Aysu her şeye rağmen onunla bir gece geçirmek istemiş ve bir daha ikisi de birbirini hiç görmemek üzere ayrılmıştı.

O gecenin sonucu olaraksa annem bana hamile kalmıştı.

Annem Nejat'ın karşısına çıkmamış ama beni de aldırmaya kıyamamış. Ailesi hamile olduğunu fark ettiğinde onu evden kovmuş. Annemse o zaman bulabildiği en uygun fiyatlı eve, yani bu eve yerleşmiş. Tıp okumasına rağmen bana bakacak kimse olmayacağı için okulunu bitirememiş. Böylece ben Nejat Kırahanlı'nın gayrimeşru çocuğu olarak dünyaya gelmişim. Nejat da ailesinin istediği ve seçtiği kadınla evlenmiş. Annem bana hem anne hem baba olmuş, hem çalışmış hem de beni büyütmüştü. Nejat'ın varlığımdan haberi bile yokken annem bu köhne evin içinde bana tek kişilik koca bir aile kurmuştu.

Beni on altı yaşıma kadar getiren annemse kansere yakalanmış ve ömrünün sonlarına gelirken yaşadığı her şeyi bana anlatmıştı. Kendisinden sonra sahipsiz kalmamam için Nejat Kırahanlı'ya bir mektup yazarak varlığımı ona anlatmış. Nejat önce şok olsa da sonradan inkâr etmişti. Annemi kaybettikten sonra karşıma çıktığındaysa onun asla babam olmayacağını söylemiş ve bir daha da görmemiştim. Ancak tam beş yıl önce Nejat Kırahanlı alnına bir silah dayayarak intihar etmişti. Bıraktığı mektuptaysa tek yazdığı Arslan Kılıç Kırahanlı olmuştu.

Artık pişmanlığından mı yoksa vicdan azabından mı bilmem, ölmeden önce beni kendi nüfusuna geçirmişti. Hem de Arslan Kılıç Kırahanlı olarak.

Hayatıma bir sikim katmayan bu adam bana sadece felaketler getirmeye başlamıştı! Alışkanlıktan mıdır bilmem, geçmişi düşünmek artık bir filmi uzaktan izlemek gibiydi. O filmde tek gerçek şey annemdi, onun sevgisiydi. Geri kalanın sikime kadar yolu vardı.

Herkes yüzünü bile göstermeyen Arslan Kırahanlı'yı merak ediyor, yurtdışlarında özel eğitimler aldığını sanıyordu.

Annemin vefatından kısa bir süre sonra bir adamla tanışmıştım, adam normal bir esnaf gibi manav işletiyordu, yani herkes böyle olduğunu sanıyordu. O gizli bir istihbarat ajanıydı ve sokakta gizlice yaşayan MOSSAD ajanlarını gözlemliyordu. Başarılı bir ajan olan Fahri Albay beni kendi yetiştirmeye başlamış ve burada işi bitse dahi üstümden ellerini çekmeyerek beni ülkesi için savaşan başarılı bir asker haline getirmişti. Ayrıca sadece beni değil, mahalledeki üç genci daha almıştı yanına. Dünya, Mesih, Irmak ve beni. Bize sadece yol göstermemiş, bir abi olmuştu, hatta yeri geldiğinde baba da olmuştu.

Askerliğimi yapmak için yanlarından ayrıldığımda özel eğitimli olduğum için askeriyede yüksek rütbeyle başlamış ve askerden sonra da dönmek istememiştim.

Ama beş yıl önce Kırahanlı ailesi bana dadanmıştı. Elleri kolları uzundu ve bir asker ya da istihbarat çalışanı olmamı değil, sadece soyadlarını taşıyacağım bir aşkı olmamı istiyorlardı.

Bunu reddettiğimde hayatıma burunlarını sokmaya başlamışlardı. Önce askeriyeden kovulmama sebep olmuş, sonra da istihbarattaki işime karışmaya başlamışlardı. Geçtiğimiz aylara kadar onları kendimden uzak tutmaya çalışıyordum.

Kırahanlıların benden tek bir isteği oldu, eğer isteklerini yerine getirirsem benden uzak duracaklardı. İnci Altınsoy adında bir kadının hayatına sızacak ve zamanı geldiğinde onu öldürecektim. Elbette kabul etmemiştim, hep yaptığım gibi onları kendimden uzaklaştırmıştım.

Ama bu olanları Fahri Albay'a anlattığımda başıma belalı bir görev almış oldum. İstihbarat Altınsoy ailesinin de peşindeydi, bunun sebebi de uyuşturucu ticareti yapıyor olmalarıydı. Fahri, birden hayatımın içine edecek teklifi kabul etmemi sağladı. Hem Kırahanlı adını hem de üvey ailemi kabul ettim ama bununla da kalmayıp bir de İnci Altınsoy'un koruması olmak için görevlendirildim.

Onun koruması olacaktım ve içeriden bilgi alacaktım. İşin sonunda hem Altınsoy ailesini hem de Kırahanlı ailesini çökertecektim, plan buydu.

Hiçbir sikim plana uygun gitmemişti.

İnci kendini dışarıya gösterdiği gibi bir kadın değildi, ailesinin yaptığı kötü işlerin hiçbirinden haberi yoktu. İlaç üretim hangarlarında uyuşturucu üretildiğini bilmiyordu. Hem ailesinin katillerini arıyor hem de işleri çözmeye çalışıyordu. Bu işin hangi tarafından bakarsam bakayım o masumdu. Nasıl bir işin ortasında olduğundan bile haberi yoktu.

"Ne düşünüyorsun kara kara? Şu şımarık güzeli mi?" Mesih'in sözleriyle kaşlarım çatıldı.

"Düzgün konuş."

Mesih beklediği cevabı alarak arkasına yaslandı. "Siktir, boku yemişsin sen."

Salona giren Fahri Albay'la Mesih'e baktım. "Ben kapıyı kapattım, gözlerini belerterek bakma bana öyle! Kapın bozuk senin."

Albay'ın içeri girişiyle üçümüz de ayağa kalktık. "Rahatınızı bozmayın." Geri yerlerimize otururken Albay hepimizin ortasında durdu. Bu salon bu kadar iri adam için fazla küçüktü.

Oturacak yer kalmadığı için Albay eski tüplü gri televizyonun yanında durdu. Boğazını temizledi. "Altınsoy hisselerini alma işi nasıl gidiyor Kılıç?"

"İstediğiniz gibi Kırahanlı kaynaklarını kullanarak hepsini hallettim ama tabii bu da Kırahanlıların beklentilerini artırdı."

Başını belli belirsiz salladı. "Bu gece bir mekâna gitmenizi isteyeceğim, sahibini Irmak bir süredir yakından izliyor. Herif insan kaçakçılığı yapıyor, bu gece işini bitiriyoruz. Kılıç ve Irmak içeride olacak, sizse dışarıda. Gün aymadan işinizi bitirmiş olun."

Albay sözünü tamamlar tamamlamaz içeri Irmak girdi. Göreve giderken yaptığı o plastik makyajlarından yapıp kızıl bir peruk takmıştı, mavi lensleriyle ve abartılı kırmızı mini elbisesiyle onun bu hallerini bilmesem Irmak olduğunu anlayamazdım. He tabii bir de kucağındaki bebeğini unutmamak lazımdı.

Dünya ve Mesih onun kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Mesih, Irmak'ın bebeğini gördüğü an anlamıştı ama Dünya hâlâ anlamamıştı.

"Selamlar." Irmak konuşurken sesini de ustaca değiştirdiği için Dünya şaşkınca ona bakmaya devam ediyordu.

"Pardon hanımefendi, yanlış mı geldiniz acaba?" Dünya şaşkınca ona bakarken Irmak da bozuntuya vermedi.

"Doğru geldim, benim çocuğumun babası burada olmalı. Beni hamile bırakıp kaçtı şerefsiz!"

"Hanımefendi sizin çocuğunuzun babası burada değil." Dünya yerinden kalktı. Bana baktı, sonra Mesih'e ama ikimizin de bir

çocuğun babası olamayacağımızı anladığında en sonunda Albay'a döndü.

"Bak, yanımızda çocuk var, bana küfrettirme," dedi Albay sabırla. "Ara ara kullan oğlum aklını, Allah kullanasın diye vermiş onu sana."

"O kullanamıyor Albay ya," dedi Irmak kendi sesiyle.

"I-Irmak!" Dünya şaşkınca bir kez daha baktı Irmak'a.

"Salak çocuk ya." Irmak söylenirken kucağındaki oğlu Ayaz ağlamaya başlamıştı. "Sana demedim annem."

"Geç olmadan hazırlanın ve çıkın."

"Albay güzel diyorsun da ben oğlumu nereye bırakacağım?" Albay tam ağzını açacakken Irmak oğlunu Albay'ın kucağına bıraktı. Albay gerilerek Ayaz'ı kendisinden uzak tutmaya çalıştı.

"Tamam, ben bakarım. Çıkın hadi siz, geç kalacaksınız." Albay kucağında Ayaz'la Dünya'nın az önce kalktığı yere oturdu.

Irmak bir ara dışarı çıktı ve geri dönüğünde elinde koca bir bebek çantası vardı. "Ben altını yeni değiştirdim ama gerekirse halledersiniz artık. Süt de sağdım, baktınız çok ağlıyor karnını doyurun. Kusarsa diye kıyafet de koydum."

Albay çatık kaşlarıyla Irmak'a baktı. "Altını değiştirmem gerektiğini nereden anlayacağım?"

"Koku, kokudan," dedi Mesih de.

Albay yüzünü buruştururken geç kalmamak için dördümüz de dışarı çıktık.

"Tam kızıl olmuşsun, yakışmış gerçi de normalde daha güzelsin." Dünya sanki Irmak'a yürümüyormuş gibi mırıldanıyordu. "Gerçi git de Ayaz'ın babası güzel görsün seni."

"Sus lan dallama! Sana mı soracağım?" Binanın dar koridorundan inerken Irmak dirseğiyle beni dürttü. "Sen hayırdır? Çıktın mı depresyondan?"

"Depresyonda değilim Irmak."

"Aynen kesin. Senin kız da seni kudurtmak için bir ayda dünyadaki tüm yakışıklılarla hikâye attı he." Beni kudurtmak için olduğunu sanmıyordum, zaten önceden de hayatında hep erkekler vardı.

Onu başkalarıyla gördüğüm her an öfke damarlarımda kol gezse de yapacak hiçbir şeyim yoktu. Onu kandırmıştım. Onu kandırmak zorunda kalmıştım. Başımı iki yana sallayarak zihnimdeki düşünceleri atmaya çalıştım.

Kafamı toparlamam gerekiyordu, uzun bir gece bizi bekliyordu.

Mekâna geldiğimizde dikkat çekmemek için viski kadehinde enerji içeceği söylemiştim. Mekâna Irmak'la çift gibi girmiştik. Kızıl saçları ve kırmızı elbisesiyle fazla dikkat çekiyordu, neyse ki neredeyse benim kadar sağlam dövüşüyordu.

Enerji içeceğimi dudaklarıma götüreceğim sırada gördüğüm kişiyle kadeh havada kaldı. *İnci tanesi.*

Dalgalı saçlarıyla, eşsiz gülüşüyle ve etrafa ışık saçan gözleriyle buradaydı. Siyah mini bir elbise giyinmiş ve kırmızı bir ruj sürmüştü. Hep olduğu gibi yine çok güzel ve dikkat çekiciydi.

O sinir bozucu arkadaşlarının yanından uzaklaşıp dans eden insanların arasına karıştığında onu izlemeye devam ediyordum. Buraya ne için geldiğimi unutmamam gerekiyordu, dikkatimi dağıtmamalıydı! Ama uzun zaman sonra karşımdayken bu çok zordu.

Dans ederken saçını savurdu ve bu sırada beni gördü. Hareketleri ağırlaşırken derince yutkundu. Hep olduğu gibi güçlü görünse de ne kadar afalladığını hissediyordum. Dans etmeyi kesti ve bana doğru yürüdü.

Bana fazlasıyla yaklaştığında kollarım onu sarmak için kasılsa da kendimi tutarak ona sarılmadım. Bu kadar kısa sürede güzel kokusu yine başımı döndürmeye başlamıştı.

"Yine takibe mi başladın?" Sorusuna cevap vermek isterdim, yumuşak sesiyle mest olmamış olsaydım.

"Cevap ver! Yine korkakça peşime mi takıldın?" Yaslı olduğum bardan ayrıldığımda artık göğsü göğsüme yaslıydı.

"Böyle uslu durmaya devam et İnci tanesi," dedim ona doğru eğilerek. Uslu durduğunda başına daha az bela açıyordu, ondan uzaktayken sürekli başını yine nasıl bir belaya sokacak diye düşünmekten başka hiçbir şey yapamıyordum.

Görünüşü kadar tadı da tatlı olan dudakları büzüldü, kaşları çatılırken elimdeki kadehe baktı. "Sen ne içiyorsun?"

"Enerji içeceği."

"Görevde misin yine? O yüzden mi içmiyorsun? Görevin yine beni izlemek mi?" Daha doğru düzgün cümle kuramıyordu, yine çakırkeyif olmuştu.

"Aynen, ondan. Daha fazla içme, eve geç." İlerleyen saatlerde burada işler karışacaktı ve burada olmasını istemiyordum.

"Sana ne ya! Sana mı soracağım bir de? İstediğim kadar içerim, sarhoş da olurum. Sana ne?" Sikeyim! Bana çemkirmelerini bile çok özlemiştim. Elimi beline sardığımda tek yapmak istediğim şey ona sıkıca sarılmaktı ve belki de bir daha bırakmamak...

"Eve döner misin artık İnci tanesi?"

"Neden böyle enteresan davranıyorsun? Bir aydır neredesin?" Bir yerlerdeyim, her yerdeyim ama aslında sensiz hiçbir yerdeyim. Tekrar sikeyim! Bu kadın yüzünden yakında şair de olurdum.

"Daha fazla içme ve eve git, anlatacağım, söz." Ona neyi ne kadar anlatabilirdim ya da sözlerime ne kadar inandırabilirdim, bilmiyordum ama sadece benden uzakta olması gerektiğini biliyordum.

"Hep tutamayacağın sözler veriyorsun Kırahanlı." Kırgındı, gözlerindeki kırgın ifadeyi görmek beni gafil avlamıştı.

"Kim bu kadın hayatım?" Irmak'ın değiştirdiği sesiyle gözlerimi sıkıntıyla yumdum. *Hiç sırası değil* der gibi ona baktım ama Irmak asla kimseyi dinlemezdi. Elimi yavaşça İnci'nin belinden çektim.

"Sadece bir düşman," dedim ağzımda geveleyerek. İnci'nin buradan acilen gitmesi gerekiyordu. Zaten bela mıknatısı

gibi bir şeydi, nerede pislik uğursuz bir olay olsa onu kendisine çekiyordu.

"Duyamadım," dedi Irmak koluma girerek. "Seni bekliyorum bir saattir, sen de burada durmuş etrafı izliyorsun." Ona *seni mahvedeceğim* bakışları attım ama Irmak fazlasıyla eğleniyordu.

"Yukarı çık, geliyorum ben." İnci'nin ne kadar incindiğini görüyordum ve bu sinirimi daha da bozuyordu.

İnci sinirle konuştu. "Sana ne diye tanıttı kendini? Kılıç mı? Arslan mı? Sana da yalan sözler verdi mi?"

"Kimsin sen?" diye yeniledi sorusunu Irmak, İnci'yi gıcık etmek için.

"Sevgilinin eski patronu!"

"Yukarı çık dedim sana," dedim elimi Irmak'ın beline götürüp belini cimciklerken.

"Tamam tamam." Yanımızdan ayrılmadan önce de yanağıma bir öpücük bıraktı.

Amına koydun ortalığın Irmak, aferin sana!

"Yukarıdayım, bekletme beni, içime kırmızı giyindim," dedi bağıra bağıra. Sabırla derin bir nefes aldığımda Irmak artık sabrımı daha da zorlamamak için yanımızdan uzaklaştı.

"Tam kendine göre birini bulmuşsun," dedi İnci öfkeyle. "Ya da zaten var mıydı? Benimle korumacılık oynarken de sevgilin miydi?"

"Evine dön İnci, ayakta zor duruyorsun." Ben de konuşuyordum, sanki beni dinleyecekti.

Bana arkasını döndü ve hızla yanımdan uzaklaştı.

Aferin Irmak! Bir bu eksikti zaten.

İnci yanımdan uzaklaştıktan sonra bir adamla konuşmaya başladı. Hayatına birilerini aldığını görüyordum ama sadece ekrandan, gözlerimin önünde değil. Adamla dans etmeye başladığında yavşak herif İnci'nin her tarafını elliyordu.

Dudaklarını İnci'nin boynuna götürdüğünde daha fazla bu görüntüyü izlemeye dayanamadım. Neredeyse herif gözlerimin önünde İnci'yi öpecekti.

Kırık İnci - 2

Elimdeki kadeh kırıldığında eğilip elime bile bakmadım. Bana inat mı yapıyordu yoksa umurunda bile değil miydim, bilmek istiyordum.

Adamın kulağına yaklaşıp bana bakarak, "*Bana geçelim,*" dediğini dudaklarından okuyabilmiştim.

Mesih beni çekiştirene kadar orada öylece durmuş ona bakıyordum. "Kılıç, buraya bir görev için geldik, kendine gel." Mesih'in uyarı dolu sözleriyle başımı onayla salladım.

"O herifin İnci'nin peşinden gitmesine izin vermeyin, yoksa görevi de sikip o piçin yakasına yapışacağım!" Mesih bir yüzüme bir de kanla dolu elime bakıp derin bir nefes aldı.

"Tamam, Dünya'ya söylerim adamı oyalar ama Kılıç..." Eli belinde bana baktı. "Senin belan sikilmiş, farkında mısın?"

"Farkındayım," dedim kısık sesle. "Hepsi o Irmak yüzünden oldu, sırf ortalığı karıştırmak için..." Mesih'in bakışlarıyla sustum. "Ne diye öyle bakıyorsun sen bana?"

"Ona gerçekleri anlatmak istiyorsun, ona değer veriyorsun Kılıç." Kim olduğumuzu kimseye anlatamazdık, o zaman görevimize ihanet etmiş olurduk.

"Görevime ihanet etmem ben, ayrıca zaten anlatsam da inanmaz."

"Kendine daha fazla acı çektirme. Neyse, işimizin başına dönelim, bomba ihbarı olacak birazdan. Adamı da arka kapıdan çıkaracaklar." Mesih'in sözleriyle başımı onayla salladım.

"O herifin İnci'yle gitmediğinden emin ol," dediğimde oflayarak yanımdan uzaklaştı.

Tek isteğim şu geceyi bir an önce bitirmekti.

Gece herkesi çıkardıktan sonra adamı yakalamış ve istihbarat binasına götürmüştük. Şimdi de eve geçiyorduk.

"Trip atmaya devam edecek misin?" Irmak'ın sorusuna cevap vermedim. "Ya kız seni dinlemiyor etmiyor, bir aydır hikâyeleriyle

kudurtuyor. Biraz da o kıskansın da nasıl bir şey olduğunu anlasın istedim."

"Bunu istemek sana düşmedi Irmak!" Sert sözlerimle Dünya bana yandan bir bakış attı.

"Tamam, ona düşmedi de bağırmasana. Irmak, sen de al şu babası belli olmayan oğlunu da evine git." Dünya'nın sözleriyle Irmak onun omzuna sertçe vurdu.

"Düzgün konuş oğlum hakkında."

"Oğluna bir şey dediğimiz yok, çok tatlı kerata. Neyse, yorulduk." Dünya küçük yaştan beri Irmak'ı seviyordu. Irmaksa genelde tüm hislerden uzak duruyordu.

"Bu saatte eve gitme, bize gel," dedi Dünya ama Irmak ona cevap vermeden arabadan indi. Mesih istihbarat binasında kalmıştı, anca sabah gelirdi.

"Bak çıktı gitti, kötü bir şey mi dedim ben şimdi?" Dünya söylenerek arabadan indi. "Neyse, bende sende kalayım o zaman, Irmak da gitmesin bu saatte."

"Ne halt yerseniz yiyin," dedim sinirle ve ben de arabadan indim.

Salona girdiğimizde Albay kucağında Ayaz'la televizyona bakıyordu, Ayaz onun göğsüne yaslanarak uyuyakalmıştı. Irmak, Ayaz'ı aldığında Albay da yerinden kalktı.

"İyi iş çıkardınız çocuklar. Biraz dinlenin." Esneyerek vücudunu gevşetti, ardından gözleriyle bana balkonu işaret etti. O balkona çıkıp sigara yakarken ben de ona eşlik ettim.

"Duyduğuma göre görev esnasında dikkatin epey dağınıkmış."

"Bir haltı da duyma be Albay." Sözlerimle güldü.

"İnci Altınsoy da oradaymış."

"Evet, oradaydı."

"Onu seviyor musun?" Albay'ın sorusuyla sessiz kaldım.

"Seviyorsam ne olacak?"

"Kılıç ona kimliğini açıklamayacak kadar işine sadık bir adam olduğunu biliyorum ama o kadın göründüğünden çok daha zeki ve

kurnaz. Senin kim olduğunu anlarsa..." Uyarı dolu gözlerle bana bakıyordu Albay.

"Öyle bir şey olmayacak," dedim net şekilde.

"Onun masumluğuna inanıyor olabilirsin ama onun elinde büyük bir güç var ve ailesini korumaya çalışabilir."

"Ailesinden nefret ediyor," diyerek hızla savunmaya geçtim.

"Evet ama ölenleri seviyordu ve isimlerini aklamak, belki de üstünü örtmek isteyecek."

"Hayır, o öyle biri değil." Albay uyarı dolu bakışlarıyla bana bakıyordu.

"Onun gerçekleri anlaması tehlikeli ve sen asla görevine ihanet etmeyecek bir adamsın." Omzuma iki kez vurdu ve sigarasını içmeye devam etti.

Peki ne yapacaktım?

Onun acı çekmesine seyirci mi kalacaktım?

Yoksa bir İnci tanesi bulmak uğruna tüm denizleri ateşe verip tüm istiridyeleri parçalayacak mıydım?

Albay'ın üstündeki bakışlarımı aldım ve önüme döndüm. Küçük dar sokağı aydınlatan bir sokak lambası vardı ama lamba, lamba değil, futbol aydınlatmasıydı! Dışarı gündüzmüşçesine aydınlıktı.

"Bu ne biçim ışık oğlum? Evin içinde ışık açmaya gerek kalmıyor," dedi Albay da söylenerek.

"Mesih burada kalırken aydınlıktan sinir olup lambaya taş attı. Üç dört gün sonra da bunu taktılar, hırsızlık falan çok oluyor diye herhalde."

Albay balkondan hafifçe sarkarak sokağı kontrol etti. "Küçücük sokağa iki tane koymuşlar bir de... Uykuda vücut melatonin salgılar ama ışık olunca o melatonin azalır ve uykunun kalitesi düşer." Albay her şey hakkında detaylı açıklamalar yapmaya bayılırdı ve konunun ne olduğu önemli bile değildi.

"Aynen, melatonin." Biten sigaramı köşedeki küllüğe söndürdüm.

"Neyse, uyu artık, sabah olacak. Yarın Polat Alemdar gibi davranman gerek." Albaya yandan bir bakış attığımda omzuma sertçe vurdu. "Sen de epey sağlam adamsın he, aferin koçuma, böyle dik dur." Kendisi de yapılı bir adamdı ama benim boyum ondan biraz daha uzundu.

"Polat Alemdar derken?"

"Daha sert duracaksın, daha kısık bakacaksın, vurduğunda oturtacaksın. Eğer anlamadıysan uyuma ve içeri geçip *Kurtlar Vadisi*'nin ilk doksan bölümünü izle."

"Anladım Albay, anladım."

"Kıza da bir şey çaktırma, tamam mı?" Bana her konuda güvenen Albay nedense bu konuda şüpheciydi.

"Tamam."

"Güzel, artık onun gözünde koruma Kılıç değilsin. Artık onun gözünde onu kandıran, düşmanı olan bir mafyasın ve onu buna inandıracaksın." Başımı belli belirsiz salladım. Albay içeri girdi, bense dışarıda kalıp bir sigara daha yaktım.

Onun gözlerine bakarak nasıl olmadığım biri gibi davranacaktım bilmiyordum. O bana öyle kırgın bakarken nasıl güçlü kalacaktım, onu da bilmiyordum ama aslında en çok ne ara bu hale geldiğimi bilmiyordum.

BÖLÜM 3
TANIDIK VAHŞET

TANIDIK VAHŞET

İNCİ ALTINSOY

Karşımdaki adamı yüzümdeki öfkeyle izliyordum. Öfke sadece yüzümde ve gözlerimdeydi.

Eğleniyor muydum?

Evet, fazlasıyla hem de.

Çünkü karşımdaki adam şu an tam olarak benim istediğim yerdeydi. Onun bu odada olması, onun hissedar olması benim için büyük bir nimetti.

Neden mi?

Tam bir aydır çok büyük projelere imza atmak üzereyken kurulun beni durdurması yüzünden devam edememiştim. İşlerimi sürekli baltalamış, beni dibe çekmeye çalışmış ve oybirliğini sağladıkları için her hamlemi sabote etmişlerdi.

Çünkü benden nefret ediyorlardı ama benden daha çok nefret ettikleri biri varsa bu da ezeli düşmanlarının en büyük oğlu Arslan Kırahanlı'ydı.

Yüzümdeki karmakarışık ifadeyle onu izlerken anlam veremiyormuş gibi davranıyordum.

Kafamı hışımla Ahmet amcaya çevirdim. "Bu mümkün mü? Bize bilgi gelmeden böyle bir satış gerçekleştirilebilir mi?" dediğimde onların da kafası karışmıştı.

Arslan Kırahanlı elleri cebinde kısık gözleriyle bana bakarken yüz ifademi analiz etmeye çalışıyor gibiydi, artık ne kadar iyi bir oyuncu olduğumu biliyordu ne de olsa.

Arslan Kırahanlı'nın şirketin hisselerini almasının tek sebebi şirketin adını zedelemek ve Altınsoy ailesine zarar vermekti. Artık şirketin yararına olan projelere sadece Kırahanlı karşı gelecekti. Böylece diğerleri de şirketi kurtarma derdinde düşerek, ben ne istersem onu yapacaklardı.

Bu sayede yönetim kurulundaki oy çoğunluğuna sahip olacaktım.

Arslan Kırahanlı tam konuşacaktı ki arkasındaki kapı açıldı ve içeri iki adam girdi. Biri Asaf Kırahanlı'ydı ama diğer adamı tanımıyordum.

Asaf Kırahanlı'yla birlikte içeri giren adam elindeki dosyalarla bizim tarafımıza doğru yürüdü. Benim önüme gelene kadar kimseye bakmadı ama karşıma geçtiğinde mavi gözlerini üstüme dikti. Bu adam bana birini andırıyordu.

İfadesiz bakışları üstümde kısa bir an gezindikten sonra dosyayı da bırakıp Arslan Kırahanlı'nın yanına geçti.

Üçü de birbirine yakın tonlarda giyinmişti ve üçü de birbirinden iriydi.

"Kardeşim Asaf Kırahanlı." Ardından da diğer adamı tanıttı. "Mesih Kandemir." Şimdi onu kime benzettiğimi çıkarmıştım. Kılıç'la evine gittiğimiz yaralı arkadaşı Dünya'ya benziyordu.

"Şirketinizin bizim ortaklığımızla daha iyi yerlere geleceğine emin olabilirsiniz," dedi diğerlerine alayla bakıp bana döndüğü an ifadesizleşen gözleriyle.

"Önce ellerini ceplerinden çıkar Kırahanlı. Karşımda böyle dikilemezsin." Sözlerimle kaşları havalandı. "Bir soytarı gibi burada gövde gösterisi de yapamazsın." Önüme getirdikleri dosyaya kısa bir göz gezdirdim. "Bu habersiz ortaklık kabul edilemez."

Tek tek ona hisselerini satan isimleri inceledim ve dosyayı sinirle masanın üstüne attım.

"Kelimelerine dikkat et Altınsoy," dedi çatılan kaşlarıyla.

"Neden? Sen alışkınsın benden böyle sözler duyup sessiz kalmaya?" Koltuğuma geçip rahatça arkama yaslandım.

Bacak bacak üstüne attığımda o da masanın diğer ucundaki, tam karşımdaki koltuğa rahatça oturdu. Yanındaki iki adam da onun sağ ve sol tarafına oturduğunda kısık gözlerimle onları izliyordum.

"Senin bu şirkete girebilmen bile komik. Şimdi hemen geri adım atıyorsun," dedi Aral gergince. Arslan Kırahanlı ona yandan, küçümseyici bir bakış attı.

"Bu yaptığın iki aile arasındaki husumeti büyütmek Kırahanlı," dedi Ahmet amca.

İki aile arasında hâlâ tam olarak nasıl bir anlaşmazlığın olduğunu bilmiyordum ama böyle bir düşmanlığın nedeni de büyük olmalıydı.

"Aslında ben tam tersini düşünüyorum. Bu ortaklık iki aile arasındaki suları durultacak," dedi Asaf Kırahanlı da abisinin yanından.

"Ne suyu ne durulması? Bu herif kimliğini gizleyerek evimize sızdı! Kardeşime zarar vermeye çalıştı," dedi Aral büyük bir öfkeyle.

Neredeyse gözlerim dolacaktı!

"Hayır," dedi Kırahanlı bana bakarak. "Ona hiç zarar vermedim, senin aksine." Sözleri kadar tavırları da rahattı. "Tam tersi, ben ona hep şefkatle yaklaştım." Arslan Kırahanlı'nın imayla söylediği sözler sahte öfkemi gerçeğe çevirmeye başlarken Aral benden daha da sinirliydi.

"Düzgün konuş yavşak," dedi Cenk birden yükselerek.

Onun bu yükselmesi masadaki herkesi şaşırtırken o da verdiği tepkinin ne kadar saçma olduğunu fark etmişti.

"Ağzını topla, ben toplarsam senin için pek iyi olmaz. Ayrıca baldızına bu kadar düşkün olman da artık insanların ilgisini çekmeli." Arslan Kırahanlı'nın sözleriyle Ahmet amca bile sinirlenmiş ama bunu bastırmayı başarmıştı. Aslında yalan söylemiyordu.

"Ne istiyorsun Kırahanlı?" dedi Cemil. "Evimize kadar sızarak daha ailesini yeni kaybetmiş İnci'ye yaklaşıp aramızdaki husumeti büyüttükten sonra hangi yüzle buraya geliyorsun sen?"

Bugün Altınsoy erkeklerinin beni savunma şekilleri gözlerimi yaşartacaktı!

Arslan Kırahanlı derin bir nefes aldı ve arkasına yaslanırken bu sefer o derin kara gözlerini Cemil'e çevirdi.

"Karısını paylaşmayı seven biri olarak fazla onurlu konuşuyorsun. Gerçi pek sevmiyorsun, adamı gözümüzün önünde vurdun. Sahiden yaşıyor mu adam? Bunu da bizim üstümüze atmaya çalışmıştınız değil mi? Klasik Altınsoy kurtuluş yolu, bir Kırahanlı'yı suçlamak." Sözleri Altınsoy fertlerini şaşırtmasa da masadaki diğer hissedarları şaşırtmıştı.

Cemil yerinden kalkacaktı ki hemen yanında oturan, en az onun kadar gıcık kardeşi onu tuttu. Bu sırada diğer kuzenim Melis, tüm Kırahanlı erkeklerini uzun uzun süzüyordu ama en detaylı süzdüğü Arslan Kırahanlı'ydı.

"Sen ve ailenin yaptığı her şey çok onursuzdu. Bir köstebek olarak sızmak da hisselerimize dadanman da sadece Kırahanlı ismini biraz daha dibe çekecek," dedi Sabri amca öne doğru eğilerek.

Arslan kardeşine bakarak güldü. "Onursuz dedi, duydun mu? Geçmişin hatırlatmasını mı yapsak onlara?" Ses tonu herkesin duyabileceği kadar yüksekti.

Sözleri üç amcamın da birbirine bakarak biraz korkuyla biraz da endişeyle hareketlenmelerine neden oldu.

"Endişelenmeyin, geçmişe girersek burada kimseyi sağ bırakmamam gerekir. Bu meselelerin üstünü kapatalım. İlaç şirketinizi kendi bünyemize dahil edelim," dedi Arslan rahat tavrını sürdürerek.

"Geçmişte ne olduğunu bilmiyorum, açıkçası ilgilenmiyorum da. Bu şirketi babam bugünlere getirmek için büyük çabalar sarf etti. Bu şirket tek varlığımız değil, gittiğinde yok olmayız ama ben babamın emeklerini akbabalara yedirmem." Konuşurken sadece Arslan'a değil, Altınsoy ailesinin fertlerine de bakıyordum.

"Yakınmanız sonucu değiştirmeyecek, bence kabulleniş aşamasına hızlıca gelmelisiniz. Hissedar olarak şirketin tüm işlemlerini,

arşivini ve geliştireceği projeleri bugün içinde görmek istiyorum. İtirazınız olursa da hiç çekinmeyin ama bana kalırsa kendinizi boşuna yormayın." Sözleri derin bir sessizlik yaratırken kara gözleri gözlerimdeydi.

Beni baştan aşağı süzüyordu, ben de gözlerimi onun üstünden ayırmıyordum.

"Şimdi kendime şirkette güzel bir oda ayarlamayı düşünüyorum. Sonrasında da kendi işlerime dönmem gerekecek, toplantı saatlerini sekreterlerime önceden belirtmeniz ve müsaitlik durumumu öğrenerek bu saatlere karar vermeniz gerekecek." Kolundaki milyonluk kolsaatine baktı, üstündeki ceketinden toz silkeliyormuş gibi elinin tersiyle bir iki kez geçti ve yerinden kalktı.

Çıkmadan önce son kez bakışları üstümde gezindi, belki de artık düşmanını tanımaya başlıyordu.

Büyük ve küçük Kırahanlı'yla beraber diğeri de çıktığında toplantı devam edecekmiş gibi duruyordu.

"Ne yapacağız?" dedi Cemil.

"Hemen Oğuz'u ve en iyi avukatları topluyorum, bu iş uzamayacak," dedi Aral da telefonunu eline alırken.

Hepsi telaşa düşmüşken ben yerimden kalktım.

"Bir şey söylemeyecek misin İnci?" dedi Ahmet amca.

"Toplantı bitmiştir," dedim omuzlarımı dikleştirerek. "O herifin burada olmasına da hiçbir şey yokmuş gibi davranmasına da elbette katlanamayacağım." Duraksadım ve Sabri amcaya baktım, ardından Cemil'e. "Cemil, öfkelenmiş görünüyorsun."

Cemil anlayamayarak suratıma baktı. "E herhalde İnci! Herif başköşeye kuruldu."

"Hissedarlarla aran iyiydi, bu satıştan hiç haberin olmadı mı sahiden?" Alaylı sorumla Cemil gerilirken Sabri amca aniden kafasını yanındaki oğluna çevirdi.

Cemil ve babası arasında gerginlik dolu bir bakışma geçerken Cemil'e söz hakkı tanımamak için yanlarından uzaklaştım.

Ben odadan çıkarken Melis de peşime takılmıştı. Uzun topuklularımla hızlı hızlı yürürken o da bana yetişmeye çalıştığı için komik gözüküyordu.

"Bu herifle tam olarak ne kadar yakındın? Yattığınıza yüzde yüz eminim gerçi ama ilerisi var mıydı? Herif resmen dibine düşecekti." Zaten kafası başka bir şeye çalışsaydı şaşardım.

"Düştü zamanında." Asansörün önünde durdum.

"Seni kandırdı, seninle oynadı. Bunu nasıl hazmediyorsun?" O küçük aklıyla beni doldurmaya çalışıyordu.

"Hayır, kandırılan hiçbir zaman ben olmadım." İlk defa doğrudan yüzüne baktım. "Ama hazmedersiniz." Ne söylediğimi anlamadan yüzüme baktı ama kapıları açılan asansöre geçtim.

Konuşmasına fırsat vermeden bakışlarımı üstünden çektim ve odamın olduğu kata bastım.

Kırahanlı şirketimde istediği gibi gezebilirdi ama eninde sonunda geleceği yer benim odam olacaktı.

Asansörden inip odama geçtiğimde de beni şaşırtmayacak şekilde odam doluydu. Arslan Kırahanlı odamda, koltuğumda oturuyordu.

Gülerek kapıyı kapattım ve ona doğru yürüdüm. "Yerimde gözün mü vardı?"

Dilini damağına vurarak cıkladı. "Sende gözüm vardı." Bunu söylerken hafif alaylı ama çok da çekiciydi.

"Koltuğumdan kalkmalısın Kırahanlı, orası benim yerim. Korkarım kendine başka bir oda seçmen gerekecek."

Eliyle bir bacağına iki kez vurdu. "Yeni yerin burası olabilir." Sözleriyle kıkırdadım.

Ona yaklaştım, masanın yanından geçip dibine kadar girdiğimde az önceki ifadesi hemen uçmuştu. Şimdi sadece kısık gözleriyle ne yapacağımı izliyordu. Onun dibine kadar girerek masaya oturdum. Bacak bacak üstüne atarak onu süzdüm.

O da arkasına yaslandı, bir eli çenesindeyken derin bir nefes aldı.

"Takım elbise yakışmış." Topuklu ayakkabımın ucunu oturduğu koltuğun kenarına geçirip tekerlekli koltuğu kendime doğru çektim.

Gerçi epey iri bir adam olduğu için onu pek yerinden oynatamamıştım. Çabam karşısında gülerken eli bacağıma gitti.

"Biraz daha çabalaman gerekecek, benim gibi bir adamı yerinden oynatmak istiyorsan epey bir spor yapman lazım."

Sözleriyle cıkladım. Topuğumu koltuğun kenarından çektim, ayakkabımın ince topuk kısmını göğsüne yasladım.

"Senin gibi bir adamı devirmek için spora ihtiyacım yok, öğrenemedin mi hâlâ?" Başımı boynuma doğru eğip sevimlice gülümsedim.

Bakışları gülüşüme takılırken topuğumu göğsüne biraz daha bastırdım.

Kafasını eğmeden bakışlarını topuklu ayakkabıma eğdi. Hemen ardından da bakışları üstüme çıkarken beni bacağımdan tuttu.

Hızla kendine doğru çekince düşeceğim sandım ama aynı anda belimden de tutarak beni kucağına çekti.

Uzun zaman sonra tenini tenimde hissetmiştim, kara gözlerine bu kadar yakından bakarken karşımda aynı Kılıç gibi duruyordu.

Onu itmedim, kucağından da kalkmadım. Aksine, yerimi sağlamlaştırarak kollarımı boynuna doladım.

"Yenge kızmasın?" Sorumla bir an gülecekmiş gibi oldu.

Belimdeki eli sıkılaştı. "Neredeyse şirketinin yarısını kaybetmiş birine göre çok keyifli değil misin, İnci tanesi?"

Gülümsemeye devam ederek kafamı iki yana salladım. "Senin hisseler yüzde yirmi beşten fazla değildir. O kadar hisseyle hiçbir şey yapamazsın, senin tek amacın huzursuzluk vermek. Ya da bana yakın olmak." Bunu inkâr etmedi. Onun kirli sakallarını hafif hafif okşarken bir kez daha derin nefes almasına sebep oldum. "Ayrıca beni sapık gibi dikizlemeyi kesmelisin."

"Seni açık açık dikizliyorum zaten."

"Neden? Sevgilin sana yeterli gelmiyor mu? Siz erkekler hep böylesiniz zaten. Bu dünyada sadece iki tane mükemmel adam vardı. Biri abim diğeri de babamdı. Bu devirde kimseye güven olmaz."

"Artık seni gerçekten tanımaya başlıyorum ve emin olduğum bir şey var. Şirketin hisselerini almam hoşuna gitti, sebeplerini de tahmin eder gibiyim ama çok sevinme." Yanağını okşamayı kestim, elim yanağından düştü ama o hâlâ belimi yavaş yavaş okşamaya ve hatta okşarken de kendi göğsüne beni yavaş yavaş daha da bastırmaya devam ediyordu.

"İyi olan kazansın Kırahanlı. Buraya ne için geldiysen ona asla ulaşamayacaksın. Benimle girdiğin hiçbir savaşı kazanamayacaksın."

Sessiz kaldı, derin bir nefes aldığında sanki çok şey söylemek istiyormuş da kendisini tutarmış gibi bir hali vardı.

"Kimsin sen Kırahanlı? Gerçekten kimsin?" Sorum çatık kaşlarını düzeltti. Yüzü ifadesizdi ama gözleri en büyük duyguların esaretindeydi. Belki de hepsi bana zihnimin saçma bir oyunuydu.

"Merak ediyorum da gerçekten eski asker falan da değilsin değil mi? Her şeyin palavraydı. Ben en azından sana doğruları söylüyordum." Hızlı hızlı konuşuyor ve konuşurken de mimiklerimi hep olduğu gibi fazlasıyla kullanıyordum. "Arada yanımda olmanı özlemiyorum desem de yalan olur ama Kılıç'ı tabii çünkü onunla uğraşmaktan zevk alıyordum. Neyse, ne anlatıyordum ben?"

Bir an ona laf soktuğumu unutmuş gibi bakışları yüzüme daldı ama bunu hemen fark etti ve kafasını iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı.

"Sen cidden fazla tehlikeli ve büyülü bir kadınsın İnci ama beni etkin altına alma, zamanlaman yanlış. Ayrıca Kılıç farklı biriymiş gibi konuşma." O benim gibi karşısındakini ikna etmek için oynamıyor, yüz ifadesini sabit tutuyordu. Gerçi onun karşısında benim de çok oynadığım söylenemezdi, hem zaten doğuştan gelen de bir cazibem vardı.

"Bana ne ya! Bunlar beni ilgilendirmez. Ben senin gibi sadakatsiz bir insan değilim, yakında nişanlanacak bir kadınım ve senin

kucağında oturmaya devam etmeyeceğim." Kalkmak için hareketlendim ama izin vermedi, beni daha sıkı tuttu.

"Kiminle nişanlanacaksın? O asalak herifle mi?" Tüm kasları gerilmiş, aniden kara gözlerine öfke dolmuştu.

"Evet, tarih düşünüyoruz. Seni de davet ederdim ama öpüştüğüm adamları nişanıma davet etmemeye özen göstereceğim." Bir an düşünüyormuş gibi durdum. "Bu çok zor olacak, sanırım nişanımda hiç yakışıklı herif olmayacak."

"Dün gece o adamlayken yakında nişanlanacak bir kadına hiç benzemiyordun." Çatık kaşlarıyla konuşurken fazla gergindi.

"Bunlar da artık seni ilgilendirmeyen şeyler. Sen yokken hayatıma on tane falan adam almışımdır." Sözlerim onu sinirlendirmedi, sanırım inanmadı. Zaten yalan söylemiştim.

"Önceden ilgilendiriyor muydu sanki?" Gizleyemediği hafif bir sitem vardı sesinde.

"Beni kıskanma Kırahanlı."

"Bana yine yalan söylüyorsun, ben yokken hayatına on adam falan girmedi," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Ben çapkın bir insanım ve bu da seni ilgilendirmez ama bir sapık gibi beni takip ettiysen de hiç şaşırmayacağım çünkü sen zaten bir sapıksın." Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Unut beni Kırahanlı, aş artık, ben sana birkaç beden büyüğüm."

"İnci... İnci tanesi." Verdiği nefesi dudaklarıma çarptı. "Seni daha yeni buldum ve bırakmaya hiç niyetim yok."

"Bana âşık oldun değil mi?" dedim hemen şımararak.

"Her oyunun ardındaki gerçek ifaden var ya, beni o ifadeyle kandırmayı başardın ama şimdi anlıyorum," dedi tane tane.

"Neyi anlıyorsun?"

"Beni nasıl kandırdığını çünkü sen oynarken aslında yaşıyorsun." Düşündüğü şeyleri tam olarak söylemiyordu ama onun beni çözmeye yaklaşması bile tahammül edebileceğim bir durum değildi.

"Konuyu değiştirme Kırahanlı çünkü gözlerin beni ne kadar istediğini anlatıyor." Yüzünü okşamayı kestim, geri çekileceğim an bu sefer beni boynumdan tutup kendisine çekti.

"İstiyorum." Bu sefer konuşurken dudakları dudaklarıma çarptı. "Ve alacağım."

"Seni kandıran kadını mı istiyorsun?" dedim alayla ama yakınlığı dudaklarımı ıslatma ihtiyacı yarattı.

"Sikeyim..." Kısık gözleriyle dudaklarıma bakarken daha fazla dayanamıyormuş gibiydi, tam dudaklarını dudaklarıma yapıştırmak için hareketlenmişti ki odanın kapısı açıldı.

Kırahanlı gözlerini sıkı sıkı yumarken ben de parlak rujumla yanağına sulu bir öpücük bıraktım ve omzumun üstünden kimin geldiğine baktım.

Küçük Kırahanlı fazla öfkeli şekilde bize bakıyordu. "Böyle mi Altınsoylara hadlerini bildireceksin abi? Kucağına alarak mı?" Onun hemen arkasından Mesih denen diğer adam da girmişti.

Arslan Kırahanlı yumduğu gözlerini açtı, yerinden kalkacaktı ama bu sefer ben kucağından inmedim.

"Abin benimle ne kadar ileri gitti haberin var mı? Biz sevgili olmuştuk." Bunları söylerken Arslan Kırahanlı'nın gözlerine bakıyordum. "Sadece ikimizin olduğu iki göz evimiz, bir de kedimiz vardı, geceleri de birlikte uyuyorduk." Durgun bakışları yüzümde gezinirken onun da sadece bir ay önce olan ama sanki üstünden yıllar geçmiş gibi gelen o günleri hatırladığını biliyordum.

"Bu kadın ciddi mi?" dedi Mesih tersçe ama Arslan'ın bakışlarını gördüğünde sustu.

Arslan karşısında kardeşi ve arkadaşı varken beni kucağında tutmaktan rahatsız olmuş olacak ki elini belime koydu. Kaldırmasını bekledim ama kaldırmadı, sanki beni kendinden uzaklaştırmak istemiyor gibiydi. Ya da sadece ben uslanmayan bir romantizm âşığıydım. Daha fazla böyle saçma bir vaziyette durmak istemeyerek kucağından kalktım.

"Doğru mu söylüyor?" dedi Asaf, abisine direkt bakarak.

"Bunları sonra konuşuruz," dedi Kırahanlı konuyu kapatmak istercesine.

"Doğru, senin abin benim gibilere bakmazdı değil mi? Ne diyordun bir de? He... *Benim abim zeki ve güçlü kadınları tercih eder* falan diyordun." Güldüm. "Abin az kalsın oyunu falan unutup beni nüfusuna geçirecekti. Ben oyunu neden bitirdim sanıyorsun? Baktım adam aldı beni götürüyor, bir dur demem gerektiğini fark ettim."

"Yeter İnci," dedi Arslan Kırahanlı sözümü keserek.

"Sana yeter, gelmiş odamda bana ahkâm kesiyorsun. Ayaktakımını da al ve odamdan çık."

"Biz mi ayaktakımıyız?" dedi Mesih. "Bizi tanıdığında, tanımamış olmayı dilersin."

"Aynen canım, hadi çıkın artık. Bir sürü işim gücüm var. Bu herifin bana olan takıntılı aşkını çekmiyormuş gibi bir de sizinle uğraşıyorum. Hadi, marş marş." Konuşurken bir yandan da iki elimi havada sallayarak onlara kışkış yaptım.

"Bu kadının sinir bozuculuk seviyesi halis mi?" dedi Asaf Kırahanlı en sonunda dayanamayarak.

"Peki senin böyle sert görünüp sosyal medya dili kullanman halis mi?" Hızlı cevabım karşısında elini alnına götürdü.

"Uğraşmayın, onun çenesine yetişemezsiniz. Ben buraya iş konuşmaya gelmiştim," dediğinde Arslan Kırahanlı'ya döndüm.

"Öyle mi? Beni kucağına oturturken de iş mi konuşmak istiyordun? Hadi canım!"

"Oha abi ya!" Asaf *yok artık* dercesine kollarını iki yana açıp gözlerini belertti.

"Abin daha neler yapıyor, şok olursun!" dedim ben de hemen abartarak.

"Şirket hakkında konuşacaktım." Kırahanlı da elini ensesine atıp hâlâ açıklama yapmaya çalışıyordu.

"Duydunuz, benden on çocuk yapıp şirket kurmak istiyormuş." Ellerimi iki yana açtım. Koltuğuma oturup bacak bacak üstüne attım. "Sıkıldım senden, düş artık yakamdan. Oynadık bitti, hâlâ neyi uzatıyorsun? İkimiz de birbirimizi kandırdık işte! Bu kadardı. Ben bakmam zaten sana, senin de benim gibi bir kadınla işin olmaz. Hayatımdan çık artık."

"Seninle konuşmam gereken şeyler var." Hâlâ sabırla cevap veriyordu.

"Sen benimle konuştun, hem de defalarca. Bana sarılıp hep yanımda olacağını söylediğin zaman da, beni hiç bırakmayacağını söylediğin zaman da. Bence artık konuşacak hiçbir şeyimiz kalmadı." Sözlerimle yüzünde allak bullak bir ifade oluştu.

"Bu kız ciddi mi? Abi sen var ya Altınsoylardan da pislik çıktın." Sanırım Asaf Kırahanlı abisinin yanımda sadece koruma olarak bulunduğunu sanıyordu.

"Abin şerefsizin teki! Ona gerçekten âşık olabilirdim! Beni nasıl sakinleştirdiğini, yalnız bırakmadığını falan anlatsam abinin suratına tükürürsün burada," dedim ben de gaz vermeye devam ederek.

Aralarında nasıl bir muhabbet vardı, bilmiyordum ama Asaf'ın bu kadar şaşırmasının sebebi, ikimiz hakkında hiçbir şey bilmiyor oluşuydu. Kafasını iki yana sallayıp odadan çıktığında Mesih de peşinden çıktı.

Odada yine ikimiz yalnız kaldığımızda elini masanın üstüne koydu ve bana doğru eğildi. "Ortalığı mı karıştırmaya çalışıyorsun?"

"Madem bir oyun oynuyordun, kardeşine dürüst olmalıydın."

"Ona karşı dürüsttüm, gerçek olmayan hiçbir şeyi anlatmaya gerek yoktu." Yine o acımasız ama acı vermek isteyen maskesini yüzüne yerleştirmişti.

Daha fazla konuşmadı, yüzüme son bir bakış atıp o da odadan çıktı.

Haklıydı, gerçek olmayan şeylerdi.

Haklıydı, beni artık gerçekten kimse sevmezdi.

Haklıydı, ben bile gerçek değildim.

KILIÇ ARSLAN KIRAHANLI

Bundan nefret ediyordum. Onun karşısında olmadığım biri gibi davranmaktan nefret ediyordum. Şirketten çıkıp arabaya bindiğimizde Mesih arabayı sürüyor, Asaf da sürekli konuşuyordu.

"Yani yıllar sonra geldin, abi dedik bağrımıza bastık, sen gitmişsin kıza âşık taklidi yapmışsın. İnsanlığa sığar mı bu?" Asaf'ın sesi kulaklarımı tırmalıyordu.

Asaf'la annelerimiz aynı olmasa da onu ilk gördüğümden beri düzgün bir adam olduğunu anlamıştım, bana benziyordu. Ayrıca onlar beni abi olarak Kırahanlı ailesine almaya dünden razıydı.

"Size kalsa İnci'yi öldürecektim ben puşt! Âşık olmam mı burada sorun?" Sözlerimle Mesih hemen yoldaki bakışlarını bana çevirdi, *âşık olmam* dediğim an yüzünde *ben biliyordum* sırıtışı oluşmuştu. "Numaradan yani," dediğimde de *kesin öyledir* der gibi salladı kafasını.

"Öldürsen daha iyiydi, bu şerefsizliktir." Asaf sinirle omzuma vurdu, dayanamayıp ona doğru döndüğümde ona sağlam bir yumruğun geleceğini anlayarak hemen arka koltukta ulaşamayacağım kadar uzağa kaçtı. Bir süre sessiz kalıp sonra yine pişkince dirseklerini iki ön koltuğun başlıklarına yasladı ve kafasını bize doğru eğdi.

"Abi şimdi biz nereye gidiyoruz?"

"Hay senin abine de!" Sinirle söylendiğimde sırıttı.

"Efendim abiciğim? Neyse bu bizim evin yolu değil, nereye gidiyoruz?"

"Ebenin amına gidiyoruz, sus lan artık!" Mesih daha fazla dayanamamıştı.

"Ebeme ne küfrediyorsun lan zırtapoz!"

Yine başlamışlardı!

"İndireyim seni," dedi Mesih hemen, zaten bahane arıyordu.

"Yoo... Ben de sizinle geleceğim. Zenginim diye beni dışlamanızdan gına geldi! Abim de zengin, onu da dışlayın. Ben sizinle takılmayı seviyorum, yapacak bir şey yok." Evet, koskoca bir malikânesi varken çoğu zaman gelip bizimle derme çatma apartmanda oturuyordu. Gerçi Albay planlarını öğrenmesin diye onu sürekli kovuyordu. Asaf da kapıdan kovsan bacadan girecek bir şeydi.

"Şu deliler hakkında bir şeyler bulabildin mi?" diye sordum Mesih'e. İnci onları ilk çıkarmak istediğinde Albay'dan izin almam biraz zor olsa da İnci'nin güvenini kazanmam için bunu yapmama izin vermişti.

Mesih omuz silkti. "Deliler işte."

"Hadi ya, sahi mi diyorsun, amına koyayım!"

"Bunlara neden bu kadar taktığını öğrenebilir miyim acaba?" diye sordu Mesih.

"Çünkü o akıl hastanesinde bir şeyler var, o hastanede SoyFarma ilaçları kullanılıyor. Bu da bizi neye çıkaracak?"

Mesih başını ağır ağır salladı. "SoyFarma'nın ilaçlarının bakanlık onayı aldıktan sonra değiştirildiğine ya da hiç bakanlık onayı almadığına. Orasını anladım da delilere niye taktınız, onu anlayamadım?"

"Kanlarındaki ilaçları test edeceğiz, ayrıca hepsi orada uzun zamandır bulunuyor. Özellikle Tekin'in bize yardımcı olması çok önemli." Çünkü Tekin'in ailesi hastanenin sahibiydi.

"Ali Cengiz oyunları gibi, kafam çok karıştı," dedi Asaf alnını ovuşturarak.

"Senlik bir durum yok zaten," dedi Mesih ama Asaf burnunu her şeye sokmayı çok severdi.

Sonunda eve ulaştığımızda arabadan indim, bugün hiçbir yere sığamıyordum. Kırahanlılara ait olan lüks araba da sokakta fazlasıyla dikkat çekiyordu. "Asaf'ı eve götür." Söylediğimi umursamadı, omuz silkerek arabadan indi.

"Hiç kusura bakmayın, ben de sizinle geleceğim." Mesih'le bakışlarımız kesiştiğinde ikimiz de sabır çektik.

Binaya girip ilk kattaki eve geçerken Mesih ve Asaf da peşimden geliyordu. İçeri girdiğim an ağlama seslerinden Irmak'ın da burada olduğunu anladım. "Tutsana oğlumu!"

"Bana ne ya? Yaparken bana mı sordun? Gitsin babası tutsun! Çok da çirkin, kesin babası da çirkindir." Dünya da buradaydı.

"Oğluma çirkin deme, senin iflahını sikerim yavşak!" Irmak'ın küfürleri ve bebek ağlayışları birbirine girmişti.

Salona girdiğimde tam da tahmin ettiğim gibilerdi. Irmak oğlu Ayaz'ın altını temizlemeye çalışırken Dünya da Ayaz'ı zapt etmeye çalışıyordu.

"Burası bok gibi kokuyor." Asaf geldiğine hemen pişman olmuştu.

"Oğluma biraz daha hakaret ederseniz o dalağınızı deşer, g..." Irmak'ın okkalı küfürlerini bölen şey Ayaz olmuştu. Irmak altını değiştirirken henüz bezini takmadan işemeye başlamıştı. Irmak üstü batarken sabırla gözlerini yumdu. "Sakinim sakinim... ama anneciğim, oldu mu hiç? Ben üstümü değiştirmek için gidiyorum. Siz de oradan bakıp kazık gibi dikilerek güleceğinize bir işe yarayın." Irmak elindeki yeni bezi Mesih'e ve Asaf'a attı.

Irmak odadan çıkıp gittiğinde Asaf ve Mesih önce beze sonra birbirlerine baktılar.

"Ya sen ne kadar zeki bir bıdıksın sen, aferin, yerim oğlum seni! Çirkinsin falan ama zekisin he. Çak bir beşlik." Dünya eğilmiş Ayaz'a sevgi sözcükleri yağdırırken Ayaz da ağzını kocaman açmış, olmayan dişleriyle gülüyordu.

Üstümdeki ceketi çıkarıp çiş olmayan tekli koltuğa attım. Üstümdeki gömleğin kollarını kaldırırken alttan alttan Mesih'e ve Asaf'a baktım. "Çocuğun altını düzgün bağlayın, sonra da şurayı güzelce temizleyin. Annemin koltuğu sidik kokarsa sizin ağzınıza sıçarım."

Nefes almak için kendimi balkona atarak bir sigara yaktım.

Nasıl da umursamıyormuş gibi, canı yanmıyormuş gibi davranmaya çalışmıştı. Onu bu kadar zamanda tanımamış olsam inanabilirdim bile, o kadar iyi oynuyordu.

Karşısında pislik bir adam gibi davranmam gerekiyordu. Ama yapamıyordum, ona acı çektirmek istemiyordum. Bana nefretle bakmasını görmeye dayanamıyordum.

Bir de nişanlanacakmış! Sikerler!

Bu benim görevimdi ve en iyi şekilde görevimi yerine getirmem gerekiyordu. Bu görevin beni bu kadar zorlayacağını hayal bile edemezdim.

Cebimden telefonu çıkarıp Albay'ı aradım, hemen açtı. "Albay, ben..." Duraksadım. "Yapamıyorum."

Bir süre ses vermedi. "Kılıç, ne demek yapamıyorum?" Kızgın değildi, aksine bildiği bir senaryoyu izlermiş gibi bir hali vardı.

"Yapamıyorum, ben koruma olmayı becerdim çünkü daha önce de yaptığım bir şeydi ama mafya falan olamıyorum. Beceremiyorum."

"Şuna desene *İnci'ye tutuldum, ona acı çektirmek istemiyorum* diye." Sözlerine itiraz etmedim çünkü tam olarak böyle olmuştu. "Kendini toparla, bu işe ilk başta neden girdiğimizi hatırla. Nasıl bir uyuşturucu çetesini çökerteceğimizi hatırla. Bunun için ne gerekiyorsa yapmak zorundasın, biliyorsun." Evet, biliyordum.

"İnci'nin amacı da bu zaten, olayları çözmeye çalışıyor. O ailesi gibi kötü değil."

"Evet ama şu an her şeyin sahibi o. Ona yakın olmak zorundasın, öyle ya da böyle. Kendini toparla Kılıç, işin ucunda uyuşturucuya ulaşan binlerce insanı engellemek ve belki de yeni bağımlı olacak gençleri kurtarmak var. Bunları söylememe gerek yok, biliyorsun zaten." Evet, biliyordum. Zaten bu yüzden en başından beri bu işin içindeydim.

"Biliyorum."

"Bu akşam İnci'nin yanına git, ona yakın ol Kılıç ama Kırahanlı olarak yakın ol. Tamam mı?"

"Tamam, Albay." Telefonu kapattım.

Kırahanlı olmak kadar nefret ettiğim bir şey varsa bu da İnci'ye acı çektirmekti.

İNCİ ALTINSOY

Gece yarısını çoktan geçmişti ama ben bilgisayardan kafamı kaldırmamıştım. Cinayeti araştırmaya devam ediyordum, her araştırmam beni daha büyük bir çıkmaza götürüyordu. Öğrendiğim her bilgi, daha büyük bir şeyin kapısını açıyordu.

Onların katillerini bulamadığım her an daha da öfkeleniyor, daha da kendimi tüketiyordum.

Araştırmaya devam etmekten korkuyordum.

Babamın yanlış şeyler yapmış olmasından korkuyordum.

Benim babam harika bir adamdı ama çevresindeki insanların onu kötü işlere sürüklemiş olmasından korkuyordum.

Gerçi aynı zamanda zeki de bir adamdı.

Çok da ileri görüşlüydü.

Babamın vefatından önce bir sürü yarım kalmış proje vardı, hepsi de hangarları büyütmekle ilgiliydi. Babamın vefatının hemen ardından hatta daha öldükleri bilinmiyorken yürürlüğe sokulmaya çalışılmıştı. GVBP, yani gelişme ve büyüme projesiydi. Normalde gelişme ve büyüme için yüklü fonlar ayırmak gerekirdi ama aksine, burada şirkete bir para girişi olmuştu.

Aral'ın onayıyla miras açıklanmadan hemen önce kabul edilmişlerdi.

Ölmekten korkmuyordum, onların cani katillerini bulmadan ölmekten korkuyordum. Masamın üstündeki fotoğraf karesine her baktığım an tekrar gözlerim doluyordu.

Ağlamak istemiyordum, güçlü durmam gerekiyordu. Tekrar ekrana baktım.

Kırık İnci - 2

Her şey çok açık gözüküyordu, bu kadar basit olamazdı. Aral uyuşturucu işini memnuniyetle yapmak istemiş olsa da babam ve Aytekin abim böyle bir şeyi kabul etmezdi.

Peki ya Aral'dan çok daha önce zaten bu işe babam girmişse?

Nefesimi sıkıntıyla vererek bilgisayarın ekranını kapattım. Altın istiridyenin içinde neler olduğunu bulmam gerekiyordu ama babamın anahtarı nereye koyduğunu bulamamıştım. İstiridyenin içinde ne olduğunu bilmiyordum, artık gözümde onun masumiyetini öldürecek şeyler de olabilirdi. Belki de onları öldürenler de gizli olabilirdi. Ailemi öldürenlerin istiridyenin peşinde olduğundan emindim.

Altınsoy ismi büyük bir isimdi ve araştırmalarımdan anladığım kadarıyla yurtdışında bazı ülkeler babamla pazarlık yaparak ülkeye uyuşturucu sokmaya çalışmıştı.

Babam vatansever bir adamdı, her türlü pislikten nefret ederdi. Öyle olmalıydı.

Saç diplerime masaj yaptım bir süre, sigara içmek istiyordum. Kılıç'ın evde kalan dolu iki paketini, içim daraldığında içmeye başlamıştım. Sanırım son bir dal kalmıştı.

Odadan çıkmadan önce bakışlarım aynaya takıldı. Saçlarımın diplerine masaj yaptığım için iyice kabarmıştı. Üstümde rahat bir eşofman ve o eşofmanla aynı desende sutyenim vardı.

Sigarayı almak için salona geçerken Angel'ın bir saattir beni rahatsız etmediğini yeni fark ediyordum.

"Angel! Neredesin kızım sen? Bir saattir sesin çıkmıyor. Uyudun mu yine?" Söylene söylene evin içinde geziyordum.

Duraksadım, Angel'ın miyavlaması salondan geliyordu ve bu çok keyifli bir mırıldanmaydı. O sadece okşandığında böyle mırıldanırdı.

"Babayı özlediğini biliyorum ama babayı unut kızım! Bundan sonra ikimiz varız, babaya da ihtiyacımız falan yok. O gitsin elin içine kırmızı giyinmiş kadınlarıyla takılsın. Biz birbirimize yeteriz annem."

Konuşa konuşa salona girdiğimde Angel'ı gördüm ama tam da tahmin ettiğim yerdeydi. Arslan Kırahanlı'nın kucağındaydı.

Onu gördüğümde duraksadım.

"Ne işin var senin yine burada?"

"Kızımı sevmeye geldim." Angel'ın tüylerini okşarken bakışlarını üstümden ayırmadı.

Beni uzun uzun süzerken üstümdeki desenler gülümsemesine sebep oldu ve o gülüşü de gamzesinin görünmesine sebep oldu. Onun gamzesi bana kalırsa bir silahtan daha tehlikeliydi.

Elimi belime koyarak Angel'a baktım. "Şuna bak ya! Anneyi hemen unuttu. Nankör!" Angel ona kızmamla hemen miyavlayarak cevap verdi. Gördüğüm en zeki kediydi.

Bu hareketi Kırahanlı'yı da güldürürken onun tüyleri arasına birkaç öpücük bıraktı ve Angel'ın kucağından inmesine izin verdi.

Tekrar kafasını kaldırarak bana alttan alttan baktı. Eliyle bacağına iki kere vurdu. "Sıra diğer kızımda."

Sözleriyle gülmedim, bir tepki vermedim, masanın üstünde duran paketten bir dal sigara aldım. Bu son daldı.

Sigarayı yakıp rahat şekilde kucağına oturdum.

"Çok dengesiz bir herifsin, ayrıca da korkak." Dudaklarım arasındaki sigarayı çekip aldı, elini belime sardı.

"Bu benden kalan paket mi?"

"Evet, bitti. Zaten çok da bağımlı değildim, öylesine içiyordum. Vardı diye, yokluğu da çok etkilemez," dediğimde sigaradan derin bir nefes çekti, yanakları içine göçerken kısık bakışlarıyla beni izliyordu.

"Zehir bu, seni farkında olmadan bağımlı etmiştir. Bağımlı olduğunu anca yokluğunda anlarsın." Kara gözleriyle dikkatle gözlerime baktı.

"Neden devam ediyorsun? Neden oynamaya devam ediyorsun? Neden evime geliyorsun?"

"Peki sen neden kapının şifresini değiştirmiyorsun?" Konuşurken açıktaki belimi hafif hafif okşuyordu.

"Çünkü deli arkadaşlarım ben yokken eve gelirse kapıda kalmasınlar istiyorum. Dışarıda ne yaptıklarını bilmiyorum, bir gün bana ihtiyaçları olabilir. Tabii sen narsist bir herif olduğun için onu da üstüne alıyor ve evime girebilme hakkını buluyorsun."

Parmak uçları arasındaki sigarayı almadım ama kucağına biraz daha yayılarak başımı eline doğru biraz eğdim. Bileğinden tutup parmakları arasındaki sigaradan derin bir nefes çektim.

Ondan uzaklaşarak başımı geriye doğru attım ve içimdeki zehrin dumanını havaya doğru üfledim.

Kısık sesle küfretti ve beni çenemden tutarak kendine çekti. Yüzümüz aynı hizaya geldiğinde dudaklarını ıslattı. "Sürekli seninle konuşmaya çalışıyorum ama sen sürekli aklımı başımdan alıyorsun."

"Ne konuşacaksan konuş Kırahanlı."

"Bana Kılıç de."

Omuz silktim. "Kılıç değilsin sen."

Kısacık cümlem gözlerinde fırtınaların kopmasına neden oldu. Aramızdakilerin hiçbir şeyden ilerisi olmamasına rağmen *hiçbir şeyi* bile özlemiş gibi duruyordu. Belki de o da iyi oyuncuydu.

"Seninle konuşmamız gerek. Bu kadar saçmalık yeter," dediğinde kucağında dikleştim.

"Konuşalım."

"Sana zarar vermek istemiyorum."

"Ne istiyorsun peki?" dedim bıkmış şekilde. "Çok sıkıldım da."

"Seni, seni istiyorum. Senin aksine ben yalan söylemiyordum. Yanında olacağımı söylerken de seni bırakmayacağımı söylerken de."

"Peki neden?"

"Çünkü düşmanlarımız ortak çünkü senin aileni öldüren kişilerle benim peşinde olduğum kişiler aynı." Daha fazla dayanamayarak kucağından kalktım.

"Ne saçmalıyorsun sen? Ben senin gibi bir adamla çalışmam, ben senin gibi sahtekâr bir adama güvenmem. Ailemin katili sen çıksan şaşırmam ben, sen ne yardımından bahsediyorsun Kırahanlı?"

"Ailene zarar vermedim." O da yerinden kalktı.

Biten sigarayı masanın üstündeki küllük görevi gören porselen bardakta söndürdü.

Eli ceketinin cebine gitti, bu hareketiyle ben de hızla hareket ederek koltuğumun yanında, iki minderin arasında sakladığım tabancamı çıkarıp ona doğrulttum.

Elini cebinden çıkarmadan önce bir bana, bir de beyaz kabzalı küçük tabancama baktı. Elinde küçük bir not kâğıdı vardı.

"Benden korkmana gerek yok, sana zarar vermem, İnci tanesi."

"Ama ben sana veririm." Silahı indirdim. "Yani zarar... zarar veririm." Başparmağımı silahın tetik korkuluğu kısmına geçirdim. Tabancayı elimde hafif hafif çevirirken diğer elimle uzattığı notu aldım.

Silahıma davranmam onu rahatsız etmişti. Bana zarar verebileceğini düşünmem yüzündeki tüm kendinden emin ifadeyi kırmıştı.

GVBP yazıyordu notun üstünde sadece. "Bu projeden haberin var mı?"

"Ne projesi?" dedim sanki araştırdığım şeylerden biri de bu değilmiş gibi.

"Bilmiyorsun?" Bilmediğime emin olmaya çalışıyordu. O yanımdayken henüz bu projeyi öğrenecek kadar derine inmemiştim. Ve sanki bilmemem onu rahatlatmış gibiydi.

Önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi davranmaya çalıştım. "Gelişim projesi sanırım, duymuştum."

"Ne kadarını duymuştun peki?"

"Bunları neden soruyorsun?"

"Ailenin ölümüne neden olan şey bu olabilir mi?"

Asıl bir şeyler bilen oydu ve benim ağzımı arıyordu. "İnci tehlikedesin. Şu an burada olmamam lazım, senden alabileceğim her şeyi aldım aslında ama buradayım çünkü ne kadar inanmasan da zarar görmeni istemiyorum." Evet, benden alabileceği her şeyi almıştı.

"Neden peki o zaman? Madem alacağını aldıysan, madem beni bu kadar umursamadıysan o zaman neden zarar görmemi istemiyorsun? Altınsoy ailesini bitirmek istediğin için mi? Bunu birlikte yapmayı mı teklif ediyorsun?"

"Sayılır, zaten sana da zarar veriyorlar."

"Sen beni kandırdın, sen beni kandırarak koruma gibi davrandın! Ben de senin gizli kimliğini ifşa ettim."

Başını hafifçe salladı. "Aşarız."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, ben bu işte yalnızım. İstiridyeyi sana geri vermeyeceğim, açabilirsem içinden bir bilgi bile vermeyeceğim. Hiçbir sözüne inanmıyorum." Belki de ilk defa kurnaz davranmıyordum.

Çünkü onu istemiyordum, onu kullanmak da istemiyordum. Ben sadece ailemin katilini bulmak istiyordum ve bunu sadece ben yapabilirdim, kimseye güvenemezdim.

"Çık evimden," dedim kesin şekilde. O burada kaldıkça güçsüzleşiyordum.

"Peki, karar senin," dedi ve eli yanağıma gitti. Hafifçe okşadı, tam eline vuracaktım ki hemen kendi çekerek yanımdan ayrıldı.

"Kendine inandırmak için bana daha çok şey anlatmalısın!" dedim o odadan çıkacakken.

"Anlatsam inanmazsın." Kısık sesle mırıldanmıştı. "Keyfime bağlı. He bu arada, bence bu hafta sonu Kıbrıs'a gelmelisin."

"Hay senin keyfine." Ben arkasından söverken o çoktan çıkmıştı.

Bu bilgilerin en doğrusunu öğrenebileceğim tek bir kişi vardı ama şu an onun yanına gitmem dikkat çekerdi.

Aldığım yeni bilgilerle kafam iyice karışmıştı. Sürekli daha sıkı düğümler çıkıyordu karşıma ve bu düğümler de beraberinde cevabı imkânsız olan bulmacalar getiriyordu önüme.

İmkânsız olan cevabı bulmak değildi, imkânsız olan o cevabın ne kadar vahşi olabileceğini sindirmekti.

Karşımda vahşi bir bilmece yoktu, karşımda vahşet vardı. Bu vahşet benim asıl düşmanımdı.

Ama düşman da yabancı değildi.

Bu tanıdık bir vahşetti.

Masadaki dosyalarla boğuşurken biraz fazla derine inmiştim. Babamın bilgisayarı kayıp olmasa Kırahanlı'nın söylediklerini destekleyecek başka şeyler de bulabilirdim.

Tüm gün şirkette koşuşturmuş, daha önce erişemediğim şeylere erişmeye çalışmıştım. Hatta arşiv odasına girdiğimi duyan Aral ortalığı ayağa kaldırmış, beni de dışarı çıkartmıştı. Babamın notlarını hâlâ tam olarak okumamıştım, o notların onun ruh halini yansıttığını biliyordum ama o ruh halinin beni hangi noktalara götüreceğinden korkuyordum.

Etraf sessizdi ama bu fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

Güven artık işe dönmek istiyordu, şu an ölümümü isteyen yüzlerce insanı düşünürsek zaten hemen başlaması gerekiyordu ama benim biraz daha işim vardı.

Kırmızı ojeli tırnaklarımla masaya hafif hafif vururken aniden gelen cesaretle çantamın içindeki not kâğıtlarını çıkardım. Babamın not kâğıtları... Bunlara dokunmak babamla yeniden sohbet etmek gibiydi, can yakıyordu.

Sensizlik bir karabatak,

Sensizlik acı bir hayat.

Seninle olmak, yaşamak için tat,

Senin serin suların bana yasak.

Normal aşk satırları okumak içimi biraz da olsa rahatlatırken başka bir sayfaya geçtim.

Kirli bir sırrın ortağıyım.

Damağımda acı bir tat var.

Biliyorum.

Tüm suçlu benim.

Ben bunu hak ettim ama çocuklarım...

Bugün İnci ve Aytekin'in tartışmalarını duydum, Aytekin İnci'ye kızıyordu. Aytekin İnci'ye kolay kolay kızmazdı. Kapılarının önünde durdum ve dinledim. Keşke dinlemeseydim. Yaşarken bir kez daha diri diri gömüldüm. Kızım, benim dünyalar güzeli İnci'm uyuşturucu kullanıyordu. Evlatlarımın hepsini severdim ama İnci başkaydı, İnci benim en kıymetlimdi. Buysa bana sadece Tanrı'nın tokadıydı.

Nefesim daralırken sayfaları geri çantama koydum. Tanrı'nın tokadı... Bunun çok basit bir anlamı vardı, benim deli gibi kaçtığım bir anlamı.

Artık olanlardan kaçamazdım, artık gördüklerimi görmemiş gibi yapamazdım. Artık içimdeki son kalan inci tanesini kirletmemek için uğraşamazdım. Zaten ailemi kaybettiğim gün, tüm masumiyetimi kaybetmiştim. Zaten ben hiçbir zaman pek de masum olamamıştım.

Bilgisayarıma tekrar döndüm. İlaç üretim tesislerini gezerken aldığım tüm kayıtları karşıma dizdim. Birkaç gün önce Oğuz'dan benim için araştırma yapmasını istemiştim, maili ulaşmıştı. Bu süreçte kimseye güvenemesem de Oğuz'un sağlamlığına inanmak istiyordum.

Kapım tıklatıldığında önce önümdeki sekmeleri alta aldım, sonra da girilmesi için izin verdim. Gelen Oğuz'du. "Selam, mailim ulaştı mı?"

"Evet, ben de tam onu inceliyordum." Oğuz hep olduğu gibi gömlek değil, beyaz bir tişört giyinmişti. Tişörtün üstüne lacivert bir ceket alsa da buraya gelmek için hazırlanmadığı, sırf şirkete uğrayacak diye arabadaki ceketlerinden birini üstüne geçirdiği belliydi.

Oğuz karşıma oturdu, kirli sakalları her zamankinden daha uzundu. "Nasılsın İnci?"

"Çok iyi." Gülümsemeye çalıştım ama Oğuz bunu pek yemedi.

"İnci, ailenize uzun zamandır hukuki danışmanlık veriyorum ama bu dosyadakiler benim bildiklerimin çok dışında."

Yerimde doğruldum, bilgisayarımın ekranını tamamen indirdim. "Aral ve diğerleri yapıyor bunları, amcamlar yapıyor. Babam asla uyuşturucu ticareti yapmaz Oğuz, asla! Babam öyle bir adam değil!"

Renkli gözleri kısıldı. "İnci, Galip Bey'i uzun yıllardır tanıyorum ve çizgilerini biliyorum. Ahlaklı, düzgün bir adam ama sen bu dosyaları inceledin mi?"

İncelemiştim, vefatına kadar olan tüm zamanlarda onun imzası vardı. "Evet, nasıl göründüğünün farkındayım ama baksana Oğuz! Babamı kandırmışlar, babam asla böyle bir şeyi kabul etmez. Asla uyuşturucu işine girmez, bunlar için imza atmaz! Onu kandırmış olmalılar bir şekilde." Babam zeki bir adamdı ve kolay kolay bir şeylere kanmazdı ama bu işte kanmış olmalıydı. Zaten bu yüzden tüm mirasını bana bırakmamış mıydı? Bunları ortaya çıkarmam için belki de...

"Bunların uyuşturucu olduğuna emin değiliz," dedi Oğuz beni teselli etmeye çalışarak.

"Evet, eminiz. Bu rakamlar ilaçlardan gelecek rakamlar değil, rakamların üzerinde oynandığı çok belli ve bunu sadece içeriden biri ortaya çıkarabilir, yoksa anlaşılmasının imkânı bile yok. Tutulan defterler bile gerçeği yansıtmıyor, bir avukat olarak senin fikrini de öğrenmek istedim. Sence yansıtıyor mu?"

Oğuz yerinden doğruldu ve masaya doğru eğildi. "Şükrediyorum ki bu dosyaları başka bir avukata değil de bana attın! İnci... Evet, bu şirketin sahibi olabilirsin ama şu an hiçbir şeyi yönetemiyorsun. Zaten senin bir şeyler karıştırdığından şüpheleniyorlar, eğer bu şekilde kurcalamaya devam edersen..." Hararetli konuşmasını sertçe kestim.

"Edersem ne? Beni de ailem gibi öldürürler mi?"

"İnci, bunu kimin yaptığını bile bilmiyorsun. Bak, hepsinde babanın imzası var."

"Sonra da Aral'ın imzası var."

"Aral, Galip Bey'in imzaladığı belgelerin aynılarından imzalamış. O bu tabloda babandan daha masum ki olayın içyüzünü bilmiyoruz."

Oğuz'un sözlerini sindirmek için durdum, başımı cama çevirdim ve masamdan kalktım. Koca oda dar geliyordu. Bunlar zaten bildiğim ama kendime itiraf edemediğim şeylerdi.

"Babam böyle bir şey yapmaz."

Oğuz oturduğu yerden kalktı, birkaç adım arkamda durdu. "Yapmamış da olabilir, hiçbir şeyin netliği yok. O yüzden sakin kalmaya çalış İnci. Duygusal davranamazsın." Sözleriyle ona döndüm.

"Ben zaten hiçbir şey bilmiyorum ki... Sürekli koşturuyorum ama bir şeyi ortaya çıkaramıyorum ki!" Çatık kaşları düzeldi.

"İnci." Sesi beni sakinleştirmek ister gibiydi. "Çünkü sen bir şey bulduğun an birileri arkadan bunu kapatıyor, temizliyor. Bu senin tek başına yürütebileceğin bir iş değil, senin aklını hafife almıyorum asla ama karşı tarafın ne kadar güçlü olduğunu görmelisin."

Ellerini omuzlarıma koyarak hafifçe sıktı. "Harika gidiyorsun, dik duruşun tebrik edilesi. Kimse bu koltukta, onu indirmek için bekleyen bu kadar kurt varken dayanamazdı. O yüzden sakince ilerlemek zorundasın."

Burnumu çektim. "Teşekkür ederim Oğuz, iyi ki varsın." Sözlerimle gözleri kısıldı, dudaklarında acı bir tebessüm oluştu. Elleri omuzlarımdan düştü, bir adım geriledi.

"Ben hep buradayım, ne zaman istersen. Biliyorsun."

Bu sırada odanın kapısı açıldı ve Serpil elinde koca bir zambak buketiyle içeri girdi. Oğuz bukete bakıp zoraki şekilde güldü. "Hayranların hiç bitmeyecek, değil mi?" Aslında bu buketi kimin gönderdiği belliydi. Serpil buketi bana uzatıp çıktığında kısa bir an zambakların üzerine baktım.

Artık alıştığı için üstüne not bırakmamıştı. Zambak buketini alıp kokladım.

"Neyse, ben gideyim. Ne zaman istersen, her ne olursa olsun telefonlarım sana hep açık." Oğuz çıkmak için niyetlendi.

"Hayır!" dedim hemen. "Senin fotoğrafını çekebilir miyim? Yüzünü almadan?"

Oğuz boş boş suratıma baktı. Ben de o sırada yapılı tırnaklarımı gösterecek şekilde zambak buketini elime alıp onun göğsüne doğru tuttum.

Sadece omzunu ve takım elbisesini alacak şekilde çiçekle fotoğrafını çektim.

Hikâyeme eklerken üstüne de "*En romantik iş ziyareti*" yazdım.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Oğuz kafası karışmış şekilde.

"Hiç, çıldırtma *story*'si atıyorum."

"Çocuk gibisin," dedi Oğuz inanamıyormuş gibi.

"Aman... ne ağırdan satıyorsun kendini! İstesem yüz tane adam dizilir omuzlarını hikâyeme atmam için. Siz erkekler neden bu kadar nazlısınız ya!" Ben söylenirken o da sakince beni dinliyordu.

"Dikkatli ol, kritik bir hamle yaparsan bana haber ver," dedi korumacı bir tavırla. Bu hareketi içimi ısıtırken gözlerim dolmasın diye havaya baktım. Oğuz odadan çıktı.

Masama döndüğümde telefonumun ekranı yanıp yanıp sönüyordu. Timur mesaj atmıştı, ayrıca gruplardan da bir sürü mesaj gelmişti.

Sana her gün çiçek gönderiyorum, bir kez hikâyene atmıyorsun.

Kim bu herif?

Sen bana her gün çiçek mi gönderiyorsun?

Evet, hem de evine.

Timur'un gönderdiği hiçbir çiçek bana ulaşmamıştı. Sebebini bulmak çok zor değildi.

Tam Timur'a cevap yazacaktım ki YAKIŞIKLI KORUMAM'dan mesaj gelmişti.

O çiçeği gönderen bendim.

O herif kim?

Yeni sevgilim.

Ayrıca sana ne ya!

Kırık İnci - 2

Sal beni ruh hastası.

İyi, ben bulurum.
Çiçeğimin üstüne çökmenin bedelini ödeyecek.

Kanka bedelini ödeyeceksin.

Bir süre cevap yazmadı, sanırım ne demek istediğimi anlamamıştı. Yazıp yazıp siliyordu.

Ne?

En sonunda yazabilmişti.

Kanka telefon şakası. Youtube'tasın.
Tamam, bu kadar boş sohbet yeter. Çok sıcakladım, soyunacağım, sevgilim de ateşimi söndürecek. Müsaadenle.

Kılıç sinirlenmiş olacak ki cevap yazmadı. Ben de Sıla'yı aradım, onu da Yiğit'i de çok özlemiştim. Ama ne kadar çalsa da Sıla aramamı yanıtlamadı. Ne kadar zor günler geçirdiğini biliyordum, onu yormak istemiyordum ama Aral'ın bugünleri daha da zorlaştırmasını da istemiyordum.

Aral'ı ondan uzak tutmalıydım ama öncesinde Sıla'yı neyle yanında tuttuğunu öğrenmeliydim.

Burçak gün boyunca beni aramış ve en son iş çıkışında da almaya gelmişti. Sebebi de yeni açılan bir mekândı. Bugün için aşırı heyecanlıydı, sanki her seferinde kafayı çekmekten başka bir halt yapıyormuş gibi.

Eve geçmeden şirketteki dolabımdaki gece elbiselerinden birini giyinmiştim. Şımarık kız imajım için gece hayatında sık sık bulunmam gerekiyordu ne de olsa.

Sık sık yenilediğim kadehlerle ve ettiğim danslarla çoktan adapte olmuş gözüküyordum. Burçak defalarca kez yanında getirdiği uyuşturucuları vermeye çalışmıştı ama hepsinde reddetmiştim.

Bir ara çok zorlamış ve bu zorlaması diğerlerinin de dikkatini çekmişti. Bana uzattığı paketi en sonunda aldım. Burçak'ın kulağına eğildim. "İddia ettiğin kadar iyi değilse bozuşuruz." Sesimi duyması için bağırdım.

"Bayılacaksın."

"Madem bu gece tövbemi bozuyorum..." Çantamdan daha önce Burçak'tan alıp biriktirdiğim iki şeffaf poşeti çıkardım. "O zaman tam bozayım."

"Çok abartma, sağlam mal derken ciddiydim." Uyarıda bulundu, sanki beni düşünüyormuş gibi.

"Tamam, ben hallederim ama burada değil. Çok kalabalık, biri çekerse sıkıntı olur. Tuvalete gidiyorum, gel benimle." Burçak başını hevesle salladı. Çok alkol aldığım için ayağa kalktığımda başım dönmeye başlamıştı.

Burası eskiden sık geldiğimiz mekânlardan birisiydi ama uzun zamandır kapalıydı ve el değiştirmişti. Ön taraftaki değil, alt kattaki kalabalık olmayan tuvaletlere girdim. Burçak da peşimden girdi. "Lavaboya girip geliyorum." Ben konuşurken o çoktan tezgâhın üstüne kendi için getirdiği tozu döküyordu. Zaten kafası epey iyiydi. Hızla kabine girdim, Burçak'ın az önce verdiği ve daha önce verdiği poşetleri çantamın içindekilerle değiştirdim. Tozu pudra şekeriyle değiştirirken hapları da ağrı kesici ilaçlarla değiştirdim. Gözlerim şimdiden kızarsın diye pudra şekerini gözlerime hafifçe sürdüm. Gözlerim feci şekilde yanarken kirpiklerimde toz kalmasın diye elimin tersiyle sildim.

Vakit kaybetmeden geri Burçak'ın yanına döndüm. Önce ellerimi yıkadım, Burçak heyecanla ona eşlik etmemi bekliyordu. İlk önce kalitesini kontrol ediyormuş gibi hapa baktım. Ağrı kesiciyi ağzıma attığımda Burçak yuttuğuma emin olana kadar beni izledi.

Pudra şekerini de çıkarıp tezgâha döktüm. "Ağır gelmeyecek mi hepsi?" Sorusuyla başımı iki yana salladım.

Uzattığı büzülmüş doları aldım ve burnumu pudra şekerine götürdüm. İçime çektiğimde burnum aşırı şekilde yanarken gözlerimi yumdum. Burçak kalanları kullanıp çektiğimin pudra şekeri olduğunu anlamasın diye şiddetli şekilde hapşırdım.

Tüm toz etrafa yayıldı. "Ya... Ziyan oldular!"

"Şimdiden hissediyorum." Sanki uyuşturucu etkisini göstermiş gibi başımı arkaya doğru attım.

Burçak aynadaki yansımamı incelerken çantamdaki kırmızı rujumu çıkardım ve yavaşça dudaklarıma sürdüm. Burçak artık uyuşturucuyu kullandığımdan emin olmuştu. "Ben içerideyim," dediğinde ona aynadan mayhoş şekilde gülümsedim. O tuvaletten çıkarken ben de ruju sürmeyi bıraktım.

Düşmanlar uzakta değildi, düşmanlar yabancı değildi. Benim en büyük düşmanım aynadaki yansımadaydı çünkü o çok vahşiydi ve hiçbir şeyden çekinmeyecekti.

Uyanır uyanmaz şirkete geçmiştim, sosyal medya dün gece yaptığım rezilliklerle sallanıyordu. Burçak bir sürü mesaj atmıştı.

Off ne geceydi ya! Manyak eğlendik.

İnci, senin bu halini çok özlemişim ya.

Gruptaki diğerleri de ona hak vermişti. Dün gece eğlencenin dibine vurduğum kesindi.

Çalışmak için bilgisayarıma odaklanmıştım ki odamın kapısı hızla açıldı. Aral, arkasındaki iki polis memuru, Oğuz ve bir de takım elbiseli bir kadın topluca içeri girmişlerdi.

"Sizden uyuşturucu kullanıp kullanmadığınızı öğrenmek için örnek almamız gerek," dedi takım elbiseli kadın.

Şaşkınca onlara baktım, en sonunda da Aral'a.

"Bağımlılığına dair bir iddia olduğu için test vermen gerekiyor," dedi Oğuz gergince, haberinin olmadığı belliydi. Olsaydı bana söyleyeceğine emindim.

"Böyle bir şey hukuki olarak doğru mu?" Sorumu onaylamak için Oğuz'a baktım.

"Evet, savcının izniyle yapıyorum," dedi kadın sabırsızca.

Aral keyifli gözlerle beni izliyor, mirası nasıl geri alacağını hayal ederek dört köşe oluyordu.

"Vücudunda uyuşturucu çıkması durumunda tüm mirastan menedileceksin. Çıkmadığı takdirde sana habersizce böyle bir tahlil uygulandığı için dava açabilir, daha fazlası için de hak kazanabilirsin." Oğuz konuşuyordu ama pek umutlu değil gibiydi.

Kafamı sallayarak nefesimi verdim, Aral kısık gözleriyle beni izlerken kafamı ona çevirdim. Ardından tüm tahlilleri yapmak için yerimden rahatça kalktım.

Hem kan hem de idrar testi alındığında yanımda kadın bir polis memuru vardı. Bu beni aşırı rahatsız etmiş ama yine de dayanmıştım.

İçeri döndüğümde Aral'ın keyifli yüzüne diktim gözlerimi. Dudaklarımda oluşan sinsi gülüşü gördüğünde tüm keyifli ifadesi soldu.

Çünkü bu ifadeyi artık tanıyordu.

Bu bana yapılan ilk ihanet değildi, ilk oyun da değildi. Ve ortadaydı ki son da olmayacaktı. Ancak işleri hiç kolay değildi.

Çünkü ben babamın kızıydım.

Ben annemin kızıydım.

Ben Aytekin abimin kardeşiydim.

Sadece düşmanları değil, kuzu postu giyinmiş kurtları da ayrıştırmanın vaktiydi ve onlar da hiç az değildi.

Mirası almak için kendilerini biraz daha yırtabilirlerdi ama kaybettikleri sadece miras olmayacaktı, akıllarını da kaybedeceklerdi.

Ve bu hepsi için sadece birer başlangıçtı.

Bölüm 4

TÜKENEN BEDENLER TÜTEN RUHLAR

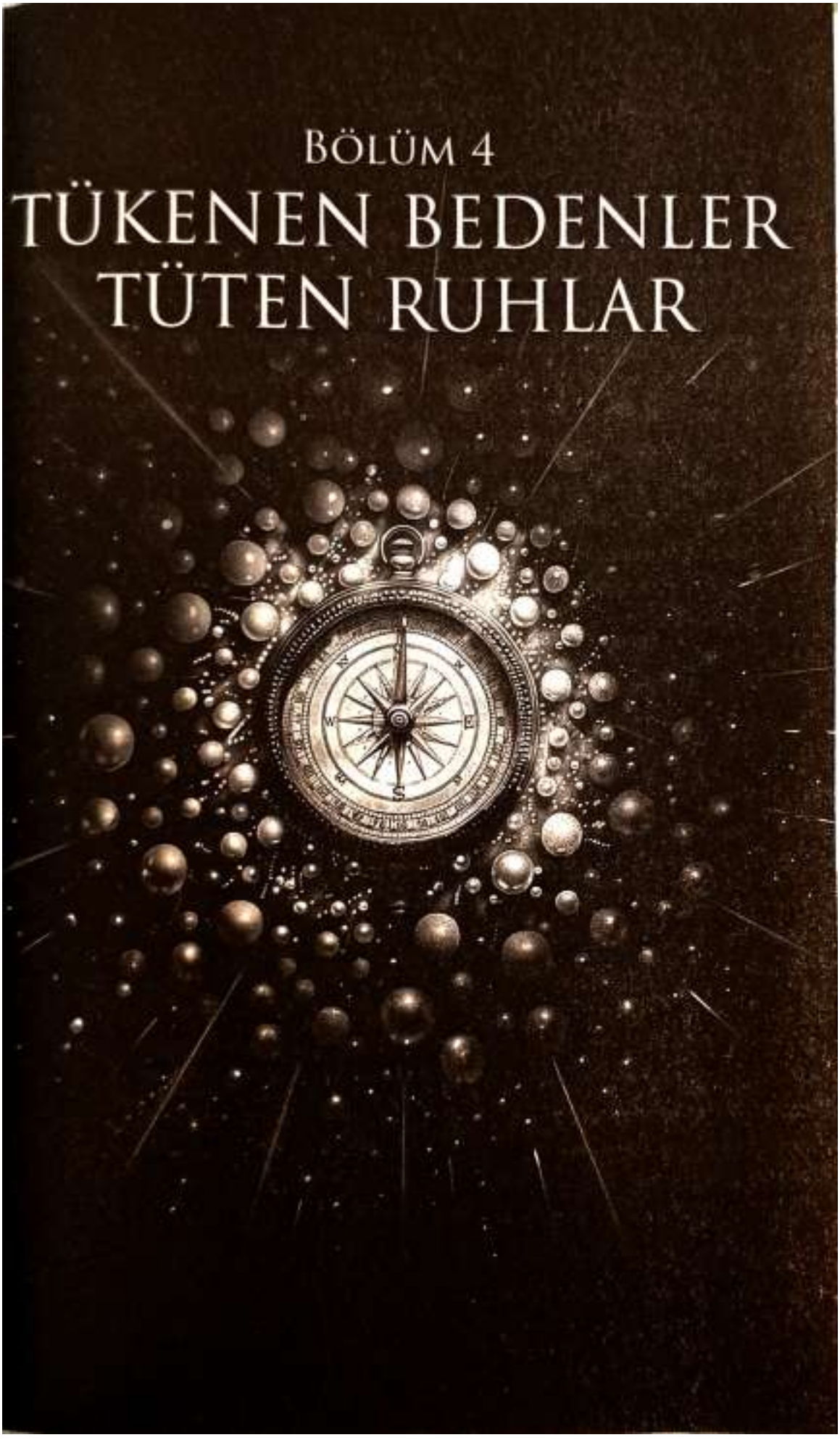

TÜKENEN BEDENLER TÜTEN RUHLAR

Yanlış yolları tercih etmek ölüme davetiye çıkarmaktır. Masumiyet için savaşanlar ölmeye mahkûm çünkü güç iblislerin elinde.
Aynı candan olduğum canları tanımaz oldum.
Ahmet, "Bugün ölmek için güzel bir gün değil," dedi.
Her şeyi biliyorum, ölümüm bir kurtuluş.
Benim ölümüm onların felaketi olacak.

-Galip Altınsoy.

Ben iki buçuk ay öncesine kadar birini kaybetmenin acısını bilmezdim.

Ben iki buçuk ay öncesine kadar hiç çok sevdiğim birini kaybetmemiştim.

Hayat tuhaftı.

Tuhaf ve acı.

Başımda rahatsız edici bir ağrı vardı ama bunun dün geceden kaynaklandığını biliyordum. Fazla alkol almış ve uyuşturucu etkisinde olduğumu düşündürtmek için biraz fazla dağıtmıştım.

Rezil davranmak için de epey sarhoş olmak gerekiyordu.

Tam olarak insanların tanıdığı o İnci Altınsoy gibi davranmıştım. Sabahtan beri gündemden, magazincilerin dilinden düşmüyordum.

Ettiğim edepsiz dans, bilerek verdiğim frikikler ve aynı gece üç ayrı adamla takılmam epey büyütülmüştü. Ah hayır, bunu ben değil, sosyal medya söylüyordu.

Ailesi sanki iki buçuk ay önce öldürülmemiş gibi şimdi eğlencelere koşuyor. Bu kız cidden sürtüğün teki.

Babasının kemikleri sızlıyordur.

Böyle kaşarlar her şeyi hak ediyor.

Ablasının sevgilisini ayartan bir fahişeden başka ne beklenir ki?

Ailesini miras için öldürtmüş.

Allah evladın da hayırlısını versin.

Bunu yetiştiren anne babada iş yokmuş, öldükleri iyi olmuş.

Sonuncusunu okuyana kadar sakindim, sadece boş gözlerle bakıyordum. Ama sonuncusu sabrımı taşıran son nokta olmuştu.

Bana istediklerini diyebilirlerdi, istedikleri iftiraları atabilirlerdi ama aileme asla.

Hızla hesapların ekran görüntüsünü aldım.

Bu sırada Angel miyavlayarak bacaklarıma sürtünmüştü. Onu kucağıma alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Oğuz'u aradığımda hep olduğu gibi ilk arayışımda açtı.

"Oğuz, seninle acil konuşmam gereken şeyler var."

"Sabahki testle mi ilgili?" Sesi pek bıkkın gelmiyordu, onu uğraştırsam da hep yanımdaydı.

"Hayır, o zaten yeterince açık. Dava etmek istediğim hesaplar var, onları mahvedeceğim." Bir süre sessiz kaldı.

"Sana defalarca suç duyurusunda bulunmamız gerektiğini söyledim, en azından insanların hayatlarına burunlarını sokmamayı öğrenirlerdi." Evet, daha önce de çok ağır hakaretlere maruz kalmıştım, her seferinde şikâyetçi olmayı reddetmiş, her seferinde sessizliğimi korumuştum.

Çünkü doğru olmadıklarını biliyordum çünkü karşımda beni tanımayan insanların kötü niyetini görebiliyordum.

Beni sevmiyorlar, belki kıskanıyorlar, belki itici buluyorlar, belki de ölmemi isteyecek kadar nefret ediyorlardı.

Ama ben onların isimlerini bile bilmiyordum.

"Neredesin?" dedim sıkıntıyla.

"Sizin malikâneye geçiyorum, Aral sonuçlardan pek memnun kalmadı." Keyifle güldü. "Birden yanıma geldiğinde şaşırdım, aslında bekliyorduk böyle bir şey ama bu kadar hızlı değil. Ve İnci..." Durakladı. "Seninle gurur duyuyorum."

"Neden ki?" Angel'ın tüylerini okşamaya devam ettim.

"Çok zor günler geçirdin ama bir zehre sarılmadın."

Kısık sesle konuştum. "Başka bir zehre sarıldım."

"Anlamadım?"

"Size bağımlı olmadığımı söylüyordum, benim irademe güçlüdür Oğuz."

"Orasını anladık zaten." İmasını elbette anlamıştım. Arada benimle flört ediyor ama belli bir çizgiyi hiç geçmiyordu. Belki o da benim gibi bir kadınla olmak istemiyordu.

Silkelendim, aklımdaki saçma sapan düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. "Sen malikâneye geç o zaman, ben de geliyorum. Orada daha detaylı konuşuruz," dedim yerimden kalkarak. "Görüşürüz." Hızlı hızlı konuşup telefonu kapattım.

Angel'ı hâlâ kucağımdan indirmemiştim. Bir kolumu tüylü poposunun altından geçirip sırtını göğsüme yasladım.

Son zamanlarda iyice irileşmişti, çok çabuk büyüyordu ya da zaman gerçekten takip edemeyeceğim kadar hızlı geçiyordu.

Angel kucağımdayken bir hikâye çekip attım. Yatak odama geçtiğimde de Angel'ı yatağın üstüne bırakarak kameramı açtım.

Bir süre kamera karşısında yeni aldığım pahalı ayakkabıları ve çantaları göstererek çok eğleniyormuş gibi saçmaladım. En sonunda da kameraya bir öpücük atarak sonlandırdım.

Neşeli ses tonum, kıkırdamalarım ve parlayan gözlerime baktığımda bazen ben bile oyunculuk yeteneklerime şaşırıyordum.

Üç dört tane hikâye üst üste attıktan sonra yatakta oturmuş iri gözleriyle beni şaşkınca izleyen Angel'a baktım.

"Anne böyle, alış artık bebeğim." Onunla konuşurken bir yandan dolaptan kıyafetlerimi çıkarıyordum.

Yumuşak dokusu olan, rahat bir kot pantolon ve *crop* bir bluz giyindim. Ardından da tekrar tembelce Angel'ın yanına oturdum.

"Babadan hiç ses çıkmıyor, baba pis zaten, boş ver babayı." Angel'a sürekli bir şeylerden yakınıyordum. "Bugün hiç mesaj atmadı ya da şizofrence şirkete gelmedi, eve de gelmedi. Gelmesin zaten."

Dün gece fazla eski İnci Altınsoy gibi davranmıştım. Bir yakışıklıyla yanak yanağa hikâye atmıştım. Eski sevgilim olan biriyle de şarkı söyleyerek samimi şekilde hikâye atmıştım. Diğer kalanları hikâye atmamış, onların beni çekmesine izin vermiştim.

Mesela bir adamla fazla samimi şekilde dans ederken etraftakilerin beni gizlice çektiğinin farkındaydım. Gecenin ilerleyen saatlerinde de sanki uyuşturucudan kafam iyice uçmuş gibi davranmaya devam etmiştim. Uzun zamandır kullanmadığımı biliyordu Burçak ve bana verdiği uyuşturucu fazla etkili olmalıydı.

En sonunda da geceyi yanımdaki yakışıklıyla sonlandıracak gibi davranmış sonra onu da bırakmıştım.

Sahiden, son yakışıklının adı neydi?

Bu sızdırılan görüntüler otoritemi epey bir sarsacak, belki de işlerimi engelleyecekti ama en azından Aral bana daha fazla saldırı düzenleyerek uyuşturucu vermeye çalışamayacaktı.

Aksine, benim ona yapacağım başka şeyler olacaktı.

Burçak'la aralarında bir anlaşma, belki de başka bir şeyler olduğuna emindim ve ikisi de bunu çok ağır ödeyecekti.

Hep yaptığım gibi sakinliğimi korumaya devam ediyordum. İkisi hakkında da bildiğim çok şey vardı ama her bilgi yerinde kullanıldığında etkiliydi.

Aral zaten bu işi beceremediği için Burçak'a iyi bir ceza kesecekti.

"Hayır, babayı düşünmüyorum," dedim bana merakla bakan Angel'a cevap vererek. "Hem ona ne? Nefret ederim böyle erkek-

lerden, ben biraz gavat severim çünkü kısıtlanmaya gelemem. Eski sevgililerim de hep gavattı. Zaten o yüzden Oğuz bana baya yüksek olduğu halde hiç çizgisini aşmadı çünkü o gavat değil ve benim de nasıl bir şey olduğumu biliyor. Neyse, konumuz baba değil işte. O senin baban da değil artık, ben sana yeni baba bulacağım, hem de saçı olandan."

En sonunda Angel da gevezeliğimden bıkmış olacak ki bana kıçını dönerek yataktan indi.

"Aman prenses başın şişmesin!" Bağırdım arkasından ama kıvrıla kıvrıla odadan çıktı.

Evde başını şişirebileceğim başka bir canlı kalmadığı için Fendi çantamı da alarak evden çıktım.

Şu sıralar önceleri favorim olan arabama pek binmiyordum, koruma da istemiyordum. Bu kadar düşmanım varken hâlâ saldırıya uğramamam da bir mucizeydi.

Ama ben elbette işlerimi mucizelere bırakmazdım.

Yakın koruma istemesem de kimsenin aklına gelmeyecek birini işin içine katmıştım. Safir'in tüm ülkede harika bir ağı vardı, çok iyi bir hacker grubuyla çalışıyor ve istediği kameraya erişim sağlayabiliyordu.

Evimi gözetlemesini üstünkörü söylemem yetmişti. İstesem koruma da ayarlardım ama bunun görülmesini istemiyordum. Hiçbir şeyden korkmayan, aptal cesaretiyle yaşayan şımarık bir kız gibi görünmeye devam etmem gerekiyordu ne de olsa.

Safir'e yüzde doksan dokuz güveniyordum ve istiridyeyi ona götürdüğümde bana yardım da edeceğini biliyordum ama yüzde birlik bile risk alamazdım. Kimsenin yardımına muhtaç kalmazdım ama onlara öyle hissettirebilirdim çünkü akıl oyunları zarafet ve emek gerektirirdi.

Kurnaz düşüncelerimle boğuşurken yolu nasıl bitirdiğimi anlamamıştım. Malikâneye geldiğim an, üstüme çöken ağırlıkla gözlerimi kısa bir an yumdum.

Ben bu evde büyümüştüm, şimdi ne kadar da yabancıydım bu doğup büyüdüğüm eve.

Buradaki anılar, yaşanmışlıklar ve yarım kalmış sevgiler beni parçalıyordu.

Malikâneye adımımı attığım an salondan bağırışlar geliyordu. Kendini yırtarcasına bağıran elbette ki Aral'dı.

"O bağımlı! Onun uyuşturucu kullandığına eminim, bir şeyler yapıyor! Bunu kanıtlamamız lazım." Delirmiş gibiydi. Salona yürürken gittikçe onun sesini daha çok duyuyordum.

"Kardeşin temiz çıktı diye sevinmen gerek Aral! Üstüne çok gitmiyor musunuz?" Oğuz onun aksine sakindi.

"O adamla ortak bir şeyler karıştırıyor! Onun öyle tatlı göründüğüne bakma, o küçük bir şeytan. Herkesin aklıyla oynuyor!" Tamam, Aral bu sefer fazla haklıydı.

Yüzüme koca bir gülümseme yerleştirerek salona girdim. "Merhaba değerli Altınsoy ailesi," dedim kollarımı neşeyle iki yana açarak. "Ben de sizi çok özledim."

Salon düşündüğümden daha kalabalıktı.

Aral, Atlas, Aliye ve Cenk dışında Sıla da vardı. Oğuz dışında da iki avukat daha vardı. Sıla'yı gördüğüm an gerginliğim artarken Aral'ın yine onu bu eve nasıl çektiğini merak ediyordum. Sıla'nın kucağındaki Yiğit'i aldım, uykuyla uyanıklık arasındaydı. Kokusunu derince içime çekip başına bir öpücük kondurdum. Yiğit'i tekrar Sıla'ya uzatırken gözlerine baktım ama o benim gözlerime bakmaktan kaçındı.

Aral beni gördüğünde yüzünü buruşturmuştu. Bense onun aksine fazla neşeli şekilde tekli koltuğa geçtim. "Abiciğim, neden bu kadar gergin duruyorsun?" Bana cevap vermeyerek gömleğini yakasını çekiştirdi.

"Avukatları toplama sebebin bir kez daha test yaptırmak mı? Onlara gerek yok ki istediğin an ben sana tahlil verirdim. Neden kendini yoruyorsun ki? Senin kafanı yorman gereken başka şeyler

yok mu?" Son cümlemdeki ima onu daha da öfkelendirirken kulaklarına kadar kızarmıştı.

Aliye de hemen altta kalmadan araya girdi. "Dün geceki o görüntülerden sonra tahlillerinin temiz çıkmasına şaşırıyorum, uyuşturucu çıkmasa bile AIDS ya da HPV falan bekliyorduk senden."

"Onu müstakbel nişanlına sor bence." Hızlı cevabım karşısında o da sinirden en az Aral kadar kızarırken bakışları odadaki yabancılarda gezinmişti.

"Biz dışarıda bu verdiğiniz belgeleri inceleyelim, müsait olduğunuzda katılırsınız aramıza." Oğuz daha fazla aile kavgasının içinde bulunmak istememişti. Çıkmadan önce benimle göz göze geldiğinde *her şey yolunda dermiş* gibi gözlerini açıp kapattı.

Aral'a baktım. "Avukatlar ne için? Koltuğumu alman için mi yoksa Kırahanlı'yı göndermen için mi?"

"O koltukta kalıcı değilsin İnci." Onu gıcık edecek şekilde öpücük attım.

Atlas yine odanın bir köşesinde içiyordu. Sıla sessizdi, hatta bugün Cenk bile sessizdi. Çünkü Aral, Cenk ve Aliye'ye hemen evlenmeleri için baskı yapıyordu.

"İnci bir şirket yönetebilecek kapasitede değil! Dünkü görüntüleri de mi bir şey yapmamızı sağlamaz?" Aral yine dayanamayarak sanki ben odada değilmişim gibi avukatlara soru soruyordu. Bari çıkmamı bekleseydin!

"Evet! Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum. Bu kız bizim ailemizin haysiyetini de şirket imajını da beş paralık etti," dedi Aliye tükürürcesine konuşurken.

"Olmayan bir şeyi beş paralık edemem ama bana kalırsa siz Türk lirasıyla beş para bile etmezsiniz." Sözlerimle Aliye yerinden kalkıp üstüme saldıracaktı ki Cenk bıkkın şekilde onu tuttu.

"Siz çıkın," dedi Aral avukatlara.

"Sıla neden burada?" dedim ama bu soruyu sadece Aral'a sordum. "Neden Sıla'yı buraya şantajla getirip duruyorsun Aral? Derdin ne senin?"

Sıla hep hayat dolu bir kadındı, sürekli gülen, etrafa sevgi saçan, ne olursa olsun pozitif yaklaşan bir kadındı. Ama Aytekin abimi kaybettikten sonra bir daha hiç gülmemiş, hatta hiç normal de olmamıştı.

Sürekli boş bakışlarıyla etrafa bakıyordu ve sanki canını hemen alsalar bunu keyifle karşılayacak gibiydi. Yiğit için bile dayanamıyordu artık ve bunu anlatmasına bile gerek yoktu. Tüm ailesi ona destek olmaya çalışıyordu.

En azından onun hâlâ bir ailesi vardı.

"Sıla hâlâ Altınsoy adını taşıyor ve Yiğit de aynı şekilde bizim kanımızı. Açık hedef halindeler, onlara zarar verebilirler. Onları korumak için tehdit etmekten çekinmeyeceğim," dedi Aral bir de pişkin pişkin.

Kaşınıyordu, çok fena kaşınıyordu.

"Öyle mi? Peki neden beni evde tutmak için yapmıyorsun bunu? Bana zarar vermezler mi? Yoksa ben Sıla kadar değerli değil miyim? Belki de beni Sıla'yı sevdiğin kadar sevmiyorsundur?" İmalı sorularımla inanılmaz derecede rahatsız olmuştu. Bu da doğru noktaya parmak bastığımı gösteriyordu zaten.

Dışarıdan bakanlar abimi kıskandığım için bunları sorguladığımı düşünebilirdi ama Aral ne demek istediğimi iyi biliyordu.

"Seni zapt etmek mümkün mü sanki?" Rahatsız olmuş şekilde konuyu kapatmaya çalıştı. "Sıla burada bizimle yaşamaya devam edecek, konu tartışmaya kapalı."

"Sen kimsin ya?" Yerimden kalktım. "Sen kim oluyorsun da Sıla'ya karışabiliyorsun, onun ailesi var ve emin ol onun ailesi senden daha iyi korur onu. Ayrıca senin gibi bir adamın korumasında olmaktansa korumasızca gezmesi çok daha az korkutucu." Sözlerimle öfkeden artık yerinde duramazken bana doğru hareketlenmişti ki Cenk hızla yerinden kalkıp onu tuttu.

"Tutmasana, o kız kardeşine el kaldırabilecek, kız kardeşini yatak videolarıyla tehdit edebilecek, hatta kız kardeşine saldırı

düzenleyip zorla uyuşturucu verebilecek bir adam." Onu kışkırtmaya devam ediyordum ama söylediklerim fazla ağırına gitmişti. Cenk onun elini bıraktığında o da sinirle geriledi.

"Ne?" Atlas elindeki içki şişesini kenara bıraktı.

"İnci iyice kafayı yedi! Tüm güç eline geçince sıyıracağı belliydi zaten," dedi Aliye de bağırarak.

"Yeter Aliye!" Cenk hem bağırıyor hem de Aliye'nin de üstüme atlamasını engellemeye çalışıyordu.

"Sen kimin kardeşine bağırıyorsun lan!" dedi bu sefer Atlas yükselerek. Cenk hemen Aliye'nin kolunu bıraktı.

Yiğit ağlamaya başladığında Sıla da daha fazla bu kargaşaya dayanamadan salondan çıktı.

"Atlas haklı, Aliye'yle konuşmana dikkat et," dedi Aral da Aliye'yi koruyarak. Bana yapılanların yine hiçbir önemi yoktu.

Sadece seyrettim.

Aliye'yi nasıl koruduklarını seyrettim.

Aliye'ye bir şey de olmamıştı ki neden koruyorlardı?

Aliye kolunu ovuşturduğunda Atlas bu sefer Cenk'in üstüne kesin atlayacakken Aral onu da uzaklaştırdı.

"O Aliye'nin kolunu sıktığın parmaklarını senin götüne sokacağım!" dedi Atlas ama Aral onu tuttuğu için hareket edemedi.

Aliye'nin kolu kızarmıştı, Aliye'nin canı yanmıştı, Aliye onların kardeşiydi. Kızarlardı tabii.

Kendimi dışarı attım, sigara içmek istemiştim ama sigara paketi hiç almamıştım.

Dışarı çıktığımda korumalardan birinden bir dal sigara almış ve verandanın korkuluklarına yaslanarak sakinleşmeye çalışmıştım. Öfkeli değildim ki zaten, neden sakinleşmeye çalışıyordum?

Bahçede ilerlerken Sıla'nın biraz ilerde kucağında Yiğit'le oturduğunu gördüm. Sıla'nın karşısındaki demir sandalyeyi çekip oturdum. Burada en son annemle ve babamla oturmuştum.

"Seni o koltuktan indirmek için her türlü yolu deneyecekler." Sıla benimle kısık sesle konuşurken bir yandan da Yiğit'i emziriyordu.

"Sütün geliyor mu?"

"Beslenmeme dikkat edince biraz toparladım, zaten yavaştan mamaya alıştıracağım." Ağlamamak için kendini sıkarken çenesi titredi. "Aytekin çok merak ediyordu ilk önce anne mi diyecek yoksa baba mı diyecek acaba diye."

"Sıla, onları bizden alanları bulacağım."

"İnci sen güçlü bir kadınsın ama dikkatli ol, zaten yeterince kayıp verdik. Düzgün bir sen kaldın zaten bu malikânede, sen de onların kurbanı olma."

"Sen neden buradasın Sıla? Aral istiyor diye mi?" Başını kaldırdı ve yüzüme baktı.

"Evet çünkü çok yorgunum, hiçbir şeye direnecek gücüm yok İnci."

"Biliyorum ama onun isteklerini yerine getirmen gerekmiyor Sıla."

"Aytekin'le evimizdi burası İnci, bu yüzden kalıyorum. Onsuzluğa alışmaya çalışıyorum yoksa Aral'a boyun eğmem." Beni ikna etmek için böyle konuşuyormuş gibi hissediyordum.

"Seni rahatsız edecek bir şey yapıyor mu?"

"Hayır, önceden nasılsa şimdi de öyle. İnci, senin de hareketlerine dikkat etmen gerek. Bir şirket yönetiyorsun, bak beni yanlış anlamanı istemiyorum ama böyle gidersen uyuşturucudan olmasa bile farklı şekilde seni yönetimden alabilirler." Dün geceki rezilliklerimden bahsediyordu. "Ayrıca çapkın olduğunu da biliyorum ama bunu insanlara gösterme. Hakkında konuşulan şeyler çok çirkin." Epey şey duyduğu belliydi ve bu sadece sosyal medyadakiler de değildi.

"Erkek olsaydım kimse hakkımda çirkin konuşmazdı. Hatta sırtımı sıvazlarlardı. Kimin ne dediği umurumda değil, sevişiyorum

diye de kimse şirketimi elimden alamaz." Cevap vermedi, bana laf dinletemeyeceğini biliyordu.

İşin can sıkıcı tarafı da son zamanlarda kimseyle sevişmiyor olmamdı. Yapsam gam yemeyecektim! Dazlak, esmer bir hırbodan sonra artık sarışınlar eskisi kadar dikkatimi çekmemeye başlamıştı.

Yiğit'in iyice uykusu geldiğinde Sıla onu yatırmak için yanımdan ayrıldı. Ben de yerimden kalktım.

Bahçede gezindim, eski anıları buruk bir acıyla hatırlarken annemin zambaklarının yanından geçtim.

Hissettiğim sonsuz boşluk gün geçtikçe daha da büyüyordu. Sahte korumam yanımdayken en azından o boşluğu düşünmüyor, kafamı sadece kurnazlığa çalıştırıyordum.

Ben hislerinde korkak bir insan değildim, ondan hoşlanmıştım. Ben Kılıç'tan gerçekten hoşlanmıştım. Bu hissimi tek bastıran şey beni kandırıyor olmasıydı.

Ona, "*Sana yüzde doksan dokuz güvendiğimi söylerken yalan söylüyordum. Bunun dışında senin aksine ben hiç yalan söylemedim,*' dediğimde tamamen dürüsttüm.

Gerçekten korumam olmasını istemiştim, hem de çok istemiştim. Onun Arslan olmaması için çok şey verebilirdim.

Ama o korumam Kılıç değildi, o beni kandıran Kırahanlı'ydı.

Ondan hoşlandığımı inkâr etmeyecektim, ben hislerimi inkâr etmezdim çünkü varlığını perdelemeye çalıştığım hislerle savaşamazdım. İşte o zaman gafil avlanırdım.

Bahçenin ortasında durdum.

Tam abimin öldüğü noktadaydım.

Ben bu noktada tükendim, ben tam da bu noktada emsalsiz bir acının esiri oldum.

Bu acı beni yok etmeyecekti, bu acı beni canlı canlı tüketecekti.

Ama sorun değildi.

Tükendiğim yerde tüketecektim.

Bir saat boyunca aynı yerde dikilmiş ve düşünmüştüm. Aklımdaki planları geliştirirken olduğum yerden aldığım öfkeden beslenmiştim.

Malikâneye döndüğümde salondakiler sakinleşmiş, Oğuz ve diğer avukatlar gitmişti.

Aral salonda oturuyordu, Atlas da içmeye devam ediyordu. Evet, her şey fazla normaldi. Aliye de başını Cenk'in göğsüne yaslamış, telefonla uğraşıyordu.

"Sen daha gitmedin mi?" dedi Aral beni fark ettiğinde.

"Burası benim evim, istediğimde giderim," dedim ben de gıcıkça.

Tanıdık bir ses duydum. "İnci." Arkamı dönüp karşımdaki adama baktım. Güven karşımdaydı, hem de sağlıklı şekilde.

"İnanamıyorum, kendine gelmişsin." Ona birkaç adımda ulaşıp sıkıca sarıldığımda o da sarılışıma karışık verdi.

"Biz bu kızın koruma sevdasını ne yapacağız?" Atlas'ın sözlerine neredeyse gülecektim.

"Kimse benim yerimi tutamaz," dedi Güven ondan ayrıldığımda bana göz kırparak. Onu cidden özlemiştim.

"Geçmiş olsun." Zar zor konuştu Aral, bugün çok dertliydi, planları işe yaramadığı için olabilirdi.

"Sağ olun," dedi Güven onlarla mesafesini koruyarak.

Bakışları Aliye'ye kaydı, onun da bir şey söylemesini bekler gibiydi. "Pek işe yaramayan bir koruma, çok işe yarasa yaralanmazdı." Aliye söylenerek Cenk'in göğsünden kalktı.

Güven sadece güldü. "Haklısınız Aliye Hanım," dedi dalga geçercesine.

"İyileşmişsin ama... İyi görünüyorsun yani." Aliye'nin bakışları Güven'in üstünde uzun uzun gezinmişti. Gözlerim şüpheyle kısıldı.

"Gelen gideni aratıyor cidden, senin yerine gelen herif düşmanımız çıktı," dedi Cenk de.

Güven onlarla pek sohbet etmezdi. "Artık yine seninleyim," dedi gözlerini güven verircesine açıp kapatırken.

Aliye aniden telaşlandı. "Evde koruma eksiği var, gidemezsin." Bu çıkışı herkesi şaşırtırken o da ne kadar saçmaladığını fark etmişti. "Çok istiyorsa İnci eve dönsün."

"Az önce yeterince iyi olmadığımı söylüyordunuz sanki?" Güven'in yüz ifadesi Aliye'yle konuşurken hiç değişmemişti. Mimik bile oynamıyordu.

"Aslında gelmeni istemiyorum." Sözlerime Güven de şaşırmıştı.

"Neden koruma istemiyorsun İnci?" dedi Atlas yerinden kalkarak.

"Şimdilik yalnız kalmak istiyorum, haftaya gelebilir Güven yanıma."

"Zaten gelmemi epey geciktirdin," dedi Güven gergince.

"Yarın Kıbrıs'a gideceğiz, sonrasında gelirsin yanıma." Konuyu kapatmak istercesine omzuna iki kere vurdum.

"Aile toplantısı yapacağız, her şeyi konuşmamız lazım. Bu Kırahanlı belasını başımızdan savmamız gerek," dedi Aral yüzüme bakmadan.

"Aile toplantılarınız bir bitmiyor zaten, uçak da su yakmıyor yalnız. Benim uçağım ya, ondan dedim." Sözlerimle Aral bana ters ters bakarken ben sadece kıkırdadım.

"Düğün için tarih belirleyelim," dedi Aral bu sefer de Cenk ve Aliye'ye.

Aliye kısa bir an Güven'e baktı. Ardından da hemen kaçırdı bakışlarını. "Belirleyelim."

Atlas yine konuşmaya atladı. "Olmaz, Aliye'nin bu piçle evlenmesini istemiyorum."

"Sen yettin artık," dedi Cenk.

"Tamam, sakin olun. Bana karşı korumacı tavrınız çok hoş." Aliye yerinden kalkıp Atlas'ın yanağına bir öpücük bıraktı.

"Cenk bizim ailemizden, bizi çok iyi tanır kardeşim. Endişelenmene gerek yok. Aliye'nin gözünden bir damla yaş düşse o yaşı ona yediririz," dedi Aral da Cenk'e gözdağı vererek.

Aliye ona da sevgiyle bakıp elini Aral'ın omzuna koydu. Kendimi bu salonda fazlalık gibi hissettim. Gibisi fazlaydı.

"Sevgi dolu aileme iyi geceler." Daha fazla onlarla olmaya katlanamıyordum.

Sonunda kendimi dışarı attığımda rahat bir nefes verdim. Eve dönüp Angel'la uyumak istiyordum. Gerçi sabaha kadar yine bilgisayar başında olacağım kesindi. Bu gece bunun için de halim yoktu.

Eve vardığımda üstümü değiştirip uyanık kalmak için kendime kahve yaptım. Bu sırada sosyal medya hesaplarımda geziniyordum.

X uygulamasına girdim, gerçi hâlâ adına alışamadığım için ekranda bulmam zaman aldı. Gündem bildiğim gibiydi, çok bir değişiklik yoktu, yine hakkımda epey kötü yorum vardı.

Önce uygulamayı kapattım, sonra da ekranı.

Kahvemi alıp çalışma odama geçtim. Uyuyan Angel'ı da yerinden kaldırıp çalıştığım odaya götürdüm. Onu uyandırdığım için huzursuzlansa da çok uykucu olduğu için hemen geri yattı.

Bilgisayarı açıp çalışmaya başlayacaktım ki telefonum çalmaya başladı. Arayan numara gözükmüyordu ama kimin aradığını biliyordum.

Telefonu açıp hoparlöre aldım. "Tatlı bir kedi, bir iki üç," dediğimde telefonun diğer ucundaki Safir sessizliğini bozdu.

Bu onunla aramızda bir şifreydi. Onunla konuşmak isteyen herkesin kendine ait bir şifresi olurdu ve ben Safir'le çok küçük yaşta tanıştığım için şifremiz böyle kalmıştı.

"Bu uyuşturucuyu nereden aldın sen?" dedi Safir sakince. Genelde insanlar onun sakinliğinden korkardı. Burçak'ın bana verdiği uyuşturucuyu teste göndermiştim.

"Ben almadım, neden?"

"Sadece örnekteki kısmı bile bir öküzü acı içinde öldürür. Nereden buldun böyle bir şeyi? Toz hali az miktarda alındığında dahi çok etkili. Biraz kaçırmak ölmek demek İnci! Ne işi var sende bunun?"

"Tamam, teşekkür ederim." Daha fazla konuşmak istemeyerek telefonu kapattım. Kapatmasaydım Safir yine her zamanki sorgularından çekecekti.

Bilgisayarın ekranını da kapattım. Angel'ı tekrar kaldırıp kucağıma aldım. Bu sefer yatağa geçtim. Bacaklarımı kendime çekerek uzanırken Angel'ı da göğsüme çektim.

Rehberime kayıtlı yüzlerce insan, aynı anda gelen binlerce mesaj, milyonlarca takipçi ve koca bir hiçtim.

KILIÇ ARSLAN KIRAHANLI

Ben çok düşünen bir adam değildim, çok hesaplamalar yapan biri de değildim. Şimdiyse düşünmediğim bir an yoktu. Sadece askerken işim çok rahattı, bu kadar çok ince işçilik yoktu. Kırahanlılar hayatıma girer girmez, ben o lanet soyadını kabul eder etmez her şey değişmişti.

Bu değişikliklere bir de güzel bir İnci tanesi eklenmişti. Sosyal medyada hakkında yine saçma sapan şeyler vardı. Bunları bilerek yapıyordu, gerçek kendini gizlemek için bir aptal gibi davranıyordu. Böyle yapa yapa kendine zarar veriyordu.

Salondaki koltuğa oturmuş, gözlerimi sesi tamamen kısık televizyona dikmiştim. Çayımdan kalan son bir yudumu da içtim. Irmak da şu eve arada uğramasa hayatta çay içmezdim, tekken çay yapmaya gerek görmüyordum çünkü hepsi kalıyordu.

Mesih benden uzakta iki dakika yapamadığı için üst katımda oturuyordu, Irmak da kendi evinden çok ya bende ya da Mesih'in evinde kalıyordu. Dünya da sırf Irmak'ı görmek için sürekli ya burada ya yukarıda kalıyordu. Ayaz'ın ağlama sesleri yukarıdan geliyordu. Çocuklar felaketti.

Kapı açıldığında Mesih içeri girdi. Anahtarı da yoktu ama evim yol geçen hanıydı.

"Bakma bana öyle, tüm gün gıcık kardeşinle uğraştım. Yemin ederim savaşa girmekten daha yorucu Kırahanlı ailesiyle uğraşmak."

"İkinci Dünya Savaşı'nda hangi cephedeydin?" Sorumla yüzünü buruşturdu.

"Neyse, sizin şu delileri de buldum, bunlar cidden deli ama farkında mısın? Ben anlamıyorum zaten, biz en son uyuşturucu çetesi falan batırıyorduk, ne işimiz var delilerle?"

"Neredeler?"

"Eski bir evdeler, şu siyah saçlı kedili bir şey olan çalışıyor galiba. Şu saçlarını yiyen tuhaf kız da ara ara camdan dışarı bakıyor ama bence dışarıdan korkuyor."

"Çakı ve Tekin peki?"

"Çakı'yı görmedim, Tekin de değişik bir adam, bir gün var bir gün yok." Boşalan çay bardağımı orta sehpaya bıraktım. "Ne güzel hüplettin, var mı taze çay?"

Başımı onayla salladım. "Sen benimle Kıbrıs'a geleceksin, Dünya'ya söyle gözü üstlerinde olsun, hiçbirini kaybetmeyin." Ben konuşurken Mesih de kendisine çay doldurmak için ayaklanmıştı. "Demli koy," dedim kendi bardağımı da uzatarak.

Mesih salondan çıkarken içeri Albay girdi. "Selamünaleyküm."

Yerimden kalkacaktım ki Albay elini hafifçe sallayarak kalkmamı engelledi. Karşımdaki koltuğa oturdu, o koltuğun ayağı biraz sallanıyordu.

"İşler nasıl gidiyor?"

"Plana uygun Albay."

"Güzel, Kırahanlı ailesiyle durumlar nasıl?"

"Aile mirasını içtenlikle kabul ettiğimi ve bir Kırahanlı olmaya hevesle yaklaştığımı sanıyorlar, yani oldukça iyi." Albay başını ağır ağır salladı.

"Güzel, o Asaf çok karışmasın işlere. Sululuğu hariç sana benziyor, zeki bir çocuk." Asaf, Kırahanlı ailesiyle büyümüş olsa da en az benim kadar ailesini sevmiyordu. "İnci ne âlemde?"

"Aynı." Yine kendisini linçletecek bir şeyler yapmıştı. Mekânın birinde saçma salak heriflerle sarmaş dolaş dans etmişti! Fotoğraflara bakmaya bile katlanamamıştım.

Albay kısık gözleriyle beni uzun uzun süzdü. "O kıza zaafın var." Sesi kızgın değildi ama bu durumdan pek memnun da değildi. Onu yalanlamadım, Allah'ın bildiğini kuldan saklamaya gerek yoktu. "Bu işin sonunda onun tutuklanacağını biliyorsun değil mi?"

Derin bir nefes aldım. "İnci masum, sadece miras ona kaldı diye hapis yatacak hali yok bence. Henüz olayları çözemedi, elinde bir kanıt bile yok."

"Ama eğer olayları çözerse, ailesinin ilaç şirketi adı altında ülkeye uyuşturucu soktuğunu, yeri geldiğinde ürettiğini öğrenir ve biraz bile beklerse onun bu işten kurtuluşu olmayacak."

"Sadece şüpheleniyor, aslında şüpheden de fazlası var ama babasına kondurmak istemiyor."

Albay yaşına göre epey dinç ve karizmatik olsa da yüzünün yarısını kaplayan ince yara izi onu yorgun gösteriyordu. "Ve bu da bize babasının izinden gidebileceğini gösteriyor. Ona karşı olan zaafını anlıyorum, kanında Kırahanlı kanı olmasaydı ve bir taşla iki kuş vuracak olmasaydık seni asla bu görevin başına getirmezdim."

"Neden?"

"Çünkü o kadının fotoğrafına üç saniyeden uzun bakmandan anladım. Sen ilgini çekmeyen hiçbir şeye üç saniyeden fazla bakmazsın Avcı." Albay sadece gerçekten beni uyarmak istediğinde soyadımı kullanırdı, gerçi artık soyadım bile farklıydı.

Mesih içeriye çay bardaklarıyla girdiğinde yerimden doğruldum, bu sürede Albay'la aramızda derin bir sessizlik oluştu. Mesih yanıma oturduğunda tam yine çene çalmaya başlayacaktı ki Albay'ın bakışlarını gördüğünde duraksadı. "Önemli bir konuşmayı mı bölüyorum şu an?"

Sıcak çaydan büyük bir yudum aldım. "Evet, Kılıç'a İnci'yle hemen evlenmesi gerektiğini söyleyecektim ben de." Albay'ın sözleriyle çayı ne yuttum ne püskürttüm, öylece kalıp Albay'a baktım.

Şok geçerken ağzımdaki yanma kendisini hissettirdi ve çayı usulca yuttum. Sakince başımı Mesih'e çevirdim. "Senin getireceğin çayın derecesini sikeyim."

İNCİ ALTINSOY

Sabah erken saatte uçağa binip Kıbrıs'a gelmiştik, etraf çok gürültülüyken onları gözümdeki Balmain marka güneş gözlüğüyle izliyordum.

Kalabalık kahvaltı masası akrabalarla doluydu ama ben hep olduğunun aksine bu sefer hepsine tek tek laf sokarak başlarını döndürmüyordum.

Gelmeden önce Angel'ı iyi bir hayvan oteline bırakmıştım. Angel beş yıldızlı otel hizmeti görüyordu.

Arada telefonumdan otelin uygulamasına girip Angel'ın ne yaptığına bakıyordum. Yine kontrol ettiğimde keyfi fazlasıyla yerindeydi.

Keşke Angel'la mesajlaşabilseydim.

SPA saati geldiğinde tırnaklarını keserlerken yaptığı keyif de görmeye değerdi. Kafasına pembe bir bandana takılmış, arkasına rahat şekilde yaslanmıştı.

Keşke Angel insan olsaydı.

Ahmet amca bakışlarını bana çevirerek boğazını temizledi. Ben de Angel'ı izlemeyi bırakarak telefonun ekranını kapattım. "Timur'un babası beni aradı, İnci'nin son görüntüleri hakkında."

"Ailemizin adını rezil etmeye devam ediyor," dedi Cemil beni izlerken.

Gözlüğümü çıkardım ve bu sefer kısık bakışlarımı ona diktim.

"Ben de onları buraya yemeğe davet ettim ama gelecekler mi bilmiyorum." Ahmet amca konuşurken bana yandan bakış attı. "Timur'u istemiyorsan biz de bu işi başlamadan bitirelim, adımız da zedelenmesin."

"Bu İnci, herkesi ister," dedi Melis de. Hülya da sanki aşırı komik bir şey duymuş gibi kahkaha attı.

"Davranışların doğru değil İnci, sen genç bir kadınsın. Adının çıktığı erkeklerin haddi hesabı yok." Nilgün teyze de kendine konuşma hakkı bulmuştu birden. Anlaşılan bugün herkesin aklı benim yatak hayatımdaydı.

"En azından ne olduğum ortada, hiçbir şeyi gizlemiyorum." Keyifle konuşurken bakışlarım Nilgün teyze ve Adnan amca arasında gezinmişti. İkisi de oldukları yerlere sinerken ben de kahvemden keyifli bir yudum aldım.

"Hazır Baran buradayken bir golf maçı iyi gider," dedi Cemil yerinden kalkarak. Baran gıcık Aral'ın yakın arkadaşıydı, bana da epey düşkündü. Normalde yurtdışında yaşıyordu ama ne hikmetse dönesi gelmişti, tam da ortalık karışıkken.

"Akşama kadar gençler vakit geçirsin o zaman, akşam da yemekten sonra toplantı yapalım," dedi Ahmet amca.

Zaten bayılırlardı hiçbir yere varmayan toplantılar yapmaya. Son zamanlarda hepsinin tüm hareketleri gözüme daha da batıyordu.

"Üstümüzü değiştirip alana geçelim o zaman," dedi Aliye hevesle.

Etrafımdaki kalabalığı izlerken aklımda dönüp duran sesleri, planları, kurnazlıkları ve intikama aç o canavarı bir türlü susturamıyordum. Kahvenin yanında duran suyu tek dikişte kana kana içerken sadece suya olan susuzluğumu değil, başka susuzluklarımı da bastırmaya çalıştım.

Tüm gençler ayaklandıklarında en sona ben kalmıştım. Masadaki büyüklere gözümü dikmiştim ve benden artık çekinmeye başladıklarını biliyordum.

Ahmet amca bana baktı. "Sen gitmiyor musun İnci?"

"Gideceğim ama sizinle oturmak istiyorum, amcalarım baba yarısı gibi." Sevimlice gülümsedim.

"Ah, güzel kızım benim." Bir baba şefkatiyle baktı. "Biz senin babanız zaten."

"İyi ki varsınız." Duygusal şekilde burnumu çektim. "Son zamanlarda çok zor şeyler yaşıyorum. Özellikle Kırahanlı'nın gizlice hayatıma sızması beni resmen şoke etti." Ürkmüş gibi dudağımı büzdüm. "Bu kadar öfkeli olmasının sebebi ne? Bizden tam olarak ne istiyor?"

Sorularım masadaki büyükleri fazlasıyla germişti. "Kırahanlı ailesi görüp görebileceğin en düzenbaz, açgözlü, hırslı, kindar ve acımasız insanlardır," dedi Adnan amca büyük bir öfkeyle.

Merakla gözlerim kısıldı. "Peki aranızdaki husumet nasıl başladı?"

"Çok geçmişe dayanıyor, dedelerimizden başlamış bu düşmanlık ama o Arslan Kırahanlı'nın babasının bize yaptıkları..." Ahmet amcam başı ağrıyormuş gibi durdu.

"Bizim kız kardeşimizin ölümüne sebep oldular," dedi Figen halam masaya gözleri dalarken.

"Ne?" Buna cidden şaşırmıştım. "Benim bilmediğim bir halam daha mı var?"

"Evet, vefat ettiğinde daha yirmi yaşındaydı," dedi Sabri amca da aynı durgunlukla.

"Nasıl öldürdüler?"

Hepsi bir süre sessiz kaldı, en sonunda ilk konuşabilen Ahmet amca oldu. "Döverek. Zaten iki aile arasındaki husumet çok büyüktü ama babam bu kan davasını bitirmek için kızını Kırahanlı ailesine gelin olarak verdi."

"Peki o istiyor muydu evlenmeyi?"

"Evet, gidip düşmanımızın oğluna âşık olmuştu," dedi Figen halam da dalgınca.

Kafam inanılmaz derecede karışmıştı. "Yani Arslan Kırahanlı'nın babasına mı âşık olmuştu?"

"Hayır, evlendiği kişi Arslan Kırahanlı'nın amcası oluyor. Evlendikten dört ay sonra öldürüldü zaten," dedi Sabri amca.

"Peki neden?"

"Nedenini tahmin edebiliyoruz. Dedik ya, geçmişe dayanan bir kavga bu ama biteceğine inandık. Gülçehre çok mutluydu, yeni hamileydi ama gizlediği bir şeyler vardı. Bir gün kazmayla kafasının arkasına sert şekilde vurulmuş, bir süre felç kaldı, bir iki hafta sonra da vefat etti. Bu süreçte bize düştüğü söylendi ama tanık vardı, tanığı da öldürdüler. Kardeşimizin katili dışarıda mutlu mesut yaşamaya devam etti." Adnan amca üstünden yıllar geçmesine rağmen hâlâ anlatırken öfkeliydi.

"İyi de karnında çocuğu da varmış, kendi çocuğuna da mı kıymış?" Yeni öğrendiğim şeylerin şaşkınlığını yaşıyordum.

"Büyük ihtimalle. Zaten sonradan öğrendik ki onu öldürmek için evlenmiş. Neden dört ay bekledi, bilmiyoruz, bana kalırsa kıyamadı," dedi Figen halam kendisine sigara yakarken.

"Gülçehre çok güzeldi, o kadar güzeldi ki bir bakan ona âşık olur, bir daha unutamazdı. Biz de Kırahanlı'nın onun güzelliğine tutulduğunu ve aralarındaki aşk sayesinde bu düşmanlığın biteceğini düşündük," dedi Mihriban halam bakışları üstümde gezinirken. "İnci aynı Gülçehre'ye benzemiyor mu?" Sorusuyla masadaki herkes onu fazlasıyla onaylamıştı.

"Babam çok canı yandığı için Gülçehre'nin tüm fotoğraflarını kaldırttı ve hakkında konuşmayı da yasakladı," dedi Ahmet amca.

"İyi de siz nasıl sakin kaldınız? Nasıl o herifi öldürmediniz?" dedim yaşadığım şaşkınlık devam ederken.

Birbirlerine baktılar ama cevap vermediler. "Bu konuyu kapatalım artık, sen de oyuna geç kalma istersen," dedi Adnan amca.

Bana daha fazla bir şey anlatmayacakları belliydi. Ben de daha fazla soru sormadan yerimden kalktım. Yanlarından uzaklaşıp babamın evine geçtim. Yeni öğrendiğim bilgileri kafamda tartarken olayın sadece küçük bir kısmını bana anlattıklarına emindim.

Her öğrendiğim bilgiyi kaydediyor, o bilgiyi kullanacağım ya da birleştirebileceğim doğru anı bekliyordum.

Eve uğrayıp üstümdeki elbiseyi golf oynarken rahat edeceğim bir takımla değiştirdim. Beyaz pileli mini etek ve beyaz fermuarlı sporcu atletini giyip saçlarımı da atkuyruğu yaptım.

Golf sahasına geçmek için de arazideki golf arabalarından birini aldım. Alana giderken yolda tek başına yürüyen kişiyle yavaşladım.

Baran beni gördüğünde telefonunu kapatırken ben de yavaşlamıştım. "Beni de alana kadar bırakırsın?"

Cevap vermeden binmesi için kafamla işaret ettim.

Giydiği beyaz polo tişörtü, beyaz pantolonu ve kafasına taktığı beyaz kasketiyle tamamen golf kültürüne uygun görünüyordu.

"Canlarına okumadan önce biraz ısınsınlar dedim," dedi arkasına yaslanırken. "İnci, iyi misin?" Ciddileşmesine de kafamı sallayarak cevap verdim. "Benimle sohbet edebilir, derdini anlatabilirsin."

"Aral beni çok yoruyor. Sürekli planlar yapıyor! Daha iki gece önce bana saldırı düzenletti."

"Aral öyle bir şey yapmaz." Hemen savunmaya geçmişti arkadaşını!

"Mirası ne kadar istediğini biliyorsun. Herkesle savaşabilirim ama kendi ailemle nasıl savaşırım, bilmiyorum."

"Aral hırslı bir adam ama kötü değil. O senin abin İnci, senin kötülüğünü istemez."

"Bilmiyorum Baran, artık hiçbir şey bilmiyorum. Çok yalnız ve bitik hissediyorum. Zaten mirası babam bana bıraktığı için uğraşıyorum yoksa cidden bu kadar çalışmak hiç bana göre değil. Aral zaten beni biraz salsa sıkılıp bırakacağım belki her şeyi." Konuşurken yandan yandan da ona bakıyordum.

Bunları Aral'a yetiştireceğine emindim.

Bu sırada golf sahasına gelmiştik. Araçtan inip ormanın ortasındaki temiz çimenle döşenmiş geniş alanda yanlarına yürüdük.

Altınsoy ailesinin gençleri oynamaya başlamıştı ve fazla heyecanlılardı. Aliye bir köşede Melis'le dedikodu yaparken oyundan soğumuş gibiydi.

Kendi arazimizde olmamıza rağmen etraftaki korumaların fazlalığı dikkatimi çekti. Güven de hemen Aliye'nin birkaç adım arkasında duruyordu.

Cenk de bugün Atlas gibi erkenden içmeye başlamıştı ve kısık bakışları benim üstümdeydi. Baran'la birlikte geldiğimiz için kısık gözleriyle Baran'a düşmanca bakıyordu, sözde yakın arkadaşlardı.

Bir golf sopası alıp Aral'ın yanına geçtim. O atış yaparken ben de topumu hazırlıyordum.

Benim oyuna başladığımı gören Cemil kasketini tutarak güldü. "Hanımların yanına geçip dedikodu yap İnci, golf gerçek erkeklerin işidir."

Dudaklarımda oluşan tehlikeli gülüşü kafamı eğerek gizledim. Bacaklarımı omuz genişliğinde açıp kollarımı hizaladım ve sopayı ne çok sıkı ne de çok gevşek bıraktım.

Bana fazlasıyla uzak olup yanındaki ortanca kuzenim Semih'le gülerek sohbet ediyordu, sopası da elindeydi.

Sopamı kaldırdım, açıyı ayarladım ve güçlü bir atış yaptım. Atışı Cemil'in kasıklarına yapmıştım.

Yediği top darbesiyle aynı anda haykırarak kendini çimenlerin üstüne attı.

"Upss! Hay Allah, işe bak, artık o da oynayamayacak." Sopayı omzuma yaslayıp üzülmüş gibi ona baktım.

Bade hemen kocasının yanına koşarken Aral gülmüştü. "İyi atıştı kardeşim."

"Boş şeyleri vurmayı seviyorum, yani sıradaki atışı senin kafana yapabilirim." Hızlı konuşarak onun boş kafasına baktım.

Bu sırada o da atış yapıyordu, Baran da diğer tarafıma geçti. "Dikkat et de yanlışlıkla kendini yaralama," dedi Aral elimdeki sopaya imayla bakarken.

"Endişelenme, sopayla kan bağım yok." Rahat ifadesi yavaşça dağılırken bir kez daha topa vurdu ama öfkesi yüzünden ıskalamıştı. "Sıla neden yok? Korktun mu ona olan hislerini ifşalarım diye?"

Aral'a iyice yaklaşıp fısıldamıştım. "Ne zamandan beri ona böyle düşkünsün?"

"Saçmalamayı kes." Elleri yumruk olmuştu, bana zarar vermemek için kendini tuttuğunu biliyordum. Ama yüzünü herkesin görmesi için onu daha da çıldırtmak eğlenceli olurdu.

Oyun fazlasıyla çekişmeli devam ediyordu. Aral'la aynı grupta olmak pek keyifli olmasa da iyi bir takım olduğumuzu inkâr edemezdim.

Aral normalde bir öküz olsa da bu oyunu çok ciddiye aldığı için oyun boyunca fazla sportmen ve centilmen davranmıştı.

En iyi oyuncular olarak farklı takımlardan Baran'la ikimiz kalmıştık.

"Par sırası İnci'de," dedi Aral belki de hayatım boyunca ilk defa beni savunarak.

On sekiz delikle oynadığımız için alan da çok büyüktü. Daha uzağa atış yapmak için çok daha kısa olan sopalardan birini aldım.

Derin bir nefes aldım odaklanmak için. "Yaparsın, Cemil'in testislerinden daha uzak değil," dedi Aral gülerek.

Gülmemek için altdudağımı ısırdım.

Aral'a baktım, bana heyecanla bakan abime. Eğer bu vuruşu da ıskalamazsam büyük ihtimalle kazanan takım biz olacaktık. En az vuruşla etabı bitiren takım kazanırdı.

Yine sopaya döndüm ve sopamı kaldırıp hızlı bir vuruş yaptım. Ve yapmıştım! Kırmızı bayraklı deliğe topu sokmuştum.

"Heyt be, kardeşime bakın." Aral sevinçle kolunu bana sarıp beni gururla kaldırdı.

Gülerken beni indirmesi için göğsünü tuttum. "Ya abi düşeceğim şimdi." Keyifle kurduğum cümle ikimizin de duraksamasına sebep oldu.

Sanırım kısa bir anlığına da olsa düşman değil de kardeş gibi hissetmiştik. Sanki o Aral değil de Aytekin abimmiş gibi hayal etmiştim.

Beni hızla bırakırken kolunu da çekti. Ben de önüme dönerek bu garip anı kafamdan silmeye çalıştım.

"Tamam, siz kazanmış gibi görünebilirsiniz ama onurumu korumak için bu atışı yapacağım," dedi Baran da yanımıza gelerek.

Ancak ne kadar hazırlansa da fazla sert vurduğu için top çok uzağa, ormana gitmişti.

"Yapacağım, gittiği yerden atacağım," dedi hırsla ama zaten çoktan kaybetmişlerdi.

Sopamı Aral'a bıraktım. "Peki, ben de seninle geliyorum."

"Kazanan belli zaten, neden zorluyorsun ki?" dedi Aral keyifle. "Karşında Altınsoy varsa kaybetmeye alış Baran." Biraz da gıcık etmeye çalışıyordu.

"Cemil gibi bir taraflarından olmak istemiyorsan çeneni kapat," dedi Baran da.

Birlikte ormana yürürken topu aramak için yere bakmıyordum bile çünkü fazla uzağa atmıştı. Hedefin yanından geçip ormana girdiğimizde yerlere bakmaya başladım. Her tarafta çalılar vardı. Başımı umutsuzca iki yana salladım. "Buradan atış yapman imkânsız."

"Bana imkânsız de ve otur izle güzelim." Çapkınca göz kırptı. "Gerçi bilirsin sen."

"Hatırlamıyorum ki bir hatırlatma lazım." Cilveli şekilde göz süzdüm. Cilveli bir insan olmak beni bazen çok yoruyordu.

Sözlerimle birlikte elini belime atarak beni kendisine çekti. "Beni hiç özlemedin mi?"

Cıkladım. "Hiç ilgimi çekmiyorsun." Tamamen dürüsttüm.

Bakışları dudaklarıma kaydığında nefes alış verişleri hızlanmıştı. "Ama sen benim ilgimi hep çok çektin." Sanki kısık sesi beni tahrik edecekmiş gibi bir de rollenmesi yok muydu!

Dudaklarıma atılacağı sırada bir silah sesi duyuldu. İkimiz de irkildik, Baran hemen kolunu bana sararak beni korumaya çalıştı.

Duyduğum tek şey kırılan cam sesiydi. Önce sesin geldiği yöne baktım, yan yana dizilen bir sürü hedef vardı. Ardından da silah sesinin geldiği yöne baktım.

Kırahanlı.

Arslan Kırahanlı.

Altında asker yeşili kargo pantolon, üstünde daha koyu bir tişört ve üstü mermilerle dolu yeleğiyle bize bakıyordu.

Üç numara saçları, çizik kaşı, uzun boyu, koyu renk kısık gözleri ve elindeki koca tüfekle bir film sahnesinden fırlamış gibi duruyordu.

Az önce vurduğu hedef Baran'ın arka tarafındaydı ve Baran'ı vurmadan hedefi vurması tam bir mucizeydi.

"Ne halt yiyorsun sen?" dedi Baran hâlâ kollarını üstümden çekmeden.

Kırahanlı'nın kısık bakışları Baran'ın bana sarılı kollarında gezindi, kaşları biraz daha çatıldığında sabırla koca tüfeğini omzuna yasladı.

Baran tekrar bağırdı. "Sana diyorum! Bu araziye giremezsin."

"Burası benim arazim, benim arazime izinsizce giren sizsiniz." Ürkütücü olabilecek kadar sakin bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Peki, buradan gidiyoruz," dedi Baran beni arkasına almaya çalışarak. Bu tavırları Kırahanlı'yı daha çok öfkelendiriyordu.

Bu kadar sessiz durmak yeterdi. "Ne olmuş yani arazine geldiysek? Bu bize tüfek doğrultabileceğin anlamına mı geliyor?" Arslan'a doğru bağırdım. "Ya Baran'ı vursaydın?"

Sırıttı, zaten istediği tam olarak buydu.

"Tamam İnci, gidiyoruz." Baran beni çekiştirmeye çalıştı.

"Hayır." Baran'dan uzaklaştım. "Sen git, ben birazdan geliyorum."

Hızla karşı çıkmaya çalıştı. "Hayatta olmaz."

"Baran endişelenme, hemen git." Ondan biraz daha uzaklaştım.

"Hayır! Birlikte hemen dönüyoruz," dedi elimi tutmaya çalışarak.

"Sana gitmen gerektiğini söyledi." Kırahanlı o ürkütücü havasıyla konuşmaya devam etti.

"Baran, git ve topu bul. Kısa bir konuşma yapıp geleceğim." İtiraz kabul etmez şekilde konuşmam Baran'ı öfkelendirdi ama daha

fazla karşı koyamadı. Sinirle yanımızdan uzaklaşırken ben de Kırahanlı'ya yaklaşmaya başladım.

"Yerinde olsam bu arazinin içinde çok ilerlemek istemezdim," dedi Kırahanlı sert sesiyle.

Güldüm. "Yerinde olsam kendimi karşıma almak istemezdim." Sonunda aramızda iki adımlık mesafe kaldığında durdum.

"Tebrik ederim, en azından bu seferki korkup kaçmadı." Bu seferki derken ilk tanıştığımız gece takıldığım adamdan bahsediyordu.

"En azından o bunu oyun için yapmadı, beni gerçekten korumak istedi." Çenemi dikleştirerek kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

Bana doğru bir adım atsa da geri adım atmadım. Aksine başımı dikleştirerek gözlerine daha yakından bakmak istedim.

"Haklısın, sonuçta o silahı sana doğrultan bendim." Sözleriyle başımı ağır ağır salladım.

"Sorun değil, bana doğrultulan tüm namlular tanıdıktı."

Bir adım daha attığında artık aramızdaki tüm mesafe kapanmıştı ve omzundan göğsüne astığı tüfeği göğsüme yaslandı.

"Hep böyle mi olacak? Sürekli olur olmadık yerlerde karşıma çıkıp bana laf mı sokmaya çalışacaksın Kırahanlı?" Bunu gerçekten merak ediyordum. "Aş artık."

"Senden istediğim şeyler var." Hep olduğu gibi ifadesini okumak zordu. Her nefes aldığımda kokusu daha da yakından geliyordu ve bu çok kışkırtıcıydı.

Dudaklarımı ona doğru yaklaştırdım, gözlerimi düşmanca gözlerine diktim. "Al o zaman."

Bunu dememle üstüme doğru yürümeye devam etti, aramızda hiç mesafe olmadığı için her adımında ben de geriye doğru gidiyordum. Sırtım bir ağaca yaslanana kadar buna devam etti.

En sonunda ağaçla arasında kaldığımda da eli belime gitti. "Alacağım," derken eli boynuma gitmiş ve beni ağaca biraz daha yaslamıştı.

"Şimdi mi?" Başımı hafifçe talepkâr şekilde omzuma doğru eğdim. Boynumu sıkmaktan çok okşuyordu ve ben de boynumu geriye doğru atarak ona biraz daha alan tanıdım.

"İstediğim an... İstediğin an." Dudaklarını dudaklarıma fazlasıyla yaklaştırmıştı ve kelimelerini dudaklarımda hissediyordum.

Bir yandan da çıplak belimi hafifçe okşuyordu. Kısık gözleri gözlerimde gezinirken dudaklarını ıslattı. "Yokluğumda yaramazlıklar yapmışsın?" Yüzünü bana doğru biraz daha eğdi.

"Çok yaramaz bir kız olduğumu biliyordun. Ayrıca yaramazlık ne?" Belimi tutuşu sertleşti, diğer eli hâlâ boynumdaydı ama sıkmıyor, okşamaya devam ediyordu.

"Senin yanındaki her adamı..." Gözleri gözlerime çıkarken tutkulu ifadesinden çok öfkesi ön plana çıkmıştı. Sözünün devamını getirmedi.

"Sürekli karşıma çıkıp bir şeyler saçmalıyorsun, benimle oynamaya devam etme Kırahanlı. Hayatımda nefret ettiğim çok fazla insan var ama sen şu an listenin başındasın."

Belimdeki eli beni havaya doğru kaldırdı. Bacaklarımı beline doladığımda onun göğsüyle ağaç arasındaydım ama hissettiğim şey göğsü değil, sadece tehlikeli bir tüfekti.

Boynumu tutuşu sıklaştı ama nefesimi kesecek ya da canımı yakacak kadar değil, sadece varlığını hissettirecek kadar.

"Beni dengesiz, sözlerine sadık kalmayan bir adama dönüştürüyorsun. Ne yapıyorsun bana İnci tanesi? Nasıl oluyor da kendime verdiğim tüm sözleri yok etmeme sebep oluyorsun?" Konuşurken öfkeli değildi, sadece bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibiydi. Sözleri önceden de sahteydi ama artık daha değersizdi.

Başımı dikleştirip bir kolumu boynuna sardım. "Önce oyun oynuyorsun, sonra da oyunun kurbanı olup cidden benim için tutuşuyorsun. Ciddi misin yoksa oynamaya devam mı ediyorsun, emin değilim ama bir şeyden eminim. Oyun olsun ya da olmasın

beni istiyorsun." Kısık sesle konuşurken elimi ensesine atıp kafasını kendime doğru çektim.

Gözlerimi yumduğumda dudaklarımız birbiriyle sonunda buluşacak kadar yakındı.

"Ben aptal değilim Kırahanlı, senin oyunlarına gelmem."

Gülmedi, aksine çok ciddiydi. "Seni tüm oyunların ötesinde istiyorum."

"Şimdiki planın ne bilmiyorum ama umurumda da değilsin. Sen beni kandırdın Kırahanlı, sen beni yalanlarla uyutmaya çalıştın. Her şeye rağmen neden buradayım bilmiyorum, neden ağaçla senin aranda durup bana dokunmana izin verdiğimi bilmiyorum ama bir şey biliyorum..."

Boynumdaki elini çekip bacağıma götürdü. Elini çıplak bacağıma sarıp dudaklarını dudaklarıma yaslayacağı an başımı kaldırarak çenemi öpmesine neden oldum.

Bozuntuya vermedi, önce çenemi öptü, sonra da dudakları boynuma doğru indi. "Sen ve ben tamamen bir felaketiz Kırahanlı. Bir yalan bile değiliz, biz hiçbir şeyiz." Sözlerim onu benden uzaklaştırmaya yetmemişti. Sorun şuydu ki zaten uzaklaşmasını istemiyordum.

"O adam kimdi?" Baran'ı sorarken fazlasıyla gergindi.

"Bu seni ilgilendirmez Kırahanlı."

"Seni öpen..." Bir öpücük daha bıraktı çenemle boynum arasına. "Sana dokunan..." Bir öpücük daha. "Seni arzulayan..." Bir öpücük daha. "Herkesi..." Bir öpücük daha. "Öldürmek istedim." Bir öpücük daha. Sıcacık ve yumuşacık dudaklarını tenimden ayırıp yüzünü yine yüzümle aynı hizaya getirdi. "Ve bu sadece başlangıç."

"Ne için başlangıç?" Zorlukla konuştum, dilim damağım kurumuş haldeydi.

"Kurnaz bir İnci tanesini mabedimde kirletmek için."

Güldüm, iki kolumu da boynuna doladım ve ona biraz daha sarıldım. Artık ağaca yaslı olmaktan çok onun kucağındaydım.

Dudaklarımı kirli sakallarına sürttüm ve konuştum. "Komiksin Kırahanlı, sözde romantik değildin, değil mi? Gerçi onu söyleyen Kılıç'tı. Sen beni kıskanamazsın, sen beni isteyemezsin, sen kimsin ki Kırahanlı? Sen kendini ne sanıyorsun ki?" Tatlı tatlı konuşurken kelimelerimin aksine sakallarına öpücükler bırakırken gözlerini yummuş beni dinliyordu. Lanet olsun! Onu çok özlemiştim. "Aş artık beni Kırahanlı yoksa korkarım ki daha çok rezil olacaksın."

Önce kollarımı boynundan çektim, sonra da kucağından indim ve onu göğsünden sertçe ittim. "Ben insanlarla oynarım Kırahanlı ama hak ettiklerinde. O yüzden daha fazla kaşınma ve hayatımdan çık."

"Bunu yapmak isterdim ama elimde değil." Kara gözleri bir şeyler anlatmaya çalışır gibiydi ama söylenemeyen hiçbir gerçek masum kalamazdı.

"Yakamdan düş Kırahanlı."

"Düşlerimden çık Altınsoy." Bunu söylerken flört eder gibi değil de sanki rahatsız olduğu bir şeyi dile getirir gibiydi.

"Bu umutsuz âşık rollerin bana sökmez." Keyifli gözükmeye çalıştım. "Şirkette ne yapmaya çalıştığın umurumda değil, kim olduğun da. Hayatımda yerin yok Kırahanlı! Aramızdaki oyunları ve düşmanlıkları bir kenara koysak da ben yine senin gibi bir adama bakmam." Daha fazla onun karşısında durmak istemeyerek arkamı döndüm.

Adımlarım kalp atışlarımdan daha hızlıydı. Onu orada bıraktım, bir kez bile dönüp ona bakmadım. Yürürken gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Bundan nefret ediyordum! Her şeye rağmen ona yakın olmayı sevmekten nefret ediyordum.

Ormandan çıkıp golf sahasına dönerken yüzümdeki ifadeyi yok etmeye çalışmış, keyifli görünmek için çaba göstermiştim. Onlar da çoktan oyunu bitirmiş, herkes kendi köşesine çekilmişti. Baran'ın bakışları üzerimde gezinirken *her şey yolunda* dermiş gibi gözlerimi açıp kapattım.

"Nerede kaldınız?" dedi Aliye ben ve Baran'ı süzerken. Demek ki Baran da hemen dönmemişti, belki de bizi izlemişti.

"Topu bulamadılar herhalde," dedi Melis de imayla. Fazla yakışıklı erkeklerin, sürekli etrafımda olmasından rahatsız oluyordu.

Yanlarında daha fazla durmayıp golf arabasına geçtim. Bu sırada Cenk de yanıma gelmek için hareketlenmiş ama Aliye'nin kulağına eğilip söylediği sözlerden sonra vazgeçmişti.

Eve geçip kısa bir duş aldım, ardından da telefonumdan Angel'ın keyfinin yerinde olup olmadığını kontrol ettim.

Akşam yemeği için hazırlandım, bu akşam yapılacak hiçbir toplantının bir işe yarayacağını sanmıyordum ama ben içlerinden işe yarar bilgiler alabilecek kapasiteye sahiptim.

Beyaz, bileğime kadar uzanan dantelli etek ve takımı olan beyaz üstü giyindim. Saçlarımı hep olduğu gibi şekillendirip hafif bir makyaj yaptım. Bu sırada telefonuma mesaj geldi ama bu mesaj yine korumamdan geliyordu.

Beyaz size yakışıyor İnci Hanım.

Çift karakterli ruh hastası!

Az önceki kıyafetlerimden mi bahsediyordu? Hızla kafamı kaldırıp etrafıma baktım.

Burası babamın eviydi, bizim arazinin en dışında kalan Kılıç'la geldiğimiz evdi. Ve benim odamın bir duvarı tamamen camdı, en üst katta olduğum için de epey ileriyi görebiliyordum. Cama yaklaştım. Epey ileride, ağaçların arasındaki büyük evi fark ettim.

Arslan Kırahanlı dirseklerini tırabzanlara yaslamış beni izliyordu. Üstünün çıplak olduğunu seçebiliyordum ama yüzünü tam seçemiyordum.

Beni sapık gibi izlemeye devam et.

Bir dürbünün eksik.

Ben bunu yazar yazmaz eli yanındaki masaya gitti ve bir dürbün kaldırarak bana salladı.

Ruh hastası! Sen beni mi dikizliyorsun böyle sürekli? Gerçi sen beni dikizlemeye alışkınsın, anca uzaktan izlersin zaten.

Gerçi banyon yakınsa işin rahat :)

Neden? Seni çıplak şekilde fayanslara yaslamam için mi? :)

Korumam Kılıç'la söylediklerini gerçekleştirmek çok keyifli olurdu.

İstediğin her şeyi gerçekleştirebilirim.

Biliyorsun.

Sonuna bir de sırıtan emoji koymuştu.

Siktir git Kırahanlı.

Küfredip ona baktım ama çok uzak olduğu için ifadesini göremiyordum. Cevap vermedi, orada durup sapık gibi kederli kederli beni izlemeye devam etti.

Evden çıkıp yüksek topuklularımla Altınsoy arazisinde yürüdüm. Büyük malikâneye değil, tam tersi yöne gidiyordum.

Babaannemi görmek istiyordum, ne hikmetse ailemin vefatından sonra onu da hiç görememiştim.

Yürümekten vazgeçip buraya kadar getirdiğim golf arabasına bindim. Silahımı çantama koyduğumdan emin olduktan sonra babaannemin kaldığı eve sürdüm.

Beş dakika geçmeden varmıştım ama kapı koruma doluydu. Hızlı adımlarımla içeri yürüyecekken korumalar beni durdurdu.

"Büyükanne ziyaretçi kabul edebilecek durumda değil," dedi korumalardan biri.

"Nereden senin büyükannen oluyor?" dedim gergince.

"İçeri giremezsiniz, Ahmet Bey'in emri var, kimseyi alamayız."

"Ben kimse değilim, içerideki kadının torunuyum."

"Olmaz İnci Hanım," dedi diğer koruma da.

Kafamı ağır ağır salladım ve çantamın içindeki silahı çıkartıp onlara doğrulttum.

Eğer onlar da bana silah çekerlerse işler düşündüğümden daha karmaşık ve sakladıkları büyük bir şey var demekti. Zaten sakladık-

ları çok şey vardı ama bunu saklamaları, yaşlı bir kadını saklamaları çok şüphe uyandırıcıydı.

Tahmin ettiğim gibi hepsi bana silahlarını doğrulttu.

"Sıksanıza!" Bağırışımı beklemiyor olacak ki önümdeki iri ve kel koruma irkildi.

Dazlak olmak sadece benim eski sahte şerefsiz korumama yakışıyordu.

"Kaldırdıysanız sıksanıza onu bana!" Bir kez daha bağırdığımda yine ifadeleri değişmemişti. "Ben boşa kaldırmam namlumu," dedim ve kel olanın koluna ateş ettim.

Bağırarak üstüme yürüyecekti ki topuklu ayakkabımı kasıklarına geçirdim.

"Karşınızda kim olduğunu unutmayın, bu hareketinizin cezası size çok ağır olacak," dedim ve tüm namluların hedefinde olmayı umursamayarak evin içine girdim.

Tek katlı, lüks bir evdi. Yaşlı bir insana göre dizayn edilmişti. Odaları gezerken nerede olduğunu tam olarak bilmiyordum.

İçeride yardımcı hemşireleri gördüğümde durdum. "Büyükannem nerede?"

"Görmeniz yasak, doktorları..." Onu dinlemedim, hızla yürüyerek karşımdaki çift kapılı odaya girdim.

Onu görmemle gözlerim doldu, hali çok kötüydü. "Büyükanne!" Sesimle gözleri hafifçe aralandı. Solunum cihazına bağlıydı. "Seni çok özledim." Yanına ulaştım. "Ahmet amca seni görmemi engellemeye çalışıyor, daha geçen aylarda iyiydin!"

Eski fotoğraflarından ne kadar güzel olduğunu bilsem de artık epey yaşlıydı. Buruşuk, yumuşak elleriyle solunum cihazını zorlukla ağzından çekti. Ne kadar yaşlanmış olsa da mavi gözleri hâlâ güzelliğini gösterircesine parlıyordu.

"İ-İnci." Zorlukla konuştu.

"Kendini yorma lütfen. Ahmet amca babamlara olanları duyunca fenalaşıp bu hale geldiğini söyledi ama onlara pek inanmıyorum. Bence babama onlar zarar verdi."

"E-evet." Sesi çok kısıktı. "Oğlumu onlar öldürdü."

"Kimler?" Kulağımı ağzına doğru yaklaştırdım hiçbir sözünü kaçırmamak için.

"K-kimseye güvenme."

"Biliyorsun, onlara kimin neden zarar verdiğini biliyorsun. Büyükanne, yalvarırım söyle." Dolan gözlerimi kırpıştırdım.

"İnci! Ne işin var senin burada?" Ahmet amcamın kükremesiyle nefesimi sıkıntıyla verdim. Kapıyı açtığında endişeyle yüzüme baktı. "Mikrop kapmaması gerek! Onu öldüreceksin!"

"Sadece konuşuyoruz," dedim ama Ahmet amcayla birlikte odaya giren iki hemşire babaanneme ulaşıp damar yolundan bir ilaç enjekte etmişlerdi bile.

Babaannem sadece saniyeler içinde bilincini kaybederken onu bu hale getirenin kim olduğunu biliyordum.

Omzumu üstünden Ahmet amcaya baktım. "Bunu ona neden yapıyorsun?" Sorumla kaşları çatıldı.

"Annemi iyileştirmeye çalışıyorum." Beni geçiştiriyordu. "Ne konuştunuz? Sana ne anlattı?" Saklamaya çalıştığı bir telaş vardı.

"Hiç, konuşmadı ki." Sözlerim onu rahatlattı. "Onu çok özlemişim."

"Hadi çıkalım artık," dedi Ahmet amca. Zorlamadan yataktan kalktım ve onunla birlikte odadan çıktım.

"Ahmet amca, tüm kötülüklerin üst üste geldiğinin farkında mısın?"

"Farkındayım kızım," dedi benimle birlikte koridorda yürürken.

"Ailemin katilini bulacağım." Sözlerimle durdu.

"Birlikte bulacağız kızım."

"Onların katillerini bulacağım ama adalete teslim etmeden önce onları mahvedeceğim," dedim yapacağım şeyleri anlatarak.

Ölmek için yalvaracaklardı, her biri. Sadece hayatlarını değil, ölümlerini bile alacaktım onlardan.

"Tek başına bir işe kalkışma, bizsiz bir şey yapma İnci."

"Elbette amca, tek başıma zaten yapamam." Koridorda yürümeye devam edip en sonunda dışarı çıktık.

"Bir korumamızı yaralamışsın?" dedi yine gergince. "Silah kullanmayı bilmiyorsun İnci, o adamda kalıcı bir hasar bırakabilirdin."

"Haklısın amca, son zamanlarda her şeye karşı çok öfkeliyim." Evin önünde karşı karşıya durduğumuzda gergin ifadesi azalmaya başlamıştı.

"Öfke seni yanlış yollara sürükler." Hâlâ nasihat vermeye çalışıyordu.

"Haklısın, yanlış yolları tercih etmek ölüme davetiye çıkarmaktır. Masumiyet için savaşanlar ölmeye mahkûm çünkü güç iblislerin elinde." Gülüşü yavaşça soldu sözlerimle. "Neyse amca, bugün ölmek için güzel bir gün değil." Dumura uğramış bir ifadeyle bana bakıyordu.

Şok içindeydi.

"N-neden öyle dedin?" Sorusuyla omuz silktim.

"Bilmem, babamın özlü sözleri işte. Kurt gibi acıktım amca ya," dedim yürümeye devam ederken.

O bir süre orada kaldı ve söylediğim cümleyi sindirmeye çalıştı.

Çünkü ona söylediğim söz, babama söylediği son sözdü. Babamın vefatından birkaç gün önce konuşmuşlardı ve babamın bıraktığı notlardan birinde de Ahmet amcam için bu yazıyordu.

Bugün ölmek için güzel bir gün değil.

Bugün intikam için güzel bir gün.

Yemek boyunca samimiyetsiz sohbetlerine ayak uydurmuş, ara ara bana sokulan laflara güzel şekilde karşılık vermiştim.

Ailemi elbirliğiyle öldürmüşlerdi.

İstiridyenin içinde neler olduğunu tahmin ediyordum.

Babamın reddettiği, kabul ettiği işlere baktığımda ve bu işleri şirkete kimin tavsiye ettiğine ulaştığımda her şey ortaya çıkıyordu. Ama düşündüğümden daha karmaşık olduğuna da emindim.

Babama uyuşturucu madde ve onaysız ilaç satışı yaptırmaya çalışmışlardı.

SoyFarma ünlü bir ilaç markasıydı, babam yıllardır bu sektörde başarıyla yükseliyordu. Altınsoy ailesinin çok fazla işte adı vardı ama babam sayesinde son yıllarda en çok gelişen kısım ilaç şirketi olmuştu.

Bu yükseliş çoğu insanın dikkatini çekmişti.

Birkaç ülkeyle uyuşturucu ticareti yapması için zorlanmıştı, babam hepsini reddetmişti. Bu zorlayan ülkeler büyük ülkelerdi ve ortada dönen paralar dünya zenginlerinin bile dudağını uçuklatacak cinstendi.

Babam reddetmişti, babam reddettiği için öldürülmüştü. Ama bu işe sıcak bakanlar da vardı, tüm ailenin kalanı gibi.

Şimdi bunu rahatça yapıyorlardı, hatta öyle ki şirket elime geçmesine rağmen Aral'ın, amcamların, halamların, yani tüm ailenin mal varlığı babamın vefatından beri katlanarak artıyordu.

Beni aptal sanmaları iyiydi, aptal sanmasalardı bu kadar şeyi öğrenemezdim. Onlara göre öyle bir salaktım ki şirkette olup her şeye erişebileceğim halde hiçbir şey öğrenemezdim...

Önce aileyi halledecek, sonra da dışarıdakilere el atacaktım. Hedefimde ilk olarak en büyük amcam Ahmet Altınsoy vardı. Sırayla hepsini yok edecektim.

Şimdi oğluyla keyifle sohbet ederken gülüyordu. Benim babamın oğluyla ettiği sohbetleri almışlardı onlardan, hırsları uğruna onlardan yaşamlarını çalmışlardı.

Aral bir köşede yanındaki Baran ve Cemil'le iş konuşuyordu. Aliye ve Cenk diz dize oturuyorlar, Atlas yanmayan şöminenin yanında içmeye devam ediyordu. Amcamlar, halamlar ve teyzem keyifle bir şeyler tartışıyorlardı.

Bense salonun ortasındaki tekli koltukta oturmuş, onları inceliyordum. İnceledikçe daha iyi görüyordum.

Babamın beni neden gizlice güçlendirdiğini, annemin neden beni sürekli uyarıp kimseye güvenmemeyi öğrettiğini, abimin bana neden sevmeyi öğrettiğini anlıyordum.

"Timur'la nişanlanmama konusunda kararlı mısın İnci?" diye sordu Figen halam.

"Bilmiyorum Figen hala, ben çapkın bir kadınım."

Aral hemen bana yandan ters bir bakış attı. O bakışını çok iyi biliyordum.

"Bu formalite bir birliktelik olabilir," dedi Nilgün teyzem de.

Gülümsedim. "Doğru, açık ilişki yaşarız artık." Aral'ın rengi gittikçe daha da kırmızıya çalıyordu.

"Timur harika bir adam aslında," dedi Melis. "Bir ara tanışmıştık." İmalı sözlerinden bir ara onunla takıldığını anlamak mümkündü. Altınsoy ailesinin çarpık ilişkileri her gün farklı şekillerde midemi bulandırmayı başarıyordu ne de olsa.

Bu sırada salona Ahmet amcanın korumalarından biri girdi. Telaşlı şekilde Ahmet amcanın kulağına bir şeyler söylediğinde kısık gözlerimle olanları anlamaya çalışıyordum.

Ahmet amca hemen gerilirken yerinde sıkıntıyla doğruldu. Bir süre ne yapacağını düşündü. O daha hiçbir şeyi düşünüp cevap vermeden salonun kapısında tanıdık bir sima belirdi.

Arslan Kırahanlı, tek başına Altınsoy ailesinin salonuna giriş yaptı. Altında siyah kumaş bir pantolon, üstünde de üç düğmesini açık bıraktığı siyah bir gömlek vardı. Esmer teni, evdeki loş ışıkların yansımasıyla parlarken bakışları beni buldu.

"Sen ne arıyorsun lan evimizde?" dedi Aral hemen yükselerek.

"Sakin ol Aral, evimize geleni geri çevirmeyiz biz," dedi Ahmet amca da. "Neden gelmiştin Kırahanlı?"

"Evimize izinsiz girdi!" diye bağırdı Cemil de hemen kendini yırtarak.

Arslan Kırahanlı bir elini cebine koyarak keyifle ortada dönen kargaşayı izledi.

"Sakin olun, bu sefer bir şeyinizi aldığımı söylemeyeceğim size," dedi gıcık vermek isteyerek. "Aksine, bu sefer çok dostane bir görüşme gerçekleştirmeyi planlıyorum." O konuşurken peşinden kardeşi Asaf Kırahanlı da girmişti.

"Gel Kırahanlı," dedi Ahmet amca karşısındaki tekli koltuğu işaret ederek.

Yanımdan geçerken bakışları üstümde uzun uzun gezinmişti. Hatta oturduğunda da hâlâ bakışları üstümdeydi.

"Ne istiyorsun? Neden buradasın?" dedi Adnan amca.

"Bu iki ailenin husumeti ortada ve hiç bitmeyecek gibi duruyor. Yaptığım şey doğru değildi ve bunun bedelini de ödedim. Şirketinizden hisse alarak aramızdaki buzları eriteceğimi düşündüm." Konuşurken resmen alay ediyordu.

Aral yerinde hareketlenmişti ki Aliye onu kolundan tutarak durdurdu. Asaf Kırahanlı içeri çok fazla girmemiş, kapıdaki yerini korumuştu, sadece etrafı seyrediyordu.

"Şirketimize izin almadan ortak olarak nasıl aramızdaki buzları eriteceğini düşündün?" dedi Ahmet amca.

"Aslında tek bir amacım vardı." Gözlerini gözlerime dikti. "Pişman olduğum bir şeyi düzeltmeye çalışıyorum." Bol keseden sallıyordu şu an.

Gözlerimi kısarak onu sorguladım. Ben gözlerimle, "*Yine ne halt yiyorsun Kırahanlı?*" dedim o da hafif sırıtışı ve kısık gözleriyle, "*Görürsün İnci tanesi,*" diye yanıt verdi.

"Ne istiyorsun peki?" dedi Figen halam da. "Zaten ailenizin bizden aldıkları..." Kırahanlı direkt olarak ona baktığında sustu ama bu susmasının sebebi tamamen korkmaktı. Belli ki Altınsoy ailesinin ortaya çıkmasından korktuğu çok şey vardı.

"İnci'yi," dedi Kırahanlı rahat şekilde. "İnci'yi istiyorum."

"Ne? Ne diyorsun lan sen?" Bu çıkışı yapan ilk kişinin Cenk olması çok özeldi!

Aliye bozulurken Melis heyecanla ortada dönenleri izliyordu.

"Doğru duydunuz," dedi açıklama da yaparak. "İnci'yle evlenmek istiyorum." Bunu söylerken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

Dudaklarımda oluşan sinsi gülüşü gördüğünde gerildi ama bunu belli etmemeye çalıştı. Evet, artık sadece bakışlarımla bile onu fazlasıyla geriyordum.

Bir şekilde hep şans bana mı gülüyordu?

Ah, hayır. Ben işimi şansa bırakmazdım.

Ben işimi kurnazlığa, zekâya ve acımasızlığa bırakırdım.

Şansları varsa yaşarlardı, yoksa zaten kimse için umut kalmamıştı.

BÖLÜM 5
YALAN VE ZARAFET

YALAN VE ZARAFET

Ben hiçbir zaman kendimi düşünmek zorunda kalmamıştım çünkü hep beni düşünen birileri vardı. Ben kendim için hiç savaşmak zorunda kalmamıştım çünkü hep benim için savaşan birileri vardı.

Artık ne beni düşünecek birileri vardı ne de benim için savaşacak birileri kalmıştı. Ama bana bunların hepsini öğretecek kişiler büyük bir miras bırakmıştı. Bu miras para değildi, bu miras servet değildi.

Asıl miras bendim.

Ben İnci'ydim.

Ben ailemin İnci tanesiydim.

İşte bu yüzden kaybetmeyecektim. Belki düşecek, belki tökezleyecek ama en sonunda onların mirasının ne kadar büyük olduğunu herkese gösterecektim.

Salonda ölüm sessizliği vardı ama bu salon ölümde bile bu kadar sessiz değildi.

Arslan Kırahanlı bakışlarını hiç üstümden ayırmadan açık açık meydan okurken amacı neydi, tam olarak bilmiyordum.

Beni çözemediğini söylüyordu ama aslında ben onu çözemiyordum. Asıl amacını bir türlü anlayamayacaktım. Söylediği amacıyla yaptığı her şey birbirine ölesiyle tezattı.

Boğazını temizledi, kara gözlerini kıstı. "Bu kavgayı ve düşmanlığı bitirmek istiyorum. İnci her erkeğin isteyeceği güzellikte ve onunla geçirdiğim vakitte ona çekilmekten kendimi alamadım. O yüzden tüm düşmanlığı bitirmek için İnci'yle evlenmek istiyo-

rum." Artık konuşurken beni inandırmak değil de diğerlerini inandırmak istediği için tek tek salondakilere bakıyordu.

Güldüm, baya güldüm hem de.

Benim aksime Kırahanlı çok ciddiydi.

"İnci'yi karım yapacağım."

"Onu karım yaptığında gelemeyen pişmanlık hissi." Kısık sesle etrafa bakarak konuşmuştu. Beni duyan Asaf Kırahanlı'nın gülesi gelmiş olacak ki dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını yere dikti. Tabii kendisi sosyal medya diline benden daha fazla hâkimdi, üç milyona yakın takipçim olduğunu düşünürsek bu epey de zordu.

"Bu birliktelik aradaki sorunları düzeltecek. Aldığım hisseleri karıma vereceğim ve sular da durulmuş olacak," dedi Kırahanlı çok basit bir şey söylüyormuş gibi.

Yerimden kalktım. "Bu kadar ucube gösterisi yeter! Miras bana kaldığından beri aşırı talep görüyorum ama sen..." Güldüm. "Seninle evleneceğime gider Timur'la evlenirim daha iyi." Beni sakince dinliyordu. "Ayrıca herkes ne meraklıymış benimle evlenmeye. Tamam, karşı konulamayacak kadar güzel olduğumun da farkındayım ama yeter artık. Senin gibi servet avcılarına yedirecek bir kuruşum bile yok."

Arslan Kırahanlı elini ensesine attı beni incelerken. "Senin parana ihtiyacım yok, tüm Altınsoy servetini yüzle çarpsan yine benim küçük bir birikimim etmez." Konuşurken fazlasıyla alaycıydı. "Üstelik bu sizinki gibi kirli bir para da değil."

"Bizde sana verecek kız yok lan şerefsiz!" dedi Aral.

"Zaten kimseyi verip alamazsın sen," dedim hemen araya girerek. Aral bana yan yan baktı ama konumuz kesinlikle bu değildi.

"Şerefi senin gibi bir adamdan öğrenecek değilim," dedi Kırahanlı fazla rahat şekilde, hatta o kadar rahattı ki bu bile sinir bozucuydu.

"Neden böyle bir şey istiyorsun?" dedi Ahmet amca düşünceli şekilde.

"Onu seviyorum." Gözünü bile kırpmadan yalan söylüyordu. "Onu gördüğüm ilk andan beri seviyorum." Bu cümlesinden beni sevdiğini değil ama onun ne kadar becerikli bir yalancı olduğunu bir kez daha anlamış oldum.

Çünkü kara gözleri duyguyla kısılırken belirginleşen kasları ve sanki bunu söylerken zorlanıyormuş gibi hareketlenen âdemelması yalan kelimelerini mükemmel bir bedene dönüştürüyordu.

Bu beden de yalandı, tıpkı ona ait her şey gibi.

"O yüzden mi o kızılla birliktesin?" diye sordum sanki ben de ona karşı bir şeyler hissediyormuş da kıskanıyormuşum gibi.

Gülse de bundan keyif almıyordu, sadece neden ona ayak uydurduğumu anlamaya çalışıyordu.

"Seni gördüğümden beri başka kimse olmadı." Bunu gözlerimin içine bakarak söylemişti, hatta az önce beni sevdiğini söylerkenki ciddiyetiyle.

"Amcanın, kardeşime yaptığını sen de İnci'ye mi yapacaksın?" dedi Figen halam sert şekilde.

Kırahanlı bakışlarını üstümden ayırdı ve halama çevirdi. Dudaklarında sinsi bir gülüş oluşurken tehditkâr bakışları meydan okuyordu. "Amcamın tek suçu Altınsoy'un iğrenç kanını taşıyan bir kadına âşık olmasıydı. Amcamı hep kınardım, başıma geleceğini bilemezdim." Fazla ciddi başladığı cümlenin devamında oynadığı oyunu hatırlamış ve oyununa göre devam etmişti. "Ayrıca bence geçmişi çok eşelemeyin, şayet paspasın altına süpürdüğünüz her şey ortaya çıkabilir."

Son sözleri aile büyüklerinin gerilmesine sebep olurken fazla kirli çamaşırlarının olduğu ortadaydı.

"Seninle evlenmeyeceğim Kırahanlı. Buraya bunu teklif etmek için gelmen bile komik. Sen benim en fazla korumam olurdun ama bu saatten sonra onu da olamazsın. Kapıma süs köpeği olarak bile almam ben seni." Sözlerim artık sakinliğini bozmasına sebep oldu.

Diğerlerinin laflarını alayla geçiştiriyordu ama benim ağır

sözlerimin altından kalkmaya çalışmıyor, sadece sonsuz derin kara gözleriyle bir silah doğrulturmuş gibi gözlerime bakıyordu.

Ellerini oturduğu berjerin kol kısımlarına koymuştu, o kadar sıkıyordu ki berjerin derisi parmakları arasında ezilmişti. Önce kalçasını kaldırdı, ardından da kendi kalkarken ellerini de koltuktan çekti.

Birkaç adımda karşımda durdu. Ona bakmak için kafamı kaldırdığımda kısık bakışlarının ardında ne öfke vardı ne de başka bir şey.

"Benim olmak için yalvaracaksın Altınsoy," dedi kendinden emin şekilde, sesi çok yüksek değildi. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve bu sefer fısıldadı. "Ve o gün geldiğinde senin her şeyini alacağım." Nefesimi tenimi gıdıklarken yutkundum.

Tam konuşacaktım ki benden uzaklaştı. "İyi akşamlar Altınsoy ailesi ve bol şanslar. Çünkü ben istediğimi alana kadar durmayacağım." Gömleğinin yakalarını düzeltti ve salonun çıkışına yöneldi.

"Tek istediğin İnci mi yani? O zaman geçmişi unutacak mısın?" diye sordu Sabri amcam.

Geçmişte bu kadar korktukları ne vardı?

Belki de ben küçük şeyler uğruna bile harcanabilirdim.

Kırahanlı'nın dudaklarında alaylı bir gülüş oluştu ama kafasını çevirip cevap vermedi. Bana son bir bakış atıp salonu terk etti. Kardeşi Asaf da peşinden çıktı.

"Bu neydi şimdi?" dedi Aliye gözlerini irileştirerek.

"Kırahanlıların atağa geçeceği belliydi, zaten tuhaf olan sessizlikleriydi," dedi Sabri amca da.

"Belki de İnci'yle evlenmesi her şeyi düzeltir," dedi küçük amcam da umutla.

"Ben kimsenin verip alabileceği bir mal değilim! Kendinize gelin! Beni kendi ucuzluğunuzla karıştırmayın." Laflarım doğrudan aile büyüklerineydi, böyle bir çıkış beklemedikleri için şaşırmışlardı.

"Amcalarımızla düzgün konuş! Ahlaklı ol biraz," diye çemkirdi Aliye.

"Kes sesini! Ahlakı senin gibi birinden öğrenecek değilim. İnsan kendinde eksik olan şeyden çok bahsedermiş, son zamanlarda da hiçbirinizin ağzından ahlak kelimesi düşmüyor." Sözlerimle Aliye'nin rengi değişirken üstüme atlamamak için zor duruyordu.

"Sinirlenmene gerek yok İnci! O şerefsizle evlenecek değilsin, sakin ol artık," dedi Aral da öfkeyle.

"Ama başka bir şerefsizle evlenebilirim değil mi? Bıkmadınız kadınları mal gibi alıp satmaktan. Bu kadar çok mu korkuyorsunuz?" Son sorumu sorarken sesimde alay vardı.

"İnci sakin ol kızım, otur da sakin sakin konuşalım. Kimse seni zorla evlendirecek değil, öyle bir gücümüz yok zaten. Ama o adama bir şeyler hissettiğin belli," dedi Ahmet amca yerinden kalkarak.

"Yok amca yok. Benim daha ailem öleli kaç ay oldu! Sırf miras bana kaldı diye yapmadığınız kalmadı. Kimsem kalmadı benim! Ailemden geriye kalanlar da beni sadece sepetleme derdinde." Öfkeyle konuşurken artık ağlamaya başlamıştım.

"Öyle şey mi olur İnci? Sen bizim de kızımızsın," dedi Figen halam da.

Ağlamam şiddetlenirken salondaki herkes bir vicdan muhakemesi yapıyor, artık benim o kadar da zararlı olduğumu düşünmemeye başlıyorlardı.

"Ya ben daha yirmi beş yaşında genç bir kadınım! Ne yapacağım ki? Babamın bana verdiği mirası kabul ettim diye mi bunlar başıma geliyor? Ben çok yoruldum, dayanamıyorum artık."

"Aa kızım olur mu hiç öyle şey? Sen neden psikolojinin bu kadar bozulduğunu anlatmadın bize?" dedi Mihriban halam da.

"Ben dayanamıyorum artık." Hıçkırdım. "Herkesin bana cephe almasına dayanamıyorum."

"Sen bizim kızımızsın İnci," dedi Ahmet amcam.

Salondaki herkesin yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Ağlamam, bağırmamdan daha çok şaşırtmıştı herkesi.

Kırık İnci - 2

Aral ve Aliye bile bakışlarını yere indirmiş ve derin düşüncelere dalmışlardı.

Ağlayışlarım daha da şiddetlenirken daha fazla dayanamıyormuş gibi salondan çıktım. Salondan çıkmamla ağlamam dururken dudaklarımda sinsi bir gülüş oluştu. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

Sıradaki hamlelerim için onları zararsızlığıma ve zavallılığıma ikna etmem gerekiyordu sadece.

İlk tura giriş yapmıştık, yalan ve zarafet.

Yanımda getirdiğim bilgisayarın karşısında saatler geçirirken içimdeki intikam ateşini harlamak için her şeyi tekrar tekrar okuyordum.

Safir'den yardım istemiştim. Babamın ve abimin tüm elektronik cihazları kaybolduğu için Safir'den herkesin son aylardaki tüm mesajlaşmalarına ulaşmasını istemiştim. Onun da gücü sınırlı olduğu için sadece babama attıkları mesajlara ulaşabilmişti.

Babam pek mesajlaşmazdı, hatta hiç sevmezdi.

Ama Ahmet amcam, babamın ölümünden tam bir saat önce ona bir mesaj atmıştı. Sonrasında da beş dakikalık bir telefon konuşması gerçekleşmişti ama ne konuştuklarını hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Bugün ölmek için güzel bir gün kardeşim.

Daha fazla mesaj ya da kayıt var mıydı, bilmiyordum. Belki de Safir bir şeyleri gizleyerek beni koruduğunu zannediyor, belki de asıl tehlikenin şimdi başladığını görmüyordu.

İlk hedefim Ahmet amca ve en gıcık oğlu Cemil'di.

Hepsinin bu cinayette parmağı vardı, doğrudan silahı doğrultan onlar olmasa bile emri veren insanlarla çalışmışlardı.

Cemil'in zaafı açgözlülüğüydü, Ahmet amcanın zaafı da karısıydı.

Ağrıyan başımla bilgisayarın başından kalktığımda gün doğmuştu. Kendime bir kahve yapıp camı açtım.

Arslan Kırahanlı yine oradaydı, çok uzakta ama karşımda.

Bu sefer mesaj atmadı, oturduğu koltuktan hareket bile etmedi ama kafasının yönünden bana baktığını biliyordum.

Bu sefer ben telefonumu elime aldım ve rehberdeki ismini *Hırbo* diye değiştirdiğim eski korumama mesaj attım.

Dürbünün yanında mı?

Sorumun hemen ardından eli yanındaki sehpaya gitmiş ve dürbününü havaya kaldırmıştı.

İyi seyirler.

Ne demek istediğimi anlamayıp yazmaya başlamıştı ki cama biraz daha yaklaştım. Elim geceliğimin boynundaki ipe gitti. Siyah geceliğimin ipini açtım ve saten gecelik üstümden yavaşça yere doğru süzüldü.

Sadece dantelli çamaşır takımımla kaldığımda kafamı sağ omzuma doğru yatırdım. Dürbünüyle bana bakıyordu.

Ona gülümseyerek göz kırptım. Ne yaptığımı anlayamıyordu.

Ona arkamı döndüm ve elim sutyenimin kopçasına gitti. Sutyenimi de çıkardım ama ona sırtım dönüktü.

Kollarımı korkuluklara yasladım ve saçlarımı geriye doğru savurdum. Benden çok uzakta olduğunu bilsem bile onun beni izliyor olması beni heyecanlandırıyordu.

Ancak birden doğruldum ve içeri girip perdemi de çektim. Aynı anda telefonum çalmaya başladığında *Hırbo* beni arıyordu.

"Ne halt ediyorsun sen İnci?" dedi ama sesi hiç kızgın değildi.

"Senin beni izlemen beni tahrik ediyor," dedim dürüstçe.

"Hani beni hiç istemezdin? Süs köpeği falan? Kendinle çelişmiyor musun?" Kızgın sözleriyle kıkırdadım.

Telefonun diğer ucunda nefesini derince verdiğini işittim.

"Evet öyle, seni istemem ama Kılıç'ı isteyebilirim," dedim kesik kesik. "Hatta onun bana baktığını, dokunduğunu..."

"Sikeyim..." Kısık sesle küfretmesi konuşmamı bölmüştü. Kıkırdadım. "Yine yapıyorsun, yine oyunlarınla aklımı başımdan alıyorsun." Sesi tükenmiş, bitik ve yorgundu.

"Öyle mi Kırahanlı? Aklını başından farklı şekillerde alabilirim."

"Ne kadar inkâr etsen de ben Kılıç'ım."

"Değilsin. Neyse, biraz eski korumamı düşünerek yatağımda vakit geçireceğim." Tam konuşacaktı ki buna müsaade etmeden telefonu kapattım.

Bu sırada üstüme son aldığım iç çamaşırı takımlarımdan birini giyindim. Üstüne de beyaz, uzun kollu göğsümün hemen altında biten bir üst geçirdim, beyaz mini bir etek giyindiğimde de Kıbrıs'ın havasına fazlasıyla uygundum. Telefonumdan Angel'ın ne yaptığını izledim, elbette uyuyordu.

Aşağı inip kendime demlediğim filtre kahveden bir bardak daha aldım ve kapıyı açtım.

Kırahanlı tam elini kaldırmış kapıya vuracaktı. Beni gördüğünde kaşları havalandı. Ona gülümsedim, bu sırada onu incelemekten kendimi alamadım. Esmer tenine geçirdiği beyaz keten şort ve aynı kumaştaki beyaz gömlekle fazla iyi görünüyordu. Bir de gömleğinin ilk üç düğmesini açması kesinlikle onu fazla çekici yapmıştı.

Bir elinde de koca bir çiçek buketi vardı. Zambaklar.

KILIÇ ARSLAN KIRAHANLI

Olmadığım biri gibi davranmaktan nefret ediyordum ama daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da onun beni Kılıç gibi görmemesiydi. Onun beni farklı biri sanmasaydı.

Evet, bu oyunu oynayan bendim ama bu oyundan en çok nefret eden taraf da bendim. Bana Kılıç demesini, bana cilveyle gülümseyip güvenmesini, yanımda cıvıl cıvıl konuşup gevezelik yapmasını...

O da oynamıştı sözde, benim kim olduğumu biliyormuş sözde... Kendimizi kandırmaya gerek yoktu, tüm oyunların dışında, tüm kötülüklerin kucağında iki masumduk belki de.

Odamın kapısı çalınmadan açıldığında hızla perdeyi kapatarak

arkamı döndüm. Mesih kapıyı açmış, kısık gözlerle bana bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Hiç, etrafı izliyordum öyle. Kırahanlı malikânesinin bahçesi epey güzel."

Mesih alayla gülerken *sallama* dercesine bakıyordu, bana doğru birkaç adım attığında ben de camdan uzaklaştım. O manyak İnci tanesi her an tekrar perdesini iç çamaşırlarıyla açabilirdi.

"Evet, iyi alıştın sen de Kırahanlı olmaya." Bana değil, cama doğru yürüyordu. "Tüm karmaşık aile bağlarını öğrenip Altınsoy ailesine sanki kırk yıllık Kırahanlı gibi konuşman da tam oldu." Cama fazla yaklaşmıştı, perdeyi çekeceği sırada hızla perdeyle arasına girdim. "Ne yapıyorsun oğlum sen?"

"Geri bas, perdeme dokunma." Mesih iyice işkillenmişti. "Dışarıdan sinek geliyor, ondan."

"Ben de malım, yedim zaten. Desene İnci'yi kesiyordum sapık gibi. Neyse..." Sonunda uzaklaştı camdan. "Kırahanlı ailesi küçük çaplı bir kriz yaşıyor. Cici annen sen buradasın diye çene çalıyor, amcan da seni nasıl Altınsoy ailesine karşı kullanacağını ballandıra ballandıra anlatıyor. Asaf *o benim abim* diyerek triplere giriyor, öyle işte."

"Tamam."

"Tamam mı? Dünya olsa iki saat bunun sohbetini döndürürdü, ne meraksız adamsın lan sen."

"O dedikodu oluyor ve dedikodu yapamayacak kadar işim var." Hızla dolaba yönelip üstümdeki tişörtü çıkardım. Bir iki gömlek çıkarmış, siyah mı giyinsem beyaz mı kararsız kalmıştım. Kararsızlığımı gören Mesih'in yüz ifadesi daha da değişti.

"İnci'ye mi gideceksin? Kılıç bak, Albay'ın sözlerini unutma, gerçeği çakmaması lazım. İki dakika şu kızının üstünde dur."

"Merak etme, bir şey belli ettiğim yok. Albay'ın dediklerini yapıyorum, İnci kim olduğumu asla öğrenmeyecek. Zaten beni tam olarak bir Kırahanlı görüyor, artık nutuk atmayı kesin." En son beyaz olana karar verip keten gömleği giyindim. Ben düğmelerimi

iliklerken Mesih de eli belinde, gergince bana bakıyordu. "Bana zambak bulsana, Asaf'a söyle, o halleder."

"Yok, ben boşuna laf anlatıyorum bu herife. Sikeceğim yapacağın işi!" Mesih söylene söylene odadan çıktı.

Ben de gömleğin düğmelerini iliklemeyi bitirip yakalarımı düzelttim. Derin bir nefes aldım. İnci'ye gidecektim ama sahte kimliğimle değil, kendim olarak gidecektim. Sanki aylardır değil de yıllardır kendim olmuyormuş gibi hissediyordum. En çok da onun gözlerinde kimliklerimi yitiriyordum.

Bu nasıl sonsuz bir karmaşaydı, düğümler çözüldüğünde her şey bitecekti. O gün geldiğinde onu kendime kördüğüm yapacaktım, yoksa kendimi de kaybedecektim.

İNCİ ALTINSOY

"İnci Hanım," dedi boğazını temizleyerek. "Beni özlediğinizi duydum."

"Seni kovmuştum, beni çok zor zamanlarımda bırakıp gittin," dedim ama bana uzattığı çiçek buketini de aldım.

O da beni incelerken içeri girdi. "Düşündüğümden daha giyiniksiniz." O konuşurken ben çiçeklerimi inceliyordum.

"Daha az giyinik olmam için çaba gösterebilirsin." Bir elimde çiçek buketimi tutarken bir elimle de elini tuttum. Onu salona çektim. "Yokluğunda neler oldu bilmiyorsun. Sen çok kötü bir korumasın."

"Haklısınız İnci Hanım," dedi benimle krem renkli koltuğa otururken. "Yokluğumda neler oldu?"

"Hiç sorma, hırbonun biriyle uğraşıp durdum." Altdudağımı sarkıttım. "Tam bir manyak, psikopatın teki. Takmış kafayı bana, çok güzelim diye herhalde." Dudaklarında tatlı bir sırıtış oluştu.

"Sizi rahatsız mı etti?"

"Çok," dedim O harfini uzatarak. "Ama senin olmaman daha çok rahatsız etti. Tek başıma kaldım, Angel var gerçi ama o da konuşamıyor ki. Keşke Angel da konuşabilse değil mi?" Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi irileştirdim.

"Keşke." O da kafasını aynı benim gibi koltuğa yaslayıp beni izledi.

"Neyse işte o hırboyla uğraşıp durdum, kendisini zeki falan sanıyor. Gelmiş benim şirketimin hisselerini alıyor, benimle evlenmek istiyor. Herkes de benimle evlenmek istiyor, ben istemiyorum ki. Ben dazlak korumamla gönül eğlendirmek istiyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Ben dazlak değilim, saçım var."

"Hayır, dazlaksın. Araştırmanı öneririm." Konuşurken elimin tersiyle dirseğine kadar kıvırdığı gömleğinin açıkta bıraktığı tenini okşadım.

"Başka ne yaptınız ben yokken?"

"Çakallarla uğraştım, çalıştım, eve gittim, sonra yine çalıştım, sosyal medyayı aktif olarak kullandım ama görmüşsündür zaten. Bir de ara ara gece hayatına çıkıp hâlâ ne kadar edepsiz olduğumu insanlara hatırlattım. Sen ne yaptın?"

"Bekledim."

"Ne için?" Sorumla sessiz kalırken durgunlaştı. "Seni tekrar işe almayacağım! Sen çok sorumsuz bir adamsın ama arada böyle görüşmeler yapabiliriz." Çiçeklerimi göğsüme yasladım.

"Çiçekleri sevdiniz mi?" Çiçekleri vereni sevdim.

"Hmm..." diye mırıldandım.

"Geceleri bir tek Angel'la mı uyudunuz?" Meraklı sorusuyla kafamı iki yana salladım.

"Her gece başka çıtır attım eve," dedim ben de aynı ciddiyetle. Gülüşü silinirken kaşları çatıldı. "Ne yapsaydım? Korumam da yoktu, olsaydı onunla uyurdum. Korumam yalancı çıktı, beni hiç bırakmayacağını söyleyip kaçtı gitti."

Mayışmış gözleriyle gözlerime baktı. "Belki de yalan söylememiştir."

Omuz silktim. "Söyledi."

"İnci Hanım," dedi bir kez daha. "Ben sizin hep yanınızda olacağım."

"Yine yalan." Buruk ifademle bir kez daha omuz silktim. "Kimse hep benim yanımda olmak istemez."

Çatık kaşları aniden düzeldi. "Neden?"

"Öyle işte. Neyse, ben korumamı özlemişim."

"Yanlışınız var İnci Hanım, ben istiyorum." Eli yüzüme uzandı.

İkimiz de her şeyi biliyor ama oynamaya devam ediyorduk. Çünkü biz bu oyunu fazla sevmiştik.

Tıpkı en başta da olduğu gibi.

"Seni bir daha işe almayacağım, zaten Güven geldi, gerek yok ki sana. O daha iyi korur beni."

"Öyle mi?"

"Hı hı, öyle. Hem en azından onunla ilgili ateşli rüyalar da görmüyorum." Konuşurken yandan yandan tepkisine bakıyordum.

Yüzümü okşayan eli yavaşça boynuma doğru indi. "Nasıl rüyalar görüyorsunuz?"

"Çok edepsiz rüyalar, hadi gerçek yapalım." Hevesle konuşup hemen ardından devam ettim. "Şaka ya, şaka yaptım."

"Bir gün bu şakalarınız başımıza büyük bir iş açacak İnci Hanım."

"E açsın artık," dememle beni boynumdan tutup kendine çekmesi bir oldu. Dudaklarını dudaklarıma yasladığında dudaklarının tanıdık tadını ne kadar özlediğimi fark ettim.

Öpüşüne karşılık vermedim, bunu fark ettiğinde hemen durdu. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ama uzaklaşmadı.

"Bu sefer korumam olduğunu söyleyip duyar kasmayacak mısın?" Sorumla cıkladı.

"Kovmuştunuz beni." Konuşurken dudakları yine dudaklarıma çarptı.

Bu sefer ben onun dudaklarına atıldım. Yumuşacık ve sıcak tadına doymak isteyerek iştahla öpsem de bu bana hiç yeterli gelmeyecek gibiydi.

Bedenimi o iri bedenine biraz daha yaklaştırmak isteyerek vücudumu doğrulttum. Bir eli belimde diğeri de boynumda gezinirken tek bir hamleyle kucağına çıktım.

Dudaklarından memnuniyet dolu bir mırıltı çıkarken beni daha hırslı öptü. Kafamı hafifçe ondan uzaklaştırdığımda altdudağımı dişlerinin arasına aldı ve kendisine çekti. Zevkle inlerken sertliğini kadınlığımda hissediyordum.

Dudaklarımla ıslanmış dudaklarını çeneme indirdi, bir yandan beni tutarken diğer yandan da iştahla tenimi öpüyordu. Hızlı nefes alış verişleri kısık ve abartısız inlemelerime karışmıştı.

Tekrar dudaklarıma çıktığında beni bir kez daha öpecek kadar yakın durdu ama öpmedi. "İnci..." Sesi acı çekiyormuş gibiydi.

Sanırım oyunu bitiren bu sefer o olmuştu. Alnını yorgunca alnıma yasladığında ikimiz de nefes nefeseydik.

"Ne yapıyoruz biz?" dedi kendi bile şaşkınken.

"Bilmiyorum." Sadece bunu sevdiğimi biliyordum.

Uzaklaştı, bir yandan saçımı okşarken bir yandan da gözlerime baktı. "Seni kanımdan atamıyorum. Atmak istiyorum ama aslında istemiyorum. Seni görüyorum ama aslında görmüyorum. Seni anlıyorum ama aslında anlamıyorum. Sanırım ben bir uçurumun kenarında yürüyorum."

"Romantik değilim diyen adama bak, utanmasa on saniyede şiir yazacak bana."

"Gözlerime böyle bakarsan bir saniyede de yazarım."

"Kılıç." Bitik sesimle gözlerini yumdu. "Git artık, kovdum sonuçta seni."

Kırahanlı'yla konuşmak istediğim çok şey vardı ama Kılıç'la konuşmamak istediklerim vardı.

"Peki İnci Hanım, nasıl isterseniz," dedi ve beni yavaşça kucağından indirdi.

O da aynıydı, eğer aynı olmasa şimdi konuşurdu ama o yavaşça oturduğu yerden kalkıp bana son bir bakış attı ve sanki son anda ben konuşurum diye de hızla evden çıktı.

Koltukta öylece oturup yanımda çiçeğimle az önce yaşanan o saçma anı düşünürken gözlerimi yumdum.

Uçurumun kenarında yürüyen tek o değildi, uçurumun sonu ölümdü ama üstü de yaşam değildi.

Martiniyi yudumlarken bikinimle güneşleniyordum. Kıbrıs'a sözde toplantı yapmaya gelmiş ama yine her zaman olduğu gibi boş konuşmalardan ileri gidememiştik. Gerçi bu konuşmalar onlar için boştu, benim için fazla keyifliydi.

Şimdi yapmam gereken şeyler vardı; mesela Cemil'i babasına, Ahmet amcayı da oğluna karşı doldurmak gibi.

Sonunu tahmin edebiliyordum ama acımıyordum çünkü onlar aileme acımamıştı.

Melis malikânenin en büyük havuzunda koca bir parti düzenlemiş ve tüm sosyeteyi de çağırmıştı.

"Güneş kremi sürmemi ister misin?" dedi Baran lacivert şortu ve kaslı bedeniyle yanımdaki şezlonga otururken.

Gıcık etmek isteyerek gülümsedim. "Yanmayı yeğlerim."

"Hadi ama parmaklarım maharetlidir."

"Bak şuradaki kızlar seni epey süzdü, hadi git onlara krem sür. Sal beni." Etrafa bakarken gözleri güneşten kısıktı.

"Bak, Aral'ın seni umursamadığını söylüyordun. Senin dibindeyim diye bana kötü kötü bakıyor." Baran'ın sözleriyle kafamı Aral'ın olduğu tarafa çevirdim.

Pek alkol almaz, alsa da hep kontrollü içerdi Aral. Elinde yarım bardak vardı, kadehini hiç tam doldurtmazdı. Gerçekten de pek hoş olmayan bakışlarla bize bakıyordu.

"Seni korumaya çalışıyordur," dedim martiniyi yudumlamaya devam ederek.

"Peki, öyle olsun. Ayrıca bana sert davranmana gerek yok, diğerleri gibi evlenmek istemeyeceğim."

"Siktir git Baran." Şansını daha fazla zorlamadı ve yanımdan uzaklaştı.

Atlas yine bir köşede içiyor, yanındaki kız grubuyla sohbet ediyordu. Sosyetenin çapkın bir ismiydi ve fazlasıyla rağbet görüyordu.

Aliye siyah mayosuyla elindeki kitabı okurken güneşleniyordu. Cenk de hemen yanındaki şezlongda uyuyordu. Onları kısa bir an izlememle Aliye'nin kitap okumadığını anlamam bir oldu.

Bakışları sürekli karşısındaki bir noktaya kayıyor, sonra da hemen kitabına geri dönüyordu. Bunu sıkça yapıyordu.

Baktığı noktaya baktığımda partinin uzak bir köşesinde, sıcak havada bile takım elbisesiyle dikilen Güven'i gördüm. Gözünde siyah güneş gözlüğü olduğu için o da Aliye'ye bakıyor mu anlamasam da kafası o yöne dönüktü.

Ben bunu bu zamana kadar nasıl kaçırmıştım?

Aralarında tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama düşündükçe taşlar yerine oturuyordu. Aliye her zaman ona karşı çok sert olmuş ve hep onu göndermeye çalışmıştı. Cenk'le yıllardır birlikteydi, arada ayrılıp barışsalar da onu hiç başka bir erkekle görmemiştim.

Ahmet amca, diğer amcalarımla ve halamlarla birlikte oturmuş sohbet ediyordu. Karısı da yanındaydı. Koltuklara yayılmış keyifle konuşuyorlardı.

Ahmet amcamın karısı Hatice yenge sürekli olarak gelini Bade'ye bakıyordu. Bade'nin Cemil'i aldatması yengeme büyük bir şok olmuştu. Daha bunu atlatamamışken bir de şimdi gelininin birkaç erkekle yüzerken ne kadar samimi olduğunu izlemek onu fazla germişti.

Gerçi Cemil bunu hiç umursamıyor, yanındaki arkadaşlarıyla sohbet ediyordu.

Biraz gavat seviyorum demiştim ama bu kadar gavat bir insan da ben hayatımda görmemiştim!

"İnci." Aral'ın sesiyle güneş gözlüğümü çıkardım. Az önce Baran'ın oturduğu şezlonga oturdu. "Timur'la evlenmen için seni zorlamayacağım." Konuşurken yere bakıyordu.

"Zorlaman sonucu değiştirmeyecek ama merak ettim, neden?"

"Sanırım biraz abarttım." Hâlâ yüzüme bakmıyordu. "Sana öfkeliyim ama bu kadar yıprandığının farkında değildim."

"Ufak at da civcivler yesin abiciğim." Alayla güldüm. Kafasını yerden kaldırıp yüzüme baktığında fazla ciddiydi. "Ne? Sen kardeşini tehdit etmedin mi? Sen kardeşini zehirle öldürmeye çalışmadın mı?"

"Ne?" dedi anlamıyormuş şekilde.

"Hiç numara yapma Aral, o gece Burçak'la işbirliği yaparak bir adam tutup beni öldürmeye çalıştın. Bana vermeye çalıştığın madde beni o gece öldürecekti."

"Hayır! Sadece kanında çıkmasına yetecek düzeydeydi." Yaptığı şeyi kabul edip geri kalanına şaşırmıştı.

"Neyse ne işte." Bakışlarım Ahmet amcanın üstündeydi, sonunda diğerleri kalkmış ve karısıyla yalnız kalmıştı. "Ben de size bayılmıyorum ama merak etme, ben seni öldürmeye çalışmam abi." Hızla yerimden kalkıp üstüme *pareo* geçirdim.

Ahmet amcamların yanına oturduğumda dünden dolayı mahcup duruyorlardı. "Daha iyi misin İnci?" dedi Hatice yenge merakla.

"Kusura bakmayın, size biraz sert çıktım," dedim üzgünce. "Birden patladım sanırım, amacım sizi kırmak değildi."

"Zor günler geçirdin kızım, hata bizde," dedi Ahmet amca da.

"Evet, gerçi siz de zor günler geçiriyorsunuz," dedim Cemil'i kastederek. "Bade hâlâ akıllanmıyor. Cemil de neden boşanmıyorsa, bir türlü anlamıyorum." Sözlerimle Ahmet amca gerildi.

"O kızdan nefret ediyorum," dedi dedikoduyu ve içini dökmeyi fazla seven Hatice yenge. "Oğlumu hiç hak etmiyor."

Ahmet amca, karısını üzgün görmekten nefret ederdi ve sırf bu yüzden Cemil'e olan kızgınlığı son zamanlarda fazlaydı. Vural'ı vurmasını bir şekilde örtmüştü ama bu oğluna öfkeli olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Evet, Bade çok açgözlü. Son zamanlarda bu cemiyetin de dikkatini çekiyor. Ailemizin de Cemil'in de adını çıkardı." Sözlerimle Hatice yengenin gözleri doldu.

"Bu şeytandan oğlumu nasıl kurtaracağım bilmiyorum."

"Tamam Hatice üzülme, yine tansiyonun çıkacak," dedi Ahmet amca.

"Sizin yapabileceğiniz bir şey yok, Cemil'in kendine gelmesi gerek. Gözünü öyle hırs bürümüş ki karısının yaptıklarını bile umursamıyor." Bu dediğim Ahmet amcanın dikkatini çekmişti.

"O Cemil zaten bizi bitirdi!" Hatice yenge hem kızgın hem de üzgün bir şekilde yanımızdan ayrıldı.

"Tüh ya, keşke konuyu açmasaydım, kadıncağızı da üzdüm," dedim arkasından üzgünce bakarken.

"Allah'ın bildiğini kuldan saklayamayız ya kızım," dedi Ahmet amca.

"Öyle de Cemil çok değişik, hiç sizi düşünmüyor. Gerçi ben sebebini az çok tahmin ediyorum." Kısık sesle konuşurken etrafa bakındım.

"Ne tahmin ediyorsun?" dedi hemen merakla.

"Şimdi bizim aile genel olarak kız çocuklarına düşkün ya, bir de babam da vefatından önce tüm mirası bana bıraktı. Belki sen de vefat ettiğinde her şeyi Şule'ye bırakırsın diye korkuyordur." Şule, Ahmet amcanın en küçük kızıydı.

Söylediklerimle Ahmet amca derin düşüncelere daldı.

"Cemil de en az Aral kadar hırslı, hatta daha da hırslı olabilir. Bunları sürekli düşündüğüne eminim, zaten sizin şirketler bir yana bizim şirketteki hisseleri için bile ne kadar öfkeli. Dünyalar onun olsa yine gözü doymaz. Sanırım farklı projeler de düşünüyor," dedim ve birden ağzımdan bir şey kaçırmış gibi durdum.

"Ne projesi?"

"Şey, ya ben de tam bilmiyorum. Ay Ahmet amca, unut bunu dediğimi."

"İnci, ne biliyorsan söyle kızım."

"Olmaz, söyleyemem böyle bir şeyi. Hem emin de de değilim ki zaten," dedim toparlamaya çalışıyormuş gibi yaparak.

"İnci, rica ediyorum."

"Peki," dedim çaresizce. "Hani senin şirketinde son zamanlarda sürekli büyük açıklar çıkıyor ya, hatta bu yüzden kaç kişi işinden oldu ama bence şirketten o kadar büyük miktarlar çıkarmak sadece çok yetkili birisinin yapabileceği bir şey. Bu sadece benim tahminim ama..." Sesimi biraz kısarak Ahmet amcaya doğru eğildim. "Cemil yakında girişmek üzere olduğu bir projeden bahsediyordu, çok yüklü bir proje, senin şirketine rakip bir şirket kurabilecek kadar."

Her bir sözüm kafasına yatarken bir yandan da hazmetmeye çalışıyordu.

"Tabii doğruluğunu bilmiyorum, sakın bilip bilmeden bir şey yapma amca. Ayrıca aile her şeyden önemli. Bak Aral'a, Aliye'ye, Atlas'a, bana... Ailesiz mahvolduk. Onlar ne kadar hırslı olsalar da ailemizin ardından bir daha toparlanamadılar." Son sözlerimle Ahmet amcanın ifadesi iyice değişti, işte görmekten korktuğum şey buydu. Aralların ne yaptığını biliyordu ve artık aynısını kendi oğlunun da yapmasından korkuyordu.

"Tamam kızım, teşekkür ederim," dedi zorlukla. Ardından o da daha fazla dayanamayarak partiden uzaklaştı.

Tam keyifle arkama yaslanmıştım ki Cemil karşıma geçti. Zaten gelmese ben onun yanına gidecektim.

"Babamla ne konuşuyordunuz?" dedi merakla.

"Hiç," dedim ama söyleyeceğim çok şey varmış gibi davranıyordum.

"İnci," dedi uyarıcı şekilde.

"Söyleyemem Cemil ya, zorlama beni," dedim bunalmış şekilde. Bunu demem onun daha da ilgisini çekti ve az önce babasının oturduğu yere oturdu.

"İnci, anlatır mısın?"

"Son zamanlarda anneni ve babanı çok üzüyorsun! Ne hale geldiler, farkında bile değilsin. Tüm cemiyet arkalarından konuşuyor senin karın yüzünden. Ahmet amca şerefli bir adam, zoruna gidiyor haliyle. Zaten annenin üzülmesi bile yetiyor ona. Bak Bade ortalıklarda yok, az önce oturduğu adamlardan biri de yok. Karın cidden her önüne gelenle takılıyor, neden bunu umursamıyorsun?" Tamam, bunu gerçekten merak ediyordum.

"Haddini aşma İnci." Belki de açık ilişki seviyordu. Gerçi o zaman Vural'a sıkmazdı.

"Vural'ı vurman son nokta oldu. Emin değilim ama bence sana çok güvenmiyorlar. Sanırım tüm servetini Şule'ye verecek." İşte son cümleyi kurmam her şeye bedeldi.

Sinirden kulaklarına kadar kızarmış, resmen korktuğu başına gelmişti.

"Her şeyi ben yapıyorum! Ne Şule'si?" dediğinde omuz silktim.

"Bence artık bir şeyleri yoluna koy ve annenle babanı üzme Cemil yoksa babamın bana bıraktığı gibi amcam da her şeyi Şule'ye bırakacak," dedim ve onu bir öfke topu şeklinde orada bırakarak yanından kalktım.

Cemil gerçekten de babasının şirketini soyuyordu ama bu fikri de ona ben vermiştim. Aral ve Cemil'le şirkette oturup tartıştığım bir gün Aral'a bağırmış ve "Ne yapacaksın? Şirketten para çalıp kendi rakip şirketini mi açacaksın?" demiştim.

Böyle zekice bir fikri eşeğin aklına düşürmüştüm. Gerçekleştirmesi de onun salaklığıydı. Aral aynısını bizim şirketimize yapamazdı çünkü onun amacı tüm servetin başına geçmekti.

Yeni gelen DJ hareketli parçalar çalarken ben de keyifle kadehimi yeniledim. Yanından geçtiğim herkesin selamını samimiyetsiz

bir neşeyle kabul edip Altınsoy ailesinin sinir bozucu fertlerinin yanına gittim.

Baran da yanlarındaydı, yanına oturduğumda bana daha yakın olmak için oturduğu yerde yayıldı. Bunlar çok ucuz numaralardı.

Melis hevesle bir dedikodu anlatırken onu pek dinlediğim söylenemezdi. Bakışlarım etrafta gezinirken gördüğüm kişiyle gözlerim irileşti.

Asaf Kırahanlı, Altınsoy ailesinin havuz partisine gelmişti! Diğerleri de onu fark ettiklerinde en az benim kadar şaşırmışlardı.

"Bu piç ne arıyor burada?" dedi Aral gergince.

"Onu ben çağırdım. Aslında abisini de çağırmıştım da gelmedi sanırım," dedi Melis neşeyle yerinden kalkarken.

"Ne? Neden?" diye cırladı Hülya da. Bu cırlama bayağı haklıydı bu sefer.

"Sonuçta iki aile arasındaki buzları eritmeye çalışıyoruz. Adam dün bir adım attı bize, evimize gelip İnci'yi istedi. Bence bu çok büyük bir zeytin dalı. Geçmişte ne olduğunu bilmiyorum ama bence çok saçma, biz gençler olarak bu düşmanlığı bitireceğiz," dedi fosforlu bikinisiyle gözlerimi ağrıtırken.

"O adam koruma gibi davranarak beni kandırmaya çalıştı Melis. Onunla evlenmeyeceğim ve kardeşinin de burada işi yok!" Sözlerimle omuz silkti.

"Bebeğim zaten öyle mükemmel bir adamın sana bakmayacağı belliydi. Yani bir gecelik bakar, o kadar yani. Dünkü teklifinin de tamamen stratejik olduğunu düşünüyorum, bir dostluk sağlayarak bu saçma oyunları bitirebiliriz."

"Saçmalıyorsun Melis!" diye çemkirdi Cenk ama Melis çoktan yanımızdan ayrılıp Kırahanlı'ya doğru yürümeye başlamıştı.

"Adamlardaki yüzsüzlüğe bak ya," dedi Baran da konuya dahil olarak.

"Buraya gelmesinin dostane hiçbir sebebi olamaz, hatta bizi daha çok kışkırtmak istiyor." Aral konuşurken sakinliğini koruma-yı başarıyordu.

Melis Asaf'ın yanına varıp konuşmaya başladığında Melis'e gülümsedi.

Melis, Asaf'ın yanından ayrıldığında onun için güzel bir köşe ayırmıştı bile. "Bu Melis saçmalıyor artık! Adamı başköşemize oturttu." Cenk konuşurken sinirle nefesini verdi.

"Lafı geçen bir insan olsaydın bunu engelleyebilirdin," dedim omuz silkerek. Lafı geçen derken çok parası olmasından bahsediyordum elbette.

"Yüzelim?" Baran'ın teklifini kafamı iki yana sallayarak reddettim.

"Yapmam gereken başka şeyler var," dedim ve yerimden kalktım.

Ayaklarım çıplaktı, sadece ayak bileğimde üstünde inci taneleri olan bir halhal vardı. Havuzun kenarından yürürken Asaf Kırahanlı beni izliyordu. Üstümde bir ürperti hissediyordum. O pislik abisinin yakınlarda bir yerde olduğunu ve beni izlediğini biliyordum.

Asaf Kırahanlı'nın yanından geçtim ama yanında durmadım. Güven bir tehlike sezmiş olacak ki hemen yanıma geldi ve benimle birlikte yürümeye başladı. Güven'e baktım. "Vurulduğun geceyi hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi gergince. "Ama vuranların yüzünü görmedim." Onu Kırahanlı vurdurtmuştu, buna emindim. Bunu Güven'e söylemedim. "Bugün yanından ayrılmayacağım anlaşılan." Güven Asaf Kırahanlı'yla kötü kötü bakışıyordu.

Asaf Kırahanlı'nın burada ne işi vardı ya da abisi neredeydi, umurumda değildi, ben planlarımı uygulamaya devam edecektim.

Bade'nin yanına ulaştığımda adımlarım yavaşladı. "Selam," dedim gülümseyerek. "Neden erkeklere takılacağına biraz olsun kızınla ilgilenmiyorsun?"

Hemen kaşları çatıldı. "Haddini aşma İnci."

"Neler yaptığını biliyorum, cidden karaktersiz insanlardan midem bulanıyor ama merak etme, Ahmet amca daha fazla dayanmayacak. Cemil her an bu yaptıklarını sana ödetebilir, babası mirası ona sırf senin yüzünden vermezse Cemil'in sana neler yapacağını

tahmin edebiliyor musun? En iyi ihtimal boşanırsınız." Sözlerimle keyifli hali tamamen yok olmuştu.

"Bir şey mi oldu?" dedi ağzımı aramaya çalışarak.

"Ahmet amca sabrının sonuna geldi. Her an Cemil'i her şeyden menedebilir ve o gün geldiğinde seni kimse koruyamaz." Tedirginliği gittikçe artıyordu. "Azıcık aklın varsa buradan hemen kaçarsın. Gerçi Cemil seni her yerde bulur, onun korkabileceği biriyle kaçman lazım."

"Cemil öfkelendiğinde gözü hiçbir şeyi görmez ki," dediğinde kafamı onayla salladım.

"Bak şu DJ kabinin yanındaki adamı görüyor musun?" dedim öne doğru eğilerek. Hemen kafasını o yöne çevirdi. "Suat Biçici, inanılmaz zengin ve güçlü bir adam. Ayrıca sarışınlara da zaafı var diye biliyorum. Aman ben de ne diyorsam? Sizin yüzünüzden iyice kafayı yedim. Kendine çekidüzen ver yoksa olan sana olacak." Ben konuşsam da o, bahsettiğim adamı göz hapsine almıştı bile.

İnsanların bu kadar çabuk ve kolay manipüle edilebilmeleri benim suçum değildi.

Saatler geçerken planlarımı uygulamaya devam ediyor, eğleniyormuş ve telefonumla sosyal medyada geziniyormuş gibi gözükürken mesajlaşmalarımı yapıyordum. Bir ara köpük bölümüne geçip dans etmiş ve hikâye çekip atmıştım. Ayrıca gün boyunca da hayatımın en eğlenceli gününü yaşıyormuş gibi hikâye paylaşmıştım. Ara ara yanıma gelen samimiyetsiz insanlarla konuşup asla ilgimi çekmeyen şeylerden bahsediyordum.

"Abimle aranda ne var?" Küçük Kırahanlı'nın sesiyle kokteylimi yudumlarken bar sandalyemi o yöne doğru çevirdim.

Tek kaşım havalandı. "Abin anlatmıyor mu?"

"Sana soruyorum," dedi ters şekilde.

"Benimle düzgün konuş küçük Kırahanlı." Ona aşağılayıcı bir bakış attım.

"Ben senden bir yaş büyüğüm." Sözleriyle ona attığım küçümseyici bakışlar yoğunlaştı. "Abimin senden hoşlandığını düşünü-

yorsan yanılıyorsun. Ayrıca onu iyi tanıyorum ve onu ifşa etmenin bedelini çok ağır ödetecektir sana." Bıkmış şekilde derince üfledim.

"O zaman abinin bedel ödetme şekilleri çok farklı." Dudaklarımda ima dolu bir gülüş oluştu.

Abisinin gözlerine benzeyen gözleri kısılırken benden epey gıcık kaptığı belliydi.

"En son sizin kapınıza geldiğimde beni aşağılıyordun, şimdi neden bir Altınsoy partisindesin? Abin bana bedel ödeteceği için mi? Hayır, abin beni kafasından silip atamadığı için. Sana ne anlatıyor, ne planlıyor bilmiyorum ama iyi bildiğim bir şey var." Beni dinlerken söylediklerim hoşuna gitmiyor, hatta onu fazlasıyla sinirlendiriyordu.

Merakla baktı. "Neymiş?"

Yüzümü bir sır verecekmiş gibi ona yaklaştırdım. "Abin bana deli oluyor." Sözlerimle güldü, hem de epey eğlenerek.

"Hayal dünyan epey geniş. Şöyle bir şey var ki abim kadınları kullanacak bir adam değil, seninle gerçekten yakınlaşmasına şaşırmamın sebebi buydu ama sanırım anlıyorum. O kadar değersizdin ki abim bunu umursamadı." Daha fazla konuşmaya tahammülü yokmuşçasına yanımdan ayrıldı.

Kadehimde kalan kokteyli tek dikişte içtiğimde Aral yanıma yaklaşıyordu. Asaf yanından geçerken kötü kötü bakıştılar. "Ne diyordu sana? Abisi bitti şimdi de bu mu başladı?" Omuz silktim.

"İnci, bu herifler tehlikeli. Tek başına yaşamanı istemiyorum, eve dön," dedi Aral yüzüme bakmadan.

"Benim için endişeleniyor musun?"

"Eve dön İnci." Soruma cevap vermemişti. "Anlaşamıyor olabiliriz ama tek başına tehlikedesin."

"Tamam, düşüneceğim." Sözlerimle şaşırdı.

"Ne olursa olsun aynı kandan geldiğimizi unutma. Bizden uzaklaşma." Ben onlardan hiçbir zaman uzaklaşmamıştım, sadece koşmaktan yorulmuştum.

Aral yanımdan ayrıldığında arkasından baktım. Derin bir nefes aldım, sonra bir tane daha aldım ama bir türlü rahatlayamadım. Aldığım nefesin pek işe yaradığını düşünmüyordum.

"Bence bu kadar parti yeterli İnci," dedi Güven etrafı izlerken. Asıl akşam eğlenceleri, harika ışıklandırmalar ve hareketli müzikler şimdi çalmaya başlamıştı.

"Bana parti asla yetmez!"

"Sarhoş olacaksın." Elimdeki kadehi çekip aldı. "Çok içtin bugün."

"Bugün sarhoş olmayacağım." Keyifle gülümsedim.

"İnci, neler planlıyorsun sen yine? Bu kadar Kıbrıs yeter, bence artık dönmeliyiz." Kafamı iki yana salladım.

"Daha yeni başlıyoruz." Sinsi hallerime alışıktı.

"Leş gibi kokuyorsun." O benimle konuşurken arka cebindeki sigara paketini çıkarıp bir dal yakmıştım bile. "Bir sigara eksikti zaten! Bir o kalmıştı bağımlı olmadığın, bok getirsek ona da bağımlı olacaksın," dedi Güven fazla yükselerek. Siniri beni güldürürken, Güven saydıra saydıra yanımdan uzaklaştı.

Kadehimi yeniledim, oturduğum bar sandalyesinden indim ve sırtımı bara yaslayarak etrafı seyrettim. Vücudumu hafif hafif şarkının ritmine göre hareket ettiriyordum.

Üstümde yine bir ürperti hissettim, sanki onun gözleri üstümde olduğunda vücudum kendiliğinden tepki veriyordu. Etraf çok kalabalıktı ama Kırahanlı burada değildi.

Zihnim çok kalabalıktı ama Kırahanlı o kalabalığın içinde bir ışık bile değildi. Onu değil, planlarımı düşünmem gerekiyordu. Onu düşünmemeye çalışmaktan da nefret ediyordum.

Tuhaftır ki Cenk son zamanlarda bana çok yanaşmıyor, hatta çok bakmıyordu. Hatta durgundu da.

Cemil de ortalıklarda görünmüyordu, Ahmet amcayla gün içinde birkaç kez daha konuşmuştum. Elbette sadece konuşmalarla işimi sağlama alamazdım, bu sebeple Ahmet amcanın en güvendiği

çalışanına ulaşmıştım. O çalışanı Hatip Bey'di ve kendisi parayı her şeyden çok severdi. Tüm aile bu partide eğlenirken Hatip'e ulaşıp amcamın şirketindeki açıkları saymış ve bunu amcama haber vermesini istemiştim. Sözde iyilik yapıyor gibi görünüyordum, Hatip de bu açığı ortaya çıkardığı için iyi bir ikramiye alacağını düşünüyordu.

Telefonumu çıkarıp son hamlelerimi yapmaya başladım, işte her şey bu kadar basitti. Tek bir püf noktam vardı, o da zararsız görünmekti.

Aral bir süredir ortalarda görünmüyordu. Kararan havaya rağmen her tarafta çok fazla ışık kullanıldığı için ortam gündüz gibiydi. Aliye'nin gittiği yönden gidip evin içine girdim.

Seslerini duyuyordum, içeri girmedim ve sessizleştim.

"İnci'yle iki gündür aranızdan su sızmıyor!" diye çemkirdi Aliye. "Böyle mi onu dize getirip bıktıracağız?"

"Öfke işe yaramıyor, şu an ihtiyacı olan şey sevgi. Ona karşı ılımlı olacağız, sen de aynı şekilde Aliye, üstüne gitme," dedi Aral da. "Birazcık seviyormuş gibi yapsak yeter, o kadar aç sevgiye. Ailemiz gittikten sonra yapayalnız kaldı, kimsesi yok, bir tane düzgün arkadaşı bile yok. Ona azıcık yüz verirsek her istediğimizi yaptırırız."

"Ona tahammül edemiyorum," diye yakındı Aliye.

"Ben de edemiyorum ama yapacak bir şey yok, biraz dişimizi sıkacağız," dedi Aral çaresizce.

Yanlarına gitmedim, geriye doğru birkaç adım attım ve evden çıktım. Parti tarafına değil, orman tarafına doğru yürümeye başladığımda gözümden akan yaşlar yanaklarımı ıslatıyordu. Neden ağlıyordum? Şaşırmamıştım ki... Onlardan bunu bekliyordum zaten, peki neden bu kadar canım yanıyordu?

Gerçekten sevgiye aç bir zavallı olduğum için mi?

Yoksa aynı kandan olduğum insanların bile beni seviyormuş gibi yaparak kandırmaya çalışmasına mı?

Daha fazla ilerlemedim, ilerisi çalılarla doluydu ve ayaklarım çıplaktı.

"Hasta olacaksın." Arslan Kırahanlı'nın sesini duymamla gözlerimi yumdum.

"Beni rahat bırak artık." Arkamdan bana yaklaşmış ve omuzlarıma yine ceketini örtmüştü.

Omuz silkerek ceketi üstümden atmaya çalıştım ama o ellerini omuzlarıma bastırarak ceketi atmamı engelledi. Sonra da o elleriyle yumuşak bir dokunuşla beni kendisine çevirdi.

Yüzümü gördüğü an kaşları çatıldı. "Kirpiklerin ıslak."

"Ağlarken kirpikler ıslanır çünkü salak. Ayrıca insanın yakışıklı korumasının düşmanı çıkması kolay bir şey değil." Pek inanmadı bana.

"Konuyu değiştiriyorsun." Omzumdaki eli tereddütle saçıma gidip bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Çok saçma." Mırıldandı. "Ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğim halde masumluğuna kanmam saçmalıktan başka bir şey değil."

"Seninle evlenmeyeceğim ama evlilik yoluna gireceğiz." Kararlı sözlerimle fazlasıyla şaşırdı.

"Ne kazandıracak bu sana?"

"Seni istemiyormuş gibi yapacağım, sen de peşimden koşuyormuş gibi. En sonunda seninle evlenmeye ikna olacağım. Her şey bir oyun olacak." Beni dikkatle dinliyordu.

"Ben oyun için istemiyorum İnci." Sözlerine alayla güldüm.

"Ne için istiyorsun? Beni sevdiğin için mi? Yetti artık bu ucuz oyunlarınız. Tamam işte, anlaşarak birbirimizden nefret etmeye devam edebiliriz. Beni seviyormuş gibi davranmak zorunda değil kimse!"

Çatık kaşlarıyla beni dinliyordu. Eli yanağıma gidecekti ama ben elini itekledim. "Kim incitti seni yine?" Sanki o beni hiç incitmiyormuş gibi...

"Daha fazla komik olma Kırahanlı!"

"Haklısın, bu kadar çocuk oyunu yeter. En baştan beri çok yanlış şeyler yapıyor, kendimi bile şaşırtıyorum. İlk başta tahmin ettiğim gibi çıkmadığın için şaşkındım, sonra vicdan azabıyla doluydum, en sonunda da senden nefret ederken buldum kendimi. Ancak her şeyin sonunda karşımda seni düşünmeyi durduramıyorum." Kara gözleri karanlığın bir parçasıymış gibi ayın altında parlarken güzel yüzü gergindi.

Konuşmak yeterli gelmemiş olacak ki daha çok konuştu. "Bugün aptal gibi kapına çiçekle geliyor ve seni öpmek istiyorum. Beni ifşaladığın için değil sana olan öfkem de nefretim de! Beni ifşalayarak kendinden mahrum bıraktığın için. Beni kendine bu kadar bağlayıp nefretle ortada bıraktığın için. Her şeye rağmen, oyun olduğunu bilmeme rağmen yine senin gülüşünü düşündüğüm için."

"Oyun değildi, ben Kılıç'ı gerçekten sevdim. Belki bir şeyleri amaçladım ama hiçbir zaman içimden gelmeyen bir şey yapmadım." İrkildi. "Ama sen, senden nefret ediyorum."

"Kılıç benim," dedi çaresizce... Yorgunca...

Başımı iki yana salladım. "Kılıç gerçek değildi, gerçek olmasını çok istediğim bir rüyaydı sadece." Yutkundum. Belki de Kırahanlı'ya karşı ilk defa bu kadar çıplaktım. "Sense o rüyayı benden çalan adamsın. Hiçbir zaman ilerisi olmayacaksın."

Kırahanlı bir an ne diyeceğini bilemedi. Omuzlarıma bıraktığı ceketi ona uzattım. O da aldı.

"Kılıç'ı gerçekten sevdin mi?" dedi o da sanki Kılıç kendisi değilmiş gibi. "Oyun değil miydi?"

"Bazen oyunlar, hayattan daha gerçek hissettirir Kırahanlı."

Cümlemin hemen ardından Altınsoy arazisinde bir silah sesi duyuldu. Bu silah sesi partinin olduğu taraftan değil, malikânenin olduğu taraftan, hem de çok yakından geliyordu.

Kırahanlı çatılan kaşlarıyla ne olduğunu anlamaya çalışırken ben de silah sesine doğru yürüdüm.

Altınsoy malikânesinin ön kapısına ulaştığımda gördüğüm manzarayla adımlarım yavaşladı.

Şaşırmış mıydım? Hayır, hiç.

Amacım bu muydu? Kesinlikle evet.

Kırahanlı da hemen arkamdaydı ama o benim kadar sakin değildi, çok şaşkındı.

Büyük süs havuzunun hemen kenarında Ahmet amcam elinde silahıyla duruyordu. Yerde de kanlar içinde bir beden vardı.

O beden Ahmet amcanın öz oğluna aitti.

Cemil'i vurmuştu.

Cemil'in vücudundan akan kan uzun bir yol çizip süslü fayanslardan benim çıplak ayaklarıma kadar uzandığında ayaklarıma kan bulaşmıştı.

OTUZ DAKİKA ÖNCE

Bade tam da tahmin ettiğim gibi ona anlattığım Suat'la flörtleşmeye başlamıştı. Ben de bu sırada Cemil'e Bade'yle Suat'ın ormana doğru yürüdükleri fotoğrafı mesaj atıp karısını şikâyet etmiştim. Suat, Cemil'in en nefret ettiği kişilerden biriydi, aynı zamanda babasının sırf ortaklık için aralarındaki ilişkiler pekişsin diye buraya çağırdığı bir adamdı.

Suat'a bir mesaj daha attım.

Bade seni mahvedecek, ondan acilen kurtulmalısın.
Ahmet amca bir skandalı daha kaldırmaz.

Hatice yenge de tam istediğim gibi ortalıklarda görünmüyordu, Ahmet amca dışarıda konuklarla konuşurken gülümseyerek yanına gittim. "Hatice yengenin migren krizi tutmuş da bakar mısın amca?" Aslında ön bahçede kadınlarla dedikodu yapıyordu. Ahmet amca hemen konukların yanından ayrılıp ayaklandı, o eve doğru yürürken ben de ellerimi kolumun arkasında birleştirdim.

İnsanların dikkatini çekmeden yavaşça eve doğru yürüdüm. Planımın kilit noktası burasıydı. Bir kumar oynuyordum, hiçbir işe yaramama ihtimali de vardı ama ihtimaller amaçlarımı baltalayamazdı.

Ahmet amcanın ardından eve sessiz adımlarla girdim. Cemil telefonda konuşurken bağırıyordu. "Her şey mahvolacak! Onun yüzünden bu zamana kadar çabaladığım hiçbir şeyden vazgeçemem! O koltuk benim hakkım, kimsenin değil! Gerekirse onu bugün ortadan kaldıracağım!" Cemil burada aslında Bade'den bahsediyordu ama onu sessizce dinleyen Ahmet amca kendisinden bahsettiğini zannetmişti.

Cemil konuşmanın devamında Bade'nin adını geçirirse planım bozulurdu, ben de Ahmet amcanın dikkatini dağıtmak aralık bıraktığım dış kapıyı sertçe kapattım. Ahmet amca hızla kapıya baktığında içeriye yeni girmiş gibi davrandım.

"Hatice yenge ön bahçeye geçmiş amca," dedim haber verirmiş gibi.

Ahmet amca bakışlarını dalgınca salondan ayırdı, bana döndüğünde gözlerinde gördüm, planım işe yaramıştı. Ben orada dikilmeye devam ettiğinde Ahmet amca da sanki bir şey yokmuş gibi başını salladı ve dışarı çıktı.

Ben de olanları seyretmek için partiye geri döndüm.

ŞİMDİ

Ben bugün bir babaya kendi öz oğlunu öldürtmüştüm. Pişman mıydım? Hiç.

Bu yapacaklarımın yanında sadece bir çatırtıydı, yerin dibine gömüldüklerinde canlı canlı kavrulacaklardı. Ölmeyi dileyeceklerdi ama ölmeyeceklerdi.

Ahmet amca belki babamın ölümünde parmağı olduğu için vicdan azabı çekmeyecekti ama kendi öz oğlunu bir anlık öfkeyle öldürdüğü için son nefesine kadar vicdan azabı çekecekti.

Hiçbir zaman silahı tutmayacaktım ama hep ölüm emrini veren o kişi olacaktım. Hiç katil olmayacaktım ama hep can alacaktım.

Çünkü İnci Altınsoy'un sözlüğünde affetmek yoktu.

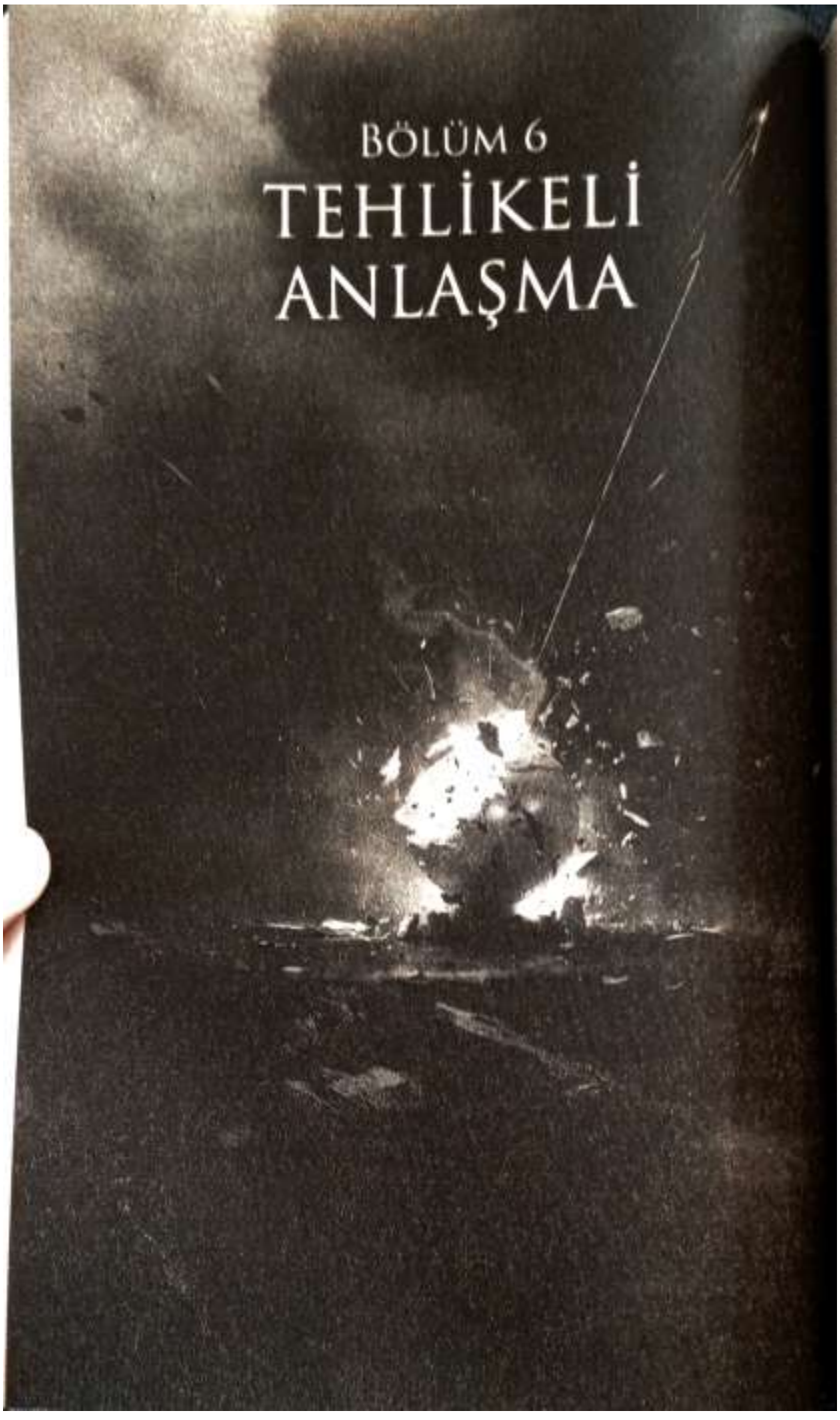
BÖLÜM 6
TEHLİKELİ
ANLAŞMA

TEHLİKELİ ANLAŞMA

Karşımdaki kargaşayı sakince izliyordum. Kimse o kargaşanın yaratıcısı olduğumu bilmiyor, beni kendileri gibi dışarıdan bir göz sanıyorlardı.

Asıl kargaşa gözlerimin gördüğü yerde değildi, asıl kargaşa benim zihnimin içindeydi. Ve zavallılar o kargaşanın ne kadar tehlikeli olduğunun hiç farkında değildi.

Ahmet amcam bir krize girmişti, bir anlık öfkeyle oğlunu öldürmüştü. Elimde hiçbir şey olmasa da bu vahşetiyle bile babamın ölümünde parmağı olduğunu anlardım. Çünkü normal hiçbir insan anlık bir öfkeyle çocuğunu öldürmezdi. Tabii bunda Cemil'in açgözlülüğünün, öfkesinin, hırsının ve sınırları olmayan güce açlığının da payı vardı.

Ben hiçbir şey yapmamıştım, ben sadece onların pis hislerini gün yüzüne çıkarmıştım.

Kan bulaşmış ayaklarıma baktım, onlar ellerim gibi temiz değildi. Halhalımın yere uzanan inci tanelerine kan bulaşmıştı.

"Bak, ayaklarım mahvoldu. Bu halhala bir servet ödemiştim!" dediğimde hemen yanımda duran Kırahanlı'nın benim kadar sakin olmadığını görüyordum.

Çünkü beni defalarca görmesine rağmen sınırlarımın bu kadar dikenli tellerle dolu olduğuna yeni şahit oluyordu.

"Yenisini alırız," dedi dik duruşundan hiçbir şey kaybetmeyerek.

Yanımda durup o da karşısındaki manzaraya baktı. Silah sesini duyan tüm Altınsoy fertleri bahçeye toplanmıştı. Ahmet amcanın eşi yerde yatan oğlunu görünce sinir krizi geçirmişti. Ahmet amca yaptığı şeyin farkına tam da bu krizden sonra varmıştı.

Bade kocasının bedenine bakarken sahte gözyaşlarıyla bağırırken içindeki rahatlamayı görebiliyordum. Cemil'den boşanmadan, mal varlığından hiçbir şey kaybetmeden hatta Altınsoy adını taşıyarak cemiyette kalarak çapkın hayatını sürdürebilecekti.

Oğlu Vural'ı öldürdüğünde üstünü kapatmak için her şeyi yapan annesi şimdi kendi oğlu öldüğü için tüm şehri ayağa kaldırmıştı. "Polisi arayın!" diye bağırırken Ahmet amcayı sarsıp tokat atıyordu. Ahmet amca hareketsizce yerde yatan oğluna bakıyordu.

Yüzümü buruşturdum. "Burası çok gürültülü, beni buradan götür." Cümlemi tamamlar tamamlamaz Kırahanlı bana döndü. Beni tek bir hamleyle kucağına aldığında ona karşı çıkmadım.

Bade ve Cemil'in bir kızları vardı. Bade rahatça takılmak için kızını bu sefer Kıbrıs'a getirmemişti. Büyük ihtimalle Cemil kızın öz babası da değildi. Dudağımdan kaçan hıçkırıkla Kırahanlı hızla yürürken duraksadı.

"Bunu zaten bir şekilde sen yaptırmadın mı?" dedi sakince.

"Sorun da bu zaten." Gözümden akan yaşlarla derin bir nefes almaya çalıştım. "Beni bu hale getirdikleri için, beni böylesine korkunç bir canavara dönüştürdükleri için."

Kırahanlı'nın nefesini saçlarımda hissettim, sonra da sıcak dudaklarını. "Gördüğüm en güzel canavarsın o zaman sen."

Ormana doğru yürürken beni nereye götürdüğünü sormuyordum. "Benim ailemi aldılar diye bu hale geldim... Ben de onlara benzedim..." Devam edemedim konuşmaya.

Yorgun başım Kırahanlı'nın göğsüne düşerken onun da şaşkın olduğunu biliyordum.

Beni daha sıkı tuttu.

"Benden korkmuyor musun?" Başımı göğsünden kaldırmadan hafifçe yüzüne doğru döndüm.

Yüzünde tatlı bir sırıtış oluştu. "Sanırım korkmalıyım ama şu sevimli yüzüne baktığımda korku dışında bütün duyguları hissediyorum."

"Yüzüm sevimli mi? Güzel ve seksi değil mi yani?"

Gülüşü genişledi. "Öyle."

"Öyle ne? Sadece sevimli mi yoksa öyle hem güzel ve seksi mi?" Hızlı hızlı konuşmam onu güldürdü.

"Ah İnci tanesi, nasıl tehlikeli bir şeysin sen."

"Nasıl?" dedim merakla.

"Bir inci tanesi kadar küçük, bir inci tanesi kadar gözalıcı." Konuşurken bana bakmıyor, karşısındaki karanlık ormanı izliyordu.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Mabedime."

"Ayı mısın sen? Mabetmiş!" Gülüşünü bastırmaya çalıştı. "İlk götüreceğin kız ben miyim?" dedim hemen. "Öyle, değil mi? Hep öyle olur çünkü." Konuşmamı bu sefer burnumun ucuna bıraktığı öpücükle böldü.

Hiçbir şey söylemeden beni kucağında dakikalarca taşıdı, yerim fazlasıyla rahattı. Artık Kırahanlı arazisinde yürüyorduk, gerçi yürüyen oydu, benim keyfim oldukça yerindeydi.

Tek katlı, ahşap bir evin önünde durduğunda etrafı dikkatle inceliyordum. "Burası senin mi? Sadece sana mı ait? Senin yerin burasıysa neden evimin karşısındaki o evde kalıyordun?" Ben konuşurken o kapıyı açıp beni içeri sokmuştu bile.

Evin içi hafif loştu, her şey ahşap ya da kahve tonlarındaydı.

"Sana daha yakın olabilmek için orada kalıyordum." Büyük, kahverengi koltuğa ulaştığımızda beni kucağından bırakacak sandım ama o ben kucağındayken oturmayı tercih etti.

"Neden? Bana âşık olduğun için mi?"

Kafasını koltuğa yaslayarak güldü. "Belki." Açık kapı bırakıyordu.

"Herkesin bana âşık olması çok yorucu," dedim nefesimi vererek. Eli saçlarıma gitti, yüzümü kendisine doğru çevirirken avuçiçi çeneme yaslıydı.

"Ben sana âşık olursam, sana âşık olabilecek kimse kalmaz İnci tanesi." Sözleriyle omuz silktim.

"Ümitlenme, benim çok seksi bir korumam var. O seni dövse alır." İlk önce bahsettiğim kişinin Güven olduğunu sandığından kaşları çatıldı ama gözlerime bakınca kimden bahsettiğimi anladı.

"O kişi benim İnci tanesi, kabullen artık." Bir kez daha omuz silktim. "Kılıç bana verilen ilk ad, ailemin kullandığı adım. Arslan'sa diğer tüm insanların bildiği adım."

"Hangisini daha çok seviyorsun?" dedim merakla.

"Sen hangisini seversen onu." Sözlerinin arkasında bir alay aradım ama yoktu, çok ciddiydi.

"Kılıç." Derin bir nefes aldım. "Ama sen o değilsin. Olamazsın. Sende onu aramıyorum zaten, seni etrafımda görmeyi bile istemiyorum ama Kılıç'ı..." Duraksadım. "Onu çok özlüyorum." İtirafım karşısında irkildi.

"Buradayım," derken sesi çok kısıktı.

Titreyen çenemi hafifçe kaldırdı. Dudaklarımdan kaçan hıçkırıkla başımı göğsüne gömdüğümde beni sıkıca sardı. Bana sarıldı.

"Madem bu kadar yufka bir yüreğin var, neden kalkışıyorsun böyle şeylere?" dedi hayıflanır gibi.

"Canım yanıyor çünkü... Çok yanıyor. Onları çok özlüyorum, onları benden alan herkesi mahvetmek istiyorum." Konuşurken bir ses ne kadar acılı olurdu, sanırım bilmeyen biri bu saniye öğrenebilirdi.

Bana daha sıkı sarıldı.

"Seni de mahvetmek istiyorum," desem de mahvetmek istediğim adam saçlarımı okşuyordu.

"Neden?" Yine fısıldadı, sanki bir bebeği sakinleştirmeye çalışırmış gibi.

"Çünkü senin düşman olduğunu bile bile sana sarılmak istedim." Ve sarılıyordum da.

"Belki de düşman değilizdir."

"Düşmanız, öyle dedin ya." Burnumu çektim.

Sessiz kaldı bir süre, sonra da yüzüme gelen saçlarımı yüzümden çekip yüzümü avuçları arasına aldı. Kara gözleriyle gözlerimi seyrederken hep duygusuz gördüğüm o kara çukurlarında çok fazla his görüyordum.

"Neden bana böyle bakıyorsun?" Bu sefer ben de onun gibi kısık sesle konuştum.

"Senin ne kadar manipülatif bir insan olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum ama o ela harelerine her baktığımda aklımdan siliniveriyor her şey." Sesi onun gibi bir adamdan beklenmeyecek kadar çaresizdi.

"Ben de sana hiç güvenmiyorum zaten ki... Gerçekten ne işim varsa burada da." Sözlerimle gülümsedi. "Yine kandırıyorsundur sen de beni, yine yakın olmaya falan çalışıyorsundur kesin." Yorgunca gülümsedi.

"Keşke..." Derin bir nefes aldı.

"Senden nefret de ediyorum ki." İç çektim. "Yalnızlığımı kullanmaya çalışan herkesten nefret ediyorum. Beni severmiş gibi yapan herkesten de. Zaten sevilmeye falan da ihtiyacım yok ki. Sevdiler beni, çok sevdiler. Annem sevdi, babam sevdi, Aytekin abim sevdi. Yeter onların sevgisi bana geri kalan ömrümde." Zaten onlarsız uzun bir ömür sürmeye çok da hevesli değildim.

"Ben seni hiç severmiş gibi yapmadım." Kısılan gözleri sözlerinin efendisiydi, belki de herkesi böyle kendine köle ederdi.

"Doğru."

"Yaptığım şeyden gurur duymuyorum, öğrenmem gereken şeyler vardı ama benim tek öğrendiğim şey sen oldun. Sen de yettin bana. Seni tanımaya başladıkça kendimden iğrenmeye başladım, seni tanımaya başladıkça ben de sadece Kılıç olmak istedim. Senin iki göz güzel evinde, sürekli senin yanında olacak, seninle yaşayacak bir koruma olmak istedim. Zaten bundandı sana olan öfkem."

"Artık öfkeli değil misin?"

"Bilmiyorum, sanırım hâlâ ikimiz de öfkeliyiz ama sanırım bu gece öfkeleri bir kenara bıraktık."

"Yanımda mı olmak istedin?" dedim merakla.

"Evet, ilk başta seni yemeğe çağırdığımda her şeyi anlatacaktım ama yapamadım. O gece yine o eve seninle gitmek istedim. Sonra yine defalarca kez cesaretimi toplamaya çalıştım, sana yemin ederim ben daha önce hiç bu kadar korkak bir adam olmadım."

Yutkundu, bakışlarını gözlerimden kaçırdı. "Öyle kapıldım ki sana, bana yaptırdığın şeyleri bile göremedim. Çevrendeki tüm o canavarlardan korumak istedim seni, her şeyi ayaklarının altına sermek istedim. Bunu yaparken sana ne kadar kapıldığımın farkındaydım ama durduramadım. Tıpkı şu an seni mabedime alıp yine o güzel gözlerine dayanamadığım gibi. Beni ifşaladığın gece..." Duraksadı. "Bu benim için en kötüsüydü çünkü daha yüzüm bilinmeden yapmam gereken çok şey vardı, hepsini mahvettin, ailemin hayatı tehlikeye girdi. Ama ben bunlardan çok başka şeylere öfkelendim."

Sözlerinde samimi miydi bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı, ikimiz de bu bilinmezlikteydik ama yine de buradaydık.

Hiçbir şey söylemedim, çenem göğsüne yaslı şekilde o güzel gözlerini izlemeye devam ettim. Kara bakışlarının yüzümde gezinmesinin verdiği hissin burukluğunu tattım, belki de biraz da battım.

"Gözlerin okyanus gibi," dediğimde yarım ağız sırıttı yine.

"Gözlerim mavi değil ki."

"Okyanusun rengi yok ki."

Kaşları havalanırken gülüşü genişledi. "Okyanusları sever misin?"

"Sevmem, çok büyük ve bilinmezler. Hele bir de geceleri kapkaranlıklar." Konuşurken bir yandan da onun güzel gözlerini izliyordum.

Ağırlaşan gözlerimi yumduğumda esneyerek göğsüne biraz daha sokuldum.

Hiçbir şey söylemedi, yerinden de kalkmadı. Oturduğu koltuğa tamamen uzanıp beni de göğsüne yatırdı. Aniden bastıran uykum gittikçe ağırlaşırken çıplak boynundan, sıcak teninden yoğunca aldığım kokuyu soluyarak biraz daha mayıştım.

Beni mabedinde kirleteceğine yemin etmişti ama ben zaten kir içindeydim.

"Bu ne? Kör olsaydım da bunu görmeseydim ben!" Kalın bir erkek sesinin bağırışıyla uyanmaya başladım.

Nerede olduğumu kavramak için bir süre kendime gelmeye çalıştım. Hâlâ bedenime sıkıca sarılmış sıcak beden Kırahanlı'ya aitti.

"Ne bağırıyorsun lan sabah sabah?" dedi Kırahanlı fısıldayarak.

"Neden fısıldıyorsun? Hanımefendinin uykusu bölünmesin diye mi?" Bu ses Asaf'a aitti. "Sana inanamıyorum abi!"

"Sus, sessiz ol! Uyanmasın."

Sırıtarak gözlerimi açtım. "Uyandım ki," dedim vücudumu esneterek.

"Harbiden ya, ben artık ortada dönen hiçbir şeyi anlamıyorum. Bu kızı kandırmak için oyun oynamadın mı sen? Bu kız da seni cümle âleme rezil etmedi mi? Şimdi niye birlikte uyuyorsunuz siz?" Bu ses de Mesih'e aitti ama kafamı kaldırıp yüzlerine bakmadım.

"Of, susun! Başımı ağrıttınız," dedim yüzümü buruşturarak.

"Harbiden, ne işiniz var sizin burada bu saatte?" dedi Kırahanlı hâlâ beni sarmalamaya devam ederken.

"Asıl onun burada ne işi var abi?" diye cırladı Asaf.

"Küçük Kırahanlı çok hareketli." Sözlerimi üstüne alınan iki kişi olmuştu. Kılıç'ın bedeni kaskatı kesilirken Asaf da elini beline koymuş, bana kötü kötü bakıyordu.

"Küçük Kırahanlı ne be? Ben sana küçük Altınsoysuz diyor muyum?"

"Ne?" Uykum biraz daha açılmıştı. "Siz bize kendi aranızda Altınsoysuz adını mı taktınız?"

"Başka şeyler de taktık," dedi Mesih de hızla konuşarak. "Ne arıyorsun burada? Bak bu kız yine seni kandırırsa yemin ederim ömrüm boyunca dalga geçerim seninle!"

Kılıç yüzünü buruşturdu. "Neden gelmiştiniz siz?" Benim pek yerimden kalkasım yoktu ama Kılıç'ın da hiç kalkası yok gibiydi.

"Kahvaltı yapmak için gelmiştik! Bir şeyler yeriz demiştik ama herkes yemiş yiyeceğini," dedi Mesih olayları aşırı dramatize ederek.

"Şunlara bak, kalkmıyorlar bile." Asaf bize hâlâ aynı dehşet ifadesiyle bakıyordu.

"Acıktım sanki." Tekrar gözlerimi kapattım. "Bu kadar kurnaz plan yaparken yemek yemeyi ihmal ediyorum."

"Mutfağa geçip bir şeyler hazırlayın kahvaltı için." Kılıç'ın sözleri bana aşırı keyif verirken yüz ifadelerini görmek için tek gözümü açtım.

İkisi de irileştirdiği gözleriyle Kılıç'a bakıyordu.

Kılıç'ın yüzünde nasıl bir ifade vardı, şu an göremiyordum ama ikisi de hiçbir şey söylemeden salondan çıktı.

Gözlerimi tekrar kapatıp esnedim. "Bugün seni yine Kılıç ilan ettim."

"Öyle mi?"

"Hı hı." Mırıldanarak başımı salladığımda kollarını bana sıkıca sardı.

"Bu şerefi neye borçluyum, İnci Hanım?"

"Beni mabedine falan aldın ya, ondan. Bu arada hani mabedinde beni kirletecektin ya, nasıl yapacaksın onu, yapsana hadi." Gözlerimi açıp hevesle başımı doğrulttuğumda sırıttı.

"Ama sen kucağımda bana öyle bakarsan canını yakarım."

"Yak hadi! Nasıl yakacaksın?" Gözlerimi irileştirerek sorduğum soru gülüşünü genişletti.

"Yapma böyle, alışırım sonra yine," dedi buruk gülüşüyle.

"Bana alışmak kötü mü ki?" Nefesini sıkıntıyla verdi.

"Sana alışmak başıma gelen en kötü ikinci şey."

"Birincisi ne?" Meraklı sorumu havada bıraktı, saçlarımı okşamaya devam etti. "Düşmanlığımızı dondurduk mu?"

"Her şeye sen karar veriyorsun zaten, ben de sana ayak uyduruyorum," derken bu durumdan pek memnun değildi.

"Tamam, ben dondurdum, istediğimde tekrar başlatırım. *Oyun don* dedim dün gece."

"Göğsümde uyuyarak bana şımarmana ve böyle bakmana beni alıştırıp sonra düşmanlığa devam mı edeceksin?" dediğinde omuz silktim.

Üstümde sadece bikinim değil, bir de ona ait siyah bir tişört vardı. Göğsünden yavaşça kalktığımda ayak bileğimdeki halhalın çıktığını ve ayağımdaki kanın da tamamen temizlendiğini fark ettim.

"Gece üstünü giydirmeye çalışırken bana saydırıp durdun, ayağını temizlediğimde gıdıklanıp gülme krizine girdin. Sonra da aniden yine benim hakkımda edepsiz rüyalar görüp beni üstüne çektin. Ve bunların hepsi olurken uyumaya devam ettin!"

Esneyerek saçlarımı geriye attım. "Hadi ya, hiç hatırlamıyorum. Acaba ne yapıyorduk rüyamda?" Doğrulmuştum ama hâlâ onun kucağındaydım ve şu an kalçam sert bir zemindeydi.

Bakışlarımı hafifçe eğdiğimde boğazını temizledi. Bu sefer ben sırıttım. Ona alttan imalı bir bakış attığımda o da doğruldu.

"Sen de gördün galiba." İmalı sözlerimle güldü.

"Emin ol seni istemem için rüya görmeme falan gerek yok. Hele de o dolgun kalçan tam istediğim yerdeyken." Sözleriyle derin bir nefes almam gerekti.

"O yüzden gönderdin onları mutfağa." Konuşurken vücudumu hafifçe hareket ettiriyordum.

"İnci!" dedi beni kucağından kaldırıp koltuğa oturturken. Kıkırdayarak kafamı koltuğa yasladım.

"Benim için deli oluyorsun ama beni görmen için dürbünle Avni gibi izlemene gerek yok." Hemen kaşları çatıldı.

"O kim? Bir bitmediler." Kısık sesle söylene söylene koltuktan kalktığında kahkaha attım.

Salondan çıkarken hâlâ saydırıyordu.

Bacaklarımı kendime çekip evin içini inceledim. Altınsoy arazisine dönesim hiç yoktu, orayı şu an kaos baştan aşağı ele geçirmişti.

Kılıç beş dakika geçmeden üstünü değiştirmiş şekilde geldiğinde ben de salonun içinde geziniyordum. Hiç fotoğraf yoktu ama kişisel eşyalarını görmek onun hakkında daha çok bilgi veriyordu bana. Siyah bir tişört ve pantolon giyinmişti, her zamankiyle aynı tarzdaydı.

"Bir şey mi arıyorsun?" dediğinde kafamı onayla salladım.

"Kırahanlı'yı nasıl yok edeceğime dair ipucu falan."

Beni baştan aşağı süzdü. "Tişörtüm yakışmış sana."

"Gömleğin de yakışmıştı, hatırlıyor musun? Sana ait başka şeyler de yakışır bence."

"Benimle flörtleşmeni seviyorum, sonra bunu başka adamlara da yaptığını hatırlıyorum," dedi aşırı gergin şekilde.

Ona teessüf edermiş gibi baktım. "Sen başkasın, diğerleri gibi değilsin." Kısık gözleriyle beni izledi sadece.

"Çok detaycısın, çok dikkatlisin ve bu dikkatin sayesinde insanların duygularını okuyup onları başarıyla yönlendiriyorsun. Bunu o kadar ustaca yapıyorsun ki karşındaki kişi asla hiçbir şeyin farkına varmadan kurbanın oluyor."

"Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

"Kendimden, ben de senin bir kurbanındım da." Sözleriyle ona yaklaştım, aramızda bir adımlık mesafe kaldığında durdum.

"Hâlâ bir kurban olmaktan korkmuyor musun?" Sorumla cıkladı.

Eli belime gitti ve beni kendisine çekti. "Artık avcıyı iyi tanıyorum." Neyse ki artık kendisini avcı sanmıyordu.

"Seninle bir anlaşma yapacağız Kırahanlı." Son kelimemle nefesini sıkıntıyla verdi.

"Senin yüzünden soyadımdan nefret edeceğim."

"Benimkini alırsın." Omuz silktim.

"Nasıl bir anlaşma yapacağız İnci tanesi?" derken eli yavaşça belimi okşuyordu.

Altdudağımı ısırarak gülümsedim. "Aramızda inanılmaz bir çekim var ve sadece sevişeceğiz, sonra yine düşman olacağız." Kaşları havalanırken sözlerimle tam anlamıyla şok olmuştu. "Şaka şaka." Elimi havada salladım. "Şimdi ikimiz de birbirimize hiç güvenmiyoruz ya..."

"İlki olsun, boş ver ama sadece ilki."

"Seni yaramaz şey..." Elimi göğsüne götürdüm. "Ben hâlâ bana yakın olmak için böyle davrandığını düşünüyorum, eminim sen de seni kandırmak için böyle davrandığımı düşünüyorsun. Yani geldiğimiz nokta şu ki ikimiz de birbirimize zerre güvenmiyoruz."

Sözlerim pek hoşuna gitmedi ama beni bölmeden dinlemeye devam etti. "Evet, birbirimize zarar verdiğimiz de apaçık ortada ama bu sefer ellerimizi açık oynayacağız. Senin evlilik teklifin benim basbayağı işime gelen bir şey. Seninle asla evlenmeyeceğim ama uzunca bir süre evlilik yolundaymışız gibi davranacağız. Ben bu sayede planlarımı daha rahat yürüteceğim. Elbette ben kendi zekâmla da hepsini yok ederim ama seninle yakında evlenecek olmam düşüncesi çok fazla kişiyi korkutacak. Korku en büyük açıktır, onların açıklarını bulacağım." Kafasını ağır ağır salladı. "Peki sen? Sen neden benimle evlenmek istedin?"

"Ben numara falan istemiyorum İnci," dedi fazla ciddi şekilde. "Geçmişte kapanmayan meseleler var, onlar için istiyorum." Benim aksime hiç detay vermiyordu. Gerçi ben de detay vermemiş, üstten bir açıklama yaparak sanki çok detay vermişim gibi davranmıştım. Sanırım artık farkında olmadan da insanları manipüle ediyordum, elimde değildi ki bu iş kanıma işlemişti bir kere.

"Nasıl yani? Benimle gerçekten evlenmek istiyorsun, öyle mi?" Güldüm. "Cemiyetteki kimse eğer işin ucunda bir servet yoksa benim gibi bir kadınla evlenip adını çıkarmak istemez. Ne yani, sen

de bir süre evlenecekmişiz gibi davranıp durmayacak mıydın? Sen gerçekten evlilik mi istiyorsun?"

Kafasını ağır ağır iki yana salladı. "Kendini korumak için bir mekanizma geliştirmişsin, hiç olmadığın biri gibi davranarak da bunu tasdikliyorsun ama bunu yaparken dönüştüğün kişiden nefret ediyorsun. Bunu kendine yapma." Sözleri hoşuma gitmedi, sözleri beni gördüğünün göstergesiydi.

Derin bir nefes aldı. Elini belimden çekip saçlarıma götürdü yine. "Seninle evleneceğim İnci ve sen bu anlaşmayı bana getirmeseydin de seninle evlenecektim." Güldüm.

"Nasıl olacaktı o iş? Ayrıca hâlâ seninle evlenmeyeceğimi söylüyorum ki evlilik hiç bana göre değil, ıyy o ne öyle."

"Göreceğiz İnci tanesi," dedi kendinden emin şekilde.

"Her neyse, anlaştık o zaman." Ondan uzaklaşıp elimi uzattım. Uzattığım elimi tutup sıktı, ardından kara gözleriyle gözlerimin içine baka baka dudaklarına götürüp elimin tersine bir öpücük bıraktı.

"Anlaşmamızın şartlarını ve kurallarını konuşmamız gerek öyleyse." Şimdiden bu anlaşmanın başımıza bela açacağına emindim.

Kara gözleriyle bana böylesine derin bakarken bu anlaşmanın sadece bela değil, beraberinde çok daha tehlikeli şeyler getireceğini açık açık görüyordum.

"Önce karnını doyuralım." Tuttuğu elimle beni kendisiyle birlikte salondan çıkardı. Elimi bırakmadan kolunu omzuma atmıştı ve bu hareketi yürürken ona daha çok yaklaşmama sebep olmuştu.

"Böyle yaparsan anlaşmayı boş verip seni kocam yaparım," dediğimde güldü. Onunla böyle olmak güzeldi ve itiraf etmek gerekiyordu ki bu hissi özlemiştim. "Karnımı nasıl doyuracaksın?" Bana hemen imalı bir bakış attı. "Yani elinle mi yedireceksin? O anlamda sordum."

"Nasıl istersen, öyle yediririm," dedi o da imayla.

Birbirimizle bakışarak mutfağa girdiğimizde zorlukla da olsa bakışlarımızı birbirimizden ayırabilmiştik.

Mutfaktaki iki adam da durmuş, biraz önce yaşadıkları şoka benzer bir şokla bize bakıyordu. Ama bence asıl şoku yaşayan ben olmuştum. Çünkü bir doksan boylarında, iri ve kaslı iki adamın sadece Kılıç'ın bir sözüyle bu kadar hamaratlaşmaları hem komik hem de değildi.

Koca bir kahvaltı masası hazırlamışlardı, Asaf köşede patates kızartıyor, Mesih de sebzeleri doğruyordu.

"Siz hayırdır ya?" dedi Asaf bir yandan kızaran patatesleri tabağa doldururken.

"İnci benim müstakbel karım," dedi Kılıç fazla ciddi bir tavırla. Önce bir sessizlik oluştu, sonra da Mesih bağırarak küfretti. Şoktan elindeki salatalığı değil, elini kesmişti. "İnci evlenme teklifimi kabul etti."

"Ben bir evlenme teklifi aldığımı hatırlamıyorum," dediğimde *hallederiz* dercesine bana göz kırptı.

"Çok hızlı gitmiyor musunuz? Ben sizi anlamıyorum ya. Birbirinizi kandırıp durmuyor musunuz siz? Şimdi ciddi ciddi evlenmeye mi karar veriyorsunuz?" Asaf yüksek sesle hızlı hızlı konuşurken Kılıç çoktan beni masaya yönlendirmişti. Sandalyemi çektiğinde oturdum, o da yanıma yerleşti.

"Sikeyim, elim koptu burada, sizin derdinizi s..."

"İnci'nin yanında kelimelerine dikkat et," dedi Kılıç aynı ciddiyetle.

Mesih acı içinde elini tutarken şok içinde Kılıç'a baktı.

"Benim tansiyonum düştü." Asaf'ın eli alnına gitmişti.

"Biraz abartmıyorlar mı? Bir de bayıl istersen küçük Kırahanlı," dedim ama Asaf'ın cidden rengi atmıştı. Dudakları falan beyazlamıştı.

"Bak bu balları biz üretiyoruz," dedi Kılıç bal kâsesini önüme çekerek.

"Yaa, senin kadar tatlı mı?"

"Ben iyi hissetmiyorum." Asaf kızartmaları falan unutmuştu. Mesih'in de hâlâ eli kanıyordu, galiba biraz derin kesmişti.

"Kardeşine bak istersen," dememe kalmadan Asaf'ın gözleri kapanmaya başlamıştı.

"Şu elini yıka, bayılacak şimdi harbiden," dedi Kılıç, Mesih'e.

"Aman be, bu herifin yanında da kan bile dökemiyoruz." Elini suya tuttu. Asaf da zar zor ocağı kapatıp kızartma tabağını sertçe masaya koydu.

"Kan tutuyor da," dedi Kılıç bana açıklama yaparak.

"Beni de yakışıklı tutuyor, öyle tatlı tatlı gülümsemeye devam edersen bayılıveririm şuraya." Kılıç güldü. Hatta böyle tatlı bir kız çocuğu gibi kıkırdayarak güldü.

"Bu özlü sözlü yürümelerini özlemişim İnci tanesi."

"Beni özlediğin kadar mı?" Şımarmaya devam ettim.

Cıkladı. "Seni istediğim kadar."

Bu sırada Asaf soğuk soğuk terliyordu. Mesih de elini temizleyerek salata tabağını masaya koydu. Salata tabağının üstüne biraz kan sıçramıştı ve Mesih de tabağı tam onun önüne koymuştu.

Asaf daha fazla dayanamadı ve kafası masaya düşerken sanırım bayıldı.

"Başlayacağım yapacağınız işe." Kılıç yerinden kalkıp bu işe artık bir el atmıştı.

Önce kan olmuş tabağı, ardından kardeşinin kafasını masadan kaldırdı. Mesih de masanın üstündeki suyu eline döküp Asaf'ın suratına çarpmıştı.

Kılıç kardeşinin başında durup nabzını yokladı, bu sırada Asaf'ın gözleri açılmaya başlamıştı.

"Bu herifin nazikliği şaka mı?" Tabağımı doldurmaya başladım.

"Bu kızın burada olması şaka mı?" dedi Asaf yeni ayılmasına rağmen bana laf sokarak.

"Ben bu evin geliniyim artık, benimle düzgün konuş," dediğimde az kalsın tekrar bayılacaktı.

Sonunda Asaf tamamen ayıldığında Kılıç da yanıma oturdu. "Kandan rahatsız olanı gördüm de bu çok başka boyut."

"He, iki damla kan görmesin puşt," dedi Mesih söylenerek. "Bu pezevenk yüzünden kansız adam öldürme metotları geliştirdim."

"Adam mı öldürüyorsunuz? Siz mafya falan mısınız?"

"Hı hı, katilim ben. O yüzden bana bulaşma." Mesih bana ürkütücü olduğunu sandığı katil bakışlarını atmıştı.

"Katil olmandan korkacağını pek sanmıyorum," dedi Kılıç da kahvaltı yapmaya başlarken. "Tehlikeyle oynamayı sever kendileri." Omuz silkerek önümdeki boş bardağa baktım.

"Kahvaltıda taze sıkılmış portakal suyu severim."

Mesih bana kötü kötü baktı. Ellerini iki yana açtı. "Ee ne yapayım?"

"Portakal sık," dedi Kılıç ama artık ciddi değildi, o da onlarla uğraşmaktan fazlasıyla keyif alıyordu.

Mesih'in rengi atarken aşırı bozulmuştu, hem bozuluyorlar hem de Kılıç'ın her dediğini yapıyorlardı. Uzun zamandır yapmadığım kadar iştahla kahvaltımı yapıyordum. Kılıç ara ara benim tabağımı boş gördüğünde *bu da güzel* diyerek dolduruyordu.

"Zayıflamışsın son zamanlarda," dedi düşünceli şekilde.

Altdudağımı sarkıttım. "Bu kadar şeytanlık yapmak hem beni yoruyor hem de zayıflatıyor."

Bu sırada Mesih elindeki portakal suyu bardağını sertçe önüme bıraktı.

Kahvaltı boyunca Asaf kötü kötü, Mesih de şaşkın şaşkın bizi izlemişti. Aramızdaki tuhaf ilişkiyi anlamaya çalışıyor olabilirlerdi ama bunu henüz biz de anlayamamıştık. Kahvaltımı bitirdiğimde ayağa kalktım, Kılıç da benimle birlikte ayaklandı ve yarım kalan portakal suyumu eline aldı.

Bahçeye çıktığımızda bardağımı bana geri uzattı. Kendine bir dal sigara çıkarmıştı ki sigarasını çaldım.

"Hani olmasa aramazdın?" dedi elimdeki dala bakarak.

"Ama var, arada kullanabilirim." Ben de en az onun kadar ciddileşmiştim.

Bir elini rüzgâra siper edip diğer eliyle de zipposuyla dudaklarımın ucundaki sigarayı yaktı.

Kendisine de bir dal yaktığında ikimiz de bir süre sessiz kaldık. Sadece sigara içiyor, birbirimizle konuşmuyorduk.

"Şu an Altınsoy malikânesinde kaos hâkim, sanırım gidip yarattığım kaosu biraz da yakından izlemeliyim." Ben konuşurken Kılıç'ın bakışları ayağıma kaymıştı. Beni belimden tutup tek bir hareketle arkamdaki korkuluğa oturttu.

"Gitme, boş ver." Beni oturttuğu korkuluğa dirseğini yasladı.

"Olmaz, gidip ortalığı daha çok karıştırmam gerek. Her şeye yeni başlıyorum." Beni dinlerken sakince kafasını salladı.

"Ne yapacaksın peki? Sırada ne var?" Sorusuna cevap vermedim. Derin bir nefes aldı. "Felaketim olacak gibisin ama yine de sana uyuyorum."

"Felaketin mi?" dedim merakla.

"Evet, felaketim." Bana doğru dönerek diğer elini de oturduğum korkuluğun diğer tarafına koydu.

Bacaklarım arasında duruyordu. Başımı omzuma doğru eğerek ona gülümsedim. "Oyun devam." Yüz ifadesi değişti. "Gitme vaktim geldi Kırahanlı."

"Gitme..." Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Burada kal, *oyun don* demeye devam et." Konuşurken bakışları dudaklarıma kaymıştı.

"Sen hâlâ benim düşmanımsın," dediğimde sırıttı. Gamzesine kayan gözlerimi tekrar gözlerine çevirdim ama iki taraf da dipsiz uçurumdu. O her noktasıyla çok baş döndürücüydü.

"Bir de müstakbel kocan, değil mi?"

"Bazen ben bile neler yapacağımı kestiremiyorum, sana yaptıklarım ya da yapacaklarım için de üzülmüyorum ama bir şey için üzülüyorum." Beni dinlerken ciddileşmişti.

"Ne için?"

"Senin kara gözlerine bakınca hızlanan kalbim için." İşte bunu beklemiyordu. "Senden hoşlanıyorum, seni istiyorum, hem de

kimseyi istemediğim kadar istiyorum. İşte bu yüzden korkmalısın Kılıç." Sözlerimde dürüsttüm, ondan uzun zamandır hoşlanıyordum, hem de her şeyi bilmeme rağmen.

"Tam olarak neyden korkmam gerektiğini anlayamadım?" Nefesi dudaklarıma çarpacak kadar yakındı.

"Sana âşık olmamdan kork. Eğer düşmanıma âşık olursam ikimiz için de felaket olur." Tehditkâr sözlerime rağmen gülümsedi.

"Benden hoşlanıyorsun?" Soru sorarken kaşları havalanmıştı.

"Sen de benden hoşlanıyorsun," dedim aynı ciddiyetimle. "Ben hislerimi yok saymam, yok sayanlara da gülerim. Sen oynamıyorsun, sen beni cidden istiyorsun. Belki kendini oynadığını düşünerek kandırıyorsundur ama görüyorum." Son kelimemi söylerken dudaklarım dudaklarına çarpmıştı.

Eli çıplak koluma gitti, tenimi hafif hafif okşadı. "İkimiz de birbirimizden bu kadar hoşlanıyorsak düşmanlığa devam mı edeceğiz?"

İkimiz de tehlikeden hoşlanıyorduk.

"İşin asıl baştan çıkarıcı kısmı burada." Kaşları havalanırken derin bir nefes aldı. Eli tekrar boğazıma gittiğinde gözlerimi yumdum.

"İşin asıl baştan çıkarıcı kısmı ne bilmiyorum ama beni baştan çıkartan tek şey sensin."

Yerimde doğrulup dudaklarımı dudaklarına değecek kadar yaklaştırdım. "Görüşürüz Kırahanlı," dedim korkuluklardan kalçamı kaldırarak ama Kırahanlı inmeme izin vermedi. Beni kendisiyle korkulukların arasına sıkıştırdı.

"Gitmene izin vermeyeceğim." Meydan okuyan tavrı beni güldürdü.

"Senden izin almıyorum Kırahanlı."

Cıkladı. "Kendi isteğinle geldin bana, kendi isteğinle geldin kollarıma, tüm çıkış kapılarını kapattın." Konuşurken fazla baştan çıkarıcıydı ama ben emirlerden nefret ederdim.

"Hadi, durdur beni. Nasıl yapacaksın çok..." Dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı.

Öpüşüne karşılık vermemek için kendimi zorlasam da sıcak ve ıslak dudaklarının dudaklarımda bıraktığı tat da his de karşı konulacak gibi değildi.

Karşılık vermemek için direnirken o da daha fazla ısrarcı olmadan dudaklarımdan uzaklaştı. Halbuki tek istediğim o dudaklarıyla beni saatlerce öpmesiydi.

"Anlaşmamızın detaylarını ne zaman konuşacağız?" Dudaklarını çeneme indirdi, hemen ardından da o ıslak ve sıcak dudaklarını yanağıma bastırdı. "Hemen git İnci tanesi, yoksa seni alıp odama götüreceğim ve bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim." Sabırla derin derin nefes alıyordu.

"Bu akşam eve döneceğim, çok istiyorsan gel sen de. Şifremi değiştirmedim." Gamzesini göstererek sırıttığında gözüme fazla yakışıklı geldiği için çok bakmamaya çalıştım.

Ama yine dayanamayarak baktım.

Felaketi mi olacaktım o kara gözlerinin?

Son durağı mı olacaktım eşsiz gamzelerinin?

Cehennemi mi olacaktım hislerinin?

Belki de hiçbir şeyi olmayacaktım, belki de hepsini olmak için hevesli olan o İnci tanesini susturacaktım.

Belki de asıl felaket ben olacaktım.

KILIÇ ARSLAN KIRAHANLI

Onunla olmak felaketimdi, onunla olmak kurtuluşumdu. Onunla olmak çok şeydi ve bunlardan biri de imkânsızdı. Albay bize bir görev verdiği için iki gündür onu göremiyordum ama iki gündür de onu düşünmekten başka hiçbir halta odaklanamıyordum.

Kırık İnci - 2

Bir uyuşturucu çetesini çökertmek üzereydik, bir süredir bu konuda çalışıyorduk ve bugün sonu gelmişti. Elimizde onları yakalamak için yeterince kanıt vardı ve birazdan karşımızdaki kaçak kumarhaneye girerek hepsini tutuklayacaktık. Büyük bir ekiple gelmiş olsak da en önde ben vardım, hemen yanımda da Mesih ve Dünya vardı. Normalde bu işlerde Irmak da hemen yanımızda olurdu ama bir süre daha bu işlerden uzak durması gerekiyordu.

İnci yüzümü ifşa ettiği için bir göreve giderken yüzüme siyah bir maske takmak zorunda kalıyordum bazen, şimdi de yine burnuma kadar gelen ve ağzımı kapatan bir maske takmıştım.

"Kılıç birazdan *Mezdeke* oynayacak." Dünya maskeye bakıp elindeki tüfekle pis pis sırıttı.

"Aynı iğrenç espriyi bir daha yaparsan seni *Mezdeke* yapacağım." Tehditkâr sözlerimle sustu. Dudaklarımı göğsüme takılı olan telsize eğdim ve bir elimle de tuşa basarak komut verdim. "Şimdi!"

Komutumla en önde biz olmak üzere tüm ekip büyük otele hızlı bir giriş yaptı. Etrafını sardığımızı fark ettirmemeye çalışmıştık çünkü kimsenin kaçmasını istemiyorduk. Dünya sağ tarafımda Mesih de sol tarafımdaydı.

Otele girdiğimiz an tüm güvenlikler geri çekilmeye başlamıştı bile. Özel harekât olduğumuz silahımızın tutuşundan dahi belliydi ve birazcık aklı olan kimse karşımıza çıkmazdı.

Otelin bodrum katına doğru hızla koşarken etrafta kargaşa vardı. Kumarhane kısmına girdik, işte burada silah sesi duyulmaya başlamıştı. Yakalanma lüksü olmayanlar karşılık vermek zorundaydı. Silahlı bir koruma Dünya'ya ateş edecekken Dünya'yı omzundan ittirip alan açtım ve bir kurşunla işini bitirdim. İçeri girdiğimiz an salonun diğer tarafındaki kapıda hareketlilik olmuştu.

"Kimse kaçmaya çalışmasın! Karşılık veren kimse buradan sağ çıkamayacak!" Bağırışım pek bir şeyi değiştirmese de epey kalabalıktık. Geniş salonda kargaşa devam ederken ben asıl hedefimizi arıyordum. Arka kapıya ulaştığımda telsize bastım ve

konuştum. "Arka kapıya doğru gidiyorum, kalabalık olabilirler, destek gelsin."

Kimsenin gelmesini beklemeden kapıyı açmaya çalıştım, kilitlediklerini anladığımda kapıya bir kurşun sıktım. Kapının kilidi kırılırken hızlı açılması için sert bir tekme attım. Burası içerisi kadar aydınlık değildi, uzun koridorlar vardı. Boynumu sağa sola doğru esnettim ve işe koyuldum. Koridordan döndüğüm an gördüğüm kalabalıkla duraksadım. Bir düzine eli silahlı adam vardı ve hepsi de beni fark ettikleri an silahlarını bana doğrultmuştu.

İki tanesine hızla sıkarak duvarın arkasına geçtim. Aynı anda kaç kişi bana doğru sıktıysa arkasında olduğum duvarın delik deşik olduğuna emindim.

"Yetiştim yetiştim!" Mesih koşturarak yanıma ulaştığında artık karşıdakilerin hiçbir şansı kalmamıştı.

"Silahlarınızı bırakın ve teslim olun yoksa buradan sağ çıkmanız imkânsız!" Onlara son bir şans vermek için bağırsam da elbette pek bir işe yaramadı. En azından ben uyarımı yapmıştım.

Mesih'le gözlerimiz kesişti ve aynı anda koridora doğru dönerek hızla ateş ettik. Bu şekilde çatışmalara girmeye alışkındık. "Irmak'ın da burada olması lazımdı!" Mesih bir yandan ateş ederken bir yandan da Irmak'ı anıyordu. O bizden bile daha deliydi.

"Karabatak'ın odasını bulmamız lazım, gitmeden yakalayacağız onu." Karabatak epey ünlü bir mafya babasıydı.

Sadece dakikalar içinde tüm koridoru temizledik. İlerlemeye devam ettiğimizde yine yol ikiye ayrılıyordu. "Bu taraf bende," dedi Mesih sağ tarafı işaret ederek.

Ben de sol tarafa doğru yürüdüm, koridorun sonuna ulaştığımda yine iki koridor vardı. Sikecektim yapacakları yeri! Sinirle gördüğüm her odanın kapısını açarak ilerlerken üstüme ateş açıldı.

Kurşunlardan kaçmak için hızla duvarın arkasına geçtim. Sadece iki kişilerdi ve bir kapının önündelerdi, yani doğru yere gelmiştim.

Duvarın arkasından çıkıp ikisinin de alnına ateş ettim ama bu sırada birinin silahından çıkan kurşun omzuma isabet etti. "Sikeyim!" Sinirle söylenerek yürümeye devam ettim. Kurşun yaralarına alışkındım, sadece sıyırmıştı, ayrıca vurulmanın zamanı değildi.

Karşımdaki kapıyı da ateş ederek açtığımda karşımda Karabatak vardı. Beni gördüğünde yolun sonuna geldiğinin bilinciyle silahını yere atarak teslim oldu. Ellilerin sonlarında bir adamdı, onu daha önce defalarca kez görmüştüm ama ilk defa canlı görüyordum. Teslim olduğunu gösterircesine ellerini havaya kaldırmıştı.

Karabatak uyuşturucudan kaçak silah ticaretine kadar her türlü pisliğin içinde vardı.

"Bana yürü!" Bana doğru yürüdü, bu sırada istihbarattan iki kişi daha gelmişti. "Tutuklayın şunu!" Sözlerimle Karabatak'ı ters kelepçeyle tutukladılar. Karabatak yüzümü tam göremese de yüzüme dikkatle bakıyordu.

"Bu gözleri unutmayacağım," dedi beni tehdit ederek.

Alayla başımı salladım, Karabatak bana kötü kötü bakmaya devam ederken onu dışarı çıkarmışlardı. Odasında gezindi gözlerim, buradaki tüm dosyaları toplatacaktım. Tam odadan çıkacaktım ki gördüğüm panoyla duraksadım. Bu bir pano bile değildi, sadece birkaç kişinin fotoğrafı duvara asılmıştı.

En ortalarında İnci vardı.

Onun güzel yüzünü böylesine pis bir yerde görmek kalp ritmimi bozarken hızla duvara yürüdüm, tek bir hamleyle onun fotoğrafını söküp katladım. Ben İnci'nin fotoğrafını pantolon cebime koyarken sırtımda keskin bir acı hissettim.

Sikeyim, vurulmuştum. Hızla arkama dönüp ateş ettim, adamı tek kurşunla etkisiz hale getirsem de nefes almak gittikçe güçleşiyordu.

Dengemi kaybetmemek için yanımdaki duvara tutundum, az önce İnci'nin fotoğrafı olan boşluğa.

"Kılıç!" Dünya telaşla içeri girdi. "Vuruldun mu lan sen?"

"Yok amına koyayım, keyfimden..." Konuşmaya devam edemedim çünkü nefesim kesiliyordu. "Sikeyim ya!"

Dünya birkaç adımda bana ulaştı. "Gardaşım! Gardaşım! Dur bak, dayan gardaşım."

"Dünya, bağıracağına çıkar beni buradan, belanı siktirtme." O telaşla beni çıkarmaya çalışırken bilincim yavaşça kayıyordu ve aklımda sadece onun güzel gözleri vardı.

Bu his, sırtımdan içeri girip belki de organlarımı parçalayan o kurşundan bile daha tehlikeliydi.

İNCİ ALTINSOY

Ahmet amcam hapsi boylamıştı. Türk medyasına Kanuni'den sonra ikinci en büyük "evlat katili" olarak adını altın harflerle kazımıştı. Sadece evlat katili değildi, aynı zamanda kardeş katiliydi ve yalnız değildi. Bu karmaşık cinayet aslında o kadar da karmaşık değildi, aslında her şey çok basitti. Sadece yeterince iyi görmek zordu. İnsanların bu kadar kötü olabileceğine inanmak zordu. Aynı kanı taşıdığım insanların bu kadar canavar olması korkunçtu.

İlk başta Aral ve diğerleri beni akıl hastanesine kapattıklarında buna inanmak istemiştim, bir deli olduğuma ve ailemin beni korumaya çalıştığına inanmak istemiştim. Bu senaryoda en az acı çekeceğim ihtimalin bu olacağı kesindi ama acıdan kaçmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Bu cinayetin üstünden üç hafta geçmişti, koskoca üç hafta. Kırahanlı'yı görmek bir yana, o sinir bozucu mesajlarından bile atmamıştı. Bazen başına bir şey geldiğini düşünüyordum, her şeye rağmen onun için endişelenmekten de ayrıca nefret ediyordum. Onu özlemekse asla kabullenmek istemediğim bir konuydu.

Şirket işlerine odaklanarak aklımı doldurmaya çalışıyordum. Henüz sıradaki kurbanıma geçmemiştim, her bulduğum kanıtla bu

işin içinde sadece ismi bile geçmiş olsa o kişiyi en acı şekilde cezalandıracaktım. Ailemi benden alanlar bunun bedelini en ağır şekilde ödeyecekti ve bana kalırsa aralarında en şanslısı Ahmet amcaydı.

"İnci Hanım toplantı başlayacağı zaman haber verin demiştiniz, başlamak üzere." Serpil'in sesiyle daldığım düşüncelerden çıktım. Ayağa kalkıp üstümdeki beyaz gömleğin yakalarını düzelttim, üç düğmeyi açık bırakmıştım ve bu da iyi bir dekolte görüntüsü oluşturuyordu. Arkamdaki mankene asılı duran pahalı ceketimi üstüme geçirdim, mini siyah dar eteğimle aynı yerde bitiyordu. Kırmızı rujumu tazelemedim, zaten yeterince tazeydi.

Uzun topuklularımla odamdan çıktım, asansöre binip toplantının olacağı kata indim. Bu katta sadece toplantı odası olduğu için epey sessizdi. Omuzlarım ve burnum dikti, annemin bana hep öğrettiği gibi. Toplantı odasının kapısını tam toplantı saatinde açtım, 15.00. İçeri girdiğimde herkes benden önce gelmişti. Aliye, Aral, Atlas ve diğer tüm hissedarlar buradaydı ama Kırahanlı yoktu. Ben içeri girdiğimde herkes memnuniyetsizce ayaklanmak zorunda kalmıştı.

"Hoş geldiniz. Oturabilirsiniz." Ceketimi çıkarıp sandalyemin arkasına astım, sandalyeye oturmadım. "Normal toplantı akışımızın dışında sizi buraya neden çağırdığımı merak ediyor olmalısınız."

"Evet, hepimiz çok meşgulüz ve sürekli kafana estiği gibi toplantı düzenleyemezsin İnci." Aral sinirle söylenirken bir elimi sandalyenin üstüne koydum ve ona kısa bir bakış attım.

"Evet, düzenleyebilirim. Sizi kara kaşınıza gözünüze çağırmıyorum abiciğim, bu şirketi düzeltmek için çağırıyorum. Gerçi sizin gibiler varken epey zor ama..." Son sözlerimi söylerken etkisini azaltmak için gülümsedim.

"Elbette öyledir İnci, konumuz neydi?" Muhsin amca, babamın belki de tek güvendiği arkadaşıydı.

"Bir genel müdür olarak bunu sorman çok doğal Muhsin amca ama yeterince iyi bir genel müdür olsaydın şirket bu halde

olmazdı." Muhsin amcayı karşıma almak istemezdim, burada belki benim de güvenebileceğim sayılı insanlardan biriydi ama ben babamın güvendiklerine güvenerek aynı hatayı tekrarlamayacak kadar kurnazdım.

"O nasıl söz İnci? Bir hatamı mı gördün?" Tüm yüz ifadesi bozulmuş, yüzü kızarmıştı.

"An itibariyle şirketteki tüm faaliyetleri, buna ilaç üretmek de dahil durduruyorum." Sözlerimin ardından içeride büyük bir kargaşa oluştu.

"Bu şirketin bir saat durması bile kaç milyon dolar zarar, senin haberin var mı?" Aral'ın bağırışıyla başımı onayla salladım.

"Ben kaybediyorum, size ne? Kayıplarınızı karşılarım, kimseyi mağdur etmem. Bu kararı neden aldığımı size açıklamak istiyorum."

"Böyle bir kararı tek başına alamazsın İnci, oybirliğine ihtiyacın var," dedi Adnan amcam. Sözümü kestiği için ona yandan bir bakış attım ve arkamdaki beyaz ekrana döndüm. Masadan bir tane kalem kaptım.

"Babamın vefatının ardından şirketin kâr marjında ciddi bir düşüş var..."

Aliye bağırarak sözümü kesti. "Çünkü babam her şeyi sana bıraktı! Bunun olacağı belliydi!" Yanındaki Cenk onu sakinleştirmeye çalışırken ben gülümsedim.

"Hayır ablacığım, öyle bir düşüş değil. Şirket para kazanmış, hatta hep olduğundan daha çok kazandığı aylar da olmuş ama hesaplama yapıldığında bu paranın nereye gittiğini anlamak güç." Konuşurken tek tek kendi hazırladığım tablodaki rakamları gösteriyordum.

Bu hesaplamayı doğru şekilde yapıp aradaki açıkları bulmam haftalarımı ve uykusuz gecelerimi almıştı.

"Amcam öz oğlunu, kendi şirketinden para kaçırdığı için öldürdükten sonra şirket için bu araştırmayı yapma gereği duydum. Si-

zin de gördüğünüz üzere tam yerinde bir karar olmuş. Bu açıkların nereye gittiği ortaya çıkana kadar tüm faaliyetleri durduruyorum. Birileri buradan para kaçırsın diye çalışmıyoruz hiçbirimiz, değil mi?" Onay beklercesine onlara döndüm, herkesten mırıltı tarzı bir şey çıkarken Aral ve Aliye sadece düşmanca bakışlar atıyordu.

"Sizce bu açığın sebebi ne İnci Hanım? Şüphelendiğiniz bir durum var mı?" Emre'nin sorusuyla başımı onayla salladım.

"Ama sizin ortaya çıkarmanızı istiyorum. Eğer bu hafta içerisinde bu açığı bulursanız bir haftalık kaybınızı kendi cebimden karşılayacak ve kimseye bir mağduriyet yaşatmayacağım. Ancak eğer olur da bir haftayı geçerse kayıp bir saati bile karşılamayacağım, şirket iflasa dahi gitse..." Sözlerim herkesin üstünde daha da gerginlik yaratırken Aral bunalmış şekilde gömleğinin üstünde kusursuz şekilde duran kravatını gevşetti. Ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı, şayet şirkette son günlerini yaşıyorlardı.

Onları şirketten gönderip göndermeme konusunda emin değildim. Eğer işten çıkarlarsa ve şirketin illegal işlere bulaştığı kanıtlanırsa her şey üzerime kalabilirdi. Burada teraziyi dengede tutmam gerekiyordu, acele etmeden somut kanıtlarla ilerlemem gerekliydi. Eğer onların şirketten para kaçırdığını kanıtlarsam şirketten göndermesem dahi elimde güçlü bir kozum olurdu. Para kaçıran insanlar pekâlâ illegal diğer tüm işleri de yapabilirdi.

"Bu aptallık olur, neden şirketi durduruyoruz? Her şey devam ederken araştırma yapalım," dedi orta yaşlardaki Mehmet Bey.

"Kararlarımı sorgulamayın. Bu şirket için kaç bin insanın çalıştığını sizden daha iyi biliyorum ama hiçbir haksızlığa tahammül göstermeyeceğim. Sonuçları ne olursa olsun. Bu şirket batsa dahi babam sağ olsun bana kalan mirasla bir ömür boyu sultanlar gibi yaşarım. Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok, kaybedecek şeyleri olanlar düşünsün." Aral ve Aliye ikilisine baktım, Cenk de en az onlar kadar gerilmişti. Gerçi Cenk diğerlerine göre daha şanslı durumdaydı, en azından her şeyi bu şirkete bağlı değildi.

"Bir haftalık süreniz an itibariyle başlamış bulunmakta." Ellerimi iki yana açtım. "Yerinizde olsam vakit kaybetmezdim."

"Peki o kişiyi bulduğunda ne yapmayı planlıyorsun İnci?" Muhsin amcanın sorusuyla gülümsedim.

"Bulunca görürsünüz." Daha fazla konuşmadım.

Toplantı odasından çıktığımda geride nasıl bir gerginlik yarattığımın farkındaydım ve bu hoşuma gidiyordu. Üstünde pırlanta işlemeleri olan saatime baktım. Eve uğrayıp kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyordu, bugün yorucu bir gün olacaktı.

Yüzümde gram makyaj yoktu, üstümde pahalı kıyafetlerimden biri de yoktu, hatta topuklu ayakkabılarım bile yoktu! Beni şaşkınca izleyen Angel'a baktım, büyük ihtimalle beni tanımakta zorluk çekiyordu.

Siyah bir tayt ve uzun kollu bir body, bir de spor ayakkabılar giyinmiştim. "Spor ayakkabıyla yürümek topukluyla yürümekten daha zor!" Ben söylenirken Angel beni dinliyordu.

Yürümeye çalışarak Angel'ın önünde iki tur attım. "Baksana! Bunlarla düzgün yürümek çok zor. Bu spor ayakkabılarla nasıl *cat walk* yapacak annen?" Angel miyavlayarak bana hak verdi. Oflayarak ayna karşısına geçtim. Dalgalı saçlarımı atkuyruğu yaptım. "Çok... Düz gözüküyorum. Neyse, bugün tanınmamamız gerekiyor." Angel bir kez daha miyavladı. "Yok anneciğim, sen tanınabilirsin. Seni götürmüyorum, kendimden bahsediyorum." Sözlerim hoşuna gitmemiş olacak ki kıçını dönüp odadan çıktı.

Son zamanlarda o da çok asabi olmuştu, veterineri kızgınlık dönemine girdiğini söylüyordu. E tek kızgınlık dönemine giren Angel değildi.

Asla tarzım olmayan, markasız bir bel çantası taktım. Telefonumu, rujun içine gizlenmiş çakı ve biraz da para attım içine. Çıkmadan önce Angel'a bir öpücük bıraktım. Daireden çıkıp asansöre

geçtim. Normal çıkıştan değil, otopark çıkışından çıkacaktım ama kendi aracımla değil. Motor kullanmayı bilsem çok havalı olurdu ama iki tekerli şeyler bana çok ürkütücü geliyordu. Safir'den otoparka eski model bir araba bırakmasını istemiştim ve o da söylene söylene bunu yaptırmıştı. Aslında bunu kendim de yapabilirdim ama olayların dışında duruyormuş gibi görünmem gerekiyordu.

Geçtiğimiz günlerde gördüğüm maskeyi çizdirmiş ve bu maskenin peşine düşmüştüm. Edindiğim bilgilere göre o gece köhne sokaktaki bir barda maskeli balo vardı. Maskeyle rahatça uyuşturucu kullanabiliyorlardı ve o gece herkes o maskelerden takmıştı. Bunu öğrenebilmek için epey araştırma yapmam ve saçma sapan insanlara para vermem gerekmişti. Sorun değildi, doğru yolda olduğumu hissediyordum.

Dikkat çekmeyen, eski model beyaz Clio'ya bindim. Otoparktan çıkarken etrafa bakındım, birilerinin evimin önünü gözetlediğine emindim ama kimse İnci Altınsoy'un böyle eski bir arabada olabileceğini düşünmezdi.

Lüks sokaklardan uzaklaşıp barın olduğu konuma sürdüm. Kırk dakikalık bir yolun ardından konuma ulaşmıştım. Arabayı park edip girişe yöneldim. Bir bar olduğunu anlamak bile çok zordu, sadece kapısında kırk dökük neon bir tabela vardı. *Kuyu Bar.*

Dışarıda bir adam zombi gibi geziniyordu, kapıda sadece deri ceketli iki genç adam vardı. Sokakta hiç güvenlik kamerası yok gibiydi, gözlerimi kısıp etrafa bakındım ve biraz ileride duran tekel bayisine baktım, onun kamerası vardı ve bu tarafa bakıyordu. Barın kapısına ulaştığımda kapıdaki adamın bakışları bana döndü, en ben olmayan halimi bile uzun uzun süzdüklerinde kimlik soracaklarını düşündüm. Gerçi bunu önceden düşünerek bir sahte kimlik de yaptırmıştım ama kimlik falan sormadılar.

Mal mal bana bakıyorlardı. "Geçebilir miyim?" Sorumla omuz silkti.

"Geç güzelim, bize ne soruyorsun?" *Keşke senin dişlerin de güzel ve beyaz olsaydı* demek için yanağımın içini ısırdım ve iki andavalın arasından geçerek bara girdim.

Böyle leş bir koku olamazdı! İçeriye bir adım attığım an koku ve havasızlık yüzüme çarpmıştı. İçerisi dışarısından daha beterdi. Eğlence mekânlarına alışkındım ama bu tür olanına değil. Uzun merdivenleri indikçe etraf daha da havasızlaşıyordu. Merdivenler bittiğinde gördüğüm manzarayla kendimi dışarı atasım gelse de ilerlemeye devam ettim. Kalitesiz bir ses sisteminden çıkan şarkı kesinlikle kulak tırmalıyordu. İlerledikçe bu karışık kötü kokuda sigara dumanı ve ter kokusu daha da ağır basıyordu. Tavanda bir disko topu vardı, etraf epey karanlıktı. Kabin demeye bin şahit isteyen bir DJ kabininden beyaz ışık etrafı aydınlatıyordu. Gençler çoğunluktaydı ama orta yaşlılar da vardı. İnsanların tipleri biraz... Değişikti işte.

Kalabalığın arasından sıyrılıp bara ulaştım ve bar sandalyesine oturdum. Her tarafında dövmeler ve *piercing*ler olan bir adam bana baktı. Genç olup olmadığından şüpheliydim, göz altlarında derin morluklar vardı ve saçı da aşırı seyrek olmasına rağmen uzundu. "Ne içersin?" Sorusuyla dişlerinin de tam olmadığını gördüm. Bu tarz bir yerde kokteyl söylemek absürt dururdu.

"Bira."

"Şişe mi fıçı mı?" İçmeyecektim ama yine de fıçıdan verdikleri bira bardaklarına dokunmak bile istemiyordum.

"Şişe."

"Elli lira daha pahalı ama?" Burada ifadesiz bir yüzle durmak ve İnci Altınsoy kişiliğimi susturmaya çalışmak çok zordu.

"Olsun," dediğimde arkasına dönüp dolaptan otuzluk bira çıkardı. Kapağını açıp önüme koydu.

Sanki eğlenmek için gelmiş gibi arada etrafa bakıyor, başımı hafif hafif sallıyordum. İçmediğimi de belli etmemek için bira şişesini genelde elimde tutuyordum. Bana bira veren barmen beni inceli-

yordu, böyle bir mekânda şu tipimle bile sırıtıyordum. Halbuki *frenchli* ojelerimi bile çıkarmıştım.

"Burada ne arıyorsun?" Sorusuyla gülümsedim.

"Hiç, geçerken uğradım."

"Buralılara benzemiyorsun?" Hesap sorar gibi bir hali vardı.

"Burası İstanbul, kimse birbirine benzemez." Başını sallayarak onayladı sözlerimi. "Aslında ben bir şey sormak istiyorum. Ne kadar süredir burada çalışıyorsun?"

Sorumla bir süre durup düşündü. Eli ensesine gittiğinde kollarındaki derin yaraları fark ettim. "Altı ay falan galiba." Bu yaralar veba hastalığından oluşmuş gibiydi ve buna uyuşturucu maddenin sebep olduğunu biliyordum. Ben arkadaş ortamında kullanırken arada içiyordum ve en pahalı şeyleri deniyorduk. Gerçi bu lanet şey altından bile olsa yine sonu buydu ama o çok daha beterlerini kullanıyor gibiydi.

"Burada daha önce maskeli bir eğlence olmuş sanırım?" Maskeli balo diyecekken kendimi zor tutmuştum.

Kan inmiş mavi gözlerini kısarak düşündü. "Evet, sanki olmuştu öyle bir şey."

"Hep yapar mısınız böyle etkinlikler?"

"Hayır, sadece bir kerelikti." Birden durdu ve bana olan bakışları değişti. "Mal almak için soruyorsan, sen bağımlıya benzemiyorsun kızım, çık git buradan." Tepkisi beni şaşırtmıştı.

"Hayır, sadece soruyorum. Daha önce kullandım ama bağımlı değilim."

Alayla güldü. "Hepimiz öyleyiz zaten."

"Gerçekten, en son ben de aylar önce kullanmıştım, ayrıca sen de epey seviyor gibisin. Neden beni göndermeye çalıştın?"

Omzuna astığı beyaz bezi tezgâhın üstüne attı. "Sevmek mi? Kim sever ki?" Hasta şekilde güldü. "Bu laneti kim sever? Keyfimden mi bu haldeyim sanıyorsun? Keyfimden mi otuzuma girmeden bir zombiye dönüştüm sence?" Gözlerimi kırpıştırdım, onu öfke-

lendirmemeli ve sorularımın cevaplarını almalıydım. "Ben bir esirim, buradaki çoğu insan gibi. Keşke sadece kendimi öldürüyor olsam, kendimi süründürüyorum ama bunu durduramıyorum. Her şeyin farkındayım ama yine de deli gibi ona muhtacım!" Gözlerini irileştirmiş, kafasını bana doğru eğmişti.

"Bırakmayı denedin mi?"

Gülerek uzaklaştı, dirseklerini tezgâha yasladı. "Her siktiğimin günü denedim, önce ailemi kaybettim, sonra sevdiğim kızı. Ben kimliğimi kaybettim ve şimdi buradayım. Bir esirim. Eğer bağımlı değilsen hemen buradan çık git kızım yoksa bak..." İleride duran kızları gösterdi, yaşları çok yoktu ama hepsinde ağır makyajlar ve neredeyse hiçbir yerlerini kapatmayan kıyafetler vardı. "Sadece ona bir parça kavuşabilmek için genç kızlar bedenlerini bu yaşlı ayyaşlara satıyor. Onlar böyle olmak istemezdi ama bu yoksunluğun bir tarifi yok güzelim. O yüzden şimdi çık git buradan." Değişik bir tip olduğunu ilk gördüğümde de fark etmiştim ama o sadece değişik biri değildi. O bir kurbandı.

"Buraya uyuşturucu almaya gelmedim. Sadece bira içiyorum."

"Beyni çalışmayan bir et parçasına dönüşmek istemiyorsan almazsın zaten."

Uzun zaman sonra ilk defa birinin beni gerçekten korumaya çalıştığını hissettim ve dayanamadım. "Teşekkür ederim. Adın neydi?"

"Mete ama genelde Met derler. Evet, pek şaşırtıcı bir kısaltma değil."

"Burası pek maskeli eğlence yapacak bir mekâna benzemiyor. Neden yaptınız?"

Etrafına bakındı. "Aslında evet, sadece bir kez yaptık. Bir şeyler duydum ama tabii çok bilmiyorum ben de. Bir işadamı gelmiş bizim Necdet abiye."

"Necdet?"

"Buranın sahibi işte. Takım elbiseli biri gelmiş, o gece için özellikle herkesin değişik bir maske takmasını istemiş, çalışanlara kadar.

Bunun için hem iyi bir ödeme yapmış hem de epey kaliteli bir mal dağıtmış kilolarca. Nedenini hiç bilmiyorum." Ben biliyordum. Biliyordum bilmesine de öğrenmek zor geliyordu her şeye rağmen.

"Necdet burada mı?" Sorumla işkillenerek nefesini sıkıntıyla verdi ve benden uzaklaştı.

"Ona hiç bulaşma, zaten bu gece yok." Ona dik dik bakmaya devam ettim. "Evine git kızım, belanı mı arıyorsun?" Ona aynı şekilde bakmaya devam ettim. "Öğrenip ne yapacaksın? Neden soruyorsun?"

"Söyleyemem ama önemli. Bana sadece onun nerede olduğunu söyle. Lütfen. Karşılığını vereceğim."

Bir süre karar vermeye çalıştı, uzun uzun düşündü. En sonunda da bardaki tahtayı kaldırıp bar kısmından çıktı. "Umarım başıma bela açmıyorsundur kızım." Normalde bana birisinin sürekli kızım demesine aşırı ayar olurdum ama adımı sormadığı sürece sıkıntı yoktu.

Mekânın arka tarafına yürüdük, kalabalıktan uzaklaştık ve bir koridora girdik. "Daha önce bir rehabilitasyon merkezine yattın mı?" Sorumla başını onayla salladı. "İşe yaramadı mı?"

"Yaradı ama sonra aileme daha fazla yük olmamak için oradan kaçmak zorunda kaldım."

"Sevgilin seni terk mi etti?" Duraksadı.

"Keşke, o da bağımlıydı." Daha fazla konuşmak istemezmiş gibi önüne döndü ve yürümeye devam etti.

"Aşırı dozdan mı kaybettin onu?"

"Hayır, ben yoksunluk krizine girdiğimde çok feci bir haldeyken bana mal aramaya çıktı, birinin malını çalmaya çalıştı ve vuruldu." Sözleri göğsümün ortasında büyük bir ağırlık yaratırken aslında bir şeyleri daha iyi kavrıyordum.

Bu lanetin ne kadar korkunç bir şey olduğunu yeni görüyordum.

Arkadaşlarla eğlenirken ne kadar da zararsız bir şey gibi görünüyordu... Nasıl da gencecik hayatları birer birer karartıyordu...

"Sana yardım edebilirim," dedim ama ne yapacağımı kendim de bilmiyordum. En azından tedavi olmasına yardım edebilirdim.

"Bana bir tek Allah yardım edebilir, o da bu rezil canımı alarak." Durduğunda ben de onunla durdum.

Kapıyı tıklatmadan açtı, geniş bir masada bir adam oturuyordu. Oda dışarıya göre biraz daha havadar olabilirdi, adam sigara içiyor olmasaydı. "Necdet abi bir kız geldi, seninle konuşmak istiyormuş."

Necdet elindeki paraları bıraktı, ellili yaşlarında göbekli bir adamdı. Bakışlarını üstüme çevirdi ve beni süzdü. "Neden?"

"Size bir sorum olacaktı."

Necdet alayla güldü. "Met sen belanı mı arıyorsun?"

Bir adım öne çıktım. "Cevabınızın karşılığını alacaksınız." Bel çantamdan bir deste para çıkarıp masanın üstüne attım. Adam parayı gördüğünde parlayan gözleriyle yerinde doğruldu ve karşısındaki koltuğu işaret etti.

Ben koltuğa otururken Mete de kapıyı kapattı ama dışarı çıkmadı, kapının önünde dikilmeye devam etti. Necdet dolar banknotlarından oluşan desteyi keyifle eline aldı. "Sorun hanımefendi."

"Burada bir maskeli parti düzenlenmiş, o partiyi kim düzenlemenizi istedi?" Necdet'in yüzü düştü ve parayı geri masanın üstüne bıraktı.

"Git buradan, belanı arama."

Çantamdan bir deste dolar banknotu daha çıkardım. "Kimseden korkmana gerek yok, karşısında kimsenin boy ölçüşmek istemeyeceği biri var. Her anlamda." Bir deste daha çıkardım.

"Küçücük bir kızsın, derdin ne senin?"

"Sadece sorularımın yanıtlarını almak." Böyle insanların karşısında üstünlük kurmak gerekiyordu ve ben de hiçbir zaman gereğini yapmaktan çekinmezdim. "O partiyi düzenlemeni kim istedi?"

"Tanımıyorum, ismini vermedi. Sadece para getirdi ve parti düzenleyip herkese maske taktırmamı istedi. Maskeleri de kendisiyle beraber getirmişti zaten. Eğer herkes bu maskeden takarsa bir o ka-

dar daha para getireceğini söyledi ki öyle de oldu. İçerideki herkese de kaliteli mallar dağıttı."

Bir deste daha çıkardım. "Başka? Başka ne istedi?"

"Bu kadar."

"Bir eve saldırmanızı istemedi mi?" Sorumla duraksadı Necdet.

"Hayır, sadece maske verdi. Biz de anlamadık olayı, adamın neci olduğunu falan ama çok da sorgulamadık." Yalan söylüyordu.

Cebimdeki telefonu çıkardım, ilk önce Aral'ın fotoğrafını açtım. "O adam bu muydu?" Başını iki yana salladı. Cenk'i gösterdim, yine olumsuzdu. Tek tek amcalarımı gösterdim, onlar da olumsuzdu. Gerçi hiçbirinin buraya bizzat gelmeyeceğini biliyordum ama her ihtimali değerlendiriyor ve her kapalı kapıyı zorluyordum. Atlas'ı gösterdiğimde adam duraksadı. "Bu vardı ama sessiz olandı, ilk görüşmede gelmedi, sadece parti gecesi paranın geri kalanını getirmek için geldi."

Atlas.

"Peki diğeri?" Sorumla yine çevirdim ekranı. Şirkette çalışan herkesin fotoğrafı vardı, sadece şirkette çalışan değil, Altınsoy ailesinde olan ve yakın olan herkesin.

"Buydu işte."

Ekranı kendime çevirdim ve kimi gösterdiğine baktım. Oğuz.

"Emin misin?"

"Evet, ilk görüşmeyi yapan bu adamdı. Eminim."

"Başka birini gördün mü?" Başını iki yana salladı.

"Tamam. Eğer biri buraya gelir, beni sorgularsa ve sen isim vermezsen bu numarayı ara. Sana açık çek vereceğim." Çantamdan bir kart çıkardım, kendi telefonuma ait olmayan bir numaraydı. "Sadece çaldırman yeterli olacak ve eğer ters bir şey yaparsan sadece burayı kaybetmekle kalmaz, canını da kaybedersin." Daha fazla konuşmasına müsaade etmeden kendimi dışarı attım. Mete de peşimden geliyordu.

Burada nefes almak gittikçe daha güçleşiyordu.

Şaşırmıyordum, herkesten her şeyi bekliyordum ve hiç olmayacak yerlerden darbe yiyeceğimi en başından beri biliyordum ama yine de acıtıyordu. Oğuz'un bu denklemde işi neydi? O belki de çıkarı olmayan tek kişiydi.

Ben dışarı çıkarken Mete de peşimden geliyordu, en sonunda bu lanet yerden çıktığımda birkaç adım atmıştım ki Mete bağırdı. "Kimsin sen?"

Dolu gözlerimi kırpıştırdım, ona omzumun üstünden baktım. Kırık dökük neon tabelanın altında durmuş, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bardan çıkan ve zombi gibi görünen insanlara baktım, en son Mete'ye çevirdim bakışlarımı. "Sizin bu hale gelmenize sebep olup bundan zengin olan birilerinin kanındanım. Özür dilerim."

Tekel bayisine yürüdüm ve onu arkamda bıraktım. Tekel bayisindeki adama çantamda kalan diğer dolar banknotlarını vererek kamera görüntülerini aldım. Yakın sokaklarda kameraya sahip başka mağazalar vardı ama hepsi şu an kapalıydı. Yan sokakta bir beyaz eşyacı vardı, ondaki görüntülerden de bir şeyler çıkabilirdi.

Dükkânın karşısındaki kaldırıma oturdum, sabaha karşı olduğu için hava epey serinlemişti. Yanağımda hissettiğim ıslaklıkla yağmur yağdığını sanarak kafamı gökyüzüne kaldırdım ama havada bir tane bile karabulut yoktu.

Ağlıyordum.

Ağlamaya devam ettim, farkında olduğumda daha çok ağladım. Ağladım... Ağladım da geçmişe dokunamadım, ağladım... Ağladım da sadece yaş akıttığımla kaldım. Ağladım... Ağladım da ilk defa utandım. Şatafatlı hayatımın ortasında kan dolu bir mirasla kaldım.

Zehre önce bal, sonra altın demişler.
Sefalete önce eğlence, sonra zorunluluk demişler.
Acıya önce hastalık, sonra kader demişler.
Zenginliğe önce başarı, sonra soy demişler.
Paraya önce âşığız, sonra taparız demişler.
Her şey demişler ama hiçbir şey edememişler.
Soysuz bir kandan bir imparatorluk inşa etmişler.
Masumun hakkını sofralarına meze etmişler.

Ceren Melek

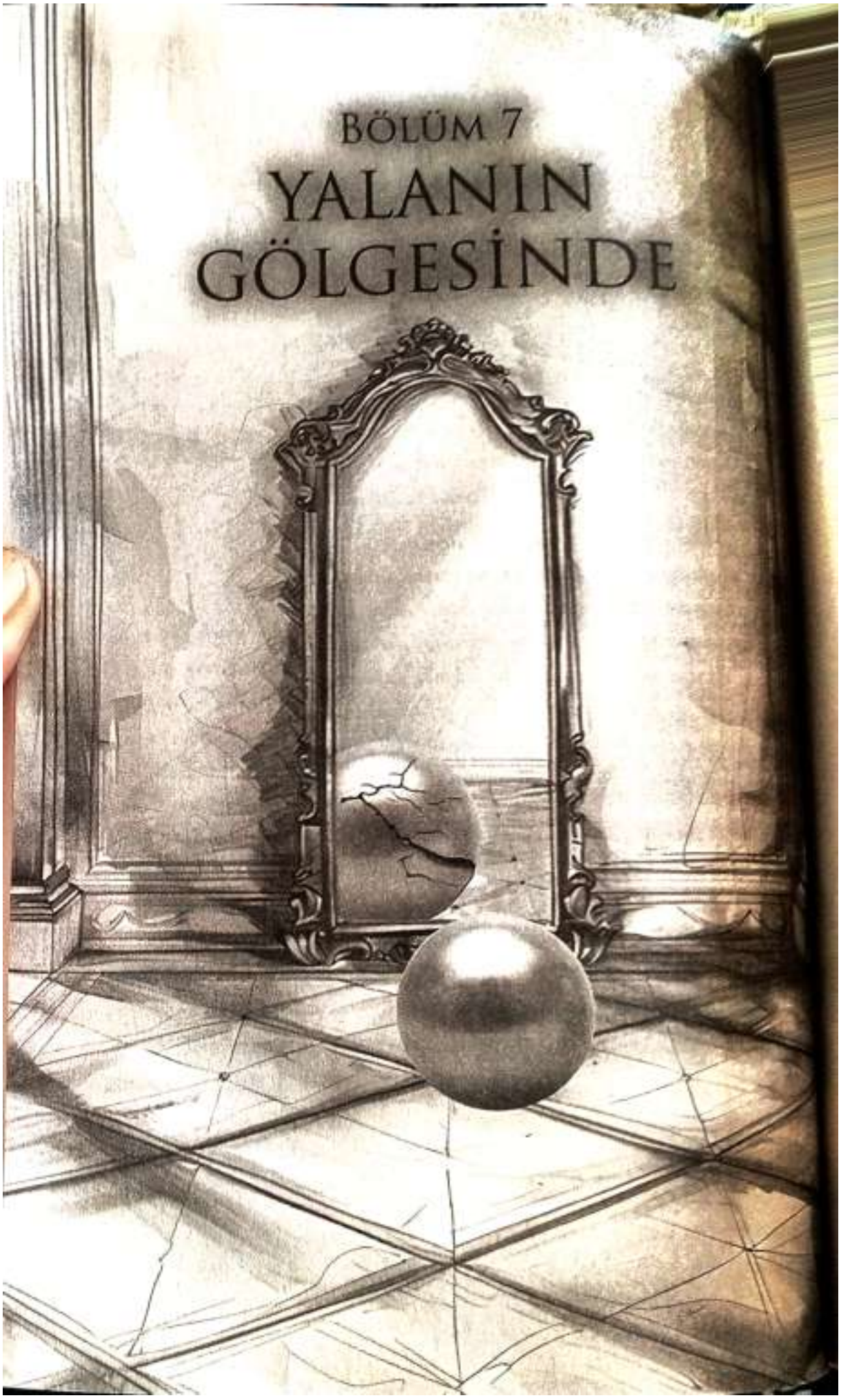
BÖLÜM 7
YALANIN
GÖLGESİNDE

YALANIN GÖLGESİNDE

Kimseye güvenmemem gerektiğini en başından beri biliyordum, buna uygun davranmaya da çalışıyordum. Gerçekten çabalıyordum. Ama kimseye güvenmemek çok zordu, kimse bunun bu kadar zor olacağını söylememişti.

Oğuz.

Ona güvenmiştim, belki körü körüne bağlı değildim ama kötü bir insan olduğunu asla düşünmemiştim. Her zaman çok anlayışlı, mantıklı ve düşünceliydi. Özellikle ailemin ölümüyle ne gibi bir bağlantısı olabilirdi ki? Ailemin ölümünden tek çıkar sağlamayacak kişi oydu belki de.

Ama karşımdaki kamera kayıtları aksini gösteriyordu. On saatten fazladır bilgisayarın başındaydım. Dün o barın etrafındaki tüm kamera kayıtlarını toplamış ve eve gelip izlemeye başlamıştım. Atlas ve Oğuz o bara gitmişlerdi. Oğuz cinayetten birkaç gün önce, Atlas tam cinayet günü...

Atlas pek zeki biri değildi, çabuk manipüle edilirdi. Ayrıca diğerleri kadar şirket yönetme sevdalısı değildi, sadece parayı severdi.

Kafayı yiyecektim, o kadar çok entrika vardı ki çıldıracaktım. Ailemi herkes öldürmüş olabilirdi, herkesin parmağı olabilirdi. Hep en yakınlardan şüphe etmiştim ama içten içe onların olmaması için dua etmiştim. Ama gereğinden fazla merhamet gerçeklere ihanetti.

Kırahanlı'nın sesi soluğu uzun zamandır çıkmıyordu, amacı neydi, neden sessizleşmişti, bilmiyordum ama bunun altından da bir şey çıkmasını bekliyordum.

Kollarımı kendime sardım, Angel'ı aradı gözlerim. Sanki onu aradığımı anlamış gibi koltuğun üstünden miyavladı. Gözyaşlarım arasından gülümsedim. "Annenin delirmesine çok az kaldı."

Elimin tersiyle gözyaşlarımı temizledim. "Ama merak etme, gerçekleri ortaya çıkarmadan, o gerçekleri ödetmeden delirmeyecek anne." Neyse ki Angel vardı. O da olmasa yalnızlıktan kafayı yerdim sanırım.

Ters duran telefonumun ekranını çevirdim, yüzlerce arama ve mesaj vardı. Neredeyse iki gündür tüm şirketi durdurmuştum, ilaç üretiminden dağıtımına kadar her şeyi. Bunu yaparken şirkette açık olduğunu bahane etmiştim. Evet, gerçekten açık vardı ama durdurma sebebim bu açıklar değildi. Şüphelerimdi.

"Lütfen baba, lütfen yapmamış ol. Bizi kanlı bir parayla büyütmemiş ol." Gün geçtikçe buna olan inancım tükeniyordu. Babamın kötü bir adam olduğunu düşünmek istemiyordum. Ama gerçekleri göz ardı edemezdim.

Bu kadar ihanetin ve kötülüğün içinde en ağırıma giden babamınki olmuştu. Kahramanım olan babam kötü adam olmazdı...

Tüm hayallerim başıma yıkılmıştı, bu en ağırıydı.

Evde nefesim daralıyor, duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Şu an özel uçağımla istediğim ülkede gezecek kadar özgürdüm ama bu özgürlüğün içinde kapana kısılmış gibi hissediyordum, hatta bir mahkûm gibi hissediyordum.

Çalan telefonuma baktım, Oğuz arıyordu. Vakit kaybetmeden aramasını yanıtladım. "İnci selam, nasılsın?"

"İyiyim Oğuz, sen?" Ses tonumu sabit tutmaya çalışıyordum, bir şey anlamaması gerekiyordu.

"Ben de iyiyim, şirkete gelmeyecek misin?"

"Hayır, iyi hissetmiyorum."

"Neyin var?" dedi hemen ilgiyle.

"Biraz hastayım sanırım. Bu hafta gelemeyecek gibiyim."

"İnci şirkette birinin hırsızlık yaptığını söyleyerek tüm faaliyetleri durdurmuşsun. Şirket şimdiden kaç milyon dolar zarar etmiş. Gelmen lazım."

"Hayır, gelmek istemiyorum. Üretime devam edilsin ama bunu Aral yapsın. Ben izne ayrılıyorum. Benden sonra söz hakkı Aral'ın, söyle ona devam etsinler." Sözlerimle şaşırdığı açıktı. Meydanı boş bırakmama şaşırıyordu.

Meydanı boş bıraktığım falan yoktu, sadece bu şirkette gerçekten uyuşturucu üretilip dağıtılıyorsa -ki daha fazla kör olmaya gerek yoktu, her şey yeterince açıktı- ve ben faaliyetlerin devamı için imza atarsam en büyük suçlu sadece ben olurdum. Zaten şirketin yönetiminin bende olması beni yeterince suçlu gösteriyordu.

"Sen ciddi misin şu an İnci?" Hem de çok ciddiydim. Şirkettekiler şimdiden kaytarmaya başladığımı ya da sıkıldığımı düşünecekti ve bu durum da işime gelecekti.

"Evet, ciddiyim." Her şeyi ortaya çıkarmak istiyorsam şirket üretime devam etmeliydi.

Göğsümdeki ağrı daha da arttı. Dünkü o genç adamı hatırladım, Mete... Met. O barın içindeki insanlar...

Uyuşturucu içmek bir tercih değildi, bu bir bataklıktı. Vicdanımın yükü bedenime ağır geliyordu.

"Sesin iyi gelmiyor, yanına geleyim, neredesin?"

"Hayır, iyiyim. Dinleniyorum. Dediklerimi yap Oğuz." Daha fazla konuşmasına müsaade etmeden telefonu kapattım.

İçinde olduğum lüks daireye baktım. Oturduğum yerden kalktım, odama giderken gözlerim duvarlardaki küçük çerçevelerde gezindi. Ailemle ya da tek olduğum fotoğraflar... Dünyanın her tarafından fotoğrafım vardı, hepsinde çok mutluydum. Odama girdim, dolabımı açtım ve birbirinden pahalı marka kıyafetlere baktım.

O çok sevdiğim kıyafetlerim gözüme o kadar pis geldi ki sanki çamura batırıp çıkarılmışlardı, üstlerinden kan damlıyordu. Dudağımdan kaçan hıçkırıkla dolabı geri kapattım.

Bunu açık açık yapanlar nasıl dayanıyordu! Nasıl masumların haklarını yiyerek, insanları bile bile zehirleyerek rahat rahat nefes alıyorlardı!

Güçlü durmam gerekiyordu. Bu işin sonunda hapiste ya da mezarda olmak umurumda değildi ama öncesinde hak edenleri gönderecektim... Hepsini.

Köhne sokaklarda yürürken bu sefer ilk geldiğim zamanki kadar dikkat çekmiyordum. Dünden beri üstümde olan tayt ve kapüşonlu *sweati* çıkarmamıştım. Tanınmamak için kapüşonu başıma örtmüştüm. Buraya Kılıç'la gelmiştim.

Sözde arkadaşı Dünya'yı ziyaret edecekti, acaba o da gerçekten arkadaşı mıydı?

Sokak arasında yürürken gördüğüm çocukla adımlarım ağırlaştı, yaşı ya on beş ya on altıydı. Gözleri kıpkırmızıydı, bir binanın merdivenlerine yaslanmıştı ve zombi gibiydi. Onun gibi binlerce çocuk vardı...

Önüme döndüm ve yürümeye devam ettim, burada ne yaptığımı bilmiyordum. Sadece biraz nefes almak ve yürüyüş yapmak istemiştim. Tanıdık binayı gördüğümde adımlarım ağırlaştı. Kılıç beni bu binaya getirmişti, Dünya'nın evi buradaydı. İçeri girip Dünya'yla konuşabilirdim ama kız kardeşi ve anneannesi vardı. Onların yanında ne kadar konuşabilirdim?

Düşünürken başımı kaldırmıştım ki sokağın sonundaki o evi gördüm. Kılıç o binada oturduğunu işaret etmişti, hatta direkt o ışığı açık evi işaret etmişti. Bu da bir yalan olmalıydı, Kırahanlı benden bile zengindi ve böyle bir sokakta işi neydi?

Yine de o binaya yürüdüm, binanın önüne geldiğimde demir kapının aralık olduğunu gördüm. Aralık kapıyı ittirdim ve binanın içine girdim. Merdivenleri çıktım, ışığı açık olan o daire bu olmalıydı. Kapıyı tıklatmak için elimi kaldırdım ama kapıya dokunur dokunmaz kapı açıldı. Binanın her tarafı dökülüyordu!

Kapıyı araladım ama içeri girmedim, bu sırada içeriden sesler duymaya başladım. Bu kalın bir erkek sesiydi, boğuk bir inlemeydi. "Biraz yavaş!" Bu nefes nefese konuşan kişi Kılıç'tı.

Kaşlarım çatılırken daha iyi duymak için eve bir adım attım. Kılıç'ın bir inlemesini daha duydum. Nefes nefeseydi. "Biraz aşağıdan!"

İçeride düşündüğüm şey mi oluyordu? Midem daha da bulanırken bir adım geriledim.

"Aa yeter be sen de... Elimde kalacaksın! Altı üstü vuruldun, üç haftadır iyileşemedin! Ne kıçının üstünde duruyorsun ne pansuman yaptırıyorsun! Sen bir üç hafta daha çekersin bunu!" Bu tiz ses bir kadına aitti ve hatta bu ses de tanıdıktı.

"Kürek gibi elin var Irmak! Kadın eli dediğin biraz nazik olur, siktin belamı." Çatık kaşlarım düzeldi. Evet, evet Irmak'tı. Sıla'nın sütü kesildiğinde Yiğit'i emziren Irmak.

Kılıç neden vurulmuştu ki?

"Sus lan, düzgün konuş benimle. Ayağımın altına almayayım seni! Vurulmasaydın, bana mı sordun vurulurken?"

"Of, tamam Irmak ya bitir de bırak beni."

"Yok! Seni hiçbir yere bırakmıyorum. Sen normalde dikkatsiz değilsin, kolay kolay vurulmazdın. Neden vuruldun?" Irmak'ın sorusuyla bir süre sessizlik oluştu. "O kız değil mi? Kafanı bulandırıyor senin. Âşık mısın sen bu kıza?"

Yine sessizlik oluştu. Umarım o kız bendim.

"Kılıç, yanlış yapıyorsun. Bu sadece bir görev olmalıydı."

"Ama değil Irmak. Hayatımın birkaç ayda ne kadar değiştiğinin farkında mısın? Bu görev yüzünden yüzünü görmediğim babamın mirasını kabul etmek zorunda kaldım, yalancı bir kimlik yarattım, birden Arslan Kırahanlı oldum. Sonra bu yetmiyormuş gibi Altınsoyların foyasını ortaya çıkarmak için İnci'nin koruması oldum! Şimdi yine oyuna devam etmek zorundayım, onunla evlenmek istiyormuş gibi yapmak zorundayım!" Elim ağzıma gitti, ses çıkarmamak çok zordu.

Ben neler duyuyordum şu an?

"İstemiyor musun?" diye sordu Irmak.

"Bu şekilde değil! Bir görev uğruna değil. Onun o güzel gözlerine bakıp onu kandırmaktan nefret ediyorum. Yakında istihbarattan da istifa edersem şaşırma."

"Kılıç kendine gel ve onun kim olduğunu hatırla. O İnci Altınsoy. Bu işin sonunda onu tutuklayan kişiler bizler olacağız."

"O masum," dedi Kılıç hızla.

"O şirketin sahibi, masum olması çok bir şey değiştirmez."

"Babası miras bıraktı, ne yapsaydı? Mecbur kaldı. Ya o daha o şirkette neler döndüğünün bile farkında değil! Şüpheleniyor ama babasına konduramıyor. İnci kötü biri değil, etrafında bir sürü kurt varken hayatta kalmaya ve ailesinin katilini bulmaya çalışıyor sadece. Irmak biliyorsun, tüm ömrüm bu kötülerin peşinde koşmakla geçti, kötü bir insanı tanırım. İnci tüm kötülüklerin tersinde, onun vicdanını bir görsen sen de ne demek istediğimi anlarsın."

"Sen boku yemişsin!" dedi Irmak nefesini vererek. "Senin yerinde olsam babadan kalan tüm mirası alır, İnci'yi de kaçırırdım."

"Görevime ihanet etmem Irmak. Ayrıca onu kaçırmama gerek yok, o masum ve bu er ya da geç ortaya çıkacak."

"O şirketi yönetmeye devam ettiği her yeni gün onun masumluğunun ortaya çıkma ihtimalini daha da köreltecek Kılıç. Bence yol yakınken kendine gel, ondan uzak dur ve sadece görevine odaklan."

Onları dinlemeye devam edecektim ama binadan gelen seslerle kendimi tamamen içeri attım, dar karanlık koridorda durdum. Evin kapısı açıldığında arkamdaki duvara biraz daha sindim.

İçeri giren kişi Dünya'ydı, kucağında da Irmak'ın bebeği vardı. Kafasını bir an çevirse beni görecekti ama çevirmedi. Söylenerek salona geçti. "Ya bu senin çirkin oğlun sürekli ağlayıp duruyor, başımı şişirdi." O salona geçtiği an ben de kapıyı açtım ve kendimi dışarı attım.

Oradan koşarak uzaklaştığımda kalbim hızla atıyordu. Farklı bir sokağa girerek en son nefes almak için durdum. Sırtımı bir duvara yasladım ve nefeslendim.

O Arslan değildi, o Kılıç'tı.

Gülmeye başladım, başımı duvara yasladım ve kahkaha attım.

Belki de her şey oyun değildi.

Belki de bu sefer biri beni kim olduğumun ötesinde, vücudumun, konumumum ve güzelliğimin ötesinde görmüştü. Belki de biri ilk defa beni ben olduğum için sevmişti.

KILIÇ ARSLAN KIRAHANLI

"İyileşmiyor siktiğimin yarası!" Daha önce de silahla yaralanmıştım ama hiçbirinin iyileşme süreci bu kadar uzun sürmemişti.

"Acaba neden? Sürekli *İnci İnci* diye sayıklayıp kendini yollara attığın için olabilir mi?" dedi Dünya ters şekilde.

Bu iyileşmeyen yara canımı sıkmaya başlamıştı. İnci'yi göremiyordum, bu aralar çok sessizdi. Birkaç göstermelik hikâye atmak dışında hiçbir şey yapmıyordu ve Mesih'in söylediğine göre şirkete bile gitmiyordu.

"Şu deliler ne yapıyor?" diye sordum telefonuyla uğraşan Mesih'e.

Telefonundan başını kaldırdı. "Aynılar, şu kedi olan çalışıp evdekilere bakıyor, bir tanesi hiç çıkmıyor evden, kızı hiç görmedim." Papatya'ydı görmediği. "Çakı denen manyak ara ara köpek kulübesinde yatıyor, geçen mahallenin köpekleriyle kavga etti ruh hastası, köpeklerin hepsi kaçtı. Tekin'i bulamıyorum, onlarla değil, o adamın altından bir şey çıkacak bence."

"Çok geçmeden kanlarını alıp test yapmalıyız," dedi Irmak hatırlatma yaparak.

"Hepsi o klinikte yıllarca yatmış insanlar, kanları öyle kolay temizlenmez," dedi Dünya da Irmak'ın kucağındaki Ayaz'a ters bir

bakış atarak. "Oğlun da çok çirkin, muşmula suratlı. Babası kim ki bu çocuğun? Hangi çirkin adamdan yani?"

Irmak birden hamile olduğunu söylemişti ama ne kadar zorlasak da çocuğunun babasını söylememişti. Dünya onun hamile olduğunu duyduğunda baygınlık geçirip üç gün hasta yatağından çıkamamıştı. Irmak'la bu konuyu yalnız da konuşmuştum, o çocuğun babası Irmak'a zarar verseydi zaten Irmak bize bırakmadan adamın götünden kan alırdı ama yine de ona defalarca yanında olduğumu söylemiş ve adamı öldürmekten beter edebileceğimi de eklemiştim. Irmak da Nuh demiş, peygamber dememişti. Son zamanlardaki en büyük sır buydu, Ayaz'ın babası kimdi? Irmak öyle erkeklerle çok takılan bir kız da değildi, hatta erkekleri pek sevmezdi. O yüzden bu durum hepimizi çok şaşırtmıştı.

"Düzgün konuş lan oğlum hakkında! Sensin o çirkin!" Irmak'ın sözleriyle gözlerim kısıldı.

"Ya bana çirkin demek için kör falan olman lazım güzelim. Ayrıca annesi bu kadar güzelken bu çocuk nasıl böyle çirkin olabilmiş, aklım almıyor." Ayaz en sonunda ağlamaya başladığında Irmak sabırla gözlerini yumdu. Ayaz'ı Dünya'nın kucağına bıraktı.

"Sen ağlattın, sen sakinleştir! Gidiyorum ben!" Irmak sinirle salondan çıktı.

"Bana ne ya! Gelsin çirkin babası sakinleştirsin! Yaparken bana mı sordun da ağlayınca bana veriyorsun?" Dünya bağırdıkça Ayaz daha çok ağlıyordu. "Tamam, çirkin değilsin, anneyi gıcık etmek için diyorum. Vallahi bak, gördüğüm en güzel bebe sensin. Zaten senin o annen o kadar güzel ki yani senin çirkin olma ihtimalin yok. Erkek adam güzel olacak da ne olacak? Ben güzelim de ne oluyor Ayaz? İnsanın bahtı güzel olsun."

"Dünya, siktin beynimi, çık dışarı," dedi Mesih sinirle. "Ağlayan bir bebekten daha fazla nasıl rahatsızlık verebilirsin, amına koyayım!"

"Çocuğun yanında küfretme pislik! Gel Ayaz, gidelim buralardan." Dünya en sonunda Ayaz'la birlikte salondan çıktı.

Irmak normalde üst katımda oturuyordu ama son geçirdiğimiz görevde yüzü ifşa olmuştu. Tehlike geçene kadar güvenliği iyi bir sitede kalmıştı ama o da bizim gibi bu sokaktan kopamamış ve tehlike geçer geçmez üst kattaki evine geri dönmüştü.

"Ayaz kaç aylık oldu?" Sorumla Mesih bir süre düşündü.

"Sekiz aylık falan herhalde."

"Dokuz ay da anne karnındaydı," dedim kısa bir hesap yaparak. Ayaz'ın babası konusunda şüphelerim vardı ama emin değildim.

"Şu an Ayaz'ın babasından daha büyük problemlerimiz var Kılıç," dedi Mesih gergince. Zaten bu herifin gergin olmadığı bi an yoktu.

"Neymiş?"

"Karabatak."

"O hapiste." Zaten o herifi yakalamaya giderken yaralanmıştım.

"Evet ama oğlu dışarıda. Araf Karabatak. Sana kafayı takmış durumda. Şimdi İnci seni ifşaladı ya, artık maalesef tanınıyorsun. O gün yüzünde maske vardı ama Karabatak senin kimliğini yine de çözdü. Maalesef senin kimliğini çözen sadece o da değil. İnci sikti attı bizim tüm planları."

"Kandırılmıştı, ben de bunu hak etmiştim zaten, zeki kadın." İç çektim. Mesih gözlerini kıstı ve sabır çekerek bana baktı.

"Kız hayatını sikti, hâlâ adı geçince uzaklara dalıyorsun! Bak bu Araf denen puşt hem senin Kırahanlı olduğunu hem de Kılıç olarak kim olduğunu biliyor. Sen adamın babasını hapse tıktın, senin baban da zamanında bunun amcasını öldürmüş sanırım." Kırahanlı meseleleri hiç ilgimi çekmese de bir Kırahanlı'ydım ve herkes de bunu biliyordu.

"O herif bir halt yapamaz bana."

"Ayrıca Kırahanlı ailesi daha görünür olmanı istiyor, şirketlerine gitmeni istiyorlar." Hayatımda hiç görmediğim babam ölürken mirasının çoğunu bana bırakmıştı çünkü.

Nefesimi sıkıntıyla verdim. "Halledeceğim," dedim sadece.

İnci'yi bir göreyim de her şeyi hallederdim. Mesih söylenerek salondan çıktığında telefonumu elime aldım, kaç gündür sıkılmadan dinlediğim şarkıyı yine açtım. Tarkan "İnci Tanem".

İNCİ ALTINSOY

İki gündür evden dışarı çıkmıyordum, kafayı yemiş gibi sürekli araştırma yapıyordum. Çok az uyuyor, pek bir şey de yemiyordum. Sık sık kahve, arada öğrendiklerimi kaldırmak için alkol tüketiyordum. Masamın üstü bitmiş sigara paketleriyle doluydu.

Safir'den Kılıç hakkında her şeyi bulmasını istemiştim ama gerçek Kılıç hakkında. Gerçekleri öğrendiğimi duyduktan sonra Safir bana Kılıç konusunda şeffaf davranmıştı. Kılıç gerçekten de kısa bir süre Safir'in korumasıymış ama burada da görevi Safir'i ifşalamakmış. Safir'i ifşalayan ve hatta Safir'in evinden asla çıkmamasına sebep olan kişi bile Kılıç'mış. Buna rağmen Safir ona öfkeli değildi çünkü onun görevini yaptığını söylüyordu.

Gerçek ismi Kılıç Avcı'ydı, yani annesinin soyadı buydu.

Artık değildi. Artık kimliği de değişmişti. Kılıç Arslan Kırahanlı olmuştu. Hakkında yeni öğrendiğim bilgiler ona olan ilgimi de heyecanımı da artırmıştı. Adam matruşka gibiydi, sürekli altından bir şey çıkıyordu.

Aynadaki yansımama baktım, kaç günlük paspal halimden epey uzaklaşmıştım. Şimdi her zamanki İnci Altınsoy gibi görünüyordum. Yine de ne kadar makyaj yapsam da çöken göz altlarımı yeterince gizleyememiştim. Güneş gözlüğümü taktım, Angel'ın başının üstüne bir öpücük bıraktım ve yola koyuldum.

Altınsoy malikânesine geldiğimde etraf sessizdi. Aliye ve Cenk'in düğünü yaklaşmıştı, kına gecesi yerine güzel bir davet vermeyi planlıyorlardı. Aliye hazırlıklarla uğraşıyordu, ben şirkete

gitmediğim için Aral'a gün doğmuştu ve yönetimi ele geçirmeye çalışıyordu.

Eve girdiğimde içerisi sessizdi, direkt üst kata çıktım. Bir şeyler bulabilme umuduyla önce Aliye'nin, sonra Aral'ın odasını karıştırdım ama elbette tertemizdi. En son Atlas'ın odasına geldim.

Öğle vakti uyanırdı, gündüzleri genelde uyurdu. Kapısını açtığımda onu uyuyor olarak görmeyi bekliyordum ama uyumuyordu. Kalın perdesi çekili olduğu için içerisi kapkaranlıktı. Oda biraz duman altıydı. Atlas odanın köşesindeki koltukta oturmuştu, yanında bir sürü boş içki şişesi vardı.

"Selam abiciğim." Yapmacık şekilde gülümsedim.

"Ne yapıyorsun burada?" dedi o da bana bakarak.

Konuşarak odanın içerisinde ilerledim. "Burası benim evim ya, hani siz ben izin verdiğim için buradasınız ya," dedim ve camın yanına ulaştım. Kalın perdeleri çektiğim an içeri büyük bir aydınlık girdi. Atlas koluyla gözünü koruyarak ışığa alışmaya çalıştı.

"Atlas, şu haline bak, bir zavallı gibi gözüküyorsun. Merak ediyorum, bu hayatta hiçbir amacın var mı? Aral'a bile senden daha çok saygı duyuyorum, emeli kötü olsa bile uğruna savaşacağı bir amacı var. Peki sen? Sen niye yaşıyorsun ki Atlas? İçiyorsun, yiyorsun, kızlarla takılıyorsun, sonra ertesi gün yine aynı şeyi yapıyorsun." Sözlerimle güldü.

"Bunu bana diyen sen misin İnci? Senin benden farkın ne?"

"Ben en azından ayık gezmeyi biliyorum." Gülüşü yavaşça soldu. Yatağına oturdum, gözlerimi ona diktim. "Atlas, sen neden yaşıyorsun ki?"

"Abini bu kadar sevmen gözlerimi yaşartıyor." Güldü alayla.

"Bu ailede sevdiğim kimse şu an yaşamıyor Atlas. Sen her zaman hissiz, böyle boş bir adamdın zaten. Etkisiz elemandın, hep de öyle kalacaksın." Onu sinirlendirdiğimi biliyordum. Hislerini sürekli içerek bastırmasından bıkmıştım. "Ailemiz öldürüldü Atlas, ailemiz canice katledildi. Katilleri bulunamadı, katilleri aramadınız bile!"

Gözlerini kaçırdı. "Polisler arıyor."

"Polisler arıyor." Tekrarladım onu ve alayla güldüm. "Bir gün çocuğum olursa umarım sizin gibi olmaz. Hiç mi kanına dokunmuyor ya? Hiç mi canın acımıyor? Hiç mi özlemiyorsun onları? Hadi Aral ve Aliye her zaman duygusuz oldu, her zaman işlerine gelen şeyleri sevdiler ama sen? Sen de mi Atlas? Bu sessizliğinin sebebi ne? Sana açık açık soruyorum. Vicdan azabından mı? Acıdan mı? Neden sessizsin Atlas."

Sessizliği devam etti. "O gece nerede olduğunu biliyorum Atlas. Senin çok zeki biri olmadığının farkındayım, manipülasyona açıksın. O yüzden sana bir şans veriyorum. Bak, ben onların katillerini mahvedeceğim, bu bir tehdit değil Atlas. Bak yemin ederim değil, olacakları söylüyorum. Hepsinin hayatını karartacağım. Eğer mantıklı bir açıklaman varsa sana inanacağım. O yüzden bana cevap ver! O gece o barda elinde o maskeyle ne işin vardı?" Gittikçe daha da geriliyordu, bu da doğru yere parmak bastığımı gösteriyordu.

Bir süre sessiz kaldı, sonra nefesini sıkıntıyla verdi ve gözlerime baktı. "Ben o geceyi pek hatırlamıyorum, sarhoştum ve arabayı ben kullanmıyordum. Korumalardan biri sürüyordu. Aral aradı beni, 'Yanımıza gelsene,' dedi. Ben de onun yanına gitmek için arkadaşlarımın yanından ayrıldım. Konum atmıştı şoföre ama şoför beni hiç bilmediğim bir sokakta bıraktı. Aralların orada olduğunu düşündüm, o kafayla öyle bir yerde ne arayacaklarını sorgulamadım ve içeri girdim. İçerideki herkes maskeliydi, bana da maske taktılar. Aral'ı bulamadım ve çıkmaya çalıştım ama oradan saatlerce çıkamadım."

"Neden? Neden çıkamadın?"

"*İyi bir mal var, denemelisin* dediler. Denedim, sonra olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Kendime geldiğimde arabadaydım, Aral ve Aliye başımdaydı."

"Sikeyim!" Sinirle ayağa kalktım. "O gece o zıkkımı ben de içtim diye beni akıl hastanesine tıktınız siz! O sırada sen..."

"Bak, Aral ve Aliye de hırslılar, kabul ama kendi anne babamızı öldürebileceklerine inanıyor musun sen İnci? Kendi abimizi?" Ben artık her şeye inanıyordum.

"Aral'ın gözü babamın ve abimin koltuğundaydı. Aral'ın gözü Sıla'daydı." Atlas son cümlemle hızla başını kaldırıp yüzüme bakakaldı.

"Saçmalama İnci..."

"Biraz az iç de etrafında olan bitenlere bak Atlas! Bak onların bu cinayetin içinde olduğuna ben eminim zaten, tek ihtiyacım olan şey somut bir kanıt. Bu işte yalnız değiller, amcamlar da dahil bu plana. Bu detaylıca düşünülmüş bir cinayet. Uyan Atlas! Annemiz, babamız ve abimiz katledildi! Ayıl artık! Ya da boş ver, içmeye devam et." Odasından sinirle çıktım.

Aşağı indim, bahçede gördüğüm tanıdık yüzle adımlarım yavaşladı. Güven hep olduğu gibi iyi görünüyordu. Kısık gözleri üstümde gezindi. "Oo İnci Hanım, uğramazdınız buralara."

"İşlerim vardı." Tam önünde durdum. "Biraz konuşalım mı?"

"Bir sorun mu var?"

"Evet, bir sürü sorun var. Keşke bir tane olsa. Ama benim merak ettiğim başka bir mevzu var. Aliye'yle aranda ne var? Ya da aranızda ne yaşandı?" Bakışlarını kaçırdı. İtiraz etmek için dudaklarını aralamıştı ki elimi kaldırarak onu susturdum. "Sakın inkâr etme Güven, salak olmadığımı en iyi bilen sensin."

Ofladı, kafasını havaya kaldırdı. "Onun iyi bir kadın olmadığını, hatta korkunç biri olduğunu biliyorum."

"Ama?"

Başını eğdi. "Ama onu ilk gördüğüm andan beri çok seviyorum. İğrenç bir karakteri var, sevilecek hiçbir tarafı yok ama yine de anlam veremediğim şekilde onu seviyorum."

"Yani uzun zamandır ona karşı hislerin var." Kısa bir süre düşündüm, aslında Güven her zaman onun yanında farklı davranıyordu. "Onun da sana ilgisi var, hiç gözlerini belertme bana öyle! Aliye'yi senden iyi tanıyorum. Aranızda bir şey geçti mi?"

Güldü. "İnci, o Aliye Altınsoy! Sen bu söylediklerine inanabiliyor musun? Onun benim gibi bir adama bakacağına inanabiliyor musun? O sadece amaçlarını önemser, o sadece onu yükseltecek kişilerin ismini aklında tutar. Benim ismimi burada çalıştığım üçüncü yılda öğrendi, sen neyden bahsediyorsun?" Bu kadarını tahmin edememiştim. Güven'in ona karşı bu kadar yüksek olduğunu asla tahmin edemezdim zaten.

"Evet, öyle olabilir ama yine de aranızda bir şeyler geçmiş. Hiç beni kandırmaya çalışma Güven." Bu sefer sessiz kaldı.

"Evet, onu seviyorum. Bunu duydun da eline ne geçti şimdi?"

"Peki beni? Onu mu daha çok seviyorsun beni mi?" Şaşkınca irileşti gözleri.

"Seni kardeşim olarak seviyorum."

"O anlamda demedim zaten Güven!" Bu herif bazen çok kıt oluyordu. "Aliye'nin ne kadar korkunç bir insan olduğu konusunda hemfikiriz. Senden bir şey isteyeceğim Güven, bana sadece sen yardım edebilirsin."

Bir süredir düşündüğüm bir konu vardı. İlk başlarda acı çekmemek için düşünmemeye çalışmıştım ama şimdiyse acı umurumda değildi, sadece katilleri bulma derdindeydim. Annem ve babam evimizin salonunda öldürülmüşlerdi, abimse bahçede, koruda öldürülmüştü. Abimin düşüş yönü eve doğruydu. Abim evden kaçar gibi değildi, sanki eve koşar gibiydi.

Ben bahçeyi gezerken Kılıç abimin öldürüldüğü yerden toprak örneği almıştı. Ona güvenmediğim için bu zamana kadar hiç sormamıştım ama artık sorabilirdim. Onu aradım, uzun uzun aradım ama açmadı.

Arabamı eve sürdüm, en azından Angel varken yalnız hissetmiyordum.

Eve vardığımda ayağımdaki topukluları fırlatırcasına çıkardım. Ben kapıyı açar açmaz Angel kapıya koşardı ama bugün koşmamıştı. Belki de yalnız değildi.

Salona girdim, ışık açık değildi ama dışarıdan vuran ışıklarla içerideki kişiyi görebiliyordum. Kılıç gelmişti. Elim ışığa gitti, salon aydınlanırken gözlerim üstünde gezindi.

Onu görmeyeli üç haftadan fazla olmuştu. Neresinden vurulduğunu anlamak için onu inceledim ama görünürde bir şeyi yok gibiydi. Kucağındaki Angel'ı seviyordu. Üstünde siyah bir kot ve siyah bir tişört vardı. Hep olduğu gibi çok iyi görünüyordu, hatta hep olduğundan bile daha iyiydi.

"Evime izinsiz girmeyi kesmelisin."

"Sen bu kapının şifresini değiştirene kadar izinsiz olduğumu düşünmeyeceğim," dedi o da beni süzerken.

"Neredeydin? Görünmüyorsun bir süredir?"

Omuz silkti. "Mafya işleri işte. Altınsoy ailesini bitirmekle ilgili planlar falan yapıyordum." Halbuki ne kadar belli ediyordu! Nasıl anlamamıştım bu zamana kadar? "Asıl sen neredeydin? Günlerdir şirkete gitmiyormuşsun."

Yanına oturdum. Gerçek kimliğini bildiğimi ona belli etmeyecektim. "Sürekli beni mi izletiyorsun sen?"

"En son bir anlaşma falan yapıyorduk, evlenecektik hani?" Soruş şekli beni güldürdü. "Beni kandırdın mı yoksa?"

"Kılıç, biriyle evlenmek istesem bu senden başkası olmaz sanırım." Bakışları ağırlaştı. "Ama Arslan'la değil. Kılıç'la. Korumam olan, zengin olmayan, on bin dolarcık maaşla çalışan."

"On bin dolarcık mı? Ben işe başladığımda dolar yirmi lira değildi, şu an kırka yaklaştı."

"Zenginsin, hâlâ para hesabı yapıyorsun bana. Tamam, öyle olsun işte. Timur hayır cevabından anlamamakta ısrarcı. Tek o da değil ki her gün bana başka talip geliyor."

"Kim geliyor? Kim onlar?" dedi hemen çatılan kaşlarıyla.

Omuz silktim. "Aman, kimse kim. Seninle sevgili rolü yapacaksak benim dediklerimi yapmak zorundasın yoksa sana uymam. Mesela bu hafta sonu Aliye'yle Cenk'in davetine benimle gelecek-

sin. Beraberliğimizi burada duyuracağız. Sonra başka isteklerim de olacak. Ben seninle evleneceğimi düşündürerek ailemi çıldırtacağım, taliplerimden kurtulacağım. Sen niye istiyorsun bunu? Sadece Kırahanlı intikamı için mi yani?"

"Yok, ben direkt seni istiyorum," dedi kara gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Güzel dudaklarını öpmeyi, sabahları kokunla uyanmayı, yaptığın gevezelikleri dinlemeyi, bana cilveyle şarkı söyleyişlerini izlemeyi, o ela gözlerinle beni izlemeni..." Bu kadar ayrıntılı bir cevap beklemiyordum.

Yutkundum, etkisi altına girmemeye çalıştım. Bunları da görevi için mi söylüyordu?

"Hani bizim evin bahçesinde, abimin cesedini bulduğumu söylediğim yerden toprak örneği almıştın ya, o toprağı ne yaptın? Araştırttın mı?" Konuyu aniden değiştirmem şaşırtsa da çabuk adapte oldu.

"Evet, araştırttım. Toprak tam da tahmin ettiğim gibi sonradan oraya yerleştirilmiş. Şimdi nereden çıktı bu? Ayrıca aileni öldürenler şüpheli listesinde en başta değil miyim ben?"

Başımı iki yana salladım. "Yok, sen sevişmek istediklerim listemin en başındasın ve teksin." Kaşları havalandı, dudaklarında tatlı bir sırıtış oluştu. "Ama Kılıç öyle, Arslan değil. O şüpheli listemde." Sırıtışı hızla kayboldu. "Peki, toprağın nereye ait olduğu tespit edilebilir mi?"

"İmkânsız. Sadece hangi iklime ait olduğu tespit edilir."

"Anladım." Önüme döndüm. Eli saçlarıma gitti, Angel onunla yeterince özlem gidermiş olacak ki kucağından kalkmıştı.

"Çok durgunsun İnci tanem, neyin var?" Bu birkaç gündür, ailemi kaybettiğim o ilk zamanlardakinden daha yoğun bir buhran yaşıyordum. Kimse geçekten neyim olduğunu sormamıştı. Bu yüzden soruyu duyar duymaz çenem titremeye başladı. "İnci..." Çenemden tutup yüzümü kendisine çevirdi. Dolu gözlerimi izlerken koyu gözlerine bulutlar düştü. "Neyin var güzelim?"

Omuz silktim, başını bana doğru eğdi. "Yapma Kılıç, sen benim düşmanım değil misin? Neden nasıl olduğumu merak ediyorsun ki?"

"Düşman," dedi kısık sesle hafif alayla. "Sikmişim düşmanlığını, o güzel gözlerinden akan bir damlaya tahammülüm yok."

"Yine kandırıyor musun beni?" diye sordum çatallaşan sesimle.

"Ben seni hiç kandırmadım. Evet, yalan söyledim ama kandırmadım."

"Yalan söylemişsen kandırmışsın demek işte."

"Değil işte be güzelim." Duraksadı. Sanki ağzına çok söz geliyor da o da o sözleri tutmaya çalışıyor gibiydi. "Değil."

"Neden buradasın peki Kılıç?"

Kısa bir an gözlerini yumdu. "Bir insanın ağzından ismimi duyduğumda mutlu olacağımı söyleseler gülerdim. Şimdi gülünecek halimle karşındayım İnci. Özledim, seni çok özledim." Konuşurken çenemi yavaşça okşuyordu. Yüzümü o koca eline yasladım.

"Bu da yalandır belki," dedim onun nabzını ölçerek.

"Ne kadar zeki olduğunu ikimiz de biliyoruz, yalanla gerçeği ne kadar iyi ayırt edebildiğini de," dedi imalı şekilde.

Başımı iki yana salladım. "Konu sevgi olunca aptallaşıyorum. Belki de ailemi öldürmüş bir adamdan sevgi bekliyorum."

"Aileni öldürmedim İnci. Sana yaptığım tek kötülük hayatına girmekti, emin ol."

"Hayır, en büyük kötülüğün bu değildi."

"Neydi peki?" diye sordu merakla.

"Alıştırmandı. Üstelik komik kısmı ne biliyor musun Kılıç? Her şeyi bilmeme rağmen benim de alışmamdı." Yüzümü okşamaya devam etti.

"Senle ben İnci tanesi, bu kadar yalanın ve oyunun içinde belki de tek gerçeğiz. Ve hep de öyle kalacağız, sonuç bizi nereye götürürse götürsün." *Sonuç bizi nereye götürürse götürsün*, yani bir gün her şey bittiğinde ben tutuklansam ve ölsem bile... "Kırahanlı ailesi ve

Altınsoy ailesi düşman olabilir, isterlerse birbirlerini parçalasınlar, sikimde bile değil. Sen asla benim düşmanım olamazsın."

"Bugün çok terbiyesiz konuşuyorsun."

"Yaa... Öyle mi? Daha hiç terbiyesiz konuşmaya başlamamıştım oysaki." Sözleriyle kıkırdadım. O tenimi okşarken günlerdir doğru düzgün uyku uyumadığım için mayışmaya başlamıştım.

Beni çenemden tutup göğsüne çektiğinde gözlerimi kapattım. Yarası neresindeydi, bilmiyordum ama ona çok ağırlığımı vermemeye çalıştım. Bunu özlemiştim, onu tamamen Kılıç olarak görmeyi ve göğsüne sokulmayı...

Onun güzel kokusuyla zaman kavramını kaybederken bilincimi de kaybediyordum. En son beni kucağına aldığını hissettim. *Yaralısın, dur* demek istedim ama diyemedim, diyemezdim. Sadece ona biraz daha gömüldüm.

Kılıç, İnci tanesini paramparça etmişti ama İnci tanesi onu paramparça eden darbeleri bile sevmişti.

Uyandığımda yatakta yalnız olmayı bekledim ama yalnız değildim. Kılıç yataktaydı, uyanmıştı ve beni izliyordu.

"Gitmedin mi?" Duyduğu soruyla dudakları büzüldü.

"Gitmemi mi isterdin?"

Başımı iki yana salladım. Aramızda uzun bir sessizlik oluştu. "İstiridyeyi bana neden verdin Arslan?"

"Yine Arslan olduk." Nefesini sıkıntıyla verdi. "Anahtarı yok çünkü... İstiridyenin değişik bir mekanizması var, zorlandığı an içindeki bilgileri yok edecek bir mekanizma. O anahtar da büyük ihtimalle ailendeydi. Yani bir tek sen bulabilirsin."

Ama anahtarı bulamıyordum, aklıma herhangi bir şey bile gelmiyordu.

"Kahvaltı hazırladım, bir şeyler ye İnci, çok zayıflamışsın."

"Çirkin mi olmuşum?"

"Bana mümkün olacak şeyleri sor," dedi tatlı bir sırıtışla.

"Bu akşam saat tam sekizde Altınsoy malikânesine gelebilir misin?"

Sorumla kaşları çatıldı, büyük ihtimalle sebebini düşünüyordu. "Gelirim, sen beni cehennemin dibine çağır, oraya bile gelirim."

"Babamla abimin senin hakkında konuştuğunu duymuştum, *Arslan Kırahanlı geldi* diyorlardı. Daha önce neredeydin ki?" Sorumla derin bir nefes aldı. Aslında bu sorunun cevabını cidden merak ediyordum. Öz babası varlığını epey geç öğrenmiş, öğrenir öğrenmez de onun için bir kimlik mi hazırlamıştı? Ona sormak istediğim çok soru vardı ama soramıyordum.

Gerçek kimliğini öğrendiğimi bilmemeliydi.

Çalan telefonuyla sorumdan da kurtulmuş oldu. Komodinin üstünde duran telefonunu aldı ve aramayı yanıtladı. "Efendim Asaf?" Asaf kardeşiydi, geç tanışmış olsalar da aralarında sıkı bir bağ var gibiydi. "Tamam, anladım, geliyorum." Konuşmayı çok uzatmadan aramayı sonlandırdı ve bana baktı. "Akşam orada olacağım." Artık yataktan kalkması gerekiyordu ama o beni izlemeye devam ediyordu.

"Tamam, git artık Kırahanlı."

Kırahanlı demem onu yataktan kaldırmaya yetmişti. Odadan çıkmadan önce son kez bakışları üstümde gezindi. Ne söyleyecekse kelimelerini yuttu ve odadan çıktı.

O evden çıktığında ben de odamdan çıktım. Kapımı açtığım an lezzetli kokular burnuma doldu. Köşede mamasını yiyen Angel'a baktım, Kılıç'ı gördüğünde onun da keyfi yerine geliyordu. Sağlam bir kahvaltıya ihtiyacım vardı, şeytanlık yapmak beni bugün epey yoracaktı.

Büyükten küçüğe doğru gidiyordum, sırada Saffet ve Sabri amcamlar yani ortanca amcamlar vardı. Onların işlerini birlikte halledecektim çünkü amcalarım arasında birbirlerine en yakın olanlar onlardı. Birlikte çok fazla ortak iş yaparlardı. Saffet amcamın biricik kızı Yeliz'i aradım. Çok geçmeden aramamı yanıtladı.

"İnci hayret, sen beni arar mıydım?"

"Aa niye öyle diyorsun Yeliz, bunu Melis dese anlarım da biz sık sık konuşmuyor muyduk? Yani başımıza gelen son olaylara kadar."

"Haklısın, ailemiz zor zamanlar atlattı." Ailemiz değil, ailem. Onlar da zor zamanları atlatamadılar. "İstanbul'a Aliye'nin daveti için geleceğim, o zaman görüşelim."

"Olur, çok iyi olur hatta. Ben de bugün Saffet amcayı ziyaret edecektim zaten." Bir yandan Kılıç'ın benim için özenle hazırladığı kirazları yerken bir yandan da konuşuyordum.

"Aa öyle mi? Neden?"

"Ya çok kârlı bir iş var. Biliyorsun, biz ilaç sektöründeyiz, bu inşaatla ilgili. İnanılmaz bir proje için amcamların adını verdim."

Bir süre ses vermedi. "Tam bir iş kadını olmuşsun desene."

"Elimden geleni yapıyorum, ilaç kısmı beni biraz baydı. Şimdi bu epey yüksek bütçeli bir iş ve inanılmaz kazançları olacak. Daha çok AVM, rezidans tarzı bir şey isteniyor, isteyen kişinin adını tam veremiyorum. Amerikalı bir şirket ama işi sağlam yerel bir şirketle ortak yapmak istiyorlar. Amcamlar bence bunu duyunca epey heyecanlanacak."

Yeliz işlerle ilgili konuşmaktan nefret ederdi ama işin sonunda para varsa onun da ilgisini çekerdi.

"Sabri amca ortak işleri pek sevmiyor ki biliyorsun," dedi yeni aklına gelmiş gibi.

"Sabri amca ortak olmasın o zaman, Saffet amcayla gireriz işe. Babanla bugün konuşacağım, bu işi kaçırmalarını istemiyorum, bizim ailemizin adı kesinlikle bu işte altın harflerle yazılmalı."

"Haklısın," dedi kararsız şekilde.

"Ortaklık işleri bu yüzden sıkıntılı. Bak babama, ailesine hisse verdi ama onları asla şirkete tamamen ortak etmedi. Bu yönden babamı alkışlıyorum. Sizin şirket de çok başarılı ama şöyle düşün, siz dört kardeşsiniz. Ee Sabri amcanın zaten beş tane çocuğu var. Yani birden dokuz ortak olmak zorunda kalabilirsiniz, bu çok korkunç. Zaten inşaat mühendisi olan Saffet amcaydı, Sabri amca nerede

bir yetenek görse oraya yerleşir. Bak, kimseye söyleme ama bana Sabri amca epey sizin sırtınızdan geçiniyor gibi geliyor. Saffet amca olmasaydı şirketiniz bu noktada olur muydu? Hiç sanmıyorum. Neyse, umarım bir sıkıntı yaşamazsınız. Öyle işte, epey işim var, sana da haber vereyim dedim."

"Yok yok, çok haklısın, ben de aynı senin gibi düşünüyorum. Annemle bu konuyu kaç kez konuştuk. Sabri amcanın bir işe yaradığı yok ama en büyük projelerde kendi adı geçsin istiyor. Haksızlık yani bu." İşte buna bayılıyordum! İnsanların hırslarını bulup o zaaflara oynamaya. Para işin içine girdiğinde kimse iyi olmazdı.

"Evet, can sıkıcı bir durum ama üzülme. Eminim hallolur, kendine iyi bak canım. Geldiğinde görüşürüz." Sırıtarak telefonu kapattım.

Elimde somut bir kanıt olup olmaması umurumda değildi, ailemin ölümünden çıkar sağlayan herkesin sonunu getirecektim. He tabii o somut kanıtları da bulacaktım, asıl acıyı o kanıtlardakilere yaşatacaktım.

Saffet amcaya gitmeden önce Sabri amcamın evine gelmiştim. Üstümdeki krem rengi takım elbiseyle oldukça resmi görünüyordum ama dudağımdaki uçuk kırmızı rujla o resmiyeti biraz da olsa kırmaya çalışmıştım.

"İnci, ne kadar da şık olmuşsun," dedi Nilüfer yenge beni görür görmez gülümseyerek. O da diğerleri kadar samimiyetsizdi ama ona içtenlikle gülümseyip sarıldım.

"Teşekkür ederim Nilüfer yenge, işlerim vardı da geçerken Sabri amcayla konuşmak istedim."

"Haber verdim geldiğini, geliyordur şimdi."

"Melike nasıl? Vural'a olanları atlatabildi mi?" Sorumla yüzü düştü.

"Pek değil ama atlatacak."

"Sabri amcayla iş hakkında konuşacaktım aslında, çalışma odasına geçebilirim," dediğimde Nilüfer yenge epey şaşırmıştı çünkü ben pek işler hakkında konuşmazdım.

Sabri amcanın odasına çıktığımda amcamla sanki çok özlemişim gibi selamlaştım ve karşısındaki koltuğa geçip oturdum. "Hayırdır İnci? Sen buralara pek uğramazdın, hele de iş için." Babam kadar göbekli olmasa da göbeği vardı, saçları epey seyrekti. Her şeye rağmen Altınsoy genlerinin getirdiği bir karizmaya sahipti.

"Evet, uğramazdım. Ama artık büyümem gereken o yerdeyim ve çabalıyorum."

"Duyduğuma göre günlerdir şirkete gitmiyormuşsun, böyle mi çabalıyorsun?"

"Aslında ben de bunun için geldim. Sabri amca, sen dünyanın en iyi üniversitelerinden birinde ekonomi okumuş adamsın, ben bu işin içinden çıkamıyorum. Bana yardım etmeni istiyorum." Ellerimi masanın üstüne koyup hafifçe irileştirdiğim gözlerimle sanki buna çok muhtaçmışım gibi gözlerine baktım. Ondan yardım istemem onu elbette onore etti.

"Sizde hisselerim çok cüzi miktarda İnci, kendi şirketimle ilgilenmem gerek. Elimden geleni yapmaya çalışırım yine de ama nasıl bir yardım istiyorsun?"

"Amca halimize bir baksana! Ailemizin üstünde karabulutlar geziyor. Babam öldürüldü, katilleri hâlâ ellerini kollarını sallayarak etrafta geziyor. Önce Cemil senin damadını öldürdü, sonra Ahmet amcam oğlu Cemil'i öldürdü. Ne hale geldiğimizin farkında mısın? Şu an birbirimize destek olmalıyız. Hisselerim bana yetecek düzeyde, ayrıca yakında Arslan Kırahanlı'yla nişanlanmayı ve hatta evlenmeyi düşünüyorum. Onunla evlendiğimde hisselerini sana vereceğim. Yüzde yirmilik bir hisseden bahsediyorum." Sözlerimle gözleri kısıldı, şimdi onu heyecanlandırmıştım. Çünkü SoyFarma'nın yüzde yirmilik hissesi bile onların tüm mal varlıklarına bedeldi.

Eli çenesine gitti, gür sakallarını okşarken düşünüyordu. "Za-

ten Saffet amcayla ortaklığa daha ne kadar devam edebilirsiniz ki? Saffet amca şimdiden bireysel işler yapmaya başlamış. Bence ortaklığı bırakmanız ikiniz için de en hayırlısı." Sözlerimle kaşları hızla çatıldı.

"Ne? Ne bireysel işi?"

Sanki ağzımdan önemli bir şey kaçırmış gibi elimi ağzıma götürdüm. "Bugün Yeliz'le konuştuk, o sırada bu yakında yapılacak bir AVM işinden bahsetti. Haberin yok muydu Sabri amca?" Yüzü renkten renge girmişti.

Bana cevap vermedi, öfkeyle düşüncelere dalarken sessiz kaldı. "Ya şu an çok kötü hissettim, umarım yanlış bir şey söylememişimdir."

"Yok kızım, aksine iyi oldu bunu söylediğin. Kırahanlı'yla gerçekten evlenecek misin?"

"Evet."

"Kırahanlı ailesi tehlikeli bir aile kızım, dikkatli ol. Arslan Kırahanlı daha düne kadar ortada yoktu, birden çıktı. O yüzden pek güven vermiyor. Ama tabii iki aile arasındaki suların durulması açısından iyi olabilir bu evlilik. Hem sana ilgisi olduğu da belliydi zaten. Hakkında hayırlısı olsun, ben her zaman buradayım."

"Teşekkür ederim amca. Senden bir şey daha rica edebilir miyim?"

"Tabii kızım.

"Şimdi biliyorsun hesap kitap işlerinden pek anlamıyorum. Bizim şirkettekileri kontrol ediyorum ama bana geldiğinde tablo çoktan hazırlanmış oluyor. Şimdi bilmediğimi söylersem benimle alay ederler, küçük görürler. Sende hazır olan herhangi bir örnek var mı? Sizin şirketten falan da olur, sadece nasıl yapıldığını öğrenmem yeterli." Cümlelerimin sonunda masum şekilde gülümsedim.

"Var tabii, hatta şurada olması lazım." O masanın üstündeki dosyaları kurcalarken sakince bekledim. En sonunda bana bir dosya uzattı. "Bu bizim şirketin geçmiş hesaplamalarının olduğu dos-

ya, epey ayrıntılı hazırlamıştım. Anlamadığın bir şey olursa beni ara. Tabii ilaçlar çimentolara benzemez ama olay zaten hesabı çözmen." Amcama gülümsedim.

"Ya bir tanesin Sabri amca, teşekkür ederim." Gülümseyerek ayaklandım. "Sabri amca, Ahmet amca hapse girdikten sonra onunla hiç konuştun mu? Onun çok fazla siyasi bağlantısı var, bu konunun üstünü neden örtmedi sence?"

"Canı acıyor, kendi oğlunu öldürdü." Söylerken bile irkilmişti.

"Doğru, Sabri amca sana bir şey daha söylemem lazım. Ahmet amca babama ölmeden önce bir mesaj atmış. *Bugün ölmek için güzel bir gün kardeşim* demiş, neden böyle demiş?" Sabri amca duyduğu soruyla bana bakakaldı. Bu yeni bir şey öğrenmenin şaşkınlığı değildi, daha çok endişeydi.

"Ne? Emin misin kızım?"

"Evet, benim de kafam çok karıştı. Anlam veremedim, sana sormak istedim. Biliyorsun amcalarım arasında en sevdiğim sensin." Son cümlemle onu yumuşattım. "İkisi arasında bir anlaşmazlık mı vardı?"

"Bilmiyorum İnci," dedi konuyu kapatmak istercesine.

"Peki, teşekkür ederim amcacığım." Elimdeki dosyayla odasından çıktım. Yüzümdeki sahte sırıtış kaybolurken elimdeki dosyaya baktım.

Her şey planlarıma uygun gidiyordu.

Aral'ın bu bir haftada beni bininci arayışı falandı. Arabamı sürerken en sonunda aramasını yanıtladım. Telefonum arabaya bağlıydı.

"Sonunda telefonunuzu açabildiniz hanımefendi! Kıyamet kopuyor İnci! Ve sen ortada yoksun."

"Yoruldum, işlerim var ayrıca. Her gün şirkete mi gelmem gerek?"

"Evet İnci! Eğer beceremiyorsan işleri bana bırak."

"Ben yokken bence işleri yeterince güzel yönetiyorsun, amacım seninle zıtlaşmak ya da kötüye giden adımızı daha da kötüye çekmek değil! Ben bu aile için çabalıyorum Aral, senin aksine güç peşine düşmedim. Skandallarımız bitmiyor ve ben çok yoruldum. Bak, ben işleri düzeltmeye çalışıyorum. Sen de biraz işimi kolaylaştır artık."

"Nasıl çalışıyorsun?"

"Nişanlanmayı kabul ediyorum." Sözlerimle şaşırdı.

"Neden?"

"Böylesinin ailemiz için daha iyi olduğunu görüyorum," dedim bir yandan da sırıtırken. "Hatta bu akşam bunu toplanıp kesin olarak konuşalım."

Kısa bir an sessiz kaldı. "Doğru karar kardeşim." Sesindeki sevinci çok net hissetmiştim.

Salak.

Timur'la nişanlanmayı kabul ettiğimi sanıyordu.

Halbuki sonrasında çok daha açıkça aldığım bir evlenme teklifi vardı. Üstelik hem Kırahanlı hem istihbarat ajanı olan bir adamdan, bir de dazlak tabii. İç çektim.

Aral sanırım karar değiştirmemden korkup hızla telefonu kapatmıştı.

Sırıtışım genişledi, bu akşam fazlasıyla eğlenecektim. Gelecek planlarımı yerine oturtmak için biraz taşlarla oynamam gerekiyordu.

Yine telefonum çalmaya başladı, bu sefer arayan rehberime kayıtlı olmayan bir numaraydı. Yanıt vererek karşımdaki kişinin kim olduğunu anlamaya çalıştım.

"Merhaba, ben Taner Taşkıran. Aslında şirketinize uğradım ancak yoktunuz. Sizinle bir süredir görüşmeye çalışıyordum. Numaranızı sekreterinizden aldım." Adı da soyadı da tanıdıktı. Hafızamı zorlayarak onu çıkarmaya çalıştım.

"Merhaba, bana sormadan numaramı almanız hoş bir davranış değil Taner Bey."

"Aslında biraz aciliyeti olan bir durum."

"Ne gibi bir aciliyet?" dedim merakla.

"Telefonda konuşabileceğimiz bir konu değil, müsaitseniz buluşalım."

"Peki, konum gönderirim," diyerek telefonu kapattım.

Hem arabaya bağladığım telefonla görüşmeler yapıp hem de yola odaklanırken arkamdaki siyah aracın tam yirmi dakikadır beni takip ettiğinin farkındaydım.

Siyah film olduğu için arabanın içini göremiyordum, plaka da özel değildi. Peşimdekiler zaten bitse şaşardım.

Restoranın önünde durup rujumu tazelerken beni takip eden araba hâlâ peşimde mi değil mi diye anlamak için dikiz aynasından baktım ama kimseyi göremedim. Arabadan inip restorana geçtim. Lüks restoran öğle vakti olduğu için biraz kalabalıktı.

"Randevunuz var mıydı?" dedi girişteki genç kadın önündeki tablete bakarak. Kafasını kaldırıp beni gördüğündeyse önce şaşırdı, ardından da gülümsedi. "İnci Hanım, hoş geldiniz."

"Hoş buldum Dilan, iki kişilik bir masa alabilirsem çok mutlu olurum ama müsaitlik yoksa sorun değil." Kız önce adını bilmeme şaşırdı, sonra da yaka kartına bakarak gülümsedi.

"Size her zaman müsaitiz," dedi kız da sevecen şekilde.

Dışarıdan ne kadar burnu havada görünsem de değildim, yani en azından hak edene değildim. Ve böyle göründüğüm için de insanlar beni nasıl bir yelloz sanıyor, bilmiyordum ama insan gibi konuştuğumda şaşırıyorlardı. Annem bana nezaketi, babam bana alçakgönüllü olmayı öğretmişti.

İçeri girdiğimizde kalabalık masaların yanından ilerlerken üstüme dönen birkaç bakışı hissediyordum. Dilan'ın bana yer göstermesine gerek kalmadı çünkü Taner Taşkıran yerinden kalkarak gülümsedi. Siması da tanıdıktı ama yine de kim olduğu hakkında emin değildim. Siyah saçları, beyaz teni ve mavi gözleriyle epey dikkat çekici bir adamdı.

"Arkadaşımın yanına geçiyorum, teşekkürler." Kız gülümseyerek yanımdan ayrıldığında ben de Taner'in yanına ulaşmıştım.

Uzattığı eli sıkarak karşısındaki sandalyeye yerleştim. "Gördüğüm kadarıyla epey hızlısınız." Sözlerimle güldü.

"Evet, her konuda öyleyimdir," dedi bakışları yüzümde açık bir beğeniyle gezinirken.

"Benimle konuşmak istediğiniz konu neydi?" Bu sırada yanımıza gelen garsona siparişlerimizi vermiştik. Hırbo yüzünden hâlâ aç geziyordum.

"Aslında uzun zamandır sizinle görüşmek istiyordum. Babanız ve abinizle ortak işlerim oldu, başınız sağ olsun. Olanlar için çok üzgünüm. Aytekin'le bir ilacı almak istiyorduk ancak bu ilacı almamız sürekli engellendi. İlacı Soyfarma'ya ben önermiştim." Gri takım elbisesi, yeleği ve düzgün tıraşıyla tam olarak resmi ve şık duruyordu. Mavi gözlerini kısmıştı.

"Tam olarak ne ilacı?"

"Etkili bir kemoterapi ilacıydı bu, ben hâlâ onaylar için uğraşıyorum sayılır ama ilacın sağlık bakanlığına takılma sebebi güvenilir olmaması değil. Birileri bunu engelliyor, ben rakip firmalardan şüpheleniyorum." Bana uzattığı dosyayı elime aldım.

İlacın etken maddeleri, yan etkileri ve neden onay alamadığına dair sayfalarca yazı vardı.

"Buradakiler sadece bahane, bize bu ilacı bilerek vermediler."

"Siz de benimle bu konuyu konuşuyorsunuz çünkü..."

"Çünkü Aytekin vefatından önce bu olayla uğraşıyordu, başı dertteydi." Sözleriyle gergince yerimde doğrulup dirseklerimi masaya yasladım.

"Kim tarafından bu dert? Biliyor musunuz?"

"Tahminlerim var ama olay biraz karanlık, büyük isimler işin içinde."

"Kim bu büyük isimler?" dediğimde o da öne doğru eğildi.

"Bir sürü isim var, ben sadece birini biliyorum." Konuşurken sesi kısıktı. "Safir diye bir mafya babası da dahil, diğerlerini bilmiyorum ama onun kadar güçlü olduklarını biliyorum." Fısıldayarak konuşuyordu çünkü herkes Safir'den konuşmaya, hatta bahsini açmaya bile çekinirdi.

"Kim ki bu adam?" dedim tanımıyormuş gibi.

"Büyük bir bela olduğu için evinden çıkamadığını biliyorum, tüm ülke adamın peşinde. Yıllardır evinden çıkmadığına dair söylentiler var. Zaten hapis yemiş zamanında, nasıl bilmiyorum ama hapis hayatına evde devam etmiş." Bunları zaten biliyordum ama kimse Safir'in asıl sırlarını bilemezdi.

"Neden bu işin içinde peki?" Sözlerimle biraz daha eğildi bana doğru.

"Aytekin bunu araştırıyordu, onun ve diğerlerinin neden bu işe bulaştığını. Bu araştırmanın üstüne öldürülmesi bana şüpheli geliyor."

"Bana bütün bunları neden anlatıyorsunuz?"

Arkasına yaslandı. "Hâlâ ilacı istiyorum, aynı şekilde neden bu ilaca ulaşmamızın bu derece engellendiğini öğrenmek de."

"Ret almış bir ilaç için tekrar başvuru sağlayabilir miyiz peki?" Sözlerimle başını onayla salladı. "O zaman tekrar deneyelim ve kimlerin işine gelmediğine daha yakından bakalım."

"Bu biraz tehlikeli olabilir İnci Hanım." Hanım kelimesini bir tek seksi, sahte korumamda seviyordum sanırım.

"Bu ilacın üretici firması Almanya olarak gözüküyor," dedim dosyaları incelerken. "Bizim sık sık iş yaptığımız bir firma." Duraksadım. Dosyayı kapattım ve Taner'e baktım. "Daha önce hangi ilaçlarda SoyFarma'yla çalıştınız?"

Onun söylediği ilaç isimlerini bir kenara not aldım. Zaten istatistikleri incelediğimde son zamanlarda SoyFarma'daki yeni ilaç üretimi neredeyse sıfırdı, hatta dışarıdan alınan ilaçlar da aynı şekil-

deydi. Elimizdeki ilaçlara hiçbir çeşit katamamıştık ama ne hikmetse kazancımız katbekat artmıştı. Belki de birileri ilaç alınmasını engellemeye ve şirketi daha çok karanlık tarafa çekmekle uğraşıyordu.

Tam konuşacağım sırada yemeklerimiz servis edilmeye başlamıştı. Kadehlerimiz doldurulurken şarap Taner'in o pahalı gri takımına döküldü.

Hışımla yerinden kalkarken bağırıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun? Dikkat etsene!" O nazik ve kibar adam birden kaybolmuş, tam bir dağ ayısı gelmişti.

Tam ona laf sokmak için dudaklarımı aralamıştım ki gördüğüm kişiyle durdum. Kara Kedi'ydi. Üstünde beyaz bir gömlek, siyah bir pantolon vardı. Kısa siyah saçlarını da ensesinde toplamıştı, yüzündeki tüm metalleri çıkarmıştı.

"Özür dilerim," dedi o da sakinliğini korumaya çalışarak. Beni fark ettiğinde kızgın ifadesi hızla silinirken şaşkındı.

"Bu takımı ömrün boyunca çalışsan alamazsın sen! Bu ne dikkatsizlik?" Artık bağırıyordu. "Müdürünü çağır bana." Kara Kedi ne yapacağını bilemez halde dururken arkasından bir adam geldi.

Sanırım müdürü olan adam kızgınlığını belli etmemeye çalışıyordu. "Kusura bakmayın, neler oluyor efendim?"

"Garsonun üstümü mahvetti!" Ben hepsinden daha çok şaşkındım, altı üstü bir kıyafetti ve kimsenin kalbinden daha önemli değildi. Elbette etrafımda bu tarz insanlarla dolu büyüdüğüm için ikiyüzlülere alışkındım. Sadece ilk gördüğümden beri centilmen geçinen adamın birden çirkefleşmesiydi beni şaşırtan.

"Kusura bakmayın efendim, çok özür dileriz. Hemen halletmeye çalışacağız. Sen de kovuldun!" O da Kara Kedi'ye dönüp sesini yükselmişti.

Daha fazla dayanamayarak yerimden kalktım, önce kadehimden bir yudum alıp sonra da kadehin kalanını Taner'in o pahalı takımının üstüne doğru fırlattım. Ardından Kara Kedi'nin elindeki şişeyi alıp göbekli müdürün başından aşağı döktüm.

"Sen de ömrün boyunca çalışsan kendine karakter alamazsın Taşkıran," dedim ona küçümseyici bir bakış atarak.

Kara Kedi'nin elinden tutup peşimden sürüklerken Kara Kedi bir ara arkasına dönüp onlara ortaparmak çekmişti.

Dışarı çıktığımızda elini bıraktım, tam konuşacağım sırada Kara Kedi boynuma atladı. Bana sıkı sıkı sarıldığında içimde oluşan sıcaklıkla gülümsedim. Sarılışına sıkıca sarılarak karşılık verdim.

"Kahramanımsın sen benim he! O ne havalı sahneydi be kızım, ben bunu ömrümün sonuna kadar unutmam artık. Aynı filmlerdeki gibiydi."

Güldüm. "Sen ne yapıyorsun burada?"

"Çalışıyordum," dedi restorana yüzünü buruşturarak bakarken. "Gerçi buna çalışmak denmez, bu bildiğin modern kölelik! Allah belamı versin akıl hastanesini özledim. En azından kalacak yer vardı, yemek beleşti. Böyle hayat mı olur, amına koyayım? Sabah kalk, üç saat trafik çek, sonra gel on iki saat eşek gibi çalış ama aldığın ücret kirana bile yetmesin! Böyle hayat mı geçer..."

"Neden bana gelmedin?" dedim onun sözünü gergince keserken.

Omuzları düştü. "Zaten bizim için o kadar şey yaptın, seni daha çok zora sokmak istemedik."

"Beni bir notla bırakıp gittiniz!" Bu sırada vale arabamı getiriyordu.

"Başın belaya girmesin dedik. Zaten her şeyi yaptın, daha ne yapacaktın?" Araba önümüzde durduğunda Kara Kedi bir anahtara bir arabaya bir de bana baktı.

"Bu bebek senin mi?" O konuşurken kapıyı açmıştım binmesi için. Başımla işaret verdiğimde sırıttı.

"Ehliyetin var mı?" dediğimde başını onayla salladı.

"Var," dedi neden sorduğumu anlamayarak. Ben yolcu koltuğuna oturduğumda şaşkın şaşkın suratıma bakıyordu. "Hadi canım!" Bağırışı etraftakilerin ilgisini çekmişti. "Şaka yapıyorsun." Kafamı iki yana salladım ve kapıyı kapattım.

Hevesle sürücü koltuğuna geçti. Anahtarı aradı eli ama ben düğmeye basarak arabayı çalıştırdığımda *vay be* dercesine kafasını salladı.

"Vay anam babam, burası resmen bir harika." Hayretle arabanın içini inceliyordu. "Bu araba değil, bu uzay gemisi, bu çok başka bir boyut." Arabayı çalıştırdığında el frenini de bulamamıştı çünkü o da tuşluydu. "Hayat işte, bak beş dakika önce garsondum, şimdi ömrüm boyunca çalışsam alamayacağım bir arabayı sürüyorum. Vay babasını ya, ben kadere inanıyorum."

"Papatya nerede?" dedim merakla.

"Evde, o da çalışmak istedi de izin vermedim. Biri temas ettiğinde kriz geçiriyor."

"Çakı nerede?"

"O ilk başta bizden ayrıldı, Tekin de onunla gitmemiz için ısrar etti ama gitmedik. Çakı sonra geri geldi ama almadık, ev kış kadar, yer yok. Çakı'ya köpek kulübesinde yer yaptım."

"Neden bu hale geleceğinize bana gelmediniz siz? Orada olmak benim yanımda olmaktan daha mı iyiydi?"

"Ne diyorsun kızım sen?" dedi şaşkınca. "Senin evinde hissettiğim kadar ömrü hayatımda rahat hissetmemişimdir. Sadrazamın sol taşağı gibiydim!" Yüzümü buruşturarak ona baktığımda güldü. "Ciddiyim, tenime daha önce hiç o kadar kaliteli şeyler temas etmemişti, yatağını demiyorum bile. Suyun bile bir değişikti."

"Özel filtreler kullanıyorum," dediğimde bana dehşet içinde baktı. "Ne sanıyorsun? Böyle mükemmel bir cilde sahip olmak kolay mı? Neyse, sür bakalım evinize."

"İşimden de oldum, neyse kıçım çıkıyordu zaten."

"Benim evimde çalış," dediğimde şaşırdı. "Yanımda kal, ben de size maaş vereyim."

"Temizlik, yemek için falan mı?"

"Yoo, yanımda olun işte." Kırmızı ışıkta durduğumuzda bana deli görmüş gibi bakıyordu, onun da deli olması dışında bir sorun yoktu.

"Neden ki?" Sorusuyla omuz silktim.

"Yalnız olmayı hiç sevmiyorum," dediğimde sessizleşti.

Yol boyunca konuşmuştuk, bana restoranda yaşadığı olayları anlatmıştı. Telefonuma gelen mesajlara baktığımda Burçak'ın benimle ilgili haberleri gruba attığını gördüm.

Türkiye gündemine girmiştim yine. Oflayarak içeriğine baktığımda gördüklerimle sinirlerim bozulurken güldüm. Müdürün kafasından aşağı şişeyi boşalttığım yeri koymuşlardı sadece.

"İnci Altınsoy rezillikleri bitmiyor! Bu sefer de bir emekçiye saldırdı!"

Haber başlığı bile beni çıldırtırken detaylara indim.

"Çapkınlıkları ve sürekli farklı erkeklerle samimi olmasıyla bilinen ünlü şımarık güzel İnci Altınsoy, ünlü bir iş insanıyla romantik bir yemeğe çıktığı sırada yemeği beğenmedi ve çalışan garson emekçinin başından aşağı şişe döküp mekânda olay çıkardı! Öncesinde de Taner Taşkıran'la fazlasıyla samimi pozlar verdi!"

Sesli okuduğum için Kara Kedi de şoke olmuştu. "Oha lan! Yalana bak, orada olmasam inanacağım," dedi duyduklarına inanamazken.

Altında Taner'le masada yüz yüze baktığımız bir fotoğraf vardı ama çekim açısından dolayı fazla yakın duruyorduk.

Tam zengin piçi, emekçiye saldırmak ne demek? Tutuklasınlar bunu!

Tam bir kaşar ya, her gün başka adamla.

Bu kızı takip edenin zekâsından şüphe ediyorum. Bence bu kızın baya psikolojik sorunları var, akıl hastanesine yatması gerek.

Daha bir sürü bu tarz yorum vardı.

"Nasıl sakin kalıyorsun? Gel hepsini bulup dövelim." Kara Kedi bunu söylerken çok ciddiydi.

"Alıştım, boş insanlar işte," derken telefonla uğraşıyordum.

"Dava falan açıyor musun?"

"Daha önce açmadım ama gözüme kestirdiğim birkaçı için adli işlemler başlatıldı."

"Bunları da etsene," dedi hemen. "Al şunların donuna kadar!"

"Donlarına ihtiyacım yok, ağzı olan konuşur, hangi birini susturacağım? Susmasınlar zaten, böyle görünmek işime geliyor," dediğimde beni anlamaya çalışarak sessiz kaldı ama büyük ihtimalle anlam veremiyordu.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Geçenlerde çektiğim bir bikinili fotoğrafım vardı, onu post atıyorum," dediğimde şaşkınca suratıma baktı. "Sen şimdi bikiniden sonra gör linçi."

"Hoşuna mı gidiyor?" dedi şaşkınca.

"Hayır, hem de hiç. İnsanların hakkımda konuşmasını bırak, düşünmesinden bile nefret ediyorum ama zorundayım. Hiçbir şeyi umursamayan sürtük olmak benim en başarılı maskem." Sözlerimde dürüsttüm, onlarla konuşurken rol yapmamayı seviyordum zaten.

"Sen sürtük falan değilsin, asıl sürtük onlar. Koduğumun sürtükleri!" Benim telefonuma doğru eğilerek küfretmesi beni güldürdü, bunu yaparken gözlerini de yoldan ayırmıyordu. "Yalnız maşallah senin kasa da kasa he," dedi bikinili fotoğrafıma bakarak.

"Şu sırayla atacağım, bak," dedim ama bakayım derken öndeki arabaya haddinden fazla yaklaşınca vazgeçtim.

Fotoğrafları post atıp telefon ekranımı kapattım.

"Şuraya bak, daha yarım saat önce garsondum, şimdi Ferrari sürüyorum."

"Bu Lamborghini," dediğimde kafa salladı.

Kırahanlı mesaj atmıştı. Yazdığı tek şey şuydu.

Taner Taşkıran?

Bi' bitmediler.

Ona cevap vermedim. Telefonumun ekranını kapattım. Bu sırada Kara Kedi bizi fazla döküntü olan sokaklara getirmişti. Kulübeye benzer bir yerin önünde durduğunda kaldıkları yerin burası olduğunu anladım.

"Sen inme istersen, üstün başın kirlenmesin," dedi Kara Kedi beni süzerek.

"Saçmalama," diyerek indim arabadan.

Evin önüne ulaştığımızda birden üstüme biri atladı. "Prensesim! Kahramanım! Bizi kurtarmaya geleceğini biliyordum." Bu Çakı'ydı.

Gülerek sarılışına karşılık verdim. "Beni senin rahat koltuğundan koparıp köpek kulübelerine attılar prensesim!" O başını göğsüme yasladığında ben de kıkırdayarak saçlarını okşadım.

"E gelseydiniz."

"Gelecektim, vallahi gelecektim, bu pis kedi bırakmadı," diyerek bana daha çok sarıldı. "Bizi bir daha bırakmayacaksın değil mi? Beni de al!" Artık neredeyse ağlar gibi konuşurken Kara Kedi onu ensesinden tutarak benden uzaklaştırdı.

Evin kapısı tam kapanmıyordu bile, Kara Kedi ayağıyla iteklevyerek açtı. Tek gözdü, Papatya tüpün yanındaki battaniyenin üstünde kitap okuyordu. Burası yaşanılabilecek bir yer değildi.

Papatya kafasını kaldırıp beni gördüğünde gülümsedi. Saçları biraz daha uzamıştı, bu görüntü gülüşümü genişletti.

"İnci gelmiş!"

"Size çok kızgınım, beni bırakıp gittiniz ama evet, sizi almaya geldim." Sözlerimle üçü de şaşırdı. "Burada kalamazsınız!"

"Olmaz İnci, ciddiyim. Başına bizim yüzümüzden bela açmanı istemiyoruz," dedi Kara Kedi. Papatya da istemese de başını sallayarak onu onayladı.

Çakı ise koluma yapıştı yine. "Ben değilim, al beni götür, al beni al!"

"Hadi hazırlanın! Hemen gidiyoruz. Çok işim var, itiraz duymak istemiyorum." Kara Kedi kararsızca bir süre yüzüme baktıktan sonra pes etti.

Onlar hazırlanırken Çakı sevinçten havalara uçuyordu. "Yemin ederim senden gittiğimizden beri duş bile alamadım doğru düzgün! Dün bir yağmur yağdı, dışarı çıkıp temizlenmeye çalıştım! Çok zor günler geçirdik! Ya ben tımarhaneye geri döndüm de beni almadılar! Beni *alın içeri* diye yalvardım!"

"Oraya gittin ve seni kaçak olduğun halde almadılar mı?"

"Evet, nedenini anlamadım. Kaydım falan silinmiş, benim adımda bir hasta yokmuş. Vallahi göt gibi kaldık ortada. Neyse ki zengin bir deli arkadaşım var," diyerek bana tekrar sarıldı.

Zaten üstündeki kıyafetler dışında doğru düzgün eşyaları yoktu. "Ama bunun iki kapısı var," dedi Papatya arabama bakarak.

"Şu koltukları öne çekip arkaya geçebilirsiniz, pek rahat değil ama." Bir yandan da geçmeleri için koltuğu öne eğdim.

"Anam bu araba dokunduğum en pahalı şey," dedi Çakı hızla arkaya binerken. Papatya da onun yanına bindiğinde sürüş işini yine Kara Kedi'ye bıraktım. Telefonda işlerim vardı, gerçi Kara Kedi navigasyonla bile yol bulamıyor ve aşırı asabi araba sürüyordu.

"Önce bir şeyler yiyip öyle mi geçsek eve?" dedim kararsızca. Tüm gün hiçbir şey yememiştim.

"Angel'ı çok özledim," dedi Papatya utanarak.

"O da sizi çok özledi, zaten gitmenize de anlam veremedi. Bence o da çok saçma buldu." Onlarla konuşurken bakışlarım camdaydı. "Çok gereksizdi gitmeniz, ne gerek vardı?"

"Sen bizi biraz özlemiş olabilir misin acaba?" diye sordu Çakı.

"Hatun sıkıntıdan kafayı yemiş, bana dedi ki *evimde kalın, size para vereyim*. Bir de bizi deli diye kapattılar içeri, bu hatun zırdeli," dedi Kara Kedi hızlı hızlı konuşarak.

"Bir daha beni terk ederseniz polisi arar ve evimi gasp ettiğinizi söylerim. Evet, bunu yaparım," dedim ve üçünün de yüzüne baktım. "Şimdilik aynı evimden devam ama merak etmeyin, bir haftaya kalmadan daha geniş bir yere geçeceğiz. Güvenin bana."

Üçü de zaten durumlarından şikâyetçi görünmüyordu, hatta aksine epey rahatlamış gibi bir halleri vardı.

Delilerimi eve bıraktıktan sonra hazırlanmış ve malikâneye gelmiştim. Altınsoy malikânesinin şatafatlı koridorundan geçerken salonun ne kadar kalabalık olduğunu iyi biliyordum.

Amcalarım, halalarım, teyzemler, saçma kuzenler, hemen Aliye'nin dibinde oturan Cenk, bir köşede içen Atlas ve koğuş ağası gibi gezen Aral'la kadro tamamdı.

Ama bir de fazlalıklar vardı. Timur ve ailesi.

"Herkese selamlar!" Tekli koltuğa geçip bacak bacak üstüne attım.

Aliye saygısızlığıma karşı hemen kınarcasına baktı.

"Aslında hiç konuşmuyorduk, babam haber verince epey şaşırdım," dedi Timur.

"Aslında ben de sizi burada görünce şaşırdım," dedim Aral'a anlamıyormuş gibi bakarken.

"Nasıl yani?" dedi Timur'un babası gergince. Sert ve nüfuz sahibi bir adamdı, yani Aral'ın ondan alacağı çok şey vardı ve bence alıyordu da.

"Aral evliliği kabul ettiğini söyledi," dedi Timur kafası karışmış şekilde.

Şaşkınca Aral'a baktım. Aral da hemen sinirli moduna geçmiş, ne yaptığımı çözmeye çalışıyordu.

"Ben Aral'a seninle evleneceğimi söylemedim ki." Hiçbir şey anlamıyormuş gibi yapmaya devam ediyordum.

"Aral, bu kız ne diyor?" dedi Timur'un babası gergince.

"Ben senin kızın değilim, bu kız da değilim. Sözlerinize dikkat edin."

Amcamlar konuşmaya bile dahil olamamışlardı çünkü kimse ne olduğunu anlamıyordu.

"Ne yani? Sen benimle evlenmek istemiyor musun?" dedi Timur sanki bu imkânsızmış gibi.

"İstemiyorum."

"Neden?"

Bu sırada kulağıma tok adım sesleri doldu. Hemen ardından da salondaki tüm bakışlar arkama döndü.

"Çünkü evleneceği kişi benim." Kırahanlı konuşarak salona giriş yapıp o sert duruşuyla heybetini konuşturdu.

Bir elini oturduğum koltuğun arkasına koyduğunda kafamı kaldırıp ona baktım. Bana göz kırptığında sırıtarak önüme döndüm ve rahat şekilde arkama yaslanarak karşımdaki manzaraya baktım.

Bu manzara hoşuma gitti, korkularını görmek bana zevk verdi. Benimle zaten baş edemiyorlardı, bir de şimdi yanımda Kırahanlı duruyordu.

Başdüşmanlarını içlerine aldığımı düşünerek bana kızıyorlardı ama asıl düşman onlardı. Kırahanlı'yla karşılarına nasıl bir görüntü çıkardığımızı bilmiyordum ama görüyordum.

Bu birlikteliğin düşüncesi bile onları korkutmuştu.

Kara bir şövalye, kırık bir İnci tanesinin başında nöbetteydi.

Aslında İnci tanesi kraliçenin kendisiydi.

BÖLÜM 8
OYUNUN DIŞINDA GERÇEĞİN ÖTESİNDE

OYUNUN DIŞINDA GERÇEĞİN ÖTESİNDE

Yanımda duran adam sevdiğim adam değildi, güvendiğim bir adam hiç değildi. O sadece düşmanım olabilecek bir adamdı. Yani Kırahanlı öyleydi. Peki Kılıç? O bu işin neresindeydi? O benim neremdeydi? İşte o, benim sevdiğim adam olabilirdi. Kendi sahte kimliklerimin arasına bir de onunkiler eklenmişti ve her tarafım o kadar sahteydi ki gerçek hiçbir şeyi göremiyordum.

Bir düşmandan medet ummak mı kötüydü? Yoksa bir düşmanla anlaşma yapmama sebep olan, beni yok etmeye çalışan ailem mi?

Peki asıl düşman kimdi?

Aslında ondan medet ummuyordum, o da artık beni tanımaya başladığı için bence bunu düşünmüyordu. Beni tanımaya başladığı için benden korkuyordu. Çünkü artık karşısında aptal saf bir kadın olmadığını biliyordu.

Bilmediğim çok şey vardı ama iyi bildiğim bir şey vardı. Yanımdaki her kim olursa olsun, karşımdaki insanların gözlerinde böylesine bir endişe görüyorsam başarıyordum.

Dik omuzlarım ve dik başımla tıpkı annemin bana öğrettiği gibi asil duruyordum. Asalet pahalı markalarla ya da parayla olabilecek bir şey değildi. Asalet kandan gelirdi ve karşımdakilerle aynı kanı taşımama rağmen o asaleti almadıklarını görüyordum. Marka kıyafetler giyinmekle övünüyor gibi görünüyordum ama asıl markanın kendim olduğunu iyi biliyordum.

"Sen ne saçmalıyorsun İnci?" İlk tepkiyi veren Aral oldu. Oturduğu yerden hışımla kalkarken gözlerinden öfke taşıyordu, bağırışı tüm salonu inletirken sakince seyrediyordum.

"Bu yaptığınız rezillik!" dedi Timur'un babası da yerinden kalkarak. "Siz bizimle dalga mı geçiyorsunuz?" Onun hemen ardından eşi ve oğlu Timur da ayaklandı. "Yanlış yaptınız! Benim gibi bir adamı karşınıza almayacaktınız!"

"Bundan haberim yoktu!" Aral hemen açıklama yapmaya çalıştı ama adam öfkeyle salondan çıkarken hiçbir şey yapamadı.

Timur yanımdan geçmeden önce eğilip bir şey söyleyecekti ama Kılıç onun omzundan tutarak bana eğilmesini engelledi. Sonra da yürüyüp geçmesi için pışpışlarmış gibi sırtına iki kere vurdu.

Timur'un öfkesi artarken saldıracaktı ki babasının seslenmesi onu durdurdu. "Görüşeceğiz," dedi sadece kısık sesle.

Kılıç başımda dikilmeye devam ediyordu, tıpkı korumam olduğunda da yaptığı gibi ama bu sefer korumam değildi.

"Başımıza nasıl bir bela açtığını biliyor musun sen?" Aral bağırarak üstüme yürümeye başlamıştı ki Kılıç hızla önüme geçti.

"Sesinin tonuna ve hareketlerine dikkat et Altınsoy. Kimse benim müstakbel karımın üstüne bu şekilde yürüyemez!" Kılıç'ın otoriter sesi salonda bir sessizlik oluştururken Aral biraz daha kudurdu. *Müstakbel karım...*

"Sen kimin evinde kime büyüklük taslıyorsun? Kimsin lan sen? Sen benim kardeşimle evlenebileceğini mi sanıyorsun?" Aral'ın kardeşini düşünen bir abi olduğuna neredeyse ben bile inanacaktım.

Atlas da elindeki kadehi bırakarak yerinden kalktı ve Aral'ın yanında durdu. "Sen daha düne kadar bizi kandırmaya çalışarak evimize sızmadın mı? Şimdi İnci'yle evlenebileceğini mi sanıyorsun?"

"Neden? Çok mu düşünüyorsunuz kardeşinizi?" dedi Kılıç önümde bir duvar gibi dikilmeye devam ederken. "Keşke düşünseniz." Son cümlesini söylerken sesi gittikçe kısılmıştı. Acaba bazen bana acıyor muydu? Üzülüyor muydu?

"İnci! Bak bu herifle yan yana bile durmamalısın!" Aral yine bağırmaktan bir taraflarını yırtacaktı.

"Sana dedim ki o ses tonuna dikkat et." Kılıç ona bir adım daha attığında aralarındaki mesafe epey azalmıştı.

"Etmiyorum, ettirsene!" dedi Aral da ona doğru ama aralarında hiç mesafe kalmamıştı. Aral da onun kara gözlerine bakıp kendini kaybetmesin diye ayağa kalkma ihtiyacı duydum.

Kılıç'ın elini tuttum ama buna tek şaşıran salondaki aile üyeleri olmadı, Kılıç onlardan daha çok şaşırmıştı.

Parmaklarımı o iri parmakları arasına geçirdiğimde tüm şaşkınlığına rağmen sanki bu anı bekliyormuş gibi elimi sıkıca tuttu.

İkimiz de ellerimizdeki bakışlarımızı aynı anda ayırdığımızda onun kara gözlerinin derinliklerinde kendimi gördüm. Sonra da aynı anda kafamızı karşımızdakilere çevirdik. Hareketlerimizde sanki üzerinde çalışılmış gibi bir senkron vardı.

"Gençleri bir dinleyelim, hemen alevlenmeyin," dedi Sabri amca. Son görüşmemizin ardından Saffet amcayla arasındaki durumu merak ediyordum ama araları bugün değil, bu hafta içinde bozulacaktı. Gerçi sadece bozulsa yine iyiydi...

"Ayrıca sen kimseyi buradan kovamazsın Aral," dedim ve Kılıç'ın elinden tutup az önce Aral'ın tek başına kurulduğu köşeye çektim.

İkili koltuğa fazlasıyla yakın oturduk. Burası anne ve babamın yeriydi. Hep bu koltukta diz dize, birbirlerine aşkla bakarak otururlardı.

Kalbim sızlarken yanımdaki adama baktım. O benim âşık olduğum adam olamazdı, olmamalıydı. Beni kandırmıştı, görevi için bile olsa beni kandırmıştı.

Ama onun gözlerine büyük bir aşkla bakarken şu an bizi gören herkes birbiri için deli olan bir çift olduğumuzu düşünebilirdi.

Ben iyi rol yapardım ama Kılıç da en az benim kadar iyi bir oyuncuydu. Kara gözlerindeki aşk parıltıları benim bile yeteneğimi sorgulatırdı. Benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini deli gibi merak ediyordum.

"Ne konuşması ya? Ne konuşması? Başdüşmanımızı karşımıza çıkardı evleneceğim diye! Ben bunun sebebini bilmiyor muyum sanıyorsun sen İnci?" Aral bir eli belinde hâlâ ayakta dikilirken yüksek sesle konuşmaya devam ediyordu ama az önceki kadar bağırmıyordu.

"Ne biliyorsun?" Bacak bacak üstüne attım, bir elim hâlâ Kılıç'ın elinde hapisken fazlasıyla rahattım. Parmakları parmaklarımı biraz daha sıktı, desteğini hissettirmek istermiş gibi.

"Güç için! Sırf daha fazla güç için şu ne idüğü belirsiz herifle işbirliği yapmayı düşünüyorsun sen! Ben tanımıyor muyum seni?"

Kılıç bakışlarını bana çevirdi. "Güç için mi benimlesin İnci tanesi?" İkimiz de gerçeği biliyorduk, belki de ikimiz de hiçbir şey bilmiyorduk.

"Hayır," dedim gözlerimi kara gözlerinden ayırmadan. "Hayatıma girdiğin ilk günden beri senden başka hiçbir şey düşünemediğim için." Kılıç'ın dudaklarında bir gülüş oluştu.

Oyunun dışında, gerçeğin çok ötesinde bir yerlerdeydik ama neredeydik, işte onu bilmiyordum.

Bu sefer Aliye kalktı yerinden. Üstündeki vücudunu sarıp dizlerine kadar uzanan siyah elbisesiyle, abartılı mücevherleriyle, sımsıkı yaptığı topuzuyla hep olduğu gibi güzel ve gıcıktı.

"Hadi diyelim bizim kız erkek seçimi olarak biraz şey..." Duraksadı, ellerini iki yana açarak güldü. "Neyse anlatmaya gerek yok, hepimiz biliyoruz."

"Sanırım erkek seçimlerimiz aynı ablacığım." Bakışlarımı Cenk'in üstüne diktim.

Cenk bana bakarak şaşırıp kalırken salondaki diğerleri de en az onun kadar şaşkındı. Aliye'nin sinirden rengi değişirken dişlerini sıktığını kasılan çenesinden anlayabiliyordum.

"Neyse, bugün konumuz ben daha on yedi yaşındayken sevgilimi çalman değil." Onun gibi duraksayıp ellerimi iki yana açtım.

"Hatta onun saplantılı bir şekilde peşimden koşması da değil." Gülümseyerek omuz silktim.

Atlas yine Cenk'e kilitlenmişti. Dedikoducu Melis irileştirdiği gözleriyle alttan telefonunu çıkarıyordu.

"Terbiyesizlik yapma! Cenk'e iftira atmayı da kes. Onu baştan çıkarmak için yaptıklarını bilmiyor muyum sanıyorsun?"

Sinirden güldüm. Çünkü bu salondaki herkesin buna inanacağını biliyordum. Hepsi ablamın sevgilisini ayartabileceğimi düşünürdü.

Annem, babam, Aytekin abim olsa düşünmezdi.

Kılıç boğazını temizleyerek elindeki elimi dizinin üstüne koydu. "Konumuz geçmiş değil, biz hayatımızda yeni bir sayfa açıyoruz." Oyuna çok güzel ayak uydurmuştu ama Altınsoy ailesinin üyelerinin ne kadar çakal olduklarını bilmiyordu. Gittikleri, gördükleri kişiye yararları varsa vantuz gibi yapışırlardı.

Ben de diğer elimi dizinin üstündeki elinin üstüne koydum ve ona sevimlice gülümsedim. Gülüşüme kısa bir bakış atarken sırıtışını gizlemeye çalıştı.

"Sen İnci'yi kullanıyorsun, ona karşı hiçbir şey hissetmiyorsun!" diye bağırdı Aliye, belki de bu sefer o kadar haksız değildi. "İnci zaten her önüne gelen yakışıklıyla sevgili olur, âşık olur. Şimdi yine kısa bir macerasın onun için ama sen tehlikelisin, onu kullanmaya çalışıyorsun."

Belki de bu sefer biraz da olsa beni düşünüyorlardı.

Ah İnci, daha fazla kendini kandırma. Sadece daha fazla güçlenmemi istemiyorlardı ve bu da hamlemin doğru olduğunu gösteriyordu.

"İlk başta ona oyun oynadığım için pişmanım ama zaten İnci zeki bir kadın olduğu için o da bana oynadı. Birbirimizi affettik, iki aile arasındaki husumet umurumda değil, ben sadece İnci'yi istiyorum."

"Ona âşıksın yani?" Aliye bunu sorarken sanki birinin bana âşık olması çok komikmiş gibi güldü.

"Evet," dedi Kılıç yine başarılı şekilde yalan söylerken.

"Sana inanmıyorum, onu kullanmana izin vermeyeceğim." Aliye kafasını iki yana sallarken içimde ona inanmak isteyen aptal bir taraf ne yazık ki hâlâ hayattaydı.

"Kardeşimizle evleneceğini sanıyorsan yanılıyorsun." Atlas da ayılmış görünüyordu.

"Çok büyük tepkiler veriyorsunuz," dedi Sabri amcam, tek derdi kendi çıkarlarıydı.

Kırahanlı kısık gözleriyle ona bakarken, hatta odadaki çoğu aile büyüğüne bakarken fazlasıyla öfke doluydu ama bu açık bir öfke değildi. Bu odada sadece benim görebildiğim bir öfkeydi, belki de artık ben de onu tanıyordum.

"Bence de," dedi Kılıç kısık gözleriyle Sabri amcamı süzerek. "Ayrıca bu birlikteliğimizin aradaki düşmanlığı bitireceği, hatta sizi daha büyük işlere götürebileceği bir gerçek." Onları kendi silahlarıyla vuruyordu; güç ve para. Bir de bilmediğim geçmiş sırları vardı tabii.

"Senden bir şey istediğimiz yok Kırahanlı," dedi Adnan amcam ama buna kargalar bile gülerdi.

"Biz İnci'yle birlikteyiz ve bu ciddi bir birliktelik. Siz isteseniz de istemeseniz de." Kılıç cümlesinin sonunda bana doğru dönüp gözlerimden onay almayı bekledi.

Aptal bir âşık gibi hevesle başımı salladım ve onun sakallı yanağına bir öpücük bıraktım. Bu hareketim, elini tutmam kadar şaşırttı onu ama bu sefer çok belli etmedi.

Bilerek aptal bir âşık gibi görünüyordum. Sanki hiçbir çıkarım yokmuş da gerçekten Kırahanlı'ya âşık olmuş gibi. İşin sonunda da *Kırahanlı beni oyuna getirdi* diyebilecektim çünkü her an oyunun seyri değişebilirdi. Görevi uğruna beni harcayabilirdi...

"Hayır! Olmayacak. İnci'den uzak duracaksın, ben izin vermiyorum," dedi Aral hırsla.

"Sen kimsin ki? Senden izin mi alacağımı sanıyorsun?" Bu soruyu sorarken gergin değil de eğleniyormuş gibiydim.

"İnci! Bak sırf hisseler onda diye, sırf inat uğruna böyle bir halt yapıyorsan sakın devam etme!" dedi Aral uyarıcı bir tonda.

"Hisseler umurumda bile değil! Şirket işlerini bu kadar kafaya takan sizsiniz." Cümlemin sonunda başımı da Kılıç'ın omzuna yasladım.

"Senin gibi bir adamın İnci'ye bakması bile komik," dedi Melis daha fazla dayanamayarak. "Oyun oynadığın açık. Kimse İnci gibi bir kızla ciddi bir ilişki istemez."

"Haklısın," dedi Kılıç hızla başını ona çevirerek. "İnci nadide bir eser kadar özel, güzel ve akıllı. İnci gibi bir kadını kimse öyle kolay kolay kaldıramaz." Bunlar da oyununun bir parçası mıydı ya da içinde bir yerlerde gerçek düşünceleri var mıydı, merak ediyordum. "Ama ben İnci'ye hak ettiği değeri vermek için çabalayacağım."

Bugün bana gerek kalmadan laf sokma işini Kırahanlı halletdiyordu. Beni de hiç aratmıyordu. Melis mors olurken gözlerindeki kıskançlık biraz daha artmıştı.

"Sen daha bugün şu Taner denen adamla değil miydin?" Cenk de en sonunda konuya dahil olmuştu.

"Yanımdaki erkekleri gözlemlemeyi kes de dikkatini ablama ver," dedim başımı Kılıç'ın omzundan kaldırarak.

"İnci! Nişanlımla düzgün konuş!" Aliye üstüme yürüyecekti ki Aral onu kolundan tutarak durdurdu. O sırada Aliye'nin kulağına bir şeyler söyledi. Her ne dediyse Aliye'nin yüzü anında yumuşadı.

"Görüyorum ki Altınsoy ailesinde durumlar epey karışık. Koca bir aile katledildi, sizin kardeşiniz katledildi ama sakinliğiniz takdire şayan. Bir abiniz oğlunu öldürdü, yine çok sakinsiniz. Birinizin..." En sonunda bakışları Adnan amcama dönmüştü ama onun yüz ifadesini gördüğünde küçümseyici bir bakış atarak sırıttı. "Yani yavaş yavaş kara listeye giriyorsunuz. Hisseleriniz düşüşe geçmeye başladı bile. İnci'yle olan birlikteliğim, hiç istemesem de sizin adınızı biraz da olsa temize çıkaracak."

"İnci zaten son zamanlarda hep yanlış kararlar veriyordu, hayatına girmen iyi oldu," dedi Sabri amcam sanki beni düşünüyormuş gibi.

"İnci aklı başında bir kadın, belki de onu yargılamak yerine dinleseydiniz her şey farklı olurdu." Kılıç her şeyin farkındaydı.

Ne kadar sevilmediğimi biliyordu.

"İnci aptal bir bağımlının teki! Sen de bundan yararlanmaya çalışıyorsun." Aliye bir yandan bağırırken bir yandan da destek almak için Aral'a bakıyordu.

"Aylarca İnci'yle kaldım ama bir kez bile uyuşturucu kullandığını görmedim. İnci'yi hiçbir şey için zorlamıyorum, ona değer veriyorum." Konuşurken parmaklarımı elimi hafif hafif okşuyordu. "Ama siz..." Duraksadı ama bu duraksama sadece onları sinir etmek içindi. "Siz sırf miras için kardeşinizi akıl hastanesine yatırdınız." Derin bir nefes aldı. "Gerçi o miras olayından önceydi, sahiden siz İnci'yi neden akıl hastanesine yatırdınız? Ne öğrenmesinden bu kadar çok korktunuz?"

Kılıç'ın sorusu Altınsoy malikânesinin salonunda soğuk bir hava estirirken Aral ve Aliye kısa bir an bakıştı.

"Ne demeye çalışıyorsun sen?" dedi Aral bu sefer sakinliğini koruyarak.

"Ne anladıysanız o." Kılıç fazla kendinden emindi, belki ailemin katliamı hakkında benim bile bilmediğim şeyleri biliyordu. İşte Kılıç tam da bu yüzden önemli bir hamleydi ama sahiden sadece bu yüzden miydi?

"İnci, seninle özel konuşmak istiyorum." Aral kafasıyla salonun kapısını işaret ettiğinde Kırahanlı beni daha sıkı tuttu.

Kılıç'ın elini okşayarak bıraktım ve yerimden kalktım. "Siz de bu sırada müstakbel kocamla kaynaşın." Yüz ifadelerini izlemek baya keyifliydi.

Kuzenler şoktaydı, amcamlar bir fırsat doğduğunu düşünüyordu, halalarım merakla Kırahanlı'yı süzüyor ve neden kendi kızlarını

almadıklarını düşünüyordu. Cenk'se ona kıskançlıkla bakıyordu. Aşırı keyifli bir ortamdı yani.

Salondan çıkıp ilk odaya girdik, burası babamın misafirlerini ağırladığı küçük bir toplantı odasıydı.

"İnci! Yine ne haltlar karıştırıyorsun sen! Önce şirketteki tüm çalışmaları durduruyorsun, sonra iyi hissetmediğini söyleyerek şirkete gelmiyorsun. Sen daha düne kadar kendini yırtıyordun şirket için. Şimdi de birden Kırahanlı'yla karşımda dikiliyorsun. Bu sefer nasıl bir oyun oynuyorsun?"

"Oyun falan oynadığım yok, yeter artık, rahat bırakın beni."

Eli koluma gitti, sert tutuşu karşısında canım acırken bunu belli etmemeye çalıştım. Yüzüne sert bir tokat attığımda küfrederek geri çekildi.

"Sen bana hesap soramazsın! Sen ne benim babamsın ne de Aytekin abimsin!"

Bir yandan çenesini tutarken bir yandan da beni dinliyordu ama kızaran gözlerinden kendini ne kadar zor tuttuğunu görüyordum. Elinde olsa beni şimdi öldürürdü, gözlerinde tam olarak böyle bir nefret vardı.

Odanın kapısı açıldığında Aliye de aynı hırsla içeri girdi. "Bizi nasıl bir duruma düşürdüğünün farkına mısın İnci?" Telaşlıydı, korkuyordu çünkü yavaş yavaş katillere ulaşacağımı biliyordu.

Aral burnunun kemerini başparmağı ve işaretparmağıyla sıkarken düşünüyordu. Kılıç'la birlikteliğimin onları rahatsız edeceğini biliyordum ama bu kadar rahatsız edeceğini tahmin bile edemezdim. Şimdiden böylelerse bu haftadan sonra yaşayacakları olaylara nasıl tepkiler vereceklerini cidden merak ediyordum.

"İnci o herif seni kullanmak istiyor!" dedi Aliye bana bir adım atarak.

"Onu seviyorum." Kollarımı kendime bağlayarak körkütük âşık bir aptalmış gibi rol yaptım.

"O seni sevmiyor! Kullanmak istiyor, bak istediğini alınca sana bakmayacak bile. Tek amacı hepimizi mahvetmek, ona bu gücü veremeyiz." Aliye bana anlayışla birkaç adım atarken güçsüzce arkamdaki duvara yaslandım.

Güçsüzlüğümün sebebi oyunumun bir parçası değildi, oyunumun sebebiydi.

"O da beni seviyor, biz birlikteyiz ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek. Onunla evleneceğim."

"İnci bak, biz senin aileniz. Aramızda ne olursa olsun sen gidip de bir düşmanla anlaşma yapamazsın," dedi Aral da aniden yumuşayan sesiyle. "Her şeyi ailemiz için yapıyorum, yemin ederim."

Başımı iki yana salladım.

"İnci, bunu yapamazsın. Seni kullanmak isteyen bir adama böyle koşarak gidemezsin!" Aliye sanki benim iyiliğim için konuşuyordu.

"Gideceğim, ona güveniyorum."

"Aptalsın çünkü! Aptal!" İşte şimdi gerçek yüzünü göstermeye başlamıştı Aliye. "Seni kimse sevmez! Sadece senin vücudunu ve gücünü istiyor, senin sayende bir şeylere kavuşmak istiyor. Bunu göremeyecek kadar aptal mısın?" Göremeyecek kadar aptal değildim ama görüp oyunu lehime çevirecek kadar zekiydim.

"Neden beni kimse sevmez? Ben sevilmeyecek bir insan mıyım?" dedim burnumu çekerken.

"Seni bizden başka kimse sevmez," dedi Aral da sözde onu düzelterek. Yine yapıyorlardı, yine *mış* gibi yapıyorlardı, seviyorlarmış gibi...

"O seviyor," dediğimde artık ikisinin de sabrı kalmamıştı.

"O adam bizim düşmanımız! Şu an ona âşık olduğunu sanıyorsun ama değilsin, sen kimseye âşık olamayacak kadar çok kendine âşıksın çünkü! Şu an sadece küçük bir macera istiyorsun, önce koruman olması, sonra birbirinizi rezil edip gündem olmanız hoşuna gitti. Şu an bu sana bir oyun gibi geliyor ama değil. Nasıl bir teh-

likeye bulaştığından haberin bile yok." Aliye'nin bağırmaktan sesi kısıldığı için artık o kadar da çok bağıramıyordu.

"O adamdan uzaklaş ve yanımıza dön İnci," dedi Aral da ona ayak uydurarak.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ben kararımı verdim."

"Seni kullanacak diyorum, sen salak mısın?" Aliye artık bağırırken neredeyse kendi saçını başını yolacaktı. "Şu an seni istiyor olabilir. Vücudunu ister, ona vereceğin gücü ister, seninle işi bittiğinde de..." Aliye artık nefes alma ihtiyacı hissetmişti.

"Seni birkaç kez becerip elindeki gücünü aldıktan sonra seni umursamayacak." Aral da daha fazla sakin taklidi yapmaya dayanamamıştı.

"Benimle düzgün konuş! Ben senin kardeşinim, sen nasıl şerefsiz bir insansın? Gerçi seks videolarımı alıp saklamayı..."

"Sus! Sus elimden bir kaza çıkmasın!" Üstüme yürüdüğünde keyifle güldüm, bu onu daha çok çıldırttı.

"Seni sadece kullanacak, sevmeyecek," dedi Aliye, Aral'ın kolundan tutup sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Neden? Ben sevilmeyecek bir insan mıyım?" Kılıç'la olursam servete ortak olacağının önemine değil de sanki buna takılmışım gibi dolu gözlerimle onlara baktım.

"Sen iğrenç bir insansın," dedi Aral tahammül edemiyormuş gibi. "Seninle aynı kandan olmama rağmen sana katlanamıyorum, sen bir baş ağrısından ilerisi değilsin."

"Neden ki?" Bu sefer de meraklı sesimde oyun yoktu. "Miras bana kaldı diye mi? Ondan önce de sevmiyordunuz beni. Hadi Aliye kıskançlığından sevmedi, sen neden sevmedin?"

Aral sessiz kaldı, onun kalbinde şefkate yer yoktu, özellikle bu bana karşıysa. "Sizin sevginize ihtiyacım yok, beni seviyormuş gibi davranmayı kestiğiniz için de mutluyum. Ben de sizi hiç sevmiyorum zaten."

"Sikeceğim sevgisini, bana ne haltlar karıştırdığını söyle! Şirkete gelmeyi kestin ve sonra birden Kırahanlı'yla karşımıza çıktın!" Aral'ın sözleriyle yaslandığım duvardan ayrıldım, yanına yaklaştım.

Dudağımı kulağına yaklaştırdım, hemen dikleşirken heyecanlanmıştı. "Şirketi bir taraflarına sok, belki babamdan kalan parça sana biraz da olsa şeref verir diyeceğim ama o da imkânsız bu saatten sonra."

Üstüme atlamasına fırsat vermeden odadan çıkmış ve kapıyı da sertçe kapatmıştım. Şimdi içeride kara kara ne yapacaklarını düşünebilirlerdi. O istiridyenin içindeki bilgilerden korkuyorlardı çünkü Altınsoy ailesinin pislikleri de içindeydi. Her adımımda yedikleri hatlara daha da yaklaşacağımı biliyordum.

Salona ulaştığımda Kılıç bıraktığım yerde duruyordu, Altınsoy ailesi onu sorguya almış gibiydi ve içeride fazlasıyla gergin bir hava vardı. Bense tüm o havanın aksine sanki az önce içeride kıyametler kopmamış gibi gülümseyip eteğimi uçuşturarak sahte sevgilimin yamacına oturdum.

"Nerede kaldın?" Konuşurken bir yandan da Aral zarar vermiş mi diye çenemi ve boynumu kontrol ediyordu.

"Biraz tepki verdiler ama onlar da seni çok sevecek," dedim sanki tek sorunumuz buymuş gibi. "Siz ne konuştunuz ben yokken?"

"Arslan'a çalkantılı aşk hayatını anlatıyordum," dedi Melis ağzını yaya yaya.

"O konunun sonu yok," dedi Samet de gevşek gevşek gülerken.

"O ağzını topla, kırmayayım." Kırahanlı daha fazla dayanamamıştı. Ardından Melis'e döndü. "Sen de İnci'ye laf sokmaya çalışıp kendini daha fazla rezil etme."

"Sen kim oluyorsun da benimle böyle konuşabiliyorsun?" dedi Samet sakinliğini aniden kaybederken. Sabri amca ona uyarıcı bir bakış atarak sakinleştirmeye çalıştı.

"Altınsoy ailesiyle yıldızımızın neden barışmadığını ben de öğrenmiş oldum. Çekilecek gibi değilsiniz, gidelim mi artık İnci tanesi?" Sorusuyla hevesle başımı salladım.

"Evimize gidelim, yoruldum zaten." Sözlerimle gülümseyip ayağa kalkarken elimi de tutmuştu. "Kılıç aslında harika bir adam, siz de tanıdıkça çok seveceksiniz," dedim sanki onlara açıklama yapıyor da Kılıç'ı sevdirmeye çalışıyormuş gibi.

Bu sırada Kırahanlı beni elimden tutup salondan çıkarıyordu. Tam çıkacakken Aral ve Aliye az önce konuştuğumuz odadan çıkıp karşımıza dikildiler.

"İnci'yi götürmene izin vermiyorum," dedi Aral. "Tek bir şartım var."

"Neymiş?" Kırahanlı bu şartı pek umursuyormuş gibi durmuyordu.

"Senin amcan benim halamı öldürdü! Senin de aynısını yapmayacağın ne malum? İnci'nin güvenliğinden emin olmam gerekiyor. Yakın koruması Güven de sizinle gelecek." Aral'ın bu sözleri bizi değil ama Aliye'yi fazlasıyla şaşırtmıştı. Başını hızla Aral'a çevirirken bu karardan hiç hoşlanmadığı belliydi.

Güven burada kalmalıydı, önümüzdeki planım için evde olması gerekiyordu. Güven'le konuşarak bu konuyu halledecektim.

"Olur, gelsin," dedi Kılıç sadece, hemen ardından elini elimden çekip belime koydu. Başımın üstüne bir öpücük bıraktı ve diğer eliyle de yolu işaret etti.

Bu hareketiyle aşktan erimiş gibi gözlerine baktım ve önüne geçerek evden çıktım. Kılıç da hemen peşimden çıkarken eli yine belimi buldu.

"Bu ev insanı katil eder," dediğinde ona hak verdim. Kendi arabama binmek yerine Kırahanlı'nın arabasının yan koltuğuna geçtim.

"Hiç araba süresim yok, topuklu üstünde çok gezdim bugün," dedim nazlanarak.

Arabaya bindiğinde bakışları üzerimde gezindi. Arabası SUV olmasına ve oldukça geniş olmasına rağmen o koltukta fazlasıyla yer kaplıyordu. Takım elbisesi ve ona ayrı bir hava katan üç numara saçlarıyla beni süzüyordu.

Arabayı çalıştırdı ve bakışlarını üstümden ayırdı. "Ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu bilmesem bana âşık olduğuna inanacaktım."

"Bana çok teklif geliyor zaten, ben kabul etmiyorum. Oyuncu olsam var ya..." Konuşurken bir yandan da elimi havada sallıyordum. "Arada podyuma, dergi kapaklarına falan çıkıyorum işte."

"Podyuma?" Şaşkın sorusu beni şaşırtmıştı çünkü podyuma çıktığımda çok gündem olurdum.

Sadece büyük isimlerin hazırladığı, aile hatırıyla yapılan defilelere çıkardım. Ailem sayesinde, bir halt olmadan da podyuma çıkmam insanların çok zoruna gider ve beni linçlerdi. Bazı isimler sırf ben linçleneyim de markası adını duyursun diye defilelerine çıkmam için uçuk miktarlar öneriyordu.

"Neden şaşırdın? Benden Victora's Secret meleği olmaz mı?" Yüzünde tatlı bir sırıtış oluştu.

"Senden olsa olsa hinlik meleği olur," dedi bana yandan bir bakış atarak.

"Tamam sus, çok konuştun." Kollarımı göğsümün altında birleştirip bakışlarımı cama çevirdim.

"İnci..." Ne söyleyecekse devam edemedi.

"İnci ne?" dedim ben de hemen.

"Hiç."

"En nefret ettiğim şeydir bu benim. Adımla seslenilip sonra susulması, daha ayar olduğum bir şey yok. Ayrıca senden de olsa olsa Ye'cüc'le Me'cüc olur."

"Ye'cüc'le ne?" dedi gülerken. "Senin içinde bir nine yatıyor."

"İçimde neler yatıyor bir bilsen." İç çektim.

"Bıraksan bileceğim de..." Sustu, sadece bana yandan bir bakış attı.

"Güven'i muhbir olarak gönderiyorlar, beni düşündükleri için değil," dediğimde başını onayla salladı.

"Orasını anladık zaten. Senden nefret ediyorlar, yok olsan bayram edecekler." Sözlerinde tek bir yanlış yoktu.

"Sen eder misin peki?" Başımı koltuğa yaslayıp onu izledim.

Gerçekleri bildiğimi ona asla belli etmemeliydim. Amacı neyse aynı şekilde devam etmeliydi, ona karşı yumuşak davranmamalıydım.

"Etmem." Yüzü kasılmış, kaşları derince çatılmıştı. "Edilmesine de müsaade etmem."

"Neden?" Sesim sanırım fazla yorgun çıkmıştı. "Sen de onlar gibi değil misin?"

"Onlar gibi değilim İnci tanesi."

"Onlar gibisin, beni sadece kullanmak istiyorsun." Direksiyonu tutuşu sertleşti ama inkâr da etmedi. Çünkü o da rol yapmayı bırakamıyordu.

"Çıkarlarımız için bir oyun oynuyoruz, sonunda ikimizin de kazanacağı bir oyun. Yani sen de beni kullanıyorsun en başından beri." Konuşurken yola bakıyor, sanki yüzüme bakmaktan özellikle kaçınıyordu.

"Sen benim bahçeme, elinde bir baltayla dalmasaydın ben de seni kullanmazdım. Kılıç olmasaydın en başta..." Son cümlede sesim kısıldı.

"Kılıç olmayı en çok senin koruman olduğumda sevdim, İnci tanesi."

"Benim korumam olduğunda... Yani aslında anladığım an bu oyunu bitirecektim ama bitirmek istemedim," dedim iç çekerek. Onunla o oyuna devam etmek istemiştim ve bunu sadece çıkarlarım için yapmamıştım.

"Neden? Daha yaptıracağın çok şey vardı diye mi?" Sorusuyla sessiz kaldım. O benimle oynarken ben de onunla oynadım diye

gururu mu incinmişti? Açıkçası bu kısım çok da umurumda değildi. Görevi olsun ya da olmasın, o bunu hak etmişti.

Aramızda kısa bir sessizlik oluştu, ben telefonumu arabaya bağlarken o da bu sessizliği bozdu.

"Sen çok tehlikeli bir kadınsın." Bakışları karanlık yoldaydı. "Çok sahtekâr ve hiçbir sözüne inanılmayacak bir kadınsın." Bunlar gerçek düşünceleri miydi? Sözleriyle kafamı onayla sallarken bir yandan da şarkı açıyordum. "Ama iyi ki böylesin, inci tanesi." Derin bir nefes aldı. "Yoksa bu çakalların arasında başka türlü hayatta kalamazdın."

"He-man" şarkısını açtığımda bana yandan bir bakış attı. "Hâlâ senin süper kahramanın mıyım?" Başımı onayla salladım.

"Belki buna da inanmazsın ama..." Ellerimi iki yana açtım. "Sonuçta ben sahtekâr bir kadınım."

"Bundan şikâyetçi değilim, çoğu zaman hareketlerinden şüphe etsem de böyle olması daha iyi."

"Neden? Oyunlarıma doymadın mı? Gerçi sen daha fazlasını da hak ediyorsun." Sözlerimi inkâr etmedi, ben de şarkıdan sıkılarak başka bir şarkı açtım. Füsun Önal'ın "Oh Olsun" şarkısını açtığımda ilk önce hangi şarkı olduğunu anlamaya çalışarak gözleri kısıldı.

Ellerimi çırparak şarkıya eşlik etmem gamzesini göstermesine sebep oldu.

"Duydum ki seni terk etmiş, oh olsun.

Yalnız bırakıp gitmiş, oh olsun.

Dizine kapanmışsın, yalvarıp yakarmışsın, günlerce ağlamışsın oh olsun.

Oyununa gelmemiş, sana hiç yüz vermemiş, sırtını dönüp gitmiş, oh olsun."

Yolu izlerken yandan bana bakıp gülüyordu. Ona cilveli bakışlar atıp omuzlarımı hafif hafif sallayarak gülüyordum.

Şarkının ıslık çalınan kısmında parmağımı dudağıma götürüp ıslık çalmama daha fazla dayanamadı ve başını arkasına yaslayarak yüksek sesle güldü.

Elimi omzuna koydum. Yoldan bakışlarını ayıramıyor ama gözlerini benden de alamıyordu. Şarkıya eşlik ederken omzuna iki kez vurup kollarımı tekrar ritme uygun sallamaya başladım.

Dizine hafifçe vurduğumda bu sefer kahkaha attı.

"Oh olsun sana işte, oh olsun, oh..." Şarkının sonuna eşlik ederken bir de göğsümü okşadım *oh olsun* der gibi.

Daha fazla dayanamayıp arabayı sağa çektiğinde benim keyfim yerindeydi. Görünen o ki o kadar göndermeli şarkı söylememe rağmen onun da keyfi yerindeydi.

Elini enseme attı, beni kendisine çekti ve önce yanağıma sonra da alnıma uzun bir öpücük bıraktı.

"Bu neydi şimdi? Bana çok güzel sövdün öpücüğü mü?" Elimin tersiyle sertçe yanağımı sildim.

"Çok güzelsin öpücüğü." Eli çeneme gitti, başparmağıyla hafif hafif çenemi okşadı. Yutkundu, bir süre hiçbir şey söylemeden beni izledi. "Öylesine güzelsin ki aklımı başımdan alıyorsun. Gözlerimi her kapattığımda o güzel yüzünü görüyorum, sanırım aklımı kaçırıyorum." Bu sözleri gerçek miydi? Kalp atışlarım hızlanırken bu sorunun cevabını derinlerde bir yerde biliyordum. Belki de inkâr etmeye çalışıyordum.

"Kılıç bak, beni bir kez kandırmaya çalıştın ve eline yüzüne bulaştırdın. Ben senin kandırabileceğin bir kadın değilim, ben kimsenin kandırabileceği bir kadın değilim. Benimle oynamaya çalışan herkesi oyunumun kurbanı yapacak kadar gözü karayım. Acımam yok, olmayacak. Ve sen beni bir kez kandırdın, ben gerçekleri bilsem de sen beni kandırdın Kılıç.

Şimdi birlikte bir oyun oynayacaksak bunu ellerimiz açık yapacağız. Beni bir kez daha kandırırsan, sana olan hislerimi bir kez daha çıkarların için kullanmaya çalışırsan senin sonunu getiririm. Belki canım yanar ama bunu yine de yaparım Kılıç."

Elleri bedenimden uzaklaştı, arkasına yaslanırken ona bir ağırlık yüklediğimi biliyordum.

"Bana olan hislerin..." Başka bir noktaya takılsa şaşardım zaten! "Bana ne hissin var İnci tanesi? En başından beri?" Merakla gözlerime baktı.

"Sana değil, Kılıç'a." Ona bu imayı her yaptığımda inanılmaz derecede rahatsız oluyordu, nedenini artık daha iyi anlıyordum. O tamamen Kılıç'tı ama bunu özgürce bana itiraf edemiyordu.

"Tamam, Kılıç'a karşı ne hislerin var o zaman?"

"Ona en başından beri yüzde doksan dokuz güvenirdim, yanında güvende hissederdim, o yanımdayken gerçekten hiç kimsesiz hissetmezdim. Peki sen? Senin hangi duyguların gerçek hangileri sahteydi? Gözlerinde gördüğüm her şey yalan mıydı? Beni kandırmak için miydi? Gözlerin sevgi saçarken kalbin nefret mi etti? Söylesene Kılıç, hiç utanman olmadı mı?"

Yine sessiz kalacak sandım ama bu sefer kalmadı. "Utandım." Bana değil, karşısındaki karanlık yola bakıyordu. "Seni tanımaya başladığım o ilk an her şeyi durdurmak istedim, seni bu karmaşık miras oyunlarından ve kurtların arasından çekip almak istedim." İşte bu sözler Kılıç'a aitti. "Ama o kurtlardan en acımasızı bendim." Bu ise göreviydi.

Bana gerçeği asla söylemeyecekti, oyununa devam edecekti. En başından beri o, görevine sadık bir adamdı.

"Anladım, beni artık eve bırak."

Beni ikiletmeden aracı tekrar çalıştırdı, yol boyunca aramızda derin bir sessizlik vardı ama eve yaklaşmaya başlayınca tekrar konuştu. "Şu Taner denen adam, onunla görüşme sebebin neydi?"

"Seni ilgilendirmez."

"Ne demek seni ilgilendirmez?" diye çıkıştı ama sonra toparlamaya çalıştı. "Yakında sevgili olduğumuzu duyuracaksak ilgilendirir."

"Ben kıyafet değiştirir gibi sevgili değiştiririm, kimse yadırgamaz, merak etme." Umursamaz gibi davranırken yandan bakışlar atarak tepkisini izliyordum. "Peki sen? Sonuçta kimliğin gizli olduğu için hep gözlerden uzak bir yaşam sürmüşsün, sen de

benim gibi misin? Gerçekte?" Alaylı bir nida çıktı dudaklarımdan. "Sikeyim ya."

"Ne oldu?"

"Oyunlar o kadar iç içe girmiş ki bu karmaşa işin içinden çıkılabilecek gibi değil. Sonsuz bir bilmece gibi. Sen sadece hayatımdaki bir denklemsin, her tarafım farklı bilmecelerle dolu, hepsi de sonsuz."

"Ben senin gibi değilim, çapkınlık işini abartmam." Yani çapkındı, sadece abartmıyordu.

"Hani bana demiştin ya, *sizin gibi kadınlardan hoşlanırım* diye, o gerçek miydi?"

O an aklına gelmiş gibi gülüşünü bastırmaya çalıştı, başını ağır ağır olumlu anlamda salladı. "Noktasından virgülüne kadar. Ama seni tanıyana kadar farkında değilmişim."

"Peki öncesinde? Öncesinde nasıl kadınlar hayatındaydı?"

"Listem seninki kadar kabarık değil." Konuyu uzatmak istemediği belliydi ama ben uzatmak istiyordum.

"Tamam, olanı soruyorum."

"Bu kadar sorunun içindeyken merak ettiğin şey bu mu gerçekten?"

"Evet, öyle. Söylersen ben de Taner'le neden yemeğe çıktığımı söylerim." Kısa bir an düşündü, sanırım bu teklifim ona uygun gelmişti.

"Hiç ciddi, uzun bir ilişkim olmadı." İlk şaşırtıcı cevap gelmişti.

"Peki kısa?"

"İlişki denilebilecek şeyler değildi bence." Gittikçe daha şaşırtıcı bir hal almaya başlıyordu.

"Kimseyi sevmedin mi? Âşık olmadın mı? Ben mesela hayatıma aldığım kişiye değer veririm, severim de ama aşk mı olur bilmiyorum çünkü hevesimi alınca artık sıkılmaya başlıyorum. Aylardır da kimseyle ilişkim olmadı, gerçi sen daha iyi biliyorsundur."

Kısa bir süre sessiz kaldı, evimin önüne gelmiştik. Arabayı durduracaktı ama tam bu sırada otoparkın kapısı açıldığında arabayı otoparka soktu.

"Belki ben de senin için sadece bir hevestim İnci. Belki bir oyunun içinde olmak sana heyecanlı geldi, belki o yüzden o kadar güzel oynadın bana." Arabayı park ederken durgundu, sözleri de gözleri de.

"Tek güzel oynayan benmişim gibi konuşma!"

"Evet, haklısın. Ama sadece oynuyor olsaydım seninle asla yakınlaşmazdım. Seni görevim olduğu için öpmedim, sikerim böyle işi İnci. Sana dokunduğum her an bunu istediğim için yaptım, her seferinde kendimi durdurmaya çalıştım. Çünkü bir gün gerçekleri öğrendiğinde benden nefret etsen bile iğrenme istedim. Ama görüyorsun ya, yine de kendime engel olamadım." Kalp atışlarım hızlanırken sakin kalmaya çalıştım.

"O zaman benden hoşlandın?"

"Sadece hoşlantı olsaydı her şey daha kolay olurdu. Ben senin için bir hevestim belki ama sen en başından beri benim için bir..." Duraksadığında emniyet kemerimi açtım ve merakla ona döndüm.

"Bir?"

"Kraliçeydin. Önce dışarıdan hayranlıkla izledim, izledikçe daha da hayran oldum. Sonraysa o kraliçenin etkisine girmekten kendimi alamadım. Ama ben sadece basit bir korumaydım." İşte şimdi samimiydi. O Kırahanlı kimliğini kabullenemiyordu ve Kılıç olarak da benim ona bakmayacağımı düşünüyordu. Ne kadar salak bir adamdı, sürekli Kırahanlı'dan nefret edip Kılıç'a bayıldığımı söylüyordum, yine de bu düşüncedeydi.

"Komik konuşuyorsun, sen Arslan Kırahanlı'sın, elinde bir ülke kuracak kadar servet var. Herkesin merak ettiği o adamsın, gelmiş bana hâlâ fakir edebiyatı yapıyorsun. Belki de bunu anlamıyorsun. Etrafım hep Arslan Kırahanlı gibi adamlarla dolu; zengin ve her istediğini bu zamana kadar elde etmiş şımarık adamlarla. Ama Kı-

lıç... O benim bu zamana kadar tanıdığım hiçbir adama benzemiyordu. Kraliçe aslında hiçbir zaman bir kral aramıyordu. Adil ve gerçek bir adam arıyordu."

Sessiz kaldı, ne gerçekleri anlatabiliyordu ne de yalanları. O da benim gibi bu oyunların içinde sıkışıp kalmıştı.

"Ben delileri geri eve getirdim," dedim konuyu değiştirerek. "Kaç aydır yalnız yaşıyorum, Angel var ama biliyorsun, onun konuşma özelliği yok, keşke olsaydı. O yüzden iyi oldu onların gelmesi, hiç sevmiyorum yalnız kalmayı. Sen bana piçlik yapmasaydın... Neyse yaptın artık. Şimdi Güven de kapıdadır, eve geldiğimi görünce şaşıracak çünkü senin evinde kaldığımı falan sanıyordu kesin. Zaten Aral da o yüzden gönderdi onu, muhbirlik yapsın diye. Harbiden sen nerede yaşıyorsun ki? Malikânende mi kalıyorsun yoksa..." Sustum.

Başını koltuğa yaslamış, hafifçe sırıtarak benim konuşmamı izliyordu. Sanki ona dünyanın en önemli şeyini anlatıyormuşum gibi, sanki ağzımdan çıkan bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyormuş gibi dikkatlice beni dinliyordu.

"Devam etsene," dedi ilgiyle.

Yutkundum, ona bakmamaya çalıştım. Arabadan insem iyi olacaktı. "Bu kadar işte."

"Bu kadarcık mı?"

"Abartma, nefes almadan konuştum, benim bile başım şişti."

"Benim şişmedi." Eli çeneme gitti, yüzümü kendisine çevirdi. "Evet, malikânemde kalıyorum." Acaba doğru mu söylüyordu? Hayır, koca bir serveti olsa bile o yıkık dökük binadaki dairesinde kaldığından emindim.

"Tekin gelmedi, Tekin onlardan ayrılmış. Bu Tekin çok tuhaf değil mi sence de?"

"Evet, tuhaf."

"Neyse, ben eve gideyim artık, delilerim beni merak etmiştir."

"Onlardan kan aldırmayı düşünüyorum, hastanede ne tür ilaçlar aldıklarını öğrenelim. Olur mu?" Sıcak eli çenemden düştü.

"Olur." Elim arabanın kapısına gitti.

"İnci."

Ona döndüm yine. "Hı?"

"Hı değil, efendim denir," dedi gülüşünü bastırmaya çalışarak. Otoparkın ışıkları sensörlü olduğu için ve biz de uzun zamandır hareket etmediğimiz için etraf karanlıktı.

"Boş yapıyorsun şu an," dedim ama benim de arabadan pek inesim yoktu. "Gideceğim artık, sal beni."

Cıkladı. "Biraz daha dur, biraz daha göreyim güzel yüzünü."

"Kılıç, bana böyle bakma."

"Nasıl?" dedi keyifle.

"Kucağına alıp öpmek istiyormuşsun gibi, sonra da dayanamayıp arabanın arka koltu..."

"İnci!" Yaslandığı yerden doğrulurken gözleri de irice açılmıştı. "Sen beni çıldırtmak mı istiyorsun?"

"Yok, olanı söylüyorum." Masumca göz kırptım. Aslında bana yapmasını istediğim şeyleri söylüyordum, sanki isteyen oymuş gibi. Benim manipülasyonlarıma alışmış olması gerekiyordu.

"İnci, şu an beni mahvettin. Biraz daha arabadan inmezsen ben seni mahvedeceğim." Çok ciddiydi. Kucağımdaki çantamı kenara bıraktım ve ona döndüm.

"Zaten en iyi yaptığın şey bu değil mi?" Gözlerini yumdu, derin bir nefes alırken altdudağını ağzının içine yuvarladı. "Neden duruyorsun Kılıç? Kırahanlı olduğun için..."

Eli boğazıma gitti ama sıkmadı, sadece varlığını hissettiriyordu. Bir eli de belime gitti. Beni tek bir hareketle kucağına çektiğinde bacaklarımı beline sararak işini kolaylaştırdım. Elim arabanın koltuğunun yanındaki tuşa gitti ve oturduğu sürücü koltuğunu geriye doğru yatırıp aşağı doğru indirerek ikimize alan açtım.

Kollarımı boynuna doladım. "Beni hiç kucağına almayacaksın zannettim," dedim dudaklarına doğru. Kısık gözleri dudaklarım ve gözlerim arasında mekik dokuyordu. Altımda hissettiğim sertlikle

dudaklarımı birbirine bastırarak memnuniyetle başımı geriye doğru attım. "Sadece sözlerimle bile seni etkiliyorum, dokunmadan bile..."

Dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırarak konuşmamı böldü. Beni tamamen kendisine çekti. Sıcak ve ıslak dudakları dudaklarımı hırpalarken hevesle öpüşüne karşılık verdim. Kalbim neredeyse ağzımda atarken ellerinin vücudumda gezinmesi bana inanılmaz bir keyif veriyordu. Bir eli yüzümü hafif hafif okşuyordu. Sert öpüşünün aksine bir eli de üst bacağımı hafifçe okşuyordu ve eli yavaştan kalçama doğru kayıyordu.

Dudaklarını iştahla öperken kendimi ona yasladım, sırtı tamamen koltuğa dayandığında altdudağını dişlerimin arasına aldım. Altdudağını kendime doğru çekip ona baktım. Keyiften yarı kapanmış gözleriyle beni izliyordu. Dudağını ısırmayı bıraktım, doğrulacaktı ama izin vermedim. Bu sefer ben elimi boynuna sardım ve onu koltuğa yaslayarak doğrulmasını engelledim. Keyifle güldüğümde dudaklarını ıslatıp beni izledi.

Onun şehvetli öpüşüyle elbisemin askılarından biri düşmüştü. Mini elbisem tamamen yukarı doğru toplanmıştı, altımdaki dantelli iç çamaşırım o kadar inceydi ki onun kumaş pantolonun altında ne kadar irileştiğini çok net hissediyordum.

"İnci," dediğinde işaretparmağımı dudağına bastırdım. Oturduğum yerde yukarı doğru kaydım. Sonra aşağı doğru hareket ettim, dudaklarındaki parmağım düştüğünde elimi göğsüne koyarak ondan destek aldım.

"Kılıç, seninle birlikte olmak için sabırsızlanıyorum."

"Mahvettin beni." Daha fazla dayanamayarak onu yasladığım yerden doğrulup dudaklarıma atıldı. Dudaklarımdan kısa bir öpücük çaldıktan sonra dudaklarını boynuma yasladı. Boynumdan aşağı doğru inerken elim ensesine gitti ve onu kendime biraz daha çektim.

Islak dudakları göğsüme doğru inerken bir eliyle elbisemin askısını aşağı doğru çekiştirdi. Diğer eli de yukarı toplanan dar eteğimi

biraz daha yukarı çıkardı ve kalçamı o iri avucunun arasına alarak sıktı.

Dudakları göğsüme indi, yakamı açmaya çalıştığı eli sutyenime gitti. Sutyenimin kopçasını açmaya çalıştı, aynı anda da beni tutkuyla öpmeye devam ettiği için kendisini tam buna veremedi. En sonunda sinirlenerek sutyeni iki tarafa doğru çekiştirdiğinde yırtılma sesiyle şaşkınlıkla gülecektim ki Kılıç sutyenimden kurtulur kurtulmaz ağzını göğsüme yasladı.

İnleyerek başımı geriye doğru attım. Kendimi sertliğine biraz daha bastırdım. Göğsümü daha da iştahla öptü, ağzıyla göğsümü emerken diğer eliyle göğsümü okşuyordu. Elim kısacık saçlarına gitti, inlememi bastırmak için dudağımı dişledim ama o göğsümü büyük bir açlıkla öperken inlememi bastırmam çok zordu. "Biraz daha inlersen dayanamayacağım," dedi diğer göğsüme geçmeden hemen önce.

"İçimi ya da göğüslerimi tercih ederim," dedim nefes nefese.

Daha fazla dayanamıyordum, elim pantolonun düğmesine gitti.

Bu sırada otoparkın sensörlü ışıkları açıldı. "Sikeyim!" Kılıç benden hızla uzaklaştı. Elleri elbisemin askılarına gitti, askıları yukarı doğru çekerken diğer eliyle de eteğimi indirmeye çalışıyordu.

Parlak rujum dudaklarına bulaşmıştı ama beni çok iştahlı öptüğü için dudaklarında sadece küçük simler kalmıştı. "Kesin Güven geldi," dedim ama kucağından henüz kalkmamıştım.

Gözleri kısa bir an dikiz aynasına gitti. Son olarak saçımı düzeltti, yüzüme gelen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Koyu gözleriyle, hızla inip kalkan göğsüyle bana baktı. Derince yutkundu ve yanağıma bir öpücük bırakıp beni tek bir harekette yan koltuğa oturttu. Tam bu sırada Güven'in arabası yanımızda durmuştu.

"Yarın onlardan kan almak için gelebilirim," Hâlâ göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Tamam." Elim kapıya gitti ama yine duramadım ve ona döndüm. "Tüm gece beni düşün, ben seni düşüneceğim. Yatağımda

biraz terleyeceğim, gerçekte olmasan da bu gece benim yatağımda olacaksın." Artık inebilirdim.

Elleri yüzüne gitti. "İnci, İnci... Belamı siktin." Bu sırada arabadan iniyordum. İnmeden önce duyduğum son şeyse, "Mahvetti beni, amına koyayım," olmuştu. Sanırım kendi kendine konuşmuştu.

Arabanın kapısını kapattığımda Güven de arabasından iniyordu. Kılıç'ın arabasına ters bir bakış attı ama Kılıç o kadar kötü bir durumdaydı ki hızla gaza basarak otoparkın çıkışına yöneldi. Öyle dengesiz gitti ki duvara çarpmaktan son anda kurtuldu, gülüşümü bastırmaya çalışarak Güven'e döndüm.

"Ne yapıyor la bu?" dedi Kılıç'ın arkasından bakarak.

"Aman, Kırahanlı işte. Asıl sen burada ne yapıyorsun? Senden istediğimi yaptın mı?"

"İnci," dedi ve çaresizce nefesini verdi. "Benden istediğin şey, benim karakterime çok ters, bunu yapamam."

"Güven, bunu senden neden istediğimi biliyorsun. Başka bir çarem yok." Ofladı.

"Sen bu herifle ne ayaksın? Gerçekten evlenecek misin? İnci! Her dalda ayrı oynuyorsun, ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Güven, başka şansım var mı? Halime baksana. Kaç tane çakalla uğraştığımın farkında mısın?" Bunalmış şekilde etrafına bakındı.

"Farkındayım, her şey için çok üzgünüm. İnci, birilerini mahvetmeye çalışıyorsun ama ya o mahvetmeye çalıştığın kişiler suçlu değilse? Ya yanlış kişilerden intikam alıyorsan? Elinde kesin ne var ki? Kanıtların var mı?"

"Yok ama biliyorum, kanıtları da ortaya çıkaracağım Güven."

"Aral şirkete gitmediğin için mutlu değil, bir şeyler karıştırdığını düşünüyor. Bence de öyle. İnci ailene savaş açıyorsun ama ailenin düşmanıyla evlenmeyi düşünüyorsun. Bu adam birden çıkıp geldi, normal mi? Kandırdı seni. Bak senin bu hallerini en iyi ben biliyorum, sen bu adama çok fena kapılmışsın. Ama ya onun

oyununa geliyorsan?" Böyle düşünmekte haklıydı çünkü Kılıç'ın gerçek kimliğini bilmiyordu.

"Güven, benimle misin, değil misin?"

Ofladı. "Seninleyim, her zaman."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim, iyi ki varsın. Çok zamanımız kalmadı, bunu yapabilirsin."

"Evet, yapabilirim ama kendime yakıştıramıyorum. Bunu yaparsam artık kendime bile saygı duyamam."

"Güven, onlar bunları hak ediyor. Lütfen."

Sıkıntıyla gözlerini yumdu. "Tamam İnci, buna da tamam."

KILIÇ ARSLAN KIRAHANLI

Çıldırmama ramak kalmıştı! Ben cidden kafayı yiyecektim. Bu kadın beni deli edecekti. Direksiyonu ne kadar sıktığımı anca evin önüne gelip arabayı durdurduğumda anladım. Yorgunca arkama yaslandım, nefes alış verişlerim hâlâ düzelmemişti.

Dudakları, alev alev yanan gözleri, edepsiz sözleri... Yemin ederim ki hayatımda hiçbir şeyi onu istediğim kadar istememiştim. Bu istek beni tüketiyordu. En başından beri ona karşı koymak, onunla aynı evde yaşamak çok zordu benim için. Şimdiyse daha açıktık ikimiz de. Her şeyin sonunda benim gerçekten kim olduğumu öğrendiğinde görevim için onunla olduğumu sanabilirdi, en başından beri korktuğum şey buydu. Ama ben ona daha fazla karşı koyabilecek gücü kendimde bulamıyordum.

Onu sevmek istiyordum, bedeninin her bir karesini ellerimle sevmek, ikimizde de takat kalmayana kadar teninin mükemmelliğini tüketmek istiyordum. Ondan tek istediğim şey güzel bedeni değildi. Evet, ona karşı koymak çok zordu ama en zoru, güzel gözleriyle bana bakarken beni kandırmaya çalıştığında bile ona inanmak istememdi. Ben bu kadınla savaşamıyordum, ben bu

kadınla savaşamazdım. Her türlü insana kafa tutardım, işin sonunda hele görevim varsa herkesi harcardım ama o... Ona gücüm yetmiyordu.

Göğüsleri o kadar diri ve tatlıydı ki hâlâ ağzımda tadını hissediyordum. Kendini bana sürterken çıkardığı o tatlı inlemeleri... Sikeyim! Onun için tutuşuyordum.

Ne demişti bir de? *Tüm gece beni düşün, ben seni düşüneceğim. Yatağımda biraz terleyeceğim, gerçekte olmasan da bu gece benim yatağımda olacaksın.* Bu nasıl bir laftı! Ben bu sözün üstüne nasıl akıl sağlığımı koruyacaktım ki amına koyayım!

Mahvetmişti. Kucağımdayken işkence çektirmiş, tam inmeden önce de sözleriyle ağzıma sıçmıştı. Tüm gece yatağında olacakmışım. Sikerler! Gerçekten yatağında olmam gerekiyordu.

Eve girip soğuk bir duş almadan kendime gelemeyecektim. Tam arabadan ineceğim sırada gördüğüm siyah sutyenle durakladım. Dantelli sutyeninin üstündeki küçük inci taneleri beni gülümsetirken sutyeni büzüp avucumun içine aldım. Arabada kimsenin onun sutyenini görmesine izin veremezdim.

Eski binaya girip merdivenleri hızla çıktım. Evin önüne geldiğimde gördüğüm ayakkabılarla nefesimi verdim. Yok, bugün sakinleşmek bana haramdı. İçeri girip direkt odama geçecektim ki Mesih önümü kesti. "Nerelerdesin sen? Arıyoruz arıyoruz, ulaşamıyoruz."

Avucumun içindeki sutyeni biraz daha sıktım, görmemesi için elimi arkaya attım. "İnci'yleydim, bir şey mi oldu?"

"Evet, Albay da burada."

Tam bu sırada salondan Albay'ın sesi geldi. "Kılıç!" Mesih gözleriyle salonu işaret ettiğinde önce onun geçmesi için durdum. O önden geçerken ben de arkasından salona girdim.

Irmak ve Dünya üçlü koltukta oturmuştu, aralarında da Ayaz uzanıyordu. Albay tekli koltukta oturmuş, arkasına yaslanmış, o her zamanki keskin ifadesiyle etrafı izliyordu.

"Efendim Albay?" Elim arkada durmaya devam ediyordu.

"Son olanlardan haberin var mı? Arıyorum açmıyorsun." Bu ses tonunu iyi biliyordum.

"İnci'yleydim. Neler oldu?"

"Kardeşin Asaf, saldırıya uğradı." Kalp atışlarım hızlanırken neler olduğunu anlamak için korkuyla yüz ifadelerine baktım. "Merak etme, durumu iyi ama son anda kurtuldu, kafasına sıkmak üzerelermiş. Mesih fark etmese ölecekti." Başımı Mesih'e çevirdim, *bir şey yok* dercesine iki kez omzuma vurdu.

"Birkaç saat önce Asaf'laydım, nerede oldu bu olay?"

"Kırahanlı şirketinin kapısında, Kılıç görevini sevdiğini biliyorum ama ailene destek olman gerek," dedi Albay ve bu da durumun ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu. "Gel otur şöyle." Gözleriyle karşısındaki tekli koltuğu işaret etti.

Oturup ellerimi önüme koydum, sutyen hâlâ avuçlarım arasındaydı. "Saldırıyı düzenleyen kim? Öğrenebildiniz mi?"

"Evet, Araf Karabatak. Zaten gizli gizli yapmamış, uyarı bırakmış. Asaf'a mesaj atmış olaydan hemen sonra. '*Önce abini, sonra hepinizi bitireceğim*,' yazmış," dedi Mesih ayakta dikilmeye devam ederek.

Albay oturduğu koltukta hafifçe doğruldu, dirseklerini dizlerine yasladı. "Zaten biliyoruz ki Karabatak uyuşturucu üretimi ve dağıtımı yaptırırken en büyük ortağı Altınsoy ailesi. Galip Altınsoy'un ölümünün ardından tüm güç İnci'ye kaldı, bir süre sessiz kalıp İnci'nin neler yapacağını görmek istediler ama İnci'nin ne yaptığını bizim bile anlamamız mümkün olmadı. Şirketi yükseltmeye mi çalışıyor, batırmaya mı... Uyuşturucu olayını çözdü mü, hiçbirini bilmiyoruz.

Geçenlerde şirketin üretimini durdurmuş, sadece kendi işini durdurmadığının farkında bence. Bu durduruşu Karabatak'a milyon dolarlar zarar verdi. İnci şirkette bir süre görünmedi ve üretim devam etmeye başladı. Babası tutuklansa da Araf'ı içeri tıkmamız için yeterli delilimiz yok. Araf'ın sıradaki hedefi İnci olacak, belki

ona yaklaşmaya çalışacak, belki de öldürmeye... Bence buna henüz o da karar veremedi. Zannımca senin İnci'yle yakın olman Araf'ı biraz daha hırslandıran bir unsur, bu bizim açımızdan iyi. İnci'yle yakınlık kurmaya çalışırsa çok şey öğrenebiliriz."

Albay'ı dinlerken tepki vermemek güç olsa da sözünü kesmeden konuşmasının sonuna kadar dinleyebildim. "Ne yani? İnci'yi yem olarak mı kullanacağız?" Sorumla Albay sessiz kaldı. "Hayır, hayır, böyle bir şey yapmayacağız."

"Kılıç! Bunun senin görevin olduğunun farkındasın değil mi?"

"Sana daha önce defalarca anlattım. İnci'nin uyuşturucu işinden haberi yok, şüpheleniyor ama konduramıyor. Tesisleri gezerken onunlaydım, adım adım babasını araştırıp çöküşünü izlerken onunlaydım. Kötü biri olsaydı, Altınsoy ailesinin izinden gidiyor olsaydı bunu çoktan gösterirdi."

Albay çatık kaşlarıyla beni dinlerken başını ağır ağır iki yana salladı. "Kılıç bak, kendin diyorsun şüpheleniyor diye ama o şirketin başında durmaya devam ediyor. İnci masum olsa bile bu işin sonunda yanacak, bunu görüyorsun değil mi? İşin başında gerçekten masum olabilirdi ama artık değil, her geçen gün onun aleyhine işliyor. Bir noktadan sonra ne sen ne de ben onun masum olduğunu kanıtlayabiliriz."

"Tek amacı ailesinin katillerini bulmak, İnci uyuşturucu işine yardım edemez, kalbi çok temiz, dayanamaz böyle şeylere. Bana öyle bakma Albay, onu tanıyorum."

"Tanıyor musun? Kadın senin kimliğini ifşa etti!" Albay'la ilk defa İnci yüzünden zıtlaşmıyorduk.

"Kendini savunmaya çalıştı. Albay, ben İnci'nin masumiyetine ve uyuşturucu işini devam ettirmeyeceğine kefilim. Çok güçlü olsa da yapayalnız. Albay müsaade et ona kimliğimi açıklayayım, ona yardım etmeyi teklif edelim ve neler olacağını görelim." Başka İnci'yi nasıl bu çıkmazdan çıkarırdım bilmiyordum.

"Sakın! Sakın Kılıç. Eğer İnci senin kim olduğunu gerçekten öğrenirse, bir daha asla görevini yapamazsın, atılırsın. Bunu en başında söyledim sana." Evet, söylemişti. "Hislerini asla bu işin içine karıştırmaman gerektiğini de söylemiştim! O şu an bizim arama listemizin tepesindeki en tehlikeli kadınlardan biri." Ama değildi işte! O tehlikeli falan değildi.

Irmak'ın bakışları endişeyle üstümüzde gezinirken daha fazla sessizliğini koruyamadı. "Albay, evet, bunu en başta bizim yanımızda konuştunuz ama şartlar aynı değil. Bak Kılıç bu kızın yanında kaç ay kaldı, kızı tanıdı. Onun sözlerinin bir önemi yok mu?"

"Sözlerinin önemi var ama o kız Kılıç'ın sözleriyle kurtulabileceği bir noktada değil, anlayamadığınız kısım bu." Albay yine yüzünü bana çevirdi. "Kılıç, kimliğin ifşa oldu. Ailen tehlikede ve bence bir süre istihbarattan uzak kalıp tamamen Kırahanlı olmalısın." Başımı iki yana salladım. "Evet Kılıç, Asaf bugün şanslıydı ve kurtuldu. Bir dahakine bu kadar şanslı olamayabilir. Kırahanlı olarak yaşamaya devam et, görevine de aynı şekilde..."

Dayanamayarak Albay'ın sözlerini kestim. "Onlar benim ailem falan değil, tanımıyorum bile onları. Bir tek Asaf'a değer veriyorum. Diğerleriyle kan bağım olması umurumda değil."

"Ama olmalı. Sen de İnci kadar ince bir çizgide yürüyorsun. Görevine sakince devam et, Kırahanlı olarak daha çok görün ve bu görev bitene kadar başka hiçbir görevde yer almayacaksın. Kılıç bana öyle bakma, son görevde vurulma sebebini iyi biliyorum ve nasıl ifşa olduğunu da. Araf şu an bu kadar peşine düştüyse sebebi senin hiçbir şey yokmuş gibi sahaya çıkmaya devam etmendi."

Dayanamayarak ayağa kalktım. "Araf'tan mı korkacağız? O piç daha kıçını silmeyi bile bilmiyordur. Onu..." Albay sözlerimi hızla kesti. Albay da ayağa kalktı ve karşımda dikildi.

"Korktuğumuzdan değil Kılıç. Biz sadece birkaç isimle uğraşmıyoruz, karşımızda kocaman bir oluşum var. Yıllardır tüm yasadışı işlerin olduğu bin kollu bir güç var. O gücü yenmek için çok sakin

ve emin adımlarla ilerlemeliyiz. Sadece bir yılanın başını kesersek diğer bin yılanın başını bulamayız." Konuşurken beni dikkatle inceliyordu ki kaşları çatıldı. "Senin dudağın niye parlıyor lan?"

Dudağım mı parlıyordu?

İnci...

Sikeyim, ruju simliydi.

Dudağımı birbirine sürerek simden kurtulmaya çalıştım. "Nemlendirici sürdüm, çatlıyor soğukta."

Albay'ın kaşları daha da çatıldı. Irmak, Dünya ve Mesih üçlüsü az önceki gergin konuşmayı izlememiş gibi gülmemek için kendilerini tutuyorlardı.

Albay sabırla derin bir nefes aldı. "Yarın artık şu delilerin kanını alın, teste gönderelim. Plana sadık kal Kılıç," dedi son kez uyarır şekilde ve salondan çıktı.

"Ya Albay çok geliyor bu çocuğun üstüne," dedi Irmak üzgünce.

"Evet, Kılıç'ın yerinde olmak hiç istemezdim." Dünya da hemen dedikodu moduna geçmişti.

Mesih bana baktı. "Ne yapacaksın?"

"Keşke bilsem," dememle içeri Asaf'ın girmesi bir oldu. Elinde kocaman bir valiz vardı.

"Abi! Abiciğim!" Valizi yere attı ve bana sarıldı. "Az kalsın tahtalı köyü boylayacaktım. Çok korktum. Artık sende kalmaya karar verdim, bana yer var değil mi?"

"Bir sen eksiktin zaten." Nefesimi sıkıntıyla verdim. Az önce İnci'yle geçirdiğim o güzel anların verdiği keyif tamamen yok olmuştu.

İçeriye gidip bu sutyeni saklasam iyi olacaktı.

İNCİ ALTINSOY

Bu evde yalnız uyanmaya alışmıştım, sevmesem de alışmıştım. Şimdi salondan güzel kokular ve sesler gelirken içimdeki huzura

engel olamıyordum. Zaten huzura engel olmak istemiyordum ama yine alışmaktan korkuyordum. Alışıp kaybetmekten.

Tüm gece Kılıç'ı düşünmüştüm. Ona ima ettiğim gibi edepsiz şekilde değil de uykularımı kaçırıp canımı yakacak türden düşünmüştüm. Krem rengi mini bir elbise giyinip hafif bir makyaj yapmış ve saçlarımı hep olduğu gibi havalı şekilde kabartmıştım. Bugün yine çok işim vardı. Gerçekten dinlenmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama dinlenecek ne vaktim ne de halim vardı. Aliye ve Cenk'in davetine kadar her şeyi halletmem gerekiyordu.

Salona girdiğimde Kara Kedi, Çakı ve Papatya çoktan uyanmıştı, birbirlerine laf sokarak kahvaltı hazırlıyorlardı. Gerçi laf sokan tek kişi Kara Kedi'ydi. Dün onlara yine kendi kıyafetlerimden vermiştim. Papatya üzerindeki beyaz günlük elbiseyle çok iyi görünüyordu, akıl hastanesindeki hallerinden eser bile kalmamıştı. Saçları yer yer seyrek olsa da renkli gözleri artık parlıyordu. Kara Kedi'ye sadece siyah bir elbise giydirebilmiştim, elbise giyinmek istememişti gerçi ama benim dar kıyafetlerimi görünce giyinmek zorunda kalmıştı. Çakı'ya da Kılıç'ın kıyafetlerinden vermiştim. Kılıç ondan çok daha cüsseli olduğu için giysileri epey *oversize* olmuştu.

"Günaydınlar efendim günaydınlar... Güneş mi doğdu, ne oldu birden? Ben kör olacağım da." Çakı beni görünce abartılı şekilde konuşmaya başlamıştı. Eve geldiklerinden beri bana hayır duası okuyup duruyordu.

"Günaydın," dedim gülerek. "Bakın bana borçlu falan değilsiniz ve borcunuzu ödemek için bir şeyler yapmak zorunda da değilsiniz. Kahvaltıyı birlikte hazırlardık, sizi buraya getiren benim."

"Teşekkür ederiz İnci ama sana yük olamayız." Papatya kısık sesle konuşurken kucağındaki Angel'ın tüylerini okşuyordu.

"Yük olsaydınız burada olmazdınız."

"Tekin nerede acaba?" dedi Kara Kedi merakla. "Birden ortadan yok oldu, haber de alamıyoruz." Tekin'e ulaşamamıştım, hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Birlikte masaya oturduk, bu kahvaltı masası bana ailemle oturduğum masaları hatırlattığında boğazımda bir düğüm oluştu.

"Burası biraz küçük ama birkaç gün idare edin, sonra Altınsoy malikânesine taşınacağız." Sözlerimle Çakı'nın çatalı havada kaldı.

"Malikâne mi dedi o?" dedi Kara Kedi'ye fısıldayarak.

Üçü de şaşkınca bana bakarken ben olağan şekilde kahvaltıma devam ettim. "Evet, evimi işgal eden birileri var ama bu konuyla ilgileniyorum. He bir de Kılıç sizden kan almak istiyor, kanınızdan akıl hastanesinde ne tür ilaçlar kullanıldığını tespit etmeye çalışıyor da. Sizin için bir mahsuru var mı?"

"Yok, iyi olur hatta bize ne verdiklerini öğrenmiş oluruz biz de. Senin bu Kılıç'la son durum ne? Yok burada," dedi Kara Kedi merakla.

"Aman... Çok uzun mevzu."

"Şey ben iğneleri pek sevmiyorum," dedi Papatya çekingen şekilde.

"İstemezsen vermek zorunda değilsin," desem de kararsızdı.

Tam bu sırada kapı çaldığında hızla yerimden kalktım. Kimin geldiğini iyi biliyordum. Koridora geçerken kapıyı açmadan önce kenardaki aynaya bakıp saçlarımı düzelttim ve iyi göründüğüme emin oldum. Gülümseyerek kapıyı açtığımda karşımda gördüğüm kişiyle ifademi sabit tutmaya çalıştım.

"Selam İnci, bu ne güzel bir karşılama," dedi bakışları gülüşümde gezinirken. "Hasta olduğunu sanıyordum."

"Evet, yeni yeni toparlıyorum." Bana doğru bir adım attı, eli belime giderken yanaklarıma birer öpücük bıraktığında tenim buz kesti. Ailemin cinayetinin içindeydi, bu işten çıkarın neydi Oğuz?

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Çok isterdim ama misafirlerim var," dediğimde kaşları çatıldı.

"İnci, son zamanlarda hiç konuşamadık. Seni merak ediyorum." Konuşurken eli hâlâ belimdeydi. "Aramız iyi mi?"

Hiçbir şey belli etmemeliydim. Gülümsedim. "Oğuz, bu kadar sıkıntının arasında bana samimi gelen tek kişi sensin, güvendiğim

nadir insanlardan birisin. Böyle şeyler sorma bana." Sözlerimle rahatlamış şekilde gülümsedi.

"Bunu duyduğuma sevindim ama seni artık iyi görmek istiyorum. Ayrıca dün bir şeyler olmuş, Kırahanlı'yla evleneceğini söylemişsin, ciddi miydin?" Kapının kenarına yasladım başımı, o da ifademi izleyerek başını omzuna doğru eğdi. "Yine ne karıştırıyorsun İnci?"

"Bir şey karıştırmıyorum Oğuz, ben zararsız masum bir kızım," dediğimde güldü.

Evet, şüphelenmeyecekti.

"O adamı cidden seviyor musun sen?" Belki o da oyunları için en başından beri benden hoşlanıyormuş gibi davranıyordu.

"Bunun cevabını gerçekten merak ediyor musun? Oğuz, sana değer veriyorum, yerin bende hep ayrı olacak." Bana doğru bir adım attı, belimdeki eli sıkılaştı.

"İnci..."

Belimde olmayan eli saçlarıma gitti. Benden hoşlandığı kısmı gerçek olabilirdi.

Tam bu sırada asansörün kapıları açıldı. "Biraz salsana oğlum sen bizi, her yerde bizimlesin..." Konuşarak asansörden inen ilk kişi Mesih'ti. Sanırım bunu Asaf'a diyordu.

Açılan asansörün içinde genç bir kadın vardı ve en arkalarında da Kılıç duruyordu. Bakışları hemen Oğuz'la aramda gezindi. Önce belimdeki, sonra saçlarımdaki eline baktı, ardından gözlerini Oğuz'a dikti.

Oğuz'dan uzaklaşmak için hafifçe hareket ettim ve ellerinin bedenimden düşmesini sağladım.

"Müstakbel karımla arandaki mesafeye dikkat etsen iyi olur, avukat," dedi Kılıç gergin sözleriyle.

Oğuz cevap verecekti ki konuşarak onu engelledim. "Hoş geldiniz, sizi bekliyordum. Beni merak ettiğin için teşekkür ederim, bir ara konuşalım seninle." Oğuz'u kibarca kovmuştum.

Oğuz bozuldu ama hiçbir şey söylemedi, ağırca kafasını salladı ve asansöre yürüdü.

"Sen de mi geldin küçük Kırahanlı?" dedim Asaf'a.

"Abim nereye ben oraya," dedi eve geçerken. Ardından Mesih de başıyla selam vererek geçti. Genç kadın sanırım kan aldırmak için getirdikleri hemşireydi. En sona Kılıç kaldı.

"Bu ne kalabalık?" dediğimde eli belime gitti ve beni kendisine çekti.

"O herif hiç hoşuma gitmiyor, elimde kalacak."

Dudaklarımı büzdüm ve sesimi onun gibi kalınlaştırarak konuştum. "Müstakbel karımla arandaki mesafeye dikkat etsen iyi olur, avukat." Çenemi avucunun içine alarak tuttu ve eğilip yanağıma bir öpücük bıraktı.

İçeri geçtiğinde kapıyı kapattım. "Gecen nasıl geçti?" dedi çapkın bir sırıtışla.

"Uykusuz." Onu süzdüm. Beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla her zaman olduğu gibi iyi gözükse de gözlerinde bir yorgunluk, göz altlarında hafif bir çökme vardı. "Sen de mi beni düşünmekten uyuyamadın?"

"Sen de mi?" dedi sırıtışını bastırmaya çalışarak, bu da gamzesinin belirginleşmesine neden oldu. "Evet, ben de."

Karnımda kelebekler uçuşmamalıydı, içim anlamsız bir huzurla kaplanmamalıydı. Bu kadar kaosun arasında olmazdı ama oluyordu.

Elim beyaz gömleğinin yakalarına gitti, onu yakalarından tutup içeri çektim ve kapıyı kapattım. Sanki dengesini kaybetmiş gibi üstüme fazla gelirken sırtım koridorun duvarına çarptı.

"Yine oyun mu oynuyorsun Kırahanlı?" dediğimde nefesini sinirle verdi.

"Tüm keyfimin içine ettin şu an." Benden uzaklaşacaktı ama uzaklaşmasına izin vermedim. Yakalarından tutup tekrar kendime çektim.

"Neden? Sen Hırbohanlı değil misin?"

"Bak ya," dedi ama o kadar da sinirli gözükmüyordu. "Benimle cilveleşme, yine kanarım sana."

"Kansana bana..." Kafamı dikleştirip dudaklarına doğru fısıldadım.

"İçeride elinde iğne olan bir..." Çakı konuşarak salondan çıkmıştı ki bizi görmesiyle durdu. "Asıl iğne burada yapılıyor galiba." Kılıç benden uzaklaştı, gömleğinin yakalarını düzelttim.

"Sen yine mi geldin?" dedi Kılıç ona kısa bir bakış atarak.

"Evet, İnci bensiz yapamamış. Senden daha çok seviyormuş beni, seninkiler gibi kaslarım yok ama," dedi Çakı sırıtarak.

Ben salona yöneldiğimde Çakı'yla Kılıç da benimle birlikte salona girdi. Angel, Kılıç'ı görür görmez miyavlamaya başladı. "Babayı özlemiş," dediğimde Kılıç kafasını çevirip bana göz kırptı ve Papatya'nın kucağından inip deli gibi miyavlayan Angel'a yaklaştı.

Angel kafasını doğrultup heyecanla miyavlarken Kılıç ona ulaştı, kucağına alıp kaldırdığı an Angel'ın miyavlamaları arttı. Kılıç onu havaya kaldırıp tüylerine öpücükler bırakırken Angel da onun boynunu yalıyordu. Tam anasının kızıydı.

Gözlerimi ikisinin üstünden ayırabildiğimde salondakilerin haline baktım. Asaf ve Mesih kapıya yakın şekilde duruyordu. İkisi de şık takım elbiselerinin içinde ciddi ifadeleriyle salonda çok emanet gözüküyordu. Gelen genç kadın çantasını açıp enjektörleri yan yana dizmeye başlamıştı bile.

Papatya ve Kara Kedi yan yana oturmuş, karşısındakileri izliyordu. Papatya yeni insanlar gördüğü için utanmış olacak ki kafasını hiç kaldırmıyordu. Kara Kedi de onun aksine tip tip hepsini süzüyordu.

"Asaf, Kılıç'ın kardeşi. Epey benziyorlar zaten ama abisi kadar havalı olması için kırk fırın ekmek yemesi lazım. Mesih de..." Konuşurken duraksadım ve Mesih'e baktım. "Sen kim oluyordun?"

Mesih boğazını temizledi. "Mesih," dedi sadece.

"Çok açıklayıcısın," dedi Çakı, Papatya ve Kara Kedi arasındaki boşluğa oturdu.

"Bunlar kim? Evinde evsizlere mi bakıyorsun?" Asaf hepsini tek tek süzüyordu.

"Evsiz mevsiz ne diyorsun sen?" dedi Kara Kedi hemen yükselerek.

Asaf kısa bir an onu süzdü ve ürkmüş şekilde bana baktı. "Kim bu? Dişi Casper mı?" Kara Kedi ona kötü kötü bakmaya devam etti.

"İnci size bahsetmiştir, size verilen ilaçları bulmak için müsaadeniz varsa sizlerden kan alacağız," dedi Kılıç sonunda Angel'ı öpüp koklamayı bitirebildiğinde.

"Önce ben." Çakı hevesle kolunu açıp sırıttı.

"Bu tarafa alayım o zaman," dedi genç kız enjektörü hazırlarken. Çakı hemen oturduğu yerden kalkıp kızın işaret ettiği tekli koltuğa geçti.

"Şimdi bizim kanımızda çıkan şey sıkıntılıysa ne yapacaksınız?" diye sordu Çakı merakla.

"Kliniği araştırtacağız, sonuçta uzun zamandır onların hastasınız." Kılıç ikili koltuğa geçip oturdu. Ben de hemen yanına oturdum.

"İyi de klinik bizim orada kaldığımızı inkâr ediyor," dedi Kara Kedi oturduğu yerden hafifçe doğrularak.

"Nasıl yani?" dedi Mesih hızla.

"Bu Çakı geri dönmeye çalıştı ama *böyle bir hasta hiç yoktu burada* demişler," dedi Kara Kedi açıklama yaparak.

Kılıç ve Mesih arasında kısa bir bakışma geçti. "Kaçtıkları için bilerek silmiş olabilirler mi? Bu şekil bir kan alımına karşı?" diye sordum merakla.

"Olabilir," dedi Kılıç, parmakları Angel'ın tüyleri arasında gezerken bakışları dalgındı.

Çakı'nın kanı alınırken Çakı sanki hoşuna gidiyormuş gibi heyecanla iğneyi izliyordu. Manyak.

Papatyaysa tedirgince ayaklarını yere vurup duruyordu. En sonunda dayanamayarak başını kaldırdı ve bana baktı. "İnci, ben vermesem olur mu?"

"Vermen iyi olur, hepinize farklı ilaçlar vermiş olabilirler," dediğimde tekrar başını eğdi. "Merak etme, çok acıtmayacak." Kafamı Kılıç'a çevirdim. "Aslında ben de orada kaldım sonuçta, benim kanımı da alın."

"Yok, sen az kaldın. Ayrıca orada gözüm hep senin üstündeydi, çok bir şey yapamadılar," dedi Kılıç emin şekilde.

Genç kadın Çakı'nın kanını almayı bitirdi ama Çakı kolunu açık tutmaya devam ediyordu. "Bitti," dedi genç kadın.

"Of, bu kadar mıydı ya?" Çakı hoşnutsuz şekilde ayağa kalktı.

Kara Kedi ayaklandı ve Çakı'nın kalktığı yere oturdu. "Kanı siyah akarsa şaşırmam," dedi Asaf kısık sesle Mesih'e doğru ama ne dediğini hepimiz duymuştuk. Kara Kedi ona ters bir bakış attı ve kolunu kıza uzattı.

Papatya'nın gerginliği biraz daha artmıştı. Kollarını birbirine sardı, titremesini durduramıyor gibiydi. Belki de onu asıl tedirgin eden şey iğne değil de birinin ona dokunacak olma düşüncesiydi.

Kara Kedi kan verdikten sonra kalktığında Asaf'a ters bir bakış attı. Papatya'ya sıra gelmişti ama o çok gergindi.

"Ondan almayalım," dedi Mesih çatık kaşlarıyla Papatya'yı süzerken.

"Vermesi lazım," dedi Kara Kedi hoşnutsuz şekilde. "Bize neler verdiklerini öğrenmemiz gerek Papatya." Papatya yerinden kalktı ve Kara Kedi'nin kalktığı yere oturdu. "Dokunmadan yap, elini ona değdirme bile." Kara Kedi uyarıcı bakışlarıyla genç kadına baktı.

Kız şaşırdı ama olumlu anlamda başını salladı. Bu Papatya'yı rahatlatırken biraz da olsa sakinleşmişti.

"Bir rahatsızlığı mı var?" Mesih başını ikinci kez kaldırarak merakla sordu. Papatya'nın anlık sakinliği hemen gitmiş ve yine

titremeye başlamıştı. "B-ben... Tamam sormadım ben bir şey," dedi ve kafasını yine eğdi.

"Elim hafiftir," dedi kız Papatya'yı rahatlatmak isteyerek.

"Sabah sabah çok güzel gözüküyorsun, hep olduğu gibi," dedi Kılıç ama bana değil, doğrudan karşısına bakıyordu.

"Benimle flörtleşiyor musun Kırahanlı?"

"Evet, bu bir sorun mu İnci Hanım?" Kafasını bana çevirip kara gözleriyle ifademi izledi. Evet, her İnci Hanım dediğinde içimde bir şeyler eriyordu ve o da bunu iyi biliyordu.

"İnci'yi çıkar, bir daha söyle," dediğimde yüzüme bakakaldı.

Derin bir nefes aldı ve üstündeki şoku kısa sürede attı. Benim bu şaşırtıcı sözlerime artık alışmış olmalıydı. "Bu akşam müsait misin?"

"Sayılmaz, ben çok yoğun bir insanım, biliyorsun," dedim onu cilveyle süzerken.

Dudaklarını ıslattı. "Müstakbel eşine zaman ayıramaz mısın?"

"Bu bir oyun Kırahanlı, bakıyorum da kendini oyuna çok kaptırmışsın."

"Oyun deme, bir bakmışsın ortada oyun falan kalmamış," dedi kısık sesiyle.

"Bu bir itiraf mıydı?"

"Sana söylediklerim değil, söyleyemediklerim itiraf." Eli saçlarıma uzandı.

Asaf boğazını temizledi. "Abi, bari yanımızda oynaşmayın."

Kılıç'ın eli saçımdan düştü, az önce bana aşkla bakan bakışlarını Asaf'a çevirdiğinde artık aşk falan kalmamıştı. "Tamam abi, oynaşın, demiyorum ben bir şey," dedi Kılıç'ın bakışlarını gördüğünde.

"Sen böyle her şeye maydanoz olur musun?" Kara Kedi bir yandan Papatya'nın başında durup bir yandan Asaf'a kötü kötü bakıyordu.

Kara Kedi ona doğru döndüğünde aralarındaki mesafe biraz azalmıştı. Asaf da yüzünü buruşturup bir adım gerileyerek uzaklaştı. Kara Kedi sabır çekerek Papatya'ya döndü. Papatya kriz ge-

çirmemişti ve oldukça iyi görünüyordu. Sadece yüzü çok kızarmış, al al olmuştu.

"Akşam atacağım konuma gelir misin?" Kılıç'ın sözleriyle ona döndüm.

"Gelirim."

"İnci, bu aralar korumayla gezmen daha iyi olabilir senin için," dediğinde şaşırmıştım.

"Neden?" Geçenlerde takip edildiğimi biliyor muydu? "Ayrıca benim bu zamana kadar sadece iki sevdiğim korumam oldu, biri Güven diğeri de Kılıç. Biri işlerimi halletmek için aile evimde diğeri de zaten beni kandırdı."

"Başladık yine..."

"Benim işim bitti, hastaneye gidip teste götüreceğim," dedi genç kadın çantasını toparlarken. Mesih ona eşlik ederken Asaf salonun ortasında dikilmeye devam ediyordu.

"Bugün ne yapacaksın?" diye sordu Kılıç ilgiyle.

Sırıttım. "Neler yapmayacağım ki. Gerçi önce Sıla'yı ziyaret edeceğim, Yiğit'i çok özledim. Sıla'nın yakışıklı abileriyle kardeşleriyle otururum biraz. Belki onlar beni kandırmazlar." Onun cevap vermesine fırsat vermenden ayağa kalktım. "Yengesi bana bir bakar mısın?"

Asaf kime söylediğimi anlamak için etrafına bakındı. Eli göğsüne gitti. "Bana mı dedin sen onu? Sen benim nereden yengem oluyorsun?"

"Asaf terbiyesizlik yapma." Kılıç da oturduğu yerden kalktı.

"Abi ya," dedi Asaf bozularak.

"Yengesi şimdi ben bu aralar çok yoğunum, sizin aileyle çok tanışamadım ama o da olacak inşallah. Bir ara akşam yemeği falan yeriz. Neyse ne diyecektim, he şimdi ben bu birkaç gün çok yoğun olacağım. Arkadaşlarımla ilgilenemeyeceğim, sen benim yerime onlara ev sahipliği yapar mısın? Kapsamlı bir şehir turu falan." Asaf yüzüme boş boş bakarken kurduğum cümleleri algılamaya çalışıyor gibiydi.

"Şehir, kapsamlı, yenge, abi, akşam yemeği... Ne demek istedi şimdi bu?" Asaf'ın eli kafasına gitti, komik çocuktu.

"Adam kelimeleri verdi, cümleyi siz kurun diyor," dedi Çakı da onu incelerken.

"Ne duyduysan o Asaf, İnci'yi ikiletme." Kılıç, onun daha fazla konuşmasına müsaade etmeden elimi tutarak beni salondan çıkardı.

Koridorda durduğumuzda ona döndüm. "Bunun senin kardeşin olduğuna emin miyiz? Tipi benziyor ama zekâ seviyesini çözemedim. Konuşmadığında havalı çocuk aslında."

"Bugün biraz işlerim var, Kırahanlı şirketine gideceğim ama sonrasında boşum. Sen de işlerini erken hallet, ne kadar erken buluşsak o kadar iyi," dedi sanki bir iş görüşmesi planlar gibi.

"Neden? Benimle bir işin mi var?"

"Evet, seninle çok işim var," dedi gülümseyerek. Çok güzel gülümsüyordu. "Güzel yüzünü görmemin gerektiği işlerim var."

"Kılıç, bana oynama. Hiç sevilmeyen bir kadına seviyormuş gibi davranma, bunun altından bir kez kalktım, kalkarken sana da acı verdim ama bir kez daha bunun altından kalkamam ve ikimiz de mahvoluruz." Evet, o Kılıç'tı. Onun gerçekte kim olduğunu biliyordum ama yine de korkuyordum. Bir gün görevi için beni hiçe saymasından, aslında o kadar da değer vermemiş olmasından...

Annemin, babamın ve Aytekin abimin her zaman önceliği olmuştum ama onlardan başka kimsenin ne önceliği ne de çok sevdiği biri olmuştum. Şimdiyse kaybettiğim ailemde hissettiğim sevgiyi birinde hissetmek için içten içe çırpınıyordum ama belki de boşa kürek çekiyordum. Belki de hayatımda bir daha hiçbir zaman o kadar çok sevilmeyecektim.

Eli yüzüme gitti, yanağımı hafif hafif okşadı. "Ne çok kandırmaca var değil mi? Ne çok şüphe var değil mi? İnci, İnci tanem, bir kez bile kandırmak için dokunmadım sana ama sana her dokunduğumda kendimi kandırdım. Sana hiçbir zaman acı çektirmek istemedim ama bunu yapmaya çalışırken daha çok acı çektirdim.

Sana sözler veremem, sen de inanmazsın zaten ama hislerime inan. Hiçbir şeye inanmazsan bile gözlerimde gördüğün şeye inan çünkü o asla sana karşı sahte olamadı." Eğilip alnıma bir öpücük bıraktı.

Onu sadece Kırahanlı olarak bilen İnci bunlara inanmazdı ve ondan uzaklaşırdı, benim de öyle yapmam gerekiyordu. Yine de geri çekilemedim, ta ki o çekilene kadar...

Bu adam benim felaketim olacaktı.

Evden çıkar çıkmaz Sıla'nın evine sürmüştüm. Aral ona rahat yüzü vermiyordu, sürekli bir şeylerle tehdit ederek zorla malikânede tutmaya çalışıyordu. Aral'ın ona karşı hislerinin olması beni şaşırtmıştı ama daha çok şaşırdığım bir şey varsa o da Sıla'nın ona boyun eğmesiydi.

Psikolojik olarak iyi olmadığı için üstüne hiç gitmemiştim, hep de anlayışlı davranmıştım ama bu kadar mühlet yeterdi. Çünkü Aral'ın ona olan hisleri ve Aytekin abimin sadece kurşunla değil de bağırsakları deşilerek öldürülmesinin sebebi bağlantılı olabilirdi. Olabilirdi fazlaydı. Gerçeklerden neden kaçıyordum ki?

O bunu yapmaz, bu kadarını da yapmaz dediğim herkes her şeyi yapmamış mıydı?

Sıla'nın evine geldiğimde abileri etrafta yoktu, kalabalık ailesinden evde olan tek kişi Arda'ydı. Geldiğimin haberini alır almaz dışarı çıkmıştı, omzunu kapıya yaslayıp beni izlerken ona gülümsedim.

Arabadan inip yanına ulaştığımda selamlaşmak için yanaklarımı öptü. "Demek cidden Arslan Kırahanlı'yla birliktesin öyle mi?" Bana kurduğu ilk cümle bu olmuştu.

"Çok çekici değil mi," dedim gülümseyerek.

"Öyle de sen daha geçen bu adamı herkesin ortasında rezil ettin... Kimliğini ifşa ettin. Akla mantığa uymuyor aranızdakiler," dedi şüpheli şekilde.

"Aşk, akla mantığa uyar mı Arda?"

Omuz silkti. "Uymaz herhalde. Off... Sen de âşık oldun, otuz yaşıma geldiğimde seninle evleneceğim diye düşündüm ben hep," dedi Arda çapkın şekilde.

"Herkes de benimle evlenme hayali kurmuş, nasıl mükemmel bir kadınsam böyle." Gülerek yanından geçtim. "Sıla evde, değil mi?"

"Evet, odasında." Gülüşü soldu. "Onun için hiçbir şey yapamamak bizi mahvediyor. Kardeşimiz her geçen gün biraz daha eriyor."

Bir şey söyleyemedim. En azından Sıla için endişelenen bir ailesi vardı. Bu beni rahatlatmalıydı.

"Sizinkiler yok mu?"

"Yok ya, annem teyzemlerde, babam da şirkette. Kendi evin gibi, biliyorsun zaten burayı." Eliyle etrafı işaret etti.

Arda'nın yanından geçip üst kata çıktım. Sıla'nın odasına ulaştığımda kapıyı tıklattım. "Gel." Sesiyle kapıyı açtım.

Sıla beyaz geceliğiyle yatağına öylece uzanıyordu. Yiğit'i aradı gözlerim, o da beşiğindeydi. Yiğit'i çok özlemiştim, ona sıkıca sarılmaya ihtiyacım vardı ama uyuyordu.

"İnci, sen mi geldin?" dedi Sıla yatakta doğrularak.

Bakışlarımı Yiğit'in üstünden zorlukla ayırdım.

"Evet, ben geldim." Çantamı kenardaki koltuğun üstüne attım ve Sıla'nın yatağına teklifsizce oturdum. "Ve bu sefer benden kaçmana izin vermeyeceğim."

Sırtını yatak başlığına yasladı. "Ne kaçması İnci?"

"Abimle aranda tam olarak nasıl bir ilişki vardı?"

"O benim hayatımın aşkı İnci," dediğinde başımı iki yana salladım.

"Aytekin abimden bahsetmiyorum, Aral'dan bahsediyorum."

Yüzüme bakakaldı. Gözleri korkuyla irileşmişti. "Ne? Sen ne saçmalıyorsun İnci?"

"Peki, inkâr edeceksin demek..." Telefonumu açtım ve galerime tıkladım.

Gördüğüm an tüm beynimi uyuşturan o fotoğrafı açtım. Aral ve Sıla'nın fotoğrafı. Sıla'nın dudağında kırmızı bir ruj vardı ve Aral'ın yanağında kırmızı ruj lekesi vardı. Aral kolunu Sıla'nın omzuna atmıştı ve birbirlerine sıkıca sarılmışlardı. Ekrana bakarken gülümsüyorlardı.

Sıla fotoğrafı gördüğü an eli şaşkınca ağzına gitti.

"Evet Sıla, artık her şeyi anlatma zamanı geldi."

Gözünden bir damla yaş düştü. Bu yaş ne içindi? Kim içindi? Bilmiyordum ama bundan sonra kimsenin gözünün yaşına bakmayacağımı iyi biliyordum.

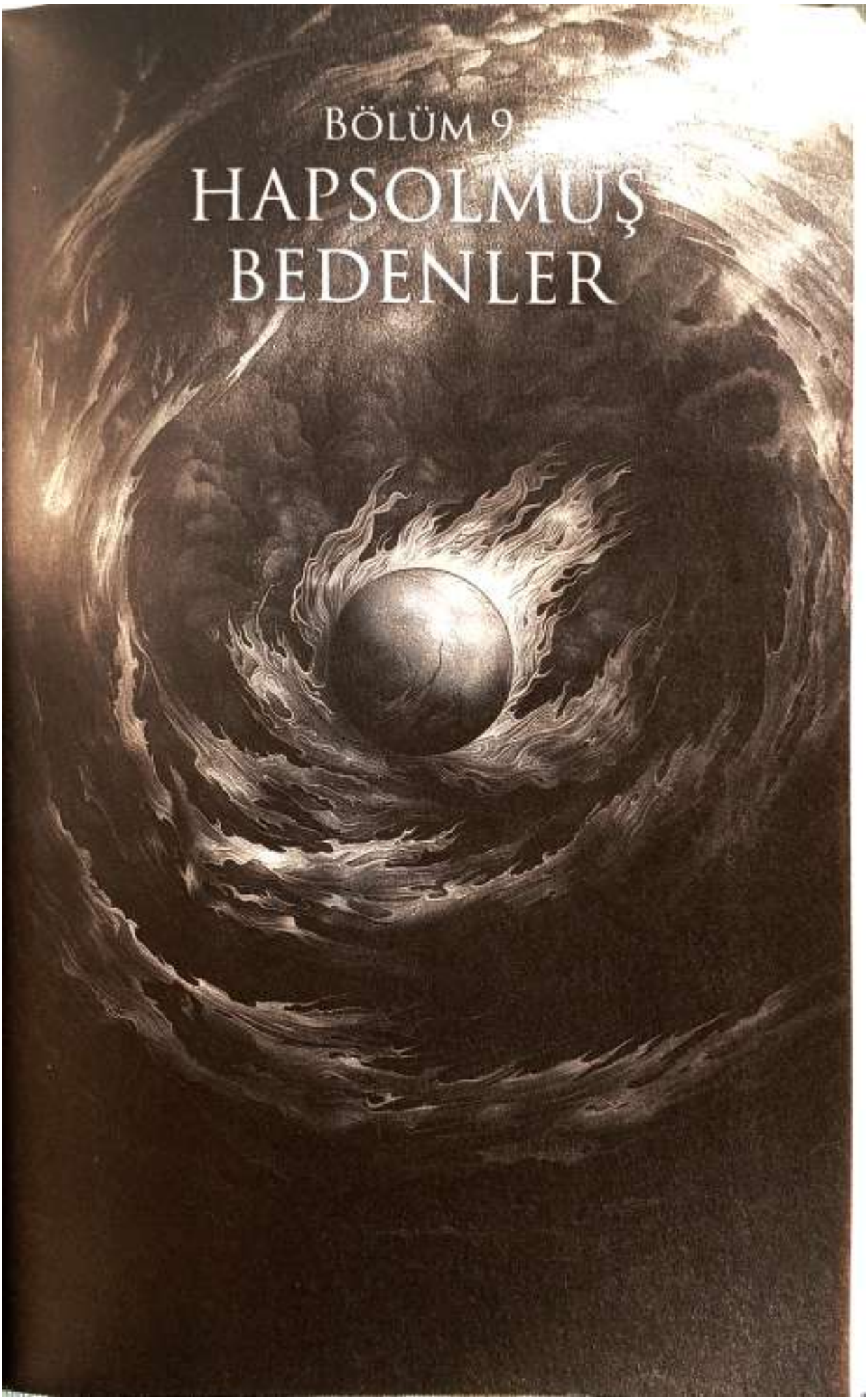
BÖLÜM 9
HAPSOLMUŞ
BEDENLER

HAPSOLMUŞ BEDENLER

Sıla ve Aytekin abimin aşkı benim için her zaman büyüleyici bir aşk olmuştu. Birbirlerini gördükleri o ilk andan itibaren birbirlerine ne kadar âşık olduklarını anlatıp dururlardı. Birbirlerini kırmaktan korkarlardı, her zaman önce birbirlerini düşünürlerdi. Onlarınki destansı bir aşktı...

Peki bu?

Elimdeki bu fotoğraf bu aşkın neresindeydi?

Bu fotoğrafı bulmam kolay olmamıştı. Aslında böyle bir fotoğraf bulacağımı da bilmiyordum. Sadece Aral'ın ve diğerlerinin tüm hareketlerini izletmek için Safir'den bana bir hacker tutmasını istemiştim. Aral çok fotoğraf çekmezdi, galerisi genelde sıkıcı şeylerle doluydu ama galerinin en tepesinde bu fotoğraf vardı. Fotoğraflara erişebilmiştim ama fotoğraflarda bu fotoğraf dışında başka hiçbir şey yoktu, silinen şeylere ulaşamamıştık.

"İnci." Sıla dolu gözlerini kırpıştırdı. "Düşündüğün gibi değil, yemin ederim değil. Aytekin benim her şeyim, ondan başkasını görür mü benim gözüm?"

Hayatım hakkında bildiğim her şey yalan çıkmıştı, Sıla ve Aytekin abimin aşkı bile. O yüzden artık neye inanacağımı ben de bilmiyordum.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum, ben artık hiçbir şey bilmiyorum, Sıla."

"Beni dinlemelisin," dedi eli kalbine giderken.

"Dinliyorum Sıla. Anlat, bana her şeyi anlat ama bir noktayı bile atlarsan sen de benim için diğerlerinden farklı olmayacaksın."

"Bu fotoğraf Aytekin'den önce, onunla daha tanışmamıştık." Bugün daha çok şaşıracakmışım gibi gözüküyordu. "Abinle nasıl tanıştığımızı biliyorsun."

Gözlerimi kısa bir an öfkeyle kapattım. "Hangisiyle?"

"Aytekin. Aytekin'le," dedi kısık sesiyle. Sesinin kısık olma sebebi Yiğit'i uyandırmamak değildi. "Sizin oteliniz yeni açılmıştı, orada tanışmıştık." Bunu elbette biliyordum. Aytekin abim onu gördüğünde nasıl vurulduğunu bin kez anlatmıştı bana.

"Görmen lazımdı İnci! Onu gördüğüm an etraf bulanıklaştı, sesler gitti, sadece o vardı. O masmavi gözleriyle bana bakmadı, beni resmen vurdu. Şuurumu kaybettim, konuşmayı unuttum. Öylece ona baktım. Bir insanın böyle bir etki bırakması mümkün müymüş? Mümkünmüş İnci. Aklımı kaybedeceğim sandım."

Ah, benim biricik Aytekin abim...

Sıla'yla tanıştıktan sonra eve geldiğinde ilk bana anlatmıştı. Hep sevgilileri olmuştu ama hiçbirinden böyle bahsettiğini duymamıştım ve o an tek duam olmuştu, *umarım bu kız seni üzmez abiciğim* demiştim...

"Otele gittiğim ilk gün canım sıkkındı, zaten ailem kafa dağıtmam için beni göndermişti. O ilk günde Aral'la tanıştım, otele giriş yaparken. Lobiye gittiğimde o da lobideydi, benim gibi otel misafiri olduğunu sandım. Rezervasyon sırasında bir sorun oluştu, otelin açılışı henüz yapılmamıştı ve az sayıda misafir ağırlıyorlardı. Aral sorun yaşadığımı fark etti ve hemen duruma el attı, bana güzel bir oda ayarlattı. Teşekkür edip odama çekildim, o gün sahile indiğimde de onu gördüm, ara ara bana bakıyordu. Sonra akşam yemeği için hazırlandım. Sahilde içmeye başladığım için biraz çakırkeyiftim. Ertesi gün arkadaşlarım da yanıma gelecekti, o yüzden kafa dinlemek için tek gecemdi. Restorana indim, otel pek kalabalık değildi o gün. Aral beni görünce yanıma geldi, eşlik etmek istedi. Yemek boyunca sohbet ettik, sohbeti iyi gelmişti. Yemekten sonra onunla sahilde içmeye devam ettik ve bu fotoğraf o akşam çekildi."

Onu sakince dinlerken söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. Daha sindirmeye çalışacağım çok şey olacak gibiydi.

"Sonra?" dedim kendimden bile beklemeyeceğim bir sakinlikle.

"Sonra onu bir daha görmedim."

"O gece aranızda bir şey olmadı mı?"

Gözlerini kaçırdı. Başını eğdi, konuşmak gittikçe zorlaşıyordu onun için. "İkimiz de çok sarhoştuk, odama gittiğimizi hatırlıyorum ama ne kadar ileri gittiğimizi hatırlamıyorum. Sabah uyandığımda yoktu, kötü hissettim. Numaralarımızı bile almamıştık. Sabah odama güzel bir kahvaltı geldi, tekrar karşılaşacağımıza dair bir not bırakmıştı sadece. Onu bir daha otelde görmedim. Arkadaşlarım geldikten sonra keyfim yerine geldi, tam iki gün sonraysa Aytekin'le tanıştım."

Duyduklarıma inanamıyordum, gördüğüm fotoğrafa rağmen bunları duymak çok ağır gelmişti. Oturduğum yataktan kalktım, nefes almak için cama yanaştım, perdeleri çektim. Gözüm Yiğit'e kaydığında göğsümdeki ağrı daha da arttı.

"İnci, yemin ederim Aytekin'i gördüğüm an ona vuruldum, âşık oldum. Bir daha gözüm ondan başka kimseyi görmedi. Aral'ın soyadını bilmiyordum, oteldeki bir yabancıydı o an benim için ve otelden ayrılana kadar da bir daha onu görmedim.

O tatil Aytekin'i tanıdıktan sonra benim için hayatımın en iyi tatili oldu. Sabah havuz başına onu görmek için erkenden gidiyordum, gece geç saate kadar sahilde onunla sohbet ediyordum. Birbirimizi tanımaya, birbirimize tutulmaya başladık. İstanbul'a döndüğümüzde de her gün birlikteydik ve çoktan ona sırılsıklam âşık olmuştum. İşler ciddiye binmeye başladığındaysa Aytekin beni hevesle ailesiyle tanıştırmak için evine davet etti. O gün gördüm Aral'ı. Onu görünce şoke oldum, Aytekin'e anlatmak istedim ama yapamadım. Aytekin'i kaybetmekten korktum. Aral söyler diye bekledim ama söylemedi, hatta ilk başlarda tuhaf derecede sessiz ve mesafeliydi." Sustu, söylediklerini sindirmemi bekledi.

"O sessiz kalınca ben de sessiz kaldım. İkimiz de bu olayı yok saydık, yani ben öyle olacak sandım. İnci yaptığımın doğru olmadığını biliyorum, Aytekin'i kandırdığımı biliyorum ama istesem de yapamadım, söyleyemedim. Ona çok âşıktım İnci."

O konuşurken ben Yiğit'i izliyordum. Sıla'ya döndüm, kalçamı pencerenin çıkıntısına yasladım. "Sıla, siz evlenmeden önce Yiğit'e hamileydin. Sıla, Sıla, Sıla..."

"Hayır, hayır İnci, Yiğit bizim oğlumuz, Aral'ın değil. Eminim." Gözünden akan yaşlar gittikçe artıyordu.

"Sıla..." Abimin yaşadıklarını hazmedemiyordum. Aytekin abim, canım abim.

"Aral ilk başlarda bana hiç yaklaşmadı ama o da hamile olduğumu duyduğunda bebeğin ondan olabileceğinden şüphelendi. Aytekin, işleri çok yoğun olduğundan ben yalnız kalmayayım diye Yiğit belli bir yaşa gelene kadar sizinle kalmamızı rica ettiğinde onu reddettim ama çok ısrarcıydı, hamilelik sürecimin hiçbir anında yalnız olmamı istemiyordu. Kabul ettim. Aral benimle ilk defa düğünden bir gün önce konuştu, sizdeydim, odama geldi. *Abimle evlenme* dedi, *her şeyi anlatırım* dedi. Ben de *anlat, beni de kurtar bu yükten* dedim. Ama o anlatmadı. Ve biz de evlendik."

Aral ve Aytekin abimin arası hiçbir zaman çok iyi olmamıştı. Küçüklükten itibaren pek anlaşamazlardı ama sebebi Aytekin abim değildi, o her zaman abilik yapmaya çalışmıştı, Aralsa ona hep mesafeliydi. Babam hep Aytekin abimi ona örnek olarak gösterirdi, mesafesinin sebebi bana kalırsa buydu.

"Evlendikten sonra işler daha kötü gitmeye başladı, Aral artık bana karşı soğuk davranmıyordu, aksine bazen durup dakikalarca beni izliyordu. Ondan rahatsız oluyordum ama kimseye de bir şey belli etmemeye çalışıyordum. Yiğit doğduktan sonra işler daha da karmaşık bir hal aldı. Aral artık sadece izlemiyordu, beni gördüğü her boş köşede sıkıştırıyordu."

"Seni taciz mi ediyordu?"

"Hayır, bana hiç dokunmadı. Sadece konuşuyordu, Yiğit'e DNA testi yaptırmak istediğini söylüyordu. Ona izin vermedim, ben izin vermedikçe o daha da öfkelendi. Sonra Aytekin'den ayrılmamı istedi, ondan boşanmam için beni defalarca tehdit etti. Artık bir şeyleri anlatmakla da değil, direkt Aytekin'e zarar vermekle tehdit ediyordu. İnci, hatırlıyorsan son zamanlarda hep babamın hastalığını bahane ederek burada kalıyordum. Bunun sebebi babam değildi, o sadece bahanemdi. Aral artık benle Aytekin'i bir arada görmeye dayanamadığını söylemeye başladı. Aytekin'i taşınmak için ikna etme aşamasındaydım, o süreçte eve gelmemeye çalışıyordum. Olayın olduğu gün..." Durdu, gözünden akan yaşları sildi.

"Olayın olduğu gün ne oldu Sıla?" dedim sert sesimle.

"Aral beni son bir kez tehdit etti. *Aytekin'den ayrılmazsan onu öldüreceğim* dedi. Çok çaresizdim, Aytekin'e artık anlatmak zorundaydım."

"Anlattın mı?" Ona doğru bir adım attım.

Burnunu çekerek başını onayla salladı. "Anlattım, şoke oldu. Hiçbir şey söylemedi, sadece beni babama bıraktı ve gitti. Zaten sonra bir daha da..." Yine hıçkırdı.

"Sıla!" Bağırışıma engel olamadım. "Sen bu zamana kadar bana bunu nasıl anlatmazsın?"

"Utandım, çok utandım," dedi hıçkırıkları arasında. "Zaten sonra yine tehditle beni yanında tutmaya çalıştı, *herkese her şeyi anlatırım* dedi. Çok utanıyorum İnci."

"Sadece bunları son ana kadar sakladığın için utan, Sıla. Aytekin abimin bunu öğrenmesi ne demek biliyor musun? Katilin Aral olduğu elimizde kanıtlı demek Sıla! Babam ve annem kurşunla katledilirken onun öyle canice öldürülmesi mantıklı mıydı zaten? O gece evde çok daha büyük şeyler yaşandı ve sen bunu bu zamana kadar benden sakladın! Sana inanamıyorum!" Yiğit seslerimiz yüzünden ağlamaya başlamıştı.

Gözümden akan yaşları sildim ve Yiğit'e ulaştım. Onu kucağıma aldım. "Hala geldi, çok özledim seni." Başına bir öpücük bıraktım, gittikçe daha da büyüyordu.

Onu göğsüme yasladım.

Artık Aytekin abimin emaneti miydi, ona bile emin değildim ama hayatımdaki en masum şey olduğuna emindim.

Sıla iki eliyle yüzünü kapatmış ağlarken Yiğit de annesinin hüznünü hissetmiş gibi şiddetle ağlıyordu. Ona daha sıkı sarıldım, onun için değil, kendim için.

Bugün yapacak çok işim vardı ama Sıla'nın yanından ayrıldığımdan beri etrafı puslu bir camın arkasından izliyor gibiydim. Tepkisiz ve sakindim. Arabada öylece oturmuş sıradaki işlerim için toparlanmayı bekliyordum. Öğrendiğim şeyler beni epey sarsmıştı.

Sıla'ya çok kırgındım, abimin son saatlerinde böyle acı bir şeyi öğrenmesi bana acı vermişti. Sıla bu saate kadar bunları sakladığı için de kızgındım. Ama yine de onu silip atamıyordum çünkü ne olursa olsun Aytekin abimin onu ne kadar sevdiğini iyi biliyordum.

Ben oturmuş kara kara düşünürken telefonum çalmaya başladı. Kılıç arıyordu, burnumu çektim ve boğazımı temizledim. Aramayı yanıtladım.

"İnci, ne yapıyorsun?"

Ağladığım belli olmasın diye sesimi canlı tuttum. "Hiç, işlerimi hallediyorum. Normal çiftler gibi birbirimizi arayacak mıyız böyle sürekli?"

"Neyin var senin?" Anlamış mıydı sahiden?

"Bir şeyim yok, nereden çıkardın?" dedim gülermiş gibi.

"Yok, anlarım sesinden. Bir şey mi oldu? Neredesin sen?" *Anlarım sesinden.* Değil sesimden, sözlerimden bile anlayamamıştı kimse... Gözlerim tekrar dolarken telefonu kendimden uzaklaştırdım ve derin bir nefes aldım.

"Arabadayım, işlerim var."

"Konum gönder bana." Sesi daha da ciddileşmişti.

"İşlerim var Kı..."

"Siktir et işini, konum at ya da atma, ben bulurum zaten. Geliyorum."

"Gelme, bir şey yok. Birkaç saatlik işim var, sonra buluşuruz. Beni bu kadar darlarsan senden ayrılırım. Gavat erkek severim ben, yoksa kaçarım bak elinden."

Nefesini sıkıntıyla verdi. "Bir gavat olmadığım kaldı zaten, içim böyle rahat etmiyor."

"Neden? Neden için rahat etmiyor ki Kırahanlı? Düşmanım değil misin sen benim? Beni yine kandırmaya mı çalışıyorsun?" Evet, gerçekleri o da bana anlatmıyordu ve sinirimi ondan çıkarabilirdim.

"Başlatma düşmanına şimdi!"

"Kendine mi başlayacaksın? Başlayıp ne yapacaksın? Boş ver başlamayı, sen boş..."

"Tamam İnci! Abartma. Kendine geldi zaten sesin, bekliyorum iki saate."

"İki saat olmaz, eve gidip hazırlanmam da lazım. Seksi iç çamaşırları giyineceğim." Sessiz kaldı. "Dört saat olsun."

"Tamam," dedi gülermiş gibi. "Dört saat olsun. Seni almaya ben geleyim mi?"

"Tamam, gel. Çok tuttun beni, kapatıyorum." Daha fazla uzatmadan telefonu kapattım. Cidden gerçek sevgililer gibi olmuştuk.

Sesimden kötü olduğumu hemen anlamıştı, bu zamana kadar sadece annem, babam ve abim anlardı bunu. Yine oluyordu, Kılıç yine içimdeki boşluğu dolduruyordu. İlkinde biliyordum, yine biliyordum ama her seferinde ona kanmayı seçiyordum. Aslında ona kanmıyordum, ben kendi kendimi kandırıyordum.

Rick üniversitede tanıştığım yakın bir arkadaşımdı. Saffet amcayı aradığımda bahsettiğim ortak Rick'ti, ailesi Amerika'nın en büyük inşaat devlerinden biriydi. Saffet amcayı anca böyle büyük

bir işle baştan çıkarabilirdim. Sabri amca olursa diye şirkette değil, bir restoranın VIP kısmında yer ayarlatmıştım. Birazdan buraya gelecekti.

"Sen daha da güzelleşmişsin görüşmeyeli," dedi Rick gülümseyerek. Çok güleç ve arkadaş canlısıydı ama çok çene çalıyordu. Geldiğinden beri şimdiden başımı şişirmişti. Yeşil gözleri, esmer teni ve çekici gülümsemesiyle üniversite yıllarında herkesi kendine âşık ederdi, gerçi bence şimdi de öyleydi. En az benim kadar çapkındı.

"Ben her zaman çok güzelim."

"Evet, öylesin. Şimdi bana ne yapacağımızı bir daha anlatır mısın?"

"Normal bir iş görüşmesi olacak, Türkiye'de AVM yaptırmak istiyordunuz ve bunu Altınsoy ailesinin ortaklığıyla başarıyla yapabilirsiniz." Suratıma boş boş baktı. "Sen arada kafa salla, *evet güzel* falan de yeter bana."

Gülümsedi. "Ben iş görüşmelerinden pek anlamam, seninle gezeriz diye geldim. Bir de babam çok söyleniyor boş geziyorum diye, iş görüşmesi diye gelince hoşuna gitti."

"Gezecek vaktim yok, Rick ama seni nişanlımla tanıştırabilirim istersen."

"Nişanlın? Hadi be! Ciddi misin?" Başımı muzip şekilde salladım. "Sen ve evlenmek mi? Şoklardayım. Âşık falan mı oldun?" Güzel soruydu. Âşık mı olmuştum?

"Yani, galiba."

"Kendimden bile beklerdim ama senden beklemezdim. Vay be, beni tanıştırmalısın."

"Bakarız ama bugün olmaz, romantik yemeğe çıkacağız. Belki başka zaman. Boş ver şimdi sen beni, bu masadan anlaşmayı kabul etmeden kalkmıyoruz. Merak etme, seni zararlı duruma sokmam."

"Avukatlarıma gönderirim, imzalamam yarını bulur," dediğinde kısa bir an düşündüm. Yarın da uygundu.

Saffet amcam içeri girdiğinde Rick'le birlikte ayaklandık. Rick onunla el sıkışırken ben sadece gülümsedim. "Hoş geldin

amcacığım." Yanında iki kişi daha vardı, ikisi de şirketindeki müdürlerdi.

"Hoş buldum İnci, nasılsın?"

"İyiyim amca, işte nişan hazırlığı falan yapıyorum ama Aliye de düğün tarihini erkene çekti benden önce olsun diye. Onlarla uğraşıyorum." Masaya oturduk.

"Şirkete bu aralar gitmiyormuşsun." Şirkete gitmemem herkesin ana konusuydu şu sıralar.

Merak etmeyin, şirkete geleceğim.

Gülümsedim. "Evet, amca ya ama çok yoruluyorum. Şirket işleri bazen boyumu aşıyor. Neyse bu konuları bırakalım." Elimle Rick'i gösterdim. "Kendisini tanıyor musun? Gerçi Rick'i tanımıyorsan da babasını illaki tanıyorsundur. John Anderson." Duyduğu isimle memnuniyetle başını salladı.

"Evet, elbette tanıyorum."

"Rick bana sohbet arasında bahsetti bu projeden ve ben de dedim ki böyle büyük bir işi Saffet amcamla yapmalısın." İngilizce konuşarak dediklerimi tasdiklemesi için Rick'e döndüm.

"Evet, İnci sizi epey övdü. Çok yakın arkadaşımdır ve o bu kadar ısrar edince kayıtsız kalamadım. Aslında Türkiye bizim için yeni bir pazar olmayacak ama uzun zamandır yeni bir projeyle gelmiyorduk." Evet, Rick görüşmediğimiz zamanlarda diksiyonunu epey düzeltmişti.

"Tam olarak nasıl bir proje düşünüyorsunuz?" diye sordu amcamın yanındaki diğerinden daha genç olan adam.

"Anderson işlerinin çizgisinde ilerleyeceğiz yine, AVM üstünde rezidans düşünüyoruz ama burada önemli olan konum. Elinizde şehrin göbeğinde geniş bir arazi var mı?" Rick epey iyi gidiyordu.

Saffet amca yanındaki müdürleriyle bakıştı. "Bir bakmamız gerekli, tam olarak ne kadar büyük bir alandan bahsediyoruz?" dedi Saffet amca.

"Mega AVM'lerden daha büyük olsun diye düşünüyoruz, beş yüz bin metre kareden daha geniş bir arazi istiyoruz. Babama kalırsa yedi yüz bin metre karelik bir alan harika olur. Kulağa zor geliyor olabilir ama dünyanın en geniş AVM'si olan Dubai Mall'ın da ortaklarından biriyiz. Yine bu denli geniş bir şey istiyoruz." Rick'in sözleriyle Saffet amcanın gözlerindeki parıltı giderek artıyordu. Bu kadar geniş bir araziyi nasıl bulacağını düşünmekten çok kazanacağı paraları düşünüyordu.

"O zaman çok doğru adrestesiniz," dedi Saffet amcam keyifle.

"Ama Sabri amca? Onun haberi var mı? Bu zamana kadar yaptığınız işlerin hepsinden daha büyük bir iş bu, ayrıca ciddi bir yatırım gerektirdiği kesin," diye sordum Türkçe konuşarak.

"Onu hallederim ben," dedi Sabri amca önemsiz bir detaymış gibi.

"Keşke seninle hemfikir olabilseydim, aslında Rick daha önce de beni aramıştı ama açıkçası Sabri amcadan çekindiğim için iki tarafla da bu konuyu konuşamamıştım. Büyük bütçeler harcayarak yeni işlere girmeye, yeniliklere senin kadar açık değil. Bence biraz da sıkılmış." Sözlerimin Saffet amcayı ne kadar öfkelendirdiğini görebiliyordum ve gördükçe de keyifleniyordum. "Önce yemeklerimizi söyleyelim, sonra devam edelim," dedim sevimlice gülümseyerek.

Yemek boyunca proje üstüne konuşurken alttan alttan Saffet amcayı, Sabri amcaya karşı dolduruyordum.

"Saffet amca, her şey iyi hoş da şehrin göbeğinde böyle geniş bir alan yok ki nereden bulacağız?" dedim telaşa düşmüş gibi.

Kısa bir an düşünüp müdürleriyle bakıştı. "Aslında bir yer var, şehrin göbeğinde gereğinden büyük bir orman," dedi gözleri parlarken.

İşte tam da beklediğim şeyler oluyordu. "Ama ormansa nasıl AVM yapacaksınız ki? Bu çok zor olmaz mı? Hem şehirde nefes alacak doğru düzgün bir alan bile kalmadı, ormanlar yaşam kay-

nağı. Zaten az biraz boş alan var, onlar da depremlerde toplanma alanları."

"Tanıdıklarım var, onlarla görüşeceğim, sonuçta bu AVM büyük bir rant kapısı olacak. Doğa dostu AVM diye pazarlarız, içine de birkaç ağaç koyarız ve bu işi hallederiz. Sağlamlığını falan anlatırız, uydururuz bir şeyler. Daha önce yapmadığımız şey değil sonuçta." Anlatırken bile keyiflenmişti.

"Doğru, senin siyasetten tanıdıkların vardı, onlarla mı halledeceksin? Aa şey vardı ya, milletvekili olan, adı neydi..." Konuşurken duraksadım adı aklıma gelmiyormuş gibi.

"Üzeyir Karaçam. Evet, onunla halledemeyeceğimiz konu yok," dedi bir de böbürlenerek.

"Hmm anladım." Gülümsedim. Ben hiçbir şey yapmıyordum, her şeyi onlar yapıyordu.

Yemek yerken Saffet amcanın keyfi daha da artıyordu, kazanacağı paraları düşünürken avuçlarının içi kaşınıyordu. Rick epey sıkılmış olacak ki gözü sürekli saatine takılıyordu. Benim de bir an önce eve gidip Kılıç için hazırlanmam gerekiyordu.

"Biz bir sözleşme hazırladık, inceleyebilirsiniz," dedi Saffet amcanın yanındaki yaşı büyük müdürü.

"Önce avukatlarımızın incelemesi gerek," dedi Rick de.

"Tabii, detaylıca inceleyin siz. Hatta hiç vakit kaybetmeyelim, ben imzamı atayım, eğer uyuşamadığımız yerler olursa üstüne yine tartışırız," dedi Saffet amca heyecanla. Kazanacağı paraları düşünürken gözü o kadar dönmüştü ki hemen imza attırmaya çalışıyordu.

Saffet amca iki sözleşmeyi de imzalayıp bir kopyayı Rick'e uzattı.

Şimdi ortalığı biraz daha karıştırmamın zamanı gelmişti. "Saffet amca ya, şirket beni yordu falan dedim ya aslında ben biraz çuvalladım. Özellikle maliye kısmı kafamı çok karıştırdı, geçen Sabri amcayı ziyaret ettiğimde ona da anlattım. Bana yardımcı olmak için sizin şirketten örnek hesaplamalar verdi ama ben bu dosyalardan

hiçbir şey anlamadım." Konuşurken bir yandan da Sabri amcanın verdiği dosyayı açtım. "Şu Excel dosyaları kafamı çok karıştırıyor, burada artı gösteren yerler ve eksi gösteren yerler var ama maliyetler çıktığında çok fazla kazanç var. Normal mi bu kazanç? Gerçi ilaç sektörüne yabancıyım ama inşaat sektörüne daha da yabancıyım. Bana bir açıklar mısın?" Dosyayı ona uzattım.

Keyifli ifadesi ilk önce yerini korudu, uzattığım raporlara baktığındaysa o ifadesi tamamen uçtu. Gözleri irileşirken sinirden rengi kızarmaya başladı. Boğazını temizleyip suyundan koca bir yudum aldı. "Sabri bunu sana anlatmak için öylesine bir şablon olarak mı verdi?"

"Yok yok, ben anlamadığımı söyleyince elindeki hazır verileri verdi, sizin şirketin güncel hesabı." Hiçbir şey anlamıyormuş gibi yüzüne bakarken çenemi avucumun içine yasladım.

"Ya... Öyle mi..."

"Evet, baksana sizin maliye müdürünün falan mührü bile var altında."

Dosyayı tekrar tekrar incelerken gördüğü rakamlar, onu bu masada kazanacağını düşündüğü paralardan bile uzaklaştırmıştı.

"Bu dosya bende kalsa olur mu?"

Sorusuyla altdudağımı büktüm. "Ya şimdi Sabri amca bana verdi ama doğru olur mu? Yanlış bir şey mi yaptım ben? Bunları bilmiyor muydun?"

"Sabri zaten uzun zamandır beni geriyordu, sen endişelenme, senlik bir durum yok. Çok teşekkür ederim İnci. Seni zor duruma sokmamak için sadece fotoğrafını çekeceğim müsaade edersen," dedi ama müsaade etmesem bile o kâğıda el koyacağını biliyordum.

"Tabii amca ama hiçbir şey anlamadım. Ya çok kötü hissettim şu an."

"Yok yok, hissetme kızım, kötü bir şey yok. Neyse biz bu konuyu kapatalım, keyfimiz kaçmasın." Bu sırada dosyanın fotoğraflarını çekti.

Mahcup şekilde başımı salladım. Çok geçmeden kalktığımızda müdürler ön taraftan yürürken Rick'le sohbet ediyorlardı. Saffet amcayla yalnız kalmıştım. "Saffet amca." Ben durduğumda o da durdu. "Sen neden şaşırdın bu rakamlara? Sizin şirketiniz sonuçta? Sen bilmiyor musun?"

Etrafına bakındı, konuşup konuşmamakta kararsızdı. "Koca bir şirket bu İnci, bir sürü muhasebecimiz var. Şirketten çıkan paraları biliyorum, alınan malzemeleri biliyorum ama bu kârı bilmiyorum." Şaşırmış gibi gözlerimi irileştirdim.

"Amca o zaman nasıl oluyor ki bu? Anlamadım. Sonuçta yaptığınız işler belli, koca koca binalar dikiyorsunuz ülkenin en lüks semtlerine. Giderlerden işçi masraflarını çıkarırsak zaten neredeyse hepsi malzeme, çimento, demir..." Konuşurken sanki yeni anlıyormuş gibi duraksadım. "Tabii malzemeyi kalitesizleştirerek masraftan kaçınılmadıysa. Bir binada çok büyük bir kâr olmaz ama binlerce binada... İnanamıyorum." Elim ağzımın üstüne gitti. "Amca böyle bir şey oluyorsa senin de adın lekelenir."

"Bu konuyu lütfen Rick'e anlatma."

"Rick'e anlatmam ama amca düşünsene. O kadar bina, dışları o kadar lüksken içleri çürükse... Bu en ufak bir depremde ortaya çıkar. Amca bu yapıların hepsinin baş inşaat mühendisi sensin. Sabri amca bir şekilde kurtulur ama sen kurtulamazsın." Sözlerimle gittikçe geriliyordu. "Amca bence sen şirket içinde gizliden soruşturma başlat. Hatta gerekirse bu durumu ifşa et ve adını temizle."

Yok artık dercesine yüzüme baktığında ona doğru bir adım attım ve gözlerimi irileştirerek konuşmaya devam ettim. "Amca burada sadece şirket adını düşünme, prestijini düşün."

"Öyle bir şey yaparsam bir daha bu sektörde barınamam İnci!" dedi o da gerilmiş şekilde.

Çaresizlikle omuzlarımı düşürdüm, kısa bir an etrafıma bakındım. Aklıma bir fikir gelmiş gibi elimi havaya kaldırdım. "Amca bak, Sabri amcayı çok severim ama yapılan binaların çürük olduğu

çok geçmeden ortaya çıkar, işte o zaman mahvolursun. Ne şirketin kalır ne de başka bir şeyin, hapislerde çürürsün. Ama eğer sen bunları yeni öğrendiğini kanıtlarsan ki zaten öyle. Masumsun sonuçta, şirketinin içindekileri temizleyip yaptığın binalara kendi kendine inceletme çıkartırsan o zaman kimsenin gözünde suçlu olmazsın. Hatta şirketini korumaya çalışan erdemli bir iş insanı olursun ki zaten öylesin de."

"Ama İnci, bu iş senin tahmin edebileceğinden daha büyük. Böyle bir şeyi ortaya çıkarırsam bir daha kimse bana iş vermez."

"Hayır, verir. Eğer Andersonlarla işbirliği yapıp onların o büyük projesini gerçekleştirirsen kimse bu yaşananları hatırlamaz."

"Peki bunlar ortaya çıkarsa Andersonlar neden bizimle çalışsın İnci?"

"Rick çok yakınım, ben ona durumu açıklayacağım. Her şeyin kaliteli olacağının garantisini senin için veririm, ben sana kefil olurum amca." Yüzüme bakakaldı, aklını feci halde karıştırmıştım.

Hayır, aklını karıştırmaktan çok daha fazlasını yapmıştım. Ona ne yapacağını anlatmıştım. Ve yapacaktı, gözlerinde görüyordum.

"Bu olanlara inanmıyorum ama eğer durum böyleyse yapacak başka bir şey kalmıyor," dedim çaresiz kalmış gibi.

"Bunlar aramızda kalsın İnci, kimse öğrenmemeli."

"Hiç merak etme amca."

Eli saçlarıma gitti ve hafifçe okşadı. "Tam babanın kızısın sen, henüz yenisin ama on yıl sonra tüm sektörleri ele geçirirsin bu zehir gibi kafayla, aferin yeğenime." Haklı sayılırdı ama bunun için on yıla ihtiyacım yoktu, bana on ay bile yeterdi.

"Teşekkür ederim amcacığım," dedim gülümseyerek.

Yürümeye başladık, o bir adım önden yürürken yüzümdeki o sahte gülüş maskesi düştü.

Sürekli oynuyordum, bu kadar oyunculuğu bir filmde yapsaydım en azından Oscar falan alırdım ama ben asıl oyunu hayatımda

oynuyordum ve sonucunda da alacağım şey Oscar'dan daha büyüktü. İntikam.

Saffet amca genel müdürleriyle birlikte arabasına binince Rick'le yalnız kaldık. Kiraladığı arabanın yanında durduk.

Elindeki sözleşmeyi çekip aldığımda bana şaşkınca baktı. "Senin buna ihtiyacın olmayacak ama benim olacak."

"Yine ne işler karıştırıyorsun sen?" dedi Rick beni merakla incelerken.

"Pis işler değil, aksine epey temiz işler. Teşekkür ederim Rick, bu yardımını unutmayacağım. Otelin hazır, gidip dinlen. Müsait olursam yanına uğrayacağım."

Onu arabaya bindirip uğurladıktan sonra elimdeki sözleşmeye baktım.

Ailemin cinayetinde parmakları olmasa bile onları bitirerek doğru şeyi yapıyordum, az bile yapıyordum.

KILIÇ ARSLAN KIRAHANLI

Ben şirket yönetmekten ne anlardım? Babam olacak herif bana büyük bir miras bırakıp öyle göç etmişti. Kırahanlı şirketlerinin hepsini incelemeye aldırmıştım. İnci'nin yaptığının benzerini ben de Kırahanlı şirketlerinde yapıyordum ama büyük bir vurgun yakalayamamıştım.

"Ne düşünüyorsun?" Mesih'in sorusuyla bakışlarımı bilgisayardan kaldırdım.

"Şirketleri, işleri. Sana babadan miras kalmadığı için anlayamazsın tabii beni," dediğimde küfrederek güldü. "Albay'a saygım sonsuz ama burada aklımı karıştıran şeyler var. Evet, o da emir kulu ama anlayamadığım şeyler var."

"Nedir onlar?" Mesih'in sorusuyla oturduğum koltuktan kalktım, sürekli takım elbise içinde gezmek beni bunaltmaya başlamıştı.

"Kırahanlı ismi umurunda değil, ona sunduğum veriler umurunda değil. Onun en umursadığı şey Arslan Kırahanlı olarak Altınsoy ailesinin kuyusunu kazmam."

"Zaten görevin amacı bu değil mi? Kafanı karıştıran kısım hangisi?"

"Evet, amaç bu ama bir düşünsene... Kırahanlı olduğumu ilk öğrendiğindeki tavırlarını düşün, ben kabul etmediğimde bana uyguladığı baskıyı düşün. Kırahanlıların da yasadışı işler yaptığına emindi ve bunun için bu mirası kabul edip Arslan olmam önemliydi ama sence bunu hiç umursuyor gibi mi? Ona defalarca koli koli dosyalar sundum Kırahanlılarla ilgili ama umurunda olmadı."

Mesih bir süre sessiz kaldı, düşünüyordu. "Bunun sebebi ne olabilir?"

"Kırahanlı ailesinin güçlü bağlantıları olabilir," dediğimde şaşırdığını biliyordum.

"Albay öyle bir şey yapmaz."

"Neticede Albay da emir kulu değil mi, Mesih? Ama bir ihtimal daha var. İnci gibi mirası kabul ettiğim için başımın yanmasını istemiyor. Neticede Kırahanlı ismini onun zorlamaları sonucunda aldım. Ama o zaman da İnci'yi cidden kandırmış olmuyor muyum? Ben de aynı haltı yiyorum ama günün sonunda suçlanan o olacak. Buna izin veremem Mesih. Bak eğer İnci'nin masumluğundan bir an şüphe etseydim işler değişirdi, o zaman zaten ona..." Duraksadım.

"O zaman ona?" dedi Mesih de oturduğu yerden kalkıp yanıma gelirken.

"Ona bu kadar tutulmazdım. Evet; zeki, kurnaz, bazen içten pazarlıklı ama bir o kadar da masum. O bu denklemdeki en masum kişi, tek amacı ailesinin katillerini bulmak."

Mesih derince ofladı. "Peki ne yapacaksın?"

"Doğruluğuna inandığım şeyi."

"Kılıç bak, İnci'ye sen baya kapılmışsın, bunu görebiliyorum ama ya bu işin sonunda zararlı çıkan sen olursan? Ya yine seni kullanırsa, yine ifşalarsa? Bunun hesabını nasıl vereceksin?"

Üstümdeki gömleğin üstten üçüncü düğmesini ferahlamak için açtım. "O zaman da ona bir kez daha yenilmiş olurum."

"Bu işin sonunda hiçbir şey eskisi gibi olamayacakmış gibi hissediyorum," dedi Mesih durgun sesiyle. Evet, bu işin sonunda bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. "Birazdan toplantın var, iyi alıştın sen de iş insanı olup şirketler yönetmeye." Omzuma iki kez vurdu. "Genetik oluyor herhalde, zaten bizim oralarda çok sırıtıyordun sen hep."

"Mesih, iyi ki varsın kardeşim."

"Eyvallah da neden duygusallaştık bir anda?" Sorusuyla güldüm.

"Hiç... İçimden geldi. Bir gün görevden atılırsam ya da bırakırsam... Olur da senin de başına aynı şey gelirse senin yanın her zaman benim yanımda hazır olacak, biliyorsun değil mi?"

Kısık gözleriyle kafasını ağır ağır salladı. "Sen bir bok yiyeceksin ama hadi bakalım." Tepkisiyle güldüm. "İşler iyice karışıyor, şu deliler de ayrı bir olay. O kızıl saçlının olayı ne? Çok korkuyor gibiydi." Mesih görev dışında bir şeylere çok odaklanmazdı, dinlerdi ama odağını gerekmedikçe vermezdi.

"Neden merak ettin?"

"Öyle sorayım dedim, hemen ne manalı manalı bakıyorsun sen bana? Merak etmiş olamaz mıyım yani?"

"Manalı manalı bakmıyorum, neden özellikle Papatya'yı soruyorsun diye merak ettim. Bana kalırsa Kara Kedi çok daha enteresan bir tipti. Çakı desen ayrı bir psikopat." İnci neydi ki arkadaşları ne olsun! Gerçi onun korumasıyken etrafında gördüğüm tiplerden bin kat daha iyi oldukları kesindi, en azından İnci'nin sırtına bıçak saplamak için sırada beklemiyorlardı.

Dışarıda yükselen seslerle Mesih'le birbirimize baktık. Çok geçmeden odamın kapısı açıldığında içeri giren kişiyi tanıyordum. Araf Karabatak.

Sekreter genç kadın peşinden mahcup şekilde girdi. "Çok özür dilerim Arslan Bey, tutamadım."

"Sorun yok, çıkabilirsin." Mesih sinirle bir adım öne atılmıştı ki ona yandan bir bakış atarak durmasını istedim.

Araf takım elbisesinin içinde etrafı kısa bir an inceledi ve en sonunda bana döndü. "Bu oda önceden babanındı." Kibarlık yapmak istermiş gibi gülümsedi. "Selamlar."

"Neden buradasın, Karabatak?"

"Babamı içeri attığın için olabilir ya da Kırahanlı ailesiyle yaptığımız tüm ortaklıkları bozduğun için olabilir ya da senin yüzünden hakkımda soruşturma başlatıldığı için de olabilir. Hangisini tercih edersin?" dedi öfke patlamasını büyük bir sakinlikle saklayarak.

Odanın ortasına doğru birkaç adım attım, elimle koltuğu gösterdiğimde gıcık gülüşü genişledi. "Hepsi uyar bana ama dikkat et de geliş sebeplerinin altında kalmayasın, Karabatak." Karşısındaki koltuğa geçip oturdum. Mesih ayakta dikilmeye devam ediyordu. "Kardeşime saldırı düzenledikten sonra karşıma çıkacak kadar aptal mısın sen?"

Bir bacağını rahatça diğer bacağının dizine yasladı. "Üvey kardeşin, daha yeni birbirinizin varlığını öğrendiniz sayılır. Bu kadar çabuk mu bağlandınız birbirinize? Asaf kafa çocuk da diğer aile üyeleriyle yıldızınız pek barışmamış anlaşılan, hele bir kız kardeşin var ki aman düşman başına. Ee haklılar, babaları öldükten sonra birden ortaya hiç tanımadıkları bir abileri çıkıyor ve babaları da vicdan azabını azaltmak için mirasın en ballı kısmını bu abilerine bırakıyor. Ben de olsam ben de çok sinirlendirdim." Boş boş konuşarak beni iyi tanıdığını anlatmaya çalışıyordu ama ben de onu iyi tanıyordum.

"Benimle sohbet etmek için mi geldin? Zaten ezelden beri bana bir hayranlığın var senin," dedim ben de onun gibi rahat şekilde arkama yaslanarak.

Güldü. "Yani sadece işimizi baltalamaya çalışan bir ajan olduğunda da sinir bozucuydun, sonra bir de Kırahanlı oldun, bırak da biraz sohbet edelim. Sizin yaşadığınız entrikaları anlamaya çalışmak beni çok yoruyor. Senin aile yine biraz durgun ama hele Altınsoy ailesi? Aman, çok fena." Altınsoy ismini ondan duymak bile rahatlığımı bozarken bunu ona belli etmemeye çalıştım. "Yaptığımız işleri kanıtladın, babamı da içeri aldırdın. Aferin sana. Peki sence ben nasıl böyle elimi kolumu sallayarak gezebiliyor ve hatta işlerimi devam ettirebiliyorum?"

"Şanslı bir piç olduğundan olmadığına eminim."

Güldü. "Evet, şansımdan değil. Sizin başarısızlığından da değil ama ülkenin mafyalara da ihtiyacı var, değil mi? Özellikle siyasilere yakın mafyalara. Sen benim ne yaptığımı açık açık tüm millete izlet, ben yine karşında böyle rahat oturuyor olacağım. Çünkü senin gibi kanun adamı olacağım diye doğruyu aramıyorum çünkü bu ülkede ne kanun var ne de doğru." Amacını biliyordum, beni yenemeyeceğini bildiğinden kendi tarafına çekmek için son çırpınışlarını yapıyordu.

Güldüm ben de onun gibi. "Seni tutuklamak babanı tutuklamaktan daha keyifli olacak."

Gülüşü yavaşça soldu. "En azından benim babam belliydi hep. Neyse, konumuz babalar değil, zaten bence beni tutuklayacak vasfın da yakında olmayacak. Sadece iş insanı olmaya alışsan iyi olur Kırahanlı. İnci Altınsoy senin sonun olacak." Onun soyadından bahsetmesi bile tüylerimi ürpertirken onun o zarif ismini ağzına alması beni iyice germişti. Ama bu gerginliği ona belli etmeden ifadesiz yüzümle ona bakmaya devam ettim.

Babasının panosunda İnci'nin fotoğrafı vardı, İnci onların büyük bir hedefiydi. Pis işlerinden biri olan uyuşturucu işinde ortak

işler yapıyorlardı ve İnci'nin tüm araştırmalarına rağmen henüz bundan haberi bile yoktu.

"İnci, çok güzel kadın. Epey şımarık, burnu havada falan ama etkileyici." Araf'ın ne yapmaya çalıştığını biliyordum, beni kışkırtmaya çalışıyordu. Yüzümü dikkatle incelerken onun alaylı sırıtışına ifadesiz şekilde bakarak karşılık verdim. "SoyFarma'dan epey bir hisse aldın, şimdi de onunla evleneceğin konuşuluyor. Bu da görevinin bir parçası mı? Aşk mı? Yoksa bu karanlık dünya sana çekici mi gelmeye başladı? Gerçi İnci de İnci şimdi."

Sakin ol, sakin ol, sakin ol...

"Buraya böyle boş boş konuşmaya mı geldin, Karabatak? Babandan beter çıktın."

"Kanun adamı, adil herif olma çabaların beni çok eğlendiriyor, Kırahanlı."

"Bana bak Karabatak, o sürekli övündüğün karanlık dünyanın içinde seni boğarım. Bunu kanunla da yapmam. Damarıma çok basarsan pek adil de olmam, bir bakarsın babanın yanında olmak için yalvarırsın." Sinir bozucu sırıtışı bozulmaya başladı, zaten zar zor dayanıyordu.

"Belki bakarsın ben de müstakbel karını alırım, her anlamda." Gömleğimin kollarını yavaşça yukarı doğru kıvırmaya başladım. "İnci şımarık olsa da zeki bir kadın. Seni en başta da kullandı, şimdi de kullanıyor. Sen sefalet içinde büyümüş bir sonradan görmesin. Bense onun içinde sakladığı o vahşi hallerinin hayran olacağı bir adamım."

Oturduğum koltuktan yavaşça kalktım, karşısında durdum. Beni kışkırtmak için konuşmaya devam etti. "Kimsin ki sen? Kılıç? Arslan? Kılıç Arslan Kırahanlı yoksa tam tersi mi? Daha sen bile kim olduğunu bilmiyorsun. Ne bu şebekeyi çözebilirsin ne de çökertebilirsin. Oyunu bizim gibilere bırak, yorma kendini."

Başımı anlıyormuş gibi hafif hafif salladım. Mesih tedirgince bana bakıyordu ki Mesih kolay kolay tedirgin olmazdı.

Araf bana o sinir bozucu gülümsemesiyle bakarken yüzünün ortasına sağlam bir yumruk geçirdim. Bana karşılık vermek için koltuktan kalkacaktı ki o sinir bozucu suratına bir yumruk daha geçirdim. "Daha önce İnci'ye küfreden bir adamı öldürdüm, ağzına çakıltaşları doldurdum ve o ağzını diktim. İnci'yi izleyen bir adam görürsem de gözlerini oyarım, İnci'ye yaklaşmaya çalışan birini görürsem sadece beş duyu organıyla sınırlı kalmadan ilerletirim işimi." Kalkmaya çalışacaktı ki yüzüne sağlam bir yumruk daha attım.

O sersemleşirken bir adım geriledim, burnundan kan geliyordu. "Öfkeni anlıyorum aslında Araf. Sonuçta *karanlık karanlık* diye sikim sikim şeyler uydurup ailenle mafyacılık oynuyorsun. Sonra o mafyanın başına geçmeyi hayal falan ediyorsun, tam hayaline kavuşacağını zannederken piçin biri çıkıp geliyor ve birden Kırahanlı soyadını alıp tüm piyasanın içinden geçip hiçbir şey yapmadan senin tahta tahtını götüne sokuyor. He bir de babanı hapse atıyor. Sana hak veriyorum, cidden."

Alayla dudaklarım iki yana kıvrılırken göğsüm şişti. "Sen malikânelerde büyütüldün, el bebek gül bebek... Baban seni sertleştirmek için epey çaba vermiştir eminim. Bense sokakta büyüdüm, o karanlık diye gözünde büyüttüğün dünyanın en içinden geldim. Elinden geleni ardına koyma ama bu saatten sonra karşıma çıkmasan iyi edersin, ben senin aksine paralı insanlar tutmakla uğraşmam, işimi kendim hallederim. Ve seni temin ederim beni işimi hallederken görmek istemezsin."

Araf öfkeyle ayağa kalkabildiğinde bana yumruk atacaktı ki bir adım geri çekildim ve gömleğimin yakasını düzelttim. "Kapıdaki korumalarına koş Araf, baban içerideyken birazcık kabadayılık öğren. He öğrenemezsen de karşıma gelip bana sahte kabadayılık taslama."

İşaretparmağını havaya kaldırdı. "Seni de mahvedeceğim, soyadını da âşık olduğun kadını da. Hepinizi bitireceğim." Beni tehdit ederken onu sakince izlemeye devam ettim.

"Elinden geleni ardına koyma yoksa bir bakarsın o elin götüne girmiş, hadi yallah."

Araf odadan öfkeyle çıkarken kapıyı da sertçe kapatmıştı. "Piçe bak," dedim kısık sesle.

Mesih kısık gözleriyle dikkatle beni izliyordu. "Kılıç, herif zaten sana takıktı. Ne yaptın?" Çatık kaşları düzeldi, omuz silkti. "Gerçi ben kime ne anlatıyorum, cidden birini öldürüp ağzına çakıltaşı doldurup sonra da o ağzı diktin. Bunlar senin görevinden ileri işler Kılıç. Bunları görev için değil, sahiden İnci için yapıyorsun." Evet, İnci için yapmıştım. Zaten kimliğimi ifşa ettiğinde yıkılma sebeplerimden biri de buydu. Sadece görev olsaydı her şey daha kolay olurdu.

"Mesih, bence yol yakınken bu görevden uzaklaş, yanımdan uzaklaş." Yüzüme bakakaldı.

"Ne yapacaksın?"

Cevabım tek ve netti. "Artık oynamayacağım."

İNCİ ALTINSOY

Sabahki yaşadığım ağır duygusal travmadan sonra ortalığı karıştırmak ve planlarım için her şeyi yoluna sokmak beni kendime getirmişti. Ben de sahiden az değildim, oyun oynamaktan keyif alıyordum. Gerçi onlar da hak ediyordu.

Arabada çalan bir şarkıyı mırıldanarak eve girdiğimde içerisi hep olduğu gibi sessiz değildi, aksine baya hareketliydi.

"Kes sesini be! Bana bak yavşak, bana bir kez daha emir verirsen seni..." Kara Kedi'nin konuşması beni görmesiyle kesildi. Elinde bir bıçak vardı ve Asaf'ı koltuğun kenarına sıkıştırmış, üstüne yürüyordu. Çakı kenarda tırnağını kemirerek onları izlerken Papatya da Angel'la oynuyordu.

"Selamlar! Oldukça eğleniyor gördüm sizi." Ellerimi iki yana açarak gülümsedim.

"Ya ya, çok eğleniyoruz! Bu ruh hastaları beni öldürecek! Ya bir kere sen kim oluyorsun da ben senden emir alıp bunları insan içine sokmaya çalışıyorum? Ayrıca bu manyaklar kim oluyor da böylesine hayvan gibi..."

"Senin amına koyarım piç!" Kara Kedi elindeki bıçakla onun üstüne eğilince Asaf sustu ve bana baktı.

"Kurtar beni."

"Yenge dersen düşünürüm," dedim keyifle.

"Sana yenge diyeceğime dilimi bu Casper'ın eline veririm." Asaf ağlamaklı bir halde ona doğrultulan bıçakla bakışıyordu.

"Kim kimin eline verir, gösteririm ben sana." Kara Kedi irice açtığı gözleriyle onun üzerine eğilmişti.

"Kara Kedi bıçağı bırak lütfen. Evet, sinir bozucu olduğunun farkındayım ama artık akraba olacağım onunla. Hem siz neden bu kadar gerildiniz?"

"Ya bu herif bizi tüm gün aşağılayıp durdu," dedi Çakı da hemen onu şikâyet ederek.

"Ben sizin iyi anlaşacağınızı düşünmüştüm. Ayrıca yengenin sözünü dinleyip onlarla ilgilenmen hoşuma gitmedi değil, aferin sana." Asaf'a göz kırptım. "Abin birazdan gelecek, bu akşam onunla romantik bir yemeğe çıkacağız."

"Romantik bir yemek mi?" Asaf karşısındaki bıçağı artık umursamayıp cırlamıştı.

Başımı muzip şekilde salladım. "Evet, yarın akşama kadar da arkadaşlarımı alışverişe götürüp onlara eşlik etmeni isteyecektim senden. Üç akşam için üç farklı elbiseye ihtiyaçları olacak. Bence siz güzel anlaştınız, halledersiniz. Ben hazırlanmaya kaçıyorum."

"Ne elbisesi, ne gecesi?" dedi Kara Kedi şaşkınca.

"Ablam evleniyor, üç gün üç gece düğün yapacak, o yüzden hazırlanmaya başlayalım."

"Senin ablan evleniyor, biz niye hazırlanıyoruz?" Kara Kedi bir eli belinde diğer eli bıçağında irice açtığı gözleriyle bana baktı.

"Arkadaşımsınız, beni yalnız mı bırakacaksınız? Hem bence eğlenceli olacak, siyah giyinip milleti falan korkutursun, Çakı da lüks malikânemizi görmüş olur, Papatya da düğün görmüş olur. Fena mı olur? Neyse, benim hazırlanmam lazım, müstakbel kocamı bekletmeyeyim." Onlara cevap hakkı vermeden hızla odama yürüdüm ama Kara Kedi peşimden geliyordu.

Odama girdiğimde o da peşimden içeri girdi. "İnci, sen bizi neden yanına getirdin?"

O konuşurken dolabımı açtım, bu akşam çok güzel görünmek istiyordum. "Arkadaşımsınız."

"Hayır İnci, biz senin arkadaşın değiliz ki. Yaptığın her şey için hepimiz sana minnettarız ama anlayamıyoruz, neden?" Bunu sorgulamakta haklılardı.

"Bir nedeni mi olması lazım?" Dolaptan iki elbise çıkarıp sırasıyla üstüme tuttum ve aynaya baktım. Hayır, bu akşam daha seksi giyinmeliydim. Farklı bir elbiseye gitti elim.

"Evet!" Kara Kedi bana yaklaştı, elimdeki elbiselerden ikisini çekip aldı ve dikkatimi kendisine çekti. "Ya sen daha bizim gerçek isimlerimizi bile bilmiyorsun! Bizi deliler hastanesinden kaçırdın! Niye kaçırdın? Söz verdin diye mi? Kızım asıl deli sen olabilir misin? Şimdi bize niye sahip çıkıyorsun? Neden hayatına dahil etmeye çalışıyorsun?"

Omuzlarım düştü, Kara Kedi'nin soluk tenine ve simsiyah derin bir çukur gibi olan gözlerine baktım. "Çünkü hayatımda ilk defa birileri bana zengin, güzel ya da ünlü olduğum için yaklaşmadı, akıl hastanesinde tanıştığımız için olabilir ama..."

O beni merakla dinlerken gülümsedim. "Kimseye güvenemiyorum. Hayatıma giren herkesin her zaman benden bir çıkarı vardı. Bunu görüyordum, görmeme rağmen onları hayatıma alıyordum çünkü umursamadığımı sanıyordum çünkü yalnız olmayı sevmiyordum. Sizi de görüyorum, en başından beri. Sosyal medya bile kullanmıyorsunuz, gündem umurunuzda değil, paranın peşinden

koşmuyorsunuz. Beni çıkarlarınız için kullanmıyorsunuz, kıskanmıyorsunuz. Ben aslında en başından beri size iyilik falan yapmıyorum, ben sadece kendime iyilik yapıyorum. Adını merak etmiyorum, neler yaşadığını merak etmiyorum ama nasıl bir manyak olduğunu deli gibi merak ediyorum. Belki sana komik gelecek ama o akıl hastanesinde sizinle kaçış planı yaparken hayatımda ilk kez bir şeyleri perdelemeden, saklamadan konuşabileceğimi fark ettim. Sonrasında aslında arkadaşlığın böyle bir şey olması gerektiğini fark ettim. Bu yaşıma kadar asla gerçek bir arkadaş edinemediğimi anladım." Konuşurken yatağıma oturdum.

Kara Kedi ayakta durmuş beni dinlerken derin bir nefes aldım. "Evet, bunun acınası ve komik geldiğinin farkındayım. Eğer normal hayatlar yaşasaydınız asla arkadaş olamayacağımızın da farkındayım. Ama ben ilk kez birilerinin yanında onlara koz verdiğimi düşünmeden konuşabilmenin ne kadar güzel bir his olduğunu öğrendim."

Kara Kedi bir süre sessiz kaldı. "Sen yüzyılın en çatlak karısı falan olabilirsin." Güldüm. "Ciddiyim," dedi ama o da gülümsedi, sanırım onu ilk kez gülümserken görüyordum. Aslında epey güzel kızdı, sadece çok somurtkandı. "Neyse, bunları söylediğin iyi oldu, üçümüz sürekli komplo teorileri uydurup duruyorduk, Çakı senin yamyam olabileceğini ve bizi bilerek beslediğini bile düşündü. Neyse ki yamyam değilmişsin, sadece çatlak karının tekiymişsin." Gülüşü yavaşça solarken bakışları ağırlaştı.

"Ne? Neden öyle bakıyorsun? Bana acıyor musun?"

"Kızım senin kıçını sildiğin peçete bile neredeyse altın. Sence benim sana acıma lüksüm var mı, amına koyayım!"

"Çok küfürbazsın ama sen," dedim ben de onun gibi gülerek.

"Manyak falansın ama bize en zor zamanımızda yetişen hızır gibi bir şeysin."

"Hızır kim? Güzel mi bari?"

Yok artık dercesine yüzüme baktı. "O kadar da değil, amına koyayım. Asaf bile senden daha geniş bir genel kültüre sahip. Bu ara-

da onu niye diktin sen bizim başımıza? Katil olalım diye mi? Akıl hastanesi az geldi biraz da mahpusta yatalım diye mi?"

"Hayır, tanıştığımızdan beri bana çok gıcık davranıyor. Onun hakkından siz gelirsiniz diye düşündüm, kötü mü etmişim?" Masumca omuz silktim.

"Bir dahaki gelişinde üçümüzü Asaf'ın cesedinin başında görmek istiyorsan iyi etmişsin. Herif Papatya'yı sinirlendirmenin bile bir yolunu buldu ki biliyorsun Papatya etrafı izleyip arada gülümsemek dışında tepki vermez, Asaf'a bağıracaktı neredeyse." Anlatış şekli beni keyiflendirirken işaretparmağıyla elbiselerden birini işaret etti. "Neyse, bence sen şu beyaz incili askıları olanı giyin, yakışır sana."

"Tamam, bunu giyineceğim, zaten bana her şey yakışır."

"Çatlak karı ya," dedi Kara Kedi odadan çıkmadan hemen önce kısık sesle.

Sözlerimde samimiydim, hatta söyleyemediğim çok şey vardı. Kendime bile itiraf etmekte zorlandığım şeyler. Çünkü her itiraf beraberinde bir gurur incinmesi getiriyordu.

Bir buçuk saat boyunca hazırlanmıştım, işim bittiğinde iyi gözüküyordum. Beyaz mini bir elbise giyinmiştim, elbisenin ince askılarının üstüne inci taneleri vardı ve göğüs kısmı da bu inci taneleriyle kaplıydı. Hafif bir göz makyajı yapmış, kırmızı ruj sürmüş ve saçlarımı hep olduğu gibi hacimle şekillendirmiştim.

Biraz önce dış kapının sesi gelmişti ve şimdi de içeriden sesler geliyordu. Kılıç gelmişti. Kalp atışlarım hızlanırken saçlarımı son kez düzelttim. Beni bu kadar heyecanlandırması her seferinde hem sinir ediyor hem hoşuma gidiyordu.

Hazırlandıktan sonra Angel'a kendimi gösterirdim ama deliler geldikten sonra beni unutmuştu zilli. Odadan çıkıp salona ulaştığım an Kılıç başını bana çevirdi. Üstünde beyaz bir gömlek ve siyah bir kumaş pantolon vardı. Her zaman üç numara olan saçlarını son zamanlarda kesmiyor olacak ki birazcık da olsa uzamıştı, her haliyle

nefes kesici olduğu kesindi. Asaf'ın oturduğu koltuğun arkasında ayakta dikiliyordu. Mesih de gelmişti.

"Abi, abi, abii..." Asaf, abisinin bana olan tutkulu bakışlarına dayanamamıştı ama abisi bana hep böyle bakıyordu zaten. "Abi!" En sonunda ayağa kalıp Kılıç'ın beni görmesini engellediğinde Kılıç sabırla derin bir nefes aldı.

"Ne var Asaf?"

"Daldın, hayırdır?" Kılıç gözlerini kısa bir an yumdu, Asaf onun sabrını epey bir sınıyordu.

"Beni görünce hep dalar ki o," dedim hemen cilveyle omuz silkerek.

Kılıç aramızdaki Asaf'tan kurtuldu ve birkaç adımda bana ulaştı. Koyu gözleri gözlerimde gezindi ve öyle usulca eğildi ki her bir salise kalp atışlarım biraz daha hızlandı. Dudaklarını yanağıma yumuşakça değdirdi, minik bir buse bıraktı. Baş döndürücü kokusu ciğerlerime dolarken başım dönecek sanarak gözlerimi yumdum. O da bunu anlamış gibi eli belime gitti ve yavaşça geri çekildiğinde ben de gözlerimi açtım.

"Bunlar çok libidosu yüksek bir çift." Çakı yerde oturuyordu, neden yerde oturduğunu bilmiyordum ama bacaklarını uzatmıştı ve keyfi oldukça yerinde gibiydi.

"Onlar çift falan değil," dedi Asaf yine kıskançlıkla.

"Bak bize ne diyor," dedim Kılıç'a doğru fısıldayarak.

"Ne diyor?" Kısık gözleriyle bana bakıyordu.

Ona doğru kaldırdım başımı ve fısıldadım. "Çift değilmişiz diyor."

Gülümsedi. "Tek olduğumuz içindir, eşin benzerin olmadığı için falan..." dediğinde artık sadece aurası değil, sözleri de başımı döndürüyordu. Boğazını temizledi ve bakışlarını üstümden ayırdı. "Bu akşam İnci'yle dışarıda olacağız, Asaf kalsın mı?" Bunu bana sormuştu.

"Yok yok, Allah aşkına alın götürün şunu yoksa elimde kalacak," dedi Kara Kedi hemen araya girerek.

"Kalsa iyi olur aslında," dediğimde Kılıç başını hafifçe salladı.

"Mesih sen de onlarla kal, biz bu gece gelmeyeceğiz."

"Abi, biz bu gece gelmeyeceğiz derken? Ne demek istiyorsun?" dedi Asaf cırlayarak.

"Asaf, yeter." Kılıç'ın ses tonu o kadar keskindi ki Asaf suspus oldu. "Mesih bir sıkıntı olursa halledersin."

"Hallederim, merak etme."

"Halledemezsin, siz kimsiniz ve necisiniz? Biz nasıl bir şeyin içine düştük?" Çakı merakla etrafına bakıyordu. "Bebeğim sen açıklar mısın?" Bebeğimi bana bakarak söylemişti.

Kılıç hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini kısarak ona baktı. Aralarında kısa bir bakışma geçti, Çakı yumruk yemiş gibi irkildi.

Çakı'nın eli ağzına gitti. "Abo! Ne dedi? Beni tehdit etti." Kafasını kaldırıp Papatya'ya baktığında Papatya gülerek başını onayla salladı.

"Bir şey demedi ki adam," dedi Kara Kedi.

"Demeden etti, görmediniz mi? Gözleriyle ağzıma sıçtı." Çakı oturduğu yere sinmişti.

"Sen sorun etme ya, burası bende. Biz de kaynaşırız." Mesih bakışlarını Papatya'nın üstünden zorla ayırmıştı.

"Kaynaşma mı? En son kaynaşalım dediğimizde akıl hastanesinden kaçma planı yaptık ve buraya düştük," dedi Kara Kedi salonun bir köşesinde ayakta dikilirken.

"Biliyordum! Akıl hastası olduğunuzu biliyordum!" dedi Asaf heyecanla.

"En azından bizde akıl var da hasta, sende o da yok, amına koyayım!" Kara Kedi'nin sözleriyle Asaf kudurarak ona atılacaktı ki Mesih onu gömleğinin arkasından tutarak rahatça durdurdu. "Bırakşana bi' bakayım ne yapacak."

Onlar tartışırken Kılıç'a çevirdim başımı, o zaten beni izliyordu. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Hallederler, Angel onlara göz kulak olur." Angel'a bakıp göz kırptı. Angel hemen miyavlayarak heyecanla yerinden doğruldu. Az zilli değildi benim kızım.

Kılıç beni elimden tuttu ve peşinden salondan çıkardı. Bir an beni hiç elimden tutup çıkarmayacak sanmıştım. Dairemden çıkıp asansöre bindiğimizde hâlâ el eleydik.

"İyi alıştık bu sevgililik oyununa," dedim bir yandan onun tepkisini izlerken. Sessiz kaldı ama bu gece onu kışkırtacaktım, hem de epey. "İki düşman olarak neredeyse birbirimizden nefret ederken bu oyunu oynamamız çok komik. Oyuna bu kadar yakışmamız da." Son cümlem ilgisini çekmiş olacak ki başını hafifçe bana çevirdi ve gözlerime baktı.

"Senden nefret etmem işine gelirdi değil mi?"

"Etmiyor musun? Seni rezil ettim, kimliğini ifşa ettim, seninle oynadım. Etmen gerek, etmezsen kendinden nefret edecek duruma düşürürüm seni, ben böyle bir kadınım."

"Bana kendini anlatmasana İnci," dedi sanki beni benden daha iyi tanıyormuş gibi. Onun bunu söylemesi değil de benim buna inanmam kalp atışlarımı hızlandırırken elimi elinden çektim ama o tekrar elimi tuttu. İnce parmaklarımı o iri parmaklarının arasından geçirdi.

"Beni nereye götüreceksin?"

"Pahalı bir yere falan değil, öyle şatafatlı şeyleri sevmem."

"Neden? Benim için mekân kapatırken oldukça kıro ve şatafat severdin Kırohanlı." Kırohanlı'yı baskılı söylemiştim.

"Çok yaratıcısın."

"Daha hiçbir şey görmedin," dedim çapkınca. Kafasını hızla bana çevirdiğinde ona öpücük attım. O da sabırla önüne döndü. "Şimdi biz düşmanız ya."

"Hay başlayacağım düşmanına!"

"Düşmanı boş ver, bana baş..." Bana öyle bir bakış attı ki sustum. Hayır, az önce Çakı'ya attığı gibi bir bakış değildi, çok daha

tehlikeli ve çekiciydi. "Tamam tamam, bakma öyle, çok seksi oluyorsun."

"Bak ya." Gülüşünü bastırmaya çalıştı.

"Neyse ben bir fikir sunacaktım." Ben konuşurken asansörün kapısı açıldı ve otoparkta yürümeye başladık. "Şimdi biz düşmanız ama birbirimize karşı bir çekim hissettiğimiz de ortada. Bence bu gece tutkuyla sevişelim ve bu çekimden kurtulalım." Sözlerimle aniden durdu, elimi bıraktı.

"Madem öyle, bu gece sana elimi bile sürmeyeceğim İnci."

"Neden? Düşmanız sonuçta biz Kılıç! Benimle sahiden duygusal bir ilişki yaşamayı isteyecek halin yok ya!"

"Neye halim yoksa hal oldun bana, sus İnci." Epey sinirlenmişti. Lüks cipinin önüne geldiğimizde ondaki alışkanlıktan olsa gerek benim için kapıyı açtı. Sağ koltuğa geçtiğimde kapıyı kapattı ama yüzüme bakmadı. Kapıyı sertçe kapatıp sürücü tarafına yürüdü.

Evet, istediğim oluyordu. Onu çıldırtıyordum.

Arabayı çalıştırıp otoparktan çıkarırken sessizdi. Başımı koltuğa yasladım ve onu izledim. Bazen sanki o yıllardır hayatımdaymış gibi hissediyordum. Ailemi kaybetmemin ardından büyük bir boşluğa düşmüştüm ve her ne kadar Kılıç'ın bir görev uğruna hayatıma girdiğini bilsem de en başından beri yanımda olması iyi geliyordu.

"Arslan," dediğimde bana bakmadı. "Kılıç," Yine bakmadı. "Küstün mü bana?"

"Sana küs falan değilim İnci," dedi ters şekilde.

"Güzel çünkü bu gece konuşacağımız çok şey var. Düşmanlığımızı falan... Planlarımızı konuşacağız. Birbirimize yeterince zarar verdik, o yüzden en baştan konuşup bu sefer daha az zarar verelim en azından."

Sessiz kaldı.

"Bana bak Arslan, bir daha beni kandıramayacaksın. Biz düşman ailelerin çocuklarıyız, bir oyun oynuyoruz ama bu oyunun sonunda birimiz kaybedeceğiz."

Yine sessiz kaldı.

Yol boyunca ara ara onu sinir etmeye çalıştım ama sessiz kaldı. Tanıdık bir sokağa girdiğimiz an neler olduğunu anlamaya çalışarak yerimden doğruldum.

Burası Kılıç'ın beni getirdiği, arkadaşı Dünya'nın kaldığı sokaktı. Kısa bir süre önce benim gelip tesadüfen onun kim olduğunu öğrendiğim sokaktı.

"Neden buraya geldik? Arkadaşına mı uğrayacaksın?"

"Hayır," dedi ve arabayı sokağın sonundaki o binanın önüne çekti. Sıvaları dökülmüş, eski binanın önüne.

"Peki neden buradayız?"

Yine cevap vermedi. Arabadan indiğinde ben de kapımı açtım ama ben kapımı açana kadar o benim yanıma ulaşmıştı bile. Eli belime gitti ve arabadan inmeme yardım etti. "Burada ne yapıyoruz, Kırahanlı?"

Sessiz kaldı yine. "Beni niye buraya getirdin? O kadar zenginsin, başka götürecek yer bulamadın mı?"

Ben konuşurken beni elimden tutup yürütmeye devam etti. Binanın içine girip yukarı doğru daire şeklinde uzanan merdivenleri çıkarken onun bir adım arkasındaydım. Dairesinin önünde durdu. Eliyle içeriyi işaret etti.

O gün gizlice kapısını dinlediğim dairenin eski kapısını açtı. "Neden buradayız?"

Beni içeri çekiştirdi, eski ve küçük evin salonuna girmiştik. Elimi bırakmadan bana döndü. "Sonum gelsin diye, daha fazla sana yalan söylemeyeyim diye." Bana gerçekleri anlatacaktı. "Bana inanmayacağına eminim, seninle dalga geçtiğimi ya da yine oynadığımı falan düşüneceksin ama yoruldum İnci ve artık hiç oyun yok."

Sahiden bu oluyor muydu? Bana gerçek kimliğini anlatıyor muydu? Bana bu kadar güveniyor muydu?

"Ne saçmalıyorsun?"

Ellerini iki yana açtı. "Sana gerçekleri gösteriyorum. Bu benim, bu benim gerçeğim. En başından beri Arslan değilim. Evet, Arslan'ım da ama bu asıl kimliğim olmadı hiçbir zaman. Kırahanlı ismi bana ait ama onu da isteyerek kabul etmedim. Biliyorum, inanmayacaksın ama..." Durup gözlerime baktı.

Bana gerçeklerini anlatıyordu, bana aslında kim olduğunu, tüm hayatını ve gerçek kimliğini anlatacaktı. Bana kim olduğunu anlatırsa görevine ihanet etmiş olurdu, belki görevinden atılırdı. O Kırahanlı'ydı, bir işe ihtiyacı yoktu ama o iş onun gerçek kimliğine aitti.

Bunları bana anlatması demek her şeyden vazgeçmesi demekti. Kılıç'ı belki de kendi elleriyle bitirmesi demekti.

Bunu yapmasını istemiyordum. O bana her şeyini anlatacak kadar güveniyordu, bu düşüncenin hissettirdiği mutluluk başımı döndürse de yüzüm ifadesizdi.

"Ne saçmalıyorsun Allah aşkına?" Tam konuşacaktı ki elimi kaldırarak onu durdurdum. "Bu kimliklerden sırlardan falan filan da sıkıldım açıkçası. Anlatacağın masallar umurumda değil, kim olduğun da."

"İnci, beni dinle,"

Yine kestim onun sözünü. "Seni dinlemeyeceğim, anlatacağın şeyleri duymak istemiyorum. Umurumda değil diyorum sana. Beni buraya neden getirdiğini de anlamadım. Tamam, benimle oynarken evim falan demiştin de yine bir oyun oynamana gerek yok. Sıkıldım dedim ya sana! Anlamıyor musun beni?"

"İnci..."

"İstersen düşman Arslan ol, istersen zengin Kırahanlı ya da beş parasız Kılıç. Umurumda değil, tabii gördün benim gibi yaralı ceylanı avlamaya çalış. Yok artık öyle dünya. Sen *Avcı* olabilirsin ama ben hiçbir zaman av olmadım." *Avcı*'yı baskı yaparak söylemiştim, *Avcı*'yı duyduğu an bir adım geriledi.

Bildiğimi anladı ve bu onu şoke etti. Dudakları hafifçe aralandı. "Biliyorsun," dedi ama o kadar şaşkındı ki sesi çok kısıktı.

"Yok, ben hiçbir şey bilmiyorum, umursamıyorum da. Bana ne ya Avcı'dan? Ben kaç tane servet avcısını parmağımda oynatmış insanım, sen mi koyacaksın bana Avcı?"

"İnci..." Ne yaptığımı anladı.

Her şeyi bildiğimi ve ona söylettirmemeye çalıştığımı anladı.

Evet, bu akşam amacım onu çıldırtmak ve bana ne kadarını anlatacak görmekti ama o zaten beni buraya her şeyini anlatmak için getirmişti. Bunu bilmek benim için yeterliydi.

"Sözde yemeğe çıkaracaktın beni! O kadar süslendim püslendim. Tüm gün doğru düzgün yemek yiyemedim zaten, senin yüzünden kan şekerim de düştü." Elim başım dönüyormuş gibi alnıma gitti. "Çok yoruldum, sahiden bak, çok tükendim. Bir yandan ailemin katillerini bulmaya çalışıyor bir yandan yılanların arasında ağır ağır ilerliyorum. Kimseye güvenememekten, yalnızlıktan çok yoruldum. Annemi, babamı, abimi çok özlüyorum, onları özledikçe daha da kinleniyorum. Sonra o kinle öfkeyle kendi kendimi tüketiyorum. Dayanamıyorum artık ama buna lüksüm yok, duramam, durursam biterim." Bana yaklaştı, ellerini güçsüzleşen omuzlarıma koydu.

Gözleri bana öyle bir bakıyordu ki... Sanki bu saniye daha da hayran olmuş gibi bir parıltı vardı koyu gözlerinde.

"Biliyorum, yorulduğunu biliyorum ve seni yoran kişiler arasında daha fazla olmak istemiyorum. Seninle bir oyun oynamak istemiyorum, ben seni gerçekten istiyorum ama o güzel yüzün ya da vücudun için değil. Ünün ya da paran için değil. Seni istiyorum çünkü tüm o maskelerinin altında nasıl güzel olduğunu biliyorum, o güzelliğe ilk günden beri hayranım. Nasıl oyuncu ya da tehlikeli olduğun da umurumda değil, belki aptallık ediyorum ama o hallerini bile seviyorum." Bunları söylemesi, gerçek kimliğini anlatmasından bile daha çok şaşırtmıştı. Hayır, bu sadece şaşkınlık değildi. Dilimi damağımı kurutan, başımı döndüren bir itiraftı.

Güçsüzleşen bedenimi biraz daha kendisine çekti, göğsümü göğsüne yasladı, omzumdaki ellerinden biri saçlarıma gitti ve hafifçe okşadı. "Seni seviyorum İnci, bazen canımı çok sıkıyorsun, bazen çok yoruyorsun, bazen sonum olacağını hissediyorum ama yine de tüm hallerine bayılıyorum." Çenem titrerken ağlamamak için zor duruyordum. "Neden doldu güzel gözlerin?"

"Çünkü doğru söylediğini biliyorum. Korkuyorum. Bu kadar oyun ve kir varken sana hissettiğim şeylerden korkuyorum ama yine de o hislere koşuyorum. Normalde zekiyimdir ama konu sen olunca yalanlarına bile kanmayı istiyorum. Şimdi karşıma geçmiş beni sevdiğini söylüyorsun, doğru olduğunu biliyorum. Sahtesine bile kanarken şimdi nasıl kanmayayım? Öyle çok kandım ki kana kana daha fazla kanayacağım yer kalmadı. Senin beni kandırdığını bilirken bile sana her geçen gün daha çok kapıldım, kapıldıkça öfkelendim. Şimdi söylesene, nasıl kapılmayayım sana?"

Konuşurken gözümden akan yaşları başparmaklarıyla temizledi. "Daha fazla oyun yok bu saatten sonra, biz varız. İzin ver, yanında olmama izin ver, İnci tanem. Düşmanlık olmadan, bırak herkes bizi öyle bilsin, bırak herkes oynuyoruz zannetsin. Ama günün sonunda tüm oyunların ötesinde biz olalım."

Biz.

Oyunların, maskelerin ve tüm kötülüklerin arasına hapsolmuş bedenlerimizin tutsağı değildik biz. Birbirini gören ruhlarımızın tutsağıydık asıl.

Düşmanlığımız tehlikeliydi ama birlikteliğimiz daha tehlikeliydi. İkimiz de bu tehlikeyi kabul etmiştik, biz uğruna.

Dudaklarıma baktı ama dudaklarımı öpmedi. Alnıma bir öpücük bıraktı, bana sıkıca sarıldı. Parmaklarını saçlarımın arasına geçirip beni göğsüne yasladı. Kalp atışlarını duyuyordum, onun kalbi de benimki gibi hızlı atıyordu.

"Hadi yemeğimizi yiyelim," dedi uzun sarılışımızın ardından. "Kan şekerin düşmüş."

"Dudaklarını öpersem yükselir," dediğimde güldü ve başımı hafifçe göğsünden uzaklaştırdı.

"Yok, ben bu gece için söyleyeceğimi söyledim."

"Ama o bir saat önceydi, o zaman birbirimize aşk itirafı falan yapmamıştık."

"Olsun, söz ağızdan bir kez çıkar." Ondan uzaklaşırken ofladım.

"Gösteririm ben sana." Gülerek elimi tuttu, beni evden çıkaracak sandım ama beni mutfağa soktu.

Burası küçük bir mutfaktı. Tahta dolaplar ve boyası dökülmüş buzdolabı da evin tamamı gibi eski görünüyordu. "Yemeği burada yiyeceğiz, Irmak epey şey hazırlamıştı. Ama istersen dışarı da çıkarız," dedi ocağın üstündeki tencerelere yaklaşarak.

"Dışarı çıkmamıza gerek yok," dediğimde şaşırmıştı, omzunun üstünden bana baktı.

Tek kaşı havalandı. "Emin misin?"

"Evet, çok."

"Tamam, otur o zaman," dedi plastik sandalyeleri işaret ederek. Çok zengindi ama bu evi hiç yenilememiş, hatta bence yenilememek için epey bir çaba göstermişti. Plastik bir masa vardı, üstünde de çiçek desenleri olan naylon bir örtü seriliydi. Her şey çok eskiydi. Bu ev ona iyi geliyordu, bu ev onun geçmişiydi.

Kılıç yemekleri ısıtırken dirseğimi masaya yasladım, çenemi de avucumun içine yaslayıp ona baktım. "Irmak buraya geleceğimi biliyor muydu?"

"Evet ama zaten yemekleri genelde burada yapar. Üst katta oturuyor."

"Ama Yiğit'i emzirmeye götürdüğümüzde farklı bir evdeydi," dedim merakla.

"Evet, doğum yaptıktan sonra kısa bir süre buradan uzakta olmak istedi. Çocuğun babası gizliydi ve bize açıklama yapmaktan kaçıyordu. En son hepimiz ona söz verdik daha fazla sormayacağımıza dair ve o da geri döndü."

"Neden saklıyor ki? Tuhaf değil mi?"

"Irmak genel olarak tuhaf bir insandır, benim tahminlerim var ama emin değilim."

"Bu ara hiçbir bebeğin babası belli değil," diye mırıldandığımda ne dediğimi anlamayarak yüzüme baktı.

"Kimin belli değil?"

"Çok uzun mesele, o meseleye de canım çok sıkkın. Sabahtan beri aldatılmış gibi hissediyorum." Tabakları doldururken durdu, önüme pilav tabağını bıraktı. Eli çeneme gitti.

"Ne oldu İnci'm?"

"Neler olmadı ki?" Burnumu çektim. "Yemekleri doldur da öyle anlatayım, çok acıktım." Yanağımı hafifçe okşadı ve yemekleri doldurmaya devam etti. Taze fasulye yemeği, salata ve pilav vardı menüde. Kılıç yemekleri doldurduktan sonra bana baktı.

"İstersen dışarıdan da söyleyebiliriz," dedi oturmayıp başımda dikilirken.

"Mis gibi ev yemeği var işte, neden dışarıdan yiyelim ki?"

"Ne bileyim... Sen kahvaltıda avokado, akşam yemeğinde havyar ıstakoz falan yiyen insansın," dedi gülüşünü bastırmaya çalışarak.

"Olabilir, bunları da yerim. Niye yemeyeyim ki?"

Gülüşü genişledi. "Tamam o zaman." Karşıma geçip oturduğunda iştahla yemeye başladım. Cidden epey lezzetli olmuşlardı.

"Çok şoke edici bir şey öğrendim, sabahtan beri kendime gelemiyorum."

"Sabah sesin ondan mı kötüydü?" Başımı hafifçe salladım. Kılıç da yemeğe başladı. "Ne öğrendin?"

Pilavdan koca bir kaşık aldım ve ağzıma attım. "Yiğit, Aral abimin çocuğu olabilir," dediğimde Kılıç'ın yemeği boğazında kaldı. Öksürürken eli boğazına gitti. Bana doldurduğu su bardağını ona uzattım.

Zorlukla yutkundu ve bana hayretler içerisinde baktı. "Nasıl yani?"

"Sıla, Aral'la daha önce tanışmış, bizim bir otel var, ona gittiği ilk gece işte. O gece aralarında bir şeyler geçmiş, hatırlamıyorum diyor ama bence utandığı için söylemedi. Neyse, Aral'ı bir daha görmemiş, sonra da Aytekin abimle tanışmış, birbirlerine âşık olmuşlar. Sorun şu ki evet, evlenmek istiyorlardı ama Sıla'nın hamile olması bu durumu hızlandırmıştı. Aral sürekli Sıla'yı rahatsız edip durmuş, ailemin katledildiği gecenin gündüzünde de Sıla'yı tehdit etmiş. *Her şeyi anlatmazsan Aytekin'i öldürürüm* demiş. Sıla da anlatmış! O gece Aytekin abim öldürüldü ama annemle babamdan daha vahşice katledildi. Bu zaten bize katilin Aral olduğunu açık açık gösteriyor ama annemle babamı niye öldürsün? Onun da annesi babası, miras için mi? Bilmiyorum, çok bunaldım bu bilmecelerden." Bir an nefes alıp bıkkınlıkla devam ettim.

"Oğuz da hep bana çok yakın biri gibi gelmişti, hani senin gözünün tutmadığı avukat. Onun da bu işte parmağı var. Atlas desen ayrı bir dünya. Ailemin öldürüldüğü gece köhne bir kulüpte uyuşturucu partisi veriliyor ve benim gördüğüm maskelerin aynısı dağıtılıyor. Bunu yaptıran kişi de Oğuz. Peki Oğuz kiminle çalışıyor, böyle bir şeyi niye yapıyor? Atlas da o gece oradaymış, Aral'ın onu oraya gönderdiğini falan söyledi ama bilmiyorum. Çözemiyorum, kaldım işin içinde. Ailemin katillerini bulamıyorum, kaç ay oldu gerçekleri ortaya çıkaramadım çünkü herkes suçlu çünkü herkesin bir şekilde bu işte parmağı var."

Bir yandan hızlı hızlı yemek yerken bir yandan da konuşuyordum, ara ara ağlıyor, ara ara nefes alıyordum. Kılıçsa sakince beni dinliyor ve söylediklerimi anlamaya çalışıyordu.

"İnci..." Masanın üstünden peçeteyi alıp bana uzandı, gözyaşlarımı sildi. Peçeteyi elinden çekip aldım ve ağlamaktan akan burnumu sildim. "Kendine kızma, iyi gidiyorsun. Bak, tek başına bir sürü şey çıkarmışsın ortaya, daha ne yapacaksın?"

"Şirket de var, şirkette çok büyük şeyler dönüyor, ortaya çıktıklarında mahvolacağımı biliyorum. Hayır, hapse girmekten, öl-

mekten ya da linçlenmekten korkmuyorum; babamın gerçek yüzünü görmekten korkuyorum. O da yalan çıkarsa ben daha nasıl yaşayacağım ki? Ama gözümü daha fazla kapatamıyorum, her şey ortada, aptalı oynamaya devam edemem ama edemezsem de acıdan ölecekmiş gibi hissediyorum."

Oturduğu yerden kalktı. Başımda durdu. "Hapse falan girmeyeceksin, ölmeyeceksin, linçlenme konusunda bir şey söyleyemem ama istersen seni linçleyen herkesi tek tek karşında sıraya dizer, senden özür dilettiririm. Hepsi geçecek, ailenin katillerini bulacak ve her şeyi ortaya çıkaracağız. Tek başına da yeterince iyisin ama izin ver seninle olayım, her bir anda."

Başımı olumlu anlamda hafifçe salladım. "Peki ben? Ben seninle olacak mıyım?"

"Her zaman."

"Tamam, otur yemeğini ye, başını şişirdim zaten."

Sözlerimle cıkladı. "Başımı güzelleştirdin, sen hep konuş, ben dinleyeyim ama böyle içli içli değil."

O yerine otururken ben gülümsedim. "Sen bana bayağı âşık olmuşsun he, bayağı bayağı hem de. Kırahanlı ailesinde durumlar nasıl? Hep ben anlatıyorum."

"Karışık, açıkçası çok ilgilenmiyorum, daha büyük sorunlarım var," dedi sanki her zaman böyle sohbet ediyormuşuz gibi.

"Bu aralar peşimde birileri var," dediğimde kaşığı havada kaldı. Adama bir yemek yedirtmemiştim. "Peşimde çok kişi var ama alışık olduğum şekilde güzelliğimden değil galiba bu sefer. Birileri beni takip ediyor, zaten o yüzden Asaf benimkilerin yanında dursun dedim. Senden sonra koruma travması yaşadığım için yeni koruma istemiyorum, Güven de Altınsoy malikânesinde benim için muhbirlik yapmakla meşgul. Korktuğumdan değil ama dikkatli olmalıyım, en azından her şeyi ortaya çıkarana kadar."

"Tam olarak nasıl peşinde olduklarını anladın?"

"Ara ara izlendiğimi hissediyorum, aslında bunu uzun zamandır hissediyorum ama son zamanlarda biraz daha arttı. Tanıyıp tanımadığım bir ton düşmanım var."

"Araf Karabatak." İsmi söylerken bile rahatsız olmuştu. "Takıntılı piçin tekidir, bu aralar ikimizle de uğraşmak gibi bir gaflete düştü ama endişelenme, icabına bakacağım." Kısa bir an bu ismi düşündüm ama hiç tanıdık gelmiyordu.

"O kim ki? Neden bizimle uğraşıyor?" Biz... Söylerken bile tuhaf ama bir o kadar da hoş gelmişti.

"Kendini mafya sanan salağın teki." Bahsederken bile kara gözlerinden öfke geçiyordu.

"Sen de mafyasın, baksana icabına bakmak falan. Benim de icabıma baksan keşke." Yine eli havada kaldı. En sonunda iştahı kaçmış olacak ki kaşığını tabağına bıraktı, gözlerini bana dikti. "Doydun mu? Tüm yemeğin duruyor daha." Ben tabağımı neredeyse bitirmiştim ama o benim yüzümden pek bir şey yiyememişti. "Tatlı var mı? Yoksa sorun değil, seni öpmem yeterli."

"Bak ya," dedi az önceki gergin ifadesi hızla kaybolurken.

"Sana ne zamandır yürümüyordum, iyi geldi. Aslında kimseye yürümüyorum, benim için çok şaşırtıcı bir durum."

"Aman yürüme," dedi ve kalkıp masayı toplamaya başladı.

"Yürürsem kıskanır mısın ki?" dedim hevesle. "Çok kıskanırsın değil mi?" Kıskançlık deyince aklıma gelen kişiyle duraksadım. O gece yanında kızıl bir kadın vardı, o zamanlar gerçekleri bilmiyordum ve uzun süredir görüşmüyorduk. "Gece kulübündeki yanındaki kızıl kimdi? Sevgilin falan mı?"

"Hayır, sevgilim değildi."

"Takıldığın biri miydi?"

"Hayır," dedi rahatça.

"Seni tanıdıktan sonra hayatıma kimseyi almadım, tek gecelik bile olmadı ki ben çok çapkın bir insanımdır. Dazlağın biri tüm dengemi altüst etti." Gülerek kalçasını tezgâha yasladı.

"O kızıl Irmak'tı. Bir görev için oradaydık, senden haberim yoktu. Seni görünce kıskandırmak için bilerek yaptı çünkü sen o sıra sürekli farklı bir herifle magazine düşüyordun ve ben çıldırıyordum." Bunu hiç beklemiyordum. Irmak kızıl değildi, hatta yüz hatları da çok daha farklıydı. "O gün bir iş üstündeydik, kılık değiştirmişti."

"Zaten sen çatla diye magazine düşüyordum," dedim gülerek.

"Bak ya..."

"Bakayım." Ayağa kalktığımda canım çok acımış gibi gözümü kapattım.

"Ne oldu?" dedi hemen eli bana uzanırken.

"Ayağımı burktum galiba, beni kucağında taşıman gerekecek," dememle beni kucağına alması bir oldu. Kollarımı boynuna doladım. O beni salona taşırken keyfim oldukça yerindeydi.

Benimle birlikte koltuğa oturdu, kucağından kaldırmadı. "Rujun bozulmuş." Elini dudağıma götürüp başparmağıyla sildi.

Eli dudağımda oyalandığında elini iki elim arasına aldım, başparmağına bir öpücük bıraktım. Bunu yaparken onu izliyordum. Sabırla derin bir nefes aldı. Başımı göğsüne yasladım, elim de göğsüne gitti. Çıplak tenini hafif hafif okşadım.

"İnci..." dedi dayanamıyormuş gibi.

Eğilip dudaklarımı öpecekti ki başımı biraz daha göğsüne gömdüm ve gözlerimi yumdum. "Çok yoruldum, uykum geldi. Sözler falan da var biliyorsun."

Güldüğünü göğsünün şişmesinden anlayabiliyordum. "Uyu o zaman."

"Göğsünde mi?" dedim merakla.

"Evet, her zaman."

"Bu hafta çok yoğun olacak, önümüzde çok yorucu üç gün var. Öncesinde seninle deliler gibi sevişmek isterdim ama doğru, sözler falan."

"İnci!" Yine gözlerimi yumdum. Bu sefer yüksek sesle güldü. Eğilip saçlarım arasına bir öpücük bıraktı. "Bana kafayı yedirtecek-sin sen, değil mi?"

"Kafayı boş ver beni ye, gerçi sözler falan var." Yine güldü, kollarını bana sıkıca sardı. "Kılıç," dedim merakla.

"Hmm?" Mırıldandı.

Başımı hafifçe kaldırdım. Kaşındaki çiziğe gitti elim, hafifçe okşadım. "Sürekli kaşına çizik mi atıyorsun? Keko musun sen? Tamam, çok yakışıyor ama sürekli kaşına çizik atmak da ne bileyim." Güldü, hatta o kadar güldü ki kafası geriye doğru düştü.

"Sürekli kaşıma çizik mi attığımı zannediyorsun?" dedi gülmeyi kesebildiğinde. Gerçi kesmese de olurdu, çok güzel gülüyordu.

"Ne? Atmıyor musun?"

"Atmıyorum, o kısımda kaşım çıkmıyor. Küçükken düşüp kaşımı taşa vurmuştum. Çok orantısız duruyordu, o kısımda kaşım var mı yok mu belli olmuyordu. Okulda dalga geçiyorlardı, ben de üzülüp anneme anlatmıştım. Annem de dayanamadı tabii, arada jiletle üstünden geçti düzgün dursun diye. Sonra kaşım tamamen böyle kaldı. Dalga geçenler de bir yıl sonra kaşlarında çizikle okula gelmeye başladılar." İlk defa geçmişini anlatıyordu bana. Onu dinlemek, geçmişini dinlemek hoşuma gitmişti.

"Peki saçların? Saçların da gerçekten çıkmıyor mu? Sen dazlak mısın gerçekten? Gerçi öyle olsan hiç saç olmazdı, seninki üç numara." Gülüşü soldu.

Dudaklarını ıslattı. "Saçlarım çıkıyor. Annem kanser olduğunda saçları dökülmüş, artık saçlarını kesme zamanı gelmişti. Onun saçlarını ben kesecektim ama onun saçlarından önce kendi saçlarıma vurdum makineyi. Anneme destek olmak istedim. O gittikten sonra da hiç uzatmadım." Az önce kaşında gezinen elim bu sefer kısacık saçlarına gitti, onları okşadım.

"Sana çok yakışıyor zaten. Bir adam zaten saçsızken bile yakışıklıysa dehşet yakışıklıdır."

"Doğru, uzun saçlı herifleri seviyordun sen," dedi kaşları çatılırken.

"Yok, artık dazlak seviyorum, bir de kaşı çizili." Başımı tekrar göğsüne gömdüm.

Bu entrikalarla dolu hayatımda bizim sonumuz nasıl olurdu, bilmiyordum ama bir şeyi biliyordum, bu an bile çoğu şeye değerdi.

Kılıç sözünü tutmuştu, tüm gece aramızda öpüşme bile geçmemişti. Bana dokunmasını seviyordum, ona dokunmayı seviyordum ve aramızda inanılmaz bir çekim olduğunu biliyordum ama bir şey vardı ki o çok hoşuma gidiyordu.

Normalde ilişkilerimde duygusallıktan çok cinsellik olurdu, hayatıma giren her erkeğin ilk talebi bunun üzerineydi. Duydukları sevgi bana değil, bedenime olurdu. Ama onunla öyle değildi. Birbirimizi ne kadar arzulasak da hislerimiz sadece bedenlerimize değildi. Şu an tam olarak bir ilişkide miydik, sevgili miydik, bilmiyordum ama daha önce hiç böylesine ayaklarımın yerden kesilmediğini biliyordum.

Kılıç'la koltukta uyumuştuk, onun kucağında uyumuştum. O hâlâ uyuyordu ve benim de göğsünden kalkasım hiç yoktu.

Bugün şirkete gitmem gerekiyordu, bu kadar uzun süre gitmemem herkeste yeterince şüphe uyandırmıştı. Akşama da Aliye ve Cenk'in üç gün üç gece sürecek düğünleri başlıyordu. Üçüncü günde düğünlerini yapacaklardı.

Ben Kılıç'ın göğsünde yatarken kapı sesi duyarak yerimden doğruldum. Kılıç mırıldandı ama yatmaya devam etti.

"Ya senin annene bazen çok gıcık oluyorum. Seni bana bıraktı gitti kadın ya! Bana niye bırakıyor, gitsin babana bıraksın? Baban kim senin ya?" İçeri konuşarak giren kişiyi tanıyordum, Dünya. Daha önce ziyaretine gelmiştik. Adını ilk duyduğumda kadın mı erkek mi diye düşünmekten çıldırdığım, erkek çıkınca sevindiğim Kılıç'ın arkadaşıydı.

Beni gördüğünde durdu, gözleri şaşkınca irileşirken sanki ayıp bir şey yapıyormuşuz gibi hemen bakışlarını üstümüzden kaçırdı. "Ben ev boş sandım da şey ettim, kusura bakmayın." Duraksadı ve yeni aklına gelmiş gibi başını kaldırdı. "Bir dakika! Sen buradasın, iyi de..." Kafası karışmıştı.

"Sana da günaydın," dedim gülümseyerek.

Kılıç da uyanmaya başlamıştı. Beni gördüğünde gülümsedi. "Kılıç, burada tam olarak ne oluyor şu an?" Dünya'nın sesini duyduğunda gülüşü soldu.

"Ben huzurlu bir sabah geçiremeyecek miyim?" Yüzünü ovuşturup zorlukla yatakta doğuldu.

"İnci, İnci burada. O zaman o..." Her şeyi bilip bilmediğimi anlamaya çalışıyordu. "Biliyor mu?"

"Ne? Neyi biliyor muyum?"

"Şeyi işte Kılıç'ı."

"Kılıç'ı biliyorum tabii, o kadar kandırdı beni, *korumayım* diye de sonra düşmanım çıktı. Sen de onun gerçekten arkadaşı mısın? Hayret, hayatınla ilgili doğru bir şey söylemişsin bana." Hızlı hızlı konuşurken Dünya suratıma boş boş bakıyordu. Kılıçsa hafifçe sırıtıyordu çünkü ne yaptığımı biliyordu. "Neyse benim artık gitmem lazım, bugün çok yoğun olacağım, akşama seni de bekliyorum." Kalkmak için hareketlenmiştim ki elimden tutarak beni durdurdu.

"Kahvaltı yapalım öyle git."

"Yok yok, hiç vaktim yok, sonra görüşürüz." Tamamen ayağa kalkarak kenardaki çantamı aldım.

"Arabanla gelmedin ki," dedi o da kalkarak.

"Seninki var." Ona doğru dönerek elimi iki yana açtım.

"Şu an burada ne oluyor? Kılıç, ne oluyor?" Dünya kucağındaki bebekle bize hayretler içinde bakıyordu.

"Ben de seninle geleyim yoksa Dünya çok sorgulayıp başımı şişirecek," dedi Kılıç da. Dünya'ya döndü. "Akşama konuşuruz, an-

latırım, çok işim var." Hızlıca konuşup ardından elimi tuttu ve beni evden çıkardı.

Elimden tutmaya alışmıştı, ben de tutmasına alışmıştım. Peki ya bir gün bırakırsa? Bu sefer dayanabilir miydim?

Doğru yolda olmadığımı biliyordum ama yol çok güzeldi. Belki de o yolun uçuruma çıkmasına bile değerdi.

Eve girdiğimde içeride epey bir gürültü vardı. Salona girdiğimde onları kahvaltı masasına otururken buldum. Hayret, birbirlerine laf sokmaktan başka şeyler de yapıyorlardı demek. Mesih ve Asaf geceyi benim evimde geçirmişti, Asaf bu durumdan pek hoşnut gözükmüyordu, Mesih de çok ifadesizdi.

"Kes sesini be dört göz!" Bu bağıran kesinlikle Kara Kedi'ydi. Kime bağırdığını tahmin etmek zor değildi.

"Aa bana ne dedi!" Bu da Asaf'tı.

"Günaydın," dediğimde içerideki gürültü kesildi.

"Heh, geldi yeni gelin," dedi Asaf da hemen laf sokuşturmaya çalışarak.

"Afiyet olsun yengesi." Sözlerimle içtiği süt boğazında kaldı.

"Şaka gibi ya, ben Altınsoy'un evinde kalıyorum ve kendisinin yengem olduğunu falan iddia ediyor," dedi Asaf çok komik bir şeymiş gibi. "Abim de var ya, beni senin sözünle burada tutuyor ya, ben ona hiçbir şey demiyorum! Nerede o?"

"İşleri varmış, beni bırakıp gitti, çıkmadı yukarı." Kahvaltı masasına geçtim. "Hepiniz sığabildiniz mi? Benim yatağımı da kullansaydınız," dedim onları incelerken. Papatya kucağına Angel'ı almıştı, her zamankinden daha çekingen dursa da rengi iyi gözüküyordu.

"E herhalde kullandık, şu andavalla üst üste mi yatsaydık?" dedi Kara Kedi Asaf'a kısa bir bakış atarak.

"Tövbe de, üstüme yatmasını isteyeceğim son kişi bile olamazsın sen." Asaf asla lafın altında kalmıyordu.

"Yani İnci o kadar zenginsin, evin küçücük," dedi Çakı da laf sokarak. Hepimizin bakışları ona döndüğünde gülümsedi. "Burası çok güzel, bayağı hem de ama sen bizi kaçırdığında malikâneye falan götüreceğini hayal etmiştim açıkçası." Masumca konuşmaya çalışırken gözlerini sık sık açıp kapatıyordu.

"Başımı döndürdü puşt." Asaf onun gözlerine bile gıcık oluyordu.

"Hayatında kaç kez malikâne gördün sen?" dedi Mesih de kafasını tabağından kaldırmadan.

"Ben köşkten yalıdan aşağısında pek kalamam." Çakı saçlarını düzelterek konuşmuştu.

"Lan sen geçen güne kadar köpek kulübesinde kalıyordun!" Mesih bu sefer kafasını kaldırmıştı. Hepimizin bakışları bu sefer ona döndüğünde başını hızla tabağına eğdi.

"Siz bizi mi takip ediyordunuz? Nesiniz lan siz?" Kara Kedi duyduklarıyla sinirlenmişti.

"Aman senin neyini takip edeceğim ben," dedi Asaf oflayarak.

"Tüm geceyi böyle mi geçirdiniz?" Kendime servis açıp kahvaltı yapmaya başlamıştım.

"Hayır, daha korkunç geçirdik," dedi Kara Kedi Papatya'ya bakarak. Papatya biraz daha kızardı, kafasını kaldırmıyordu. Mesih ilk defa kafasını bu kadar uzun süre kaldırıp ona baktı.

"Ne? Ne oldu?" dedim merakla.

"Ben gece su içmeye kalktım," dedi ve Mesih'e baktı.

"Benimle karanlıkta karşılaşınca korktu, beni canavar sanmış. O kadar uzunmuşum gibi beni üç harfli sanmış." Mesih gülüşünü bastırmaya çalışıyordu. Hem sinirlenmiş hem hoşuna gitmiş gibi bir hali vardı.

"Nasıl yani?" Daha açıklayıcı olmaları için suratlarına boş boş bakıyordum.

"Ben öyle çok uyumam, spor yapıyordum ama Asaf uyuyor diye karanlıktaydım. Salonun girişinde barfiks çekiyordum." Mesih konuşurken ara ara Papatya'ya kaçamak bakışlar atıyordu.

Hepsi farklı bir telden konuşuyordu ve onları anlamak çok zordu. "Barfiks mi? Kapıda nasıl çekiyordun? Bende barfiks çubuğu yok ki."

"Artık var," dedi Mesih. Onun sözleriyle merakla oturduğum yerden kalktım ve salon kapısına baktım. Cidden barfiks demiri asmışlardı, yukarıda olduğu için dikkatimi çekmemişti.

"İki gündür burada kalıyorum, elbette vücudumu fit tutmak zorundaydım." Ben yerime geçip otururken Asaf pazılarını sıkarak konuşuyordu.

"İşte ben karanlıkta yukarı inip kalkarken Papatya da beni görüp korktu," dedi Mesih gülüşünü bastırmaya çalışarak.

"Haklı yani kız, Papatya yerine ben de kalksam, havada asılı duran iki metre bir şey görsem ve o şey aşağı yukarı hareket etse korkardım bayağı. Hatta Kara Kedi'den bile daha korkutucu olabilirdi." Çakı kısık gözleriyle uzun uzun düşünürken o anın canlandırmasını kafasında yaparmış gibiydi.

Papatya al al olmuş yanaklarıyla utanarak başını kaldırdı ve Mesih'e baktı. Onun bakışlarını hisseden Mesih de kafasını kaldırdı ve Papatya'nın mavi gözlerine baktı. "Ya ben anlayamadım, kusura bakmayın tekrar. Ama siz de epey kocaman bir adamsınız, ondan korktum herhalde."

Mesih bir süre konuşmadan onunla bakıştı. "Aman ne kusuru, benim eşekliğim. Düşünemedim." Papatya'nın ilk defa birine bu kadar uzun baktığını görüyordum.

Kara Kedi bana bakıp *hayırdır* dercesine kafa salladığında çatalımı bırakıp iki elimi bükerek kalp işareti yaptım. Çakı da bize bakarken çenesini büzüp kafasını *yok ya* dercesine salladı, bu sefer ben ona başımla ikisinin bakışmalarını işaret ettim.

Asaf dehşet içinde bizi izliyordu.

"Yok, ne eşekliği, olur mu öyle şey?" Papatya konuşurken hâlâ gözlerini kaçırmamıştı.

Kimseden çıt çıkmıyordu, hepimiz onların bakışmalarını izliyorduk. En sonunda Angel bu sessizliğe dayanamayıp miyavladı-

ğında Papatya kafasını eğip kucağındaki Angel'a baktı. Mesih de daldığı yerden irkilerek kafasını çevirdiğinde benimle göz göze geldi.

Sırıtışım soldu ve ona dik dik baktım. O da bana dik dik baktı. En sonunda bu savaşı kaybederek başını tabağına eğdi.

"Bugün benimle şirkete gelmek ister misiniz?" diye sordum delilerime bakarak.

Asaf saçma şekilde bu sorumu üstüne alınmış olacak ki kaşları çatıldı. "Biz niye senin şirketine gelelim?"

Kara Kedi ofladı. "Of, sen de göt biti gibi her yerden çıkma. Sana demedi..."

"Göt biti mi? Sen bana göt biti mi dedin?"

"Zoruna mı gitti?"

Daha fazla dayanamadım. "Aa yeter! Abartmayın, kedi köpek gibisiniz. Başım şişti! Kahvaltınız bittiyse kalkalım, Asaf sen de özgürsün, gitmene izin veriyorum."

"Sen kim oluyorsun da bana izin veriyorsun?" dedi Asaf yine sinir bozucu şekilde. Abisine hiç çekmemişti.

Masadan kalktım. "Size benim kıyafetlerden bir şeyler ayarlayacağım, dün alışveriş yapabildiniz mi?"

"Yok yapamadık, bu bizi saçma sapan mağazalara sokup durdu. Bir tek Çakı rahat rahat aldı," dedi Kara Kedi de masadan kalkarak. Papatya kucağındaki Angel'ı bıraktı ve o da kalktı.

Benim odama geçerken Angel da peşimizden koşturuyordu. Dolabımı açtım ve onlara uygun kıyafet bulmak için göz gezdirdim. Bu epey zor olacaktı.

"Senin gerçek adın ne?" Sorumla Kara Kedi bir süre duraksadı. Sanırım cevap vermek istemiyordu. "Şirkette sana Kara Kedi diye seslenemem herhalde. Neyse, o zaman ben sana Ket diyeceğim, hem yabancı zannederler." Kara Kedi için siyah elbise çıkardım.

Elimdeki mini, dar elbiseye boş boş baktı. "Bu ne lan? Kıçım gözükür." Sözleriyle gülerek elbiseyi ona uzatmaya devam ettim.

"Koş giyin, çok yakışacak."

Sessiz şekilde söverek elimdeki elbiseyi alıp soyunmaya başladı. Şaşırdığımda pek umursamadı. Göğüsleri de zayıf cüssesine göre epey büyüktü.

"Ne bakıyorsun? Çay var, simit var, neye baktın? Neye şaşırıyorsun? Sende yok mu?" Bakışlarımı tekrar dolaba çevirdim, uzun ve kapalı tek bir elbise vardı dolabımda, onu da hiç giymemiştim.

Beyaz dantelli bir elbise çıkardım. Çok dar değildi, balıkçı yakaydı ve aşırı abartılı durmuyordu ama epey pahalı bir markaydı.

Papatya uzattığım elbiseye çekingen gözlerle bakarken gülümseyerek onu cesaretlendirdim. O Kara Kedi'nin aksine banyoda giyinmeyi tercih etti. Bu sırada elbisesine uygun beyaz şapkayı da çıkarmıştım, bu sayede kimse saçlarına tuhaf tuhaf bakamayacaktı.

Kara Kedi yanımdaki boy aynasının önünde durdu, beyaz teninde patlayan siyah elbise ona çok yakışmıştı.

"İnanılmaz iyi."

Burun kıvırdı. "Çok pahalıdır bu he, sanki üstümde kıyafet yok. Bu kıyafetse bizim giyindiğimiz keçeler ne? Ayrıca bir tuhaf oldum."

"Çok güzel oldun." Sözlerimle dudağını büktü.

"Güzellik çok önemsiz bir halt, güzel olunca ne oluyor? Ayrıca hayatımda ilk defa biri bana güzel olduğumu söyledi, değişikmiş. Ve de gereksiz, neyse öyle işte. İnsanın bahtı güzel olsun." Durdu ve aydınlanmış gibi sinirle aynaya baktı. "Amına koyayım, bende ikisi de yok."

Güldüm. "İki dakika bir şeye koyma."

Bu sırada Papatya da beyaz elbisesiyle odaya girdi, hemen yanına ulaşıp şapkasını da taktığımda güldü. Elbisesinin eteklerini okşarken fazlasıyla sevmiş gözüküyordu.

"Biz şirkete gitmek için fazla abartılı olmadık mı? Gören de düğüne gidiyoruz sanır," dedi Kara Kedi bir kendisine bir de Papatya'ya bakarak.

"Zengin bebeleri böyle olur." Sözlerimle dudak büktü Kara Kedi.

"Sen de zengin bebesi değil misin?" Omuz silktim.

Onlar hazır şekilde yatakta otururken ben de hızla hazırlandım. Kırmızı renk bir ceket elbise giyinip makyaj yaptım.

Odadan çıktığımız an Çakı da çıkmıştı. Kumaş bir pantolon ve beyaz bir gömlek giyinmişti. Asaf'a özenmiş olacak ki gözlük de takmıştı.

"Ben var ya, zengin olmak için doğmuşum." Konuşurken kollarını iki yanında açmış, kendi etrafında dönüyordu. Kendinden bakışlarını alabildiğinde kızlara baktı, gözleri irileşirken ikisini de uzun uzun süzdü. "Oha! Kara Kedi'nin cidden memeleri var." Her gördüğünde şaşırıyordu.

Salona girdiğimizde Mesih ve Asaf gitmiştir diye düşünmüştüm ama ikisi de salonda oturuyordu. "Siz niye gitmediniz?"

"Senin emrinle gitmezmiş beyefendi, onu bekliyoruz," dedi Mesih bıkkınlıkla.

Asaf bizi fark ettiğinde duraksadı. Bakışları Kara Kedi'nin üstünde gezinirken fazlasıyla şaşkındı ve bunu gizleyemiyordu.

"Ne bakıyorsun? Ayı mı gördün?" dedi Kara Kedi dayanamayarak.

Asaf sessiz kaldı, bakışlarını Kara Kedi'nin üstünden ayırdı. "İnsana benzemişsin de şaşırdım."

"Ben bir elbiseyle insana benziyorum, sen onlar olsa da hayvansın."

"Çok geç kaldık, tartışma sırası değil," dedim ikisini bölerek. "Biz çıkıyoruz, siz de evimde ben yokken oturamazsınız. Hadi kalkın."

"Bu kadar güvenme bize ya," dedi Asaf hemen. "Yengeydin ya hani!"

Yok yok, bu herifin benim dazlak Kılıç'ımla kardeş olma ihtimali sıfırdı! Babası en iyi genlerini ilkinde kullanıp geri kalanına çürükleri ayırmıştı kesin.

Sonunda evden çıkabilmeyi başarmıştık, Mesih ve Asaf'ı da evden çıkarmıştım tabii ki. Arabaya ulaştığımızda anahtarı Kara Kedi'ye uzattım, o da memnuniyetle alıp sürücü koltuğuna geçti. "Bugün sizi şirkete götürmemin bir amacı var." Sözlerimle şaşırdılar, Kara Kedi arabayı çalıştırmıştı. "Bana yardım edeceksiniz."

"Ne için?" Papatya'nın meraklı sorusuyla kurnazca gülümsedim.

"Ortalığı karıştırmak için."

Şirkete geldiğimizde yanımda fazladan üç kişinin olması herkesin dikkatini çekmişti ama onların tuhaf duruşları daha çok dikkatlerini çekmişti.

En önde yürürken arkamdan havalı havalı geliyorlardı, bu anı uzaktan izlemek için kesinlikle kamera kayıtlarına bakacaktım.

Odama geçtiğimizde şimdiden fazlasıyla eğleniyorlardı, şımarık bir zengin gibi davranmak onları fazla eğlendirmişti.

Serpil içeriye ne içersiniz diye sormaya girdiğinde Çakı hemen lafa atlamıştı. "Ben viski istiyorum, soğuk olsun."

Serpil bir an şaşkınca bana baktığında başımı *sorun yok* der gibi salladım.

"Geçen bir elbise almışım, olay!" dedi Kara Kedi de abartılı şekilde. Papatya da sadece etrafı izleyerek kıkırdıyordu.

"Ben de kahve alayım," dediğimde Serpil hemen odadan çıktı. Evet, tam da tahmin ettiğim gibi bu üçlünün dengesizliği insanları geriyordu.

"Bugün sizden birilerine musallat olmanızı isteyeceğim."

"Kızım sen de bizi iyice cin yaptın he." Kara Kedi koyu göz altlarıyla ve bembeyaz teniyle gün ışığında bile kasvetli gözüküyordu.

"Aral'ı bugün gereceksiniz, ayrıca bugün beyefendinin çok önemli misafirleri gelecek. Onları da kaçırmanızı istiyorum." Birbirlerine bakarak sırıttılar.

"O iş bizde! Sen oldu bil ama çakım yok." Çakı etrafına bakındı, bu sırada çekmecemdeki çakıyı çıkarıp ona gösterdim. Ağzı kulaklarına vardı ve neredeyse yanıma uçtu.

"Kimseyi kesmeyeceksin," dediğimde onaylarcasına başını hevesle salladı.

Bu sırada odamın kapısı kırılırcasına açıldı, bu açışı yapacak kişi de elbette Aral'dan başkası değildi.

"İnci!" Bağırarak içeri girdi ama odadakileri gördüğünde hemen sustu. Onun öküzlüğü gizliydi ve kimsenin görmesini istemezdi. "Arkadaşların mı vardı?" Kısık bakışları hepsinin üstünde tek tek gezindi, onları neden daha önce görmediğini sorguladığını biliyordum.

"Evet, çok yakın arkadaşlarım. Yıllardır görüşmüyorduk, ülkeye yeni geldiler." Duyduklarıyla kaşları biraz daha çatıldı çünkü beni hep gözlem altında tuttuğunu biliyordum. Onları nasıl gözden kaçırdığını düşünüyor olmalıydı.

"Öyle mi? Merhaba, ben İnci'nin abisiyim." Kendini tanıtmak için onlara yaklaşmıştı ama onlar sadece ona ters ters baktı.

"Fotoğraflarda daha yakışıklıymışsın," dedi Çakı burun kıvırarak. "Hep sosyal medya kandırmaları işte."

"Burası bir şey kokuyor," dedi Kara Kedi de. "Ket bu arada ben, şey kokuyor ya, ceset."

"Ceset?" diye tekrarladı Aral.

"Hmm, ben ölülerin kokusunu alırım." Kara Kedi zaten tip olarak yeterince ürkünçken bir de böyle konuşması onu daha da korkunç yapıyordu.

"Arkadaşların da aynı senin gibi enteresan." Üçünü de uzun uzun inceledi. "Seni bir yerden tanıyor muyum?"

Papatya başını iki yana salladı. "Tanısan kel kalırdın." Hepimiz gülerken Aral boş boş yüzümüze bakıyordu.

"Neden gelmiştin Aral?"

"Asıl sen neden geldin?" dedi tersçe.

"Burası benim şirketim ya, en çok hisse bende ya yani." Gıcık vermek isteyerek gülümsedim.

"Ne zamandır ortada yoksun ve önemli bir toplantımın olduğu gün geliyorsun, öyle mi? Yine ne karıştırıyorsun?" Sessiz kaldım.

"Madem geldin, *en büyük hissedar* olarak toplantıya katılacaksın." En büyük hissedar kısmını alayla söylemişti.

"Toplantıya katılamam, arkadaşlarımla ilgilenmem gerek."

Nefesini sinirle verdi. "Bu senin tercihine kalan bir durum değil, zorundasın."

"Ben gelmesem ne yapacaktın? Gelmiyorum."

"İnci, madem o koltukta oturuyorsun olgunca davran! Senin şirkette olup toplantıya katılmadığın öğrenilirse terbiyesizlik olur." Bu toplantının onun için neden bu kadar önemli olduğunu biliyordum, zaten bugün o yüzden gelmiştim.

"Siz de benimle birlikte toplantıya gelirseniz düşünebilirim." Üçü bir süre düşünüyormuş gibi birbirlerine baktı.

"E ne yapalım, biraz otururuz o zaman. Bu arada ilaç firmaları cidden çok sıkıcı, siz benim babamın oyuncak fabrikasını bir görün, ömrünüz uzar." Çakı bacak bacak üstüne atıp havalı olduğunu düşündüğü bir şekilde sırıttı.

"Hangi firma?" diye merakla sordu Aral.

"JoyToy, en kaliteli eğlenceli oyuncaklar bizim firmamızdan çıkar." Çakı o kadar gerçekçi sallıyordu ki ben bile inanacaktım.

"Yabancı uzantılı bir şirket diye biliyorum." Aral açık arıyordu, elbette bunu bekliyordum.

"Öyle, annem İtalyan. Babam da ona âşık olduğu için İtalya'ya taşınmış zamanında ama şirketin büyük kısmı bize ait." Kara Kedi bile Çakı'nın bu üstün performansına şaşırmıştı.

"Öyle mi? Babanın adı neydi?"

"İzzet," dedi soyadı vermeden. Aral kafa salladı ama bilgileri aklına kazıyıp araştıracağına emindim, Çakı'nın bu kadar detay vermemesi gerekiyordu.

"Soyadı?"

"Cont." Öyle bir soyadı mı vardı? Çakı da sallayacağım derken uçmuştu. Kara Kedi de benimle aynı düşünüyor olacak ki kısa bir an bana baktı.

"Peki, arkadaşlarını da alıp gelirsin toplantıya o zaman. Eğer onlara güveniyorsan..."

"Sen birini mi öldürdün? Ya da kısa bir süre içinde bir cesedin yanında mı bulundun? Belki de bulunacaksın." Kara Kedi'nin simsiyah gözleri Aral'a odaklanmıştı, bilmesem gerçekten bir şeyler gördüğünü sanacaktım.

"Hayır!" Aral gerilerek odadan çıktı.

"Anam ne salladın sen de he! İzzet Cont ne be? Bari biraz usturuplu atsaydın?" dedi Kara Kedi.

"Evet, bu kadar detay vermen iyi olmadı, saniyesinde araştırır."

Çakı omuz silkti. "Araştırsın, yalancıyı si..." Papatya'nın ona baktığını görünce durdu. "Senin yanında küfredemiyorum, bana öyle bakma." Papatya da başını onayla sallayıp bakışlarını parmaklarına çevirdi.

"Bu toplantıyı mahvedeceğinize yürekten inanıyorum."

"Sen orasını bize bırak güzelim," dedi Kara Kedi göz kırparak. Özellikle Çakı çok hiperaktif olduğu için yerinde duramıyor, sürekli etrafı karıştırıyordu.

Kapı iki kez tıklatıldı, Cenk içeri girdiğinde bakışları üstümde uzun uzun gezindi. "Selam, müsait misin?"

"Değiliz," dedi Çakı. İlk önce bir erkeği görmesi kaşlarını çatmasına sebep olsa da Papatya'yı görünce rahatlamış şekilde kafasını salladı. Komik herif. Kara Kedi kapının arka tarafında kaldığı için onu henüz görmemişti.

"Konuşmamız gereken şeyler var."

"Senin sürekli konuşman gereken şeyler var." Bacak bacak üstüne attım.

"Önemli, Kırahanlı hakkında."

"Ne konuşacaksın?" Bunu soran ben değildim, kapının arkasında bir hayalet gibi duran Kara Kedi'ydi.

Cenk irkilerek elini göğsüne götürdü, omzunun üstünden ona baktığında yutkunarak birkaç adım geriledi.

"Ne bu? Ayin mi yapıyorsunuz?" derken Kara Kedi'nin gündüz vakti elinde tuttuğu muma baktı, o mumu nereden bulmuştu, hiçbir fikrim yoktu.

"Nereden anladı?" dedi Çakı gergince. "O da mı üye?"

"Sessiz ol, üye olsa bilirdik. Ayrıca kokusu tuhaf, bir yıla kalmadan ölecek." Kara Kedi'nin sözleriyle Cenk elini göğsüne götürmüştü.

"Ne saçmalıyorsunuz siz? Ayrıca bir tarikata üye olmadığın kalmıştı İnci!"

"Asıl paralar orada dönüyor." Omuz silktim.

"Nesiniz peki? Olayınız ne?" Buna gerçekten inanmıştı.

"Söyleyemeyiz ama..." Papatya başındaki şapkayı hafifçe kaldırdı, Cenk onun başının saçsız kısmını gördüğünde şaşırmıştı. "Fedakârlıklar yapıyoruz."

"Detay verirsen onu öldürmemiz gerekir! Ayrıca onun bir yıl vakti var bu ölümlü dünyada." Kara Kedi korkunç derecede iyi oynuyordu.

Cenk biraz daha tırsmıştı, artık yanıma gelmek için çok da hevesli görünmüyordu.

"Ne konuşacaktın Cenk?"

"Kırahanlı hakkında, hata yapıyorsun." Benimle konuşmaya çalışıyordu ama Kara Kedi ona arkadan sessizce yaklaşıyor, hatta etrafında tur atıyordu.

"Hata falan yapmıyorum, ona âşığım. Ayrıca kafanı benden biraz kaldır da şirret nişanlının neler yaptığına bak."

Kaşları havalandı. "Ne? Ne yapıyor?"

Dudak bükerek ellerimi iki yana açtım. "Gözlerini aç Cenk, boynuzların boyunu geçecek."

"Aliye dünyadaki en sadık kadındır, kendinle karıştırma."

"Ya bir siktir git, beni ablamla aldatan herife bak sen!"

"Hâlâ beni unutamamışsın!" Bunu söylerken fazla keyifliydi.

Kara Kedi onun etrafında dönüşlerinizi hızlandırmıştı. "Başımı döndürdün, ne yapıyorsun sen?" dedi en sonunda Cenk ondan kurtulmaya çalışarak.

"Sana büyü yapıyor," dediğimde korkusu biraz daha arttı.

Kara Kedi onun tam önünde durup, 'Selamünaleyküm,' diyerek etrafında koşmaya devam etti.

Cenk'in rengi beyazlarken benimle daha fazla konuşmadı. "Delisiniz siz," diye bağırarak odadan çıktı.

Bir süre sonra dayanamayıp kahkaha attım.

"Bunlar da ne ödlek ya," dedi Kara Kedi onun arkasından bakarken. Kapıyı bile kapatmamıştı, resmen kaçmıştı herif.

Toplantı saati geldiğinde odamdan çıkıp toplantı odasına geçtik.

Toplantı odasına ulaşmadan önce benimkileri de odaya getirmiştim. Herkesten önce gidip onları yan yana değil de aralara oturtmuştum.

Toplantı salonu dolmaya başladı, benimkilerle bir plan yapmamıştım ama plan yapmaya ihtiyaç olmadığını da biliyordum.

Aral içeri girdiğinde fazlasıyla gergindi.

Bakışları arkadaşlarımın üzerinde gezindiğinde kaşları çatıldı ama sesini çıkarmadı çünkü şu an mükemmel adamı oynaması gereken yerdeydi. Masanın başına oturmam da onu fazlasıyla sinirlendirmiş ama hiçbir şey diyememişti.

"Bu toplantıyı ben ayarladım," dedi kısık sesle ama.

Onu gıcık edecek şekilde gülümsedim. "Ben de şirketin sahibiyim." Sözlerimle dişlerini sıktı, onu mahveden şey tam da buydu çünkü.

Yasin Kartepe odaya girdiğinde Aral hemen hazır ola geçmişti. Bu adamın ilaç firması bile yoktu ki Aral'ın çıkarları tamamen farklıydı. Belki de karanlık işleri için kendisine bir ortak ararken bunu legal göstermeye çalışarak öncesinde böyle bir toplantı hazırlıyordu.

Ellili yaşlarında, göbekli bir adamdı. Silah işleriyle uğraştığını biliyordum, hakkında araştırma yapmıştım.

"Merhabalar." Aral yalakasının aksine yerimden kalkmamıştım. Adamın bakışları üstümde gezindiğinde dudaklarında küçümseyici bir ifade oluştu. "Neden güldünüz Yasin Bey?" Sözlerimle Yasin Kartepe biraz daha güldü.

"Böyle güzel kadınların şirket yönetmeleri bana çok absürt geliyor."

"İltifatınız için teşekkürler ama güzellik nasıl bir engel anlamadım?" Aral benim yine damarımın tuttuğunu anladı ve güler yüzle adamın karşısında durarak gerginliği dağıttı.

Adam ve yanındaki çalışanları da masaya yerleştiklerinde Aral heyecanla büyük ekranın karşısına geçmişti.

"SoyFarma olarak biliyorsunuz ki çok büyük işlere imza attık ve sadece ilaç sektörüyle de kalmadık." Slaytlar hızla geçiyor, Altınsoy ailesine ait tüm şirketleri gösteriyordu. "Şimdi farklı sektörlere de girmek istiyoruz, özellikle kimyasal ilaçlı silahlar ilgimizi çekiyor." Aral'ın sözleriyle gözlerim kısıldı, bunu açık açık yapacağını düşünmemiştim.

Sandığımdan daha kurnaz oynuyordu. Çakı'ya bir bakış attım.

"Bunu yapabil..." Aral'ın sözünü bölen şey önce Çakı oldu. İçtiği su boğazında kalmış gibi öksürürken öksürme işini abartarak neredeyse balgam çıkarmıştı. Yüzümü buruşturmakla gülmek arasında kalırken tepkileri izliyordum.

"Pardon, siz devam edin," dedi Çakı boğazını tutarken.

"Bunu yapabil..." Aral konuşmaya başladığında Çakı yine öksürmeye başlamıştı. Aral sinirle kapının önünde duran yakın koruması Hilmi'ye kısa bir bakış attı.

Hilmi hemen Çakı'ya ulaşıp, "Biz sizin sağlığınızdan emin olalım beyefendi," diyerek Çakı'yı hiç tutmadan bakışlarıyla kaldırdı. Çakı kararsızca yüzüme baksa da gözlerimi açıp kapattığımda gönül rahatlığıyla öksüre öksüre çıktı.

Hatta kendini o kadar kaptırmıştı ki odadan çıktığında da öksürmeye devam ediyordu, en sonunda yine balgam çıkarmıştı.

"Kusura bakmayın, zaten firmadan değiller. Sadece misafirler..." diye açıklama yaptı Aral.

Aral boşu boşuna beni burada istememişti ya da arkadaşlarımı kabul etmemişti. Bunu açık açık yapmak istiyordu, aslında illegal olarak halihazırda başka isimlerle yürüttüğü işi bu adamla birlikte legal olarak düzenlemek istiyordu.

"Babam uzun zamandır bu konuda düşünüyor, hatta projeler geliştiriyordu."

"Öyle bir şey olmuyordu!" Onu kestiğimde sabırla nefesini verdi.

"Kardeşim sen şirkete gelmiyordun ki partilerde duymamış olman elbette normal. Ben burada her işi babamla birlikte yürütüyordum." Ekrana tekrar döndü. Bu sefer Kara Kedi'ye baktım. "Elimizde çok iyi bir for..."

Kara Kedi birden bağırarak Hristiyan ilahisi sanılan o şarkıyı söylemeye başladı. "*Dori me, intermio adapare dori me. Ameno omenare imperavi ameno.*" Hemen yanına denk gelen Cenk korkuyla yanındaki Atlas'ın koluna yapıştı.

Slayt başladığından beri odanın içi epey karanlıktı, Kara Kedi de yine bir mum bulup yakmıştı. Simsiyah elbisesi, bembeyaz yüzüyle ve söylediği şarkıyla hem komik hem ürkünç duruyordu.

"*Ameno ameno lantire lantiremo dori me...*"

"Büyü mü yapıyor, ne yapıyor?" Cenk kısık sesle konuşurken yandan yandan bana bakıyordu.

"Psişik güçleri çok kuvvetlidir, bir şey hissetti sanırım. Şimdi kendine gelir," dedim ama Aral çoktan Hilmi'ye bir kez daha bakış atmıştı.

"Dalga mı geçiyorsunuz?" dedi Yasin sinirle.

"Kusura bakmayın."

Hilmi, Kara Kedi'nin başına dikildiğinde bir an ona dokunmaktan korksa da Aral onu bir kez daha uyarınca onu üstündeki elbisenin kumaşından hafifçe tutarak kaldırdı.

"*Dori me, ameno ameno...*" Kara Kedi şarkıyı söylemeye devam ederken gözlerini de yukarı doğru kaydırmıştı, sadece beyazı gözüküyordu.

Hilmi daha da korkarak onu odadan fırlatırcasına çıkardı. Gülmemek için çok zor duruyordum.

Aral benim planladığımı anlayarak gözlerini kıstı ama uslu uslu oturan Papatya'yı kaldırmak istemedi çünkü o zaman şirkettekiler onun gıcık bir insan olduğunu düşünürdü.

"Özür dileriz, kasıtlı yapılan bir şey değil. İnci'nin arkadaşları da onun gibi sürekli kafası iyi gezdikleri için bunların olacağını tahmin etmeliydim."

"Geçen gün bana polis zoruyla tahlil yaptırdın ya abiciğim, temiz çıktım ya," dedim laf sokarak.

"Buraya bu saçmalıkları dinlemeye gelmedik!" diye yükseldi Yasin Bey.

Aral konuşmasına devam ediyordu ki Papatya'ya bir bakış attım. "Haklısınız, hemen toparlıyorum. Elimizde çok güçlü bir..."

Bu sırada Papatya yerinden kalkmış ve bakışlarını Yasin'in yanında gelen kadına dikmişti. Kadının kızıl saçları neredeyse benimki kadar güzeldi, başındaki şapkayı çıkardı ve yeteri kadar odaklandığında tüm şirketi inletecek bir çığlık attı.

"Ona zarar verecek!" Birden kadının saçlarına yapıştığında kadın da çığlık atmıştı.

"Kim zarar verecek?" diye sordu Cenk dehşet içinde irileştirdiği gözleriyle. Omuz silktim.

Hilmi bu sefer Papatya'yı çıkarmaya çalıştı ama kriz moduna girdiği için eli yine saçlarına gitmişti, saçlarını koparıp ağzına attığında Cenk öğürmüştü. Hilmi dehşet içinde ona bakarken Yasin Kartepe daha fazla dayanamadı.

"Buraya çocuklarla oynamaya gelmedim! Kendinize gelin, karşınızda kim olduğunu biliyor musunuz siz?"

"Kim?" dedim merakla. "Hakkınızda duyumlarım var ama pek..."

"İnci!" Aral'ın sinirden yine yüzü ve hatta kulakları kızarmıştı.

"Bunun faturası size ağır olacak!" Adam bağırarak çalışanlarını da alarak çıktı. Hilmi sonunda Papatya'yı da çıkarmıştı.

Diğer çalışanlar da şaşkınca bana ve Aral'a bakıyordu.

"Herkes çıksın!" Aral'ın anırmasının ardından herkes hızla odayı boşalttı, Atlas bugün çok dalgındı ama bu sadece sürekli kafasının güzel olmasının verdiği bir dalgınlık değildi.

"En başta bunu yapacağını bilmeliydim!"

Omuz silktim. "Sen ne kimyasal silahından bahsediyorsun? Biz ilaç firmasıyız, hedefimiz insanları öldürmek değil, kurtarmak!"

"Hadi ama İnci, sen bu şirketin başındaysan artık nasıl bir pisliğin içinde olduğunu da kabullen! Biz insanları sadece iyileştirmiyoruz, biz onları bağımlı yapıyoruz! Dünyadaki tüm ilaç firmaları bunu yapıyor, bu işin kanunu bu. Şu an tüm hastalıkları bitirebilecek ilaçlar geliştirilemez mi sanıyorsun? Öyle de kolay olur ki ama bu kimsenin işine gelmez!"

"Şirket politikasını da değiştirmemiz gerek öyleyse!"

"Kimyasal ilaç ne demek biliyor musun? Nasıl bir para, güç getiriyor biliyor musun? Biz yapmasak da zaten bir yerlerde birileri yapıyor! Neden biz yapmayalım?" Demek bugün de beni ikna etmeye yönelik oynuyordu.

"Hayır! Öyle bir şeyi aklının ucundan bile geçirme. Hem bu legal bile değil, sen hepimizi rezil mi edeceksin? Hiç sonuçları düşünmüyor musun?"

"İşte bu herif..." Öfkeyle kapıyı işaret etti. "Bu işi legal hale getirmemizi sağlayacaktı ama sen..."

"Daha fazla vaktim yok," diyerek ayaklandım.

O sinir krizleri geçirirken ben sakince odama geçtim. Benim deliler benden önce gelmişti.

"Akılları çıktı akılları!" dedi Kara Kedi keyifle.

Bakışlarımı Papatya'ya çevirdim. "Senden böyle bir şey yapmanı istemedim, miden kötü olacak yine."

"Kusturdum ben onu," dedi Çakı gururla. "Parmağımı soktum boğazına, sizin şirketin koridorlarına bıraktı Papatya içinde ne varsa, o sırada da o toplantıya gelen herif oradan geçiyordu. Ayakları falan battı, adam kudurdu kudurdu!"

"Siz cidden delisiniz." Gülüşümü bastırmaya çalıştım. "Tek başıma da o toplantıyı mahvederdim ama böyle çok daha keyifli oldu. Teşekkür ederim."

"Duygusallaşma gözünü seveyim."

"Tamam, duygusallaşmayacağım. Aramızda bir bağ oluştuğunu ve plan yapmadan da senkron çalışacağımızı biliyordum ama bu kadarını da beklemiyordum. Beni duygulandırdınız çocuklar."

"Feci eğlendim ama... Keşke benden sonrasını da görebilsem. Özellikle Papatya kadının saçlarını çektiğinde ve kendi saçını koparıp mideye indirdiğinde ne tepki verdiler, aşırı merak ediyorum!" dedi Çakı heyecanla.

Güldüm. "Ben hallettim o işi, kamera kaydı aldırdım." Odaya öncesinde kamera yerleştirtmiştim. Odada zaten göstermelik bir kamera vardı ama çalıştığını bile sanmıyordum çünkü Aral işine gelmeyen hiçbir şeyin gelişmesine izin vermezdi.

"Bu gece videoyu izler izler güleriz, gerçi akşam için farklı bir planım var." Sözlerimle merakla bana baktılar. "Bu akşam Aliye'nin üç gün sürecek düğününün ilk günü. Bunun için de günlerdir inanılmaz bir organizasyon hazırlıyor. Ablamın bu mutlu gününde ona destek olmalıyım." Akşam için de epey güzel planlarım vardı.

Siyah, derin yırtmaçlı bir elbise giymiş ve kırmızı ruj sürmüştüm. Yüksek topuklularımın üzerinde her zaman olduğu gibi çok iyi görünüyordum. Eve kuaför çağırmıştım, önce Kara Kedi ve Papatya'yı hazırlattırıp en son da kendim hazırlanmıştım. Kılıç gelirken yalnız gelmemişti. Yanında gıcık kardeşini ve buzdolabı arka-

daşını da getirmişti. Bu sefer sadece onlarla da kalmamıştı, Irmak ve Dünya da gelmişti.

Kara Kedi siyah dantelli bir elbise giyinmişti, saç ve makyaj da eklenince epey gözalıcı olmuştu. Asaf o kadar şaşırmıştı ki laf sokma kabiliyetlerini bile bir süreliğine kaybetmişti. Mesih ve Papatya arasındaki masum çekim beni mahvetmişti, arada birbirlerine kaçamak bakışlar atıyor, sonra utanıp önlerine dönüyorlardı.

Aliye üç gün üç gece sürecek düğünü için çok büyük bir hazırlık yapmıştı, tüm cemiyet ve basın düğünün ilk gününden buradaydı. Kılıç ve ben en son girmiştik, içeri onun kolunda girmem herkesin dikkatini çekmiş, bir gören bir kez daha bakmıştı. Aliye onlardan daha çok dikkat çektiğimiz için kesin çıldırmıştı.

Sadece cemiyet değil, aynı zamanda tüm aile fertlerimiz de buradaydı. Amcamlar, halamlar, teyzemler, dayımlar... Epey kalabalıktık. Hava güzeldi ve düğün açık alandaydı. Bense hiçbirinin yanında değil, arkadaşlarımın yanında oturuyordum. Yuvarlak bir masadaydık, klasik bir müzik çalıyordu, her şey çok huzurlu gözüküyordu.

Kılıç kulağıma doğru eğildiğinde güzel kokusu ciğerlerime doldu, bu da daha çok onun kokusunu soluma isteği getirdi. Fena halde batmıştım! "Yine neler karıştırdın sen?"

"Neden sürekli bir şeyler karıştırdığımı düşünüyorsun sen?" Masumca gözlerimi kırpıştırdım.

Gözlerime uzun uzun bakıp güldü, kafasını önüne çevirirken dudaklarını ıslattı. "Düşünmüyorum, biliyorum."

Başımı omzuma doğru eğdim ve kafamı ona yaklaştırarak fısıldadım. "Senin gözünde ne kadar da fena bir kadınım ben böyle, halbuki daha hiç fena hallerimi göremedin."

Yutkundu. Eli masanın üstündeki viski bardağına gitti, geldiğinden beri ilk defa içiyordu. Büyük bir yudum aldı, ardından yüzünü buruşturarak masaya geri bıraktı. "Sen biraz sıcakladın sanki? Öyle mi oldu sevgilim?"

Cilveli konuşmamla derin bir nefes aldı ve kafasını bana çevirdi, artık yüzlerimiz çok yakındı. "Sevgilim? Bunu sevdim."

"Ateş yakabiliyor, avlanabiliyor..." Göz devirerek dalga geçtiğimde güldü. "Bunu sevdim ne ya, hep ben mi cilve yapacağım?"

"Ben cilve yapmam ama başka şeyler yaparım." Konuşurken ikimiz de birbirimizden uzaklaşmamıştık ve yüzlerimiz birbirine çok yakındı.

"Bana başka şeyler yapsana... Bu gece."

"İnci..." İkinci İ harfini uzattı.

"Kılıç..." Ben de onu taklit ederek ikinci I harfini uzattım. "Herkes bize bakıyor, birazdan ateşli şekilde öpüşecekmiş gibi yakınız diye sanırım, bu çok rezilce olurdu. Beni böyle iştahla öpsen falan, ne ayıp olurdu."

Dayanamadı, eğildi ve dudağımın en uç köşesine uzun bir öpücük bıraktı. Ardından gömleğinin yakasını düzelterek önüne döndü. Kılıç, cemiyetin çok tanıdığı bir yüz değildi ve davetteki herkesin dikkatini çekmişti, özellikle de kadınların.

"Bu kadar da olmaz abiciğim ya!" dedi Asaf söylenerek. Kılıç ona ters bir bakış atarak kolunu omzuma atarak beni kendisine çekti.

"Salsana milleti lan, sana ne?" dedi Kara Kedi de.

"Abim o benim, millet değil," dedi Asaf ama Kara Kedi'ye bakmıyordu, hatta masaya oturduğumuzdan beri onun olduğu tarafa bakmamak için epey bir çaba harcamıştı. Bir de yan yana oturuyorlardı.

"Asaf," dedi Mesih, o da Kara Kedi'nin olduğu tarafta oturduğu için Asaf dönüp bakmadı.

"Ne var?" dedi ona bakmadan.

Mesih sinirlendi. "Lan seninle konuşuyorum, yüzüme baksana." Sinirli çıkışının ardından Mesih'in gözü onu izleyen Papatya'ya kaydığında hemen kendisini toparladı. "Bakar mısın demek istedim."

"Bakamam! Ne var? Söyle ne söyleyeceksen!"

"Yok, bu masada bir tane akıllı insan yok," dedi Irmak sinirle.

"Ben varım ya," dedi Dünya ona yandan bir bakış atarak.

"Sende akıl olsaydı..." Irmak kısık sesle konuşmuş ve konuşmasını da yarıda kesmişti.

Kafamı hafifçe Kılıç'a doğru kaldırıp fısıldadım. "Masada değişik bir flört ağı mı var? Ben mi yanlış seziyorum? Herkes birbiriyle flört ediyor gibi."

"Bana Kara Kedi pek flört ediyormuş gibi gelmedi," dedi Kılıç, Kara Kedi'ye bakarak. Kara Kedi masanın üstündeki bıçaklardan birini almış ve mendiliyle siliyordu, silerken de kötü kötü Asaf'a bakıyordu.

"Belki onun flört anlayışı budur, bilemeyiz. Her yiğidin yoğurt yiyişi farklı sonuçta, keşke beni yesen de görsek seninkini." Tam şaşırıp kafasını bana çevirecekti ki ondan önce davranarak yanağına hızlıca minik bir buse bıraktım. Ne yapış yapış bir çift olmuştuk biz böyle.

"Sen ne değişik bir şeysin, amına koyayım ya. Oturduğumuzdan beri karşıdaki boş duvarı seyrediyor herif, biz o kadar yıl boşu boşuna yatmışız deliler hastanesinde. Bunda yar..." Kara Kedi küfretmeye devam edecekti ki en sonunda Asaf kafasını ona çevirdi.

Kafasını çevirmesiyle Kara Kedi'ye bakakaldı, yutkundu ve öylece durdu. Kara Kedi bir süre ona baktı, ardından kaşları çatıldı. Kendisine mi bakıyor diye emin olmak için etrafına baktı, sonra yine Asaf'a baktı ama Asaf hâlâ ona bakıyordu. "Ne bakıyon lan bıçak görmüş öküz gibi?"

Asaf hızla önüne döndü, eli havaya kalktı ve kendisine bir tokat attı. Hepimiz şaşkınca ona bakarken o derin bir nefes aldı ve kadehini hızlıca yudumladı.

Aliye ve Cenk sonunda dışarı çıktıklarında büyük bir alkış koptu. Aliye üç gün için on tane gelinlik hazırlatmıştı, saat başı gelinlik değiştirecekti. Gözlerim saate kaydı, ardından Kılıç'ın rahat göğsünden başımı kaldırıp etrafa baktım.

Saffet amcam ve Sabri amcam hep olduğu gibi aynı masada oturmuyordu. Aksine, farklı masalarda oturuyor ve birbirilerine kötü kötü bakıyorlardı. "Kılıç," dedim merakla. "Hep benim aile kaoslarımla uğraşıyoruz, sizin ailenin kaoslarını ben hiç bilmiyorum."

"Ben o kısımlarla pek ilgilenmem," dediğinde şaşırmamıştım.

"Ayağını kaydırmaya çalışarak seni koltuğundan edip öldürmeye falan çalışmıyorlar mı yani?" Yüzüme boş boş baktığında kadehimden büyük bir yudum aldım. "Ne güzel."

"Kimse bunları sana yapamaz." Takıldığı nokta beni gülümsetti. "Ben de izin vermem ama benden önce sen o kıvrak zekânla halledersin zaten. Bir gün şu kurnazlığın yüzünden başına iş alacaksın ama merak etme, o gün de senin yanında olacağım."

"Başıma bir iş aldım zaten, en yakışıklısından."

Dans müziği çalmaya başladığında Cenk ve Aliye ortaya geçip dans etmeye başladı. Onları izleyen herkes birbirlerine deli divane âşık olduklarını düşünürdü. Aliye benden de iyi bir oyuncuydu, aklı Güven'deydi ama adı skandallara karışmasın diye Cenk'le evleniyordu. Tabii bir de Aliye Altınsoy bir güvenlik parçasıyla mı birlikte olacaktı! Ne skandal ama...

Cenk de artık mirasın büyük kısmı Aliye'de olmadığı için çok hevesli değildi ama babası bu evliliği istiyordu. Çünkü babasının gözü hâlâ servetimizdeydi. Onların dansı devam ederken farklı çiftler de dansa kalkmıştı.

"Benimle dans eder misiniz İnci Hanım?" Kılıç'ın sorusuyla gülümsedim.

"Şimdi değil, birkaç dakika sonra," dedim ve yine saate baktım. Ne işler karıştırdığımı sormadı, bence en kötüsünü bekliyordu.

Dünya etrafa bakındı ve en sonunda kafasını Irmak'a çevirdi. "Biz de mi dans etsek? Gerçi sen benimle niye dans edesin? Çocuğunun babasıyla dans edersin."

"Evet, onunla ederim," dedi Irmak ters şekilde. Dünya sinirle önüne döndü. Irmak onun kırıldığını fark edince kayıtsız kalama-

dı. "Tamam be, trip moduna geçme hemen, kalk edelim." Dünya kafasını hevesle Irmak'a çevirdi ve heyecanla yerinden kalkıp Irmak'ı dansa kaldırdı.

"Sanırım Irmak'ın çocuğunun babasının kim olduğunu biliyorum," dedi Kılıç kısık sesle.

"Kim? O da Aral de de düşüp bayılayım şuraya." Çenemi severcesine hafifçe sıktı.

Aral ve Atlas pek ortalarda yoktu bu gece. Sıla da babasının rahatsız olduğunu söyleyerek bu gece buraya gelmekten yırtmıştı ama önümüzde iki gün daha vardı.

"Kim peki çocuğun babası?" diye sordum, benim de bir tahminim vardı ama o çok saçma olurdu. Dünya belli ki Irmak'a âşıktı, Irmak da *sadece çocuğumun babasıyla dans ederim* demiş ve sonra onunla dans etmişti. Dünya eşek kadar herifti, çocuk yapsa bilmeyecek miydi?

"Önce ben kesinleştireyim de... Büyük ihtimalle tahminim doğru, zaten en başından beri şüpheleniyordum ama Irmak'ın bu kadar uzun süre saklamasına anlam veremiyordum." Kılıç hem benimle konuşuyor hem de etrafı inceliyordu, bakışları Mesih'e kaydığında duraksadı. "Bunun da bir karın ağrısı var bugün."

"Çakı nerede ya? Bir saattir ortada yok," dedi Kara Kedi merakla. "Gerçi en son yanına üç beş kız toplamış, olmayan zenginlik anılarını anlatıyordu. Deli piç ya."

"Burası biraz bunaltıcı mı oldu sanki?" dedi Mesih ayağa kalkarak.

"Yoo iyi," dedi Kılıç ama Mesih başını iki yana salladı.

"Oldu oldu, oturmaktan bacaklarım ağrımış." Bakışları Papatya'ya kaydı. Papatya sessizce tabağını izliyordu. Üstünde kahverengi, her tarafını kapatan bir elbise vardı, başında da tül bir şapka. Değişik bir zarafete ve güzelliğe sahipti.

Papatya'ya doğru birkaç adım attığında Papatya başını kaldırıp ona baktı. "Kaç yıllık arkadaşımı ilk defa böyle görüyorum," dedi Kılıç onu inceleyerek.

Mesih en sonunda Papatya'nın yanında durdu ve elini Papatya'ya uzattı. "Ben pek anlamam aslında ama dans... Dans edelim mi?"

Papatya'nın gözleri irileşti. "Benimle mi? Biz mi?"

Mesih başını hevesle salladı. "Evet." Elini daha hevesli uzattı Papatya'ya.

Papatya'nın gözleri heyecanla parladı, elini havaya kaldırdı ama eli havadayken o heyecan hızla uzaklaştı. Onun elini tutamadı, eli yumruk olurken indirdi. Önüne dönüp başını da tekrar masaya doğru eğdi. Omuzları titriyordu. O dansa kalkmayı çok istemişti ama korkuları yüzünden kalkamamıştı.

Mesih'in yüzündeki heyecanlı ifade yok oldu, eli yavaşça düştü. "Tamam, etmesek de olur," dedi ama geri yerine oturmadı. Utanmış olacak ki masadan uzaklaştı. Papatya'nın insanlara dokunamadığını, korkularını bilmiyordu.

"Papatya." Ona seslendim ama kafasını kaldırmadı.

"O bende." Kara Kedi yerinden kalkıp Papatya'nın yanına oturdu. Bu sefer de Asaf'ın baktığı tarafa oturmuştu, Asaf kafasını hızla diğer tarafa çevirdi.

Gözlerim saate kaydı. "Artık dans edebiliriz," dediğimde Kılıç ayaklandı. Bir eliyle ceketinin düğmesini ilikledi. Siyah ceketinin içine giydiği beyaz gömlek ten rengine çok yakışmıştı. Elini bana uzattığında tuttum ve kalktım.

El ele insanların arasına yürüdük, ortaya geldiğinde durup bana döndü. Tek bir hareketiyle bedenimi kendisine yaklaştırdı, elimdeki elini belime götürdü. Ben de elimi onun omzuna koydum, elini tuttum ve ona yaklaştım.

"İnsanlar ne düşünüyor acaba? Sen beni kandırdın, ben seni ifşaladım. Sence gurursuz mu olduğumuzu düşünüyorlar?"

"İstediklerini düşünsünler, sikime kadar yolu var," dediğinde kahkaha attım. Yanımda çok küfretmezdi, sadece onu çok sinirlendiren bir şey olursa ederdi. Hareketlerimiz birbiriyle uyumluydu

ama bence aramızda hareketlerimizden çok daha uyumlu olan şeyler vardı. Aliye ve Cenk'in kıskanç bakışlarını üzerimizde hissediyordum ama gözüm başka yerdeydi.

Saffet amca ve Sabri amca arasındaki gerginlik gittikçe artıyordu. Önce çocukları birbirine girmeye başlamıştı, birazdan onlar da birbirlerine gireceklerdi.

Kılıç baktığım noktaya baktı. "Bu geceki hedefin anlaşıldı."

"Bu geceki hedefim sensin," dedim çapkınca omzunu okşayarak. "Hiç korktuğun oluyor mu benden? Ne kadar oyuncu ve kurnaz olduğumu en iyi sen biliyorsun. Sana zarar vermemden hiç şüphe etmiyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse ediyorum, sen de ediyorsun. Her şeye rağmen ikimiz de birbirimizden gidemiyoruz, belki de cevabı yine birbirimizde buluyoruz." Bu adam gittikçe daha da romantikleşiyor, bu durum epey hoşuma gidiyordu. Sanırım aşkımdan başı dönüyordu.

Sabri amca ve Saffet amca arasında tartışma başladı, bu tartışma çok kısa bir süre sonra fiziki bir kavgaya dönüşünce insanlar onları ayırmak için araya girdi. Kılıç'la dans etmeye devam ediyorduk.

Çok geçmeden düğün alanını iki ayrı polis ekibi bastı, biri Sabri amca için diğeri Saffet amca için gelmişti.

Tüm ülke şu saniyelerde şu haberlerle çalkalanıyordu:

Sabri Altınsoy kendi inşaat şirketini dolandırdı ve kalitesiz malzemeler kullanarak çürük binalar dikti!

Saffet Altınsoy'un şok sözleri ülkeyi ayağa kaldırdı. Ses kaydında siyasetteki bağlantılarını kullanarak kamu malını zimmetine geçirmek istediğini tek tek anlattı!

"Aslında bir yer var, şehrin göbeğinde gereğinden büyük bir orman."

"Ormansa nasıl AVM yapacaksınız ki? Bu çok zor olmaz mı? Hem şehirde nefes alacak doğru düzgün bir alan bile kalmadı, ormanlar yaşam kaynağı. Zaten az biraz boş alan var, onlar da depremlerde toplanma alanları."

Kalınlaştırılmış sesim ve karşıdaki konuşmalar onun sonunu getirmişti. O, Sabri amcayı şikâyet ederken ben de onun ses kayıtlarını basına sızdırmıştım. Eğer direkt polise verseydim olayların üstü kapatılabilirdi ama olay medyada ses getirince büyük bir hezimet kaçınılmazdı.

"Tanıdıklarım var, onlarla görüşeceğim, sonuçta bu AVM büyük bir rant kapısı olacak. Doğa dostu AVM diye pazarlarız, içine de birkaç ağaç koyarız ve bu işi hallederiz. Sağlamlığını falan anlatırız, uydururuz bir şeyler. Daha önce yapmadığımız şey değil sonuçta."

"Doğru, senin siyasetten tanıdıkların vardı, onlarla mı halledeceksin? Aa şey vardı ya, milletvekili olan, adı neydi..."

"Üzeyir Karaçam. Evet, onunla halledemeyeceğimiz konu yok."

Polis, Saffet ve Sabri amcamı götürürken dans etmeyi bıraktık. Kılıç alev alev yanan gözlerime bakarken ne istediğimi görüyordu. İntikam hissi beni tüketiyor ve geciktiği her gün beni canlı canlı bir alev topuna çeviriyordu.

Onlar götürülürken etrafta büyük bir kargaşa hâkimdi.

Bu gece uzun süre sonra Aral'ı gördüm, olan biteni sakince izliyordu. Tüm kargaşada baktığı tek yer bendim çünkü o da biliyordu, çember daralıyordu ve bu sıra herkesten geçecekti.

Kılıç elimi hafifçe sıktı. "Düğün bitti sanırım," dedi rahatça.

Cıkladım. "Yarın devam edecek."

Hepsi tetikte yaşayacaktı, bir gün sıranın kendilerine geleceğini bileceklerdi ama beklemekten başka hiçbir şey yapamayacaklardı. Bu benim oyunumdu ve benim sözlüğümde affetmek yoktu.

Hayatı görüyorum, hayatı fazla iyi görüyorum.

Ne kadar kısa olduğunu görüyorum ve ne kadar yalan ne kadar acı olduğunu biliyorum.

Yine de heyecanla yaşıyorum.

İnsanların ne kadar kötü olabileceğini biliyorum, biliyorum ama her seferinde tekrar tekrar kanıyorum.

Bir hata kendisini öğretene kadar kendini tekrarlar,

Ama ben insanların bu kadar kötü olabileceklerini öğrenmek istemiyorum.

Ceren Melek

BÖLÜM 10
BEYAZ KEFEN

BEYAZ KEFEN

Magazinler, haberler, parlak ışıklar, gösterişli zengin hayatlar, mükemmel fizikler, ihtişamlı yaşamlar... Hepsinin ortasındaydım, herkesin hayal edebileceği bir noktadaydım. Ama bu nokta benim hayallerimin çok ötesindeydi, bu nokta hiçbir zaman benim hayalim değildi. Ben bu şatafatın içine doğmuştum.

Hiçbir zaman geçim zorluğu çekmemiştim, hiçbir zaman çok istediğim bir şeyi almak için zorlanmamıştım, hiçbir zaman hayatın acı yüzüyle tanışmak zorunda kalmamıştım. Bunların hepsi ailem sayesindeydi, köklü ailemiz Altınsoy olmanın getirdiği bir ayrıcalıktı. Her zaman zengindik, her zaman soylu kesimde olan üst tabakanın oluşturduğu piramidin en başında oturanlardandık.

Peki bunun sebebi gerçekten Altınsoy ailesinin bitmek bilmeyen mirası mıydı yoksa Altınsoy ailesinin kirli çamaşırları mıydı?

Babamın bazen sıkıntılı işlerle uğraştığını, bazen yasal olmayan şeyler yaptığını bilirdim ama bunları hiçbir zaman açık açık konuşmazdık. Babam kötü bir insan değildi, o dünyadaki en iyi babaydı ve onun gibi bir adam kötü hiçbir şey yapamaz gibi gelmişti bana hep. Ona hiçbir kötülüğü konduramamıştım. Babam zeki bir adamdı, zekâsı sayesinde hep başarılı olmuştu. Ben hep buna inanmıştım. Peki sadece zeki olmak böyle bir zenginliği kazanmak için yeterli miydi?

Babam Galip Altınsoy, adındaki gücü taşıyordu, öldürüldüğü güne kadar bir tane bile mağlubiyeti olmamıştı. Annem Zümrüt Altınsoy, adındaki zarafeti taşıyordu, öldürüldüğü güne kadar onu bir kez bile kötü halde görmemiştim. En zor zamanlarında bile bunu belli etmez, makyajını yapar, gösterişli takılarını takar

ve gövde gösterisi yapardı. En son ikisi de beyaz kefen giymişti, ne babamın galibiyetleri kalmıştı geriye ne annemin müthiş zarafeti. Sadece beyaz bir kefen kalmıştı.

Elimde eskilikten sararmış bir kâğıt vardı, babamın şiirlerini yazdığı o kâğıtlardan biriydi. Güçlü hissettiğim zamanlar, kendimde takat bulduğum zamanlar o kâğıtlardan bir tanesini okuyordum. Bu kâğıtta da şöyle yazıyordu:

Tüm kötülükleri yenerim sandım, kötülük benmişim meğer.

Bu sefer de kazanırım sandım, sonraysa aynaya baktım.

Ben bu yaşam savaşını en başında masumluğumdan sonra kaybettim.

Gözümden akan bir damla yaş, parmaklarım arasında tuttuğum ince kâğıdın üstüne düşerek kâğıdın üstünde minik ve yuvarlak bir saydamlık yarattı. Bu kısım tam *kaybettim* yazısından sonra gelen noktanın üstündeydi.

Dün gece iki amcam da yaka paça tutuklanmıştı, medya bu sansasyonel olayla çalkalanıyordu. Aliye ve Cenk'in üç gün sürecek düğünlerinin ilk gününe bir bomba gibi düşmüştü olaylar. Sabri amcamın müteahhiti olduğu binalarda yaptığı usulsüzlükler, Saffet amcamın siyasete yakın tanıdığı olduğunu söylediği, rant heyecanını anlattığı o ses kayıtları sosyal medyayı ele geçirmişti. İkisi de güçlü adamlardı, yani insanlar öyle görürdü onları. Maalesef insanlar için güç algısı para ve bir yerlerde tanıdıklarının olmasıydı. Bana göre ikisi de zavallı, âciz insanlardı.

Maalesef benim de iyi bildiğim bir şey vardı; eğer sosyal medya etkisi olmasaydı, olaylar direkt basında etki getirmeseydi bir şekilde halı altına süpürülebilirdi. Hatta ikisi de aklanıp yarın öbür gün işlerine devam edebilirdi. Neyse ki sosyal medya vardı, insanlar tepki gösterdikleri için araya kimse girmiyor, aksine o araya girecek insanlar da basın açıklaması yaparak bu olayları kınıyordu.

Aliye'nin en korktuğu şeylerden biri başına gelmiş, düğünü gölgelenmişti! Dün gece bu tutuklanmaların ardından Altınsoy ailesi

acil bir toplantı yapmıştı. Aliye ve Aral düğünü devam ettirerek bu olayların üstünü örtmek, konuşulmasını engellemek istiyorlardı. Ne de olsa tüm yaşananlar Altınsoy ailesi adına koca bir kara lekeydi.

Bu sebeple bugün Aliye'nin düğününün ikinci günüydü ve bu sefer eğlenceler öğle vaktinde başlayacaktı. Üç gün sürecek düğününün ikinci günü büyük bir sarnıçta olacaktı, tarihi sarnıcın üstünde otel olarak kullanılan yapı düğün davetlileriyle doldurulmuştu. Bu düğün için şirketten para çıkardıklarına emindim çünkü yapılan harcamalar dudak uçuklatan cinstendi. Tüm davetliler için odalar ayarlanmıştı. Aliye düğünü her zaman bir kraliyet düğünü gibi yapmak istemişti ve yaşanan tüm aksiliklere rağmen bunu başarıyordu da.

Biz de sabahtan sarnıca gelmiştik, bana ayrılan büyük daireden deli arkadaşlarıma ve Kılıç'ın arkadaşlarına da yer ayırtmıştım. Kılıç'ın burada olmasını istiyordum, o da hiç sorgulamadan geliyordu hatta tek değil, arkadaşlarını da getiriyordu.

Angel da evde tek başına sıkılıyordur diye onu da yanımda getirmiştim, burayı oldukça farklı bulmuş olacak ki etrafta koşturup duruyordu. En son yorulup yatağa çıkmış, sonra da beni izlemeye başlamıştı. Aliye beyaz giyinmeyi herkese yasaklamıştı çünkü kendi ve müstakbel kocası beyaz giyinecekti.

Bense siyah mini bir elbise giyinmiştim. Annemin beyaz inci kolyesi de yanımdaydı, makyaj masasının üstünde açık şekilde duruyordu. Babamın notunu kilitli mücevher kutuma koydum.

Angel miyavladığında gülümsedim. "Anne çok mu güzel olmuş? E anne bu kadar güzel olmasa sen nasıl öyle olacaktın? Benim annem de çok güzeldi." Duraksadım. Anneme çok benziyordum ama onun kadar güzel olduğumu düşünmüyordum, onun gençlik fotoğraflarını gördüğüm her seferde büyüleniyordum.

Derin bir nefes aldım, dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Korkma, bana bir şey olmaz." Eğilip beyaz tüylerinin arasına birkaç öpücük bıraktım.

Tam bu sırada odamın kapısı tıklatıldı. "Gel." Kapı açıldığında Kılıç içeri girdi. Siyah kumaş pantolonunun üstüne giyindiği siyah gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. Her zamanki gibi üç numara saçlarıyla, koyu gözleri ve kaşındaki çiziğiyle çok karizmatik duruyordu. Onun da bakışları üstümde gezindi.

"Müsait misin?"

"Dazlak sevgilime her zaman." Sözlerimle gülümsedi. Birkaç adımda yanıma ulaştı. Tam karşımda durduğunda elimi ona doğru açtım. "Sigara var mı?" Eli cebine gitti ve memnuniyetsizce bir dal çıkarıp bana uzattı. Zipposunu çıkararak dudaklarımın ucundaki sigarayı yaktı. Sigaradan derin bir nefes alıp ondan uzaklaştım, odadaki Fransız balkona ulaştım. Dirseklerimi trabzanlara yaslayıp dışarıdaki koşuşturmayı izlemeye başladım.

Cenk'in babası etrafta millete emirler yağdırıyordu, annesi de hemen yanındaydı. Oğullarını Altınsoy ailesine içgüveysi olarak verdikleri için heyecanlı olsalar da mirasın hepsinin bende olması en çok da onları rahatsız ediyordu. Oğulları Aliye'yle evlendikten sonra sıradaki hedefleri Aral'la işbirliği yaparak benim fişimi çekmekti.

Dışarıyı izlerken Çakı'yı gördüm, çalışan bir kızla flörtleşiyordu. Flörtleştiğini saçını savuruşundan ve karizmatik durmaya çalışarak göz kısmından anlamıştım. Daha yarım saat önce içeride Kara Kedi'ye sinir krizi geçirtiyordu, Çakı'nın enerjisine yetişmek çok zordu.

Kılıç da bir sigara yaktı, o da benim gibi dirseklerini trabzanlara yasladı ve dışarıyı izledi. "Canın neden sıkkın?"

O sorana kadar canımın ne kadar sıkkın olduğunun farkında değildim.

"Çok fazla pislik var, temizledikçe pisleniyorum. Etrafı temizliyorum, kendimi ise kirletiyorum." Bakışlarını üzerimde hissettim ama başımı çevirmedim.

"Vicdanın mı sızlıyor?"

Başımı iki yana salladım. "Aksine rahatlıyor. Sızlayan kalbim."

"Güzel kalbini severim, sızlamasın." Bana doğru hafifçe eğildi ve saçlarım arasına bir öpücük bıraktı. Sigara tutmadığım elimi çenemin altına yasladım, saçlarım kollarıma doğru dökülürken ona baktım. Bu çalkantılı hayatımda bana iyi gelen tek şeydi, beni korkutan da tam olarak buydu.

"Ailemin katillerini bulamadım, aylar oldu, annemin çiçekleri bile soldu."

"Hayır, solmadı," dedi gözlerimin içine bakarak. Gülümsedim, benimle flört etmesini seviyordum ama en çok gözlerime böyle derin bakıp başımı döndürecek şeyler söylemesini seviyordum.

Bahçeye çevirdim gözlerimi. "Katillerini bulamadım ama baksana, neler neler buldum."

"Ailenin katillerini ararken bir ton pislik çıkardın ortaya ve çıkarmaya da devam ediyorsun. Bu işin sonunda katilleri de bulacaksın. Seni sıkan nedir? Bu pislikleri ortaya çıkarmak mı yoksa bunca zaman bu pisliklerin ortasında yaşamış olmak mı?" Tam olarak ikincisiydi. Sessiz kaldığımda kolunu omzuma attı ve beni göğsüne doğru çekti.

"Ne kadar pisliğin ortasında olduğumu biliyorum. Altınsoy isminin kirlenmesi umurumda bile değil, sadece adalet istiyorum. Bu pisliklerin hepsine son vermek istiyorum ama bunu yaparsam en son temizlemem gereken pisliğin ben olacağımı biliyorum."

"İnci," dedi uyarıcı bir tonda.

"Kılıç, ben masum değilim."

"İnci, sen bu pislik dediğin hayatın içindeki en masum kısımsın."

"Değilim, görmedim Kılıç. Ailem katledilene kadar, tüm miras bana kalana kadar ben hiçbir şey görmedim. Sakladıkları için mi? Hayır, saklanan çoğu şeyi ortaya çıkarabiliyorum ben. Ben görmeyi akıl edemedim, ben görmeyi istemedim, ben yanlış olduğunu bile bile aileme güvenmeyi seçtim. Ben bu yaşıma kadar aslında farkında olmadan her şeye göz yumdum."

Babamın neden tüm mirasını bana bıraktığını anladığım o noktadaydım. Şirketini çok iyi yerlere getirmem için değil, Altınsoy adını tarihe kazımam için değil, çok zeki ve çalışkan olduğum için değil. Onun vicdanı olduğum için.

Bana karşı her zaman diğerlerinden daha yumuşak, daha ilgiliydi. Dışarıdan bakanlar onun çocuk kayırdığını söyleyebilirdi ama ben babamın ne hissettiğini biliyordum. Babam bana baktığında masumiyet görüyordu, vicdanını görüyordu, sadece benim yanımda temiz hissediyordu.

Tüm servetini bana bıraktığında her şeyi ortaya çıkaracağımı biliyordu. Babam bana mirasını bırakmıştı ve bu onun vicdanını rahatlatmak için yaptığı son şeydi.

"İnci, sen ailenin sana sunduğu imkânlardan yararlandın, bunun için suçlu değilsin." İçimde yaşadığım muhakemeyi ve acıyı görüyordu.

"Suçluyum Kılıç. Sokakta aç çocuklar varken, evine ekmek götüremeyen anne babalar varken bir çantaya milyonlarca lira verdiğim için suçluyum."

"Senin merhametini severim ben." Şakaklarıma bir öpücük bıraktı. "Önceden de bu böyleydi, şimdi ne değişti de sana bu kadar ağır geliyor bu yük?"

"Önceden babamın parasıydı, emek verdiği paraydı, şimdiyse..." Bunu kendi içimde bile itiraf etmek çok zordu.

"Şimdiyse kanlı bir para, hem de daha sen çoğu şeyi ortaya çıkarmamışken bile," dedi o da beni tamamlayarak.

"Aynen öyle." Bakışlarımla aşağıyı işaret ettim. "Şu şatafata baksana. Açık büfe yemekler, içkiler, milyon dolarlık hediyeler, şık kıyafetler..." Duraksadım. "Kılıç, bu dünyada birilerin zenginliği diğerlerinin fakirliği demek. Sözde çok zekiyim diye geziniyorum ama bu zamana kadar bu gerçeği göremedim."

"Sen yapmadığın hiçbir kötülüğün diyetini ödemek zorunda değilsin İnci, kendini böyle incitme." Ona doğru döndüğümde

bana biraz daha yaklaştı. Kalçamı arkamdaki trabzanlara yasladım. O da kollarını iki yana açtı, ellerini kalçamın iki yanına yasladı ve bana baktı. "Her geçen gün daha iyi görüyorum," dedi sigarasını benden önce bitirip yandaki küllükte söndürürken. Ben de az kalan sigaramı ona uzattım. Onu da söndürdü, sonra yine kollarını iki yanıma koydu ve bana yukarıdan baktı.

"Neyi?"

"Güzelliğini... Hayır, o mükemmel yüzünden bahsetmiyorum. Kalbinden bahsediyorum. Kalbin yüzünden bile güzel, o güzelliği saklamak için bu zamana kadar çok çabaladın, artık vicdanın da izin vermiyor. Kaybetme pahasına göstermek istiyorsun. Amcalarının ailenin cinayetinde parmağı olduğunu düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum, herkesten şüpheleniyorum. Herkesten her şeyi bekliyorum ama ortada ailemin intikamı olmasaydı yine de bulduğum hiçbir pisliği saklamazdım. Yani ailemin cinayetinde parmakları olsun ya da olmasın, hepsinin sonunu ben getireceğim."

"Peki ailenin katillerini bulduğunda? Onlara ne yapacaksın?"

"Onları öldüreceğim. Ölümden çok daha kötü şeyler var, insanı yaşarken öldüren şeyler var. Ben onları önce yaşarken öldüreceğim, sonra gerçekten öldüreceğim. Dudaklarımdan çıkan kelimelerle insanları kana boyasam da bu sefer ellerimi de kana bulayacağım." Sözlerim hoşuna gitmemişti ama bu işin sonunda mutlu olacağımızı düşünmek bir hayalden başka bir şey olamazdı.

"Hayır, onlar cezalarını çekecek, sense masumluğunu kanıtlayacaksın. İşler senin planladığın gibi olmayacak, kendine nasıl bir son planladıysan o yaşanmayacak. Çünkü artık ben varım, ben senin planlarının çok ötesindeyim İnci. Ben bir şeyin doğruluğuna inanırsam son nefesime kadar onu savunurum, sen doğrusun İnci. Ve ben bu işin sonuna kadar seninle olacağım."

Tam da bu saniye... Bu saniye bir şeyler değişti. Hayır, değişen şey planlarım değildi. Değişen şey sonum değildi. Değişen şey bu hikâyenin sonunda ilk kez mutluluğu görmemdi. Mutluluk onunla

evlenip her şeyden uzaklaşmak değildi, mutluluk bu işin sonunda bile onunla olmaktı. Her şeye rağmen bana güvenmesiydi, her şeye rağmen ona güvenmemdi.

"Ne? Neden öyle bakıyorsun?" dedi dudakları hafifçe bir gülüşle gerilirken.

"Sana sırılsıklam âşık oluyorum da ondan." Gülüşü daha da genişledi.

"Nasıl yani? Daha yeni mi sırılsıklam âşık oluyorsun? Ben o güzel gözlerini gördüğüm ilk andan beri bir fırtınanın altında savruluyorum. Sırılsıklam âşık olmak da neymiş? Ben senin fırtınalarında bile yanıyorum. Aşkı siktir et, buna aşk demek sana atan kalbe ihanet." Her kelimesiyle kalp atışlarım biraz daha hızlanıyordu. Ondan bir gün böyle sözler duyacağımı söyleseler sanırım gülerdim.

"Güzel sözlerden anlamazdın demek Kırahanlı."

"Güzel sözlerden anlamam ama güzel gözlerden anlarım. Sense güzel gözlerinle bana bir ömür yazdırırsın." Konuşurken başını ağır ağır sallıyordu, büyük bir gerçeği dile getiriyormuş da o gerçeği benim de iliklerime kadar hissetmemi sağlamak istiyormuş gibi.

Bakışları dudaklarıma kaydı. Beni çıldırtacak şekilde ağır ağır eğildi, dudaklarını dudaklarıma sürttü. Hafif bir öpücük bıraktı.

"Çok romantik sözler ve hareketler. Ne yani, biz tutkuyla camı evi falan devirecek bir çift değil miyiz?" Konuşurken dudaklarım dudaklarına çarpıyordu. Gülüşünü dudaklarımda hissettim.

"Romantik bir şekilde bu koca sarnıcı bile devririz. Hızlı da olmayız, yavaş yavaş tüketiriz." Konuşurken iki eli belimi sıkıca sarmıştı ve hafif hafif okşuyordu. "Vücudunu seviyorum, güzel yüzünü seviyorum ve bu güzel bedeninde öpülmedik bir nokta bırakmamak için yanıp tutuşuyorum."

"E biz neyi bekliyoruz o zaman?" dedim çatılan kaşlarımla.

"Bedeninden önce yaralı ruhunun her kısmını öpeceğim, güvensizlikle parçalanmış kalbini dikeceğim, kendime güzel bir yuva hazırlayacağım. En son da bedenine geçeceğim."

Bilerek benimle sevişmiyordu, bilerek bir noktadan ileri gitmiyordu. İstiyordu, beni ne kadar istediğini gözlerinde görüyordum. Belki benim onu istediğimden bile çok daha fazla istiyordu beni. Ama diğerleri gibi olmak istemiyordu, hayatıma çok fazla erkek girmişti, o da bunu biliyordu. Bedenlerimizi tatmin etmeden önce ruhumuzu tatmin etmek istiyordu.

Bu ona daha da hayranlık duymamı sağlıyordu.

Başımı hafifçe omzuma doğru yasladım. "Tutkudan aklını kaçırınca göreceğim ruhu, benim için tutuşacaksın Kırahanlı."

"Senin için tutuşmaya çok önceden başladım Altınsoy." Bir kez daha dudağımı öptü, sonra hafifçe geri çekildi, belimdeki eli başıma çıktı. Başımı hafifçe tutarak göğsüne yasladı. Parmakları saçlarım arasında gezinirken başımı şefkatle okşadı. Ona sıkıca sarıldım ben de. Belki haberi yoktu ama ruhumu çoktan ele geçirmişti.

Oynaşmalarımız bittiğinde içeri geçtik. Kılıç, Angel'ı kucağına aldığında Angel sevinçten havalara uçacaktı. Angel bana çok benziyordu, evet, her anlamda. Odadan çıkıp bana ayrılan dairenin salonuna geçtik.

Papatya bir köşede oturmuş, sessizce eteğindeki desenleri izliyordu. Kara Kedi de kollarını göğsünün altında birleştirmiş, suratsızca oturuyordu. Karşılarında da Mesih ve Asaf vardı. Mesih dün Papatya'yı dansa kaldırmak isteyip Papatya'nın onu reddettiği zamandan beri çok konuşmuyor, Papatya'ya pek bakmıyordu. Asaf da Kara Kedi'nin ona attığı kötü bakışlara karşılık veriyordu, tek yaptıkları birbirlerine kötü kötü bakmaktı. Dünya ve Irmak da gelmişti. Kılıç'la epey bağlılardı, onu yalnız bırakmamak için geliyorlardı. Irmak'ın oğlu yine Dünya'nın kucağındaydı, çok sakin bir bebekti. Bizim Yiğit olsa bu kadar kalabalıkta hayatta uyumazdı, Yiğit'in özlemiyle burnumun direği sızladı.

"Ben anlamıyorum, senin ablanın düğünündeyiz, bunlar niye burada?" Kara Kedi'nin bunlar derken baktığı tek kişi Asaf'tı.

"Aşk olsun ya, sessiz sessiz oturuyoruz burada, oğluşum bile sessiz." Irmak haklı olarak alınmıştı.

"Sana demedik be abla," dedi Kara Kedi tır şoförü gibi konuşarak.

"Kaç yaşındasın kızım sen de bana abla diyorsun?" dedi Irmak çatılan kaşlarıyla.

"Kavga etseler çok güzel olur." Asaf, Mesih'e doğru fısıldamış ama ben duymuştum. "Sence hangisi alır? Irmak kaslı ama Kara Kedi de çok çirkef, tuttu mu bırakmaz valla." Asaf bunu anlatırken o kadar keyiflenmişti ki gülüşünü yumruğuyla bastırmaya çalışmıştı.

"Ben daha garip bir kuşum," dedi Kara Kedi oldukça ciddi şekilde.

"Kuşa bak kuşa, senden olsa olsa tavuk olur." Asaf konu Kara Kedi olduğunda susmak nedir bilmiyordu.

"Biz damat tarafıyız, damadı elbette yalnız bırakmayacağız. Bu çocuğu sahipsiz mi sansınlar?" Dünya da tartışmaya dahil olmuştu.

Başımı Kılıç'a çevirdim. "Damat sen miydin?"

"Evet ama bu düğünün değil." O da salondaki kargaşayı umursamayıp benimle cilveleşiyordu.

Dairenin kapısı açıldı, Çakı inanılmaz bir keyifle içeri girdi. "Kendime geldim be, özlemişim bu şatafatlı hayatı." Özenle taradığı belli olan saçlarını elleriyle düzeltti. Buraya gelmeden önce hepsine kıyafet getirtmiştim ve hepsi çok şıktı. Çakı tarzını biraz Asaf'ın tarzına benzetmişti. Beyaz kumaş bir pantolon, açık mavi bir gömlek, omuzlarına astığı lacivert kazakla ve marka güneş gözlüğüyle âdeta bir Asaf Kırahanlı'ydı.

Asaf başını eğip üstündekilere baktı, ardından kafasını kaldırıp Çakı'yı tekrar uzun uzun süzdü. "Sen beni mi taklit ediyorsun lan?"

Çakı ona küçümseyici bir bakış attı. "Ben moda ikonuyum, imkânsızlıktan bir süredir tarzım bozulmuş olabilir ama ben ciddi anlamda bir şaheserim. Gucci Kids ben doğduğumda sponsor olmuştu. Bir ara Ralph Lauren onların yüzü olmam için bana yalvardı da

ben kabul etmedim." Hepimiz ona kitlenmişken o hiç bozuntuya vermeden poz kesmeye devam ediyordu.

"Kim yalvarmış kim, anlamadım?" Papatya, Çakı'nın söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı.

"*Rahip lav* mı ne, öyle biri. Rahip ne alakaysa, bu malı hiçbir kutsal din kabul etmez." Kara Kedi kendi söylediklerine gülüyordu.

"Rahip dedi ya, yok Ankh Mahu! Kızım senin cahillik *riyıl* mı?" dedi Asaf abartılı şekilde vücut dilini kullanarak.

"He *riyıl*, amına koyayım, gel göstereyim!" Kara Kedi okulda çıkışa çağırırmış gibi bir çirkeflikle kafasını sallayarak Asaf'a kapıyı işaret etti.

"Olur göster, çok merak ediyorum ne yapacağını." Asaf ciddi ciddi yerinden kalkarak Kara Kedi'nin karşısına dikildi. Kara Kedi de hışımla oturduğu yerden kalktığında aralarında bir adımlık bir mesafe bile kalmamıştı.

İkisi arasında deli dehşet bir tansiyon vardı ve bu durum beni hayrete sokuyordu. Birbirinden bu kadar uyuz kapan başka bir ikili görmemiştim.

"Demek merak ettin," dedi Kara Kedi kafasını kötü kötü sallayarak.

"Çok, hadi gel de göster." Asaf da onu giderek daha çok kışkırtmaya çalışıyordu.

Çakı bir bize bir onlara baktı. "Cidden anlamadığımdan soruyorum, tam olarak ne gösterecekler? Şu yakınlıkla ve tiple pek de masum şeyler göstermeyecekleri kesin."

Çakı'nın sözleriyle Asaf ve Kara Kedi aralarındaki yakınlığı süzdü, ardından da ne kadar yakın olduklarını fark ettiklerinde irkilerek birbirlerinden uzaklaştılar.

"Ne göstereceğim be? Dünyadaki son kadın kalsa ben bu Casper'a hiçbir şeyimi göstermem," dedi Asaf gergince.

"Ben çok meraklıyım amına koyayım senin şeyine! Asıl dünyada son erkek sen kal, ben sana bir şey göstermem. Sikerim lan senin belanı, göte bak hele."

Asaf duyduğu küfürlerle Kara Kedi'ye doğru yürüyecekti ki Kara Kedi de yine onun üstüne yürüdü. En sonunda Çakı çığlık atarcasına bağırarak kendini aralarına attı. "Aa yeter ama ya yeter. Günlerdir başımı şişirdiniz, kedi köpek gibisiniz. Hadi biz tımarhaneden kaçtık, sana ne oluyor?" Son cümlesini Asaf'a bakarak söylemişti.

"Deliler hastanesinden kaçtığınız belli zaten," dedi Asaf burun kıvırarak.

"Asaf neden çocuklaşıyorsun?" En sonunda Kılıç da dayanamamıştı. "Abartma."

Kılıç'a baktım, yanağına minik bir öpücük bıraktım. "Sen çocuklarla ilgilen, ben Altınsoy ailesinin kırmızı alarmlı toplantısına katılacağım."

"Çocuklar mı? Bize mi dedi onu?" Irmak anlamaya çalışarak Dünya'ya bakmıştı. Irmak'ın oğlu Ayaz mırıldanarak ağzını açıp kapattı.

"Olur, ilgilenirim," dedi Kılıç gülüşünü bastırmaya çalışarak.

"Ben bu adamı tanıyamıyorum cidden, Asaf haklısın sen he." Dünya da ilgiyi üstüne çekmeye çalışıyordu ama şanslarına küsseler iyi olacaktı çünkü Kılıç'ın gözlerinin gördüğü tek şey bendim.

"Tamam İnci, sen de gidiyorsan git, olan var olmayan var," dedi Kara Kedi gerginliğini bana yansıtarak.

"Burası iyice gerildi," dedim fısıltıyla.

"Burası bende, sen git de aşağıdaki aç kurtları düşün."

"Burada bir aç kurt daha var." Kılıç'a imayla baktım.

"Bak ya." Gülüşünü bastırmaya çalışıyordu.

En sonunda odadan çıkmayı başardım. Sarnıçtaki tüm odalar doluydu ve koridorun her tarafında bir tanıdık görüp sahte gülümsemelerle selam vermek zorunda kalıyordum. Hayır, henüz gerçek yüzümü görmelerinin zamanı gelmemişti.

Mermer merdivenlerden aşağı indim, misafirlerin ağırlandığı kat da epey kalabalıktı. Birkaç kişiye başımı hafifçe eğerek selam verdim ve Güven'i gördüğümde durdum. "Aliye'yle Aral nerede?"

Üstüne siyah bir gömlek ve kumaş pantolon giyinmişti. Güvenlik had safhada olduğundan hiçbir şeyi kaçırmamak için kulağına siyah bir kulaklık da takmıştı. "Koridorun sonundaki odadalar, sana eşlik edeyim."

Birlikte koridorda yürümeye başladık. "Oğuz geldi mi?"

"Bilmem, görmedim. Neden sordun Oğuz'u?" dedi merakla.

"Hiç, avukatım sonuçta." Durdum. "Oğuz..." Tam konuşacaktım ki Güven'in yüzüne bakarken duraksadım. Hayır, Güven'e güveniyordum, hatta o benim güvenebileceğim sayılı insanlardan biriydi ama yine de bu öyle bir meseleydi ki en ufak bir hatamda her şey mahvolurdu.

"Oğuz? Ne oldu? Bir durum mu var?" dedi korumacı içgüdüsüyle.

"Oğuz sanırım biraz bozuk, onunla hiç sevgili olmadık diye olabilir. Ben de olsam benimle sevgili olamadığım için üzülürdüm ama Oğuz'a değer veriyorum." Güven göz devirerek yürümeye devam ettiğinde ben de onunla yürüdüm.

"Adam yıllardır etrafında, peşinde... Sen de onu hiçbir zaman tam anlamıyla reddetmedin. Umutlandığı için ona kızamazsın."

"Ben onu hep arkadaş olarak gördüm. Onunla hiç işveli cilveli konuşmadım bile, biliyorsun."

"Senin varlığın işveli cilveli zaten!" dedi Güven ters şekilde.

"Olabilir, sen yanlış anlıyor musun bu durumu? Bana karşı bir şey hissediyor musun? Asla çünkü arkadaşız biz, onunla da aynı olabilirdik." Güldüm. "Gerçi senin gözün Aliye'deydi."

"İnci," dedi Güven etrafını kontrol ederek.

En sonunda koridorun sonundaki odanın önünde durduk. "Gelsene sen de."

"Yok, ben almayayım." Bana kapıyı açmak için uzandı.

"Gelini baştan çıkarmaktan mı korkuyorsun? Kaçalım dersen kaçar mı seninle? Onun için bu kadar önemli misin merak ediyorum. Gerçi onun için önemli tek şey imajı."

"İnci." Güven sessiz olmam için uyarıcı bakışlar atıyordu. "Zaten senin için asla yapmam dediğim bir şey yaptım ve bundan yeterince utanıyorum. Lütfen devam etme."

"Tamam tamam." En sonunda kapıyı açtı ve ben de gülümseyerek içeri girdim.

İçeride Aral, Aliye ve Atlas üçlüsünün yanı sıra amcalarımdan tek dışarıda kalan Adnan amcam da vardı. "Selamlar sevgili ailem," dedim sevgiyle kollarımı açarak. Dördü de bana ters ters baktı. Bu sırada Güven arkamdan kapıyı kapatmıştı. "Kötü bir anda mı geldim?"

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" diye bağırdı Aliye.

"Neden? Ne oldu ki?" Yanlarına yürüdüm. Aliye beyaz mini elbisesi, saçlarına taktığı inci taneleri ve annemin kolyesine benzeyen inci kolyesiyle gözalıcı gözüküyordu. Saçını hep yaptığı gibi tepeden sıkı bir topuz yaptırmıştı, makyajı da sadeydi ve güzelliği ortaya çıkmıştı. Bu görüntüsü annemi andırırken derin bir nefes alma ihtiyacı duydum.

Abilerim de her zamanki gibi şıktı, Adnan amcamsa en tedirgin olanlarıydı çünkü hiçbir kardeşi kalmamıştı. Yani hepsi hapsi boylamıştı, sıranın kendisinde olduğunu biliyordu.

"Bilmiyormuş gibi davranma İnci! Yeliz bu sabah amcamın avukatlarıyla görüşmüş! Saffet amcanın ses kaydında konuştuğu karşısındaki kişi senmişsin!" Aral masanın başında oturuyor, Atlas bir kenarda içiyor, Aliye de gergince bana bakıyordu. Yanlarındaki sandalyelerden birini çekip oturdum.

"Evet, konuştuğu kişi bendim ama sizce böyle bir şey yapar mıyım? Abarttınız mı siz durumu acaba?" dedim şok olmuş gibi.

Aliye elini öfkeyle masaya vurdu. "Yalanlarını kes! Sensin tabii! Sen olmasan neden senin sesini kalınlaştırıp gizlesinler? Sen bizleri aptal mı sanıyorsun?"

Aliye'ye ağzım açık kalmış şekilde bakakaldım, gülerek ağzımı kapatmaya çalıştım. "Aptalsınız zaten de benimki de soru, Altınsoy

ismi babamın bana bıraktığı isim! O ismin kirlenmesine izin verir miyim ben hiç?" Dördü de yüzüme dikkatle bakarken yalan söyleyip söylemediğimi ölçmeye çalışıyorlardı. "Hadi diyelim Saffet amcanın sesini ben sızdırdım, Sabri amcayı da mı ben ifşaladım? Saffet amca ifşalamış adamı! Bence Sabri amca bunu öğrendi ve Saffet amcanın fişini çekti, ikisi birbirini yedi." Söylediklerim mantıklıydı ama benim de ne kadar fena olduğumu bildikleri için emin olamıyorlardı. "Ayrıca ben neden amcalarımı hapse tıktırayım ki? Hem de bu kadar onursuz bir şekilde! İnanılır gibi değil." Oturduğum yerden sinirle kalktım.

Atlas'ın yanına ulaşıp boş bir kadehe viski doldurdum.

"Benim düğünümü baltalamak için! Mutluluğumun içine etmek için," dedi Aliye öfkeyle bağırarak.

Güldüm yine. "Neden? Her şeye sahibim zaten, tüm miras bende. Her şey elimin altında, senin düğününü ne yapacağım ben?"

"Kıskanıyorsun çünkü!"

"Başladık yine," dedim sinirle ve kadehimi dudaklarıma götürdüm. Tek dikişte kadehi neredeyse bitirip masaya bıraktım.

"Ben bunu İnci'nin yaptığına ihtimal bile vermiyorum," dedi Atlas omuz silkerek. Aliye bu sefer ateş saçan gözleriyle ona baktı. "Bunun için bir motivasyonu yok. Saffet amca ve Sabri amca arasında bir süredir zaten sıkıntı olduğunu biliyoruz, bir şekilde patlayacağı kesindi ama bu kadarını ben bile tahmin edemezdim."

Aral sessizdi, hatta beni şaşırtacak derecede sessiz.

"İnci'nin üstüne çok gidiyorsunuz," dedi Adnan amca, gülmemek için kadehimde kalan viskiyi de içtim. Tek amca o kalmıştı ve sıranın kendisine geldiğini iyi biliyordu.

"Size inanamıyorum! Her şeyi bu kız yapıyor. Siz kör müsünüz? Hepimizi mahvedecek!"

"Bir de bayıl istersen Aliye," dedim sinirle.

"İnci aklı başında, ailesini düşünen bir kız. Elbette ailesine zarar verecek hiçbir şey yapmaz," dedi Adnan amca gözlerime bakarak.

Gülümsedim. "Evet, elbette amca. Babam tüm kardeşlerini çok severdi, sizin için canını bile verirdi. Babam sizi bu kadar severken ben size ihanet mi edeceğim?"

Bakışlarım onu rahatsız etmiş olacak ki gözlerini kaçırdı.

"Tamam, bu kadar yeter. Aliye git ve misafirlerle ilgilen. Atlas sen de içmeyi kes ve şu üstüne bir çekidüzen ver!" Aral'ın bağırışıyla ikisi de yerlerinden kalktı.

"Ben de içerideyim, arkadaşlar gelmişti," dedi Adnan amca.

Üçü odadan sırayla çıkarken Aliye üstüme atlamamak için kendisini epey zor tutmuştu. En sonunda Aral'la ben yalnız kalmıştık.

Aramızda bir süre sessizlik oluştu. Ben kendime bir kadeh daha doldururken Aral konuştu. "Ne haltlar karıştırdığını biliyorum İnci."

Ona baktım. "Öyle mi abi? Sence bunları ben mi yapıyorum? Ahmet amcaya oğlunu ben mi öldürttüm? Saffet amcayla Sabri amcayı ben mi ifşalattım? Vay be, gözünüzde bu kadar büyük olduğumu bilmiyordum." Güldüm alayla.

"Kes İnci, ben seni herkesten iyi tanıyorum. Yalanların bana sökmez."

Ellerimi masanın üstüne koydum, parmaklarımı birbirlerine geçirdim. "Diyelim ki ben yaptım, ben neden böyle bir şey yapayım?"

"Hepimizi mahvetmek için." Kendinden emin bir şekilde arkasına yaslandı.

"Ben neden sizi mahvetmek isteyeyim ki?" dedim tek kaşım kalkarken.

"Ailemizin katili olduğumuzu düşündüğün için. Gerçi düşünmek az kalır, eminsin sen. O kadar eminsin ki kafanı kaldırıp etrafına bakmıyorsun, sadece hepimizi mahvetmeye çalışıyorsun."

"Öldürmediniz mi?" dedim öfkeyle.

"Ailemizi öldürecek kadar miras düşkünü müyüz sahiden? Ayrıca tüm miras sana kalmışken mal mıyız böyle bir halt yiyelim?"

"Mirasın kimde olduğunu bilmiyordunuz ki!"

"Tahmin ediyordum, babamın çoğu şeyi sana bırakacağını tahmin ediyordum ama tabii her şeyini bırakacağı aklımın ucundan bile geçemezdi. Aliye'yi düşün, bunun korkusundan babama az mı yağcılık yaptı? İnci, ailemizi öldürmedik, abartma."

"Ama Aytekin abimi öldürdün değil mi?" Kaşları çatılırken yüzüme bakakaldı.

"Ne?"

Masaya doğru eğildim. "Ne de olsa o gece kötü bir kavga ettiniz." Yüz ifadesi tamamen değişti. "Ne de olsa sen abinin karısına âşık olacak kadar aşağılık bir herifsin! Böylesine aşağılık bir herif her boku yer." Son kelimelerimi tane tane söylemiştim.

Elleri yumruk oldu, öfkeyle nefesini verip arkasına yaslandı. "Sıla mı anlattı?" Şaşkındı.

"Sen ne iğrenç bir adamsın ya! Pisliğin teki olduğunu biliyordum ama bu kadarını hayal bile edemezdim!"

"Onu ilk ben gördüm, ilk ben sevdim." Bana değil, masaya bakıyordu. "Aytekin onu benden çaldı, hayatım boyunca her şeyi çaldığı gibi."

"Sen hastasın!"

"Sıla'yı gördüğüm ilk an ona âşık oldum, başımı döndürdü." İşte bunu beklemiyordum. "Oteli yeni açıyorduk, hani şu mirasta Aytekin'e kalan otel. Açılışıyla ilgilenmem için o otele babam beni göndermişti. Daha gideli bir iki gün olmuştu, resepsiyonda Sıla'yı gördüm. Bembeyaz giyinmiş, saçlarına papatyadan bir taç takmıştı. Yüzü asıktı, gergin ve yorgundu ama çok güzeldi. Otele girişinde sıkıntı yaşadı, ona yardımcı oldum ama kim olduğumu bilmiyordu. O odasına yerleştiği an onu araştırarak yedi sülalesini bulup hayatındaki tüm detayları öğrendim.

Daha öncesinde birinden hiç bu kadar etkilenmemiştim. Yemeğe onu görebilmek için erkenden indim, o geç indi ama saatlerce oturup onu bekledim. Yemeğe indiğinde bahaneler bulup onunla sohbet etmeye çalıştım. Sohbet ettik, o gece vakit geçirdik ve vakit

geçirdikçe ondan etkilenmem daha da arttı, kalbim sanki yerinden çıkacaktı.

Geceyi birlikte geçirdik, ona âşık olmuştum bile. Sabah güneşi doğmadan babam aradı, önceki gece Sıla'ya kendimi kaptırdığım için rapor göndermemiştim ve kızıp hemen dönmemi istedi. Ne kadar dil döksem de kabul etmedi, ben döndüğümde otele Aytekin'i gönderdi. Sıla'nın numarası bendeydi ama yazmadım, onun tatili bitmeden otele gidecek ve onunla konuşacaktım. Bir hafta boyunca köpek gibi çalıştım ona gidebilmek için, en sonunda gittim de. Elime bir çiçek aldım ve ona gittim ama o yalnız değildi. Aytekin'le el eleydi, birbirlerine sevgiyle bakıyorlardı. Yani İnci ben Sıla'ya göz koymadım, şerefsizlik yapmadım, bunu yapan oydu."

Aral'ın hislerinin sadece takıntı olduğunu düşünmüştüm, ta ki şu ana kadar. Hayır, bu takıntıdan da öte bir şeydi.

"Aytekin abim nereden bilsin aranızda bir şey geçtiğini? Senin söylemen gerekirdi."

"Söyleseydim Aytekin üzülürdü, babam onun neden üzüldüğünü bulurdu, sonra kötü adam yine ben olurdum. Sıla'yı uyardım ama ne gerçekleri anlattı ne de ondan vazgeçti. Dayanamadım, onu sürekli Aytekin'le görmeye dayanamadım, Aytekin'den nefret ettim çoğu zaman. Sonra birden ortaya Yiğit çıktı, Sıla hamileydi, bebeğin babası olmaktan şüphelendim ama Sıla'yı test için hiçbir zaman ikna edemedim. Aytekin artık benim oğluma da aşkıma da sahipti! Sıla'nın üstüne gittim, yoksa Aytekin'e cidden zarar verebilecek kadar kötü haldeydim. Canım yanıyordu. Buna son vermek istedim. Sıla da her şeyi anlatmış Aytekin'e. Aytekin karşıma çıktı."

Omuzlarım güçsüzce düştü. "Sen de onu öldürdün mü?" İfadesiz gözlerini sonunda masadan ayırıp bana çevirdi.

"Hayır, onu öldürmedim. O beni öldürmek için geldi. O gün bir davetteydim, arayıp dışarı çıkmamı istedi. Çıktım, karnıma sert bir yumruk attı, beklemediğim için yere düştüm, sonra vücudumu

tekmeledi. Öğrendiğini anladım ve ona karşılık vermedim. Kendimi savunmaya da çalışmadım. Belinden bir silah çıkarıp bana doğrulttu." Anlatırken bakışları masaya dalmıştı, sanki tekrar yaşıyormuş gibi. "Tetiği bile çekti ama ateş edemedi. Telefonu çalıp duruyordu, en sonunda telefonu açtı. Sonra da telaşla kapatıp bana döndü. '*Bu burada bitmedi*,' dedi ve gitti. Ben de beni dövdüğü yerde oturup sigara içtim tüm gece."

Aral'ı az çok tanıyordum, yalan söylemiyor gibiydi.

Bir süre duyduklarımı sindirebilmek için sessiz kaldım. "Peki öyle diyelim, gerçekleri söylüyorsun diyelim. Sen o sabah bana bir silah uzattın, o silahta parmak izim vardı, o silah ailemle gömülmüştü."

"Evet, o silahı sana bilerek tutturdum çünkü gerçekten Aytekin'i öldürmeyi planlıyordum. Sadece sana değil, farklı birkaç kişiye daha tutturdum, şüpheliler çoğalsın diye. Ama yapamadım ve o silahta ilk sadece senin parmak izin vardı. İnci, o silahta senin parmak izin olduğunu bilen kimse yok."

"Nasıl kimse yok? O zaman nasıl bilip koyacaklardı oraya?"

"Bilmiyorum. Bu tamamen kendi planımdı, sence kendi planımı birine anlatıp birine bu gücü verir miyim?"

"Yani diyorsun ki amacım Aytekin'i öldürüp suçlulardan birini de sen yapmaktı ama biri benden önce davrandı. Öyle mi?"

"Evet," dedi soğukkanlılıkla. "Ama bunu yapamayacağımı o gece anladım zaten, Aytekin beni döverken anladım. O belki beni öldürecekti ama umurumda değildi, ben onu öldüremeyecektim."

Kafam karıştı. Bazı konularda doğruları söylüyor olsa bile tamamen doğru olamazdı.

Hayır, Aral suçsuz olamazdı.

"Peki, Atlas'ı neden o gece zorla maskeli bir partiye gönderdin?" Sorumla kaşları havalandı.

"Ne? Ne partisi?" Yok, kesin yalan söylüyordu, öyle olmalıydı. "İnci katili ararken asıl katilden uzaklaşıyorsun."

"Madem senin bu işte parmağın yok... O zaman neden ailemizin katilini aramıyorsun?"

Sessiz kaldı bir süre. "Çünkü herkes olabilir, bulmak imkânsız. Altınsoy ailesi çok fazla insanın canını yaktı, elbet bir gün bedeli olacaktı. Bulduk diyelim, ben bulursam öldürmeden durmam, bu kan davası şeklinde sürecek mi böyle İnci?"

"Onları bulmak demek ailemizin kirli çamaşırlarını ortaya dökmek değil mi abiciğim?" dedim öfkeyle. "O zaman rezil oluruz, adımız kirlenir, şirketlerimiz batar, servetimiz yok olur. Değil mi abiciğim? Bunlar bizim ailemizden daha mı kıymetli lan?"

Nefesini verdi bunalmış şekilde. "Yine yapıyorsun, yine deli akan kanınla hareket ediyorsun. Çok adil ve ilkeleri olan bir insan gibi davranıyorsun! İnci, uyan kardeşim uyan ve oturduğun koltuğa bak. Altınsoy ailesinin bulaştığı pisliklerden haberin var mı sanıyorsun? Üç amcamızı patlattın, aferin sana. Bizim babamız amcalarımızdan çok daha kötüydü, çok daha fazla insanın canını yaktı. Hepsi ortaya çıktığında en iyi ihtimal hapse girersin, bak en iyi ihtimal diyorum. Ama seni şu kadar tanıyorsam, öğrendiğin an kafana sıkarsın. Babamızı masum mu sanıyorsun? Hadi en kötü benim, en pislik benim! Sen Aytekin abini masum mu sanı..."

"Sus! Sus sus!" Söyledikleri beni o kadar rahatsız etti ki kulaklarımı ellerimle kapattım. "Kes sesini. Onları kirletme."

Güldü alayla. "İnci İnci İnci... Kırahanlı'yla bir oluyorsun, Kırahanlı ailesi her zaman bizim açığımızı kovaladı, onlar hiçbir zaman bizim kadar pisliğe batmadı. Bu işin sonunda sonumuzu onlar getirecek."

"Arslan..." Tam konuşmaya başlamıştım ki elini kaldırarak beni durdurdu.

"Kılıç, Arslan ona babasının sonradan verdiği isim. Onun gayrimeşru bir çocuk olduğunu biliyor musun?" Sessiz kaldığımda güldü. "Evet, biliyormuşsun. Burnunu sokmadığın bir halt yok,

unutuyorum bazen de. Kılıç neden hayatında? Bizim pisliklerimizi ortaya çıkarmak için. Ortaya çıktığı gün seni hapse yollayacak kişi o olacak." Kılıç masum olduğumu biliyordu, Kılıç beni seviyordu.

Aral'ın zihnime şüphe tohumları ekmesine izin vermeyerek oturduğum yerden kalktım. "Madem o kadar doğrucu Davut'sun, beni neden tımarhaneye yatırdın?"

"Çünkü sen hiçbir zaman ortalığı karıştıran bir fazlalıktan başka bir şey değildin. Yine devam ediyorsun, et İnci, devam et. Bakalım bu işin sonunda kim zararlı çıkacak?"

"Sizin amcamlarla konuşmanızı duydum, Ahmet amcanın evinde, ailemin ölümünden bahsediyordunuz."

"Altınsoy ailesi insanları öldürmekten daha kötü şeyler yaptı İnci."

Onunla konuştukça beynim bulanıyor, bildiğim doğrular değişiyordu. Anlattıklarının daha fazla aklımı karıştırmasına izin veremezdim, zaten amacı buydu.

"Altınsoy ailesinin yaptıkları umurumda değil. Asıl kötü şeyleri bu saatten sonra göreceksiniz, hepiniz tek tek. Bu işin sonunda delirmek de beş parasız kalmak da hapse düşmek de hatta acı içinde ölmek de umurumda değil Aral. Annemin, babamın ve abimin masumiyeti umurumda değil, onlar benim hatıralarımda hep masumlar. Ben bu masumiyetin acısını çıkarmadan son nefesimi ne vereceğim ne de verdirteceğim."

Daha fazla konuşmasına müsaade etmeden toplantı odasından öfkeyle ayrıldım.

Hızlı adımlarla bahçeye çıkarken nefesimin tıkandığını hissediyordum. "İnci." Duyduğum sesle adımlarım yavaşladı.

Oğuz gelmişti. "Her şey yolunda mı?"

Başımı iki yana salladım. Birden kollarımı boynuna doladığımda şaşırıp kaldı, o kadar şaşırdı ki sarılışıma karşılık veremedi. Umarım çok klişe bir an yaşanmaz ve Kılıç bu anı görmezdi. Bunun olmaması için sarılmayı oldukça kısa tuttum.

Oğuz şaşkınca yüzüme bakarken derin bir nefes aldım, burnumu çektim. "Oğuz, ben artık dayanamıyorum."

"Ne oldu yine?"

"Ailemin katilini ortaya çıkaramamak beni mahvediyor! Ben katilin kimler olduğunu biliyorum, onların sonunu getiriyorum ama elimde hâlâ net bir kanıt yok." Ağlamaya başladığımda şaşkınlığı daha da arttı. Eli yüzüme gitti. "Oğuz beni seviyor musun?"

"Evet, elbette."

"Gerçekten mi?"

"Altınsoy ailesinde en sevdiğim kişi sensin desem..." dedi hafifçe gülerek.

"Kıstas bu olunca bilemedim," dedim ben de gülmeye çalışıyormuş gibi. "Benim ailemin katilini bulmam gerek, bulmam gerek Oğuz. Dayanamıyorum, yaşayamıyorum, nefes alamıyorum."

Bahçede yavaş yavaş yürümeye başladık. "Her geçen gün ümidim tükeniyor, şirket işlerini öğrenmem gerekiyor ama tek isteğim ailemin katilini bulmak."

"Şirket işlerini henüz kavrayamadın mı?"

"Hayır, her şey çok gizli kapaklı. Sözde her şey bana ait ama her şeye bir kılıf uyduruluyor, şirketi temizlemem lazım. Neler olduğunu çözmem gerekiyor ama sanki..." Durdum ve ifadesini izlemek için yüzüne baktım. "Sanki şirkette doğru olmayan şeyler var gibi, daha önce de senden rapor istemiştim ya..."

"Evet, hangarları da ziyaret etmişsin."

"Oğuz, sanırım babam masum değilmiş." Titreyen çenemi saklamak için başımı çevirdim. *Oğuz, sen de masum değilmişsin.*

Kimse masum değilmiş.

Aytekin abim bile masum olmayabilirmiş.

"Baban masum değilse ne yapacaksın İnci?" dedi sesindeki merakı perdeleme gereği duymadan.

"Önce intikamını alacağım, sonra da her şeyi ortaya çıkaracağım. Sonumu getirmek pahasına. Bunu yapabilecek bu dünya üze-

rindeki tek kişi benim." Cevap vermedi, bakışları bahçedeki süs havuzuna daldı. "Oğuz."

"Efendim?"

"Sen uzun zamandır bizimle çalışıyorsun, bilirsin. Babam gerçekten kötü bir adam mıydı?"

"Sevdiklerine karşı dünyanın en iyi adamıydı." Hâlâ yüzüme bakmıyordu. "Ama iyi bir adam mıydı?" Duraksadı. "Kötülüklerini gizlemek için epey hayır işi yapardı." Peki sana ne yaptı da babamın ölümüne ortak oldun Oğuz?

"Bu akşam Adnan amcam öldürülecek," dediğimde şok içinde kafasını bana çevirdi.

"Ne?"

"Ailemi öldürenler bu gece Adnan amcayı öldürecek." Kafası daha da karışmıştı.

"Kim söyledi bunu sana?"

Eğer ailemin ölümünde parmağı olmasaydı, o da o katillerden biri olmasaydı ya da çanak tutanlardan, fark etmez... O zaman amcamları şüpheli olarak gördüğümü hatırlardı. Ama o direkt kimin söylediğini sorgulamıştı çünkü amcamların bu ölümde direkt parmakları olmadığını en iyi o biliyordu.

"Kimse söylemedi ama biliyorum."

"Nasıl?"

"Çünkü Adnan amca katillerin kim olduğunu bilen tek kişi, yeni öğrendi. Bilmediğini iddia ediyor ama ben eminim ve bu gece öldürülecek." Yüzüme bakakaldı. "Şimdi diyeceksin ki sen nereden biliyorsun? Bildiğim çok şey var Oğuz, bilip de bilmemek istediğim çok şey var."

Sessiz kaldı, hiçbir şey söyleyemedi.

Bu sırada odamdaki camdan beni izleyen Kılıç'ı gördüm, çatık kaşlarıyla bize doğru bakıyordu. Hayır, kaşlarının çatık olduğunu görebilecek kadar yakınında değildim ama tahmin edebiliyordum. Ne zamandır oradaydı, bilmiyordum ama ellerini

tırabzanlara yaslamış şekilde bize doğru bakarken pek mutlu olmadığı kesindi.

Ona el salladım. Ardından iki avucuma öpücük atıp ona doğru üflediğimde gülümsedi. Doğruldu, ona attığım öpücüğü yakaladı. Bir avucunu kalbine birini de alnına götürdü. Sanırım *alın yazımsın* demek istemişti, bu herif cidden baya kıroydu. Kıkırdadığımda Oğuz varlığını hatırlatırcasına boğazını temizledi ama bence onunla daha fazla konuşmamamdan memnundu.

"Müstakbel kocam beni bekler."

"Ciddi misin İnci? Yoksa dalga mı geçiyorsun?"

"Oldukça ciddiyim."

"Bu adama cidden âşık mı oldun sen?" dedi merakla.

"Evet, hem de çok. O da kırar mı kalbimi? Hayatımda en çok güvendiğim adamlar hep beni yaraladı, o da yaralar mı sence?" Merakla yüzüne baktım.

"Umarım yaralamaz, sen mutluluğu hak eden bir kadınsın."

"Ben düğünle ilgileneceğim biraz, ablam evlensin de sıra bana gelsin, görüşürüz." Oğuz'un yanından ayrıldım.

Kılıç orada durmuş beni izlemeye devam ediyordu. Yine neler karıştırdığımı merak ediyor olabilirdi, bazen ben bile yaptıklarıma şaşırıyordum.

Bu işin sonunda kırık bir İnci tanesi olacağımı biliyordum, çatlaklarım her tarafımı sarmıştı.

Sadece son bir darbe kalmıştı.

İnci tanesini paramparça edecek ve her şeyi bitirecek bir darbe.

Bu akşam mürdüm rengi bir elbise giyinmeyi tercih etmiştim. Uzun elbise bedenimi ikinci bir deri gibi sararak kıvrımlı fiziğimi ortaya çıkarmıştı. Saçlarım dalga dalga omuzlarıma dökülüyordu, makyajım çok ağır değildi, dudaklarımda parlak bir ruj vardı. Tüm gün Aliye'nin düğünü için *story* çekip paylaşmıştım, düğünün her bir karesini paylaşırken bir yandan da hazırlanışlarımı çekmiştim.

Şimdi de kamera karşısında düğünün ikinci gününde giyineceğim elbiseyi gösteriyordum. Takipçilerimin yoğun isteği üzerine canlı yayın açmıştım ama asıl yayını ilerleyen saatlerde yapacaktım.

"Bu özel tasarım elbiseyi ablamın düğünü için aylar öncesinde hazırlatmıştım, askısındaki taş detaylarında gerçek zümrütler ve mürdüm rengi taşlar kullanılmış." Rahat görebilmeleri için kameraya biraz daha yaklaştım. Binlerce kişinin izlediği canlı yayında yayın yorumlarını takip edemiyordum.

Tam bu sırada odamın kapısı tıklatıldı. "Gel," dedim ama elbisemi göstermeye devam ediyordum.

Kapı açıldığında Kılıç içeri bir adım attı. Hep giyindiği beyaz gömlek ve kumaş takımına bugün bir de yelek eklemişti. Ceketinin içindeki yelek ona epey hava katmıştı. Ceketinin cebinde elbisemin renginde bir mendil duruyordu. Beni gördüğünde uzun süre bakakaldı.

Kılıç canlı yayında olduğumun farkında değildi, tam bunu söyleyecektim ki bana doğru birkaç adım atıp konuşmaya başladı. "Her gün bu kadar güzel olup başımı mı döndüreceksin sen? Ölürüm kızım sana, gel buraya."

"Kılıç! Canlı yayındayım," dediğimde duraksayıp telefonuma baktı.

Boğazını temizledi. "Tamam İnci'm, sen yayınını yap, ben dışardayım," dedi bozuntuya vermemeye çalışarak.

"Yok yok, kapatıyorum zaten şimdi, gel." Elimi ona doğru uzattım ve makyaj masasına sabitlediğim telefonu elime aldım. "Yayına birazdan düğünde devam ederim." Yayını kapatmadan önce izleyicilerin Kılıç'ın görünüşüne ve laflarına nasıl düştüğünü yorumlarda göremesem de yorum hızından tahmin edebilmiştim.

Ekranı kapatıp Kılıç'a baktım. "Rezil oldum mu?" Bunu o kadar masumca sormuştu ki gülmeden edemedim.

"Yok, bence aksine ikon oldun. Yakında benden daha ünlü ola-

caksın." Elimi tuttu, alnıma bir öpücük bıraktı. "Hadi gidelim, geç kalacağız."

"Bizimkiler indiler bile, Çakı yine kayıplarda, onda bir şeyler var da çözeceğim. Sıla da gelmiş sanırım, kendi kardeşleriyle oturuyordu. Bu akşam yine ne yapacaksın?"

Omuz silktim. "Ben hiçbir şey yapmıyorum ki biliyorsun." *Kesin öyledir* der gibi kafasını salladı.

Elimi tuttu ve birlikte sarnıca indik. Benim canlı yayın aşkım ve hazırlanma sürem yüzünden gelinle damattan bile geç kalmıştık. Tüm bakışlar yine üstümüze dönerken bu sefer insanlar daha da beğeniyle bakıyordu. Az önce yanlışlıkla viral olacak bir sahne çıkartmıştık.

Bizimkilerin yanına oturduk. Kara Kedi yine siyahlar içindeydi, Papatya yine ellerine kadar tüm vücudunu kapatacak bir elbise giyinmişti. Onları yine kendi makyözüm ve kuaförüme hazırlatmıştım, gerçi Papatya kendisine pek dokundurtmadığı için pek bir şey yapamamışlardı ama onun en duru hali bile çok güzeldi. Çakı cidden kayıplardaydı, dünden beri onda bir haller vardı.

Asaf, Kara Kedi'nin tam karşısında oturmuş, arada ona kaçamak bakışlar atıyordu. Kara Kedi de onun bakışını her yakaladığında *hayırdır* dercesine kafasını sallıyordu.

Irmak ve Dünya sessizdi, Ayaz'ı çocuklara ayrılan alana bıraktıkları için Dünya epey keyifsiz gözüküyordu. Irmak'tan daha çok onun oğluyla vakit geçiriyordu. Mesih çok sessizdi, hatta epey de keyifsiz duruyordu, Papatya kafasını hiç kaldırmıyordu.

Etrafa bakındım, Sıla gelmişti, Yiğit yanında değildi. Hüzünlü gözleriyle etrafı izlerken benimle göz göze geldiğinde utançla başını eğdi. Etrafa bakınmaya devam ettiğim sırada Aral'ı gördüm. Aralarında bir sürü masa olmasına rağmen etraftaki kimseyi umursamadan gözlerini dikmiş, Sıla'ya bakıyordu. Sıla'ya daha önce de böyle bakıyorsa ben nasıl bu zamana kadar bunu fark etmemiştim ki!

"Bunlar her gün böyle düğün mü yapacak? Ben çok darlandım," dedi Kara Kedi bıkkınlıkla. "Zenginler kafayı yemiş amına koyayım, parayı nereye harcayacaklarını şaşırmışlar."

"Bu sefer sana katılıyorum ablacığım," dedi Irmak ona hak vererek.

Aliye ve Cenk etrafta mutluluk pozları kesiyordu. Sosyal medyaya kısa bir an göz gezdirdim, onun düğünü istediği kadar konuşulmuyordu. Tam da tahmin ettiğim gibi herkes Kılıç'la az önceki doğal ve tatlı sahnemizi konuşuyordu. Medya genel olarak Kılıç'la olan birlikteliğimi destekliyordu, çok yakıştığımızı söyleyenler bir yana onunla birlikte olunca yola geldiğim, onun beni düzelttiği herkesin dilindeydi.

Ben paylaşımlara bakarken Kılıç kafasını hafifçe bana eğdi. "Yine kötü şeyler mi?"

"Hayır, aksine epey güzel şeyler. Seninle olmak imajım açısından çok iyi olmuş."

"Her açıdan süper oldu bence," dedi bana yukarıdan tatlı bir bakış atarak.

Tam bu sırada Kara Kedi'yi gördüm. Bir yere kilitlenmiş, dehşet içinde bir noktaya bakıyordu. Nereye baktığını görmek için kafamı çevirdim. Otuzlarının sonlarında olan, köklü ailelerden biri olduğunu hatırladığım adama bakıyordu.

Asaf da onun baktığı yöne bakarken o da benim gibi çözmeye çalışıyormuş gibiydi.

Kara Kedi birden masanın üstündeki bıçağı aldı ve oturduğu yerden kalktı. Asaf'a baktım, o da benim kadar şaşırarak ayağa kalktı. Kara Kedi adama doğru hızla yürürken tam bıçağı kaldıracaktı ki Asaf onun elini havada yakaladı.

Kimse fark etmesin diye Kara Kedi'nin kolunu hızla aşağı indirdi. Bıçak görünmesin diye ona sıkıca sarıldı. Hemen oturduğum yerden kalktım. Bu adam kimdi de Kara Kedi onu görünce kendini kaybetmişti?

Asaf, Kara Kedi'yi sarnıçtan çıkarırken ben de peşlerine düştüm. Kılıç da elbette peşimden ayrılmayarak benimle birlikte sarnıçtan çıktı. Bahçeye çıktığımızda içeride merasim olduğu için dışarıda kimse yoktu. Asaf, Kara Kedi'yi süs havuzunun kenarına çekmiş bağırıyordu.

"Kızım sen ne yapıyorsun? Sen nasıl bir ruh hastasısın? Adamı öldürecek miydin? Hem de yemek bıçağıyla?" Asaf bağırırken Kara Kedi sessizdi. Asaf onun elindeki bıçağı çekip aldığında biz de yanlarına ulaşmıştık.

"Evet, neden beni engelledin?" diye bağırdı Kara Kedi.

"Lan dalga mı geçiyorsun sen benimle?" dedi Asaf da yine bağırarak.

"Ne oluyor?" Kılıç bir kardeşine bir Kara Kedi'ye bakıyordu, o da bizim gördüklerimizi görmüş olacak ki bıçak muhabbetine şaşırmamıştı.

Kara Kedi süs havuzunun kenarında oturdu, bakışlarını yere dikti ve sessiz kaldı. "Bu manyak bir ton insanın içinde, kameraların arasında gidip birine bıçak saplayacaktı!" dedi Asaf dehşet içinde.

Kara Kedi'nin yanına oturdum. "Bize biraz müsaade eder misiniz? Kılıç kardeşini de al."

"Tamam, biz içerideyiz, bir şey olursa adımı seslenmen yeterli," dedi sanki sevgilim değil de hâlâ korumammış gibi. Asaf'ı da alıp uzaklaştığında Kara Kedi'yle yalnız kaldık.

"O adam kimdi?" Sorumla ifadesizce yeri izlemeyi devam etti. "O adam kimdi ki gözün karardı?"

Bir süre sessiz kaldı. "Onu öldürmek için yaşıyorum ben," dedi en sonunda.

"Sana ne yaptı?" Cevap vermedi. "Kara Kedi bana anlat ki sana yardım edeyim."

"Kimse yardım edemez bana." Onu ilk defa bu kadar kötü görüyordum, genelde ifadesiz olurdu yüzü. "O adam benim hayatımı kararttı."

"Nasıl?"

Yeri izlemeye devam etti, gözünden bir damla yaş döküldüğünü siyah elbisesine düşen parıltıdan anladım. "Benim gerçek adım Kumsal. Babam koymuş adımı, kumsalları çok az görürmüş ama çok severmiş. Buraya gelmeden önce babamla ve abimle Zonguldak'ta yaşıyordum, annem biz küçükken vefat etmiş.

Babam maden işçisiydi, tüm hayatını bize güzel bir hayat yaşatmak için yerin altında geçirirdi. Bir gün bir göçüğün altında kaldı, kurtuldu ama kurtulmak denebilirse buna. Felç kaldı, uzun süre orada kaldığı ve yardım çok geç ulaştığı için ciğerleri iflas etti. Makinelere bağlı yaşıyordu. Göçüğün tek sebebi ihmalkârlıktı ama tabii kimse bunu kabul etmedi. Bir iki hastane masrafı ödeyip geçmiş olsuna geldi şirket sahibi." Sinirli gözlerini bana çevirdi.

"İçerideki adam Kudet Yazgı'ydı şirketin yeni sahibi olmuştu o sıra, babası ona devretmişti işleri. Şikâyetçi olmayalım diye birkaç kez yardımda bulundu, pahalı arabasıyla ve koruma ordusuyla evimize kadar ziyarete geldi! Abim okulunu bırakmak zorunda kaldı, hem benim okumamı istiyordu hem de babamızın masraflarını karşılamak için çalışmak zorundaydı. O zaman henüz epey küçüktüm, ortaokula gidiyordum. Kudret Yazgı büyük bir el uzattı bize! Abime iyi bir maaşla maden işi teklifi etti. Abim bizim için kabul etti. Dört yıl boyunca çalıştı o madende, evlenmek istiyordu, âşık olduğu bir kız vardı ama önce bizi rahat ettirmeye çalışıyordu.

Dördüncü yılın sonunda iyi bir para biriktirmişti, nişanına bir iki gün kalmıştı ve maden işini bırakacaktı artık. Sürekli yerin altında olmak solunum yollarını mahvetmişti. Her gece onun öksürük sesleriyle uyanıyordum. Onun da sonunun babam gibi olmasından deli gibi korkuyordum. Ve son iş gününde bir facia daha oldu, yanında on maden işçisiyle göçük altında kaldı, hiçbiri kurtulamadı." Bir damla daha yaş süzüldü gözlerinden.

"Artık daha büyüktüm ve olayın peşine düştüm, araştırdım. Hayat kurtarma odaları yokmuş madende, çok pahalıymış, abimin ve

diğer insanların canından daha pahalıymış İnci. O olsaymış hepsi kurtulurmuş ama yokmuş işte. O bölgede on saat çalışma yaptıktan sonra mühendislerin bir gün boyunca araştırma yapması gerekiyormuş ama şirket o kadar açgözlüymüş gibi bekleyememiş. Fazladan onları çalıştırmış, mühendisleri dinlememişler. Yani benim abim bir iş kazasına kurban gitmedi İnci, benim abim birileri daha fazla para kazansın diye bir cinayete kurban gitti.

Bunları öğrenince çıldırdım, kamuoyuna duyurmaya çalıştım ama onlar çok güçlüydü. Hiçbir halt yapamadım. Bu işin peşine o kadar düştüm ki bir deliye dönüştüm. Babamı da kaybettim. Sonrasında iyice çıldırdım, şirket sahibini defalarca öldürmeye çalıştım, beni bilerek polise şikâyet etmiyorlardı, olay büyür diye endişeleniyorlardı. Ben her polise gittiğimde olay bir şekilde kapanıyordu gerçi. En sonunda bana deli raporu çıkartıp sizinle tanıştığım akıl hastanesine attılar."

Şok içindeydim. Hiçbirinin normal hayatları olmadığını biliyordum ama bu kadarını tahmin bile edemiyordum. "Kara Kedi..." Kafasını kaldırdı ve yüzüme baktı. Gözünden akan yaşlar hızlanmıştı.

"Onu öldüreceğim ben İnci, sonum umurumda değil, ben o adamı öldüreceğim."

Ağladığımı gözyaşlarım yüzümü kaşındırınca fark edebildim. "Tamam, öldür ama bu şekilde değil, kendi hayatını bitirerek değil. Daha çok gençsin Kara Kedi, daha hiç yaşamamışsın. Zaten aileni, yıllarını feda etmişsin bunlara, bir de gençliğini mi edeceksin? Hayır, izin vermeyeceğim buna. Ben senin yanındayım, ne uğruna olursa olsun sana yardım edeceğim." Kollarımı ona sardığımda sarılışıma karşılık verdi. Ondan daha çok ağlıyordum. Uzaklaştığında yüzüne baktım. "Kumsal, ne güzel bir isimmiş."

"Birinin bana Kumsal dediğini yıllardır duymuyordum," dedi acıyla gülerek.

"Bundan sonra Kumsal desek? Güzel olmaz mı?"

Yine burnunu çekti. "Olmaz, o Asaf götü adımı bilmesin."

"Asaf'la anlaşamama işini biraz abartmadınız mı? Ben aranızda deli dehşet bir cinsel çekim olduğunu düşünüyorum." Konuyu dağıtmak için omzumla omzuna vurdum.

"İnci saçmalama, amına koyayım! Mart ayındaki kediler gibi azgın olsam ve tek kedi o olsa yine ona hallenmem ben!" İnanılmaz şekilde gerilmişti.

Kafamı *peki öyle olsun* dercesine salladım. "Büyük konuşuyorsun bak."

"Konuşuyorum."

"Orada senin o adama yürüdüğünü bir o bir ben fark ettim. Kılıç bana baktığı için fark etti. Ve Asaf hızlı davranıp seni büyük bir beladan kurtardı. Sorsak o da senden nefret ediyor, hayır, nefret böyle bir şey değil. Neyse, daha iyi misin?"

"Değilim, o adamı öldürmeden rahat olmam. Beni görmedi, görse de tanımaz zaten. Onu öldürmem gerek."

"Onun hak ettiği cezayı almasını sağlayacağız, istersen buna ölüm de dahil ama önce elimizi güçlendirmemiz gerek. Biz onu öldürürsek intikamın alınacak, peki bitecek mi? Hayır, bu düzen böyle devam edecek. Biz öyle bir şey yapmalıyız ki bir daha kimse hiçbir maden işçisinin hayatını riske atmaya cesaret edemesin. Böyle daha güzel olmaz mı? Bir daha abin gibi, baban gibi insanlar ölmeyecek, bu yetmez mi?" Beni dikkatle dinlerken gözleri parlıyordu.

"Melek falan mısın sen? Asıl Angel sen olmayasın? İnci, vay amına koyayım. Bu kadar sağlam bir hatun çıkman çok şaşırtıcı oldu." Överken bile kaba konuşması beni güldürdü.

"Hadi gel içeri geçelim, ben bu herifi biraz araştıracağım, bu gece değil ama yakında bir gece sonu gelecek." Ayağa kalkıp elimi ona uzattım. Elimi tutarak kalkıp gözünü sildi. Eline makyaj bulaştı mı diye baktı ama eli temizdi.

"Vay amına koyayım, zenginin makyajı bile farklı."

"İçeride sakin kal ve adamın üstüne atlama yeterli. Bıçaklardan da uzak dur." Yürürken onu telkin ediyordum.

"Ucundan korkutsam peki?"

"Hayır, Kara Kedi!"

"Off, tamam, güveniyorum sana. Hatuna bak, taşaktan yürüyemiyor taşaktan! Kızım sen bu kafayla nasıl bilim insanı falan olmadın? Sen atomu parçalamayı bırak, bu beyinle ışık hızını falan bulursun bir yılda." Sarnıcın içine gelmiştik.

"Adama saldırasın geldiğinde git Asaf'la uğraş." Asaf bunu duysa pek memnun olmazdı.

"Peki," dedi Kara Kedi çaresizce.

Cenk ve Aliye dans ediyordu. Aliye yine çok güzel olmuştu, üstündeki beyaz gelinlik kaçıncı gelinliğiydi, bilmiyordum ama hepsi birbirinden güzel olmuş ve ona çok yakışmıştı. Cenk de beyaz bir takım giyinmişti, sanki gittikçe saçları mı seyrekleşiyordu bunun?

Güven, güvenliklerin olduğu kısımlarda durmuş, Aliye'yi izliyor, gözünü onun üstünden ayıramıyordu. Ona düşündüğümden daha âşıktı. Aliye ilk bakışta insanı etkileyecek kadar güzel ve çekiciydi, ona deli divane âşık olduğu için Güven'i suçlayamazdım.

Kara Kedi masaya geçerken ben etrafı inceliyordum. "İnci!" Burçak oturduğu yerden bana hevesle el sallıyordu. Onlara yapmacık şekilde gülümsedim. Batu ve Yeliz de yanındaydı. Ben bu insanlarla nasıl arkadaşlık yapmıştım? Ben yanlarına gitmeyince Burçak yanıma geldi. "İnci, gelsenize yanımıza."

"Almayayım Burçak."

"Kendine yeni arkadaşlar mı yaptın? Hepsi birbirinden tuhaf görünüyorlar doğrusu," dedi alayla delilerimin olduğu masaya bakarak.

"Evet, biraz tuhaflar ama en azından kıskanç ve içten pazarlıklı değiller." Sözlerimle gülüşü aniden soldu.

"Bir sorun mu var aramızda? Aramalarıma da dönmüyorsun, sana ulaşmak bile çok zor."

"Çünkü ben senin gibi boş bir insan değilim, epey yoğun bir iş kadınıyım."

Etrafına bakınıp ardından bana yaklaştı. "Senin kafan mı güzel İnci? İyi bir mal falan mı buldun?"

"Yok, burada bir tane mal var sadece." Yüzüme bakakaldı, onunla daha fazla vakit kaybetmek istemeyerek yanından geçip gittim.

Nilgün teyzemin masasına ulaştım, yanında eşiyle oldukça keyifle oturuyordu. Adnan amcam ve Nilgün teyzem annemle babamdan önce tanışmışlar, epey tutkulu bir aşk yaşamışlardı. Sonrasında ayrılmış ve ikisi de başkalarıyla evlenmişti ama birbirlerinden kopamayarak yasak aşk yaşamaya başlamışlardı. Nilgün teyzemin kocası Arif enişte pek böyle etkinliklere katılmazdı. Ailede asıl mafya olan oydu, hiçbir şeyini gizlemez ama göz önünde de olmazdı.

"Selamlar, nasılsınız?"

"İnci, ne zamandır görüşemiyoruz, gel otur kızım." Arif enişstenin sözleriyle yanına oturdum. Nilgün teyzeyle ve Arif enişteyle sohbet ederken daha çok Arif enişteyle konuşuyordum. Nilgün teyzemle Adnan amcamın bakışmalarını yakaladığımda doğru yolda ilerlediğimi anlayarak Arif enişteyle işlerle ilgili konuşmaya devam ettim.

"Ben birazdan geliyorum," dedi Nilgün teyze. Aklınca ben Arif enişteyi çenemle oyalarken o da büyük aşkı Adnan'la gizli köşelerde buluşacaktı.

"Öyle işte Arif enişte, amcamlara olanlar bizi çok sarstı. Şaka gibi... Şu an yaşayan ya da dışarıda olan tek Altınsoy büyüğü resmen Adnan amca kaldı ama bana kalırsa sıra ona geldi."

Kaşları çatıldı, zaten Adnan amcayı hiç sevmezdi. "Neden? Ne oldu ki?"

"Arif enişte, sen bana amcalarımdan daha yakınsın. Pek görüşemiyoruz, çok yoğun bir adamsın ama ben seni her zaman onlardan daha samimi gördüm. İnsanlar konuşuyor, bu duruma düşmeni istemiyorum."

"Ne? Ne diyorsun sen İnci."

"Adnan amcayla Nilgün teyzemin eskiden ilişkisi olduğunu biliyorsun." Çatık kaşları gerilerek düzeldi.

"Bu gençliklerinde olan bir şey."

"Emin misin? Arif enişte bak, benden duyduğunu kimseye söyleme ama geçen onları bir otelden çıkarken gördüm." Öfkeyle oturduğu yerden kalktığında ben de hızla onunla birlikte kalktım. Telefonumun ekranını açıp ona çevirdim.

Adnan amca ve Nilgün teyze epey tutkulu şekilde otel odalarındaki balkonda öpüşüyorlardı. Bir gökdelen olduğu için görüntü alınabileceğini düşünememişlerdi.

Telefonu elimden çekip aldı. Görselleri yaklaştırıp inceledi ve telefonu bana uzattı. Ekranı sadece kendi görebileceğim şekilde çevirip kamera kayıtlarını açtım. Sarnıcın canlı kamera görüntülerine ulaşmak için epey para dökmüştüm. Adnan amca ve Nilgün teyze kimsenin olmadığı bir odaya girmişlerdi. "Sabah toplantı yaptığımız bir oda vardı üst katta, koridorun sonunda. Şimdi oradalar ama sakin ol Arif enişte." Benim cümlemin bitmesini bile beklemeden hiddetle yanımdan uzaklaştı.

Bu işi bozabilecek tek kişi Aral'dı, ona baktım. Neyse ki o hâlâ Sıla'yı kesmekle meşguldü. Rahatça yerime, Kılıç'ın yanına geri döndüm. "Bu gece kim tutuklanacak?" Sorusuyla kıkırdadım.

"Sadece tutuklama olmayacak, bu gece buradan can çıkacak." Kılıç yüzüme bakakaldı. "Bana öyle bakma, elimi kirletmiyorum ve hiçbiri masum değil."

Hafifçe bana doğru eğildi. "İnci zarar verdiğin her can senin canından götürüyor. Biraz yavaş mı olsan?"

"Asla. Götürsün, davamdan dönmeyeceğim." Konuyu değiştirmeye çalışarak etrafıma bakındım. "Çakı hâlâ kayıplarda mı?"

"Evet, ortada yok. Dans edelim mi?" dedi bir eli belime giderken.

"Edelim ama birazdan." Masanın üstündeki şampanya kadehinden büyük bir yudum aldım.

Masaya genç bir adam yaklaştı ve birden Papatya'nın omzundan tuttu. Papatya'nın gözleri dehşet içinde açıldı ve bağırmaya başladı. Adam şaşırarak geriye doğru birkaç adım attı. "Pardon pardon... Ben bir tanıdığıma benzettim," dedi adam açıklama yapmaya çalışarak. Kara Kedi oturduğu yerden hızla kalkıp Papatya'nın yanına geçti.

Mesih şaşkınca olanları izlerken o da oturduğu yerden kalkmıştı. Papatya yüksek sesle ağlamaya devam ediyordu. Mesih, Papatya'nın omzunu tutan adama ulaştı. "Ben bir tanıdığıma benzettim, yandan aynı ona benziyordu, çok üzgünüm. Sadece omzunu tuttum, bir şey de yapmadım ki niye böyle oldu?" Adam korkuyla konuşurken Mesih ona kısık gözleriyle baktı. Elini sertçe adamın omzuna koydu.

"İyi bak lan o zaman! Karıştırma! Yoksa ben seni karıştırırım." Adamı ittirircesine uzaklaştırdı ve ağlayan Papatya'ya döndü. Kara Kedi onu salondan çıkarmaya çalışıyordu ama Papatya'nın krizi buna izin vermiyordu.

"Papatya derin bir nefes al, geçti, kimse sana zarar vermeyecek. Papatya bana bak!" Kara Kedi'nin sözleriyle Mesih daha da şaşırdı. Ağzı şaşkınlıkla açıldı, ardından yüzü acıyla kasıldı. Papatya'nın elleri yine saçlarına gitti. Elini öfkeyle şapkasından sarkan saçlarına geçirdi.

"Papatya yapma, dur," dedim ama sözlerim pek işe yaramıyordu. Saçını yememesi için elini tutarsam daha kötü bir krize girecekti. Kopardığı saçları ağzına götürürken masadaki herkes şaşkındı. Biz Papatya'nın etrafını kapattığımız için etraftakiler ne olup bittiğini görmüyordu.

"Bana zarar verecek, gelecek." Sayıklarken saçlarını çiğniyordu. Gözünden yaşlar hızlı hızlı akarken ona şaşkınca bakan Mesih'i gördü. Yaşları daha da arttı, nefes alması gittikçe güçleşirken gözleri kaydı, bayılacaktı.

"Sikeyim ya o malın elini, karıştıracak başkasını bulamadın mı? Bayıldı kız." Papatya, Kara Kedi'nin öfkeli sözleriyle aynı anda

bayıldı. Mesih öne atıldı. "Ben onu bir hastaneye götüreceğim." Eğilip Papatya'yı kucağına aldı. Neyse ki Papatya bilincini kaybetmişti yoksa bu temasla kafasında saç bırakmazdı.

"Papatya'nın krizleri çok şiddetli boyutta," dedi Kılıç düşünceli şekilde. "Psikolojik destek almalı, aynı şekilde Kara Kedi de. Onları oradan çıkardık ama tedavi ettirmedik İnci." Evet, Çakı da zaten ne zamandır ortalıklarda görünmüyordu. Dün de bugün de gündüzleri sorun yoktu ama davet zamanı başladığında kaçacak delik arıyordu. "Onlara iyi bir doktor ayarlayacağım, hatta direkt yarın başlasınlar." Haklıydı. Evet, onlar deli değildi ama kötü insanlar yüzünden çok ağır şeyler yaşamışlardı ve bunları atlatmak için desteğe ihtiyaçları vardı.

Müzik sesi çok yüksek olduğu için yukarıdan gelen silah sesleri duyulmamış olmalıydı. Telefonumun kamerasını açıp üst katın görüntüsüne baktım. Arif enişte elinde silahıyla odadan çıkıyordu.

Birazdan cesetleri bulunurdu ve Aliye'yi birazcık tanıyorsam bu durumu gizli tutmaya çalışacaktı, basına sızdırmadan halletmeye çalışacaktı. Yarın düğünün son günüydü ve ona göre hiçbir şey bunu mahvetmemeliydi.

Telefonumdaki görüntüyü izlemeye devam ettim, Nilgün teyze odadan çıkmıştı, ağzını şok içinde tutuyordu. Üstünde kan lekeleri vardı. Kılıç benim baktığım görüntüye baktı. "Sanırım diğer amca da elendi," dedi arkasına yaslanarak. "Sıra kimde?"

"Kardeşlerimde, katillerimde."

Önüme döndüm ve şampanyadan koca bir yudum daha aldım.

KILIÇ ARSLAN KIRAHANLI

İnci'yi evine bıraktıktan sonra Albay'ın aramaları üstüne ben de evin yolunu tutmuştum. Gecenin ilerleyen saatlerinde İnci'nin teyzesi Nilgün yaşananları tüm aile üyelerine anlatmıştı. Olayı saklı

tutacaklardı, Adnan Altınsoy öldürülmüştü. Polis çağırılmış ama gizli tutulmuştu, basına sızmaması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Aliye Altınsoy düğününe devam etmek istiyordu.

Ne evlilik meraklısı çıkmıştı bu kadın da. Kıyamet kopsa *aman gizli kalsın, önce düğünüm bitsin* diyecekti. Mesih, Papatya'yı götürdükten sonra kayıplara karışmıştı, telefonunu da açmıyordu. Asaf da yan koltukta oturmuş, sinirle söyleniyordu.

"Lan ben anlamıyorum, dün bunların iki amca tutuklandı, bir amcaları bugün mefta oldu. Hâlâ düğün de düğün. Kırahanlı ailesi olarak Altınsoyları neden sevmediğimizi artık daha iyi anlıyorum. İllet bir şeyler, Allah'ın helak ettiği kavimler gibiler. Yalan mıyım abi?"

"İnci'yi tenzih ederek konuş!" dediğimde bana yandan sinirli bir bakış attı.

"Hay senin İnci'ne."

"Asaf! Terbiyeli ol."

Bıkkınlıkla nefesini verdi. "Tamam be, anladık." Duraksadı. "Sen çok mu âşıksın bu kıza? Beni bile bu kadar hızlı sevmemiştin, bana bile bu kadar hızlı alışmamıştın abi. Aşk olsun ya." Bu herifin kıskançlığı beni bazen çok sinirlendiriyordu.

"Lan sen benim kardeşimsin, o benim müstakbel karım."

"Ne? Ne? Abi ne?" Abartılı şekilde bağırdığında yüzümü buruşturdum. "Bu şaka oyun falan değil miydi? Siz ciddi miydiniz?"

"Neden ciddi olmayayım ki? Onu çok seviyorum, o da beni. Neden evlenmeyelim?"

"Tamam, belki bir Kırahanlı olarak yetişmedin ama neticede bir Kırahanlı'sın. O da bir Altınsoy. En son bir Altınsoy ve Kırahanlı evlendiğinde ne olduğunu biliyor musun? Altınsoy ailesi ilk önce evliliğe razı olmuş gibi gösterdi. Babaları razı olmuştu ama kardeşleri kadına kalan mirasın Kırahanlı ailesine geçmesinden korktuğu için evlendikten sonra hamileyken kadını öldürttü! Tabii onlara göre bizim amcamız öldürdü, öyle anlatıyorlar her yerde. Abi bu aile çok leş bir şey, farkında mısın? Bunlara bulaşan iflah olamıyor.

Sen görüyorsun, kimin eli kimin cebinde belli değil, herkes birbirinin ayağını kaydırma peşinde. Bence yol yakınken sen bu sevdadan vazgeç abi." Ciddi ciddi beni vazgeçirmeye çalışıyordu.

"Asaf, İnci'den vazgeçmeyeceğim, o onlar gibi değil. Bazen ben de şaşırıyorum, o kadar cinin arasından İnci nasıl çıkmış diye de gerçi İnci de az değil ama vicdanlı. Bu onu diğer tüm Altınsoylardan ayıran en önemli özelliği."

"Of tamam abi, git evlen. Bak Altınsoy ailesi değişik de çevresindekiler daha da değişik. O Kara Kedi nasıl bir şey ya? Görmedin mi ben orada süper kahraman gibi atlamasam vallahi adamı deşecekti. Biri manyak, biri saç yiyor." Asaf'ın bu kadar dedikodu sevmesi beni bazen çok şaşırtıyordu.

"Neden öyle diyorsun lan? Kara Kedi süslendiğinde gözünü ondan alamadın."

"Ne? Abi saçmalama, çok saçmaladın şu an. Ben şaşırdım sadece, o hayalet Casper nasıl insana benzedi diye, o kadar. Yoksa gözümü alamayacağım ne var? Güzel de değil zaten, gerçi o karakterle dünya güzeli olsa bakılmaz o Casper'a."

"Büyük konuşuyorsun, büyük konuşma abiciğim." Onu gıcık etmek için sırıttım. Bana kötü kötü bakarken aklında *acaba* oluşmuş olacak ki somurtarak önüne geri döndü.

Biz evimin sokağına girdiğimizde Irmak ve Dünya da peşimizdeki arabayla geliyordu. Arabayı park edip inerken Dünya da arabasını park etmişti. Irmak da arabadan indi ama Dünya ondan önce davranarak Ayaz'ın bebek arabasını dikkatlice arabadan indirdi. Ayaz uyuyordu, Dünya onu uyandırmamak için çok ağır hareket ediyordu. Irmak da gözlerinde saklayamadığı bir parıltıyla onları izliyordu.

"Keşke Ayaz gibi uyusam, çok yoruldum," dedi Asaf binaya girerken.

"Sessiz ol lan," dedi Dünya fısıldayarak. Onlar binaya geçerken ben Irmak'a baktım. Bakışlarımı fark ederek yutkundu.

"Buna daha ne kadar devam edeceksin Irmak? Bilmeye hakkı yok mu?" Anlamamış gibi bakışlarını kaçırdı.

"Neyi?"

"Babası olduğunu. Neden saklıyorsun? Seni deli gibi seviyor, kendi çocuğu olduğunu bile bilmeden senin çocuğun diye babalık yapıyor. Irmak sen ne yapıyorsun?"

"Nasıl anladın?" dedi daha fazla saklamayarak.

"Aptal bir adama mı benziyorum? Ayrıca ne zaman babasından bahsetsen Dünya'ya laf sokuyorsun, ona sürekli çaktırmadan itiraf ediyorsun. Böyle mi vicdanını rahatlatıyorsun? Neden saklıyorsun Irmak?"

"İstememesinden endişelendim. Biliyorsun, bu zamana kadar hiçbir ilişkim olmadı, erkeklerle pek aram yok, hayatımda tek siz varsınız. Bir ilişki nasıl yaşanır bilmiyorum, bir ilişki yaşayabilir miyim, bilmiyorum." Endişelerini anlıyordum ama Dünya'ya büyük bir haksızlık yapıyordu.

"Senin hamile olduğunu öğrendiğinde bu adam içmekten hastanelik oldu, aylarca kendine gelemedi. Çocuğun babasını bulmaya çalışmaktan kafayı yedi. Buna hakkın yok Irmak. İçinde ne yaşıyorsan bunu artık hallet ve daha fazla yalan söyleme yoksa onu tamamen kaybedebilirsin." Irmak sessiz kaldı, bu sırada Asaf binadan kafasını çıkardı.

"Siz ne konuşuyorsunuz fısır fısır? Gelsenize."

"Meraklı Melahat," dedi Irmak önümden geçip binaya girerek. Ben de peşlerinden girdim. Irmak üst kattaki kendi evine çıkarken Asaf da arkasından baktı.

"Çocuğun babasını öğrenebildin mi?" diye fısıldadı merakla.

"Ya sabır Asaf, ya sabır!" Sinirle söylenerek eve girdiğimde o da peşimden geliyordu.

"Ne ya? Sen merak etmiyor musun? Irmak erkeklere tiksinerek bakıyor, ne ara yaptı, kimden yaptı... Düşünmekten kafayı yememe ramak kaldı."

"Asaf siktir git içeri uyu, başımı ağrıttın."

"Tamam abi, peki abi, öyle olsun abi." O söylene söylene koridorda yürürken ben de salona girdim. Albay söylediği gibi buradaydı, hep oturduğu tekli koltuğuna geçmiş, beni bekliyordu. Işığı da açmamıştı, karanlıkta oturmuştu.

"Düğünün ikinci günü de oldukça olaylı geçmiş." O konuşurken ben de karşısına geçip oturdum. Başımı hafifçe salladım. "Peki son durumlar ne? Artık hiçbir şey anlatmıyorsun."

"İnci'yi buraya getirdim," dediğimde Albay yüzüme bakakaldı. "Bunu senden saklamayacağım, ona gerçekleri anlatmak için buraya getirdim ama o bana anlattırmadı. Gerçekleri zaten biliyordu, nasıl öğrendi bilmiyorum. Albay, İnci masum. Ona yardım edelim, bu pisliğin içinden çıkması için ona yardım edelim. Görevimiz bu değil mi? Suçlulara cezalarını verip masumları korumak değil mi? İnci bu kadar masumken onu neden suçlu yerine koyuyoruz?"

Albay hiddetle yerinden kalktı. "Seni uyarmıştım, seni defalarca uyardım Kılıç! Bunun nelere mal olacağını en iyi sen biliyorsun! Ona bu kadar mı âşık oldun bu kadarcık sürede? Görevine ihanet edecek kadar mı?"

Ben de oturduğum yerden kalktım ve Albay'ın karşısına dikildim. "Ben görevime falan ihanet etmedim, bunu sen de çok iyi biliyorsun. Zaten beni uzaklaştırmamış mıydın? Hatta uzun zamandır. İnci benim kimliğimi ifşa ettikten sonra bir daha Avcı olmama izin vermedin, Kırahanlı olarak kaldım ben. Albay, neden bu kadar körü körüne İnci'ye saldırmaya çalışıyorsun? Sen beni tanıyorsan ben de seni tanıyorum, seninle büyüdüm. Olay benim görevime ihanet etmem değil, başka bir şeyler var."

Yüzüme öfkeyle baktı, hatta sanırım ilk defa bu kadar öfkeliydi bana. "Görevinden menedildin! Bundan sonra Avcı tamamen öldü. Artık gerçekten sadece Kıranlısın sen. Silahını bırak."

Bunun olacağını biliyordum, zaten bana silah bıraktırmasa da neredeyse bıraktırmış kadar her şeyden uzaklaştırmıştı. Belimdeki silahımı çıkarıp ona uzattığımda hızla çekip aldı.

"Bundan sonra kimse için çalışmıyorsun, bundan sonra hayatında ben yokum. Dikkat et de sevgilinle birlikte sen de günün sonunda yanma, o kadının tehlikeli oyunları istediği her şeyi yaptırıyor sana." Albay, İnci'nin oynadığını düşünüyordu. Benim kimliğimi ifşa ederek bir sürü şeyi mahvetmişti ve Albay bu konuda güvenmemekte haklıydı. Ama Albay bana da güvenmiyordu.

İnci'ye kefil olmam onun için bir şey ifade etmiyordu.

İnci'nin bende ne kadar büyük olduğunu önemsemiyordu.

Omzuma çarparak yanımdan geçti, tam odadan çıkacakken durdu. "Evi de boşalt." Bu beni görevimden menetmesinden bile daha ağırdı.

İstemediğim kadar çok ev alacak param vardı ama bu ev annemle büyüdüğüm evdi. Yıllarca burada kirada oturmuştuk, annemi kaybettikten sonra kirayı ödeyecek gücüm kalmamıştı ama evden de çıkmak istemiyordum. Albay bu evi benim için almıştı, annemin bana hatırası diye.

Ben şimdi Albay'a milyon dolarlar da versem bu evi bana bırakmazdı, onda lanet bir inat vardı.

Albay evden öfkeyle çıkarken ben de az önce kalktığım koltuğa geri oturdum. Televizyonun altındaki eski fotoğrafa gözüm kaydı. Anneme sıkıca sarılmıştım, kameraya bakıp gülümsüyorduk.

"Abi." Asaf çekingen şekilde kafasını salona doğru uzattı. Kızmadığım için yüz bularak içeri tamamen girdi. "Ülkenin en zengin insanlarından birisin, kirada mı kalıyorsun sen?"

Sinirlerim o kadar bozulmuştu ki sadece güldüm. Epey güldüm hem de. Asaf biraz daha cesaret alarak karşımda dikildi. Bir elini beline koydu. "O zaman artık tamamen Kırahanlıysan, tamamen abimsin."

"Ben zaten senin tamamen abinim," dediğimde gülüşünü bastırmaya çalıştı.

"Altınsoy ailesinin miras oyunları fena ama bizde de az değildir. Ben de para istiyorum he, ona göre. Mafya da olacak mıyız? Bizim

babada vardı mafyalık." Bakışlarımı gördüğünde sustu. "Tamam tamam, o kadar abartmıyorum, yavaş yavaş gidelim. Beni kan tutar zaten."

Ona cevap vermedim, evimi inceledim. Bu evde son gecem olacaktı. Evin her köşesinde annem vardı, buradayken sanki o hep yanımdaydı. Tekrar baktım ikimizin fotoğrafına.

"Albay neden sana vatan haini gibi davranıyor? Biraz abartmıyor mu?" dedi kafası karışmış şekilde.

"Abartıyor, ben de bunun sebebini anlamaya çalışıyorum. Bu sadece görevle ya da bir şebeke çökertmekle alakalı değil gibi Asaf ve altında her ne varsa bulacağım."

Asaf yanıma oturup telefonun ekranını bana çevirdi. Birkaç saat önce İnci'nin canlı yayınına yakalandığım videoyu gösterdi. "Abi yalnız epey gündem oldun, genç kızların hepsi sana düşmüş. X'te birinci sıradasınız. *Sek erkek* falan diyorlar, vay be kıskandım he."

Telefonu elinden çekip görüntüye baktım. İnci parlayan gözleriyle kafasını bana çevirmişti. Gözlerinin her zaman böyle parlaması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

İnci tanem hayatımdaki en parlak şeydi ve kimse o parlaklığı söndüremeyecekti.

İNCİ ALTINSOY

Düğünün üçüncü günü, yani son günündeydik. Bu sefer şatafatlı bir yerde değil, evimizin bahçesindeydik. Düğün evimizin bahçesinde olacaktı. Aliye herkese ailemizin ruhunu hissetmek için seçtiğini anlatıp durmuştu.

Odamda oturmuş etrafı izliyordum, sanki yıllardır buraya gelmiyor gibi hissediyordum. Sanki birazdan annem kapımı açıp girecek ve çıplak ayaklarımla geziyorum diye bana kızacak gibi geliyordu. Aşağı inip babamla uğraşacak, sonra Aytekin abimle sohbet edecekmiş gibi...

Bu odaya uzun zamandır gelmiyordum. Evimi çok özlemiştim ama en çok da ailemle yaşadığım yuvamı özlemiştim. Burnumu çekerek gözümden akan yaşı sildim.

Aliye tam da tahmin ettiğim gibi düğünü gölgelenmesin diye Adnan amcanın ölümünü medyadan gizletmişti. Ama yine onun düğününden daha çok konuşulan bir konu olmuştu, o da Kılıç'la benim çok basit bir anımızın gündeme düşmesiydi. Şu an en özenilen çift falandık. Takipçi sayımın artmasını geçtim, bir de hayatımda hiç almadığım kadar güzel yorumlar alıyordum. Kafamı dağıtmak için gündemde gezinip yorumlara baktım.

Bu ilişki İnci'ye iyi gelecek, gözlerinin içi gülüyor.

Tamam, İnci Altınsoy antipatik, gıcık, şımarık ve salak bir kadın ama güzel ve bu adamla inanılmaz yakışmışlar.

Aynı masallardaki gibi, düşman aileler, adam onu kandırmak için koruma falan oluyor, sonra birbirlerine âşık oluyorlar. Kitabını yazın okuyalım, filmini yapın izleyelim. Bu çift arasındaki cinsel tansiyon beni mahvetti.

Kılıç Arslan Kırahanlı karizması yakışıklılığı gerçek mi? Bu adama ölünür ölünür.

Böyle sevgilim olsa nadir bile aldatmam.

Bu karının üstünden bir rahmetli dedem geçmemiştir, herifteki genişlik Konya Ovası.

Bu adam beni alıp duvardan duvara çarpsın.

Son yirmi yıldır gördüğüm en yakışıklı adam, yirmi yaşındayım, şelale gibi olduk, yalan mı söyleyelim.

"Yuh ya! Terbiyesizler." Sinirle telefonu kapattım. Evet, yakışıklı ve dikkat çekici bir adamdı. Ama milletin sevgilisine böyle yazılır mıydı? "Ben çarpayım seni duvara! Şelaleymiş!"

Kılıç da bunları okuyor muydu acaba? Sosyal medyaya pek bakmıyordu gerçi ama ben gündeme düştüğümde canımı sıkan bir şey var mı diye anında okuduğuna emindim. Bir de tüm paylaşımların görüntülenme sayısı milyondu!

Angel miyavlayarak yatağa çıktı. "Sakinim annem sakinim, merak etme." Angel'ı da yanımda getirmiştim. Kediler gezmeyi pek sevmezdi ama Angel annesine benzediği için gezmeye alışmış ve bence sevmeye de başlamıştı. "Evet, ben bu odada büyüdüm, burası benim doğduğum ev." Angel bir kez daha miyavladı anlamış gibi. Eğilip başının üstüne bir öpücük bıraktım.

Dün geceden beri Kılıç'tan ses gelmiyordu, aradığımda meşgul olduğunu yazmış ve geri dönmemişti. Ayrıca arkadaşı Mesih benim arkadaşımı kaçırmıştı. Papatya'yı alıp gitmişti adam! Aramaların hiçbirine de dönmemişti. Kılıç onun Papatya'ya iyi bakacağını söylese de içim rahat etmemişti. Kara Kedi bir saat önce beni arayıp Papatya'nın eve geldiğini söylediğinde rahatlayabilmiştim.

Birazdan düğün başlayacaktı, bahçe dolmaya başlamıştı bile. Krem renginde saten bir elbise giyinmiştim bugün ama elbisenin üstünde kırmızı desenler vardı. Bu büyük kırmızı desenler elbisenin üstünde kırmızı kan lekeleri var gibi duruyordu. Kırmızı bir ruj sürmüş ve annemin inci kolyesini de boynuma takmıştım. Angel'ı bir kez daha öptüm, rujum kalıcı olsa da ikinci öpüşümde tüylerine bulaşmıştı ve daha da tatlı olmuştu.

Odamdan çıktım, yan odadaki Aliye'nin odasının kapısını tıklattım. Cevap beklemeden açtım. Cenk aynanın karşısında durmuş kravatını düzeltiyordu. Zaten Cenk'in burada yalnız olduğunu biliyordum.

"Aliye yok mu?" diye sordum odaya girip kapıyı da kapatırken. Beni uzunca süzdü, ardından başını iki yana salladı, beni izleyerek kravatını düzeltmeye devam etti.

"Böyle baştan çıkarıcı bir şekilde beni son gün vazgeçirmeye mi geldin?" Alaylı bakan gözlerini gözlerime dikti.

Kahkaha attım. Ona doğru birkaç adım atıp tam karşısında durdum, başımı hafifçe sol omzuma eğdim. "Enişteme yan gözle bakmam, Aliye değilim ben."

"Herkes Kırahanlı'yla seni konuşuyor."

"Konuştukları kadar da varız." Omuz silktim, ona biraz daha yaklaştım. Derin bir nefes alıp kravatını düzeltmeyi bıraktı.

"Son dakika düğünümü mahvetmek için mi bana böyle güzel bakıyorsun?"

Cıkladım. "Güzel bakmıyorum, hem de hiç." Elim göğsüne gittiğinde biraz daha gerildi. Üstüme atlamamak için kendini zor tuttuğunu iyi görüyordum, düğünün son günüydü ve hiçbir şeyi mahvetmek istemiyordu. Elim kravatına gitti, beyaz kravatını hafifçe okşadım.

"İnci, ne yapıyorsun sen?" dedi gözlerini dayanamıyormuş gibi kapatarak.

"Hiç, hiçbir şey. Gerçi sende baldız fantezisi vardı değil mi ya?" Alayla güldüm.

"İnci, artık düzgün bir adam olmaya çalışıyorum."

"Hmm öyle mi? O yüzden mi geçen hafta bekârlığa veda partisinde ablamı Rus bir modelle aldattın? Bu camiada her şey hızlı yayılıyor, buna nasıl cesaret ettin?" Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Yok öyle şey, nereden duydun?"

"Duymadım, gördüm. Elimde videolarınız var, Rus modeli ben gönderdim." Küfredip çekilecekti ki kravatını sıkıca tutum. "Ailemin ölümüyle ilgili ne biliyorsun? Vural'ın elinde bir şeyler var demiştin, Vural *ex* oldu. Amcamlarla konuşmalarınızı duydum. Bana hemen bildiğin her şeyi anlatıyorsun Cenk yoksa bu gece düğününde elimdeki görüntüleri projeksiyona yansıtacağım. Akşam tüm magazin burada olacak, tüm cemiyet burada olacak. Rezil olacaksın. Baban bir daha yüzüne bakmayacak hatta seni evlatlıktan reddedecek. Baban olmadan kimsin ki sen Cenk?" Benden uzaklaşmaya çalıştı ama kravatını avucumun içine sabitledim.

"Hiçbir şey bildiğim yok." Öfkeyle benden kurtulmaya çalışıyordu.

Kravatı tek bir hareketimle yukarı doğru çektim ve tüm gücümle sıktım. Boynunu öfkeyle sıkarken şok içinde bana bakıyordu.

Nefesi kesilirken kurtulmaya çalışarak eli elime gitti ama ben daha da sıktım.

"Seni bitireceğim Cenk. Blöf yapmadığımı iyi biliyorsun. Amcamları tek tek gönderdim, sana neler yapacağımı aklın alıyor mu? Eğer bana bildiklerini anlatırsan belki canını bile bağışlarım." Boğulurken rengi gittikçe daha da kızarıyordu.

Biraz daha sıkarsam onu öldürecektim. Hafifçe gevşettim. "Anlatacağım, dur," dedi nefes nefese.

Kravattan elimi tamamen çektim, kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Cenk öksürerek göğsünü tutuyordu. "Sikeyim İnci, sen nasıl bu kadar kuvvetlisin?" Kuvvetim, onu tehditlerimden daha çok şaşırtmıştı.

"Anlat, çabuk!"

Nefes nefese arkasındaki yatağa oturdu. "Doğruları söyleyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Yalan olduğu çıkarsa videoyu paylaşırım, belki de seni öldürürüm."

"Babamdan daha çok mafya olmuşsun," dedi alayla gülerek. "O adam mı seni böyle yoldan çıkardı?"

Cıkladım. "Maalesef ben onu yoldan çıkardım."

"Sen şeytanı bile yoldan çıkarırsın," dedi boynunu tutmaya devam ederek.

"Laf salatasını kes ve anlat Cenk."

"Baban bu ülkenin en büyük uyuşturucu tüccarlarından biri. Son zamanlarda bunu azalttı, bırakmak istedi. SoyFarma neden ailenin en büyük şirketi sanıyorsun? İnşaat firmalarından bile daha büyük. Neden tüm ailenin babanın şirketinde hissesi vardı sanıyorsun?" Bunları yavaş yavaş öğrenmemle birden duymam farklı etkiler yaratıyordu.

"Çünkü o şirket dedemden kaldı!"

"Evet, siz nesiller boyunca bu işi yaptınız. Hem de öyle gizli saklı değil, birilerine para yedirip göz yummalarını sağlayarak.

Baban ilaç şirketindeki ilaç üretimini artırdı, bu şekilde çaktırmadan uyuşturucunun önünü kesmeye çalışıyordu. Ama bunu yapması paranın akışını azalttığı için kimsenin hoşuna gitmiyordu. Amcaların Ahmet, Saffet, Sabri ve Adnan babanı tehdit ettiler. Baban geri adım atmadı, son zamanlarda artık gizli gizli değil, alenen bitirmeye çalışıyordu uyuşturucu işini ama gücü buna yetmiyordu. Size zarar gelmesinden endişeleniyordu. Babanın bu işi bırakması çoğu iş yaptığı ülkedeki büyük isimlerin hoşuna gitmeyecekti.

Amcaların babanı öldürüp yerine Aral'ı geçirmek istiyordu. Onu öldürmeye birden karar vermediler, defalarca kez uyardılar keza babam da uyardı. Aral'ı isteme sebepleri Aytekin'i de baban gibi görmeleriydi. Aytekin de artık babasına yardım ediyor, bu işi bitirmesi için destek oluyordu. Sadece babanı değil, Aytekin'i de öldürmeleri gerekiyordu. Biz ailecek geri plandaydık, sizin hisselere sadece Aliye'yle evlenirsem ortak olacaktım ama babamdan da yardım istediler." Bakışlarını bana dikti.

"Babam kabul etmedi, normalde ederdi ama onların bu işi becerebileceğine inanmadı. Yanlarına sadece Aral'ı çekmeleri yeterliydi. Aliye zaten benimle evlenip doğru yolu bulacaktı, Atlas keşin tekiydi, sense herkesin gözünde aklı bir karış havada aptalın tekiydin. Aral'a planlarını anlattılar, Aral duyduğu gibi her şeyi babası Galip Altınsoy'a yetiştirdi. Böylece baban ve Aytekin güvenliği sağlamlaştırıp amcalarının şirketteki hisselerini azaltmak için işe koyuldular. Aral hâlâ babasını ikna etmeye çalışıyordu. *Ya her şeyi bana bırak ya da işe devam et* diyordu. Galip Altınsoy ikisini de kabul etmedi tabii. Ailesinin ve kendi yaptığı tüm pislikleri çarşaf çarşaf serdi kanıtlarıyla birlikte. Kendisine bir şey olduğunda biri bunu ortaya çıkaracaktı. Amcaların babanı öldürmeye çalıştı, o çatışmada bir sürü koruma ve hatta hatırlarsan Güven de yaralandı. Senin olan biten hiçbir şeyden haberin yoktu, kimsenin yoktu. Baban, Aral ve Aytekin gizliyorlardı sizden." Nefes alma ihtiyacı hissederek duraksadı.

Ne düşünmem gerektiğini, söylediklerine inanıp inanmamam

gerektiğini bilmiyordum. Bir şeyleri ortaya çıkardıkça ağırlıklarıyla eziliyordum.

"Sonra?"

"Amcalarının çabası başarısız oldu, baban işe devam edeceğini söyledi onlara ve tekrar barış sağlandı. Bundan tam iki gün sonra ailen katledildi. Bunu yapan amcaların değildi çünkü baban zeki adamdı ve zaaflarıyla hepsini geri püskürttü. Tam da senin yaptığın şekilde aslında. Ahmet amcanı oğluyla, Saffet ve Sabri amcayı birbirleriyle, Adnan amcayı yasak ilişkisiyle tehdit etti. Yani babanı amcanlar öldürmedi." Cenk'i uzun zamandır tanıyordum. Çoğu zaman aptal olsa da konuşmayı becerip insanlara çekici geldiği kısa bir zaman dilimi vardı. Çok zeki değildi ama tamamen salak da değildi. Oynuyor muydu? Hayır, sözleri çok gerçekti.

"Sen bu kadar şeyi nereden biliyorsun?"

"Galip amca beni oğulları kadar severdi, neredeyse sizinle büyüdüm ben. Ayrıca babamdan yardım istedi. Kardeşlerini öldürmeden, onları püskürtmek ve sizi koruyabilmek için yardım istedi."

"Hayır, size gelene kadar yardım isteyeceği başka kişiler vardı!" En başta Safir vardı, babamın çok yakın dostuydu.

"Bilmiyorum, belki onlardan da istemiştir çünkü baban ne kadar dibe battığının farkındaydı. Vefatından bir hafta önce hazırlamış vasiyetini... Bilerek her şeyi sana bıraktı. Aral'a bıraksa devam ederdi, Aliye'ye bıraksa ben Aliye'nin aklını çelerdim, Atlas'a bıraksa zaten sıçardı ama sen beklenmeyen hamleydin. Kimse senin bu kadar dişli çıkacağını tahmin edemedi. Sanırım Galip amca etmişti."

Bakışlarımı gördüğünde duraksadı. "Yalan söylemiyorum İnci. Yalan söylemek bana bir şey katmayacak." Zaten gerçekleri söylediğini düşündüğüm için bu kadar afallamıştım. "Aileni kim öldürdü, bilmiyorum. Amcanlar değil, ona eminim ama sanırım teşebbüs etmeleri de onları bu hale getirmen için yeterliydi."

Sessiz kaldım. Çıldıracakmış gibi hissediyordum.

"Ailenin canını yaktığı birileri olabilir, bu işten çekilmemesi için yurtdışından gönderilmiş birileri olabilir. Çok fazla seçenek var. İnci, bu gidişle senin sonun babanınkinden daha kötü olacak."

"Kimseden, hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Kırahanlı sayesinde mi?" dedi hafif alayla.

"Hayır, kendi sayemde."

"Kimse sana bu olanları anlatmadı çünkü kimse seni bir halt yerine koymadı. Koymak zorunda kaldıklarında da ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmeye başladılar ki bence henüz yeterince farkında değiller. Şimdi buradan çık İnci. Benden alabileceğin her şey bu kadar."

"Aliye'yle neden evleniyorsun? Mirasın çoğu bende. Babanın isteğiyle evleniyorsun, orasını biliyorum ama baban neden Aliye diye diretiyor? Öldürüleceğimi umduğu için mi yoksa bunu kendi planladığı için mi?"

"Büyük bir mirası olmasa da Aliye bir Altınsoy. Bizim geçmişimiz sizin kadar köklü değil, babam da zamanında annemle mantık için evlenmiş, soyadımızı buraya taşımak için." Cenk konuşurken odanın kapısı açıldı.

Aliye gelinliğiyle kapıda dururken beni gördüğünde tüm yüz ifadesi değişti. "Sen ne yapıyorsun burada?" İnsanlar duymasın diye bağırmamaya çalışıyordu ama makyajlı olmasına rağmen sinirden kızardığı belli oluyordu.

"Bir şey olmuyor Aliye, konuşuyoruz," dedi Cenk oturduğu yerden kalkıp kravatını düzelterek.

"Ne demek konuşuyoruz? Odamda baş başasınız!"

Cenk normalde hep alttan alan taraf olsa da bu sefer oflayarak odadan çıktı. Artık kendi masumluğunu kanıtlamaya çalışmıyordu çünkü zaten bu akşam nikâhları kıyılacaktı.

Aliye kapıyı kapattı. Bugünkü gelinliği hepsinden daha ihtişamlıydı. Saçlarını sıkı bir topuz yapmış ve koyu kumral saçlarına inci taneleri yerleştirmişti. "Sen nasıl bir sürtüksün?"

"Bunu diyeceğimi hiç düşünmezdim ama Cenk haklı, sadece konuşuyorduk. Abartma Aliye."

"Abartma mı? Bugün bizim düğün günümüz! Sen de kocamla kırıştırıyorsun! Doyumsuz sürtüğün tekisin sen!" Bağırarak üstüme doğru yürüyordu.

"Saçma sapan konuşma," dedim son sabrımla.

"Neden bu kadar doyumsuz bir orospusun? Kıskançlıktan kuduruyorsun! Düğünümde bile kendini öne atmaya çalışıyorsun, benden çok konuşulmaya çalışıyorsun. Nikâhımdan saatler önce de kocamı ayartmaya çalışıyorsun!"

Sakin kalmak için derin bir nefes aldım. "Kocan umurumda değil ama ona iki cilve yapsam beni senin yatağına bile atardı." Öfkeyle yüzüme bir tokat attı.

Başım sağa doğru düşerken saçlarım yüzüme doğru savruldu. Güldüm, başımı ağırca kaldırırken gülmeye devam ettim. "O kadar âcizsin ki sana acıyorum ama daha çok şaşırıyorum. Bir tokatla canımı mı yakacağını sanıyorsun? Öfkeni mi atacağını sanıyorsun? Aliye senin öfken hayata, senin öfken karaktersiz kendine. Sana acıyorum, böyle bir insan olduğun için sana sadece acıyorum. Sevmediğin bir adamla sırf imajın için evleniyorsun, imajın için yapamayacağın bir halt yok. Tutsaksın sen. Bu şatafatlı hayata, seni asla umursamayan ama yüzüne gülümsemek zorunda olan o cemiyetteki insanlara tutsaksın. Paraya tutsaksın, acıyorum sana Aliye. Sana karşılık bile vermeyeceğim çünkü sen yeterince sefil bir hayat yaşıyorsun. Mutluluk nedir onu bile bilmiyorsun, kendi kendinin tutsağısın ve maalesef asla bundan kurtulamayacaksın."

Odadan öfkeyle çıktım. Odama geçip sakinleşmeye çalıştım. Yeni öğrendiklerimi aklımdaki bilgilerle birleştirmeye çalışıyordum ama hâlâ çok boşluk vardı. Çıldırmama çok az kalmıştı!

Telefonum çalmaya başladı, sonunda Kılıç arıyordu. Aramasını hızla yanıtladım. "Nikâha saatler var, o sıkıcı ortama şimdiden girmek zorunda mıyız?" Onun sesini duymam bile beni gevşetti.

"Hayır, değiliz."

"Altınsoy malikânesinin önündeyim. Gel seni kaçırayım o zaman." Bu adam beni her sözüyle bu kadar heyecanlandırmamalıydı.

"Geliyorum."

Yanıma sadece küçük çantamı aldım. Çıkmadan önce Angel'a döndüm. "Babayla küçük bir kaçamak yapacağız, sen de uslu uslu otur, tamam mı?" Miyavladı.

Odadan çıkıp hızlı adımlarla aşağı inerken neden bu kadar heyecanlı olduğumu bilmiyordum, daha dün akşam yanımdaydı. Sadece akşamdan beri onu özlemiş miydim? Hayır, bu saçmalıktı.

Ayağımdaki yüksek topuklulara rağmen hızlı adımlarla ön bahçeden çıkıp demir kapıya ulaştım. Kılıç arabadan inmiş, elleri ceplerinde beni bekliyordu. Beni gördüğünde ellerini ceplerinden çıkardı.

Ona ulaştığımda kollarımı boynuna doladım ve sıkıca sarıldım. Bu sarılışıma şaşırmış olacak ki gülerek beni sıkıca sarmaladı. "Bu ne güzel bir karşılama böyle, bir günde hasretimden hasta mı oldun?" dedi ama o beni daha sıkı sardı.

Başımı hafifçe sallayarak mırıltıyla onayladım. Ondan uzaklaştığımda kara gözleri yüzümde gezindi ancak aynı anda kaşları çatıldı. "Yanağında kızarıklık var, yanağına kim vurdu? Aral değil mi? O piçin bu sefer elini kesip götüne sokacağım." Öfkeyle benden uzaklaşıp eve doğru yürümeye başlamıştı ki hemen elini tutarak onu durdurdum.

"Hayır hayır, o değil. Aliye."

Duraksadı. "Aliye senden daha güçlü olamaz! Neden sana tokat atmasına izin veriyorsun?" Öfkeyle yüzüme bakarken eli çeneme gitti. Yüzümü biraz daha havaya kaldırdı ve yanağıma daha dikkatli baktı.

"Canımı yakmadı, ayrıca bana tokat atması onun gücünü göstermiyor ki âcizliğini gösteriyor."

"Benimkini yaktı ama... Seni böyle görmekten nefret ediyorum!" Öfkeyle Altınsoy malikânesine baktı. Bir elimi sakinleştirmek için göğsüne koydum.

"Sorun yok, her şey kontrolüm altında. Sadece birkaç saat beni bu cehennemden uzaklaştır."

"Yanağına krem falan sürelim, olmaz böyle," dedi içine dert olmuş gibi sıkıntıyla.

"Birazdan geçer, abartma."

"Sen dur, ben Irmak'a onu dövdürteceğim," dedi büyük bir kinle.

"Kılıç!" Gülüşümü bastırmaya çalıştım.

"Ne? Şu yanağına bak ya, la havle!" Sinirle beni arabaya çekiştirirken bile canımı yakmamak için oldukça kibardı. Sürücü koltuğuna geçtiğinde öfkesi devam ediyordu.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Keşke dünyanın öbür ucuna diyebilsem," dedi tersçe.

Yarım saat süren yolculuğumuzun ardından şehrin içinden biraz uzak, villa tarzı bir evin bahçesine girdik. "Kılıç, burası neresi?" dedim merakla.

"Evden kovuldum," dedi oldukça ciddi şekilde.

Yüzüne bakakaldım. "Sen kiracı mıydın?"

"Evet, kendime ev almak zorunda kaldım." Almak zorunda kaldığı eve baktım. Çok gösterişli değil, aksine sade ve oldukça sevimli bir evdi. Arabadan indiğinde ben de kapımı açmak için uzandım ama o daha ben açamadan yetişip kapımı tamamen açtı.

Beyaz gömleği ve siyah kumaş pantolonuyla her seferinde nasıl bu kadar iyi göründüğüne şaşırıyordum. Mantıken her gün aynı tarz giyinirken nasıl bu kadar farklı ve iyi göründüğünün bir açıklamasını bulamıyordum.

Elimi tuttu ve eve doğru yürüttü. "Çok büyük bir ev ama biz yalnız kalmayız zaten," dedi söylenerek. *Biz.*

Cebinden evin anahtarını çıkarıp açtı. Evin içini gezdirdi, tek tek tüm odaları göstererek planlarını anlattı. Tüm planlarında ben vardım. Geleceğinde ben vardım.

"Evin içini beğendin mi? Gerçi sen malikânelere alışkınsın ama benim için epey değişik olacak." Hevesle etrafı inceliyordu benimle birlikte.

"Çok beğendim."

"Gel, bahçeyi gezelim." Evden çıkıp arka bahçeye ulaştık. Bahçe aşırı büyüktü. "Evin çevresi çitle çevrili, açık havuz için ayrı bir bölme var. Zaten bana kalırsa evin en güzel kısmı bahçesinin genişliği. Bak şuraya bir çardak kurarız, biraz güneş alır gerçi burası ya da şuraya koyarız." O büyük bir ilgiyle planlama yaparken ben sadece onu izlemenin keyfini çıkarıyordum. "Şimdi bahçe çok büyük, hepsini gezemeyiz ama sana şurayı göstermem gerek." Ayaklarıma baktı. "Topuklu yorar mı? Dur seni kucağıma alayım."

Ben yürürüm dememe kalmadan beni kucağına aldı. Ben de itiraz etmeden kollarımı boynuna doladım. Bana ev için planlarını anlatmaya devam etti. "Sen sevmedin mi? Çok sessizsin. Beğenmezsen başka bir yer bakarız ya da istediğin değişikliği yaparız," dedi kucağında benimle hiç yorulmadan yürürken.

"Yok yok, çok sevdim. Fazla sevdim."

Durduğunda bir seradaydık. Cam seranın içinde bitkiler ve çiçekler vardı ama çok bakımlı değillerdi. Seranın kapısını açtı ve beni kucağından indirdi. Seranın köşesinde kahverengi deri bir koltuk vardı sadece. "Çiçek seviyor musun pek emin değilim, bana kalırsa sana anneni anımsattığı için seviyorsun. Burada istersen çiçek yetiştirirsin, yazın da kışın da zarar görmezler."

Seranın ortasına doğru yürürken sessizdim. "Bu sefer çiçeklerin hiç solmayacak İnci tanem," dedi arkamdan yaklaşarak.

"Kılıç..."

"Efendim?" dedi bir eli belime giderken.

"Evden çıkarken aklımı dağıtacağına ve keyfimi yerine getireceğine emindim ama sen bundan bile daha fazlasını yapıyorsun." Hayretler içinde ona döndüm.

Tepkim onu şaşırtmıştı. "Yanlış bir şey mi yaptım?" Gülmemek için yanağımın içini ısırdım.

"Sen bize bir gelecek planlamışsın. Hem de bana sormadan."

Daha da şaşırdı. "Biz sevgiliyiz sonuçta, evleniriz de. Birlikte yaşamamızdan doğal ne var? Hâlâ şüphelerin varsa anlarım."

Gömleğinin yakasından tutup onu kendime çektim ve dudaklarını tutkuyla öpmeye başladım. Az önce ona kızdığımı sandığı için ilk önce afalladı ama tabii bu afallaması çok kısa sürdü. Belimdeki eli sıklaştı, bir eli yüzüme çıkarken tatlı dudakları dudaklarımı talan ediyordu.

Ondan aniden uzaklaştığımda kısık gözleriyle nefes nefese bana baktı. Ondan tamamen uzaklaştım, arkamı döndüm ve seranın en ucuna yürüdüm. Camdan dışarıdaki ormanı seyrederken ben de onun kadar nefes nefeseydim.

Kendini tutmaya devam edecek miydi, merak ediyordum çünkü onun tutkusu karşısında benim daha fazla takatim kalmamıştı.

Sadece saniyeler sonra sert bedenini sırtımda hissettim. Dudaklarını boynuma yasladı, bir eli yırtmacımdan çıkan bacağımı okşarken diğer eli de belimi okşuyordu.

"Kılıç," dedim adını inleyerek.

"İnci'm," dedi boğuk sesiyle.

"Önce ruhum falandı hani," dediğimde durakladı. Başımı ona doğru çevirip tutkuyla kavrulan gözlerine baktım.

"Ruhun ruhumda, sırada..." Eli bacağımdan yavaşça yukarı doğru çıktı. "Bu güzel bedenin var," dediğinde artık ayakta durmakta zorluk çekerek elimi karşımdaki cam duvara yasladım. Sertliğini kalçamda hissederken içimdeki arzu beni canlı canlı tüketiyordu.

Eli iç çamaşırıma ulaştı, içeri doğru sızarken dudaklarımdan bir inleme daha çıktı. Başım öne doğru düştü. "Islaklığınla aklımı mı alacaksın?" dedi elini biraz daha o ıslaklığa sokarak. İnlemem arttı.

Eli boğazımı sardı, kafamı kendisine yaklaştırdı. Dudaklarımı şehvetle öptüğünde parmakları da beni çıldırtmak ister gibi yavaş

yavaş hareket ediyordu. Boynumu bıraktığında yine başım öne doğru düştü. Bu sefer eli cama yaslı elimin üstüne gitti ve sıkıca sardı. Sertliğini kalçama biraz daha yasladı.

"Beni hemen sertçe becermezsen artık sevgilim olmazsın," dedim nefes nefese. Boynumda gezinen dudaklarının kıvrıldığını hissettim, ardından gülüşü bir buse gibi tenime kondu.

"Keşke başka bir şey dileseydin çünkü tam olarak bunu yapacağım," dedi kulağıma doğru. Elini iç çamaşırımdan çıkardığında ona döndüm. Elim gömleğine gitti, dudaklarını iştahla öperken bir yandan da hızla gömleğinin düğmelerini açıyordum.

Dayanamıyordum, fazladan bir saniye bile dayanamıyordum. Gömleğinin tüm düğmelerini açtığımda hızla elimi yakasına attım ve üstünden çıkardım. Onun da eli elbisemin askılarına gitti ve yavaşça indirdi. İçime sutyen giymemiştim. Göğüslerime bakıp derin bir iç çekti ve hemen ardından başını göğüslerimin arasına gömdü.

Elim çıplak, kaslı, pürüzsüz teninde gezinirken yavaşça aşağı doğru iniyordum. Islak ve sıcak dudaklarını bedenimde hissetmek başımı döndürürken elim daha da aşağı indi. Kumaş pantolonun üstünden taş gibi olmuş sertliğini avucumla okşadığımda gırtlağından bir inleme çıktı.

"Erkeklerin inlemesi çok seksi bir olay," dedim ve onu biraz daha okşadım.

Bu sırada göğsümü ağzına aldığında ben de inledim. "Dünyadaki en seksi şey senin inlemen," dedi kafasını göğüslerim arasından kaldırırken. Tenimden o kadar koparmıyordu ki bunu yaparken bile çenesi göğsüme yaslıydı.

Elim kumaş pantolonun düğmesine gitti. Düğmeyi indirip pantolonunu aşağı doğru çekiştirdiğimde doğruldu, eli çeneme çıktı. Kara gözleriyle tutkuyla gözlerime baktı. Dudaklarımı iştahla öperken sırtım tamamen cama yaslanmıştı. *Boxer*'ını aşağı doğru çekiştirdim. Ortaya çıkan çıplaklığına gitti elim.

Eli iç çamaşırıma gitti, tek eliyle hızla ve sertçe aşağı doğru çekince iç çamaşırı dizlerime kadar inmişti. Beni tek bir hareketiyle havaya kaldırdı. Çamaşırın kalanını çıkardı ama saten elbisem işlevini kaybetmiş şekilde üstüme durmaya devam ediyordu. Hemen ardında bacaklarımı iki eliyle tutarak beline sardı. Sertliğini kadınlığıma sürttüğünde inleyerek başımı cama yasladım.

Dudaklarımı tekrar tutkuyla öptü, bir eli kalçama gitti ve kalçamı kendisine yaklaştırdı. Bu sertliğinin kadınlığımın aşağısına biraz daha sürtünmesini sağladı. Tabii bu sefer daha sert yaptığı için neredeyse içime girecekti ama öncesinde bana eziyet etmeye yeminli gibiydi.

"Kılıç." Dilim damağım kurumuştu.

"Uzun zamandır bu anı bekliyorum, tadını çıkarmayacağım bir saniye bile yok." Sertliğini yavaşça içime itmeye başladığında dudaklarımdan yüksek sesli bir inleme çıktı.

İçime yavaş yavaş yerleşiyordu, benim hissettiğim zorlanma hissini o da hissediyor olacak ki oldukça tadına vararak giriş yapıyordu. Devam etti, her saniye beni biraz daha tüketti.

"Dayanamıyorum." Bir elim kalçasına gitti ve onu sertçe kendime tamamen bastırdım. Hızlı dolduruşuyla ikimizin de inlemeleri serayı kapladı.

Hissettiğim tutkuyla bir çığlık çıktı dudaklarımdan. Hareketleri gittikçe hızlanırken başımı arkaya yasladım. O içimde hareket ederken o güzel yüzünü izlemek istiyordum.

Gözleri gözlerimdeydi ve bedeni tamamen bana aitti. Her seferinde daha da hızlanıp sertleşiyor, her inlememde bunun ne kadar hoşuma gittiğini görüyordu.

O kadar terlemiştim ki saçlarım enseme yapışmıştı. O da tutkudan terlemişti, dudağını ıslattı, kısık kara gözleriyle gözlerimi izlerken daha sert girdi içime. Tutkuyla aralanan dudakları, hızla inip kalkan kaslı göğsü ve belirginleşmiş kaslarıyla onu izlemek bile beni mahvediyordu. Ben onu nasıl izliyorsam o da beni izliyordu.

"Rüyalarımdakinden bile güzel," dediğimde güldü. Altdudağını ıslattı. "Hatta seni hayal ederek kendimi tatmin ettiğim o gecelerden de..."

"İnci..." İsmimi neredeyse bağırarak söyleyip yine dudaklarımı tutkuyla öptü.

İçimden çıktı, bacaklarımı yere bıraktı. Hemen ardından diz çöktü, elbisenin eteğini bir eliyle tutarak önüne düşmesini engelledi. Dudaklarını ıslaklığıma yasladı, dili boylu boyunca gezerken inlemelerim arttı. Bir süre dudağı gezindi, ardından bana bakıp sırıttı, beni tutkuyla boğmak ona zevk veriyordu.

Beni tek bir hareketiyle ters çevirdi. Göğsüm seranın camına yaslanırken eli kalçama gitti. Artık elbisem tamamen belimde toplanmıştı. Kalçamın üstüne bir öpücük bıraktı, ardından da omzuma. Bir eli boynuma gitti ve kalçama yaslı sertliğini kadınlığıma doğru yaklaştırdı. Eli boynumu biraz daha sıktı, kendi omzuna yasladı ve kadınlığıma sertçe girdi. İnleyerek başımı onun omzuna yasladım.

O kadar hızlı ve sertti ki zevkten başım dönüyordu. Kolunu belime, elini de boynuma sarmıştı; hızla içimde gidip gelirken bana hareket edecek hiçbir alan kalmamıştı. Zaten onun içimdeki hareketinden daha fazla istediğim hiçbir hareket yoktu şu saniye.

Göğsü sırtımdan uzaklaştı, kalçama bir şaplak attığında gülerek ona baktım. Dişlerimi dilimle kapatarak benden hafifçe uzaklaşmasını izledim. Ellerimi cama yasladım, belime kavis vererek kendimi ona biraz daha sundum. Kalçama bir şaplak daha atarken nefes nefese iç çekti. İçimi daha hızlı ve sert doldurmaya devam etti.

Elleri belimdeydi, belimi çapraz şekilde tutuyordu. Biraz daha hızlandığında hissettiğim zevkle yine çığlık attım, bu onu daha da hızlandırdı. Seradaki tek ses tenlerimiz arasından çıkan sesler ve bizim inlemelerimizdi.

İkimiz de uçlara gelene kadar devam etti ama yine benden ayrıldı. Dizlerinin altına düşen pantolonunu ve *boxer*'ını çıkarıp fırlattı.

Belimde toplanan elbiseyi tamamen üstümden çıkarıp kendi kıyafetlerinin yanına attı.

Onu göğsünden ittirdim. Seradaki deri koltuğa kadar ittirdim ve en sonunda tek bir hareketimle koltuğa düşercesine oturmasını sağladım. Kucağına otururak onu tamamen içime aldım. Önce bir süre kucağında hareketsiz kalarak verdiği doygunluk hissinin tadını çıkardım.

Tutkudan şakaklarımın iki yanına da ağrı girmişti.

Sırtıma kavis vererek göğüslerimi ona doğru biraz daha sundum. Terden enseme yapışan saçlarımı geriye doğru ittim. Bir elimi göğsüne yasladım ve yavaş yavaş dans ediyormuşçasına hareket etmeye başladım.

Arkasına yaslanmış, tutkuyla beni izlerken tırnaklarımı göğsüne geçirdim. Ona şehvetle gülümsedim, bir elim çenesine gitti. Kucağında hareket ederken kalçamı da hafif hafif kıvırtıyordum. İnleyerek başı arkaya düştü, kısık gözleriyle beni izledi. Sık sık birbirimizin isimlerini inliyorduk.

Kucağında hızlandım, hızla zıplarken nefes nefeseydim. Saçlarım önüme düştüğünde tek eliyle saçlarımı geriye itti. Bir eli belimde beni izlerken hareketlerimin hızlanmasıyla ara ara inliyordu.

Hissettiğim zevkle her saniye daha da hızlanırken o da daha fazla dayanamamış olacak ki iki elini belime sardı, yaslandığı yerde doğruldu. Dudaklarını dudaklarıma yasladı ve sanki benim hızıma hız katacakmış gibi belimi yukarı aşağı hareket ettirdi.

Altdudağını ısırarak kendime çektim. Biraz daha hızlandım, aldığım haz her saniye katlanarak artıyordu ve aklımı kaçıracağım kadar iyi bir noktaydı bu. "Çok iyi, mükemmel..." Ara ara inlemelerim arasında mırıldanıyordum.

"Mükemmel mi? Sikeyim, dünyanın en güzel yerindeyim," dedi ellerini kalçama götürüp beni biraz daha hızlandırırken. Hazdan gözlerim kararırken tüm bedenimde havai fişekler patlıyor gibiydi. Hazzın doruklarına ulaşırken genzimden yüksek bir çığlık

koptu. Tüm bedenim titrerken o da boğuk inlemeleriyle bana eşlik etti.

Tutkuyla tükendiğimizde zevkin doruğunu yaşamama rağmen onun içimde olması hâlâ inanılmaz büyük bir haz veriyordu. İkimiz de nefes nefese durulduk. Benim başım geriye, onun da başı göğüslerime düşmüştü.

Beni belimden tutarak doğrulttu. Dudaklarıma tutkulu bir öpücük bıraktı.

"Sikeyim... Sikeyim çok iyiydi," dedim kendimden geçmiş şekilde.

Gözlerini kapatmıştı, yanakları al al olmuştu ve daha da seksi gözüküyordu. "Aklımı kaçırmama çok az kalmıştı." Nefes nefeseydi. "İnci, beni mahvettin, bebeğim sen mükemmelsin." Gözlerini açtı.

Kafamı kaldırdığımda havanın karardığını fark ettim. "Sikeyim Kılıç, düğünü kaçıracağız."

"Ben buna sabaha kadar devam etmek istiyorum, içinden çıkmak istemiyorum, seni her pozisyona sokup tüketmek istiyorum. Sana doyamıyorum ve bu saatten sonra doyabileceğimi de hiç sanmıyorum."

"Gece... Gece devam ederiz."

"Gecenin amına koyayım, buna her dakika devam ederim ben." Dudaklarımı tutkuyla öptü. Ona doyamamam saçmalıktı, henüz içimden bile çıkmadan onu tekrar istemem saçmalıktı. Ama asıl saçmalık onun bu kadar mükemmel olmasıydı.

"İşlerim var, yetişmem gerek." Öpüşü arasından nefes nefese konuşmaya çalışıyordum.

"Düğün tamamen başlamadan seni oraya yetiştireceğim, şimdi kendini bana bırak." Dudaklarımı öpmeyi bırakıp boynuma doğru ilerledi. İçimde tekrar sertleştiğini hissettiğimde inleyerek başımı geriye attım.

"Seni ne kadar istediğimi görüyor musun? Bana neler yaptığını görüyor musun?" Çenemi tutarak kendisine çevirdi, dudaklarıma

bir öpücük bıraktı. "Sonsuza kadar içinde kalmak istiyorum." Ben kucağındayken oturduğu koltuktan hiç zorlanmadan kalktı.

Beni koltuğa bıraktı, sırtım eski koltuğun derisine yaslanırken saçlarım önüme dökülmüş ve göğüslerimin bir kısmını kapatmıştı. Ellerini üst bacaklarıma sardı, koltukta kalçamı kaydırarak kendisine doğru yaklaştırdı. İçimi tekrar sertçe doldurduğunda başımı zevkle koltuğa gömdüm. Onu izledim, içimde gidip gelirken kaslarının nasıl gerildiğini, arzuyla nasıl kafayı yediğini, beni ne kadar istediğini... Bunu izlemek içimde olmasından bile daha çok zevk veriyordu. Bacağımdaki ellerinden birini çekti ve kadınlığıma götürdü. İçimde sertçe hareket ederken beni biraz daha mahvetmek isteyerek hızla okşamaya başladı.

"Kılıç!" Yüksek sesle adını inlediğimde sırıttı.

Hissettiğim zevkle başım dönerken ellerimi koltuğun kenarlarına geçirdim, tırnaklarımla deriyi sıktım. Eski bir koltuk olduğu için onun her sert hareketinde biraz daha gıcırdıyordu. Üstüme eğildi; ağzını ağzıma, göğsünü göğsüme yasladı. Kollarımı kaslı sırtına sardım, onu kendime daha çok bastırdım. Dudaklarımdan ayrılarak başını boynuma gömdü, hareketleri daha da hızlandı.

O da bir elini koltuğun baş kısmına yaslamış, destek alıyordu. Diğer eli de belimdeydi. Daha da hızlanırken koltuğun üst kısmını o kadar çok sıkmıştı ki eski koltuğun üst kısmı arkaya doğru düştü. Ben düşmeyeyim diye eli hemen sırtıma gitti, koltuğun arkasını tamamen geriye doğru yaslarken omzumun üstünden koltuğa baktım. "Sikeyim Kılıç, beni de böyle parçala," dememle beni göğsümden ittirdi ve kırılan koltuğa tamamen yaslanmamı sağladı. Ardından üstüme eğildi ve daha da hızlanarak devam etti.

Bir elim kısacık olan saçlarına gitti, her saniye nasıl aynı zevki verdiğini bilmiyordum ama buna bayılmıştım. Seranın camından yukarı bakarken gözüm gökyüzündeydi, hava kararmıştı. Sanki dünya dışı bir yerdeydik ve sadece ikimiz vardık. Elleri, sıcaklığı, öpüşleri, nefesi her yerimdeydi.

Kırık İnci - 2

İnci tanesini bu sefer parçalayan tek şey Kılıç'ın verdiği sonsuz mutluluktu.

Kılıç sözünü tutarken epey zorlansa da düğün tam olarak başlamadan bizi Altınsoy malikânesine getirmeyi başarabilmişti. Sevişirken fazlasıyla dağıldığımız için toparlanmamız da zor olmuştu. Elbisemin ütüsü bozulsa da desenleri olduğu için çok göze çarpmıyordu. Makyajım tamamen dağılmıştı ve dönüşte arabada yapmak zorunda kalmıştım. Kılıç'ın gömleği de o kadar kırışmıştı ki arabadaki yedek gömleğini giyinmek zorunda kalmıştı.

Tek sorunumuz birbirimize doyamamak olmuştu. Eğer buraya yetişmek zorunda olmasaydık ikimizin de durabileceğini hiç sanmıyordum. İnanılmaz şekilde tatmin olduğum halde nasıl yine onu aynı iştahla arzuladığımı anlayamıyordum. Kolunu belime sarmış, sırtımı göğsüne yaslamıştı.

Çıplak omzuma bir öpücük bıraktı ve saçlarımı hafif hafif okşadı. Bu hareketi beni gülümsetti. Ona bakıp gülümsediğimde o gülüşünü bastıramadı. "Bu düğün hemen bitebilir mi?" dedi fısıldayarak.

"Bana doyamadın mı?" dedim cilveyle.

Cıkladı. "Sana doyulur mu?"

"Abi siz neden geç kaldınız ben anlamadım," dedi Asaf aramızdaki romantik cilveleşmeyi bölerek. Kılıç sabırla derin bir nefes aldı. Hepsi bizden önce gelmişti. Papatya sessizdi, Mesih onun karşısında oturuyordu ve o da sessizdi, dün gece ne olduğunu epey merak ediyordum. Kara Kedi ara ara etrafına bakınıyor, ara ara da Asaf'a kötü bakışlar atıyordu. Bir yandan da Çakı'yı tutmaya çalışıyordu. Çakı'nın bu davetlerde sakladığı bir şeyler vardı, sanki bir şeylerden kaçmaya çalışır gibiydi. Dünya ve Irmak sessizdi.

Bugün dünden bile daha kalabalıktı düğün. Tabii tek eksik Altınsoy ailesinin büyükleriydi. Hiçbirinin düğünde olmaması elbette dikkat çekmişti.

"İnci." Duyduğum tanıdık sesle kafamı kaldırdım. Sıla'nın abisi Arda elini omzuma koyarak gülümsedi.

"Selam," dedim ve oturduğum yerden kalktım. Selamlaşırken elini koluma koydu ve yanaklarımdan öptüğünde ben de ona karşılık verdim.

"Hiç gelmiyorsun yanımıza, ben bu sıkıcı düğünlere seninle dedikodu yaparız diye geliyorum halbuki," dedi hep olduğu gibi sempatik şekilde. "Bize de hiç gelmiyorsun, geçen gelip ateş aldın gittin." Kılıç'a sırtım dönüktü ama keskin bakışlarını sırtımda bile hissedebiliyordum.

"Biraz yoğunum."

"Anladım, iş kadınısın sonuçta." Bakışları masaya kaydı ve herkese kafasını eğerek selam verdi. Bakışları Kara Kedi'nin üstünde biraz fazla oyalandı. Büyük ihtimalle beğendiği için bakmıştı ama Kara Kedi flörtten anlamadığı için çocuğu dövecekmiş gibi yüzüne kilitlendi. Arda tırsmış olacak ki beğenisini içine gömerek Kılıç'a baktı.

"Pek tanışamadık, İnci yakın arkadaşımdır. Tebrik ederim ilişkinizi, sizi son gördüğümde koruma olduğunuz için biraz şaşırdım açıkçası. Umarım İnci'yi üzmezsin."

Kılıç başını ağır ağır salladı. "Eyvallah, merak etme sen." Arda büyük ihtimalle çevremdeki insanların hepsinin kaçık olduğunu düşünüyordu.

"Ben bizim masadayım, müsait olursan gel," dedi Arda kolumu okşayıp yanımızdan ayrılırken.

"Daha odun olun tamam mı? Çok samimisiniz, ya bu kadar insancıl olmanız hoş değil!" Abartı şekilde konuşarak tekrar Kılıç'ın yanına oturdum.

"Arkadaşsa arkadaşlığını bilsin, kolunu okşayıp durdu," dedi Kılıç ayar olmuş şekilde. "Bu piçi ilk gördüğümde de sevmemiştim zaten."

"Yani bakışı bakış değildi harbiden ama İnci'den çok Kara Kedi'ye baktı. Kara Kedi..." Çakı hızlı hızlı konuşarak Kara Kedi'ye

döndü. "Süt gibi çocuk, mavi gözlü, zengin... Çocuk belli ki beğendi seni ama sen adama öldürecekmiş gibi baktın. Sen bu gidişle evde kalırsın, benden söylemesi."

"Sütse kaynasın amına koyayım, bana ne? Sen al," dedi Kara Kedi tersçe. Asaf çatık kaşlarıyla onu izlerken bu lafıyla sırıtmıştı. "Sen ne gülüyorsun lan? Sen güleceksen konuşmayacağım." Kara Kedi onu da tersledi ama işin tuhaf tarafı yüzünün Asaf'a dönük olmamasıydı.

"Bu kızın ensesinde gözü var," dedi Dünya şaşkınca.

"Bizim gönül gözümüz açık çok şükür." Kara Kedi saçını savurdu. Gotik görüntüsünün yanında sözleri o kadar arabesk kalıyordu ki gülmemek elde değildi.

Sonunda Aliye ve Cenk kol kola bahçeye giriş yaptılar. Cenk'in kolunda yürürken ikisi de çok mutlu gözüküyordu. Özellikle kameralara poz vermeden ilerlemiyorlardı. Gözümü alan flaşlardan kafamı çevirip önüme döndüm.

Aral yanında bir adamla yanımıza doğru yürüyordu. Çakı adamı gördüğünde oturduğu yerden hızla kalktı. "Nereye?" dedi Kara Kedi onu gömleğinin kolundan tutarak.

"Ben bi kayınbabama yemek götürüp geliyorum," dedi kaçmaya çalışarak ama Kara Kedi onu sertçe sandalyeye geri oturttu.

Aral bu sırada yanımıza ulaşmıştı, eliyle bizi işaret etti. "Selamlar, İzzet Bey bakın değerli kardeşim ve arkadaşları." Aral konuşuyordu ama adam Çakı'yı gördüğü an sadece ona bakakalmıştı. Ellilerinin sonunda, daha önce hiç görmediğim bir adamdı.

İzzet. Kimdi ki bu?

Çakı'nın şirkette söylediği yalanı hatırladım. Babası İzzet Cont. Oyuncak fabrikası olan. Çakı yalan söylemiyordu. Çakı gerçekten zengin bir ailenin çocuğuydu!

"İnci bak İzzet Cont, arkadaşının da babası oluyor sanırım," dedi Aral bizi tanıştırmak isteyerek. Sadece mükemmel bir abi gibi görünmeye çalışıyordu.

"Çakır? Sen burada ne yapıyorsun?" dedi İzzet, Çakı'ya çatık kaşlarıyla bakarak. Masadaki herkes şaşkınca bir Çakı'ya bir de İzzet'e bakıyordu.

"Arkadaşlarımla oturuyorum baba." Sanki akıl hastanesinden değil de sabah evden çıkmış gibi rahattı.

"Benimle gelir misin? Konuşacaklarımız var," dediğinde Çakı bana baktı, gitmek istemiyor gibiydi.

"Aslında Çakı'yla şimdi küçük bir işimiz var, ilerleyen saatlerde gelse olur mu?" dediğimde İzzet bir oğluna bir bana baktı.

"Tamam," dedi isteksiz şekilde. Adam Aral'la birlikte uzaklaşırken Çakı sorulardan kaçmak istercesine kafasını eğmişti. Demek o yüzden günlerdir saklanıyordu, babasıyla denkleşmemek için.

"Lan o zaman, bu herif doğru mu söylüyordu?" dedi Kara Kedi dehşet içinde.

"Size yalılarda büyüdüğümü söylemiştim, hiçbiriniz inanmadınız bana." Çakı omuz silkti.

"Sen madem zengindin, ne diye köpek kulübesinde kalıyordun?" dedi Mesih de.

"Köpek kulübesine niye bu kadar içerlendin anlamıyorum, ben senin kadar takmadım bu duruma," dedi Çakı bunalmış şekilde.

"Bir dakika, o zaman Ralph Lauren ve Gucci Kids olayı da mı gerçek?" dedi Asaf dehşet içinde.

"Evet, köküne kadar. Kıskanma," dedi Çakı saçlarını havalı şekilde savurarak.

"Yuh lan, Çakı da zenginmiş, gerçek adı da Çakır." Kara Kedi kendi kendine konuşuyordu.

Bu sırada Aliye ve Cenk'in klasik *hoş geldiniz* konuşmalarının ardından, dans müziği çalmaya başlamıştı. "Dans edelim mi?" diye sordu Kılıç kulağıma doğru.

"İsterdim ama birileri beni bugün çok yordu, hiç ayakta durasım yok."

Mesih oturduğu yerden kalktı, Papatya'nın başında dikildi ve elini ona doğru uzattı. Papatya iki gün önce onu reddetmişti, dün de bir adam ona dokundu diye kriz geçirmişti. Ama Mesih yine onu dansa kaldırmak mı istiyordu?

Papatya elini kaldırdığında hepimiz şaşkınca onu izliyorduk. Elini kaldırdı ama Mesih'in elini tutmadı. Birbirlerinin elini tutuyor gibi davranıyor ama birbirlerine dokunmuyorlardı. Papatya ayağa kalktı, birlikte dans eden insanların yanına ulaştılar.

Papatya her tarafını kapatan kahverengi elbisesine rağmen güzel yüzü ve parlak yeşil gözleriyle parıldıyordu. Mesih iki elini havaya kaldırdığında Papatya da onu taklit etti. Elleri birbirlerine değmeden dans etmeye başladılar. Onların bu dansı sadece bizim değil, etraftakilerin de ilgisini çekmişti. Birlikte güzel ve ilgi çekici gözüküyorlardı. Hareketleri şaşırtıcı derecede senkrondu.

"Vay be, çok şaşkınım şu an, şokum şaştı," dedi Kara Kedi irileştirdiği gözleriyle.

Bu sırada yanımıza yaklaşan kişiyi gördüğümde kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Daha önce Kara Kedi'nin çalıştığı restoranda onu aşağılayan Taner denen adamdı. Kara Kedi'nin yanında durdu. "Merhaba, ilk bakışta tanıyamadım ama üç gün üst üste görünce emin oldum. Kaba davranışım için üzgünüm, hatamı sonradan fark edebildim. Özrümü kabul eder misiniz?" Kara Kedi çatık kaşlarıyla onu izlerken Asaf boğazını temizleyerek oturduğu yerden doğruldu.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Asaf tekrar boğazını temizledi.

"Ne konu bakımından?" Kara Kedi alık alık adama bakıyordu.

"Kendimi size affettirmek istiyorum."

Asaf tekrar boğazını temizledi. Kara Kedi en son dayanamayarak ona döndü. "Lan git balgam at da rahatla."

"Boğazım şey oldu ya... Gıcıklandı, gıcık oldum bir an, çok gıcık," dedi Asaf önündeki kadehi içerek kendini susturarak.

Adam, Kara Kedi'nin başında dikilmeye devam ederken Aliye ve Cenk tekrar sahneye çıktı. Düğünün başından beri koca ekranda ikisinin romantik fotoğrafları ve videolarını dönüyordu. Nikâhın kıyılmasına sadece dakikalar kalmıştı, nikâh memuru masada yerini almıştı bile.

Aliye ve Cenk masaya oturdu. Nikâh memuru konuşmaya başladığında Aliye sanki çok heyecanlıymış gibi eli göğsünde bekliyordu. "Siz Aliye Altınsoy, Cenk Yurdakul'u eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet!" dedi coşkuyla. Büyük bir alkış koptu.

"Siz Cenk Yurdakul, Aliye Altınsoy'u eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Cenk tam dudaklarını aralamıştı ki arkalarındaki ekrandaki tatlı fotoğraflar kesildi. Loş bir görüntü ekrandaydı, bir kadının inlemesi vardı.

Herkes ekrana şok içinde bakarken Cenk önce onun ifşasını yayınladığını sanarak korkuyla kafasını kaldırdı ama gördüğü görüntü onun ifşasından bile daha ağırdı.

"Yapma bunu, bunu yapma bana Güven," diyordu Aliye görüntüde.

"Ne yapıyorum ki? Her şeyi sen yapıyorsun! Gel diyorsun geliyorum, git diyorsun gidiyorum. Gözünün önünden uzaklaşmamı istiyorsun, beni sürgün ettiriyorsun. Ben ne yapıyorum ki? Birkaç gün sonra düğünün var, yine benim aklımla oynuyorsun. Yapma Aliye, yapma."

Aliye'nin eli Güven'in yüzündeydi. Birbirlerine çok yakınlardı.

"Sen benim her zaman zaafım olacaksın," dedi Aliye ona aşkla.

Aliye ayağa fırladı. "Kapatın şunu! Hemen kapatın şunu!" diye bağırdı ama görüntü oynamaya devam etti.

"Zaafın ama sevgilin değil, kocan değil, değil mi Aliye? Soylu bir aileden gelmiyorum diye mi? Param yok diye mi? Çok çalışırım dedim, sana layık olmaya çalışırım dedim, her seferinde beni hor

gördün. Şimdi neden yine bana bunu yapıp kendini aklıma düşürüyorsun?" Aliye onun yüzünü sevgiyle okşadı.

Tüm davetliler film izler gibi ekrandaki sahneyi izliyordu. Güven de bahçedeydi, karanlıkta bir köşede durmuş, ifadesiz şekilde bana bakıyordu. Ondan istediğim şey bu kayıttı. "Ekranı kapatın!" Aliye çığlık atarcasına bağırırken onun dışında kimseden ses çıkmıyordu.

"Aliye, seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Seni başka bir adamla görmeye katlanamıyorum. Bırak hırsını, bırak arkandan ne derlerse desinler. Her şeyi bırak, benimle gel. Gidelim buralardan. Bu düğün hiç olmasın. İkimize de bu acıyı çektirme." Güven şimdi ekranı izlerken ifadesizdi ama o görüntüde tamamen gerçekti. Aliye'ye gerçekten onunla gitmek istediği için böyle bir teklif etmişti, oyun için değil.

Aliye ağlamaya başladı, Güven bir adım geriledi. Güven tam gideceği sırada Aliye onu kolundan tutup kendisine çekti ve tutkuyla öpmeye başladı. Görüntü de tam burada kesildi.

Güven görüntünün kesilmesiyle arkasını döndü ve bahçeden acelesiz adımlarla uzaklaştı. Koca bahçede çıt çıkmıyordu, herkes şok içindeydi.

Cenk nikâh masasından öfkeyle kalktı. Aliye'nin karşısında dikildi. Aral ve Atlas oturdukları yerden kalkıp Aliye'nin yanına ulaştılar. Can kardeşleri rezil olsa bile yanındalardı. "Bu ne? Bu ne Aliye?" Cenk öfkeyle Aliye'nin üstüne yürürken bağırdı.

"O ses tonuna dikkat et!" diye bağırdı Atlas.

"Sürtük kardeşin beni sizin güvenlik görevlinizle aldattı!" Cenk'in sözleriyle Atlas onun yüzüne sağlam bir yumruk attı. Onlar birbirine girerken bahçede kargaşa hâkimdi.

Masanın üstündeki kadehimden büyük bir yudum aldım.

"Vay anam babam, çok heyecanlı," dedi Kara Kedi inanılmaz bir ilgiyle sahneyi izlerken.

"İnanılır gibi değil." Asaf da onun gibi heyecanla izliyordu.

Magazinler, sosyete, *influencer*lar... Herkes bu sahneleri hemen haber yapmak için çekmeye çoktan başlamıştı. Kötü bir insan değildim ama merhametsiz insanlara iyi olmak kendine kötü olmak demekti. Onlara bana davrandıkları gibi, sevdiklerime davrandıkları gibi davranacaktım. Yani pek acımayacaktım.

"Artık gidelim mi?" Kılıç'ın sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Burası benim evim, tapusu bende. Onlar gidecekler bu gece." Omuz silktim. Hatta onlar düğündeyken tüm kıyafetlerini ve eşyalarını toplattırmıştım.

"İnci! İnci!" Sıla telaşla yanıma ulaştı. "Çocukları bıraktığımız bölümde Yiğit yok, on dakika önce gözden kaybolmuş, ben aldım sanmışlar." Sıla'nın sözleriyle telaşla oturduğum yerden kalktım.

Evin bahçesi mahşer meydanı gibiydi. Aliye beyaz gelinliğiyle o çok çekindiği ve mükemmel görünmek için kıçını yırttığı magazinin karşısında ağlıyordu. Yiğit ortada yoktu.

Tam dudaklarımı aralamıştım ki bahçede yüksek bir ses duyuldu. Bu tanıdık bir sesti, silah sesiydi. Tek bir sesle kalmadı, seri halinde sesler devam etti.

Birisi üstümüze ateş açmıştı, birisi değil birileri, bize deli gibi ateş ediyorlardı. Kılıç bedenini bedenime sararak bana siper oldu.

Bu bahçe silahları ilk defa görmemişti, ilkinde her şeyimi kaybetmiştim. İkincisinde de kaybetmeyecektim.

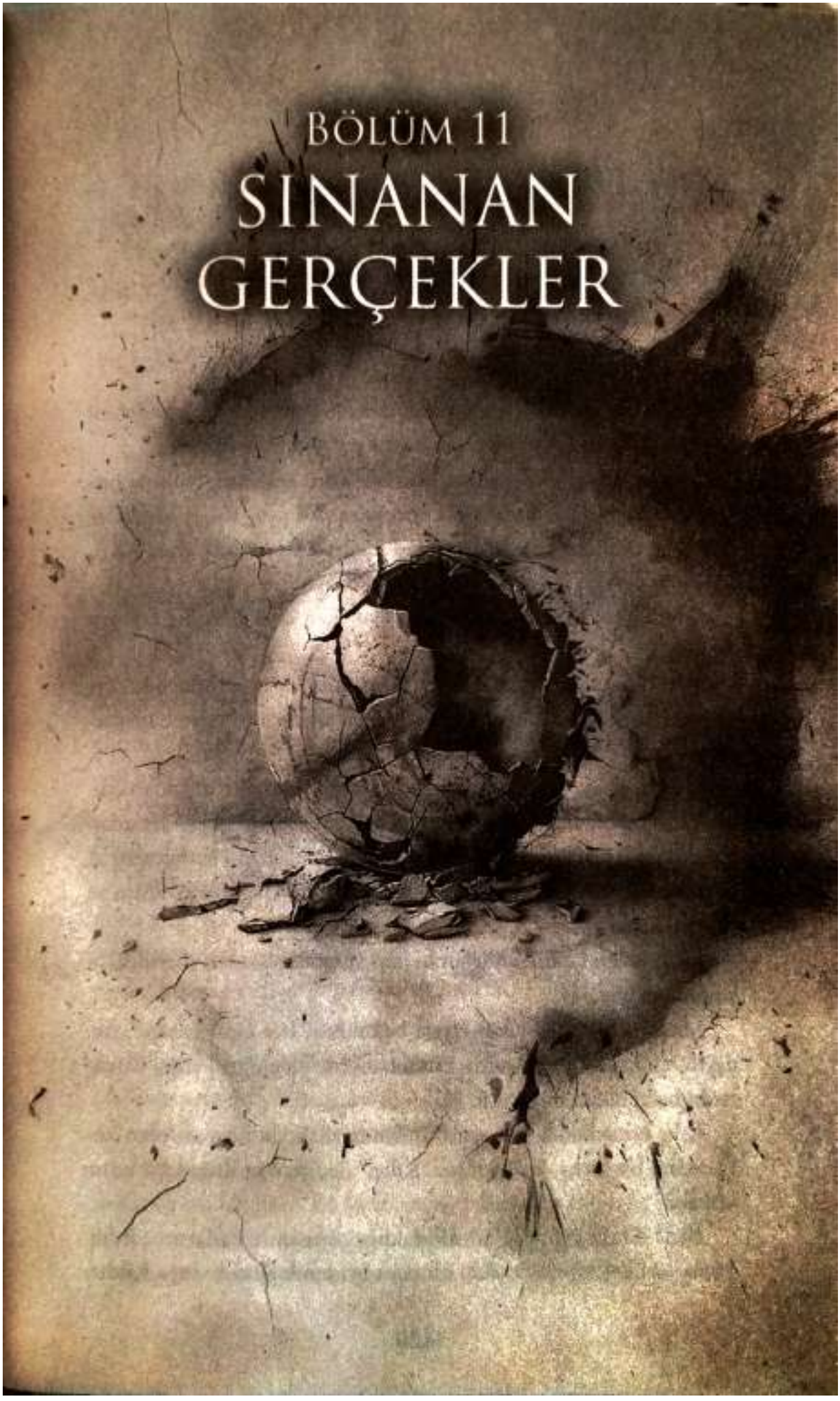
BÖLÜM 11
SINANAN
GERÇEKLER

SINANAN GERÇEKLER

Her tarafta silah sesi vardı ama Kılıç beni yere eğip bedenini üstüme siper ettiği için hiçbir şey göremiyordum.

Ne ara yanına silah almıştı, onu bile görmemiştim, halbuki buraya gelirken silahı olmadığına emindim. Dünya, Kılıç, Mesih ve Irmak etraftaki korumalardan çok daha fazla etkinlerdi. Kara Kedi, Irmak'ın oğlunu kucağına almış, onu koruyordu.

Gördüğüm son şey Sıla'yı korumak için onun önüne atlayan Aral'dı.

Asaf bize doğru eğildi. Hepimiz masanın alt tarafındaydık. "İyi misiniz hepiniz?" dedi nefes nefese. Silah sesleri azalmaya başlıyordu.

"İyiyiz, orada durum ne? Herkes iyi mi?" Masanın altından çıkmak için başımı kaldırmıştım ki ben daha ne olduğumu anlamadan Kılıç kafamı geri eğdi. Tam ona laf etmek için ağzımı açtığım an az önce durduğum yerin kurşun yağmuruna tutulduğunu gördüm ve çenemi kapattım.

Silah sesleri kesildiğinde ambulans ve polis sirenleri duyulmaya başlamıştı bile.

Masanın altından çıkıp etrafa bakındım, her taraf kanlar içindeydi. Çok fazla yaralı vardı, zaten bahçede kalanların çoğu yaralılardı, belki ölüler bile vardı.

Kılıç biraz ileride duruyordu, elinde silahıyla bize ait olan korumalara bir şeyler söylüyordu. "Kılıç," dedim ona doğru bir adım atarak.

Bana döndü, gömleğindeki ıslaklığı görmemle kaşlarım çatıldı. Hızla ona koştuğumda sakin olmamı isteyerek elini havaya kaldır-

dı. "Bir şey yok, iyiyim, gerçekten." Hızla ona ulaştım. Elim karnındaki kurşun izine gitti.

"Vurulmuşsun ve kanamanı durdurman gerekirken sen burada ayakta mı dikiliyorsun?" Telaşla bağırıyordum ama o sakindi.

"Ufak bir yara, sıyırdı geçti, sorun yok." Gözümdeki telaşı gördüğünde çatık kaşları düzleşti. "Gerçekten."

"Saçmalama, hemen otur şuraya." Onu elinden tutarak masaya çektim, sandalyeye oturttum.

Etrafıma bakındım, bir sürü yaralı vardı. Sıla'yı gördüm, yere eğilmişti, telaşla etrafına bağırıyordu. "Kılıç yaralı, yerinden kaldırtmayın," dedim Asaf'a doğru.

Sıla'ya yürüdüm, tam önünde durduğu için vurulan kişiyi göremiyordum, sadece takım elbiseli bedenini görüyordum. "Sıla!" Seslenişimle başını kaldırdı, ellerinde kan vardı.

Ona biraz daha yaklaştığımda yerde yatan kişinin Aral olduğunu gördüm. Kaç kurşun yarası olduğunu siyah gömleği yüzünden sayamadım ama gömleğinin neredeyse kandan ıslanmadık hiçbir yeri kalmamıştı.

"Önüme atladı, beni korudu." Sıla şok içinde bir ona bir de elindeki kana bakıyordu.

Hızla yanlarına eğildim. "Aral!" Elim nabzını ölçmek için boynuna gitti, nabzı çok zayıftı. "Aral!"

Başımı kaldırdım, her tarafta farklı bir bağırış, her tarafta kan vardı. Atlas'ı ve Aliye'yi göremiyordum.

Bu saldırıyı kim düzenlemişti? Ailemi öldürenler mi?

Bilmiyordum, hiçbir şey bilmiyordum ve hiçbir şeyi de ortaya çıkaramıyordum. Bunca pisliğin içinde öylece kalmıştım, ne kurnaz zekâm ne de oyunlarım bu pisliğe yeterli gelmişti.

Tam bu an gerçekle bir kez daha yüzleştim, bu sadece basit bir miras oyunu değildi. Bu kanlı ve bir o kadar da kir dolu bir tahtın aradığı yeni kurbanın hayatına dolanan bir çıkmazdı.

Ve artık kabul etmem gerekirdi ki o kurban da bendim.

Her tarafta kargaşayla bağırış varken Kara Kedi beni kolumdan tutup eve çekti. "Ambulansların ve polis arabalarının işini zorlaştırmayalım."

Papatya'nın rengi atmıştı, tir tir titriyordu. Mesih polislere yardım etmek için etrafta gezinirken birden koşturarak yanımıza geldi. Elinde bir bardak su vardı, suyu Papatya'ya uzattı.

Papatya ürkek gözleriyle ona bakarken o güven verici şekilde gözlerini açıp kapattı. Papatya uzattığı bardağı aldı. "Derin derin nefes al, yavaşça ama... Geçen anlattığım gibi. Tamam mı?" Sorusuyla Papatya başını salladı. "Korkma, kimse size zarar veremez. Hele ben buradayken asla, kimse kılına dokunamaz." Mesih öyle bir konuşmuştu ki Çakı, ben ve Kara Kedi bunca kargaşanın arasında onlara kitlenmiştik.

"Ben ikna oldum şu an, öyle böyle güven vermedi," dedi şaşkınlıkla fısıldayarak. "Ben bir de deliyimdir, herkese güvenmem he. Tüylerim diken diken oldu bak." Kara Kedi açtığı kolunu Çakı'ya gösterdiğinde Çakı onun koluna bakarak yüzünü buruşturdu.

"Asaf... Asaf nerede?" dedi Mesih onu bizim yanımızda göremeyince.

"Ne bilelim, belki birisi ona da sıkmıştır da kafa dinlerim," dedi Kara Kedi ama Mesih'in bakışlarını gördüğünde hafif bir endişeyle etrafına bakındı.

"Kan tutuyor onu, ben bir bakayım," dedi Mesih dışarı çıkarken. Kara Kedi ve Çakı da onun peşine takıldı.

Tepkisizdim, ne konuşasım ne de başka bir şey yapasım yoktu. Sanırım şoktaydım.

"Hepsi senin suçun!" Aliye'nin sesiyle dalgın bakışlarımı ona çevirdim. Gelinliğiyle, suya dayanıklı olmasına rağmen akmış makyajıyla bitik gözüküyordu.

Tam karşımda durdu. "Mahvettin beni, rezil ettin. Çok ileri gittin." Aliye ilk defa üzüntüsünü bu kadar belli ediyordu, omuzları sarsılarak ağlarken canı yanıyordu.

Bunu hak etmişti, bunu hak ettiğine emindim ama öyleyse neden canım acıyordu?

"Bu kadar ileri gitmemeliydin." Her zaman olduğu gibi bağırmıyordu, bağırmaya pek gücü kalmamış gibiydi. "Ben bir daha nasıl insan içine çıkacağım? Ben artık bu ülkede nasıl yaşayacağım?"

"İnsanların seni nasıl gördüğünü düşünmeyi bırak artık! Sadece kendin için yaşayamaz mısın?" Aliye hayatı boyunca nasıl göründüğünü düşünerek yaşamıştı, aslında hep insanlar için yaşamıştı.

"Tamam, senin sevgilini çaldım, birbirimizi hiçbir zaman öyle çok sevmedik, anlaşamadık. Sen o yüzden yaptın, bunu anlıyorum ama Güven... O neden yaptı?" Acısı canımı yakarken sinirle verdim nefesimi. Onun acısı canımı yakmamalıydı. "Neden herkesin ilk tercihi oluyorsun? Güven'in bile."

"Güven'e âşıktın, o videoda ona ne kadar âşık olduğunu görünce şoke oldum. Ona o kadar âşıktın ama Aliye Altınsoy bir güvenlikle evlenemezdi, imajı için güzel olmazdı. O yüzden başka biriyle evlenecektin! Ben seni kurtardım, seni hayatın boyunca mutsuz olacağın bir evlilikten kurtardım."

"Sen beni mahvettin, rezil ettin, ağzıma sıçtın İnci..." Hep yaptığı gibi üstüme yürüse, tokat atmaya çalışsa, bağırıp çağırsa o zaman her şey daha kolay olacaktı.

"Çok çok ileri gittin." Gözyaşları arasında bir adım geriledi, duvağı ayağına dolanırken sinirle daha çok ağladı. "Kendi annemi babamı öldürdüğümü mü sanıyorsun? Parmağım olduğunu mu sanıyorsun? Tek senin mi annendi, tek senin mi babandı?"

"Onların öldürüldüğünü söylediğimde beni akıl hastanesine yatırdınız siz! Parmağınız yok mu sahiden?"

"Evet, seni oraya tıktık çünkü ruh hastasının tekisin sen! Oradan çıkmamalıydın, sen insanların içinde yaşayamayacak kadar tehlikeli bir mahlukatsın." Bir adım daha gerildi.

Sessiz kaldım, o da devam etti. "Üstünde pek hakkım yok ama olan da haram olsun. Yazıklar olsun. Sen beni böyle rezil ettin ya,

böyle mahvettin ya, insanlara eğlence malzemesi yaptın ya, düğünümü bana zehrettin ya... Hayatın boyunca iki yakan bir araya gelmesin." Bir adım daha geriledi.

Arkasını dönüp gözyaşlarıyla üst kata çıktığında benim de gözümden bir damla yaş düştü. Sabahtan beri bizi izleyen Papatya, Mesih'in onu sakinleştirmesi için getirdiği su bardağını bana uzattı.

Onun bu hareketi beni gözyaşlarım arasında gülümsetirken uzattığı bardağı aldım.

Çakı ve Kara Kedi baygın Asaf'ı taşıyorlardı. Bir kolunun altına Çakı, diğerine de Kara Kedi girmişti. "Yarası falan yok, herif harbiden kan görüp bayılmış. Öf... Eşek gibi de omzum çıktı." Kara Kedi söylene söylene onu koltuğa bıraktı.

"Çok değişik şeyler oluyor, aksiyon seviyesi şoke edici," dedi Çakı da keyifli şekilde.

"Asıl değişik sensin, Çakı mı diyelim yoksa gerçek ismini sen mi söylemek istersin zengin Çakır?" Kara Kedi'nin sorusuyla hemen bakışlarını kaçırdı.

"Bu kadar işin arasında buna mı takıldın?"

Onlar konuşurken benim bakışlarım cam duvara kaydı, dışarıdan gelen kırmızı mavi ışıklar gözlerime vururken her şey çok buğuluydu.

Tek başıma herkese, her şeye savaş açmıştım, hep kazanacağım sanmıştım ama bu babam gibi güçlü bir adamın bile öldürüldüğü bir savaştı.

Aral yoğun bakımdaydı, Aliye kendisini odasına kilitlemişti, Atlas içmeye devam ediyordu. Düğünde tam on beş kişi ölmüş, yirmi kişi de ağır yaralanmıştı. Ölenler arasında akrabalarım vardı, hapse gönderdiğim amcalarımın çocukları... Yiğit kaçırılmıştı, kameraların hepsi etkisiz hale getirildiği için elimizde hiçbir şey yoktu.

Güven dünkü görüntülerden sonra normal şartlarda insan içine çıkmazdı ama şartlar hiç normal değildi, o da yanımdaydı.

"Şu an bu evde bulunmanız güvenli değil," dedi Güven ayakta dikilerek.

Dışarısı magazin kaynıyordu.

"Bence şu an en güvenli yer burası, herkesin şu an izlediği tek nokta." Kılıç üstündeki siyah tişörtüyle oturduğu yerden konuşurken bir yandan da telefonuyla uğraşıyordu.

Hastaneye gitmeyi reddetmiş, yanımdan ayrılmak istememişti. Dikiş attırmış ve sonra da sanki hiç yaralanmamış gibi insanların yardımına koşmuştu.

Mesih, Irmak ve Dünya gitmişti. Konuyu araştırmak için polislere destek oluyorlardı. Kılıç neden gitmemişti? Yaralı olduğu için mi? Irmak da oğlunu bizim yanımıza bırakmıştı.

"Sence bunu yapanlarla aileni öldürenler aynı kişiler mi?" diye sordu Asaf. Kara Kedi dün geceden beri kandan bayıldığı için onunla dalga geçiyordu.

"Bilmiyorum," dedim sadece. Oturduğum yerden kalktım. "Ben bir Angel'a bakacağım, duş alacağım." Kılıç'ın bakışları üstümdeydi ama sadece sessizce izliyordu.

Üst kata çıktım, saatlerdir Aliye'nin ağlayışlarını duysak da son yarım saattir kesilmişti. Ona ne olduğu umurumda değildi, zaten onu bu duruma ben getirmiştim çünkü hak etmişti. Yine de elim onun odasının kapısına gitti, tam açacaktım ki arka tarafta ağlamaya devam ettiğini duyunca vazgeçtim.

Kendi odamın kapısını açtım, Angel'ın bir yerlerden koşup üstüme çıkmasını bekledim, içeride sıkılmış olmalıydı. Ama ben kapıyı açar açmaz kapıya koşmadı, hatta etrafta da yoktu. "Angel!" Odanın içinde seslenerek bir yerde uyuyor mu diye anlamak için etrafa bakındım.

Tam bakmaya devam edecekken makyaj masamın aynasına takıldı gözlerim. Kırmızı bir boyayla yazı yazılmıştı.

İşlere engel olma! Yoksa bu sadece başlangıç.

İşte şimdi her şey daha açıktı. Bir süredir şirketteki çoğu iş aksamaya başlamıştı, hangarlara yaptığım ziyaret, araştırmalarım ve oyunlarımla şirketi baya ağırlaştırmıştım. Uyuşturucu işi de tamamen durmuştu. Bu da birilerinin para kaybetmesi demekti. Dünkü saldırıyı yapanlar da onlardı.

Aynaya biraz daha yaklaştım. İşaretparmağımla çok hafifçe yazının ucuna dokundum. Bu kırmızı bir boya değildi, kandı.

"Angel!"

Kılıç hızla içeri girdi, bir aynaya bir de bana baktı. "Angel kayıp," dedim ama o aynaya öfkeyle bakıyordu. Sanki bunu kimin yaptığını biliyormuş gibiydi. "Kılıç, ne saklıyorsun?"

"Sen burada kal, geleceğim." Arkasını döndüğü hızla peşinden koştum. Birkaç adımda ulaşıp kolundan tuttum.

"Bunu yapan kim?"

"Piçin biri, halledeceğim."

"Hayır, yaralısın. Bildiğin bir şey varsa birlikte hareket edelim."

"Dün yeterince zor bir gece geçirdin, biraz dinlensen olmaz mı? Merak etme, kontrollü ilerleyeceğim." Önüne dönecekti ki kolunu daha sert tutarak bana geri dönmesini sağladım.

"Kılıç ben korunmaya muhtaç bir kadın değilim."

"Bunu söylemene hiç gerek yok, senin nasıl bir kadın olduğunu iyi biliyorum. Ama biraz da olsa bana bırakamaz mısın? Her şeyle tek başına savaşmak zorunda mısın? Biraz da olsa üstündeki yükü almama izin vermez misin?" Kolundaki elim düştü. Her şeyi kendi başıma yapıyordum çünkü bu benim savaşımdı. Suçu olmayan kimsenin zarar görmesini istemiyordum.

Ailemin katillerini aramaya başladığımda kaybedeceğim hiçbir şeyim yoktu ama artık kaybedeceğim çok şey vardı. O vardı.

"Angel kayıp, Yiğit kayıp," dedim ne ara dolduğunu bile anlamadığım gözlerimi kırpıştırarak.

"Onları sağ salim bulacağız, güven bana." Eğilip alnıma öpücük bıraktı.

Ona güveniyordum ama artık sevdiklerimi kaybetmekten öylesine yorulmuştum ki daha fazlasına dayanacak gücüm kalmamıştı.

Kılıç saatlerdir yoktu, telefonu da kapalıydı. Aral'ın hayati riski devam ediyordu, Sıla ailesiyle birlikte Yiğit'i arıyordu.

"İnci, iyi misin sen?" Kara Kedi'nin sorusuyla dalgın bakışlarımı boş televizyon ekranından kaldırdım. Televizyonu açmıyorduk çünkü tüm kanallarda dün yaşanan skandal ve ardından gelen katliam vardı.

"Sence iyi olabilir mi? Altınsoy ailesini sevmem de artık ben bile üzülüyorum," dedi Asaf, o da dün geceden beri buradaydı.

"Umarım Angel iyidir," dedi Papatya kısık sesle.

"Gerçekten, olanları takip edemiyorum, şirret ablana bile üzüleceğim hiç aklıma gelmezdi," dedi Çakı. Onun gerçek kimliği hakkında da hiç konuşmamıştık, gündemimiz o kadar yoğundu ki sıra ona gelmemişti.

Güven içeri girdi, bakışları beni bulduğunda ifadesiz yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. "Polis geldi, ifadeni almak için seni karakola götüreceklermiş." Güven'in sözleriyle yerimden kalktım.

Asaf da benimle ayaklandı. "Tek gitme, biz de gelelim."

"Hayır, burada kalın. Güven'le gideriz biz." Onları durdurup salonun çıkışına yöneldim. Güven'le evden çıkarken ikimiz de sessizdik.

Kapıda bir polis arabası, iki tane de polis vardı. "Kendi aracımızla geleceğiz," dedi Güven. Hakkımda zorla götürme kararı olmadığı için buna itiraz etmediler.

Güven arabanın kapısını binmem için açarken bir yandan da konuşuyordu. "Oğuz direkt karakola geçecek, ifadede yanında olacak." Oğuz hâlâ avukatımdı.

Arabaya yerleştim. Üstümde beyaz yazlık bir elbise vardı, saçlarım geceden kalma olsa da şeklini koruyordu, makyajımı temizlemiştim. Beyaz, üstünde inciler olan topuklu ayakkabımla iyi görünüyor ve içimde yaşadığım fırtınaları gizliyordum. Beyaz güneş gözlüğümü taktım.

Biz bahçeden çıktığımız an magazinciler arabanın etrafını ablukaya aldılar. Korumalar onları uzaklaştırsa da evin etrafından uzaklaşmamız epey zaman almıştı.

Karakola ulaştığımızda tam arabadan inecekken telefonum çalmaya başladı. Kılıç arıyordu, aramayı yanıtladım. "İnci, ifade vermeye gidiyormuşsun." Sesi çok sakin değildi.

"Evet."

"Sadece dün gece olanları anlat İnci. Fazladan detay verme, açığını kollayan çok fazla insan var."

"Angel'ı ve Yiğit'i bulabildin mi?"

"Bulacağım."

"Tamam, dikkat et." O tam konuşacaktı ki daha fazla konuşmasına müsaade etmeden telefonu kapattım.

Arabadan indiğimde burada da magazin vardı. Her tarafta flaşlar patlarken Güven hızla yolu açıyordu ama bu sefer hedef sadece ben değildim. Artık Güven de skandallarıyla ünlü olmuştu.

"Aliye Altınsoy'la ne zamandır ilişkiniz var?" Güven bunu soran adama öyle bir bakış attı ki bir daha hiçbiri Güven'e soru soramadı.

"Ablanızın düğününde olanlar hakkında ne düşünüyorsunuz, İnci Hanım?"

"Sevgiliniz böyle bir günde sizi yalnız mı bıraktı?"

"Abinizin durumu hakkında konuşacak mısınız?"

"Ailenizin katilleri miydi sizce bunu yapan?"

Güven beni hızla yürütürken durdum, kameralara döndüğüm an heyecanla bana biraz daha yaklaştılar.

"Bilmiyoruz, durum araştırılıyor. Sevgilim bana destek olmak için her şeyi yapıyor. Son bir yılda başımıza gelenler kolay değildi

ve görüyorsunuz ki hâlâ da devam ediyor. Ailemin hataları, suçları olabilir ama bu artık sadece bir aile meselesi değil. Bu ülke meselesi." Kimse ne demek istediğimi anlamamıştı, birbirlerine baktılar.

Güven kolumu tuttu, beni içeri götürmek için ama kolumu hafifçe kendime çektim. "Geçtiğimiz günlerde ailem hakkında pek de hoş olmayan şeyler öğrendim. Bunlarla yüzleşmek kolay olmadı. Ve bi..." Konuşmaya devam edecektim ki karakoldan çıkan polis memurları buna engel oldular.

"Burası çekim yapılacak alan değil! Yayın sona erdi!" Orta yaşlı, bıyıklı adamın bağırışıyla kameralar hızla benden uzaklaştırıldı. Adam bana döndü.

"Kameralara oynamanın yeri burası değil," dedi bir eli belinde olan polis, bana çatık kaşlarıyla bakıyordu.

"Kameralara oynadığım yok, sadece açıklama yapıyordum."

"Açıklamayı içeride yapın." Eliyle karakolun içini işaret etti.

Güven'le birlikte içeri geçtik, sorgu odasının önüne geldiğimizde az önceki sinir bozucu polis memuru durdu. Gerçi sivil kıyafetleri içinde polis memuruna da pek benzemiyordu. "Avukatını beklemek ister misin?"

Başımı iki yana salladım, Güven'le birbirimize baktık, güç vermek istercesine gözünü açıp kapattı. Sorgu odasına girdiğimde buraya yabancı değildim, daha önce ailemi kaybettiğimde suçlu olduğum düşünülerek buraya getirilmiştim.

Loş odadaki sandalyeye oturdum, çok geçmeden az önceki polis memuru da içeri girdi. Odada bir cam vardı, o camın arkasında kimlerin olduğunu merak ediyordum.

"Ben Serhat Demir, bugün senin ifadeni alacağım. Konuşmalarımız kamera ve ses kaydına alınıyor. Avukatını beklemeden konuşma yapmayı tercih ettin."

"Evet."

Önündeki dosyalara göz attı ama bu sadece formaliteydi. "Daha önce buraya ailenin katliamı ardından fail olarak da gelmişsin."

"Evet," dedim yine sadece.

"Bugün buraya sadece dünkü saldırı için değil, farklı suçlamalar üzerine de getirildin." İşte şimdi işin rengi değişmeye başlamıştı.

"Tam olarak ne suçlaması?"

"Aile şirketinizde usulsüz çalışmalar tespit edilmiş." Bahsettiği uyuşturucu ve diğer tüm şeylerse bu doğruydu ama onlar olsa bile bu bilgiye nasıl ulaşabilmişlerdi ki? Ben bile çok zorlanmıştım.

"Ne gibi çalışmalar?"

"Orasını sen anlatacaksın Altınsoy. Adınızın olmadığı pislik yok. Çözülemeyen bir sürü cinayet davasından bahsetmiyorum bile."

"Anlamıyorum, tam olarak ne tür pisliklerden bahsediyorsunuz?" Sorumla bakışlarını dosyadan kaldırdı, soluk mavi gözleri ona ürkütücü bir hava katıyordu.

"İlaç içeriklerini değiştirme, bunu yaparak da vergi kaçırma gibi gibi şeyler." Hâlâ uyuşturucudan bahsetmemişti.

"Bu bilgilere nasıl ulaştınız?"

"Vatanı için çalışan iyi bir arkadaştan diyelim, bunun bilgisini sana vermek gibi bir yükümlülüğüm yok." Gergin ifadesiyle yüzüme baktı. "İlaç içeriklerini değiştirip dozu azaltarak tabletleri aynı oranda tutup insanların hayatlarıyla oynadığınızı kabul ediyor musunuz?"

"Hayır." Gülmemek için altdudağımı ısırdım.

"Bu durumu kesinlikle yalanlıyorsunuz, öyle mi?" dedi hafifçe masaya doğru eğilerek.

"Keşke sadece bu kadarı yapılmış olsaydı," dediğimde çatık kaşları düzeldi, şaşırmıştı. Şaşırmak az kaldırdı, birden açık açık anlatmaya başlamam onu dehşete düşürmüştü.

"İlaç tesislerinde uyuşturucu üretimi yapılıyor, ailem de yıllardır bu durumun içindeymiş. Kimlerle yaptığını çözmeye çalışıyordum, tek değiller. Ayrıca tüm amcalarım da bu pisliğin içindeydi. Öğrendiğime göre babam uyuşturucu işinden çekilmek istediğinde

öldürülmüş. Onu buna zorluyorlardı. Şimdi her şey bana kaldığı için aynısını bana yapıyorlar. Dünkü saldırının sebebi de buydu. Bir sürü kişinin ölümüne sebep olup yeğenimi ve kedimi kaçırdılar. Hatta odama kadar çıkıp kanla aynama bir not yazmışlar. Telefonumda fotoğrafları mevcut, inceleyebilirsiniz."

"Yani SoyFarma'nın uyuşturucu üretip bunu piyasaya sürdüğünü mü iddia ediyorsun?" Söylediklerimi değil de neden söylediğimi anlamaya çalışır gibiydi.

"İddia etmiyorum, biliyorum ve açıklıyorum. İfademe bire bir yazın." Serhat Demir arkasına yaslandı, eli çenesine gitti. "Her şeyi baştan anlatabilirim, en baştan," dediğimde merakı daha da arttı.

"Evet, dinliyorum."

Ailemin katledildiği o geceden başlayıp bulduğum, gördüğüm, şüphelendiğim her şeyi ve herkesi tek tek anlattım. Hangarlarda olanları, şirketin kazançlarını, bildiğim ne varsa.

Öyle uzun konuşmuştum ki konuşmamı bitirip saate baktığımda neredeyse bir saatten fazladır konuştuğumu fark ettim.

"Peki Kırahanlı ailesi? Onlar da bu işin içinde mi? Arslan Kırahanlı'nın hisseleri almasının bir sebebi var mıydı?"

Yanlış bir şey söyleyip onun görevini ya da kimliğini tehlikeye atmak istemiyordum. "Bilmiyorum."

"Seni bunları anlatmaya o mu zorladı?"

"Ne? Elbette hayır. O sadece sevgilim, konuyla ne ilgisi var?"

"Anlattıkların çok ağır şeyler Altınsoy, seni ömrün boyunca hapiste tutacak şeyler."

"Ben suçsuzum, arada insanları kışkırtmak dışında yaptığım kötü bir şey yok ama onu da hak ediyorlardı. Zaten ailemin katilini bulduktan sonra artık suçsuz olmayacağım."

Eli masanın üstündeki ses kayıt cihazına gitti, düğmeye basıp ses kaydını durdurduğunda cihazın üstünde artık yeşil değil, kırmızı bir ışık yanıyordu.

"İnci, daha epey genç ve toysun. Burada anlattıkların, şu konuşman bile hayatını mahveder. Gel seninle bir anlaşma yapalım." Anlaşma mı?

"Yaptığın tüm olaylarda seni azmettiren kişinin Arslan Kırahanlı olduğunu, ailenin katili olduğundan şüphelendiğini söyle. Seni tüm bu işlerden kurtarayım. Şirketini yönetmeye kaldığın yerden devam et."

Duyduğum sözlerle beynim uyuşmuş, hatta bir süre işlevini kaybetmişti. Algılayamıyordum, ne demek istiyordu? Bunu neden istiyordu?

"Neden? Ondan ne istiyorsunuz?"

"Biz bir şey istemiyoruz, sadece gerçekleri ortaya çıkarmak için uğraşıyoruz. Eğer anlattığın kadar masumsan boşuna yanma diye uğraşıyoruz."

"Kimsiniz siz? Sadece bir polis memuru olmadığınız belli! Yalan ifade vermemi nasıl teklif edersiniz siz bana? Siz onun kim olduğunu bile bilmiyors..."

"Onun Kılıç Avcı olduğunu, bu yaşına kadar askerlik, siyasi isimlere özel korumalık, ajanlık gibi görevler yaptığını senden daha iyi biliyoruz." Şimdi daha da anlam veremiyordum! "Senin hakkındaki tüm bu bilgileri öğrenmemizi sağlayan kendisiydi, seni bize o ihbar etti. Hâlâ onu korumakta kararlı mısın?"

Hayır, o bana inanıyordu. Kılıç bana inanıyordu. O sadece bana yardım etmeye çalışıyordu. Evet, ilk başlarda bu göreviydi ama karşıma çıkıp gerçek kimliğini bile anlatmıştı bana.

"O devlet için çalışan biri, açıklamalarla ve iyi hal indirimleriyle cezasını azaltır. Ama sen azaltamazsın."

"Neden böyle bir şey yapmamı istiyorsunuz benden?"

Bir süre sessiz kaldı. "Sadece sana bir şans sunuyoruz."

"Babanızın hayrına sunmuyorsunuz herhalde bu şansı. Ondan ne istiyorsunuz?"

"Sana bu zamana kadar seni ifşalayan kişinin o olduğunu, bu raddeye gelmene sebep olan kişi olduğunu, aldığı hisselerle her şeyini ifşaladığını anlatıyorum. Sen hâlâ onu koruma çabasında mısın?"

Kılıç bana zarar verecek hiçbir şey yapmazdı, yapmazdı, yapmasındı. Dolan gözlerimi kırpıştırdım, odadaki cama baktım. Serhat onun hakkında konuşurken mikrofonu kapatmıştı. O orada mıydı?

Hissettiğim acı hayal kırıklığı olup tüm bedenimi ele geçirirken zorlukla yutkundum.

"Şimdi son kez teklif ediyorum, tüm suçlamalarını onun üstüne atıp kendini aklayacak mısın?" Öylece cama bakıyordum. Bunu bana yapar mıydı? Yapmazdı, yapmazdı.

Daha önce asla yapmaz dediğin insanlar neler neler yaptı, İnci. Kılıç seni daha önce kandırmaya çalışmadı mı? Ya bu sefer başardıysa?

Ama o yapmaz!

Serhat'a baktım. Benden alacağı cevabı hevesle bekliyordu. "Hayır. Asla olmayan bir şeyi anlatmayacağım."

Sinirlenerek arkasına yaslandı. "Anlattıklarım arasında zaten beni suçlayacak hiçbir şey yok. Tamamen bu sistemi öğrenmek için aylardır o şirketin başındayım ben. Yanlış hiçbir şey yapmadım. Yanımda avukatımı istemedim ama anlattıklarımla beni burada tutamayacağınızı bilecek kadar hukuk biliyorum."

Bu sefer ben eğildim masaya doğru. "Ayrıca siz buraya beni bugün sadece dünkü olay için çağırtmıştınız. Başka bir şey için savcılıktan izin çıkarsaydınız, özellikle bunlar yolsuzluk iddiaları olsaydı asla kendi arabamla gelemezdim. Beni yaka paça tutuklar da getirirdiniz. Bir şeyler dönüyor, ona eminim, henüz çözemedim ama çözecek kadar zekiyim. Burada anlattıklarımdan sonra yapacağınız tek şey şirketlerimi takibe almak olur, anlattığım hiçbir şeyde benim imzam yok."

Serhat bu kadar zeki ve kurnaz olmamı beklemiyor olacak ki şaşkınlıkla arkasına yaslandı. Elindeki dosyayı rulo yapmış, hafif hafif masaya vuruyordu.

"Bana saçma bir teklif yapmak yerine ailemin katilini bulmamda, dünkü katliamı yapanları bulmamda, bu uyuşturucu işini bitirmemde yardım etmeni beklerdim. Yazık."

"Neye yazık?"

"Paraya tapan tüm sistemlere yazık." Bu sefer elindeki rulo masaya daha sert çarptı.

Gülerek doğruldu oturduğu yerden. "Sen değişik bir kadınsın Altınsoy. Çok dikbaşlısın, potansiyelin yüksek, bu potansiyeli yanlış yerlerde kullandığın için üzgünüm." Serhat odadan çıkarken ben öylece cama bakmaya devam ettim.

Burada neler döndüğünü bilmiyordum ama onun bana ihanet ettiğine inanmak istemiyordum. Yapmazdı, o orada değildi.

Peki buraya gelmeden önce neden konuşmamamı istemişti?

Kafam allak bullaktı.

Beş dakika boyunca öylece o cama baktım, gözlerimde hayal kırıklığı mı yoksa acı mı vardı, bilmiyordum. Bence henüz ikisini de yaşamıyordum, sadece şoke olmuştum.

Serhat bu beş dakikanın sonunda içeri girdi. "İfaden alındı, gitmekte özgürsün." Beni bu kadar çabuk bırakmalarını beklemiyordum. Hele de anlattığım onca şeyden sonra. En azından önce tutuklayarak araştırma yapıp sonrasında serbest bırakmaları gerekiyordu. Burada olan hiçbir şey usulüne uygun değildi.

Sorgu odasından çıktığımda Güven ve Oğuz kapıda tartışıyorlardı. "Daha geç gelseydin ya, çok erken geldin, niye bu kadar erken geliyorsun?" diyerek Oğuz'a çıkışıyordu Güven.

"Kaza yaptım, keyfimden değil. Neler oldu?" dedi Oğuz bana bakarak. "İnci, iyi misin sen?" Eli koluma gitti.

Kolumu çektim ve hızla dışarı doğru yürüdüm. Karakoldan çıkıp yine magazincilerle karşılaşmıştım ki Güven ve Oğuz peşimden gelerek onları uzaklaştırdı.

Araca ulaştığımızda büyük aracın arkasına geçtim, Güven tam kapıyı kapatacaktı ki bir el onu durdurdu. Kılıç arabaya binip karşıma oturdu.

Nefes nefese kalmıştı. "İnci..."

Dolu gözlerimi gözlerine çevirdim. "Kılıç."

"Ne düşünüyorsan sakın, sakın düşünme, ben sana zarar verecek hiçbir şey yapmam." Sözleriyle çenem daha çok titredi.

"Az önce ne oldu anlamadım, artık hiçbir şey anlamıyorum. Çok zekiyim diye geziniyordum, artık zekiliğim de bir halta yaramıyor. Kaldım her şeyin ortasında, hiçbir şeye gücüm yetmiyor." Güven sürücü koltuğuna geçmiş olacak ki araç çalışmıştı.

Ön koltuktakiler bizi duyamazdı. Oğuz da bindiyse sorun değildi yani.

"İnci, sana ihanet etmedim. Sadece görevimi yapıyordum."

"Görevin de benim gibileri yok etmek," dedim burnumu çekerek.

"Hayır, senin gibi temiz kalpli insanları yok etmek görevim falan değil. Ayrıca artık bir görevim de yok, kovuldum." İşte bunu beklemiyordum. Yaşlarım durulurken gözlerimi kırpıştırdım.

"Bana kimliğini açıkladığın için mi?" Sessiz kaldı. "Ne zaman oldu bu? Neden anlatmadın?" Yine sessiz kaldı. "Böyle bir durum yaşanmasa asla da anlatmayacaktın değil mi?"

Gözlerini kaçırdı. "Zaten omuzlarında yeterince yük var, ben de canını sıkmak istemedim. Bir de benim sorunlarımı omuzlarına alma."

"Ama senin omuzlarında hep benim sorunlarım var. Ben seni tanıyorum ama hayatında yokum ki Kılıç, hep benim hayatım, hep benim sorunlarım. Sen hep kara kutusun. Ne kadar yakın da olsak sürekli bir perde var."

"Bugün o sorgu odasında olma sebebim..." Derin bir nefes aldı. "Düşündüğün şey değil asla."

"Ne peki?" diye sordum kırgınlığımı gizleyemediğim sesimle. İşte tam da bunun olmasından korkmuştum hep. Ona karşı hislerimin beni aptallaştırmasından. İlkinde aptallaştıramamıştı ama artık aşkı bu kadar gerçek hissettirirken aksi mümkün değil gibi gözüküyordu.

"Eski üstüm çağırdı, o yüzden seni arayıp sessiz kalmanı istedim. Sen de bugünü beklemiş gibi ne var ne yoksa anlattın! Sorguya alınmayı mı bekliyordun?" Sorusuyla burnumu çektim. Eli cebine gitti, bir mendil çıkardı. Bu dün seviştikten sonra ona verdiğim mendildi. Biz bir de dün sevişmiştik, üstünden sanki on gün geçmiş gibi hissediyordum.

Mendili uzattığında burnumu sildim. "Aslında magazinin karşısında anlatacaktım da şu Serhat denen adam izin vermedi, salak mıdır nedir, çok sinirlendirdi beni. Herife o kadar şey anlattım, sorgulayacağı kısım uyuşturucuyken gitti seni sorguladı. Ne mana yani? Bir halt anladıysam Arap olayım. Uyuşturucu ticareti yapılıyor diyorum, kanıtlarım var diyorum, adam beni gönderiyor. Benim haberim yok da ülkede uyuşturucu üretip dağıtmak yasallaştı mı? Ben anlamıyorum, gerçekten..."

Kılıç başını cama çevirdi, bir şeyler anlıyordu ama düşündükleri hoşuna gitmiyordu. "Sence içeride izni olan tanıdıkları mı var?" Sorumla bir süre sessiz kaldı. "Ya da bu direkt o tanıdıkların yaptığı bir sistem, istiridye o yüzden çok önemli. O yüzden bu iş boyumu aşmaya başladı ama merak etme, boyumu da uzatırım ben." Son cümlemle sinirine rağmen güldü.

"Ona şüphe yok."

"Kılıç, cidden böyle bir halt var mıdır?" Sessiz kaldı yine, onun için böyle bir durumu kabullenmek daha zordu.

"İstiridye," dedi fısıldayarak. "Sikeyim..."

"Ne? Ne oldu? Ne anladın?"

"Haklısın, istiridyenin içindeki şey sadece birilerinin sırları değil. Büyük isimlerin yediği haltların belgesi, tüm gerçekler var."

"Sence ailemin ölümü için yanlış yere mi baktım?"

"Bence doğru yere bakıyorsun ama açın yanlış." Benden de fazla şifreli konuşmaya başlamıştı.

"Tamam, her şeyi anlıyorum, anlamıyorum da neyse geçelim şimdilik. Her şey tamam da neden seni suçlamamı istediler ben-

den?" Kafasını hızla yüzüme çevirdi. "Mikrofonu kapattı, benden tam olarak bunu istedi. Eğer seni suçlarsam beni aklayacağını söyledi. Suçlamadım ama yine de bıraktılar. Ne bok oluyor anlamıyorum."

Eli kirli sakallarına gitti. "Seni bırakmam için olabilir ya da senin güvenilir olmadığını göstermek için. Üstüm seninle yakın olmamdan hoşnut değil, senin bana ihanet edeceğini söyleyip durdu. Demek böyle bir oyun oynadı, suçu bana atsaydın orada sesi açacaktı. Senden tamamen uzaklaşmamı sağlayacaktı. Belki de sana ihanet etmemi sağlayabileceğine inandı."

"Neyse ki ikimiz de epey zekiyiz," dediğimde dudaklarını birbirine bastırdı, eli dizime gitti. Hafifçe okşadı.

"Orada beni seçtin." Kara gözlerindeki parlamayla gözlerime baktı.

"Sen de öyle yapmaz mıydın?"

"Her zaman." Bunu o kadar kesin söyledi ki sormam bile saçmalıkmış gibi.

"Yiğit ve Angel'ı bulabildin mi?" Başını üzgünce iki yana salladı.

"Ama merak etme, onları sağ salim bulup sana getireceğim. Söz veriyorum."

"Yiğit bana abimin emaneti, Angel da en yakın arkadaşım. İkisini de kaybedemem." Yine konuşurken sesim titremişti.

Kılıç oturduğu yerden kalktı ve yanıma oturdu. Kolunu omzuma sarıp beni göğsüne çekti. Onun güzel kokusu ciğerlerime dolarken saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı.

Bir süre onun göğsünde sakinleştikten sonra doğruldum, saçlarımı düzelttim, gözlerimi sildim. Koltuğun yanındaki kumandanın düğmesine bastığımda sürücü koltuğuyla aradaki perde yavaşça aralandı. "Güven şirkete gidiyoruz."

Güven onaylamak istercesine şaşkınca dikiz aynasına baktı. "Şirkete mi?"

"Evet, şirkete." Perdeyi tekrar kapattım.

"Onca şeyin arasında neden şirkete gidiyorsun?"

"Güçlü durmalıyım, amaçları bu zaten. Şirkette çok fazla köstebek var, tespit etmesi çok zor. İşimin başında olacağım." Sözlerimle ağır ağır salladı başını.

"Peki şu öndeki Oğuz piçini neden sorguya almıyoruz?" Zaten bir hain olmasa da Oğuz'u pek sevmiyordu.

"Henüz değil, onun da sırası gelecek elbet ama bugün değil."

"Yine neler geçiyor o kurnaz kafandan?" Meraklı sorusuyla sanki sabahtan beri ağlamıyormuş gibi gülümsedim.

"Seninle ilgili ateşli şeyler olmasını isterdim, gerçi onlar da var da maalesef geri planda kaldı."

Güldü.

Gülmek ona çok fena yakışıyordu.

Tamamen bana doğru döndü, yüzümü avuçları arasına aldı ve tutkulu bir öpücük bıraktı.

Şirkete gelmem herkesi şaşırtmıştı. Bir bakan bir daha dönüp bakıyordu. Sekreterim Serpil'den tüm müdürleri odama toplamasını istemiştim. Bilgisayarımdaki dosyaları teker teker inceleyip kimin neyde ne kadar yetkisi var diye çıkardığım listeye bakıyordum. Gerçi bu listede daha fazlası da vardı. Oğuz da bir süre yanımda kalmış, ifadede olanları sorgulamıştı. İfadeye bilerek geç geldiğine emindim, bu ifadenin normal işlemeyeceğini biliyordu çünkü. İşlerim olduğunu söyleyerek onu göndermiştim, dosyaları incelemeye devam ediyordum.

Aral vurulur vurulmaz telefonunu çalmıştım, evet, bunu yapmıştım. Şifresini bilmediğim için bir yazılımcı bulmuştum ve o da şu an telefonun şifresini kırmaya çalışıyordu.

Telefonum çaldığında bakışlarımı ekrandan kaldırdım. Cenk arıyordu, aramasını yanıtladım. "Bayram değil seyran değil, düğün hiç değil, eniştem beni niye aradı?"

"Yine çok eğlencelisin! Hem de bu durumun içinde bile." Öfkeli bağırışı için ona kızamazdım, dün geceden beri en çok yıpranan kişilerden biri de oydu. Annesi de babası da ağır yaralanmıştı, annesinin durumu çok ağırdı.

"Ben en büyük acıyı yaşadım Cenk, bağışıklığım sağlam. Nasıl bir his? Aileni o şekilde görmek?"

"İnci! Saçma sapan konuşma."

"Peki. Ne diye aradın beni?"

"Rezil oldum, rezil oldum İnci. İnsanlar benimle alay ediyor, hastanede bile adam yerine konulmuyorum!" Adam olunca da çok bir şey değişmiyordu zaten. "O Güven piçi dua etsin dün kıyamet koptu yoksa onu ellerimle öldürecektim!"

"Sen Güven'in bacağı kadarsın be Cenk, nasıl öldüreceksin?"

"İnci bak, zaten çok kötü haldeyim, üstüme gelme!" Artık bağıracak takati bile kalmamış olacak ki sesi kısıktı.

"Tamam, ne diye aradın?"

"Güven piçini kovmamışsın."

"Evet, ablamla yasak bir ilişki yaşaması onun başarısını gölgelemiyor."

"Başarılı olsaydı dün gece yaşanmazdı! Onu hemen kov İnci. Yoksa o evi ateşe veririm."

"Hadi ver Cenk, hiç durma. Beni bunun için mi aradın?"

"Hayır, sadece bunun için değil. Dün gece ailem zarar gördü, annem canıyla savaşıyor. Bunu yapanlar seni korkutmaya, uyuşturucu işini devam ettirmen için çalışıyorlar. Bu isimlerin en başında da Araf Karabatak geliyor. Arkası çok sağlam, babasının yerini aldı." Zaten Kılıç'ın şüphelendiği de oydu. "Eğer o piçi öldürmeye giderseniz beni de alın."

"Sıraya geç." Telefonu kapattım.

Zaten bilmediğim bir şey söylememişti. Bu Araf denen herif kimdi, bilmiyordum ama uzun zamandır onun kıskacında olduğumu hissediyordum.

Yazılımcıdan mesaj gelmişti.

Telefonun ekranını bilgisayarınıza aktarıyorum.

Aldığım mesajla koltuğumda doğruldum. Abim komadayken onun telefonunu karıştırdığım için kötü hissetmeliydim, tabii bir aptal olsaydım. Daha önce de telefonuna girdirmeye çalışmıştım ama ulaştığım şeyler çok sınırlıydı, şimdi telefonu elimizde olduğu için her şeye ulaşabilmiştik.

Bilgiler teker teker yüklenirken açılan ilk kısım galeriydi. Galeride gördüğüm şeylerle derince yutkundum. Daha önce baktığımda bu kadarını görmemiştim, sadece en eski olanı görmüştüm ama galerisi...

Sıla'nın fotoğraflarıyla doluydu, Sıla ve Yiğit'in... Galerisinde ikisinin de uzaktan çekilmiş fotoğrafları vardı, onun dışında birkaç dosya fotoğrafı haricinde neredeyse bomboştu.

Sıla'ya gerçekten âşıktı, onun gibi bir adamın kendisinden başka kimseye âşık olabileceğini düşünemezdim. Aral Altınsoy uzun zamandır gizli saklı aşk acısı çekiyordu demek, hem de abisinin karısına âşık olarak.

Galeriden çıkıp dosyalara baktım, birkaç sözleşme dışında pek bir şey yoktu. WhatsApp uygulamasının içi çok dolu olduğu için yüklenmesi vakit alıyordu ama en sonunda o da açıldı. Hızla aşağı indim.

Büyük ihtimalle tehlikeli hiçbir şey bırakmamıştı ama aradığım şey zaten onunla ilgili değildi. O korkunç gecenin yaşandığı tarihe ulaştım, Atlas'la olan mesajlarına tıkladım. Biri aradığını diğeri mesaj attığını söylemişti, ikisinin de sözleri çelişkiliydi. Birininki doğru çıkacaktı.

Mesajlaşmalarını okumaya başladım.

Saçma sapan mekânlarda takılacağına yanımıza gel.

Bu mesajı Aral yazmıştı. Gözlerimi kısa bir an yumdum, derin bir nefes aldım ve okumaya devam ettim.

Yok, siz biraz sıkıcısınız. Ben kendi yöntemlerimle eğleneceğim.

Bu gece senin yüzünden dışarı çıktım! Han Holding'in CEO'su hani burada olacaktı lan? Herif ortalıkta yok.

Biraz daha bekle, gelir.

Atlas'tan gelen son mesajdı. Aradan bir saat geçmiş ve Aral da o gecenin son mesajını atmıştı.

Senin keş arkadaşların sana yanlış bilgi vermiş.

Odamın kapısı tıklatılmadan açıldı, içeri giren kişiyi gördüğümde şaşırarak bilgisayarımın ekranındaki pencereyi çaktırmadan kapattım.

Atlas buradaydı.

Her zamankinin aksine ütüsüz, özensiz kıyafetlerle değildi, hatta tam bir takım elbiseyle karşımdaydı. İçmekten ayakta duramadığı hallerinden eser yoktu. Oldukça dinç, zinde ve iyi gözüküyordu.

"Atlas," dedim şaşkınlığımı gizlemeyerek. "Burada ne arıyorsun?"

"Ben de bu soruyu sana sormaya gelmiştim. En son sorguya götürülmüştün." Sanki sorgudan çıkmam onu şaşırtmış gibiydi. Halbuki ben tam olarak sorguya değil, ifade vermeye gitmiştim.

"Sorgu on saat sürecek değil ya, işimin başına geldim. Şirketi kurtlara bırakacak halim yok." Yavaş yavaş yürüyerek tam karşıma dikildi.

"Kurt mu kaldı İnci?" dedi yorgunca. "Halimize bak. Aral canıyla cebelleşiyor, Aliye ilk kez şirretlik yapamayacak kadar bitik. Sen..." Eliyle beni gösterdi. "Hâlâ savaşmaya çalışıyorsun ama çoktan kendi kendini yiyip bitirdin."

"Sen de iki saat önce oturmuş içiyordun. Ne çabuk ayılmışsın abi. Sen normalde bile şirkete zorla gelirsin, bugün niye geldin?"

"Muhsin amca istedi, ailem bu haldeyken başında durmalıymışım falan," dedi elleri ceplerinde.

"Tamam, ben dururum ailemin başında. Sen içmeye devam et." Çenesi kasıldı. Ne kadar öfkeli olduğunu gözlerinde görüyordum.

"Peki," dedi birbirine bastırdığı dişleri arasından. "Neden yine tüm müdürleri toplamaya karar verdin? Yine aramızdan birilerini öldürtecek bir planın mı var?"

"Şirketteki her şeyin doğru işlediğinden emin oluyorum, ne de olsa burası benim şirketim."

"Evet, senin şirketin." Lafı ağzında geveleyerek konuşmuştu. Tam arkasını dönecekti ki onu durdurdum.

"Abi, hani sen demiştin ya, beni Aral gönderdi o gece diye o mekâna."

"Evet," dedi kısılan gözleriyle.

"Tam olarak nasıl göndermişti? Ne demişti sana? Mesaj mı atmıştı yoksa aramış mıydı?"

"Dün onca insan öldü, hâlâ neyi sorguluyorsun sen?" dedi bunalmış şekilde.

"Daha fazlasının olmaması için uğraşıyorum."

"Sana daha önce de anlattım, sorun ne İnci? İyi olduğuna emin misin? Dün gece yaşananlar seni tetikledi, anlıyorum. Kolay şeyler yaşamadık. Belki de şirket işlerini komple bırakıp bu lanetten kurtulmalıyız çünkü ben artık sarhoş bile olamıyorum." Son sözlerini söyleyip odadan çıktı.

Tüm yaşananlar gözümün önünden bir film şeridi gibi akarken o şeritte sadece onun olduğu anları hatırlamaya çalışıyordu zihnim.

O en başından beri gözümün önündeydi, o en başından beri her şeyin içindeydi, nasıl görememiştim? Nasıl da zararsız görünmüştü, nasıl da beni bile kandırmıştı...

Göğsümdeki derin sızıyla dolan gözlerimi kırpıştırdım. Bunu nasıl yapabilmişti?

İnsanlara yüzde doksan dokuz güvenmekte haklıydım, yüzde bir yanılma payı bırakmakta da haklıydım da o yüzde bir nasıl da beni gafil avlamıştı. O yüzde bir nasıl da kesmişti bir bıçak gibi...

İnci tanesi hiç olmadığı kadar kırılmıştı, artık inci falan da kalmamıştı.

Atlas... O her zaman en yararsız ve zararsız görünendi. Ailede kimsenin bir beklentisinin olmadığı o gölgelenmiş kişiydi.

Dün yaşanan saldırının ardından ilk defa bu şekilde dinç şekilde şirkete gelmişti, hem de kimse yokken.

Herkes olabilirdi, herkesten beklerdim ama ondan beklemezdim. Çok iyi bir insan olduğu için değil ama çok kötü bir insan olduğunu iyi şekilde sakladığı için...

Toplantı için müdürler gelmeye başladığında kendimi toparlayarak güçlü ifademi takındım, omuzlarımı dikleştirdim, başımı dik tuttum. Her zaman yaptığım gibi.

Babamın en güvendiği müdürü Muhsin amca başta olmak üzere hepsi buradaydı. Toplantı masasına geçtiklerinde en baştaki koltuğa yerleştim, ellerimi masanın üstüne koydum.

"Başınız sağ olsun, geçmiş olsun İnci kızım," dedi Muhsin amca içten bir üzüntüyle.

"Sağ ol Muhsin amca. Şimdi diyeceksiniz ki bu kadar musibetin arasında toplantının sırası mı? Evet, tam olarak bu an sırası."

"Allah yardımcınız olsun, son bir yıldır sizin ailenin başına gelenler..." Muhsin amca üzgünce sustu.

"Evet, başka şirket olsa batar giderdi herhalde. Sahiden biz niye batmıyoruz?" Sorumla hepsi aval aval yüzüme baktı. "Bir süredir bir gözlem yapıyorum. Ben şirketin başına geçtiğimden beri sizlerin kazancında ciddi bir artış olmuş. Bu artışı ben yapmadım, kim yaptı?"

Mali işler müdürü Eren elini kaldırarak izin aldı. "Yeni yıl zammıyla yapılan bir zam oldu sadece, bu da tüm çalışanlara verilen sabit zam oranı olan yüzde..."

Lafını sinirle kestim. "Eren, sabit zam oranını biliyorum. Elbette herkes hakkını alsın, o kadar emek veriyorsunuz sonuçta. Ama herkesin zam oranı yüzde otuzken sizinki neden yüzde doksan?" Yüzüme şaşkınca baktığında güldüm. "Evet, hesap yapma yeteneğim var."

"Aslında yüzde doksan değil, bizim maaşımız zaten yüksek old..."

Yine sözünü kestim. "Maaşlarınıza oranla hesapladım, bana matematik öğretme şimdi, Eren."

Bozularak sustu, masadaki diğer hepsi de sessizdi. "Yani kimse zamma hayır demez, size neden zammı kabul ettiniz diye sorgulamıyorum. Sen bilirsin Muhsin amca, bu zam kimin onayıyla yapıldı? İlk üç ay gözlemledim, ikramiye ve prim olabileceğini düşündüm ama hayır, direkt maaş."

"Herkesin alacağı maaş ve zam oranı aylar öncesinden belli olur, bizimkini de sanırım ya rahmetli Galip ya da Aral yapmıştı, tam hatırlamıyorum."

"Hatırla çünkü bu zam için imzalanmış ayrı bir belge bulamadım. Kimin yaptığı konusunu geçtiysek neden olduğu konusuna geleceğim. Hepiniz, tüm müdürlerimiz tam yedi kişisiniz. Hatta hangarlarla ilgilenen kooperatif müdürünün neden bugün şirkette olduğu konusunu da geçeceğim, senin yerin Gebze'deydi, değil mi Mehmet?"

Mehmet gerilerek kravatını gevşetti. "Tam olarak ne demeye çalıştığınızı anlamıyorum İnci Hanım?"

"Şöyle anlatayım, ben hepinizin ailemin ölümünün ardından oldukça feraha çıktığını düşünüyorum. Bana öyle şaşkın şaşkın bakmayın, şirkete uyuşturucu karıştığını bir yatalak babaannem bilmiyor herhalde..." Masaya bakarak kısa bir an daldım. "Yok, o da biliyor kesin. Neyse demek istediğim şu ki hepiniz çok kıdemli ve yıllardır bizimle olan insanlarsınız. Üç müdürümüz babamın katledilmesinden bir hafta önce aynı anda istifa etmiş. Babam uyuşturucu işinden çıkmak ve şirketi temizlemek istiyordu. Bu da inanılmaz bir küçülmeye gitmek anlamına geliyordu, çoğunuza gerek bile kalmayacaktı. Haksız mıyım?"

"İnci bak bu söylediklerin çok ağır ithamlar," dedi Muhsin amca ama sadece sakince güldüm.

"Babamı ölüme sen götürdün." Sözlerimle rengi atarken yutkundu. "Babam sana çok güveniyordu, onu adım adım ölüme götürdün." Oturduğum yerden kalktım. Ellerimi az önce oturduğum koltuğun başlığına dayadım. "Hatta nasıl yaptın anlatayım mı? Hiç öyle yüzüme bakmayın, bunları çözmem aylarımı aldı."

Odamdaki projektörün kumandasını elime aldım ve özenle hazırladığım slaytı açtım.

Evet, çalışmalarımda çoğunlukla slayt hazırlayıp ilerleyerek çözmeye çalışmıştım olayı. Bir ara Excel dosyası yapmış, onları bile slaytlara katmıştım, kafam karıştıkça bakıyordum. Olaylar öyle karışıktı ki birine geçerken diğer taraf kopuyordu.

"Babamla arkadaşlığın o kadar eski ki üniversitede bile arkadaşmışsınız." İlk önce üniversitedeki fotoğrafları çıktı, onları hızlı hızlı geçtim. Ölen birinin gençliğine bakmak tuhaf hissettiriyordu, hele de o kişi babamsa.

"Sonra o mirasının getirdiği zenginlikle büyümüş ve seni de yanına müdür olarak almıştı. O kadar yakındınız ki düğünlerinizde birbirinizin nikâh şahidi falan olmuşsunuz, ne kadar da tatlı. Yıllar ilerledikçe babamın kazandığı paralar artarken sen sadece maaşlı bir müdürdün. Ve bir gün bir plan yaptın. Babamın vicdanıyla oynadın. Bu kısım sadece slaytta yazılı çünkü yıllar önce duyup anlam veremediğim bir konuşmaydı. Babama vicdan muhakemesi yaptırmaya çalışıyordun. Babamı manipüle ederek öyle bir noktaya getirdin ki o da zaten bıkmıştı bu pislikten, kurtulmak istedi. Kurtulmak isteyince de tam tersine onu ikna etmeye çalıştın. Peki bunu neden yaptın?" Kısa bir an soluklandım.

"Babamın öldürüleceğini biliyordun, yerine çocuklarından birinin geçeceğini biliyordun, özellikle Aral ve Atlas geçerse her şey senin için mükemmel olacaktı çünkü ikisi de seni çok seviyordu. Tabii babamın ölümü demek bir süre sarsıntıda olan şirket için müdürlerin büyümesi anlamına geliyordu, özellikle bu uyuşturucu işinin başındakiler size iyi paralar verecekti. Öyle iyi paralar olacak-

tı ki hayatınızda hiç ulaşamayacağınız miktarlara bir çırpıda ulaşacaktınız. Bu da bu paralarla kendine Bodrum'da yaptırdığın villa."

Villanın da fotoğrafını koymuştum. "Zaten yazlığın vardı ama kendine neredeyse bir yarımada almışsın."

"Hayır, bunların hepsi yalan!" dedi büyük bir korkuyla ama gözündeki o ifade bile her şeyi ne kadar doğru bulduğumu ortaya çıkarıyordu.

"Şimdi sıradakine geçiyoruz," dedim ve sıradaki slaytı açtım.

Hepsi korkuyla beni izliyordu, onları hapse göndermemden ya da öldürmemden korkuyorlardı.

Hepsinin tek tek yedikleri haltları kanıtladığımda dehşet içinde birbirilerine bakıyorlardı. Ellerimi iki yana açtım, onlara üstten baktım.

"Sizi öldürmeyeceğim, bugün değil. Yurtdışına çıkmaya çalışırsanız işler değişir, siz daha ayağınızı atamadan kafanıza sıkıtırım. Kaçmaya ya da yardım istemeye çalışırsanız da sizi öldürürüm. Hepiniz kovuldunuz, kıdem tazminatlarınızı alarak buradan onurlu şekilde ayrılacaksınız. Ben de sizi öldürmeyeceğim ama bunun için tek bir şartım var. Bana kim için çalıştığınızı söyleyeceksiniz. Gerçekten, kim için çalıştığınızı! Hatta kimler için çalıştığınızı! Her biriniz bana bir isim söyleyeceksiniz!"

Yine birbirlerine bakarken kararsızlık ve korku içindeydiler. Onları teşvik etmek için ellerimi masaya yasladım ve masaya doğru eğildim.

"Sakın minik sevimli görüntüme kanmayın. Sadece şüphelerim yüzünden üç amcamın da tüm pisliklerini ortaya çıkarıp onları hapse tıktırdım, öldürtmediğime dua etsinler de... Bence bu görüntümün ardında ne kadar korkunç olabileceğimi artık az çok tahmin edebiliyorsunuzdur. Ölmek için bana yalvarırsınız. Ama sadece isimleri verirseniz... İşte o zaman sizi serbest bırakırım, siz yolunuza ben yoluma."

Onlar derin derin düşünürken ben masanın yanından ayrılıp kendime bir kadeh viski doldurdum. Büyük bir yudum alıp onları izlerken nefret doluydum. Hepsini öldürmek istiyordum ama asıl öldürmek istediklerime ulaşmam için onların yaşaması gerekiyordu.

"Yeterince düşündüyseniz süremizin sonuna geldik."

"Her şeyin en başındaki isim Araf Karabatak, gerçi o yeni geçti başa. Bu zamana kadar babasıydı," dedi müdürlerden biri.

O konuşunca başka bir müdür de konuştu. "Safir Soytürk." Duyduğum isimle irkilerek bakakaldım. Safir çok güçlü bir adamdı, onu çocukluğumdan beri tanır ve çok da severdim. Babam da çok severdi... Safir... O da benim yüzde doksan dokuz güvendiklerimdendi.

"Hayri Doğan." Bir yumruk da bu isimle yerken artık idrak edemiyordum. Hayri Doğan, Sıla'nın babasıydı.

"İsmet Hancı." Bu ismi tanımıyordum.

"Hakkı Fırtına." Bu ismi de tanımıyordum. Tanıdık bile gelmiyorlardı.

"Fahri Albay." Albay... İşte bu tanıdıktı.

"Atlas," dedi son olarak Muhsin.

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar," dedi Muhsin amca. "Bildiklerimiz bu kadar."

"Çıkın, bu şirketle tüm işiniz bitti."

Hepsi çıktığında elimdeki kadehten bir yudum daha alacaktım ki bittiğini fark ettim. Bardağı öylece elimden bıraktığımda yere düşüp paramparça oldu.

Paramparça olan tek şey bu bardak değildi.

Yiğit ve Angel'ın kaybolması ardından neredeyse yirmi dört saat geçecekti ama hâlâ onları bulamıyorduk. Aldığım son habere göre Aral'ın durumu iyiye gitse de yoğun bakımda kalmaya devam ediyordu.

Kılıç'la bugünkü son görüşmemizin ardından hiç konuşmamıştık.

Bugünkü slaytın ve olanların üstünden geçiyordum. Olayı iyi anlatabilmek adına slaytları televizyona aktarmıştım.

Papatya, Kara Kedi ve Çakı üçlüsü de dehşet içinde slayta bakıyordu.

"Yani üşenmedin, gittin tek tek bunlara slayt hazırlayıp sunum dosyası oluşturdun, öyle mi?" dedi Kara Kedi dehşet içinde.

"Biraz manyak olabilir misin acaba sen İnci?" Çakı'nın da eli çenesinde geziniyordu.

"Ben hiçbir şey anlamadım," dedi Papatya da ekrana boş boş bakarak. "Çok fazla isim var, herkes birinin bir şeyi, bu ne böyle Allah aşkına?"

"Çok haklı," dedi Kara Kedi de başını sallayarak. "Yani bizim bunu anlamamız için on gün boyunca bu slaytların üstüne çalışmamız gerekiyor."

Ofladım. "Ne kadar köşeli jetonlarınız var. Yiğit ve Angel'ı kaçıran kişi Araf Karabatak, dünkü saldırıyı düzenleyen de oydu. Zamanında babamı uyuşturucu işine devam etmesi için tehdit eden de onun babasıydı zaten. Ne kadar dikkatli olduklarına baksanıza, dün on beş kişiyi öldürdüler ve hâlâ ne bir yakalanma ne bir ipucu oldu. Ailem katledilirken de böyle bir sır perdesi vardı, her şey çok güzel planlanmıştı." Konuşurken başıma derin bir ağrı girmişti. "Ben üstümü değiştirip kendime geleceğim. Sözde beyin fırtınası yapalım diye açtım, hiçbir şey anlamadınız."

Söylene söylene onlara arkamı dönerken Kara Kedi bana biraz sövüyordu. "Sizin bu çarpık korkunç oyunlarınıza kafamız basmadığı için özür dileriz ya."

Angel ve Yiğit'in yokluğu kalbimde derin bir ağrı yaratıyordu.

Üst kata çıktım, Aliye'nin odasının önünde durdum. Bir süredir sesi soluğu çıkmıyordu, her şeye rağmen içimdeki endişeyi bastıramamıştım. Kapısını tıklattım ama ses gelmedi.

Elim kapının koluna gitti, çevirirken aslında kesin kilitlemiştir diye düşündüm ama kapısını kilitlememişti.

Kapıyı açtım ama karanlık olduğu için hiçbir şey görünmüyordu. Odaya bir adım atıp ışığı açtım.

Gördüğüm görüntüyle donup kaldım.

"A-abla..."

Aliye, yatağında kanlar içinde yatıyordu. İki bileğinde de bir sürü iz vardı, parmakları arasında gri bir metal tutuyordu.

Beyaz gelinliği kanlar içindeydi.

Gözleri açıktı.

"A-abla. Abla..."

Titreyen dizlerimle ona doğru birkaç adım attım. Yatağa ulaşıp bembeyaz olmuş soluk tenine dokundum, buz gibiydi. "Aliye."

Ölmüştü.

Bileklerini keserek intihar etmişti.

Gencecik, dünyalar güzeli Aliye Altınsoy ölmüştü.

Dudaklarım aralandı ama hiç ses çıkmadı, çığlık atarcasına açıldı ama çığlık da çıkmadı. Sessiz bir haykırıştı bu.

Dudakları mosmor, açık gözleri bomboştu. O artık sadece bir bedendi.

Yatağının yanında dizlerim üstüne çöktüm. "Abla, abla..." Bu çıkarabildiğim son ses oldu.

Ağzım açıktı, hıçkırıklar ve acı haykırışılar çıkıyordu ama hiç ses yoktu, sadece nefes sesim vardı.

Kurumuş kanla dolu elini tuttum, başım gelinliğine düştü ve sonunda sesim çıktı.

İnlemeyle karışık bir haykırış çıktı dudaklarım arasından, omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken hissettiğim tek şey, gelinliğinin kumaşı ve onun soğuk teniydi.

"Abla..." İnleyerek elini daha sıkı tuttum.

"Neden sevmedin hiç beni?"

"Neden böyle olduk?"

"Abla biz ne yaptık?"

"Abla ben ne yaptım?"

BÖLÜM 12
İNTİKAM HIRSI

İNTİKAM HIRSI

Aliye'yle hiçbir zaman iyi anlaşamamıştık. Hep kavga edecek bir sebep bulurduk, çocukluğumuzdan beri genelde kışkırtan taraf o olurdu. Ama ben de hiçbir zaman onun kışkırtmalarının altında kalmazdım. Benim yaptıklarım onunkilere göre daha yıkıcı olurdu, o çok düşünmeden pek plan yapmadan sadece canımı yakmak için bir şeyler yapardı. Ben de aksine uzun uzun düşünür, hiç beklemediği anda onunla ödeşirdim.

O canımı sıkmak için beni kıskandırmaya çalışırdı, ben de kıskandırdığı şeyi elinden alırdım. Bir keresinde sırf bana gıcıklık olsun diye en sevdiğim oyuncağı bilerek kırmıştı, ben de kalabalık bir yemekte onun oturacağı koltuğa su dökmüştüm, yaşıtlarımızla birlikteydik ve herkes onun altına yaptığını sanmıştı. Sonra o da gelip benim saçımı çekerek kafama sağlam şekilde vurmuştu, annem bunu görünce ona ceza vermişti.

Pek anlaşamasak da birbirimizle uğraşmayı da severdik, en azından o benim sevgilimi çalana kadar.

Geceleri onun odasına giderdim, o da beni kovardı, ben yine de gider yanına yatardım. Bazen bana masal anlatırdı, birlikte uyurduk. O beni kendinden ne kadar uzak tutmaya çalışıyorsa ben de tam tersine hep onun dibinde bitmeye bayılırdım, birbirimizle kavga etmek en büyük hobimizdi.

Her zaman kıskanç bir insandı ama tüm kavgalarımıza rağmen hep içten içe beni sevdiğini düşünürdüm. Çünkü ben onu içten içe hep sevmiştim. Hatta sevgilimi çaldıktan sonra bile...

Ben evin en küçüğü olduğum için genelde her şeyin en güzeli, en cafcaflısı bana ayrılırdı. Ben de ne kadar kıskanç olduğunu

bildiğim için gidip ona nispet yapardım. "Abla bak oyuncağıma, babam bana kocaman Barbie şatosu almış, bak burada mutfağı var, elbiselerine bak."

"Bana da bisiklet aldı!"

"Çok sıkıcı, bisikletin vardı ki zaten. Tatlı dört tekerlekli bisikletin gitti, yerine bu sıkıcı iki tekerlekli bisiklet geldi."

"Salak, sen daha küçücük çocuksun, ondan," dedi sinirle, bir yandan da şatoma kötü kötü bakıyordu.

"Salak, benim de bisikletim var."

"Ablaya salak denmez geri zekâlı!"

O gece uyandığımda şatom kırılmıştı, onun kırdığını biliyordum da kanıtlayamamıştım. Ben de onun bisikletini alıp kaçmıştım, boyum yetmediği için zaten sürmeyi de bilmediğim için hırsımdan elimle sürükleye sürükleye uzaklaşmıştım.

Kıbrıs'taki evimizin ormanında kaybolmuştum, o da beni aramaya çıkmıştı herkesle birlikte. Gerçi o bunu kabul etmiyordu, sadece bisikletini aramaya çıktığını iddia etmişti. Sonra birlikte kaybolmuştuk, hava kararınca da korkup birbirimize sarılarak ağlamıştık.

Şimdi yine birbirimizi kışkırtmıştık. Yine planlar kurup birbirimizin canını yakmaya çalışmıştık. Ben yine uzun uzun düşünüp ağır bir şey yapmıştım, o da yine sadece canımı yakmak için en fevri şeyi yapmıştı.

O kazanmıştı, ben bitmiştim.

Omuzlarım acı hıçkırıklarımla sarsılırken elini bırakmıyordum.

"İnci..." Papatya'nın sesiydi.

"Ölmüş mü?" diye sordu Çakı'nın kısık sesi.

"Allah rahmet eylesin," dedi Kara Kedi de acıyla.

Sesleri duyan yukarı çıkıyordu ama ben sadece Aliye'nin elini tutarak ağlıyordum.

"Aliye..." Güven.

Onun sesini duymamla başımı kaldırdım. Güven dehşet içinde Aliye'ye bakıyordu. Acıyla bana baktığında eli başına gitti.

"İnci, biz ne yaptık İnci?" O kadar sarsıldı ki birkaç adım daha atamadan olduğu yerde diz çöktü. "Aliye, Aliye..."

"Kapısını bile kilitlememişti, zaten kimsenin gelmeyeceğini biliyordu," dedim gözümden akan yaşlarla.

Güven yumruk yemiş gibi irkilip gözünden yaşlar akarken Aliye'ye baktı.

Tuttuğum elini okşadım.

"İnci biz ne yaptık?" dedi Güven yine acıyla.

Yatağının başında bir kâğıt parçası duruyordu. Tüm sayfayı doldurmuştu, o sayfayı alıp okumaya cesaret edemedim.

Güven dizlerinin üstünde zorlukla doğrularak yatağın diğer tarafına geçti. Aliye'nin yüzünü acıyla izlerken dayanamayıp yüzünü iki eliyle kapattı. Omuzları içli içli sarsılıyordu, Güven'i hiç böyle göreceğimi düşünmezdim.

"İnci ben ne yaptım?"

Vicdanım öyle sızlıyordu ki... Öyle kanıyordu ki kendi kanımda boğuluyordum, nefes alamıyordum.

"Aliye, Aliye..." Yüzündeki elleri düştü, eli Aliye'nin saçına gitti. "Özür dilerim, affetme beni... Zaten affetmeyeceğin için gitmişsin." Güven'in sözleriyle gözyaşlarım hızlandı.

"Hep beni kendinden uzak tutmaya çalıştın, hep senin için gizli bir heyecan olduğumu düşündüm. Bu çok ağırıma gidiyordu. Seni o herifle görmeye dayanamıyordum ama sen mutluysan sorun yoktu. Ama Aliye sen hiç mutlu görünmüyordun, sen aslında hiçbir zaman mutlu değildin. Sadece baş başayken bazen bazı sözlerime gülerdin, o zaman şaşırırdım ve mutlu olduğunu düşünürdüm. Mutlu olmam için seni mutlu görmeliydim, söylesene ben artık nasıl mutlu olayım? Nasıl yaşayayım?" Güven dayanamayarak başını yatağa gömdü.

Ablam intihar etmişti, ablam benim ona oynadığım oyun yüzünden intihar etmişti. Ölümünün sebebiydim.

Ben onu bu kadar sevdiğimi bugün öğrenmiştim.

Aliye, ablam... Onun kaybına bu kadar üzüleceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Çoğu zaman ondan nefret bile ederdim. Böyle olmamalıydı, bu kadar acı vermemeliydi.

Ama onu kaybetmek, onu toprağa vermek... Annemi, babamı ve abimi toprağa vermekle aynı etkiyi, aynı acıyı yaratmıştı. Hiçbir fark yoktu.

Aliye'nin intiharı büyük ses getirmişti. Gençliği, güzelliği, şatafatlı hayatı, iyilik elçisi gibi gezmesi onun intiharının insanlarda şok etkisi bırakmasına neden oluyordu. Ben de en az o insanlar kadar şoke olmuştum.

Herkes Altınsoy ailesinin lanetini konuşuyordu, herkes bir şey anlatıyordu. Sanırım artık hepsine sağırdım.

Aliye'nin mezarının başındaydım, otopsisi de yapılmıştı, intihar kesinleşmişti. Onun üstüne toprak atılırken en baştaydım, sanki onun sebebi olmamışım gibi.

Yanımda Aral vardı, yoğun bakımdan çıkar çıkmaz zorla hastaneden ayrılmış ve cenazeye gelmişti. Diğer yanımda Atlas vardı.

Artık sadece üçümüz kalmıştık.

Atlas epey kötüydü, annemleri kaybettiğimiz zamandan bile daha kötüydü. Bana öfkeli olduğunu biliyordum ama hiç konuşmamıştı. Aral sessizdi, sanırım o da kayıplardan yorulmuştu.

Kılıç, Yiğit'i ve Angel'ı bulmaya yaklaştığını söylemişti ama haberi alır almaz yanıma gelmişti. Pek konuşmamıştık, zaten kimseyle konuşacak halim yoktu. Birkaç adım arkamda duruyor, varlığıyla destek olmaya çalışıyordu.

Arkadaşlarım da gelmişti. Kara Kedi, Çakı, Papatya ve hatta Tekin. Onu oradan çıktığımızdan beri hiç görmemiştim, yanıma gelmemiş, sadece başını eğerek selam vermişti. Kılıç'ın arkadaşları da

gelmişti, Mesih, Dünya, Asaf, Irmak. Sıla da kardeşleriyle gelmişti, Yiğit'in kaybolmasından sonra psikolojisi daha da bozulmuştu, benden bile kötü bir durumdaydı.

Cenk de gelmişti, bu sabah saatlerinde onun da annesi vefat etmişti. Babası da hâlâ yoğun bakımdaydı ve durumu ciddiydi.

Etrafı sessizce izlerken gözlerimin en son daldığı yer onun mezarı oluyordu. Aile mezarlığımız çok erken dolmuştu. Ablam da onların arasına gitmişti.

Onların katillerini bulmak, intikamlarını almak için çıktığım bu yolda gözümü karartmıştım. İnsanların ölümlerine sebep olmuştum. Belki silahı ben tutmamıştım ama çoğu kişiyi ben öldürmüştüm. Son kurbanım da ablam olmuştu.

Ağlayışım hiç dinmiyordu, artık gözümden akacak yaş kalmaması gerekiyordu ama sessizliğimle birlikte yaşlarım da sessiz sessiz akıyordu.

Boynum büküktü. Artık haykırmıyor, bağırmıyordum çünkü buna ben sebep olmuştum.

"Bunlar timsah gözyaşları mı?" dedi Atlas öfkeyle. Bana değil, mezara bakıyordu.

Timsahlar çok acıkırsa kendi bebeklerini yermiş, karınlarını doyurduktan sonra da acıdan ağlarlarmış.

Aral kafasını bize çevirdi. Gözündeki güneş gözlüğü gözlerinin ne halde olduğunu gizliyordu ama burnunun ucu kıpkırmızı olmuştu.

"İçin rahatladı mı artık İnci?" dedi Atlas yine. "Sıradaki hangimiz?"

"Sus Atlas, sırası değil, şimdi değil," dedi Aral zorla çıkan sesiyle.

"O yaptı, herkesin hayatını mahvetti. Aliye'nin intihar etmesine sebep oldu. Sen ailemizi öldürenlerden bile daha çok zarar verdin bu aileye." Ayakta kalmak gittikçe zorlaşıyordu.

Güven uzaktan izliyordu cenazeyi, göz önünde olmayacak ama cenazeyi görebilecek bir mesafedeydi.

Atlas sinirle yanımdan uzaklaşırken bakışlarım mezara kaydı. Dizlerim titriyordu, elimi havaya kaldırıp tutunacak bir yer aradım. Elim havadayken bir yeri tutabileceğimi düşünmezken elimin altına sert bir şey geldi.

Kılıç gelmişti, ona tutunmam için yanımda duruyordu. Aynı ailemin cenazesinde giyindiği gibi simsiyahtı, gözünde gözlüğü vardı. O zaman da tek dalımdı.

Ona tutundum, elimi pazısının üstüne götürüp sıkıca tuttum. Eli belime gitti, beni kendisine çekti. "Omuzlarını dik tutmak zorunda değilsin, bugün değil ama asla düşmene de izin vermeyeceğim." Sözleriyle ona biraz daha sokuldum.

Aklıma bana önceden söylediği sözler geldi. *Her zaman yanınızda olacağım İnci Hanım.* Olmuştu.

Nasıl bir vicdan azabının içinde olduğumu biliyordu. O yüzden pek konuşmuyordu çünkü ne derse desin içimdeki yangını azaltamayacağının farkındaydı.

Kalabalık yavaşça dağılırken Kılıç'ı gitmesi için bıraktım. Yiğit'i ve Angel'ı bulmak için ne kadar çabaladığını hatta bu uğurda Kırahanlı soyadını bile fazlasıyla kabullenmek zorunda kaldığını görüyordum.

"Sen git," dediğimde kararsızdı. "Gidebilirsin, gerçekten."

Nefesini sıkıntıyla verdi, etrafa bakarken uzaktan mezarı seyreden Güven'i gördüğünde duraksadı.

"Canı çok acıyor, bir daha kendisini asla affedemeyecek, nereden bildiğimi sorma." Sözlerimle kara bakışları acıyla yüzüme döndü, başını hafifçe yana doğru eğdi. Alnıma bir öpücük bıraktı.

İstediğimi yapıp uzaklaştığında artık mezarın başında sadece Aral ve ben kalmıştık.

Mezarın başında Aral'la yalnız kalmıştık, ikimiz de tek kelime etmiyor, mezarı izliyorduk. Aral ilk defa bu kadar sessizdi, normalde tüm duygularını öfkeyle anlatırdı ama o kadar canı acıyor olacak ki öfkeyle bile anlatamıyordu.

"Kızsana sen de bana Aral, *sen yaptın* desene, *mahvettin bizi* desene. *Onu sen öldürdün* desene. Neden sessizsin?"

"Bunu..." Duraksadı, konuşurken çok zorlanıyordu. Annemizin, babamızın, abimizin ve Aliye'nin mezarından başını kaldırıp bakışlarını havaya çevirdi. "Biz yaptık, tek değildin."

"Bu sefer her şeyi ben yaptım. Ölmeden önce son sözü neydi, biliyor musun? *Üstünde pek hakkım yok ama olan da haram olsun. Yazıklar olsun. Sen beni böyle rezil ettin ya, böyle mahvettin ya, insanlara eğlence malzemesi yaptın ya, düğünümü bana zehrettin ya... Hayatın boyunca iki yakan bir araya gelmesin.* Sözünü öyle bir tuttu ki... Bundan sonra ne yapsam da gelmez zaten." Başını şaşkınca bana indirdi, gözlükten gözlerini göremesem bile ne kadar sarsıldığını görüyordum.

"Kızsana bana Aral, bağır çağır, üstüme yürü, söv, döv, bir şey yapsana Aral. Onunla arandaki bağ her zaman daha güçlüydü, benle Aytekin abim gibiydiniz. Her zaman onu benden daha çok sevdin. Kızsana bana Aral."

"Sana daha ne yapabilirim ki İnci? Aliye sana en büyük cezayı verdi."

Tamamen bana döndü, kollarını açtı. O kadar yabancıydı ki bana sarılmaya, o da yadırgadı. Beni kendisine çekip sarıldığında sanki bunu bekliyormuş gibi yüzsüzce sarılışına karşılık verdim.

Gözyaşlarım şiddetlenirken abime sıkıca sarıldım.

Etrafta kameralar ya da insanlar var mı diye bakmadım, *yine gösteriş için mi sarılıyor* diye düşünenleri umursamadım. Bakmadım, öğrenmek istemedim. Sadece kalan son aileme sarılmak istedim.

Ben bu hikâyeyi en başında kaybettim.

İntikam hırsıyla tutuşanlar en sonunda yanardı.

Yangın ne denli büyükse tahribatı da o kadar büyük olurdu.

Ve benim yanmadık hiçbir yerim kalmamıştı.

Ne Aral ne Atlas malikâneye gelmişti, artık bu eve geleceklerini düşünmüyordum. Kılıç ve arkadaşları hiç gelmemişti, arkadaşlarım ve onlara ek olarak Asaf da buradaydı.

"Tekin çok garip davranmadı mı?" diye sordu Kara Kedi düşünceli şekilde. "Zaten her zaman değişik adamın tekiydi de ne bileyim, oradan çıkınca birden yok oldu, bugün de cenazeye geldi. Pek konuşmadı da nerede olduğunu falan da anlatmadı."

"O zaten hepimizden daha deliydi," dedi Çakı da ona onay vererek. "Hatırlamıyor musun, susup saatlerce kitlenirdi bir noktaya, kimseyle de konuşmazdı. O yüzden pek şaşırmıyorum ben."

"Sessiz ama bence iyi biri," dedi Papatya da konuşmalarına katılarak.

Asaf kısık bakışlarıyla beni inceliyordu. Ona baktığımda gözlerini kıstı. "Seni hiç bu kadar sessiz sakin görmeye alışkın değilim."

"İki günde kaç kişi öldü, şu kızın başına gelenler pişmiş tavuğun başına gelmedi, daha ne olsun?" dedi Kara Kedi sinirle. "Göbek mi atsın bu kız şimdi?"

"Göbek atsın demedim, onu pek tanımıyorum ama canı yandığında yas tutacak birine benzemiyor, o yüzden şaşırdım."

"Ailemin yasını hiç tutamadım çünkü onların intikamının peşine düştüm ve şimdi daha çok kayıpla buradayım." Derin bir nefes almaya çalıştım.

Asaf'a hak verdiğim kısımlar da vardı, kendime gelmeliydim. Kendime gelip artık bu saçma sapan savaşı bitirmeliydim. Yeterince tükenmiştim.

Bu sırada telefonuma bir mesaj geldi.

Kendini ve yeğenini görmek istiyorsan bu adrese tek başına gel. Kırahanlı onların yerini senden önce bulursa ki bulmak üzere, ikisini de öldüreceğim. Bu mesajdan birine bahsedersen de aynı şekilde. Zeki bir kadın olduğunu duymuştum, kanıtla bakalım.

-A.K.

Bu sefer bu mesajı atan Arslan Kırahanlı değildi, Araf Karabatak'tı.

Yanlarından kalkıp üst kata çıktım, yasta olduğumu düşündükleri için zaten hareketlerimi pek sorgulamıyorlardı. Babamın odasına girdim, kasasına ulaşıp içinden iki adet silah aldım. Şarjörlerini kontrol edip yanıma fazladan şarjör de aldım. Susturucuları namlunun ucuna yerleştirdim.

Hızla odama geçip üstümdeki siyah elbiseyi çıkardım. Dolabımdan beyaz, üstünde çiçekler ve inci taneleri olan tatlı bir elbise çıkardım. Saçlarımın önündeki iki tutamı ördüm. Dudaklarıma pembe tonlarda bir parlatıcı sürüp yanaklarıma da abartarak allık sürdüm. Pembe çantamın içine silahlardan birini yerleştirdim.

İnce kemerlerimden birini baldırımın üstüne yerleştirip diğer silahı da oraya yerleştirdim. Elbisem belimden sonra bollaştığı için silah belli olmuyordu. Topuksuz beyaz sandaletleri giyindim.

Sessizce aşağı inip kimseye görünmeden mutfak kapısından çıktım. Garaja ulaşıp Aliye'nin MINI Cooper model arabasına bindim.

Saat gece yarısına geliyordu, bir an önce onlara ulaşmalıydım.

Adrese doğru sürerken hız kurallarını epey ihlal etmiştim. Adres bir malikâneye aitti ama bu malikâne şehrin biraz dışında, ormanın içindeydi. Kapının önüne yaklaştığımda çift taraflı kapı iki yana açıldı.

Asfalt yolun bittiği yere kadar aracımı sürdüm, yolun bitiminde iki iri koruma duruyordu. Arabayı durdurup indiğimde biri bana doğru yaklaştı. "Üstünüzü arayacağız."

"Hayatta olmaz! Ben İnci Altınsoy'um, bana elini bile süremezsin. İstersen git patronunu çağır." Adamlar çaresizce birbirlerine baktı. En sonunda bahçeye doğru yürümeme izin verdiler. Tabii ikisi de peşimden geliyordu.

Malikâne iki katlıydı ama çok geniş bir araziye yayılmıştı. Etrafta korumalar vardı, evin içine girene kadar sayılarını aklımda tutmaya çalıştım.

Salona girdiğimizde içeride camın önünde takım elbiseyle duran bir adam vardı. Arkası bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. Salon koyu tonlarla döşenmişti, içeri girdiğim an ruhum darlanmaya başlamıştı. Bir miyavlama duyduğumda gözlerim doldu.

Angel kokumu almış olacak ki koltuğun arkasından miyavlaya miyavlaya çıkarak bana koştu. Hızla eğilip onu kucağıma aldım, ona sıkıca sarıldım, miyavlamaları beni ağlatırken tüylerine öpücükler bıraktım. "Geldim anneciğim, geldim." Kafasını boynuma gömdü.

"İnci Altınsoy, sizinle sonunda yüz yüze gelme şerefine nail olabildim." Adam konuşarak bana döndü. Esmer teni, koyu gözleri, keskin yüz hatlarıyla yakışıklı bir adam sayılabilirdi. Siyah saçları alnına doğru düşmüş, gözleri tehlikeyle parlıyordu. Onda beni rahatsız eden bir ifade vardı.

"O saldırıyı sen yaptırdın!"

"Daha barışçıl olmak isterdim ama dikkatini anca böyle çekebileceğimi düşündüm." Tamamen bana doğru dönüp ellerini ceplerine yerleştirdi.

"Yiğit nerede?"

"Önce biraz konuşalım, buyurun oturun."

"Önce onu görmem lazım, o daha çok küçük, lütfen." Yumuşak ve korku dolu ses tonum, saf bakan gözlerimle gözünde pek de tehlikeli görünmüyordum artık.

İşaret ettiği koltuğa oturduğumda o da karşımdaki koltuğa geçti. Elini havaya kaldırıp korumalardan birine işaret verdi. Sanırım bu işaret Yiğit içindi. Angel miyavlayarak boynumu yalarken başının üstüne bir öpücük daha bıraktım.

"İçeri girerken üstünü aramamıza izin vermedi," dedi az önceki koruma.

"Böyle tatlı, güzel bir hanımefendinin üstünü aramanıza gerek yok. Çantasından çıksa çıksa dudaklarındaki tatlı ruj çıkar. Yanı-

lıyor muyum İnci Altınsoy?" Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, ifademi uzun uzun izliyordu.

Hızlı inip çıkan göğsümle oldukça korkmuş ve heyecanlı gözüküyordum.

"Buraya tek geleceğini düşünmemiştim, düşündüğümden daha aptalmışsın. Asla hakaret etmiyorum bu arada." Zaten aptal olduğumu düşünmesini istemiştim.

"Onları neden kaçırdın? Neden onca insanı öldürttün?"

"Çünkü sana gözdağı vermeliydim. İnci... Sana İnci diyebilir miyim?"

"Hayır demem bir şey değiştirir mi?"

"Evet, elbette," dedi bir beyefendi gibi.

Nefesimi sıkıntıyla verdim. "İnci diyebilirsin."

"İkimiz de sektörde yeniyiz, babalarımızın yerine geçtik. Babalarımız ortak iş yapardı. Benim babam sayesinde tüm dünyaya uyuşturucu dağıtabilecek bir kıvama geldik, tabii senin babanın hangarlarının katkısı da göz ardı edilemez. İnanılmaz bir ikililerdi. Ama sonra başa sen geçtin ve her şeyin içine ettin. Senin yüzünden her saat milyonlarca dolar kaybediyoruz ve buna devam edemezsin, İnci."

Başımı iki yana salladım. "Uyuşturucu işinde olmak istemiyorum."

"Bu senin isteğine kalmış bir durum değil, istersen tüm hisselerini bana sat ve kurtul. Ya da..." Bakışları uzun uzun üstümde gezindi. "Kırahanlı'yı bırak ve benimle evlen."

Alayla güldüm ama o çok ciddiydi. "Kırahanlı henüz kimliğini bile bulamamış, nereye ait olduğunu bilmeyen ve sadece doğruları yapmaya çalışan bir adam. Ama bu dünyada o şekilde hayatta kalamaz, solup gidersin. Onun en başta sana oynadığı oyunu biliyorum, ailenin ölümünden beri sizi ara ara uzaktan izletiyorum."

Az önce içeri giden adam kucağında Yiğit'le içeri girdi. Hızla oturduğum yerden kalktım. Yiğit huzursuzdu, ağlıyordu. Angel'ı

koltuğa bıraktım ama bırakmaya çalışırken uzaklaşmak istemediği için hafifçe tenimi çizmişti. Onları çok korkutmuşlar ve belki de canlarını yakmışlardı. İçimdeki öfke fırtınasını bastırmaya çalıştım.

Yiğit'i uzattığında onu hızla kucağıma aldım. Beni gördüğü an ağlayışı durdu, güzel kokusunu içime çekip sıkıca sarıldım. Yanaklarına öpücükler bırakıp onu göğsüme gömdüm. "Hala geldi, korkma bebeğim."

Gözümden yaşlar düşerken derin bir nefes alıp koltuğa oturdum. Bir elimle Yiğit'i göğsüme bastırmıştım, diğer taraftan da Angel kucağıma çıkmıştı.

"Çok tatlılar ama senin kadar değil," dedi yaşla dolu gözlerime bakarak. Bakışlarıyla çekinmiş gibi gözlerimi kaçırdım. "Buradan birlikte çıkabilmek için şartlarımı kabul etmek zorundasın, İnci."

"Şartların uyuşturucu işine girmem ya da seninle evlenmemse rüyanda görürsün!" Pasif agresif bir tavır sergiliyordum, boş bir öfkeyle konuşurmuş gibi. Bu da ona zevk veriyordu.

"Zaten babandan kalan mirası kabul ettiğinde o işe çoktan girdin. Ailen neden öldü sanıyorsun?" Ailemin ölümünden bahsederken boğazına sarılmayıp hüzünle bakmak çok zordu.

"Ailemi sen mi öldürttün?"

Başını iki yana salladı. "Yani tam olarak değil, orada değildim. Babam bu ölüm emrini verenlerin arasındaydı. Mirasın sana kalacağını bilse bunu yapar mıydı, bilmiyorum. Sen işimizi daha da zorlaştırdın, bir de Kırahanlı'yı çıkardın başımıza." Ailemin ölümünden o kadar rahat bahsediyordu ki sanki öldürülenler böcekmiş gibi. "Bana öyle bakma güzelim."

"Başka kimler vardı onların arasında?"

"Emri verenler arasında mı? Babanı öldürmeye meraklı insan çoktu. Ama şu avukatın ve koruman, onlar direkt bu cinayeti işleyenlerdi. Kardeşlerinden biri de o gün bizim için evi boşalttı. Tahmin et hangisiydi?"

"Korumam? Korumam mı?"

"Hmm... Hani ablanla ifşası çıkan, herif ciddi anlamda Altınsoyları sikmiş."

Güven...

Ama neden?

Yiğit kucağımda huzursuzlandığında onu biraz daha kendime bastırdım, ona sıkıca sarıldım.

"Sizin için mi yaptılar bunu?"

"Hayır, kendileri bizi buldular. İkisi de yıllar önce intikam almak için yanınızda işe girmiş hatta onları işe sokan adam da Albay adında sözde devlet için çalışan biri. Senin Kırahanlı da onun için çalışıyordu ya zaten. Belki bir bakarsın seni öldüren kişi o olur. Gerçi sana epey vurulmuş gibiydi, peki sen? Çapkınlığın dilden dile dolaşıyor, en uzun ilişkin iki ay falanmış. Güzel, çekici, zengin ve aptal sarışınlardansın. Elbette bu kadar pisliğin içinde olmak seni yıpratacaktı. Ama içimden bir ses zeki de olduğunu söylüyor. Kırahanlı'yla kalırsan sonun ya hapis ya da ölüm olur. Eğer beni seçersen..." Büyük bir özgüvenle oturduğu yerden kalktı.

Birkaç adım atıp önümde durdu. "Seni bu dünyadaki en mutlu kadın yaparım. Zenginliğe doymuş bir kadınsın, biliyorum ama seni güce de doyururum, tüm dünyayı önünde diz çöktürürüm. Benimle evlen ya da evlenme. Tek yapman gereken bu işe sakince devam etmek."

"Beni engelleyen sizdiniz! Her şeyi açıklayacakken yayını kesen, polise verdiğim ifade..."

"Biz her yerdeyiz, İnci. Bu pisliği bitiremezsin, bitirmeye çalışırsan bitersin. Bak gördün, ifade verdin ama ne oldu? Ne değişti? Ne yaparsan yap da bitmeyecek. Daha fazla kişinin ölmesini istiyor musun?" Son sorusunu sorarken bakışları Angel'a ve Yiğit'e kaydı. Angel da sanki bunu anlamış gibi sinirle miyavladı.

Onları daha sıkı tuttum.

Titrememem bu sefer rol değildi ama korkudan da değildi, öfkedendi.

"Buradan onları da alıp sağ çıkmak istiyorsan, teklifimi kabul etmek zorundasın. Evlilik kısmı için seni zorlayacak kadar barbar bir adam değilim ama iş için elbette zorlayacağım. İşe devam edeceksin, şimdi bir sözleşme getireceğim, onu imzalayacaksın. Sonra da tüm bu pisliklerin altına adını geçirmiş olacaksın, bir daha da asla kimseye gidip bu işi anlatamayacaksın, yoksa sen de bitersin."

Bir eli cebinde bana üstten bakışlar atarken kendince kısa bir düşünme süresi vermişti.

"Titriyorsun, su ister misin?" Başımı iki yana salladım.

"Sadece masumlar zarar görmesin istiyorum." Eli yüzüme gitti ve gözümden akan yaşı sildi.

Yüzümü dikkatle inceledi. "Senin için olabildiğince az masumun canını yakarım." Yüzümü elinden çektim. Eli yavaşça düşerken sırıtışı genişledi. "Sen baya baya güzelsin. Kırahanlı'yı anlamaya başladığım yerdeyim."

Etrafına ve saate bakındı. "Sözleşmeyi getirelim mi?"

"Getirin," dediğimde kapıda bekleyen adamına eliyle işaret verdi.

"Doğru karar, çok doğru." Yanıma oturdu, o yaklaştığında Angel korkuyla titremeye başlamıştı. Onu sakinleştirmek için tüylerini okşadım.

Elini oturduğum kısmın arkasına doğru uzattı, beni daha yakından inceledi. "Diğer adamını da gönderir misin? Sana özel bir şey söyleyeceğim," dedim kısık sesle.

"Hay hay," dedi keyifle. Böyle savunmasız ve tatlı görünen bir kadın ona ne zarar verebilirdi ki?

Diğer adamına işaret verdiğinde artık sadece ikimiz kalmıştık.

Gözyaşlarım akarken çantamı hafifçe aralayıp bir peçete çıkarıp gözlerimi sildim. Çantam bana dönük şekilde açık kaldı. "İnsanlar genelde ilk bakışta çok saf ve masum olduğumu düşünür, hatta beni tanıdıklarında biraz da aptal olduğumu düşünürler. Ama beni gerçekten tanıdıklarında... Kendilerinin ne kadar aptal olduğunu anlarlar."

O tamamen savunmasız bir şekilde bana bakarken çantamdan hızla silahı çıkarıp susturuculu silahla önce kasıklarına sıktım, o daha ne olduğunu algılayamadan çığlık bile atamadan alnına sıktım.

"Ayrıca ben sarışın değilim geri zekâlı, kumralım."

Onu böyle kolay öldürmek istemezdim, onu acı içinde öldürmek isterdim ama Yiğit ve Angel'ın canı sözkonusuydu.

Sözleşmeyi getiren koruma içeri girdiği an tam kafasını nişan alıp sıktım.

Kıbrıs'taki evimizin ormanında babam bana silah kullanmayı öğretirken neden bunu öğrettiğini sorgulayıp durmuştum.

Bugünse onun silahıyla onun intikamını alıyordum.

Yiğit'i ve Angel'ı bir kolumla göğsüme sıkı sıkı bastırırken diğeriyle de silahımı tutarak koltuktan kalktım.

Salondaki sürgülü bahçe kapısına koştum. Gördüğüm bir korumaya daha o beni göremeden sıktım. Yine hedefi tam vururken temkinli adımlarla bahçeye çıktım.

Onları düşürmemek için sıkıca tutarken hem hızlı hem sessiz olmaya çalışıyordum.

En sonunda koşmaya başladım. Tam arabama ulaşacakken içeriden bir gürültü koptu, fark edilmiştim. İçerideki cesetleri görmüşlerdi, etrafı aramaya başlamışlardı. Arabama doğru geri geri ilerlerken gördüğüm kişilere sıkıyordum. Arabamla benim aramda kısa bir bahçe duvarı vardı, o duvarın arkasına geçtim.

Tüm gücümle, büyük bir hırsla gördüğüm tüm korumalara ateş ettim.

Ben hırsla ateş ederken birden siren sesleri duyuldu. "Bırak silahını!" diye bağırdı bir ses, bu tanıdık bir sesti.

Sevgilimin sesiydi.

"Arkana dön! Ellerini havaya kaldır!"

Kılıç Arslan Kırahanlı'nın sesiydi.

Arkama döndüm, ona döndüm. Arabaların ışıklarında yüzünü görmek zordu ama orada olduğunu biliyordum.

Silahım parmaklarım arasından düştü.

KILIÇ ARSLAN KIRAHANLI

Düğündeki saldırının ardından Yiğit'i ve Angel'ı bulabilmek için hem Kılıç ismimi hem de Arslan ismimi fazlasıyla kullanmıştım. Her yerde onları arıyordum.

"Sanki yer yarıldı da içine girdiler," dedi Mesih gergin bakışlarını telefondan kaldırarak. Dördümüz de arabadaydık, Mesih yanımda otururken Dünya ve Irmak da arka koltukta oturuyordu.

"Piçe bak ya, güçleri anca bir kediye bir de çocuğa yetiyor! Sıkıyorsa beni kaçırsaydı o götler," dedi Irmak büyük bir öfkeyle.

"Aman Allah korusun, seni niye kaçırıyorlar? Kaçırmasınlar." Irmak, Dünya'ya yandan bir bakış attı. "O kadar güvenliğin arasında nasıl oluyor da ellerini kollarını sallayarak içeri girip hem Yiğit'i hem Angel'ı kaçırabiliyorlar?" dedi Dünya da gergince.

"Dün kaç kişi öldü, haberin var mı? Bence kesinlikle içeride muhbir vardı, yoksa bu kadar büyük kayıplar olmazdı," dedi Mesih de.

Aklım sürekli İnci'ye gidiyordu, onu bıraktığımda hiç iyi değildi.

"Acaba Albay'dan yardım mı istesek?" dedi Dünya da.

"Albay en son beni kovmuştu, hem..." Durakladım.

"Ne? Ne oldu?" dedi hemen Irmak, Dünya'yı kenara sıkıştırıp bize doğru eğilmeye çalışıyordu.

"Albay bir şeyler karıştırıyormuş gibi hissediyorum, Altınsoy konusunda çok katı, sanki altında daha kişisel bir şey varmış gibi." Sözlerimle arabada derin bir sessizlik oluştu.

"Albay'dan bahsediyoruz," dedi Dünya ihtimal vermeyerek. "Neredeyse hepimizi büyütene kadar kol kanat geren adam."

"Sadece bir isteğini yapmadığım için beni işimden edip üstüne evimden attı." Yaptığım hatırlatmayla üçü de sessizleşti.

Karakola gelip ifade vermiş, kayıp ihbarında bulunmuştuk. Resmi olarak silahımı teslim etmiştim ve belimdeki silah tamamen illegaldi. Kırahanlı adının getirdiği bir silahtı.

İnci'nin halini hatırlayınca öfkelenerek arabayı tekrar çalıştırdım. Dün inanılmaz derecede keyifliydi, onu yeni aldığım eve götürmüştüm ve sonrasında...

Hatırlamamaya çalıştım, şu an dikkatimi vermem gereken daha önemli şeyler vardı.

Geceyse tamamen bir kâbustu. Bir sürü kişi ölmüştü, o kadar kalabalıklardı ki hepimizin silahları olmasına rağmen, hepimiz usta nişancılar olmamıza rağmen on beş kişiyi kaybetmiştik.

"Benim anlamadığım şey emniyetin tutumu," dedi en sonunda Mesih dayanamayarak. "On beş kişi öldürüldü, neredeyse bir katliam oldu ama elleri çok yavaş, şu ana kadar bir sürü gözaltı olmalıydı. Üstelik ortada kaybolan bir çocuk ve kedi de var. Belli ki bariz şekilde bu aileyle uğraşanlar var, neden bu konuda bu kadar ağırlar?"

Mesih'e yandan bir bakış attım, tam olarak benim takıldığım noktaları sorguluyordu.

"Sizce elleri kolları bu kadar kuvvetli midir?" dedi Irmak da dayanamayarak.

Dünya şaşkınlıkla sessiz kaldı.

En sonunda Kırahanlı malikânesine ulaştığımızda Dünya ve Irmak daha önce gelmelerine rağmen etrafı dikkatle inceliyorlardı. Kırahanlı malikânesinin de Altınsoy malikânesinden aşağı kalır bir yanı yoktu.

Arabadan indiğimde diğerleri de peşimden indi, verandaya doğru birkaç adım attım ama onlar arabanın yanında durmaya devam etti. "Gelmiyor musunuz?"

"Malikânelere doyduk sayende, seni bekliyoruz," dedi Mesih.

Merdivenleri çıkıp eve girdim, bu evde babamın eşi ve diğer kardeşim yaşıyordu. Kız kardeşim İrem beni Asaf kadar kabulle-

nememişti. Ayrıca tek de değillerdi, amcam Asım Kırahanlı da İstanbul'a geldiğinde burada kalıyordu. Son zamanlarda A harfiyle başlayan isimlerin hepsinden gına gelmişti.

Asım Kırahanlı, yıllar önce İnci'nin halasıyla büyük bir aşk yaşamış, sonra da evlenmişti. Asım Kırahanlı'nın anlattığına göre karısını, karısının kardeşleri öldürmüş ve suçu kendisine atmıştı. Asım amca o günden sonra hiç evlenmemişti, sessizce âşık olduğu kadının intikamını alacağı günü beklemişti.

Babamın karısı Sultan Kırahanlı salonda İrem'le birlikte oturuyordu. Benim varlığımı öğrendikten sonra mirası almamdan pek hoşnut olmasa da bana karşı hiçbir zaman sert bir tutumu olmamıştı. Asım Kırahanlı da buradaydı. "Merhaba, müsait miydiniz?"

"Müsaitiz," dedi Sultan Hanım.

"Gel Arslan gel, biz de dün olan olayları konuşuyorduk," dedi Asım Kırahanlı keyifle gülerken.

"Dün on beş insan öldürüldü, on beş. Bu eğlenceli bir şey mi?" Sorumla yüzündeki gülüş hızla silindi, kaşları derince çatıldı.

"Altınsoy ailesi sonunda belasını buluyor, hem de ben kendimi hiç yormadan. Bir de şu sevgilinin emekleri de var tabii. Kız tam bir fırtına, tek başına koca sülaleyi çökertti," dedi yine gülerek.

"O insanların arasında masumlar da vardı."

"Bence olayı çok dramatikleştiriyorsun, hak ettiklerini buldular," dedi İrem, benden neredeyse on yaş küçüktü ve çok da bilmişti.

"Çok biliyorsun sen ufaklık."

"Bana ufaklık deme." Kollarını sinirle göğsünün altında birleştirdi. Asaf bana ondan daha çok benziyordu, o daha çok annesi Sultan Hanım'a benziyordu.

"Burada laf dinleyeceğine git dersini çalış, haftaya yurtdışındaki üniversiteye kabul sınavın yok mu senin?" Sorumla gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Ağzı hafifçe aralandı. "Sen bunu nereden biliyorsun ki?"

"Bilirim ben, çık hadi odana."

Oflayarak ayağa kalktı. "Dağdan geldin bağdakini kovuyorsun," dedi yanımdan geçerken.

"Çenen de bağın da senin olsun kardeşim." Ergen kardeş de hiç çekilmiyordu.

Yanımdan geçerken bir de dil çıkardı. "İrem!" diye uyardı annesi onu.

Asım Kırahanlı bakışlarıyla karşısındaki koltuğu işaret etti. Oturduğumda beni uzunca seyretti. Zaten bir Kırahanlı olduğumu ortaya çıkaran ilk kişiydi kendisi.

"Gittikçe bir Kırahanlı oluyorsun. Aynı bana çekmişsin," dedi büyük bir beğeni ve gururla. Ona benziyordum, hatta bu ailede en çok ona benziyordum. "Biraz bahçeye mi çıksak?"

"Siz zahmet etmeyin, işlerim var zaten benim," dedi Sultan Hanım yerinden kalkarken. Sımsıkı yaptığı topuzu ve şık kıyafetleri arasında çok asil duruyordu.

Annem yaşasa şimdi nasıl görünürdü acaba?

"Dün geceki saldırıda senin ve arkadaşların sayesinde bir sürü insanın hayatı kurtulmuş. Çok büyük çaplı bir saldırıymış." Sözleriyle başımı hafifçe salladım.

"Aytekin'in bebeği ve Angel kaçırıldı." Angel dediğimde boş boş yüzüme baktı. "O da bizim kızımız." Yüzüme boş boş bakmaya devam etti.

"Kızınız?" Havalanan kaşlarıyla alnı biraz daha buruştu.

"Biz doğurmadık da kızımız."

"Sen zaten doğuramazsın da kız mı? Ne ara?"

En sonunda onu şoklara sokmayı bıraktım. "Kedimiz."

Nefesini rahatlayarak verdi. "Kerataya bak hele, benimle eğleniyor."

"Eğlenmiyorum, Angel bizim için çok değerli. Zaten İnci için değerli olan kişileri kaçırdılar."

"Kişiler değil, biri hayvan," dediğinde başımı iki yana salladım.

"O Angel, bu şekilde konuşma lütfen, ayrıca çok da zekidir." Sabırla nefesini çekerken ifadesiyle dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Çok mu seviyorsun sen bu İnci Altınsoy'u?" Başımı onayla salladım. "Halasına benzediyse şanslısın, dünyanın en saf kadınıdır ama diğerlerine benzediyse..." İşaretparmağını uyarırcasına havaya kaldırdı. "O zaman Allah yardımcın olsun, seni kimse kurtaramaz."

"O zaman kalbi halasına çekmiş, kurnaz zekâsı da diğerlerine." İfademi gördüğünde başını hafifçe omzuna doğru yatırdı.

"Sende kendimi görüyorum evlat, bana gençliğimi hatırlatıyorsun, bana aşkımı hatırlatıyorsun. Ama farkında olmadan Altınsoy ailesi için çalışıyorsun şu an."

"Hayır, bir bebeği ve Angel'ı arıyorum," diye düzelttim onu. "Hem sen âşık olduğun kadın için her şeyi yapmadın mı?"

"Yaptım yaptım da yetemedim çünkü Altınsoy ailesinin pislikleri benim hayal edebileceğimden çok daha genişti. Onu koruyamadım, kurtaramadım." Bakışları yere kaydı ve orada uzunca kaldı. "Onlar için tek önemli şey güç ve para, kardeşlerinin canından bile önemli." Gözlerinden binbir duygu geçerken en öne çıkan öfkeydi.

"İnci onlar gibi değil; merhametli, korkusuz, vicdanlı, güçlü."

"Ve bir o kadar da tehlikeli. Senin kimliğini ifşa eden o değil miydi? Hem de herkesin içinde."

"Benden intikam almaya çalışıyordu." Yine İnci'yi savunmamla yere dalan bakışlarını kaldırıp gözlerime baktı.

"Bir daha almayacağını nereden bilebilirsin?"

"Bir daha onu asla kandırmayacağım da ondan."

Başını ağır ağır salladı. "Sen kandırmazsın ama etrafta sizi kandırmaya çalışan insan çok."

"İnci birkaç yanlış anlaşılmaya ya da insanlara kanacak kadar saf değil. Hatta bence insanları fazla iyi görüyor, zaten bu şekilde manipüle edebiliyor."

Dudağı hafifçe kıvrıldı. "Umarım seni de manipüle etmiyordur, tekrar." Son kelimeyi vurgulayarak söylemişti.

"Buraya gelme sebebim uzun uzun sohbet etmek değil, buna vaktim yok. Yiğit'i ve Angel'ı bulmalıyım. Bana yardım eder misin yoksa edemez misin?"

"Ederim ederim ama önce senden bir söz almam lazım."

Zaten karşılıksız bir şey yapsa şaşardım. "Dinliyorum."

"Her şeyin başına geçeceksin."

"Zaten başındayım ya..."

"Hayır, gerçek anlamda başa geçmenden bahsediyorum. Formalite değil, şirketleri sen yöneteceksin. Kardeşlerinde bu kumaş yok ve sen gerçek bir yönetici gibi davranmazsan bizim de sonumuz Altınsoy ailesi gibi olacak."

Bu mirası, Arslan Kırahanlı kimliğini de isteyerek kabul etmemiştim. Babamı hiç tanımamıştım ve bence bana bıraktığı hiçbir şey hakkım değildi. O vicdan azabı yüzünden bırakmıştı her şeyi. Benim emek vererek yaptığım bir şey yoktu.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama senin aksine ben bunların tamamen senin hakkın olduğuna inanıyorum. Kabul ediyor musun Arslan?"

"Ediyorum."

"Güzel." Eli cebine gitti, bir anahtar çıkardı. Eski ve büyük bir anahtardı. Anahtarı uzattığında bir ona bir de anahtara baktım.

"Bu ne?"

"Şehrin anahtarı," dediğinde yüzüne boş boş baktım.

"Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Amcanla düzgün konuş, al hadi." Anahtarı aldım.

"Bu anahtarla sana vereceğim adrese gideceksin. O adrese gittiğin an artık eski mesleğine istesen de dönemezsin. Bunu göze alıyor musun?" Öyle bir konuşuyordu ki daha da meraklanıyordum.

"Altından ne çıkacak çok merak ettim."

"Güç ve sen... En başından beri hiç güç istemiyorsun çünkü dış etkenler olmadan bile ne kadar güçlü olduğunun farkındasın. Güç kalpte başlar, korkusuzlukla, en sıfırdayken bile kalkacağını bildiğin yerde başlar. Sen tanıdığım en güçlü delikanlısın, Kılıç." Asım Kırahanlı ilk kez Kılıç demişti bana. Genelde Arslan ya da sadece delikanlı derdi.

"Güç dediğin şey mafyatik mafyatik işlerse hiç almayayım."

"Git ve gör."

Biraz daha duramayacak kadar çok meraklanmıştım. Koltuktan kalktım, adresi vermesi için yüzüne baktım ama o da boş boş yüzüme baktı.

"Adres vahiy yoluyla mı gelecek?"

Gülüşünü bastırmaya çalıştı. "Şoförüm sana eşlik edecek."

"Kâmil amca mı?"

Gülüşünü gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet, arabayı hazırlar."

"Altmış yaşında adam, bana şoförlük yapmasın." Rahatsız oluyordum, babam olacak yaşta insanların bana hizmet ediyor olması hiç hoşuma gitmiyordu.

"Altmış yaşında dediğin adam bu ülkenin en büyük delikanlılarındandır. Senin gibileri cebinden çıkarır."

Onunla daha fazla laf dalaşına girecek vaktim olmadığı için başımı hafifçe eğerek selam verdim. Arkamı dönüp hızla evin çıkışına yöneldim, tam kapıya ulaştığımda Sultan Hanım'ın seslenmesiyle durakladım.

"Arslan, bekler misin?" Omzumun üstünden ona baktım. "Gidiyor musun?"

"Evet."

"Kalsaydın biraz daha."

"Yeğenim ve kızım kayıp," dediğimde o da suratıma boş boş baktı. "İnci'nin yeğeni, Yiğit."

"Kızın?" dedi çatılan kaşlarıyla.

"Angel."

"Angel?"

"Kızım."

"Kızın yok ki senin."

"Kedimiz," dediğimde çatık kaşları düzeldi.

"Allah iyiliğini versin, ben de ne kızı diyorum. Tamam ama buraya daha sık gel, burası senin de evin sayılır." Böyle bir şey söylemesini beklemiyordum.

Babamla arasında pek aşk olmasa da birbirlerine her zaman çok saygılı olduklarını anlatmıştı Sultan Hanım bana. Yine de babamın âşık olduğu kadından olma bir çocuğunun çıkmasının onu rahatsız ettiğini biliyordum.

"Gelirim."

"Fazladan iki kelime etsen dilini sökmezler, biraz konuşkan, girişken ol, böyle olmaz." Nasihatleriyle başımı onayla salladım.

"Denerim."

"Bizim Asaf sana biraz gevezelik dersi versin, dikkat et kendine."

"Ederim, siz de." Daha fazla vakit kaybetmeden evden çıktım.

Asım amca ne ara aramıştı, bilmiyordum ama Kâmil amca aracı hazırlayıp kapının önüne gelmişti bile. Mesih, Dünya ve Irmak da bıraktığım köşede, beni bekliyordu.

Yanlarına ulaştım. "Ben Kâmil amcayla devam edeceğim, siz de aramaya legal olan yolda devam eder misiniz? Elinizden geleni yapın."

"Sen söylemesen parmağımızdan geleni yapacağız biz zaten," dedi Dünya ama hepimiz aynı anda kafamızı çevirip ona baktığımızda sustu.

Bazen Irmak'a hak veriyordum.

"Emin misin?" diye sordu Irmak. "Biz de gelseydik."

"Yok, hallederim ben. Bugün işim uzayacak gibi, Mesih sen de İnci'nin evindeki güvenliklerin sayısını artırır mısın?"

"Oldu bil," dedi Mesih de. Onlar arabaya geçerken ben de Kâmil amcanın yanına yürüdüm. Siyah minibüsün arka kapısını açıp ceketinin ön düğmesini ilikledi.

"Ben yanında oturacağım."

"Arkada oturmanız daha münasip Arslan Bey." Kaşlarıyla arka koltuğu işaret etti.

"Kâmil amca arkası bayıyor beni, bırak ben süreyim işte."

"Olmaz efendim, geçin lütfen." Efendim demesi beni daha da gererken arka koltuğa geçip oturdum. Kâmil amcada çok değişik bir aura vardı. Yaşına rağmen çok dinç olmasını geçersek asil ve dik duruşuyla insanda değişik bir his uyandırıyordu.

Arslan olduğumu bana söylemeye gelen ilk kişi Asım amcaydı ama ondan önce gördüğüm kişi Kâmil amca olmuştu. Bizim sokakta bu kadar lüks aracın ne aradığını sorguluyorduk Mesih'le. Tam o sırada "*Küçük bey, buraya bakar mısınız?*" diye beni arabaya davet etmişti Kâmil amca. Mesih de bir yıl boyunca *küçük bey* diyerek benimle dalga geçmişti. Irmak da babamı bulmamı çok yeşilçamvari bulmuş, o da bununla dalga geçmişti.

Bana kalırsa onun çocuğunun babasının kim olduğunu gizlemesi ve babasının da aslında ona sırılsıklam âşık olup oğluna da çok düşkün olması çok daha yeşilçamvariydi.

Hayatımda normal giden hiçbir şey yoktu.

İnci'nin güzelliği dışında.

Ne kadar yorulduğunu görüyordum, ne kadar güçlü durmaya çalışsa da içten içe tükendiğini biliyordum. Daha fazla kendisini hırpaladığını görmek istemiyordum. Ailesinin vefatından sonra bir savaşa girmiş ve o savaştan da çıkamamıştı.

Kâmil amca arabayı çalıştırdığında arkama yaslandım, beyaz gömleğimin kollarını dirseklerime doğru katlamaya başladım.

"Kâmil amca." Bakışları dikiz aynasında beni buldu. "Asım amca bana bir anahtar verdi, şehrin anahtarı falan dedi."

"Biliyorum, efendim."

"Biraz gereksiz gerilim yaratmıyor musunuz sizce de?"

"Asım Bey daha doğru bilir, efendim." Fenalık geçirmeye başlayacaktım, kollarımı daha hızlı katladım.

Şehrin en popüler ilçelerinden birine geldiğimizde araç yavaşlamaya başladı. Ara sokaklardaydık, daha tarihi binaların olduğu bir kısma gelmiştik.

Eski bir köşkün önünde durdu araç. Kâmil amca kapımı açmak için hızla arabadan indi. Gereksiz şov yapıyordu, kapı zaten otomatik açılıyordu!

Araçtan inip gömleğimin yakalarını düzelttim. "İçerideki kişilere karşı hoşgörülü olun, biraz huysuzlardır." En azından içeride birilerinin olduğunu öğrenmiştim.

Kapının önünde durduğumuzda Kâmil amca bana doğru baktı, anahtarı çıkarmamı bekliyordu. Cebimden çıkarıp kapıyı açtığımda Kâmil amcanın geçmesini bekledim ama o da ben geçmeden içeri girmedi.

En sonunda eski köşke adımımı attım. İçerisi loştu, gündüz vakti olmasına rağmen gaz lambaları yanıyordu. Yerde İran halıları, duvarlarda çok eski tablolar vardı. Her şey çok eski olsa da fazlasıyla temiz ve düzenliydi.

Uzun ve dar koridorda yürüdüm, en sonda bir kapı vardı. Geniş kapının üstünde Yedi Tepe yazıyordu.

Tam elim kapının kulpuna gitmişti ki Kâmil amca nazikçe elime dokunarak beni uyardı. Normalde zaten ben de birinin odasına gireceğimde kapıyı çalardım ama burada insan var mı, ondan bile habersizdim.

Kapıyı tıklattım. "Gir." Birden fazla kişiden çıkmıştı bu ses.

İçeri girdim. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama beş yaşlı beklemediğim kesindi. İki yaşlı adam koltukta tavla atıyordu, bir yaşlı kadın örgü yapıyordu. Bir yaşlı adam gazete okuyor, biri de tesbih çekiyordu. İçeri girdiğim an hepsinin bakışları bana dönmüştü.

Şehrin anahtarı derken bana huzurevi anahtarı mı vermişlerdi?

Kâmil amcaya baktım ama yüzünde aynı rahat ifadeyle gözünü açıp kapattı.

Boğazımı temizledim. "Merhaba..."

Hepsi işlerine döndü, sanki beni hiç duymamış gibi.

Yine Kâmil amcaya baktım, o da yine sorun yok dercesine gözünü açıp kapattı.

İçeri doğru birkaç adım daha attım. "Ben Kılıç Arslan Kırahanlı, beni buraya amcam Asım Kırahanlı gönderdi," dedim ama yine hiçbiri kafasını kaldırıp yüzüme bakmadı.

Çaresizce yine Kâmil amcaya döndüm. "Duymuyor olabilirler mi?" diye sordum fısıldayarak, hemen kafasını iki yana salladı.

Keşke buraya gelmeden önce neyle karşılaşacağımı biraz anlatsalardı!

Yanlarına doğru biraz daha yaklaştım. "Buraya gelme sebebim şu ki..." Tam karşılarındaki tekli koltuğa oturacaktım ki hemen karşımda duran, gri saçlı örgü ören teyze şişini örgüden çıkardı.

Şişi bana doğru attığında, omzuma saplanmadan önce son anda yakaladım ve oturmadan hemen geri ayağa kalktım.

Bir şişe bir de teyzeye hayretler içinde baktım.

"Kim olduğunu ve buraya neden geldiğini biliyoruz. Bu oda sadece yedi kişiye ait, onlar dışında kimse burada oturamaz," dedi tesbih çeken amca.

"Asım amca mı anlattı?" diye sordum ayakta dikilirken.

"Hayır," dedi tavla atan amcalardan biri.

"Biz her şeyi biliriz," dedi karşısındaki amca da.

Kâmil amcaya baktım yine çaresizce. Beni kâhinlerin yanına falan mı getirmişlerdi?

"Altınsoy ailesinin katledildiğini, dün geceki saldırıyı da biliyorsunuzdur öyleyse. Bu saldırıda bir bebek bir de kızım kaçırıldı. Onları arıyorum, tüm ülkeye de arattırıyorum ama kaybedecek hiç vaktim yok."

"Senin kızın mı vardı?" Gazete okuyan ilk kez gazeteden başını kaldırmıştı.

"Şu beyaz kediden bahsediyor kesin, kedileri çok severim. Şişimi geri alabilir miyim?" Nasıl biliyorlardı? Şişi teyzeye geri uzattım, bozuntuya vermeden örgüsünü yapmaya devam etti.

"Yani bizim Halime'yi severdim ama Altınsoylar hep biraz bozuk oluyorlar," dedi tavla oynayan amcalardan biri.

"Biz yedi kişiydik ama artık beşimiz kaldık. Biri senin rahmetli deden, biri de Halime Altınsoy'du." İnci'nin babaannesi. "Artık eski gücümüz olmasa da çoğu şeye ulaşabilecek tanıdığımız var. Sen sadece ikisini mi arıyorsun?" diye sordu tesbih çeken.

"Bir de Altınsoy ailesini öldürenleri."

"Doğal seçilim oluyor işte, ne diye peşine düşünüyorsun? Ne kadar az Altınsoy, o kadar çok huzur," dedi örgü ören teyze.

"Halime felç kaldı, hâlâ geçmedi sendeki bu Altınsoy kıskançlığı," dedi gazete okuyan.

"Kırahanlı ailesi ve Altınsoy ailesi ezelden beri düşman değil miydi?" diye sordum kafam karışırken.

"Öyle, burada yedi kişi olma sebebimiz arkadaş olmamız değildi. Hepimiz çok güçlüydük, ülkenin en önde gelen isimleriydik, öyle çok bilinmezdik. Aramızdan en bilinenler Kırahanlı ve Altınsoy isimleriydi. Biz derin devlet sayılırız," dedi tavla oynayanlardan biri.

"Derin devlet mi?"

"Biraz abarttın şu an, eskiden olsa belki de artık pek değil," dedi karşısındaki de.

"Şimdi böyle olduğumuza bakma, eskiden ne canlar yaktık, dünyayı birbirine katardık," diye iç çekti teyze.

Elindeki şişe baktım. "Orasını fark ettim." Gözlüğünün altından hafif bir sırıtışla bana baktı o da.

"Seni sahiplenen şu Fahri Albay," dedi tesbih çeken. "Ona güvenme." Şaşkınca ona baktım. "Amacı Altınsoy ailesini bitirmek ama bunu görevi gereği yapmıyor. Sizin gibi gençleri kendisine

bağlayıp minnet duydurduktan sonra kullanıyor. Devlet için çalışıyor görünüyor ama devlet siyasiler değildir. Devlet toplumdaki insanlardır, devlet kutsaldır. Çalıştığın insanların hepsi senin kadar iyi niyetli değil."

Hiçbir şey söyleyemedim. Nasıl her şeyi bu kadar biliyor olabilirlerdi?

"Amaçları Altınsoy ailesini bitirip uyuşturucu işini çözmek değil, farklı bir aileye geçirip daha çok para kazanmak," dedi gazete okuyan da.

"Fahri Albay'ın amacı bu mu yani?" dedim doğru anlayıp anlamadığımı teyit etmek için. "Albay bizi tamamen doğru şeyler yapmamız için yetiştirdi, yanlışa asla izin vermedi."

"İşte böyle yıkamış çocukların beynini," dedi tavla oynayanlardan biri. Onun sözüyle bir an duraksadım.

"Sen sanıyor musun ki uyuşturucu işi gizlice yapılıyor?" Tesbih çeken ihtiyar bunu söylerken güldü. "Aksine, herkesin her şeyden haberi var. Galip Altınsoy bu işin içinden çıkmak istediğinde neden öldürüldü? Çünkü çıkarsa ve yaşamaya devam ederse hükümetteki bu isimler ifşa olurdu. Bu sebeple tüm Altınsoy ailesi ölmeliydi."

"Siz ne söylediğinizin farkında mısınız?" dedim hepsine tek tek bakarak.

"Evet, aptal olma çocuk, sen Kırahanlı'sın. Sen milletine devletine hizmet etmek için çalışmış, bunu başarıyla yerine getirmiş olabilirsin. Senin gibi yüz binlerce vatansever genç de olabilir ama bu hizmet sırasında aslında kötü niyetli üstler tarafından farkında olmadan kötüye de sürüklenmiş olabilirsin."

"Siyaset bir illüzyondur, tüm siyasetçiler de bunun bir parçası," dedi gazete okuyan.

"Fahri Albay'ın iddia ettiğiniz gibi biri olduğunu kanıtlayacak neyiniz var?" Albay'ın tavırları bir süredir garip geliyordu ama onu yıllardır tanıyordum ve birden hain olduğuna inanmak kolay değildi.

"Hâlâ anlamamış olman senin aptallığın, kız bundan daha zeki he, kız olsa hemen anlamıştı," dedi tavla atanlardan biri. Kız derken sanırım bahsettiği İnci'ydi.

"O kız zehir gibi bir şey, babası aptallık ederek onu bizden uzaklaştırıp Safir'le yaklaştırdı. Safir manyağı evinde vahşi hayvan besliyor, öyle adama güven olur mu?" dedi karşısındaki de. "O kızın geleceği çok parlak, çok akıllı."

"Öyledir." Yüzümde gururlu ve aptal bir sırıtış oluşmuştu.

Hepsinin bakışları bana döndüğünde hızla kendimi topladım.

"Sana kanıt sunarım ama kanıt arayacağına harekete geç." Gazeteyi okuyan sonunda gazeteyi bırakmıştı, cebindeki tuşlu telefonu çıkarırken bir yandan da konuşuyordu. "Torunuma söyleyeyim de şu bebekleri bulsun. Neydi isimleri?" Bana sorduğunu anlamak için birkaç saniye sessiz kaldım, aksi şekilde başını kaldırınca bana sorduğu anladım.

"Yiğit Altınsoy ve kızımız Angel. Sorması ayıptır torununuz kim ki bu kadar insan ararken o bulabilecek?"

"Ajandır o da senin gibi ama şu bilgisayar işlerinden çok iyi anlar. Tüm kameralara bilgilere erişir. Kendine ait bir şirketi var, kendi gibilerini bulmuş, bu işlere bakıyor."

"Ben de benim kuzene sorayım, emekli genel kurmay başkanı o da," dedi tesbih çeken de tuşlu telefon çıkarırken.

Asım Kırahanlı'nın beni neden buraya gönderdiğini anlamaya başlıyordum.

"Fahri Albay neden Altınsoy ailesinden bu kadar çok nefret etsin ki? Motivasyonu ne?" Sorumla birbirlerine baktılar.

"Altınsoy ailesinden nefret etmeyen kim var ki? Herkesin çok canını yaktılar," dedi teyze.

"Fahri Albay'ın olayı maziye dayanıyor. Babası rahmetli, Altınsoy ailesi için çalışıyordu. Zamanında işte İnci'nin dedesiyle ortaklardı ve Fahri Albay'ın babasını oyuna getirdi. Altınsoy ailesinin bu büyük serveti de bu oyunla oluştu. Dehşet bir yolsuzluk gizlendi,

tüm suç Albay ailesine atıldı, adam cidden suçsuzdu ama öyle bir tongaya getirmişler ki kanıtlayamadı. Hapse atıldı, üstündeki iftiradan kurtulamayacağını anladığında da gururuna yediremeyip intihar etti. Konu orada kapandı sandı herkes ama Ali hırslı bir itti hep, gitti ne yaptı etti devlette işe girdi. Altınsoy ailesini bitirmeye yemin etmiş," dedi gazete okuyan. Şaşkınlıkla dinliyordum, daha neler öğreneceğimi merak ediyordum.

"Devlette işe girdi diyor, sanki masa başı memur olmuş, adam gitmiş istihbaratta başa oturmuş," dedi teyze de.

Bu sırada telefonum çalmaya başladı, Fahri Albay arıyordu.

"Biz bir sorup soruşturalım, sen de boş durma. Arada uğra buraya da hasbihal yapalım," dedi tavla oynayanlardan biri.

"Tamam, teşekkür ederim. İzninizle."

Onlara arkamı döndüğümde teyze konuşuyordu. "Dedesine çekmiş, aynı boy pos, yakışıklılık, maşallah."

Arama kapanmasın diye hızla odadan çıkarken Kâmil amca da benimle birlikte çıktı. Aramayı yanıtladım.

"Kılıç, nasılsın?"

"İyiyim, siz nasılsınız?" dedim ses tonundan neden aradığını anlamaya çalışarak.

"İyiyim, dün gece ifade vermeye geldiğin karakoldayım. İnci Altınsoy'un da ifadesi alınacak. Ona güvenmemen gerektiğini göstereceğim sana."

Hızla yürürken aniden durdum, telefonu tutan elim sıkılaştı. Gözlerimin önündeki şeyi daha fazla ötelemenin bir anlamı yoktu.

"İnci dün geceki saldırı için çağırılmadı mı ifadeye? Ne demek istiyorsunuz siz?"

"Geç kalma," dedi ve daha fazla konuşmama müsaade etmeden aramayı kapattı. Hızla eski köşkten çıkıp arabaya geçtim.

Amacı İnci'yi köşeye sıkıştırmaktı ama İnci'nin daha fazla oynayacak takati kalmamıştı.

Karakola giderken İnci'yi aradım. Ses tonundaki yorgunluk ve hissizlik beni biraz daha gererken sakin kalmaya çalışıyordum.

Telefonum dinleniyor olabilirdi, o yüzden sadece dikkatli olmasını ve çok fazla konuşmamasını söyleyebilmiştim.

Karakola ulaştığımda magazinciler dağılmaya başlamıştı. Geç kalmaktan endişelenerek koşar adımlarla güvenlikten geçip içeri girdim.

"Kılıç Avcı mı?" Bir memurun beni durdurup ismimi sormasıyla başımı olumlu anlamda salladım. "Fahri Albay sizi bekliyor." Beni ara koridordan soktuğunda nereye gittiğimizi anladım.

Sorgu odasına gidiyorduk, sorgunun izlendiği kısma. Sadece ifade alınacak olsa bu odaya alınmazdı. İçeri girdiğimde gözlerim direkt cama kaydı.

İnci camın arkasındaydı, karşısında Serhat denen herif vardı. O adamı tanıyordum ve pek sevmezdim. İnci de beyaz elbisesinin içinde, dik tuttuğu başıyla gözleri ne kadar yorgun olsa da sarsılmaz bir duruş sergiliyordu.

Dudağı hafifçe sağa doğru kaymış, alaylı bir ifade takmıştı güzel yüzüne. Albay tek başına durmuş, sorguyu izliyordu.

"Albay, ne oluyor burada?"

"Gel Kılıç." Kapıyı kapattım, Albay'ın yanına birkaç adım attım.

İnci sakince konuşuyordu, sesini duyabiliyordum. Gözümü kısa bir an sıkıntıyla kapattım.

Albay'ın yanında durdum ama onun aksine cama değil, Albay'a bakıyordum. "Gel ve uğruna işinden olduğun kadını izle." Kısa bir an İnci'ye baktım. "İzle. Nasıl görünüyor o Kılıç?"

Derin bir iç çektim. "İzliyorum, çok gözalıcı gözüküyor." Gözalıcı demek az kalırdı. Güneş gibiydi, yörüngemi çalmıştı.

Albay ellerini yasladığı camın çıkıntısından ayırdı ve *ciddi miyim* diye anlamak için yüzüme baktı. "O bir Altınsoy." Biri daha o Altınsoy derse cidden dayanamayacaktım. "Kimseye güvenmez,

senin ona ihanet ettiğini söylediğimizde buna sorgusuz inanacak çünkü sen ne kadar aksine inansan da o sana güvenmiyor. Her an senden gelecek bir ihaneti bekliyor. Seni sadece kullanıyor."

İfademi dikkatle izliyordu. "İnci için ne kadar ileri gidebilirsin Kılıç?"

İnci'yi izledim. Çalkantılı bir ilişkimiz vardı, güven duygusu üstüne çok konuşmamıştık, hislerimiz her şeyi gölgelemişti. Yine de içimde bir ses vardı, o ses onun bana güveneceğine inanıyordu. O sesse sadece kalbimden geliyordu.

"Hayır, güveniyor. Size inanmayacak," dedim çok net şekilde. Bu eminliğim Albay'ı şaşırttı.

Hafifçe güldü. "Görelim bakalım."

"Bana bunu kanıtlamak için mi onu bu sorgu odasına aldırttın? Bunu kanıtladığında ne kazanacaksın? Tekrar bana görev mi vereceksin? Umduğun gibi olmadı mı, Albay? Beni görevden attığında geri gelmek için uğraşmadım ve onun yanında olmaya devam ettim. Bunu beklemiyordun, değil mi?"

"Sen benim sayemde Arslan oldun, ben istedim diye. Şimdi Arslan kimliğine güvenip bana yüz çeviremezsin." Sesinde kızgınlık vardı.

"Senin sayende olmadım, senin yüzünden kabul ettim o kimliğimi. Peki sen neden en başından beri bu kadar çok istedin? Albay, gerçekleri biliyorum. Altınsoy ailesinden neden böyle nefret ettiğini de biliyorum. Babana olanları biliyorum." Kafasını hızla bana çevirdi. "Bunların sorumlusu İnci değil, o masum."

Bu sırada İnci başından geçen her şeyi en ince ayrıntısıyla anlatıyordu, kendini suçlu duruma sokacak şeyleri bile.

"Eğer masum olmasaydı şimdi böyle anlatır mıydı? Kendini böyle yakar mıydı? Hayır, o kendini yakmıyor. Sadece adalet yerini bulsun, ailesi ne kadar kötü olsa da katilleri yakalansın istiyor. Kes şunu Albay, kes. Yoksa işler gittikçe daha kötü olacak."

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?" dedi kısılan gözleriyle. "Sen kim olduğunu sanıyorsun, Kılıç? Karşında kimin durduğunun farkında mısın?"

"Ben farkındayım ama bence sen farkında değilsin," dedim onun kadar keskin ve tehditkâr şekilde. "Kayıp bir bebek ve kedi var, öldürülen on beş kişi var. Sen burada gelmiş, İnci'ye oyun oynuyorsun. Albay, arkanda kimlerin olduğu umurumda değil, bu pislikten çıkamayacaksın."

Ağzı hafifçe aralandı, tam konuşacaktı ki elimi kaldırdım. "İnci'nin ailesini öldürtenler arasındasın, bunu biliyorum. Onları öldürmek isteyen çok kişi vardı ama güçlü bir aileden üç kişiyi öldürebilmek için bir olmak gerekliydi, değil mi? Hatta üç kişi de değil, o gece o evde kim varsa öldürülecekti. İnci eve gelmesine rağmen öldürülmedi, bunun da tek sebebi var. Tetikçilerinden biri İnci'ye yakın biriydi, onun masumluğunu bildiği için kısa bir an insafa geldi ve ona kıyamadı." Her sözümle daha çok şaşırırken özellikle söylediğim son cümleyle tam nokta atışı yaptığımı anladım.

"Sakın ülkeden kaçmayı deneme, Albay. Boşuna yorma ikimizi de. İsterse yer yarılsın, sen içine gir, ben seni yine oradan çıkarırım."

Onun gibi birini tehdit ettiğim için beni hapse atmaya bile çalışabilirdi.

"İşte İnci için bu kadar ileri gidebilirim."

Değil birkaç katili, tüm dünyayı karşıma alacak kadar. Bu aptallık mıydı? Hayır, asla. Bu güven, sevgi ve koşulsuz bir bağın verdiği bir gözü karalıktı.

Gözüm karaydı, tek ışık kaynağımsa güneşimdi.

Bu sabah Aliye Altınsoy'u defnetmiştik. Aliye şirret ve fena bir kadındı, onun gibi bir kadının intihar etmesi çok şaşırtıcıydı. Gençliği insanları üzmüştü. Onu çok tanımazdım ama en çok üzülenlerden olmuş olabilirdim.

Çünkü İnci kendisini onun katili olarak görüyordu.

Son zamanlarda zaten yorulmuş ve sarsılmış haldeyken ablasının intiharı onu tamamen yıkan son darbe olmuştu. İnci intikam alma dürtüsüyle biraz ileri gitmiş, bu gidişinden de her seferinde keyif almıştı. Dibe battıkça daha çok istemişti. Katilleri bulamadıkça yolda yaktığı insanlar artık önemsiz gelmeye başlamıştı. Aliye'nin intiharına kadar bunun farkında değildi.

Aslında kimseye hak etmediği bir şey yapmamıştı ama çok fazla insanın hayatını karartmıştı. Suçlu olsalar bile bu kadar insanın günahını taşımak onu tamamen tüketmişti. Onu anlıyordum, onu çok iyi anlıyordum.

Eski köşkün önünde, arabada otururken yalnız değildim. Mesih, Dünya ve Irmak da yanımdaydı.

"Lan ben üzüldüm he, gencecikti," dedi Irmak düşünceli şekilde.

"Harbiden, İnci'den korkulur. Hiç sınırları yok." Dünya da hemen ona destek vermişti.

"Kız nereden bilsin intihar edeceğini? Çok ağır bir yük, Allah sabır versin," dedi Mesih de.

"Lan Kılıç, dikkat et he. Bu kıza yanlış yapma, siker atar hepimizin belasını. Bu kadar sevimli ve güzel duran birisinin içten içe bu kadar şirret olması çok enteresan." Irmak'ın sözleriyle ona omzumun üstünden baktım.

"Yengeniz hakkında düzgün konuşun."

Üçü aynı anda *ooo* diye bir nida çıkardıklarında hepsine ters ters baktım. Başıma hepsi Asaf kesilmişti.

"Biz şimdi neyi bekliyoruz burada?" dedi Dünya merakla.

Saatime baktım. "İhtiyarların ışıklarını yakmalarını." Hiçbir şey anlamayarak yüzüme bakmaya devam ettiler ama zaten ben de anlamamıştım. Kâmil amca akşam olduğunda ışıklar yanana kadar köşke girmemem gerektiğini söylemişti.

"O değil de inşallah Yiğit iyidir, süt çocuğum o benim," dedi Irmak düşünceli şekilde. Dünya ve Mesih şok içinde ona baktı. "Evet, emzirdim ben onu."

"Neden?" dedi Dünya irileştirdiği gözleriyle.

"Ben artık bu aileyle bağlı hiçbir şeye şaşırmıyorum biliyor musunuz? Irmak çıksın desin ki oğlumla Yiğit öz kardeş, ona bile şaşırmam." Mesih'in sözleriyle Dünya'nın ne kadar gerildiğini tahmin edebiliyordum ama yüz ifadesini görmek için dikiz aynasına baktım.

Kıstığı gözleri, sıktığı çenesi ve hızla inip kalkan göğsüyle abisi Mesih'e bakıyordu. Kızgın bir boğaya benziyordu.

"Yuh amına koyayım, abartma. Ne alaka? Hasbinallah ya!" Dünya gerile gerile sinirle arkasına yaslandı.

Dikiz aynasından Irmak'a baktım, benimle göz göze geldiğinde utanarak bakışlarını kaçırdı. Dünya'ya bunu yapmaya hakkı yoktu.

Ama Dünya da malın önde gideniydi. İnsan hamile bıraktığı kadınla geçirdiği geceyi hatırlamaz mıydı! Bir de o kadın hayatının aşkıydı. Çocukluğumuzdan beri Irmak'a deli divane âşıktı.

"Sen niye ne alaka demedin?" diye yükseldi birden Dünya, Irmak'a. "Öyle bir durum mu var?"

"Kes şunu artık Dünya! Sana ne ya? Çocuğun babasını öğrenince ne geçecek eline? Ne yapacaksın? Kapat şu konuyu, daha kaç kez tartışacağız!" Irmak'ın çıkışıyla Dünya burnundan solumaya devam etti.

"Onun belasını sikeceğim, öldüreceğim o herifi."

"Öyle mi? Nedenmiş?" dedi Irmak da alayla.

"Seni hamile bırakıp bunu umursamadığı için! Çocuğuna sahip çıkmadığı için!" Dünya öfkeyle konuşurken Mesih'le göz göze geldik. Kardeşinin bu durumuna çok üzülüyordu ama Irmak'ın bebeğinde de bir gizem olduğunun farkındaydı, sadece çözemiyordu.

"Haberi bile yok!" dedi en sonunda Irmak.

Dünya kısa bir an sessiz kaldı. "N-nasıl yani? Çocuğu olduğunu bilmiyor mu?"

"Bilmiyor! Bilse zaten en başta o bırakmaz." *Irmak daha buna ne kadar devam edeceksin?*

"He öyle de iyi bir adam kodumun pezevengi, öyle mi?" dedi yine Dünya sinirle.

"Düzgün konuş onun hakkında!" Arabanın arkasında kıyamet kopuyordu.

"Niye? Seviyor musun sen bu adamı? Çok mu değerli?" Dünya'nın sonunda sesi titremişti. Irmak cevap vermeyince Dünya sinirle arabadan indi. Kapıyı o kadar sert kapattı ki araba sarsıldı.

"Hay başlayacağım böyle işe, Irmak sen de bokunu çıkarma. Seni ne kadar sevdiğini biliyorsun, neden üstüne gidiyorsun?" Mesih de kardeşinin peşinden indiğinde Irmak'la arabada tek kalmıştık.

Ona doğru döndüm. "Sen ne yapıyorsun Irmak?" Konuşacaktı ki onu engelledim. "Sakın bana saçma sapan bahaneler sunma. Bu adama bunu yaşatmaya hakkın var mı? Çocuk yakında konuşacak, yürüyecek, bu adam hâlâ habersiz. Neden devam ediyorsun?"

"Korkuyorum," dedi en sonunda dolan gözlerini kırpıştırarak.

"Neden korkuyorsun?"

"Onun sevgisinden. Kılıç, bu hayatta kimi çok sevsem ve mutlu olmaya başlasam onu kaybettim. Dünya'yı da kaybetmek istemiyorum."

Yok, ben artık akıl tutulması yaşıyordum. "Bu herif sana çocukluğundan beri yanık, senden başka kimseye yan gözle bile bakmadı. Sürekli sana olan aşkından kendini rezil etti. Bu süreçte sen de ona mı âşıktın yani? Irmak sen mal mısın?"

"Sen de böyle yaparsan kimse beni anlamaz zaten. Birlikte olduğumuz gece çok sarhoştu, o uyanmadan gittim yanından. Ertesi gün hatırlamadığını anladım. Utandım ve ona hatırlatmadım. Hamile kaldığım ortaya çıktığında belki jetonu düşer dedim ama düşmedi. Asıl mal olan o, insan hamile bıraktığı kadını hatırlamaz mı? Sözde bir de çok âşık."

Kısa bir an durup o günleri düşündüm. "Irmak, Irmak... Dünya hatırlıyordu ama rüya sanıyordu."

"Ne?"

"O gün öyle bir içmişim ki deli dehşet, çok gerçekçi bir rüya gördüm ama olsa olsa zaten rüyamda olurdu. Çok manyaktı, diye diye iç çekerek gezdi herif günlerce! Lan herif seni öyle bir seviyor ki rüyasını bile anlatmadı bize, sadece seni gördüğünde kızarıp bozarıyordu. Herif seni rüyasında görmekten bile utanmıştı!"

"Ne?" dedi Irmak bir kez daha şaşırarak.

"İki salak birbirini severse böyle olur demek ki."

"Kılıç," dedi Irmak şaşkınlık içinde.

"Sen biraz daha saklarsan, ben gidip her şeyi anlatacağım. Herif kendi çocuğu olduğunu bilmeden, sırf senin oğlun diye canı acıya acıya babalık yapıyor çocuğuna. Buna hakkın var mı Irmak?"

Sinirle ben de arabadan indim, bu ihtiyarların da ışık yakacağı yoktu. Dünya arabadan uzaklaşmış, eski bir evin duvarına yaslanmış, sigara içiyordu. Mesih de onu teselli etmeye çalışıyordu.

"Abiciğim bak bu kadar kendini yıpratma."

"Çok seviyorum ama abi," dedi Dünya. Sigara tuttuğu elinin tersiyle yüzünü sildi.

Ben de bir sigara yakarak yanında durup onun gibi duvara yaslandım. Sigaramdan derin bir nefes çektim. "Irmak sana bir şeyler anlatacak. Sonra tüm acıların geçecek, belki biraz öfkelenirsin ama dünyanın en mutlu adamı olacaksın," dediğimde Dünya kafasını hızla bana çevirdi.

"Ne? Ne anlatacak?"

"Ben söylemem, o anlatacak. Boşuna sorma." Sözlerimin ne kadar net olduğunu bildiği için sorgulamadı ama gözünden artık yaş akmıyordu.

Mesih de onun yanındaki duvara yaslandı. "Papatya, adı gibi bir kız sahiden. Papatya gibi ama canını çok yakmışlar. Kızı delirtmek için ellerinden geleni yapmışlar, insanların dokunuşlarından ölesiye korkuyor. Ona bunu yapanları öldüreceğim."

Dünya'yla aynı anda başımızı Mesih'e çevirdik, sigarasını içip ileriyi izlerken oldukça ciddi gözüküyordu. Mesih de en az benim kadar sözlerinde duran bir adamdı.

"Bir sübyancı sapığı öldürdüğüm için hapis yatmamı istemiyorsan şu mafya işlerine beni de al. Artık mafya babası mı olacaksın, ne bok olacaksan ol. Albay bile satılıksa kime güveneceğiz?"

"Mafya babası falan olmayacağım. Albay'ın kendini satması ya da intikam için görevini yanlış kullanması herkesin onun gibi olduğunu göstermez. Bizim gibiler de var Mesih," dedim ama o oldukça dalgın gözüküyordu.

Bu sırada Irmak da arabadan indi. Bize doğru birkaç adım atarken Dünya'ya bakıyordu. Tam karşımızda durduğunda Dünya ona değil, yere bakıyordu.

"Hani oğlumun babasını merak ediyorsun ya..." Irmak konuşurken Dünya başını kaldırmadı. "Babası sensin." Dünya hızla başını kaldırıp Irmak'a baktı. Parmakları arasındaki sigara yere düştü. Öylece kalakaldı.

"Ne?" dedi Mesih ilk tepkiyi vererek. "Irmak sen dalga mı geçiyorsun bizimle?"

Irmak başını iki yana salladı. "O sarhoş olduğun gece, sen içerken yanına geldim." Dünya tepki vermeden onu izlemeye devam ediyordu. "Bebeğimin babası sensin."

Dünya yine tepki vermedi. "Bir şey demeyecek misin?" dedi Irmak burnunu çekerek.

"Adam ne tepki versin, benim bile kanım dondu. Nasıl lan?" dedi Mesih bir eli alnına giderken. "Lan ben o zaman amca mı oluyorum? Aaa..."

Dünya hiçbir şey söylemeden yürümeye başladı, Irmak'ın yanından geçip arabaya doğru yürüdü. Irmak arkasından baktı ama Dünya hiç dönüp bakmadan arabaya geçip oturdu.

"Beni affetmeyecek, beni asla affetmeyecek," dedi Irmak arabayı izlerken.

"Bunu düşman düşmana yapmaz be Irmak," dedi Mesih de.

Tam bu sırada karşımdaki eski köşkün ışıkları yandı. Biten sigaramı işaretparmağımla vurarak yanımda duran çöpe fırlattım ve hızla köşke yürüdüm.

Cebimdeki anahtarı çıkarıp eve girdim, dün yürüdüğüm koridoru tekrar yürüyerek salona ulaştım. İhtiyarlar tam olarak bıraktığım yerlerinde oturuyordu.

"Hoş geldin Kırahanlı, gel bakalım," dedi amcalardan biri.

Salonun ortasındaki sehpada bir sürü dosya vardı. "Bu dosyaların içinde Fahri Albay hakkında her şey var, ayrıca son zamanlarda gizliden gizliye çalıştığı kişilerin isimleri, mesajlaşmaları ve buluşmalarının belgeleri de mevcut. Araf Karabatak hakkında da bir dosya var, son saldırıyı düzenleyen, bebekleri kaçıran kişi o ve kaçırdığı yer de var."

Hızla dosyaları elime aldım.

"Dosyalarda Altınsoy ailesinin ölümünde parmağı olan herkes var. Oğulları Atlas Altınsoy yardımda bulunmuş, koruma olarak çalışan Güven ve avukatları Oğuz bizzat tetikçi olarak öldürmüşler Altınsoy ailesini," dedi başka bir tanesi.

"Yardımda bulunan diğer isimler de dosyada mevcut ama en dikkat etmeniz gereken kişi Safir Soytürk." Başka birinin sözleriyle başımı salladım, dosyaların hepsini toparladım.

"Çok teşekkür ederim."

Tam arkamı dönecektim ki biri konuştu. "Bu bilgilerin elbette bir karşılığı olacak Kırahanlı. Bundan sonra sen de bizim için çalışıyor olacaksın," dedi içlerinden bir tanesi.

Amcamın bahsettiği şey bu olmalıydı. Benden ne isteyeceklerini bilmiyordum ama çok masumane şeyler istemeyecekleri kesindi.

Tam yürümeye devam edecektim ki içlerindeki teyze konuştu. "Dur, şunları al da öyle git." Ona döndüm. Elinde örgü bir hırka ve kazak vardı. Kazak pembe renkti, epey küçüktü. Hırka da mavi renkliydi.

"Bebekler için," dedi bana uzatarak. Pembe kazak Angel için, hırka da Yiğit içindi. Onları aldım ve hızla evden çıktım.

Arabaya binerken bir yandan da Asım Kırahanlı'dan ekstra koruma istiyordum. "Önce sizin çakarlı arabaları alıp sonra geçece-

ğiz, güvendiğimiz arkadaşları da çağıralım," dedim hızla konuma bakarken.

"Kendi kendimize bir görev mi oluşturacağız?" dedi Irmak merakla.

"Tam olarak öyle yapacağız. Araf piçinin yerini bildiğimizi öğrenirlerse, biri ona yetiştirirse bu şansı mahvederiz. Çok dikkatli olmalıyız."

Hızla arabayı çalıştırdım ve konuma sürmeye başladım, birkaç polis arabası da bize eşlik ederken silahlarımızı hazırlamıştık.

Konuma ulaştığımda duyduğum silah sesleriyle hızla arabadan indim. Bizimle gelen tüm arabalar yan yana dizilmişti ve hepsinin farları açıktı.

İleride bir siluet görüyordum ama tam olarak seçemiyordum. Silahımı ona doğrulttum. Sadece elinde silah olduğunu ve ateş ettiğini seçebiliyordum.

"Bırak silahını!" diye bağırdım. "Arkana dön! Ellerini havaya kaldır!"

Silahını bıraktı ve bize doğru döndü. Bize doğru birkaç adım attı. "Kapatın şu ışıkları!" diye kızdığımda birkaç araba farı kapandı.

Karşımda gördüğüm kişiyle şaşkınlıkla gözlerim irileşti. İnci bizden önce gelmiş, Yiğit'i de Angel'ı da kurtarmıştı.

Gözlerinde korku vardı, belli etmemeye çalışsa da titriyordu.

Nasıl bir pisliğin içine battığımın önemi yoktu.

Ona bugün bir kez daha âşık oldum.

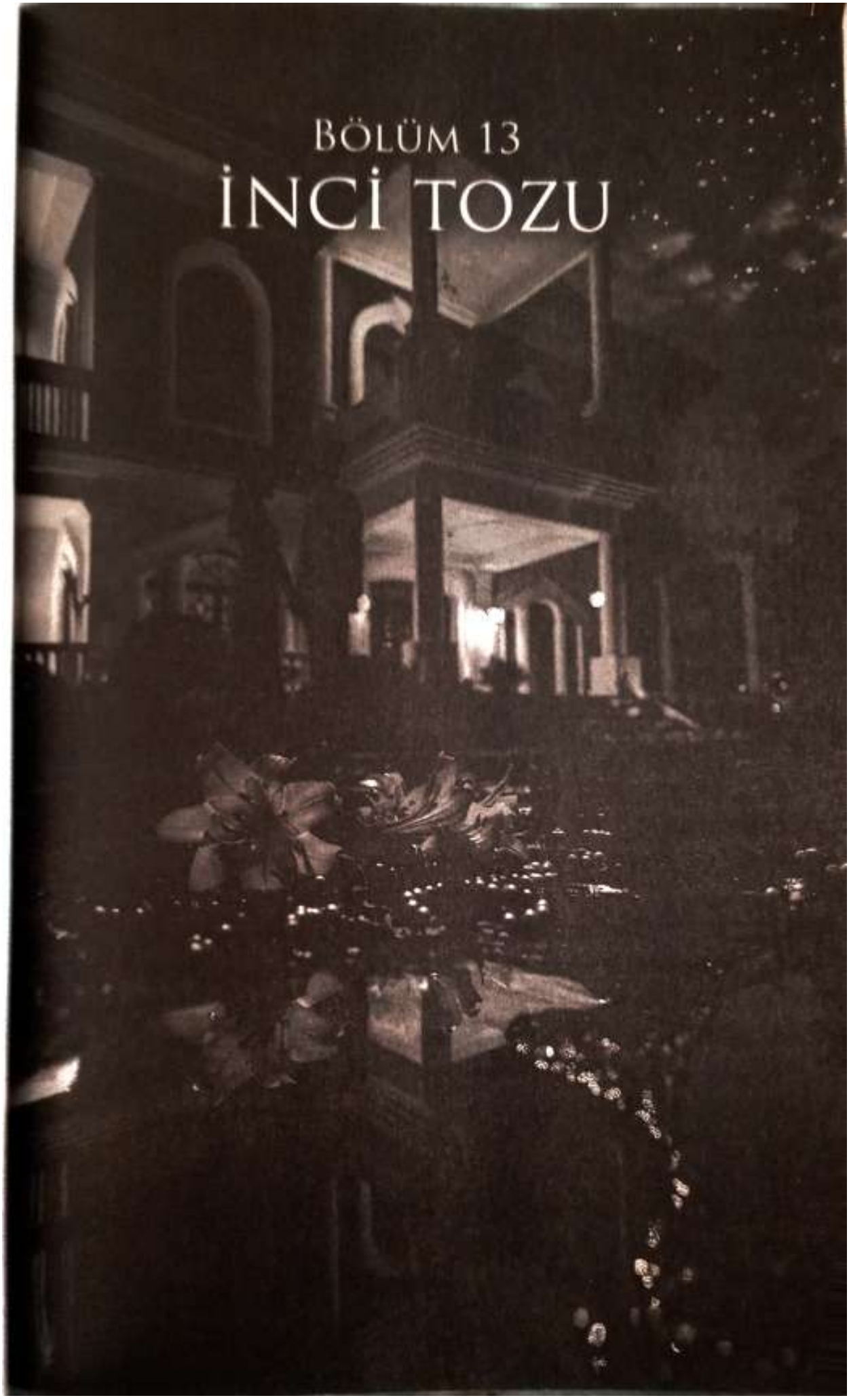

BÖLÜM 13
İNCİ TOZU

İNCİ TOZU

İNCİ ALTINSOY

Bir elimi kaldırıp yüzüme siper etmiştim, ışık azalırken ona doğru bir adım attım.

"İnci!" Kılıç'ın şaşkın bağırışı ardından yorgunca omuzlarım çöktü. Dolan gözlerimi kırpıştırdım.

O bana doğru yaklaşırken Angel'ı ve Yiğit'i aynı anda tutuyor olmak zorlamaya başlamıştı. Kılıç tam önümde durdu, artık ışığı kesiyordu ama yine de onu net göremiyordum.

"Beni tutuklamaya mı geldin?" dedim zorlukla çıkan sesimle.

"Seni tutmaya geldim, ne dedim ben sana? Her düştüğünde yanında olacağım demedim mi? Ne tutuklaması? Gel buraya." Beni kendisine çekti ve sarılırken Angel da hemen keyiflenip miyavlamaya başladı.

"Araf denen adamı da öldürdüm," dediğimde şaşırdığını biliyordum.

Benden bir adım uzaklaştı, Angel'ı ve Yiğit'i kucağına aldı. "Burayı nasıl buldun?"

"Boş ver nasıl bulduğumu, kaç kişisiniz, bir ben edemediniz." Arkasında dizili arabalara ve arabaların önündeki silahlı insanlara baktım. "Sen emin misin beni tutuklamayacağınıza? Bu cinayetler ne olacak?"

"Nefsi müdafaa," dedi rahatça.

"Sen gittikçe illegal bir adama dönüşüyorsun, korkmalı mıyım?"

Başını iki yana salladı. "Görevimi yapıyorum İnci Hanım," dedi göz kırparak. Beni rahatlatmaya çalışıyordu çünkü ne kadar gerildiğimi görüyordu.

"Yenge Terminatör çıkmış," dedi Dünya etrafı incelerken.

"Sen silah kullanmayı biliyor muydun?" dedi Kılıç merakla.

"Benim bilmediğim bir şey var mı sanıyorsun?" Gülümsemeye çalıştım. "Evet ama uzun zamandır kullanmıyordum."

"Siz burayı halleder misiniz?" dedi Kılıç arkadaşlarına dönüp.

"Hallederiz, aklın kalmasın," dedi Mesih de.

Kılıç binmem için arabanın kapısını açtı. Koltuğa oturup Yiğit'i ve Angel'ı da kucağıma aldım. Kapımı kapatmadan önce durup beni izledi, bir eli arabanın kapısındaydı. Eğilerek alnıma bir öpücük bıraktı.

"Buraya yalnız gelmemeliydin ama neyse ki çok akıllı ve kurnaz bir sevgilim var." Sözleriyle gülümsedim.

"Ve de?" Ona beklentiyle baktığımda ne istediğimi biliyordu.

Alnını alnıma yasladı. "Çok güzel, çok tatlı, dünyanın en... En... En mükemmel sevgilisi."

Hafifçe uzaklaştı, alnıma bir öpücük daha bıraktı. Arabanın kapısını kapatıp sürücü koltuğuna geçti. Bu lanet yerden hemen uzaklaşmak istiyordum.

Yiğit yorulmuş olacak ki başını göğsüme yaslayıp gözlerini kapatmıştı. Angel da göğsümle Yiğit arasında uzanıyordu. O Yiğit'in aksine uyumuyordu, hâlâ o kadar korkuyordu ki ne kadar titrediğini hissedebiliyordum. Diken diken olmuş tüylerini hafif hafif okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştım.

Arabadaki sessizliği bozan ben oldum. "İlk defa birini öldürdüm, sonra da başkalarını... Kaç kişiyi öldürdüğümü bilmiyorum bile."

Derin bir iç çekti. "Bunları yaşadığın için üzgünüm."

"Ben değilim, bir daha olsa bir daha yapardım. Sevdiğim bir kişiyi daha kaybetmeye takatim kalmadı."

"Her şey çok taze, zor günler geçiriyorsun. Kendine yüklenme."

"Kılıç, senin sesini duyduğumda beni yakalayacaksın zannettim. Beni tutuklayacağını sandım."

Bakışlarını kısa bir anlığına şaşkınlıkla yüzüme çevirdi. "Bunu nasıl düşünürsün?"

"Bilmiyorum, o an çok mantıklı düşünecek halde değildim. Bu güvensizlik değil, aksine güven. Yanlış şeyler yapmayacağına o kadar eminim ki beni bile tutuklayabilirmişsin gibi hissettim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın, iki masum canı kurtardın."

"Ama yanlış şeyler de yaptım, biliyorsun," dedim zorlukla çıkan sesimle.

"Umurumda değil, sikerim yanlışını. Sana o yanlışı yaptıranlar utansın, sen benim tek doğrumsun. Ben bir şeye kolay kolay bağlanmam, inanmam ama eğer bağlandıysam da vah haline çünkü asla bırakmam. İşin yaş İnci tanem, sana körkütük bağlandım." Gözümden bir damla yaş düştü.

Ailem tarafından sevildiğimi hep hissetmiştim, en azından babam, annem ve Aytekin abim tarafından ama onlar dışında kimsenin beni bu kadar sevdiğini hissetmemiştim. Ailem beni o kadar sevmişti ki *artık sevgiye ihtiyacım yok* sanmıştım ama o bana sevgilerin en güzel şeklini öğretmişti.

"Kılıç." Burnumu çektim. "Güven... Güven de onlardanmış." Tepkisini görmek için yüzüne baktım ama o yüzünde hiçbir şaşkınlık ifadesi yoktu. "Biliyor muydun?"

"Yeni öğrendim ben de."

"Güven'in saldırıdan bir gün önce hastanelik olması tesadüf değildi, bu da onların planının bir parçasıydı. Kılıç bu olayın ne kadar büyük olduğunu görüyor musun? Araf'ı öldürdüm ama Araf sadece bir tanesiydi, çok fazlalar, her taraftalar."

"Farkındayım ama şunun da farkındayım, yolun sonuna geldik. Katilleri artık biliyoruz, geriye kalan tek şey onların cezasını kesmek."

"Güven, Oğuz ve Atlas... Üçünü bana getirir misin? Diğerlerine ne yapacağıma sonra karar veririm ama önce o üçünü mahvetmeliyim."

Atlas'ın ismini duyduğuna da şaşırmamıştı. "Onu da yeni öğrendim," dedi sakince. "Onları öldürmek mi istiyorsun?"

"Onları mahvetmek istiyorum." Sadece öldürmek benim içimdeki bu öfkeyi dindirmeyecekti.

"Tamam, onları sana getireceğim ama bugün değil. Biraz dinlenmen lazım, psikolojik olarak ne kadar yıprandığının farkındayım. Biraz kendine müsaade et yoksa bu işin sonunda bir daha asla eskisi gibi olamayacaksın." Beni düşünmesi, hatta benim düşünmediğim şeyleri bile düşünebilmesi hoşuma gidiyordu.

"Ben zaten bir daha asla eskisi gibi olamayacağım ki." Eskiyi ailemle birlikte mezara gömmüştüm.

Eve ulaştığımızda Kılıç, Yiğit'i de Angel'ı da kucağına aldı. Birlikte eve yürürken bacaklarım geri geri gidiyordu. Bakışlarım Aliye'nin odasının camına kaydı. Öylece durup o cama baktım.

Kulağımda son sözleri çınladı. *Hayatın boyunca iki yakan bir araya gelmesin.*

"İnci." Kılıç'ın sesiyle bakışlarımı camdan ayırıp ona baktım.

Gözlerini açıp kapattı, dudağı hafifçe gerildi. *Bu seni anlıyorum, geçecek* demekti. Bu sefer geçeceğinden şüpheliydim.

Birlikte eve girdiğimizde içeriden Sıla'nın ağlayışları geliyordu. "Babam ve abilerim ülkede bakılmadık yer bırakmadı, ya öldürdülerse oğlumu? Ya oğlum da gittiyse?"

Salona ulaştığımızda Sıla'nın arkası bize dönüktü. Herkesin bakışları bize döndü. Aral bile buradaydı. Asaf, Kara Kedi, Çakı ve Papatya salonda oturuyordu. Sıla yavaşça arkasına döndü.

Yiğit'i gördüğünde dudaklarından bir hıçkırık çıktı. "Oğlum, oğlum..." Bize koştuğunda Kılıç, Yiğit'i ona uzattı. Sıla, Yiğit'i göğsüne yasladı, ona sarılırken ağlayışları daha da arttı.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi Kılıç'a.

"Teşekkür etmen gereken kişi İnci, ben gidene kadar o çoktan kurtarmıştı ikisini de," dedi Kılıç bir elini belime götürüp sıkıca tutarken.

Sıla'nın minnettar bakışları bana döndü. "Ç-çok teşekkür ederim, İnci."

Aral da yaralı haliyle zorlukla oturduğu koltuktan kalktı, Yiğit'i sevmek için elini kaldırmıştı ki Sıla hızla bir adım gerileyip ondan uzaklaştı. Aral'ın omuzları yorgunca çöktü. Sıla'yı zorlamayıp onlardan uzaklaştı.

Aral hastanedeyken çaktırmadan DNA testi için örnek aldırmıştım, Yiğit'in de son doktor kontrollerinde gizlice örneğini aldırtmıştım ama henüz test sonucu çıkmamıştı.

"İnci, sen ne ara çıktın evden?" dedi Kara Kedi şok içinde. "Odana geldik birkaç kez, kapı kilitliydi. Üstüne de gelmek istemedik."

"Biz burada boş boş oturuyorken sen gidip onları kurtarmışsın," dedi Çakı hayretle. "Keşke bizi de alsaydın yanına."

"Daha fazla kimseyi kaybetmek istemiyorum, kimseyi." Kendimi Kılıç'ın tutuşuna biraz daha yasladım.

"Kim kaçırmıştı?" dedi Aral öfkeyle.

Sorusuna Kılıç cevap verdi. "Araf Karabatak."

"O piçi öldürmeye gidiyorum." Aral öfkeyle bir adım attı.

"Çok geç kaldın abiciğim, ben çoktan hallettim." Herkesin bakışları şaşkınlıkla bana döndü.

"Ne? İnci katil miymiş?" diye çığlık attı Çakı. "Bu evde tek katil benim sanıyordum." Bu sefer hepimizin bakışları ona döndü.

Asaf'la yan yana oturuyorlardı ve Asaf bu lafın üstüne hafifçe koltukta kenara kaydı. Kenara kayması Kara Kedi'ye yaklaşmasına neden oldu. Kara Kedi de onun kendisiyle temas etmesinden rahatsız olarak biraz daha kenara kaydı, o kayınca Asaf yine ona doğru kaydı.

"Sen ne olsun istiyorsun, amına koyayım? Kucağıma mı çıkacaksın?" dedi en sonunda Kara Kedi sinirle.

"Sen beni taşıyamazsın, doksan kilo adamım ama çok istersen sen çıkabilirsin." Asaf'ın sözleriyle Kara Kedi sinirle homurdanarak ellerini onun boğazına yapıştırdı.

"Boğacağım bu sapığı, illallah ettim." Ciddi ciddi Asaf'ın boğazını sıkıyordu. "Ben de katil olacağım! Çene yüzünden adam öldüren ilk insan olacağım."

Asaf kollarını havaya kaldırarak yardım istemeye çalıştı. "A-abi!"

"Kardeşine baksan iyi olacak yoksa Kara Kedi onu cidden boğacak." Sözlerimle Angel'ı bana uzatıp onlara yürüdü.

"Kardeşimi bırakır mısın?" diye kibarca sordu Kılıç ama Kara Kedi daha kuvvetli sıkınca ve Asaf da daha çok kızarmaya başlayınca dayanamayıp Kara Kedi'yi omuzlarından tutarak uzaklaştırmaya çalıştı.

"Öldürdün kardeşimi, bak bizde kan davası falan var, kötü olur." Kılıç'ın sözleriyle en sonunda Asaf'ın boğazını sıkmayı bıraktı.

"Bir canım var zaten, amına koyayım. Sen önce git, sapık kardeşini uyar." Omuzlarını sallayarak Kılıç'tan uzaklaştı.

Sıla bana doğru bir adım attı. "Tekrar çok teşekkür ederim, ikimizin de biraz dinlenmeye ihtiyacı var, eve geçeceğim." Onun evi artık burası değildi.

Babamın, annemin, Aytekin abimin ve Aliye'nin de evi artık burası değildi.

Burası artık kimsenin evi değildi.

Sıla yanımızdan ayrılırken Aral da peşinden gidecekti ki kolundan tutarak onu durdurdum. "Aral, yapma. Rahat bırak onu."

Sıla'nın arkasından baktı, derince yutkundu. "Yiğit'i biraz göreceğim, onları rahatsız etmeyeceğim." Kolunu bıraktım, yaralı haliyle Sıla'nın peşinden hızlı adımlarla ilerledi.

Asaf da boğazını tutmuş, öksürüyordu. "Manyak ya, ruh hastası karı."

"Karı senin babandır," dedi Kara Kedi hızla. "Ayrıca Çakı, sen ne ayaksın amına koyayım? Bir zengin çıkıyorsun, bir katil çıkıyorsun, ne besliyoruz lan biz evde?"

Çakı elini saçlarına götürdü, uzaklara doğru dramatik bir bakış attı. "Benim hayat hikâyem çok uzundur. Yazsam roman olur. Anlatsam destan olur, o derece."

Kucağımda Angel'la birlikte koltuğa oturdum. Bugün kaç kişiyi öldürdüğüm düşüncesiyle odama çıkmak istemiyordum. Kılıç da yanıma oturdu. Kara Kedi de en sonunda yere oturdu, sırtını da boş koltuğa yasladı. Bazen bazı hareketlerinde anlam aramıyordum.

"Çakı sen katil misin şimdi?" dedi Papatya irice açtığı gözleriyle.

"Yani ama sen korkma, sen arkadaş kategorisinden yırtıyorsun."

"Şunu düzgünce anlat, seni tutuklamam gerekirse işimi yapacağım da," dedi Kılıç da kolunu omzuma atarak.

"Ben bir kıza âşıktım," dedi Çakı en sonunda.

"Kızı takıntı yapıp öldürdüm dersen önce seni, sonra da seninle arkadaş olduğum için kendimi öldürürüm," dedi Kara Kedi çok ciddi şekilde.

"Sen de ne meraklısın birilerini öldürmeye, korkunçsun," dedi Asaf hemen lafa atlayarak.

"Sus lan muhallebi çocuğu," dedi Kara Kedi de. Biraz daha tartışmaya devam ederlerse çığlık atıp çıldıracaktım!

"Ona çok âşıktım, sevgiliydik. Sonra o beni aldattı. Aldattığı çocuğu öldürmedim ama bir çakıyla yüzünün her tarafını çizdim. Kıza gelecek olursak... Onu sadece uzaktan izliyordum. Sonra benden uzak kalmak istedi, hayatında istemedi ama ben ona olan aşkımı durduramadım. Onu izlemeye devam ettim, hayatına giren çıkan insanları görüyordum ve bir gün... O adamlardan biri ona zarar vermeye çalıştı, ben de çakımla onu öldürdüm. Ailemiz için korkunçtu, beni rehabilite etmek için yatırdılar ve bir daha da çıkarmadılar. Beni oraya yatırırlarken iyileştiğimde çıkaracaklarını söylemişlerdi ama bir kez olsun ziyaretime bile gelmediler. Takıntılı kişilik bozukluğum varmış ama ben bunun hâlâ aşk olduğunu düşünüyorum."

Salonda uzun bir sessizlik oluştu. "Ben senin manyak olduğunu düşünüyorum," dediğimde Çakı bana baktı, ifadesi ilk defa alaylı değildi. "Çakı, tedavi olmak zorundasın."

"Yaptığımın normal olmadığının farkındayım, bunu savunmuyorum zaten."

Kılıç'la bakışlarımız kesişti, ikimiz de akıl hastanesinden kaçırdığımız kişileri sorguluyorduk ama bu sorgulama için çok geç kalmıştık.

"Adamların ne suçu vardı lan? Zarar vermeye çalışan değil de diğerleri. Kız peki? Şu an geçti mi bu takıntın?" dedi Asaf merakla.

"Bilmiyorum, hastaneden çıkınca ona gitmemek için sizinle kaldım, hatta köpek kulübesinde bile yattım. Mesih'e anlatın biriniz, çok içerlemişti köpek kulübesinde kalmama."

Angel'ı Kılıç'ın kucağına bıraktım, o hâlâ beni rahatlatmak için omzuma düşen saçlarımı okşuyordu. "Bu arada hepimiz için iyi bir doktor ayarlayacağım, iyi bir psikolog. Hepimiz hayatlarımızda zor şeyler yaşadık. Evet, hepimizin zorluğu farklıydı ama kabul edelim ağırlardı. O deliler hastanesinde işleyiş doğru olmayabilirdi ama bu gerçekten psikolojik destek almamız gerektiği gerçeğini değiştirmez."

Kara Kedi, Papatya ve Çakı'ya baktım tek tek. Sessiz bir kabullenişteydiler.

"Zaten böyle olmaz, yanında sığıntı gibi yaşayamayız," dedi Kara Kedi.

Susması için hızla elimi havaya kaldırdım. "Bir daha bu şekilde konuşursan kötü olacak."

"Abartma sen de tamam, delisiniz falan da sığıntı da değilsiniz, arkadaşınızın evi sonuçta," dedi Asaf da. Kara Kedi ona şaşkınca baktığında hemen bakışlarını kaçırdı.

Papatya da dik duruşuyla hevesle başını salladı. "Ben sizinle olmayı çok seviyorum, hayatımda daha önce hiç hissetmediğim kadar mutlu hissediyorum. Ben hepinizden daha çok kaldım o hastanede, o yüzden dış dünyayı anlamakta biraz zorlanıyorum ama ben de öğrenmek istiyorum, normal olmak istiyorum, yaşamak istiyorum."

"Öğreneceksin, normal olacaksın, yaşayacaksın." Kılıç ona güven verici şekilde gülümsedi. "Bu hayatta sırtını dayadığın sağlam

dostların varsa, yaşamak için hevesin varsa her şeyi atlatırsın." Son sözleri biraz da banaydı.

"Angel'ı çok özlemişim, biraz alabilir miyim?" dedi Papatya, Kılıç da Angel'ın başına bir öpücük kondurup Angel'ı yere bıraktı.

"Biraz dinleneceğim, size iyi geceler." Koltuktan kalktığımda Kılıç da hemen peşimden kalktı. Odama girdiğimde de peşimden girdi.

Onu direkt siyah gömleğinin yakalarından tutup kendime çektim ve dudaklarını tutkuyla öpmeye başladım. Onun da aynı şekilde öpüşüme karşılık vereceğini sandım ama vermedi. Bir süre inatlaşarak onu öpmeye devam ettim, hatta sert göğsündeki elim tenini de okşuyordu ama yine de karşılık vermedi.

En sonunda beni kendisinden uzaklaştırdı. Bedenindeki ellerimi bileklerimden tutarak kaldırıp durdurdu.

"İnci, bunu neden yapıyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne yapıyorum? Sevgilimi öpüyorum."

"İnci... Yapma güzelim."

"Ne yaptım ki?" dedim çatallaşan sesimle.

Başını hafifçe omzuna doğru eğdi. "Kaçma, kendinden de benden de kaçma. Seninle sevişmek çok güzel ama ben o güzel gözlerine bakıp konuşmayı tercih ederim."

Titreyen çenemi durdurmaya çalıştım. "Bilmiyorum ki hep böyle oldu."

"Hep nasıl olduğu umurumda değil, ben senin titreyen gözlerinden, o sahte gülüşünden anlarım. Bu kadar kısa sürede nasıl oldu deme, önemli olan süre değil de nasıl baktığın ve ben sana sonsuz bir zaman içinde baktım." Kalp atışlarımı kulağımda hissediyordum. "Seni daha önce nasıl sevdikleri umurumda değil."

Dudaklarım arasından bir hıçkırık çıktı. "Ben daha önce hiç sevilmemişim ki..."

Tüm ilişkilerimde cinsellik ön plandaydı, bu normal gibi geliyordu bana. Şimdi normal olmadığını görüyordum, şimdi sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hissediyordum.

"Çok zor bir gün geçirdin, insanları öldürmek zorunda kaldın, ablanı toprağa verdin, sevdiğin insanların ihanetini öğrendin. İçinde kopan fırtınaları gözlerinde saklamaya çalışıyorsun ama anla İnci, ben senin gözlerinin bile ötesini görüyorum." Gözümden akmak için bekleyen yaşları daha fazla tutamadım.

Kolları bedenimi sıkıca sararken ellerimi göğsüne yasladım ve göğsünde hıçkıra hıçkıra ağladım.

Teselli sözleri, yapay mutluluk vaatleri yoktu, sadece o vardı. O varken de zaten hiçbirine gerek yoktu.

Sabah uyandığımda gözlerim ve yüzüm şişti. Uykuya çok geç dalmıştım ama ağlamak beni o kadar yormuştu ki neredeyse öğle vakti uyanmıştım.

Hiç kahvaltı yapasım yoktu ama Kılıç'ın zoruyla bir şeyler yiyebilmiştim. Şimdi de arka bahçede oturmuş, karşımdaki ağaçları izlerken sigara içiyordum. Bu sefer üstümde şık kıyafetler yoktu, yapılı saçlarım yoktu, gösterişli makyajım yoktu. Ayaklarımda ayakkabım bile yoktu.

"İnci tanem." Kılıç'ın seslenişine bir tepki vermedim, istemsiz şekilde hareketlerim çok ağırdı. Yanıma oturdu. "Güven'i, Atlas'ı ve Oğuz'u yakaladım, zaten her şeyin ortaya çıktığından haberleri olmadığı için zor olmadı. Üçü de hesaplaşman için bekliyor."

Ona döndüm. "Aslında onları ben de yakalardım ama hiç halim yoktu, biliyor musun? İçimden gelmedi, sen halledersin dedim."

Dudakları hafifçe iki yana kıvrıldı. "İyi demişsin ama bence biraz dinlenmelisin, böyle bir yüzleşmeye hazır olduğunu düşünmüyorum."

Başımı iki yana salladım. "Aksine, bu bahçede abimin cesedinin üstüne düştüğüm o günden beri bu yüzleşmeyi bekliyorum ben."

Derin bir iç çekti. "Araf'la olan çatışmanın üstünü örttüm, konu kapandı."

"Yani benim yüzümden biraz daha illegal bir adam oldun." Onu değiştiriyordum ve bu iyi yönde bir değişim değildi. Onu kötü bir adam olmaya zorluyordum.

"İllegal olabilir ama adaletsiz diyemezsin. O bunu hak etmişti." Sözleriyle düşünceli şekilde önüme döndüm. Sigaramı bitirip çöpü yorgunca yere attım. "Çok içtin, neredeyse paketi yarıladın. Ayrıca sen izmaritlerini yere atmazsın."

"Yerler zaten çok kirli, izmarit daha fazla kirletmez." Kan doluydu bu bahçe. Görünürde çok temiz ve bakımlıydı ama gözlerimin gördüğü sadece bir kan havuzuydu.

"Bu evde kalmak için daha fazla inat etme, iyi gelmiyor işte sana." Sessiz kaldım. "İnci, cidden dün Araf'ı nasıl buldun?"

"Mesaj attı, tek gel dedi, gittim ben de." Ne kadar şaşırdığını biliyordum. "O yüzden tatlı tatlı giyinmiştim, beni tehlike olarak görmesin diye. İşe de yaradı biliyor musun? Herif beni belli bir süre izletmiş ama anlamadı nasıl biri olduğumu, sanırım aptal sarışın rolünü çok iyi oynamışım."

"Sen sarışın değilsin ki kumralsın." Ona baktım, dudaklarımda bir gülüş belirirken dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Oraya tek gitmemeliydin, kucağında Angel ve Yiğit varken ne kadar dayanmayı planlıyordun?"

"Çok güzel dayandım, siz işin sonunda geldiniz zaten. Bu sefer kendimi bile şaşırttım ama insan sinirlenince cinnet geçiriyor, öyle bir şey oldu herhalde. Sen nasıl buldun peki? Hem de tam da o an?"

"Sorma, şehrin anahtarını verdiler bana," dediğinde yüzüne boş boş baktım. "Bakma öyle, ben de pek bir halt anlamadım. Eski bir köşkte beş ihtiyar benimle alay etti. Hiç bu kadar hiçbir halt anlamadığım başka bir an olmamıştı. Kâhin gibiler, her haltı biliyorlar, ikimizi de tanıyorlar bu arada."

"Ne alaka be?"

"Değil mi? Bence de. Onlar söyledi. Eskiden derin devletlermiş ama bence şu an daha derinler, biraz daha derine inerlerse toprağa

girip huzura kavuşacaklar, o derece." Sözleriyle kahkaha attım. "Bizim aileler de eskiden onların arasındaymış, çok güçlülermiş falan."

"Peki öylesine bir iyilik mi yaptılar sana?" Omuz silkti. "Karşılığını isteyecekler mi?"

"Bilmem, onlar karşılık arayana kadar diğer dünyaya göçerler bence," dedi beni keyiflendirmeye çalışarak.

"Kılıç." Uyarıcı ses tonumla nefesini verdi.

"Bu kadar zeki olmasan, bir şeyi de anlamasan olmaz mı?" Cıkladım. "Henüz ne isteyeceklerini bilmiyorum ama hallederiz. Söylesene, halledemediğimiz ne var?"

"Benim yüzümden önce işinden oldun, şimdi de mafyanın içine batıyorsun."

"İşim zaten mafyaymış, hiç girme o konulara. Çok uzun, başın şişmesin. Ayrıca bu Safir de aileni öldürtenler arasındaymış," dedi konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Biliyorum. Onları bitirmek için daha büyük şeylere ihtiyacım var. Ve o şeyin nerede olduğunu biliyorum."

"İstiridyede mi?" dedi hemen anlayarak.

"Aynen öyle, anahtar nerede bilmiyorum ama bulacağım." Anahtarı bulmam için önce zihnimi meşgul eden şeylerden kurtulmam gerekiyordu. Zihnimi meşgul eden o üç kişiden kurtulmalıydım.

"Hadi içeri geçelim, üşüyeceksin." Üşümüyordum, hem de hiç ama yine de onunla içeri geçtim. Aral neredeydi, bilmiyordum ama dünden beri ortalıklarda yoktu, Sıla da sessizdi.

Asaf yine buradaydı, zaten iyi alışmıştı. Hem o kadar laf ediyor hem de ne malikânemden ne de delilerimin yanından uzaklaşıyordu. Bu sefer Mesih de vardı, gözünün altında mor bir şişlik oluşmuştu, sağlam bir yumruk yediği belliydi.

Irmak ve Dünya gelmemişti. Çakı ve Papatya yan yana oturuyordu, Kara Kedi de yine yere oturmuştu.

"Şimdi ne yapıyoruz? Aksiyon falan yok mu?" dedi Çakı heyecanla.

"Aksiyon yok, bol bol ihanet ve entrika var," dedim tekli koltuğa geçip otururken. Burada hep annem otururdu. Kılıç da yanımdaki tekli koltuğa oturdu, orada da genelde babam olurdu. Derin bir nefes daha çektim.

Papatya, Mesih'in gözünün altındaki morluğa bakıp duruyordu. En sonunda dayanamayıp konuştu. "Şey iyi misin?"

Mesih bu basit soruyla bile heyecanlanarak Papatya'ya baktı. "İyiyim iyiyim, sen nasılsın?"

Papatya hemen kızararak gülümsedi, utandığı için gülümsemesini de bastırmaya çalışıyordu. "Ben de iyiyim, sayende." Papatya'nın son sözüyle hepimizin bakışları Mesih'e döndü.

"Aman estağfurullah, bir şey yapmadım ki ben." Papatya'nın utangaç hallerine bakarak iç çekti. "Ne kadar güzel..." Ne dediğini fark ederek bize baktı ve toparlamaya çalıştı. "İyi olman güzel yani. Gerçi sen de güzelsin de... Ben susayım." Mesih de utanarak bakışlarını cama çevirdi, hiçbirimizle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

"Ya ben aslında gözünü sormak istemiştim, iyi değil mi? Biri bir şey mi yaptı?"

Aniden başını Papatya'ya çevirdi. "Kim bana ne yapabilir? Ayrıca sen bir de karşı tarafı gör." Kılıç alayla güldü, sanırım onun haberi vardı. "Kocaman adamım ben, kim durabilir karşımda?"

"Yaa evet, haklısın. Ne kadar güzel. Yani kocaman olman, yani şey demek istedim... Aman." Aman derken ikinci A harfini fazlasıyla uzatmıştı.

Sessizleştiler.

"Benim kulaklarım neler duyuyor böyle?" Çakı, elini koltuğun kenarına yaslamış bir Papatya'ya bir de Mesih'e bakıyordu.

"Cilvelere bak be, Mesih benden daha cilveli he," dedi Kara Kedi de ama Mesih'in bakışlarını gördüğünde şapşal bir sırıtışla tat-

lı gözükmeye çalıştı. Mesih'ten ürkmesine gerek yoktu, gece vakti arkasından gizlice yaklaşsa Mesih ondan fazlasıyla korkardı zaten.

"Benim babaannem bile senden daha cilveli be," dedi Asaf da hemen.

"Sana ne amına koyayım benim cilvemden? Sana mı cilve yapacağım?" Kara Kedi ona ters bir bakış attı.

"Küfredip durma, ayrıca istesen de yapamazsın şu tipinle."

"Ya sabır, ya sabır!" Kara Kedi ellerini sinirle yumruk yaptı.

Onların bu hallerini izlemek biraz da olsa iyi gelmişti. Başımı koltuğa yaslamış, atışmalarını izliyordum. Bu kadar kötü şeyden sonra onların cilveleşmeleri ya da tartışmaları bile iyi geliyordu. Çünkü gerçek hissettiriyorlardı. Üstelik artık hayatımda gerçek bir şey bulmak çok güçtü.

Akşam olmuştu, Kılıç söz verdiği gibi üçünü de benim için hazırlamıştı. Boş bir araziye geldiğimizde etraf çok sessizdi, şehirden uzaklaşmıştık.

Evden taşınmayı kabul ettiğimi söylemiştim Kılıç'a. Deli arkadaşlarım ve evdeki tüm çalışanlar Kılıç'ın yeni aldığı eve geçmişti.

Arabadan indiğimizde eski bir fabrikanın önündeydik. Tam bir adım atmıştım ki Kılıç elini havaya kaldırarak beni durdurdu.

"Burada birilerini görevlendirmiştim, ortada yoklar. Ben bir içeriyi kontrol edeyim, sen sonra gel."

"Tamam ama burası çok karanlık, telefonumun şarjı azaldı, seninkini verir misin?" Hiç düşünmeden telefonunu bana uzattı.

"Arabaya geri geç sen, torpidoda silah var. Geliyorum hemen." Sözünü dinlermiş gibi başımı salladım. Bana arkasını döndüğünde arabaya geçtim ama sürücü koltuğuna.

Kılıç eve doğru birkaç adım atmıştı ki camı sonuna kadar açarak bağırdım. "Kılıç!" Çatık kaşlarıyla ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Onları kaçırdım, sen onları öldürmeme izin vermeyeceksin. Bizi bulamayacağın bir yere kaçırdım. Endişelenme, başımın çaresine bakacağım." Hızla oradan uzaklaşırken o peşimden bağırıyordu.

"İnci!" Hızla uzaklaştım.

O benim için onları kaçırmıştı, ben de onları tekrar kaçırtmıştım. Kılıç onları öldürmeme izin vermeyecekti. Araf olayını gizlemişti ama planlı olan bir cinayeti gizlemesini istemiyordum, onu daha fazla bu çukura çekmek istemiyordum.

Telefonu da arabası da bendeydi, tüm adamlarını da birkaç saat önce buradan göndertmiştim. Kendime parayla birilerini tutmuştum ama Cenk'i de bu plana dahil etmiştim. Güven'den nefret ediyordu, bu yüzden güvenebileceğim birkaç kişi ayarlamıştı.

Kılıç beni bulmadan işlerini bitirmem gerekiyordu.

O her zaman beni düşünüyor, zor duruma düşmemem için elinden geleni yapıyordu ama ben bu yolda en korkunç yollarda yürümeyi de yok olmayı da göze almıştım.

Kılıç'ın ilk bakacağı yer asla evim olmayacaktı, o yüzden onları evimize götürtmüştüm. Tabii tek sebebi bu değildi. Onlarla ailemi öldürttükleri yerde yüzleşmek istiyordum.

Bir sigara yaktım, sert rüzgâr saçlarımı savururken derin bir nefes çektim. Dirseğimi arabanın camından dışarı çıkardım. Elimi direksiyondan çekip saçlarıma götürdüm, tüm saçlarımı ensemde topladım. Araba sağa doğru savrulurken elim geri direksiyona gitti. En azından intikamımı alana kadar yaşamalıydım.

Uzun ama hızlı bir yolculuğun ardından eve ulaşmıştım. Evde benim dışımda kimse yoktu.

Yıllardır yaşadığım evin salonuna girdim. Salonun ortasına üç sandalye dizdirmiş, üçünü de yan yana koydurtmuştum. Ağızları bantlıydı.

İçeri girince üçü de şaşkınca bana baktı. Oğuz'un hain olduğunu biliyordum, Güven çok beklenmedikti fakat şaşırtmıştı ama Atlas...

Ellerimi birbirine çarparak onları alkışladım. "Vay be, ben de kendimi oyuncu zannederdim, siz benden de betermişsiniz."

Güven'in önünde durdum. İri bedeniyle neredeyse Kılıç kadar heybetliydi ama bedeninde sadece halatlar değil, onu bağlayan zincirler de vardı. "Hep iyi bir koruma olduğunu düşünürdüm ama bundan ilerisini de düşünürdüm; *dostum, sırdaşım* derdim, *adı gibi adam* derdim. Adın batsın. Gözlerime baka baka kandırdın beni." Dolan gözlerini kırpıştırdı ama bu dolmanın sebebi üzüntü olmazdı, olmamalıydı. Sadece öfke ve sonun getirdiği bir yenilgi olmalıydı. "Sana yüzde doksan dokuz güvendim, sen de yüzde bir ihtimalle ağzıma sıçtın."

Doğruldum, yana doğru birkaç adım attım ve Oğuz'un önünde durdum. "Cidden bana zaafın varmış gibi davrandın, buna inanıyordum. Babamın etrafındaki insanlar arasında en güvenilir gördüğüm hep sendin. İnsanları okuma konusunda gelişmem gerek." Kaşları çatık, gözleri hüzünlüydü.

Doğrulup bu sefer de Atlas'a doğru yürüdüm, tam karşısında durdum ve ona hafifçe eğildim. "Diğerlerini anlarım, para için herkes her şeyi yapar sonuçta. Ama sen... Sen para için kendi öz anneni, babanı ve abini öldürdün, Atlas. Hadi herkese kıydın... Ya kendi annene babana nasıl kıydın? Nasıl böyle iyi oynadın?"

Öfkeliydi, o kadar öfkeliydi ki aldığı derin nefeslerle göğsü hızla inip kalkıyordu. Konuşmaya çalışıyordu ama ağzındaki bant yüzünden sesi boğuk çıkıyordu.

Ağzındaki bandı sertçe çektiğimde yüzünü acıyla buruşturdu. "Ne saçmalıyorsun? Öyle bir şey yok! Hemen çöz beni."

Güldüm. "Daha fazla inkâr etme, Atlas. Bu gece her türlü öleceksin sen."

"Yapmadım İnci, ben hiçbir şey yapmadım!" Yüzüne sert bir tokat geçirdiğimde yüzü sağ tarafına doğru düştü. "İnci bırak beni! Kimse yok mu?"

"Kimse yok, bu gece üçünüzü de öldüreceğim," dedim soğukkanlılıkla.

"Sen bir karıncayı bile öldürmezsin İnci!" dedi Atlas öfkeyle.

"Karıncayı neden öldüreyim ki? Kendi halinde zararsız bir canlı, ayrıca sana bir karıncadan daha değerli olduğunu düşündüren şey ne? Sen kendi aileni öldürttün Atlas, karıncalar gözümde çok daha büyük."

Ağır adımlarla uzaklaştım ondan. Güven'in önünde durup ağzındaki bandı sertçe çıkardım. Başı yere eğikti, gözlerime bakmıyordu. "Neden? Neden Güven? Uzun yıllardır bizimlesin, neden bunu yaptın? Para için mi?"

"Altınsoy ailesinin pisliklerini bitirmek içindi. Ailen masum değildi."

"Annem de mi değildi? Abim de mi değildi?" diye bağırdığımda alayla güldü.

"Ailen şeytandı İnci, başlarına gelen şeyi hak ettiler."

"Aliye de şeytandı, o da hak etti mi?" Yüzü acıyla kasıldı. Demek gerçekten de âşıktı Aliye'ye. "Madem Altınsoy ailesinden o kadar nefret ediyordun, nasıl bir Altınsoy'a âşık oldun?"

"Bitmesi gerekiyordu İnci. Babanın insanlara neler yaptırdığından haberin var mı? Uyuşturucu işiyle kaç kişinin hayatını kararttığından haberin var mı?"

Dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Bırakmaya çalışıyordu."

"Çünkü artık onun bile midesi almıyordu olanları! Kaç kişiyi öldürttü, kaç kişinin ayağını kaydırdı, kaç kişiyi sırf haklarını aradıkları için öldürdü, biliyor musun?"

O kadar kötü olamazdı benim babam.

"Babam babanla iş yapıyordu, ben henüz çok küçükken, sen bile doğmamışken. İflasın eşiğine geldiklerinde babamı kandırıp tüm borcu babamın üstüne attı, kendi paçayı sıyırdı. Keşke sadece borç bıraksaydı! Uyuşturucu işi patlayınca suçu babama attı ve işin

komik tarafı neydi İnci, biliyor musun? Babamın uyuşturucu işinden haberi bile yoktu. Müebbet hapse çarptırıldı! Annem benimle tek başına kaldı. Babam da bu suçun ağırlığına dayanamadı ve tutuklandıktan iki yıl sonra kendini asarak intihar etti! Senin baban benim babamın hayatını çaldı!" Güven bağırarak konuşurken duyduklarımla gittikçe güçsüzleşiyordum.

Başımı ağır ağır iki yana salladım. "Hayır, yalan bu. Tanırdı seni."

"Hayır, bir tanıdık sayesinde soyadımı değiştirdim. Beni bebekken görmüştü, tanıması imkânsızdı. Aliye'ye âşık olmaktan bu yüzden nefret ettim! Babamın sonunu getiren adamın kızıydı o! Senin iyi kalpliliğinden bu yüzden nefret ettim! Baban gibi kötü olmalıydın, merhametsiz ve katı olmalıydın. Ama sen hiçbirine benzemiyordun, o yüzden seni hep bu ailenin dışında tuttum."

"Aylardır ailemin katillerini arıyorum, sizi arıyorum! Siz o gece bu evde olanlardınız! Beni de vurdunuz!"

"Amacımız seni korkutup kaçırmaktı, burada olmaman gerekiyordu," dedi Güven sakince. "Sana yaşattıklarım için çok üzgünüm ama yaptıklarım için pişman değilim, onlar bunu hak etmişti."

"Annemle abim ne yapmıştı sana?"

Çığlık atarcasına bağırdığımda Güven kısa bir an Oğuz'a baktı. "Abin de babanın bir kopyasıydı, Aral bile ondan daha insancıldı."

"Hayır, hayır... Yalan söylüyorsun."

"Son zamanlarda baban güçten düştüğü için genelde işlerini Aytekin hallediyordu, kafaları o kadar aynı çalışıyordu ki Aytekin tıpkı onun gibi ilerletiyordu."

Yalan söylüyordu, yalan söylüyor olmalıydı, öyle olmalıydı...

İçimdeki fırtınaları belli etmemeye çalışarak başımı dik tuttum ve Güven'den uzaklaşıp Oğuz'un önünde durdum. Ağzındaki bandı çıkardım, diğerleri kadar sert değildim, duyduklarımın ağırlığıyla sanırım şimdiden yorulmuştum.

Oğuz direkt gözlerimin içine bakıyordu, utanma ya da başka bir şey yoktu şu an. "Senin sebebin neydi? Seninki de mi intikamdı? Babam sana ne yaptı?"

"Baban değil," dedi çok sakin bir ses tonuyla.

"Abim mi?" Başını yine iki yana salladı. Yutkundum. "A-annem mi?" Bu sefer başını onayla salladı. "Annem sana ne yapmış olabilir ki?"

"Bir erkek kardeşim var," dedi gözlerimin içine bakarak. Sanki bunları anlatmaktan keyif alıyormuş gibiydi. Hayır, zevk aldığı şey beni mahvetmek değil, onların gerçek yüzünü göstermekti. "Babam askermiş ve ben daha annemin karnındayken şehit olmuş. Annem bir başına kalmış, sizin şirketinizde temizlik işine başlamış. Babanın da ilgisini çekmiş."

"Hayır, hayır, hayır... Saçmalıyorsun. Babam anneme çok âşıktı."

"İnci, evimde kanıtlarım bile var. İstersen işimi hallettikten sonra git ve onlara bak, evimi biliyorsun. Kasamın şifresini de bulursun sen." Hafif alaylı hafif öfkeliydi.

"O sırada annen sana hamileymiş, Galip de anneme gözünü dikmiş. Anneme çok kibar ve iyiymiş, annem ondan etkilenmiş. Aralarında bir ilişki başlamış." Midem bulanıyordu, midem feci şekilde bulanıyordu. Duymak istemiyordum, öğrenmek istemiyordum.

"Ta ki annen Zümrüt Altınsoy öğrenene kadar... Öğrendiği an her yeri birbirine katmış, sinirinden erken doğum yapmış." Ben yedi buçuk aylık doğmuştum...

"Bu sırada annem de hamile olduğunu öğrenmiş, tabii işten falan da çıkarılmış. Bir başınaydı, artık hamileydi de. Doğum yaptığında Galip Altınsoy çocuğun varlığını biliyor ama sahiplenmiyordu. Çocuk da engelliydi, hem fiziksel hem zihinsel engelli. Annem artık bakamıyordu ve çaresizdi. Altınsoy malikânesine gelip Galip'ten yardım istemiş. Zümrüt çocuğu duyunca iyice çıldırmış, annemle birbirlerine girmişler. Annem her şeyi açıklayacağını, magazine duyuracağını söyleyerek tehdit etmiş.

O gece evimize tanımadığım adamlar geldi, annemi öldürdüler, kardeşimi öldürdüler, ben bir dolapta saklanıyordum. Annem beni saklamıştı. Tabii o adamlar geldiğinde Zümrüt de geldi, annem kanlar içindeyken onunla alay etti. Ne dedi anneme biliyor musun? '*Böyle bir sürtük olduğun için daha fazla yaşamana gerek yok. Merak etme, kızını da peşinden göndereceğim.*' En son annemin yalvardığını hatırlıyorum. Hayır, kendi için değil, engelli çocuğu için. Annemi ve kardeşimi gözlerimin önünde vahşice katlettiler! Sesimi bile çıkaramadım, daha çok küçüktüm, çok korktum. Ama yirmi beş yıl sonra şimdi sor, sana oradaki her saniyeyi kare kare anlatırım."

Bir adım geriledim. Daha fazla şey duyacak takatim kalmamıştı ama o da susacak gibi değildi.

"Onların cinayetlerini kim gizledi dersin? Galip Altınsoy. Kendi çocuğunun öldürülmesini gizledi, engelliydi zaten, onun işine yaramazdı."

"Yalan, bunların hepsi yalan..." dedim ama artık sesimi ben bile pek duyamıyordum.

"Ben de tüm hayatımı bu aileden intikam almak için harcadım. Onları öldürürken gözlerinin içine baktım. Hayır, o an maskem yoktu. Ölürken onlara kim için öldüklerini hatırlattım. Zümrüt Altınsoy'u kendi ellerimle öldürdüm, hem de büyük zevkle."

Artık mide bulantısı bile yoktu.

"Bu ailede bir tek sana oynamadım, sen diğerleri gibi değildin. Bazen seninle oynadığım için üzüldüğüm bile oldu. Sonra annemi hatırladım, engelli kardeşimi hatırladım. Üstelik İnci, kardeşimiz sana çok benziyordu."

Babamın bana olan zaafını hatırladım, bazen gözlerime canı acırmış gibi bakardı. Bana hep daha yumuşaktı, beni hep kayırırdı. Çünkü beni o kızına benzetiyordu, vicdan azabı çekiyordu...

Oğuz'un bana zaafının sebebi de kardeşine benzememdi, kardeşimize...

"Altınsoy ailesi bir bataklıktı, dünyanın tüm iğrençlikleri onlarda toplanmıştı. Canlarını yaktıkları çok fazla insan var, başlarına gelen her şeyi hak ettiler. Hem Altınsoy ailesine senin çeyreğin kadar zarar vermedik, tüm sülaleyi bitirdin." Oğuz'un bakışları Atlas'a döndü. "Baksana, para için hangi evlat ailesinin öldürülmesine göz yumar?"

Atlas sessizdi, hiçbir tepki vermiyor ve konuşmuyordu.

Arabadan inerken çantamın içine bir tabanca atmıştım, bu gece onların hepsini öldürecektim ama ölen kişi ben olmuştum. Tüm hayatım, ailem, anılarım... Güzel her şey ölmüştü.

Gözümden akan yaşları elimin tersiyle sildim.

Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. "Sizi Fahri Albay diye bir adam mı yanına aldı? O mu planladı?" dedim Güven ve Oğuz'a bakarak.

Sessiz kaldılar.

"Onun da amacı sizin intikamınız değildi," dedim sakince. "Ailemi bu salonda öldürdünüz. İntikamlarınızda haklıymışsınız, büyük ihtimalle yerinizde olsam daha kötüsünü yapardım ama ben kendime bir söz verdim. Ailemin ne kadar korkunç olduklarını öğrenmemi bir kenara bırakıyorum, bunu hak etmeleri..." Hıçkırarak sustum, bunu söylemesi bile zordu. "Umurumda değil, sizi yine de bu gece öldüreceğim."

"İstediğini yap İnci," dedi Oğuz rahatça. "Onları öldürdükten sonra huzurla uyurum sandım, geçer sandım. Geçmedi. Hadi kurtar beni."

Silahımı çıkardım.

"Hayır İnci," dedi Güven ama bu korku dolu bir itiraz değildi. "Yapma. Kendin için yapma, sen bunun yüküyle yaşayamazsın. Hele de gerçekleri öğrendikten sonra. Hayatını söndürme."

Atlas'a baktım tekrar. "Sen peki Atlas?"

"Sıkıldım çünkü. Sürekli görülmeyen, işe yaramaz adam olmaktan sıkıldım! Aral da Aytekin de benden büyüktü, ben en el bebek

büyüyendim. Yönetimin onlara kalacağı belliydi. Kimse beni işe yarar görmüyordu. İşlerin içine girmeme izin vermiyorlardı. Sonra da aylak bir adam oluşumdan şikâyet ediyorlardı! Aytekin de ölürse geriye dördümüz kalacaktık, miras eşit olacaktı. Aliye evlenince bizden uzaklaşacaktı, sen zaten hiç oralı olmazdın. Bir tek Aral vardı, onu da yolda halledecektim. Ama işler planladığım gibi olmadı, babamız her şeyi sana bıraktı!"

"Yani onları sadece miras için öldürdün."

"Sıra size de gelecekti," dedi öfkeyle. "Babam neden sana bıraktı her şeyi? En yufka yürekli olanımız sendin, senin her şeyi bitirmeni istedi. Yine bencillik etti, senin hayatını ne hale getireceğini önemsemedi, sadece kendi vicdanını rahatlatmak istedi." Bunu zaten biliyordum.

"Küçükken bile çok merhametliydin, hayvanlara, bitkilere, doğaya, insanlara, fakirlere... Bir keresinde bir temizlikçinin kızı senin oyuncaklarını çok beğendiğini söyledi diye artık sevmiyorum diyerek hepsini o kıza verdin. Aralarında çok istediğin, babamın Amerika'dan aldığı Barbie de vardı. O zaman anladı senin diğer çocukları gibi olmadığını. Babamız seni vicdanını temizlemek için sevdi."

"Sanki babamızın bu kanlı parası olmasa kendi zekânla zengin olacakmış gibi konuşuyorsun. Para ne ki Atlas? İnsanların çok değer verdiği bir kâğıt parçası ya da numaralar değil mi? Sen bu kâğıt parçaları için aileni mi öldürdün Atlas?"

"Annemi öldürmeyeceklerdi, orada işler karışmış," dedi bakışlarını kaçırarak.

"Sen evimize katiller gönderdin, ailemizi öldürmeleri için." Oğuz ve Güven'e baktım. "Yabancılar her şeyi yapar da aile yapar mı Atlas? Bir evlat anne babasına bunu yapar mı? Kardeş kardeşi öldürür mü? Bu kadar mı önemliydi güç? Bu kadar mı güzel geldi para? Paranız da gücünüz de batsın, hepiniz zavallısınız. Arkandakileri de biliyorum, sıra onlara da gelecek."

Tabancamın emniyetini indirdim, bu onu güldürdü. "Hadi ama İnci, sen beni öldürmeyeceksin, sen kimseyi öldüremezsin." Silahı kaldırdım ve ona doğrulttum. Hâlâ alay ediyordu benimle. "Sen asla beni öldüre..."

Cümlesine devam edemedi. Çünkü alnının ortasına sıktım. Bedeni geriye doğru giderken alnının ortasında bir kurşun deliği açılmıştı. Başı geriye düştüğü için yüzü artık tavana bakıyordu.

Kanın bir kısmı yanında oturan Oğuz'a sıçramıştı.

Onu öldürdükten sonra Oğuz ve Güven'e döndüm. Korkmuyorlardı, kurtulmak istemiyorlardı.

"Yaptığım hiçbir şey için pişman değilim, keşke onların kızı olmasaydın İnci. Sen bu hayat için fazla temizsin." Oğuz'un sözleriyle başımı iki yana salladım.

"Aksi olduğu için bu mirasın sahibi benim."

"Onları öldürdüğüm için mutluyum ama seni kandırdığım için değilim. Bunları hayatta kalmak için anlatmadım, bana çok kızma diye anlattım. Gerçekleri bilmek hakkındı, artık hayatına ve yoluna bak. İntikam hırsını bırak yoksa sen de bu bataklığa batacaksın." Oğuz'un sözleriyle derin bir nefes daha aldım.

"Son sözlerin bunlar mı?"

"Evet, bunlar." Gözümden bir damla yaş düştü.

Ona da ateş ettim, alnının tam ortasına.

Güven'e döndüm. "Bunu yapmamalıydın, sen Aliye'ye yaptığını bile atlatamayacaksın, belki Atlas'ı bile."

"Güven, sen beni kandırdın. Ben sana çok güveniyordum, gerçekten. Aytekin abimden sonra bu evde en güvendiğim sendin. Tüm güvendiğim dağlara kar yağdı, ben dağ olmak zorunda kaldım. Artık kaldıracak gücüm kalmadı." Gözyaşlarımı artık silmeye çalışmıyordum.

"Bitir o zaman. Ama artık arkana bakma, her şey bitsin ve artık hayatını yaşa."

Başımı iki yana salladım. "Artık yaşamak istediğim bir hayat yok."

"Kılıç var, o değmez mi?"

"Değer, en çok o değer ama artık gücüm yok. Bittim. Ailem bile kandırdı beni, ailem..." Korkunç ailem. "Hayatım yalanmış, her şey yalanmış."

"O zaman gerçeğini sen yaz. Tekrar özür dilerim sana yaşattıklarım için. Hadi bitir bu azabı." Bitirdim.

Onun da alnına ateş ettim. Güven'i de öldürdüm.

Silahımı hiç indirmedim, kendime çevirdim, şakağıma yasladım.

Ve sıktım.

Silah sesi beynimi uyuştururken bedenim savruldu.

Ama bu savrulma mermi yüzünden değildi. Bir el tam ateş ettiğim an elimi tutmuş ve başka bir yere ateş etmeme neden olmuştu. Sesle yumduğum gözlerimi yavaşça açtım.

Kılıç bir eli bileğimde bana dehşet içinde bakıyordu. "İnci... İnci..." Diğer eli de koluma gitti. "Ne yapıyorsun sen?"

Sessiz kaldım.

"Sen kendini öldürecektin! Sen kendini öldürecektin İnci." Ellerinin titrediğini tenimde hissediyordum. Beni sıktığı halde titremesi o kadar yoğundu ki hissediyordum. "Sen gidecektin, gidecektin."

Gözyaşları içinde hıçkırdım. Beni tutup kendisine çekti, başımı göğsüne yaslayıp sıkıca sardı. "Nasıl yaparsın bunu? Nasıl yaparsın İnci? Ben de mi peşinden geleyim istedin? Bu saatten sonra sensiz bu hayatta kalabilirim mi sandın?"

Hıçkırıklarım arttı.

Bunca acıya rağmen, bunca güvensizliğe rağmen onun göğsünde sakinleştiğim için daha çok ağladım. Çünkü tam bu anda onun ölümden bile daha büyük bir kurtuluş olduğunu anladım.

"Dayanamadım, dayanamadım Kılıç. Bak, onları da öldürdüm. Zaten hayatım hapiste geçecek, öleyim dedim, bak bitti her şey. Buldum katillerini, cezalarını kestim. Ama şimdi niye daha çok acıyor canım? Öleyim de kurtulayım dedim." Ben içli içli konuştukça

o saçlarımı okşuyor, bedenimi asla bırakmayacakmış gibi daha çok sarıyordu.

"Hayır, hayır, hiçbir yere gitmeyeceksin sen. Bırakmam seni. Ben seni bırakmam da sen beni bırakmayı nasıl istedin?"

"Seni bırakmayı değil, direkt kendimi bırakmak istedim." Benden biraz uzaklaştı, yüzümü avuçları arasına aldı.

"Bitti, her şey bitti."

"Bitmedi, Kılıç arkama bak, ellerime bak, halime bak. Bittim ben, bundan sonra her şey bitse ne olacak?"

Başını iki yana salladı. Kirpikleri ıslaktı. Bu ifadesiz adamın benim için dökülmüştü yaşları.

"Bitmedi, sen benim İnci tanemsin. Tertemizsin. Kendini kirli sanma, kirli olanlar sana bunları yapanlar."

"Kılıç benim annemin çiçekleri bile güzel değilmiş, Kılıç benim annemin çiçeklerinde bile kan varmış. Büyüdüğüm evin tuğlaları bile masumların iskeletiymiş. Bahçemizin güzelliği bile aslında aldatmacaymış. Her şey yalanmış, ben yalanmışım."

Kılıç tam konuşacaktı ki duraksadım, etrafıma bakındım.

Aytekin abim de evdeydi ama o kaçmaya çalışmıştı. Hayır, kaçmaya değil... Bir şeyi saklamak için kaçmıştı. Ve onu öldürmeye gidenler o sakladığı şeyin de peşindeydi.

Güven ve Oğuz'un derdi intikam olabilirdi ama onları buraya gönderenlerin derdi sadece intikam değildi.

"Ne? Ne oldu?"

"Anahtar, istiridyenin anahtarı." Kılıç'tan uzaklaştım.

Artık ceset olan tanıdıklarımın yanından geçtim. Annemle babamın öldürüldüğü noktada durdum, cam kapıya baktım. Ardından hızla bahçe kapısından dışarı çıktım ve o akşam koştuğum gibi koşmaya başladım.

Aytekin abimin öldürüldüğü, cesedinin düştüğü yere kadar koştum. Sırtından değil, direkt karnını ikiye yararak öldürülmüş-

tü. Tam bedeninin düştüğü noktada durdum, bir doksan boyunu hesaba katarak yere eğildim.

Toprağı tırnaklarımla eşelemeye başladım. Hızlı hızlı toprağı kazarken Kılıç da bana yetişmişti. "Ne yapıyorsun sen?" dedi nefes nefese.

"Anahtar..." dedim sadece. O da hemen eğilerek benimle birlikte eşelediğim kısımlara yaklaştı ve parmaklarıyla kazmaya başladı. Buradaki toprağın üst kısmı değiştirilmişti ama eğer yeterince derine gömmüşse belki bulabilirdim.

"Bırak ben yapayım," dedi ama ben daha derin kazdım.

Dakikalar boyunca toprağı kazdım, elime gelen sertlikle duraksadım. Kılıç'a baktım, o da duraksamamla durmuştu.

Sertliğin etrafını kazdım, beyaz bir şey görünüyordu.

Kılıç da bana yardım ederken en sonunda inci tanesini toprağın içinden çıkardım. Karanlıkta görmekte zorlanırken kısık gözlerimle inci tanesini inceledim. İnci tanesinin ekseninde kesik bir çizgi vardı. Tırnaklarımı o çizgiye geçirip tüm gücümle iki yana çekerken o kadar güç verdim ki tırnaklarımın ters döndüğünü hatta yerinden çıktığını hissettim ama bu beni durdurmadı.

"Bırak ben yapayım," dedi Kılıç ama ben onu dinlemedim.

İnci tanesini iki yana doğru açmayı başardığımda ortasında bir anahtar duruyordu. Nefesimi yorgunca vererek dikkatle inci tanesinin içinden anahtarı çıkardım.

"Buldum, buldum." Dilim damağım kuruduğu için konuşmakta zorlanıyordum.

"Buldun," dedi Kılıç ama anahtara değil, bana bakıyordu.

"Bitti," dediğimde başını sallayarak onayladı.

"Bitti," dedi eli omzuma giderken.

Beni tuttu ve kendisine çekti, az önce kesilen hıçkırıklarım şiddetle devam ederken ona kalan son gücümle sarıldım.

Bitmişti. İstiridyeyi açtıktan sonra her şey değişecekti, herkes cezasını çekecekti.

Cidden bitmişti.

Ben de bitmiştim.

İnci tanesi, artık inci tanesi falan değildi. Kırılan, paramparça olan inciden geriye sadece inci tozu kalmıştı.

Kılıç beni zorlukla kaldırdığında eve doğru yürüdük. Artık bu ev güzel değildi, anılarla birlikte ev de artık masum değildi. "Kılıç, burayı yakalım mı?" diye sordum karşımızdaki koca malikâneye bakarak.

"Sanki bakkaldan çikolata almamı istiyormuş gibi sordun." Bir yandan beni koluyla sarıp bir yandan da keyiflendirmeye çalışıyordu.

"Fark eder mi?"

"Hiç etmez. Sen yeter ki benimle mutlu şekilde yaşa, sen bu dünyayı yakmamı iste, onu da yaparım." Bunu öyle ciddi söylemişti ki sorgulayamazdım bile.

Birlikte eve girdik, ben alkol şişelerini çıkarırken Kılıç da benzin bulmak için garaja gitmişti. Oda oda gezip her tarafa yanıcı maddeler döktük.

Tüm geçmişimi, acılarımı, mutluluklarımı, her şeyin üstüne yanıcı madde döktüm. En sonunda verandada durduk. Kılıç zipposunu çıkardı ve bana uzattı.

Zippoyu ondan aldım ve evin içine attım.

Aynı anda zemin tutuşmaya başladı.

Çocukluğum, gençliğim, mutluluklarım, acılarım... Her şeyim alev alev yanmaya başladı.

Kılıç kolunu omzuma sarmıştı, benimle birlikte yanan evi izliyordu.

Bu kıyametin ortasında tek sığınağımdı.

Birbirimizi kandırarak başladığımız bu ilişkide, nasıl olur da birbirimizden başkasına güvenemeyecek noktaya gelmiştik, bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı, en acı kısımlar bitmişti.

Evdeki yangın gittikçe artarken şiddeti de artıyordu. "Ağaçlara sıçrar mı bu yangın?" dedim bir an tedirgin olarak.

"Hayır, o kadar büyümez. Merak etme." Hep yaptığı gibi beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Rolü için söylediği her sözü gerçek kılmıştı. Belki de en başından beri rol falan yoktu. Sadece İnci tanesi ve onun koruyucusu Kılıç vardı.

Bu sırada telefonuma bir mesaj geldi. Çıkarıp baktığımda doktordan geldiğini gördüm. Yiğit'in ve Aral'ın DNA örneklerini verdiğim doktordu. Raporu atmıştı bana.

Dosyaya tıkladım, hızlıca göz gezdirdim.

"O ne?" dedi Kılıç merakla. Karşımızda yanan evin alevleri onun kara gözlerine yansıyordu.

"DNA sonucu."

"Yiğit'in babası Aral mıymış?" dediğinde dosyanın sonuna ulaştım. Amcası olduğu için belli bir oran vardı ama babası olması için yeterli değildi.

Aral, Yiğit'in babası değildi.

"Değilmiş." Telefonun ekranını kapattım ve karşımdaki evi izlemeye devam ettim.

Bir süre ifademi izledi. "Üzüldün mü sen?"

Altdudağımı büktüm *bilmiyorum* dercesine. "Bir hafta önce buna üzüleceğimi söyleseler gülerdim, üzülmedim herhalde. Üzülecek çok şey var, ondan ya da. Bilmiyorum ki."

Başımı göğsüne yaslayıp yanan yıllarımı izlemeye devam ettim.

Bir daha asla bu evde mutlu şekilde yaşayan, ailesinin biricik kızı İnci olamayacaktım. Artık sahte bir mutluluk bulutunun içinde yaşamayacaktım, masumların kanlarının olduğu paralarla kendimi kirletmeyecektim.

Artık sadece şerefimle yaşayacaktım.

BÖLÜM 14
FİNAL

FİNAL

Bazen çok tanıdıklarımızı aslında hiç tanımadığımızı öğrenirmişiz.

Bazen güvendiğimiz tüm duvarlar üstümüze yıkılırmış.

Bazen uğruna savaştığın her şeyin o kadar da onurlu olmadığını öğrenirmişsin.

Bazen ne asalet kalırmış ne güç.

Bazen yaşamak çok zormuş.

Tamamen tükendiğimi hissettiğim noktadaydım. Hiç ışık yoktu.

Hayır, etrafımda parlak ışıklar vardı. Hatta o kadar parlaktılar ki önümü göremiyordum ama ışık yoktu işte.

Flaşlar her tarafımdaydı.

Bu sefer üstümde şık, marka ve pahalı kıyafetler yoktu. Sadece bir kumaş pantolon ve siyah bir tişört vardı. Topuklu ayakkabılarım bile yoktu.

İki gün önce bulduğumuz anahtarla istiridyeyi açmıştık. İstiridyenin içinden çıkan her şey çok korkunçtu. Bir flaş bellek çıkmıştı, içinde de yok yoktu. Babamın yaptığı tüm iğrençlikler kanıtlanmıştı ama babam o flaştaki en kötüler arasında ilk ona bile giremezdi.

Ailemi öldürten kişilerin isimleri de istiridyedeydi, sadece bir aileyi öldürtmekten çok daha kötü şeyler yapmışlardı. Silah, uyuşturucu kaçakçılığı, kadın ve çocuk kaçırma, organ mafyalığı... Her türlü pislik vardı.

Beni yatırdıkları kliniğin de normal olmadığı kanıtlanmıştı, henüz sağlık bakanlığının onaylanmadığı ilaçlar kullanılıyordu, oradaki hastaların üstünde resmen ilaçlarla deney yapıyorlardı.

Kılıç'a kol kanat geren ama onu aynı zamanda kendi çıkarları için kullanan Fahri Albay da neredeyse tüm listelerde vardı, mafyalarla işbirliği yapıyordu. Onun gibi başka isimler de vardı.

Herkes iki gece önce Altınsoy malikânesindeki yangını ve ölen üç kişiyi konuşuyordu.

Artık çekirdek ailemizden sadece Aral ve ben kalmıştık. Aman ne çekirdekti.

Kılıç beni sessiz ve sakin bir yere götürmeye çalışmıştı ve bunun için de kimsenin bilmediği yeni evine getirmişti ama magazinciler bizi burada da bulmuştu.

Henüz belleği teslim etmemiştim, önce herkesin cezasını çekeceğinden emin olmam gerekiyordu.

SoyFarma ve tüm bağlı şirketler tamamen durmuştu. Çalışanları mağdur etmemek adına maaşlarını yatırıyordum, orada masum ve sadece namusuyla çalışan insanların sayısı çok fazlaydı. Ne olduğundan haberleri bile yoktu. Zaten bu zamana kadar sabretmemin sebeplerinden biri de bu insanlardı.

Tüm şirketleri tamamen batırmak istiyordum ama önce tüm çalışanlara istihdam sağlamalıydım. Evine ekmek götüren binlerce insan vardı. Tüm iş kollarının toplamında elli bin çalışan vardı ve bunlardan sadece beş bini illegal işlerin içindeydi. Geri kalanlarsa normal çalışanlardı.

Kılıç'la eve girerken o, sinirle etraftaki magazini uzaklaştırmaya çalışıyordu. Sinirli olduğunu sadece ben anlıyordum çünkü yüzü çok ifadesizdi ama kaşları normale göre biraz daha çatıktı.

Sonunda evin bahçesine girdiğimizde kapıyı sertçe kapattı. "Anlamıyorum, burayı nasıl bulmuşlar?" dedi tersçe kapıya bakarak.

"Şu an Altınsoy ailesinde dönenleri haber yapmak çok popüler."

Dışarı Kılıç'ın zoruyla çıkmıştım. Halimden hiç memnun değildi, bana iyi gelmek için her şeyi yapıyordu ama başaramıyordu. Dışarı çıkıp biraz arabayla boş boş gezdirmişti, bu iyi gelecekmiş

gibi. Çaresizdi, benim için ne yapacağını bilemiyordu çünkü asıl çaresizlik benim içimdeydi ve o bunu iyi biliyordu.

"Polis neden henüz gelmedi dersin?" dedim yürürken.

"Bilmem." Bu çok geçiştirircesine bir cevaptı. Durup yüzüne baktım, kara gözleri yüzümde gezindi. "Gerçekten."

"Sallama, ne yaptın?" Kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

"Sadece biraz zaman kazandırmaya çalışıyorum."

"Sen illegal bir adam değilsin, öyle davranma, benim için hiç yapma."

"İnci, sen de değilsin. Sadece her şeyin kontrolümüz altında olduğundan emin olmalıyız. Son hamlemizden önce her şeyin çöp olma ihtimaline nasıl izin vereyim?"

"Bunu daha çok ait olmadığın bir yere aitmiş gibi davranarak yapamazsın," dedim ama bunu söylerken tereddütlüydüm. Çünkü o en başından beri her şeye çok hâkimdi.

O öyle bir adamdı ki zaten bir yere ait olamazdı, o girdiği an artık orası ona ait olurdu.

"Ben iki gün önce üç kişiyi öldürdüm, birisi de abimdi. Yakında her şey ortaya çıkacak ve Altınsoy ailesinin son üyesi olarak insanların gözünde tam bir pislik olacağım."

"Hayır, kendine böyle söyleme," dedi sinirle.

"Gerçek bu... Kılıç bak, ben zaten battığım kadar battım. Beni temizlemeye çalışarak kendini de batırma, lütfen." Omuz silkti. "Omuz silkme bana," dedim sinirle. Yine omuz silkti. "Kılıç!"

"Sen yoksan temiz olmanın ne anlamı var?" Bunu öyle bir merakla sormuştu ki sanki cevap vermem gerekliymiş gibi hissettirmişti ama bunun cevabı bende değil, ondaydı.

Tam ona kızmak için ağzımı açmıştım ki gördüğüm görüntüyle duraksadım.

Bahçede, evin arka tarafından beyaz bir at geliyordu. Bu at benim atım Rüzgâr'dı. Mesih onunla yürürken atın üstünde beyaz bir şey daha dikkatimi çekti. Angel'ı da Rüzgâr'ın üstüne koymuşlardı.

Mesih bir eliyle Angel'ı düşmemesi için tutarken bir yandan da Rüzgâr'ın diğer tarafında yürüyen Papatya'yla cilveleşiyordu. Bunu anlamak için konuşmalarını duymam gerekmiyordu, zaten tek yaptıkları şey buydu. Bir de utangaç olmasalar Kılıç'la tanıştığımız ilk zamanlardan bile beter olacaklardı. Gerçi o zaman beter olan sadece bendim de...

"Kılıç..." Şaşkınlıkla ona baktığımda gülümsedi.

"Endişelenme, bir atın yapabileceği en güzel yolculuğu yaptı. Durumlar karışıkken sen onun yanına gidemezdin. Ve bence ona biraz ihtiyacın vardı, ben ve Angel yetmedik çünkü." Son sözlerini söylerken dudağını hafifçe aşağı doğru büktü.

"Kılıç..."

Parlayan gözlerimle ona baktım, bu ruh halindeyken benim gözlerimi zaten anca o parlatabilirdi.

"İnci'm." O da aynı parlamayla bana baktı, onun gözlerindeki parlaklığın sebebiyse benim gözlerimdi. Bunu biliyordum, bunu bilmenin verdiği huzur içimdeki sıkıntıya tampon yaptı. Kollarımı kaldırıp ona sıkıca sarıldım. O da hep yaptığı gibi saçlarımı hafifçe okşadı ve başımın üstüne bir öpücük bıraktı.

Ondan ayrılıp özlemle Rüzgâr'a koştum, Kılıç da peşimden ağır ağır geliyordu. Sonunda Rüzgâr'a ulaştığımda Mesih onun üstünden Angel'ı aldı. "Sende dursun mu? Kucağına Angel çok yakışıyor da," dedi Papatya'ya uzanırken.

Onlarla dalga geçerdim ama Rüzgâr'a sarılmak daha cazip geldi. Boynuna sarılıp başımı başına yasladım. Yaşlı gözleri kısılırken beyaz tüylerine öpücükler bıraktım, gözlerimi yumdum.

Ona sarılmak tekrar geçmişe dönmek gibiydi, bu kadar kötülüğü hiç bilmemek gibiydi. Bir yerlerde onunlaydım, hiçbir kötülüğe bulaşmamıştım ve onurlu ailemleydim, mutluydum, katil değildim.

O bir yerler çok geçmişteydi.

"Biz sizi yalnız mı bıraksak ya," dedi Papatya bizim sarılışımıza bakarak.

"Bence de onları yalnız bırakalım. Ayrıca Angel kıskandı sanki." Mesih'in sözleriyle gözyaşlarımı tutmaya çalışarak Angel'a baktım, cidden çok memnuniyetsiz görünüyordu. Ben ve Rüzgâr'ı incelerken çok sessizdi, dünyadaki en geveze kedi olmasına rağmen hiç miyavlamıyordu bile.

"Ya baksana, bir kedi kaş çatabilir mi? Resmen kaş çatıyor bu, Allah'ım çok tatlı," dedi Papatya heyecanla.

"Senin kadar olmasa da," dedi Mesih de kısık sesle ve hemen ardından sanki bir şey söylememiş gibi boğazını temizledi.

"Hı?" Papatya anlamadığına dair bir nida çıkardığında Mesih de onu taklit ederek, "Hı?" nidasının aynısını çıkardı.

En son ikisi de sustu. Angel'la birlikte yanımızdan uzaklaştılar çünkü biraz daha kalırlarsa Angel Rüzgâr'a saldırabilirdi. Evet, o küçücük boyuna bakmadan saldırabilecek kadar şirretti.

Kılıç da üstüme çok gelmek istemiyor olacak ki yüz metrelik yolun yarısına bile gelememişti.

Rüzgâr'a sıkıca sarılırken gözümden akan yaşlar onun sert tüyleri arasına düştü, acımı hafifletmek için sanki kafasını bana biraz daha eğdi.

"Rüzgâr benim ailem çok kötüymüş, hatırlarsın sen... Hani babam beni seninle tanıştırmıştı ya, o zaman ikimiz de küçüktük. Çok iyi bir babaydı ya, çok iyiydi, aslında değilmiş. Bana iyiymiş. Annemi de bilirsin, dünyanın en asil kadınıydı, değilmiş Rüzgâr. Aytekin abimin merhametini de bilirsin, o da o kadar merhametli değilmiş. Rüzgâr, ben onları çok seviyordum. Şimdi nasıl seveceğim?" Ağlayışlarım hıçkırıklara dönüşürken ona daha sıkı sarıldım.

"Canım çok acıyor. İntikam alacaktım, aldım da ama hiç dinmiyor. İntikamım bile yalanmış Rüzgâr."

Kafamı Rüzgâr'ın sert tüyleri arasından kaldırdım. Kılıç, ileride durup ellerini ceplerine koyarak buraya bakıyordu. Ben bakınca başını başka yöne çevirdi.

Artık onu duyabileceğim kadar yakınımdaydı. "Burada ağlayabilirsiniz." Sözleriyle gözyaşlarım hızlandı.

"Ama sen varsın?"

"Arkamı dönerim," dedi yine o ilk seferki gibi.

Dudaklarım arasından bir hıçkırık daha çıkarken başımı iki yana salladım. "Bana hiçbir zaman arkanı dönme, ağladığımda bile."

Başını hızla bana çevirdi. Gözleri mi dolmuştu onun?

"Gel buraya," dedi ama kendisi geldi yanıma. Kolunu omzuma sardı. "Geçecek, söz veriyorum geçecek."

"Önce de öyle demiştin."

"Bu sefer farklı, bu sefer bitti."

Bitmemişti.

Sessiz kaldım, o böyle düşünebilirdi. Kalan son zamanlarımızı iyi geçirmek istiyordum. Teslim olacaktım. İşlediğim cinayetleri anlatacak ve ömrüm boyunca hapis yatacaktım.

Ben Altınsoy olabilirdim ama asla bir Altınsoy kadar kötü olmayacaktım. Ben bu saatten sonra şerefimle yaşayacaktım. Hapiste bile olsa.

"Hadi biraz Rüzgâr'la özlem giderin, etrafı gezin," dedi beni keyiflendirmeye çalışarak.

Gözyaşlarım arasında güldüm. "Bu evin bahçesi Rüzgâr'la koşturabileceğim kadar büyük değil."

"Artık büyük," dediğinde kafamı hızla kaldırıp yüzüne baktım. "Şu bizim sera var ya." Göz kırptı tatlı şekilde. "Onun arkasında ormanlık bir alan vardı, epey geniş bir arazi. Onu satın aldım. Aradaki çitleri de alana göre genişlettim. Rüzgâr'la dilediğince koşturabilirsin. Oraya magazin de giremez."

Öylece bakakaldım, ona söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum.

"Kılıç..." diyebildim sadece incelen sesim ve uzattığım ikinci I harfiyle.

"Adımı öyle canın yanarmış gibi söyleme."

"Ama canım yandı."

"Neden?" Hüzünle kaşlarının ortasındaki damar belirginleşti.

"Ailemden sonra kimse beni sevmez diye düşündüm, gerçekten sevmezler diye. Bir daha bu saf hissi kimsede hissedemem sandım."

"Sen hep bir şeyler sanıyorsun, çok zeki ve kurnazsın ama bir şeyi hesaba katmıyorsun."

Burnumu çektim. "Neyi?" Merakla yüzüne baktım.

"Kendini. Ne kadar sevilmeye layık olduğunu. Etrafında hep çıkarcı kötü insanlar var diye sen kendini sevilmez mi sandın? Belki de en başından beri layık olduğun yeri arıyordun diye kendini yalnız hissettin. Ah İnci tanesi, kendini benim gözümle görsen bir zamanlar bunu düşündüğün için kendine aptal derdin."

Başımı hafif hafif salladım, bu sırada Kılıç da o koca elleriyle yüzümdeki yaşları siliyordu. Avuçları zaten yüzümün tamamını kaplıyordu.

"Hesaba katmadığım şey sendin," diyebildim en sonunda. "Görevin uğruna feda edersin sandım beni. Sense benim uğruma her şeyi feda ettin."

"Çünkü sen en başından beri en doğru olandın. Merhametini, masumluğunu gördüm İnci. Sen ne kadar inkâr etsen de ne kadar iyi biri olduğunu gördüm. Elbette senin uğruna her şeyi feda edecektim. Hiç bu kadar güzel bir şeyim olmamıştı ki." Sözleri kalbimi ağrıtıyordu.

Duygu dolu bakışları zaten bir söz söylemesine gerek bırakmıyordu ama o bir de bu bakışları sözlerle taçlandırıyordu. Sanırım beni kendisine âşık etmek yetmemişti, bir de deli etmek istiyordu.

"Hadi siz biraz gezin."

"Sen de gel." Rüzgâr'a döndüm ve zorlanmadan üstüne çıktım.

Kılıç'a baktım gelmesi için, hafifçe gülümsedi. "Olur, geleyim."

Rüzgâr'la ağır ağır yürürken bu hissi ne kadar özlediğimi daha iyi anlamıştım. Kılıç da yanımızda yürüyordu.

"Günbatımına baksana, ne kadar güzel," dedi Kılıç gökyüzüne bakarak. Başımı kaldırıp günbatımına baktım.

Bu onunla izleyebileceğim son günbatımıydı.

Bana çok kızacaktı biliyordum ama umarım bir gün beni anlardı.

Neredeyse her şeyi hazırlamıştık, gece yarısını geçiyordu. Kılıç'ın evinin salonunda otururken çektiğim videoların hazırlanmasını bekliyordum.

Gerginliğim ve sessizliğim herkesi strese sokuyor olmalıydı. "Çay yok mu ya biraz daha?" dedi Dünya kucağındaki Ayaz'la etrafına bakınarak.

"Var, getireyim," dedi Irmak elini uzatarak ama Dünya çay içmekten vazgeçmiş olacak ki bardağını geri bıraktı. Yan yana oturuyorlardı ama hiç konuştuklarını görmemiştim.

Kılıç da etrafta yoktu, neyle uğraştığını tahmin edebiliyordum. Beni bu beladan nasıl kurtaracağının yollarını arıyordu.

"Uzat getireyim, çocukluk yapma. Yeter artık," dedi Irmak çay bardağına bakarak.

"Çocukluk yapan ben miyim? Yoksa benden kendi çocuğumu gizleyen sen mi?" Dünya'nın sözleriyle delilerimin ve Asaf'ın başı aynı anda ikisine döndü.

"Ne? Ne? Ne?" Asaf oturduğu yerden kalktı. Elleri başının arkasına gitti. "Bebeğin babası Dünya mıymış? Lan!" Asaf bağırırken Kara Kedi yerde oturuyordu ve başı ağrımış olacak ki onun bacağına dirseğiyle vurdu. Asaf şoktan bunu bile umursayamadı.

"Nasıl yani abiciğim?" dedi Kara Kedi de merakla Dünya'ya bakarak. "Sen kimi hamile bıraktığını bilmiyormuş musun?"

"Ay öyle şey olur mu? Çok şaşırdım." Papatya da şaşkınlıkla aralanan ağzını kapattı.

"Buna ben bile çok şaşırdım," dedi Çakı da ona destek çıkarak.

"Nasıl yani? Lan sen bu bebe doğduğundan beri ağlıyorsun, nasıl haberin yokmuş?" dedi Asaf ayakta dikilmeye devam ederek, bir elini de beline koymuştu ve komik duruyordu.

"Hayırsız annesi benden gizlemiş," dedi Dünya bakışlarını oğlundan ayırmadan.

"Tamam da abiciğim, nasıl gizlemiş? Siz birlikte yapmadınız mı bu çocuğu?" Kara Kedi'yi herhalde ilk defa bir konuda bu kadar şaşkın ve meraklı görüyordum.

"Evet ama hatırlamıyordum. Oğlum olmuş, büyümüş, yakında askere gidecek, ben yeni öğreniyorum oğlum olduğunu," dedi Dünya içli içli.

Irmak ona ters ters baktı. "Abart!" Dünya kafasını bile kaldırmadı.

"Yani tamam da nasıl hatırlayamadın yani? İnsan birini hamile bıraksa hatırlamaz mı arkadaşım?" dedi Çakı da eli çenesinde.

"Sarhoştum."

Kara Kedi abartılı şekilde bağırdı. "Aboo... Kendinde değilken adamın ırzına mı geçtin!"

"Hiç de bile! Ayrıca Ayaz'ı nasıl yaptığımızı görseniz kimin kimin ırzına geçtiğinizi anlardınız!" Irmak'ın sinirden söylediği açık sözleriyle herkes daha da şoka girdi. Çakı, Papatya, Kara Kedi ve Asaf dördü de elleri ağzında Irmak'a bakıyordu. Dünya da hızla başını kaldırıp ona baktı.

"Daha ben hatırlamıyorum bile, sen git millete anlat!"

"Yiğidin malı meydanda olur," dedi Irmak da pek umursamayarak. Dünya gitgide kızarıyordu. Kucağındaki oğlu ne olduğunu anlamadan etrafına bakıyordu. "Birazcık kalıbının adamı olsaydın da yarım şişede götü başı dağıtmasaydın, bir şeyler hatırlasaydın."

"Hadi ben kalıbımın adamı değilim! Hatırlamadım, ömrüm boyunca sana kavuşmayı beklediğim için uyandığımda rüya sandım! Sen hiç düşünmedin mi anlatmayı?"

"Utandım, utandım diyorum sana!"

"Yiğidin malı meydanda olur derken utanmıyorsun ama!" dedi Dünya da sinirle.

Onların sesini yükseltmesiyle oğulları Ayaz önce huzursuzlandı, ardından ağlamaya başladı. "Oy babacığım, özür dilerim. Bir şey yok, biz sadece konuşuyoruz anneyle. Ya dünyanın en güzel oğlu gel buraya, ağlama bak ben de ağlarım." Dünya sakinleştirmeye çalışarak onun yüzünü kendi yüzüne yasladı. "Bu hayatta benim kadar kendisine küfreden başka insan yoktur herhalde, annen yüzünden başıma gelmeyen kalmadı yavrum."

Irmak sinirle yüzünü ovuşturdu.

"Hayatımda en çok şaşırdığım olaylar listesinde üçüncü sırada," dedi Kara Kedi hayretler içinde.

"İlk ikisi neydi?" Asaf kafasını eğip ona baktı.

"İkinci İnci'nin tüm aile entrikaları, birincisi de kıyafet giyen *hıyar* görmek..." Kara Kedi hıyar derken özellikle Asaf'ı süzmüştü.

"Gel ben sana göstereyim hıyarı," dedi Asaf sinirle.

"Aman sen de ne meraklısın bir şeyini göstermeye, istemez." Kara Kedi yüzünü buruşturarak onun bacağını ittirdi.

Kılıç ve Mesih salona girdiklerinde sonunda bu değişik sohbet de bitmişti. Tam bu sırada kapı çaldı.

"İrem gelecekti, odur kesin," dedi Asaf yanımızdan geçip salondan çıkarken.

Kılıç gelip yanıma oturdu, bakışları yüzümde gezinirken yine duygularımı anlamaya çalışıyordu. Onu daha fazla üzmemek için gülümsedim ama elbette bu gülüşün onu üzmemek için olduğunu anladı ve kaşları çatıldı. Oyunculuğumda sorun yoktu ama ya artık oynayamayacak kadar yorulmuştum ya da artık ona oynamam imkânsızdı.

Asaf bir kolunu esmer bir kızın omzuna atmış, keyifle onunla konuşarak salona girdiğinde Kara Kedi'nin kaşları havalandı. İkisini uzun uzun süzdü.

"Hiç eve geldiğin yok he." Kız içeri girerken bir yandan da Asaf'ın yanağını öpüyordu.

"Çok mu özledin sen beni bakayım?"

"Aman çok," dedi ama Asaf da eğilip onun yanağını öptü.

Hemen ardından da Kara Kedi'nin gözlerine baktı. Şunlara bak hele... Asaf, Kara Kedi'yi kıskandırmaya çalışıyordu ve bunu açık açık yapıyordu.

Kara Kedi ilk defa gözlerini kaçırdı ondan, umursamıyormuş gibi kafasını bana doğru çevirdi. Gözlerinde gördüğüm şey şaşırttı çünkü Kara Kedi belki de ilk kez bir şeyi bu kadar umursuyordu.

"İrem, kardeşim." Kılıç onu bizlerle tanıştırmaya başladı. "İrem, sevgilim İnci ve yeni arkadaşlarım," dedi delilerimi göstererek.

Kara Kedi kardeşim kelimesini duyduğunda şaşkınca kafasını tekrar onlara çevirdi, Asaf gevşek gevşek sırıttı. Kıskandırdığı için keyfi epey yerine gelmişti.

İrem başını hafifçe salladı. "Üvey," diye düzeltti Kılıç'ı.

"Akıllım, yarı üvey oluyor ama yarı üvey diye bir şey de çok saçma," dedi Asaf hemen abisini savunarak.

"Merhaba." İrem herkese tek tek bakarak selam verdi.

"İnsana benziyor, abisine benzemiyor, küçük olana," dedi hemen Kara Kedi.

"Bak bu Papatya," dedi Mesih başıyla Papatya'yı göstererek.

İrem sırıtarak hemen Papatya'ya baktı. "Anladım görünce, senden çok bahsetti de."

"Ya, öyle mi?" Papatya kızararak gülümsedi.

Bu sırada Çakı sessizdi, kısık gözleriyle İrem'i inceliyordu. İrem üstündeki bu yoğun bakışları fark edip ona döndü, bir süre yüzüne baktı ama Çakı hiçbir tepki vermeyince İrem biraz ürkerek bakışlarını kaçırdı.

"Yeni takıntı oluşturuluyor," dedi Kara Kedi kısık sesle. Kılıç ve Asaf'ın aynı anda kaşları çatıldı ve bakışlarını Çakı'ya diktiler.

"Çakı bak koçum, senin götünden kan alırım. İrem otur sen de artık ayakta dikildin kaldın." Kılıç'ın sözleriyle Çakı başını iki yana sallayarak kendisine gelmeye çalıştı, sessiz kaldı.

"Evini görmeye gelmiştim, ne kadar kabasın. Annemle amcam da gelecekti de iyi ki gelmemişler, evi öğrenci evine çevirmişsin." İrem söylene söylene bulduğu boş koltuğa otururken Asaf da onun yanına oturdu, ara ara da kardeşine bakıyor mu diye Çakı'ya bakıyordu.

Neredeyse sabaha kadar onlarla oturduk, sohbetlerine pek katılmadım, daha çok dinledim. Onlarla olmak güzeldi, hepsini özleyecektim.

Ama Kılıç...

Onu sadece özlemeyecektim. Hapsedilmek kötüydü ama daha kötü bir şey varsa bir daha onunla olamayacak olmaktı.

Onunla yan yana özgürce oturduğum son gecenin tadını çıkardım.

Kılıç'la birlikte karakola gidiyorduk. Aslında gitmeden önce Safir'le hesaplaşmak istiyordum, babamla bu kadar yakınken neden ona ihanet ettiğini sormak istiyordum. Gerçi oğlu bile ihanet etmişti, kaç yıllık dostları etmişti, çok muydu?

"Her şey konuştuğumuz gibi, evde çıkan yangından bir haberin yok. Zaten bu yolsuzlukları ve tüm uyuşturucu işini ortaya çıkaran kişi sensin. Bu işten ceza falan almayacaksın, bir gününü bile geçirmeyeceksin. İfadeni vereceksin ve çıkacağız."

Sessizliğimi korumaya çalıştım ama en sonunda dayanamadım. "Kılıç, bana âşık olmadığını ve öylesine biri olduğumu düşün, sence de bir cezayı hak etmiyor muyum?"

"Etmiyorsun," dedi hemen sinirle. "En başından beri yanında olan benim ve nelerle uğraştığını, nelerin altından kalktığını, neleri ortaya çıkardığını en iyi ben biliyorum. Sen bu hikâyede cezayı hak eden son kişi bile değilsin."

"Bir sürü insanı hapse attırdım, ölümlerine sebep oldum ve hatta öldürdüm Kılıç."

"Hepsi de hak etmişti," dedi sinirle. Arabayı o kullanıyordu ve ben konuştukça yavaşlıyordu çünkü beni oraya götürmek istemiyordu.

Başımı koltuğa yasladım ve doya doya güzel yüzünü izledim. "Seni çok seviyorum."

"Konuyu değiştiriyorsun," dedi gergince ama bakışları bana döndü ve yumuşadı. "Ben de seni çok seviyorum."

Karakolun önüne geldiğimizde etraf sessizdi, bu sefer magazin yoktu, henüz yoktu tabii.

İçeri girdiğimizde Kılıç elimi sıkı sıkı tutmuştu. "İfade verecektik," dedi benim yerime konuşarak ama birazdan yanımda olmayacaktı.

Bizi bir odaya aldıklarında gerginliğim gittikçe artıyordu, Kılıç'ın buradan gitmesi gerekiyordu.

İçeri orta yaşlı bir adam girdi. "Kılıç, hoş geldin," dedi adam Kılıç'ı gördüğünde gülümseyerek.

"Hoş bulduk amirim," dedi saygıyla.

"Seni hangi rüzgâr attı buraya?"

"Bir ihbarda bulunacaktık," dedi Kılıç ve amir merakla bir ona bir de bana baktı.

"Geçin oturun bakalım." Amir masasına geçerken biz de karşısındaki koltuğa oturduk. "Ne ihbarı tam olarak?"

Elimin altında sıkı sıkı tuttuğum dosyayı çıkarıp masanın üstüne koydum. Derin bir nefes aldım ve başladım. "Kanıtlarıyla birlikte SoyFarma ve bağlı olduğu tüm şirketlerin yolsuzluk, uyuşturucu ticareti, insan pazarlama gibi suçlarla ilişkili olduğuna dair bir ihbar."

Amir şaşkınlıkla bir bana bir de Kılıç'a baktı, ardından dosyaya uzandı.

"Amirim, size geldim çünkü artık güveneceğim kişileri seçemiyorum. Fahri Albay bile bu listede." Kılıç'ın sözleriyle adam daha da şaşırdı.

"Delillerimizi karartmak için her şeyi yapacaklar, elleri kolları da çok uzun. Bu yüzden şu anda İnci'nin her şeyi detaylı anlattığı bir yayın paylaşıyoruz," dedi Kılıç dün çektiğim videodan bahsederek.

Delil karartma olmaması ve biz belgeleri verdikten sonra hiçbir şeyin ortadan kaldırılmaması için kamuoyuna bu olanların duyurulması gerekiyordu.

Bir kamuoyu oluşturmak için de üç milyon takipçiye sahip olduğum Instagram hesabımdan daha iyi bir güç olamazdı.

Yaşadığım, öğrendiğim ve kanıtladığım her şeyi detaylı şekilde anlatmıştım. Tek tek herkesin ismini vermiştim. Sadece istiridyenin içindeki isimleri değil, şirketteki isimleri de açıklamıştım. Aral'ın ve benim imzalarımızın olduğu tüm belgeleri...

Bununla da yetinmemiştim. Kara Kedi'nin yani Kumsal'ın hayat hikâyesini de anlatmıştım. Onun ve ailesinin başından geçenleri, onu bir kliniğe attıklarını... Maden ocaklarında bu şirketle ilgili tüm ihmalleri açıklamıştım. Papatya'nın tacizinin ailesi tarafından nasıl örtüldüğünü ve delirtildiğini de eklemiştim. Tek tek herkesin ismini vermiştim.

Şu an bu dakikalarda Instagram hesabımda herkes bu çekimi izliyordu.

Karşımızdaki amir hayretler içinde dosyaları incelerken nutku tutulmuştu. "Bunca şeyi siz nasıl buldunuz?" dedi kafası daha da karışırken.

"Şirket babamdan bana kalmıştı, şirketle ilgili olanları o şekilde çıkardım. Geri kalanları da bir kasanın içinde saklanıyordu. Bulur bulmaz size getirdim," dedim başımı dik tutmaya çalışarak.

"Yani kendi şirketini ihbar ediyorsun ve sonunu getiriyorsun, öyle mi?"

"O suçsuz amirim, her şeyi ortaya çıkaran kişi o zaten. Canı uğruna çıktı bu yola." Kılıç gururla bana bakıyordu.

Amir başını hafifçe salladı, tam dosyalara dönecekti ki konuştum.

"Hayır, suçsuz değilim. İki gün önce çıkan yangında üç ceset çıkmıştı, üçünü de ben öldürdüm. Yangından önce onları kurşunla öldürdüm, otopsi yapılabilirse göreceksiniz."

Kılıç'a baktım, hem şaşkındı hem değildi. Öylece durmayacağımı biliyordu ama yine de bu kadarını yapacağımı beklemiyordu. "İnci, İnci..." dedi acıyla adımı inleyerek.

Bu kararımı hiç sorgulamamıştım, ta ki şimdiye dek. Ona bu kadar acı çektirmek göğsümdeki tarifsiz bir ağrı yaratırken kafamı eğdim.

"Amirim yalan söylüyor, öyle olmadı," dedi Kılıç ama amir gergince oturduğu yerden kalktı.

"Kılıç dışarı çık."

"Amirim, beni dinlemelisiniz."

"Dinlenecek bir şey yok, olanları anlattım size." Kılıç'ın yüzüne bakamıyordum, yüzüne bakmak canımı daha da yakıyordu.

"Kılıç sana dışarı çık dedim," dedi amir sinirlenmeye başlayarak. Bağrışmalarla içeri iki polis memuru girdi. "Çıkarın Kılıç'ı," dedi amir.

"Hayır, önce beni dinlemeniz gerekiyor," dedi ama amirin pek onu dinleyeceği yoktu.

"Kılıç, senin nasıl yiğit bir adam olduğunu çok iyi biliyorum ama şu an yiğitliğin sırası değil, hemen dışarı çık. Bu bir emirdir." Kılıç çaresizce bana baktı.

Bakışlarıyla *neden yaptın?* diyordu. *Bunu nasıl yaptın?* diyordu. *Beni nasıl bıraktın?*

Gözümden bir damla yaş düştü.

Kılıç odadan güç bela çıkarıldı. Amir karşıma oturup bir şeyler sormaya başladı, ben de cevap vermeye başladım ama ne dediğimi

bile bilmiyordum. Kulaklarım çınlıyor, başım zonkluyordu, düşünebildiğim tek şey onun acı dolu bakışlarıydı.

En sonunda bileklerime bir kelepçe takıldı.

Amir bir şeyler söylüyordu ama algılayamıyordum. İki polis memuru beni odadan çıkarırken kelepçeli bileklerimi birbirine yaslamıştım. Kılıç kapının önünde sinirden kudurmuş şekilde telefonda konuşuyordu. Beni gördüğü an elindeki telefon düştü.

Polisler beni götürürken arkamdan bağırıyordu. "İnci! İnci! Neden yaptın güzelim, neden?"

Omzumun üstünden son kez ona baktım. "Ailem gibi olmamak için. Şerefli olmak için. Özür dilerim, hayatına bak. Sen her şeyin en güzelini hak ediyorsun." Daha fazla konuşmama müsaade edilmedi. Hızla yürütüldüm, cezaevine sevk edilmeden önce aşağı indirildim. Bodrum kattaki nezaret boştu.

Gördüğüm demir parmaklıklarla içim biraz daha daraldı, o parmaklıklar yüzüme kapandığındaysa artık bir tutsaktım. Bu tutsaklık bile bir yalanı yaşamaktan kötü değildi.

Bitmişti. Bu sefer gerçekten bitmişti.

Herkes hak ettiğini bulmuştu.

Son gelmişti.

Tahmin ettiğim gibi nezaretten alınıp cezaevine gönderilmemiştim. Ne kadar süredir burada olduğumu bilmiyordum ama yirmi dört saati geçtiğini tahmin ediyordum.

Hiç uyumamıştım, oturduğum rahatsız banka benzer şeyde öylece boş duvarları izlemiştim. Bu süre boyunca nezarete bir sürü insan girip çıkmıştı ama kimse beni bir yere sevk etmeye gelmemişti.

Dışarıda neler olduğunu bilmiyordum. Avukatımla görüşmeyi talep etmiyordum, zaten onu da öldürmüştüm.

Ülke gündemini fazlasıyla meşgul ettiğime emindim. Yaptığım açıklamaların hepsini kanıtlarıyla sunmuştum, kesin şu an sosyal medya bu haberlerle çalkalanıyordu.

Soyfarma çalışanları ne yapıyordu? Şirkete kayyum atanmış mıydı? Çalışanlar endişeli miydi? Bilmiyordum ve sanırım en merak ettiğim konu buydu.

Aral'ı tanıdıklarına emindim, çoğu şeyde onun imzası vardı. Babamın, Aytekin abimin ve Aral'ın... Benim imzamın bulunduğu şeyler gerçekte şirketle ilgiliydi. Ve şirket benim yönetimime geçtikten sonra tüm bu illegal işler yavaşlamıştı, bu da beni biraz daha temize çıkarıyor olabilirdi ama açıkçası artık temize çıkmak umurumda değildi.

Ölememiştim ama cezamı çekecektim.

Yıllarca insanların gözyaşlarından inşa edilmiş bir imparatorlukta prenses hayatı yaşamıştım. Elbette o gözyaşları bir gün hepimizi boğacaktı.

Zaten şirkette yaptıklarım yüzünden hapis yatsam bu belki on yıl bile olmazdı ama üç kişiyi öldürdüğüm için müebbet hapis almalıydım.

Etrafımdaki boş duvarlara baktım bir kez daha, burada yirmi dört saat geçirmek bile azap gibiydi. Bir ömür nasıl geçireceğimi bilmiyordum ama içimdeki azabın bundan çok daha kötü olduğunu biliyordum.

Nezaretin kapısı açılsa da yerimden kalkmadım, zaten sürekli birileri girip çıkıyordu. Dizlerimi kendime doğru çekmiş, çenemi de dizlerime yaslamış, demir parmaklıklardan dışarıyı izliyordum.

Dışarıda da sadece demir parmaklıklar vardı.

İçeri giren adım seslerini dinledim ama sadece bir ayak sesi vardı. Loş ışığın altında yürüyen iri bir beden buraya doğru geliyordu, tam karşımda durdu. O bedeni görmek için başımı epey kaldırmam gerekti.

Ve gördüğüm kişiyle dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Tekin?"

"Selam kardeşim," dedi yüzünde ilk defa gördüğüm bir gülümsemeyle.

Oturduğum yerden hızla kalktım, birkaç adımda küçücük alanda ona ulaştım. Aramızdaki demir parmaklıklara ellerimi yasladım. "Sen buraya nasıl girdin?"

"Kardeşimi görmek için girdim," dedi rahatça.

"Ne?" Kulaklarım uğulduyordu. "Ne kardeşi? Ne saçmalıyorsun? İyi misin?"

Etrafa bakındı, en son gözleri sıkı sıkı tuttuğum demir parmaklıklara takıldı. "İstediğine kavuştun mu kendini ihbar ederek?"

"Bana neden kardeşim diyorsun?"

"Çünkü kardeşimsin."

"Bu saçmalıklara daha fazla dayanacak beynim kalmadı Tekin, ne haldeyim görmüyor musun? Ölüyorum!"

Derince bir iç çekti. "Farkındayım, tek başına kocaman bir şebekeyi çökerttin. Yıllardır bizlerin yapamadığını sen yaptın."

"Sizler, sizler kim?"

Eli ceketinin cebine gitti, içinden bir cüzdan çıkarıp aşağı doğru açtı. İçinde bir kart vardı. Ah hayır, bu kimlikti. Üstünde şöyle yazıyordu: Cumhuriyet Başsavcısı Tekin Kaya.

Daha ne kadar şaşırabilirdim bilmiyordum. "Sen, sen zengin bir şirketin sahibinin oğluydun, akıl hastanesindeydin!"

"Evet, babam zengin bir adam, akıl hastanesine bu görev için kendim yattım. O hastanede bir terslik olduğunun farkındaydım, ortaya çıkarmaya çalışıyordum. Gündüzleri etrafta geziniyor, geceleri de kaçıyordum. Hastaneden çaldığım ilaçları testlere gönderiyordum. İlaçlarla insanların üstünde deney yapıldığını kanıtladım hatta deney yapmayı geç, bilerek yanlış ilaçlar vererek onlara zarar veriyorlardı. Dün tüm hastane kapatıldı, bundan sorumlu doktorlar ve tüm çalışanlar tutuklandı."

Ellerim yavaşça demirlerden düştü. Bir adım geriledim. Beni incelerken gözlerinden hüzün geçti. "İyi bir iş çıkardın İnci, öyle iyi bir iş çıkardın ki sadece bir şebeke çökertmeyi geçtim, binlerce insanın hayatını kurtardın. Ülkeye yapışmış bir zehri kazıyarak sö-

küp attın. Bunları tek başına yaptın." Gözlerinde gurur vardı. "Sen bu yüzyılın gördüğü en güçlü kadın olabilirsin."

"Sen, sen savcısın ve akıl hastanesine de oradakileri ortaya çıkarmak için girmiştin, öyle mi? Ama uzun zamandır oradaydın..." Elim başıma gitti, bu kadarını artık kaldıramıyordum.

"İçeride kılık değiştirmiş polisler bile vardı, onlar sayesinde rahat rahat girip çıkabiliyordum."

"Ama ben sizi kaçırdım?" dedim çatılan kaşlarımla.

"Evet, artık orada pek bir işim kalmamıştı."

"Bizim kaçışımızı da sen mi örtbas ettin?"

"Sevgilin çoğunu halletmişti ama tam olarak temizliği ben yaptım. Tüm izinleri ve kararları beklerken orayı kapatmam zaman aldı. Oradaki ilaçları geç, hastalara uyuşturucu veriliyordu İnci. Yapılan yeni maddeler hastalarda deneniyordu, ne kadar doz ne kadar öldürür diye bakıyorlardı. İlaçları gönderen şirket de..."

"SoyFarma," dediğimde başını sallayarak beni onayladı.

"Yani işim sadece bir akıl hastanesi değil, koca bir şebekeydi. O yüzden ağırdan alıyordum ama dün sen her şeyi ortaya çıkardın ve bitirdin. Bir cumhuriyet savcısı olarak sana teşekkür ediyorum kardeşim."

"Neden kardeşim deyip duruyorsun?" dedim yine çıkışarak.

"Babam Fatih Kaya zengin ve kudretli bir adammış, en yakın arkadaşı bir cumhuriyet başsavcısı. Bu sırada bu başsavcı Altınsoy ailesinin pisliklerini bulmuş ve Fatih Kaya'ya bir konuşma arasında bu aileyi anlatmış. Fatih Kaya da eşiyle yirmi yıldır evli ama çocukları olamamış, hayatta tek istediği şey bir evlat.

Böylece Fatih Kaya, Galip Altınsoy'u bulmuş ve ondan ilk doğacak çocuğu karşılığında onu koruyacağını, tüm bu işlerin üstünü kapatacağını söylemiş. Galip Altınsoy bunu kabul etmek zorunda kalmış, doğduğunda çocuğunu ölü gösterecek ve başka birine verecekti yani. Bu sırada Zümrüt Altınsoy'un ikiz çocuklara hamile ol-

duğu ortaya çıkmış. Doğumda birinin öldüğü söylenmiş, Zümrüt Altınsoy bile bu çocuğu bilmiyormuş.

İşte o çocuk benim. Babam ve annem birkaç yıl önce vefat etti. Bu gerçeği de babamın vefatından hemen önce öğrendim."

Arkamdaki bank benzeri şeye oturdum, hatta daha çok gücümü kaybedip düştüm. "Hayır, bu çok saçma."

"Evet, biliyorum. Kabullenmem benim de epey uzun sürdü. Zaten babam gerçekleri anlattıktan sonra Altınsoy ailesini araştırmaya başladığımda düştüm peşlerine. Önceden yarım kalan işi tamamlamaya söz verdim."

"Bu nasıl mümkün olur ki? Bir insan evladını nasıl verir?" Daha şaşıramam dediğim an daha büyük bir şaşkınlık yaşıyordum. Altınsoy ailesinin kötülük sınırlarını artık düşünmeyi bırakmam gerekiyordu çünkü bunun bir sınırı yoktu.

"Sen zaten şüphelendin İnci," dedi hafifçe gülümseyerek. "Bakışların sürekli üstüme dalıyordu, bir tuhaflık olduğunu hissediyor ama adlandıramıyordun." Evet, onu ilk gördüğüm an Aytekin abime çok benzetmiştim. Ama bunun sadece acımdan kaynaklanan bir his olduğunu, kötü bir tesadüf olduğunu söyleyip durmuştum.

"Şirketleri devraldıktan sonra izlediğin yolu adım adım takip ettim." Duraksadı. "Takip ettik. Her hareketinden haberimiz oldu. Olanları kabullenip bizimle işbirliği yapacak mısın yoksa babandan kalan kötü işleri devam mı ettireceksin, görmemiz gerekiyordu. En başından en sonuna kadar nasıl bir savaş verdiğini gördük. Şirketinde de muhbirlerim vardı..."

"Serpil," dediğimde güldü.

"Nasıl anladın?"

"Sekreterim. Çoğu şeyi bana o getiriyordu, bazen istemediğim şeyler bile getiriyordu."

"Bu kadar zeki olman beni çoğu zaman şaşırttı, sürekli benden on adım öndeydin. Buna tabii her şeyin senin elinde olması da çok büyük destekti ama sen o her şeyi anlayacak kadar da zekiydin.

Seni izlemek bir yerden sonra eğlenceli olmaya başladı, bugünün geleceğini biliyordum. Bir gün seninle yüzleşeceğimizi biliyordum, kazanacağını en başından beri biliyordum."

Sözlerindeki gurur, inanç ve sevgi kalbimi titretirken tamamen karmaşık haldeydim.

"Ve bitti İnci."

"Bitmedi, burada neden olduğumu biliyor musun?"

"Neden?" dedi ama çok da merak ediyormuş gibi bir hali yoktu.

"Üç kişiyi öldürdüm. Atlas'ı, Güven'i ve Cenk'i. Hatta başkalarını da öldürdüm, Araf Karabatak falan. Üstelik Güven ve Oğuz'un ailemi öldürmek için çok büyük sebepleri vardı, buna rağmen öldürdüm onları. Sonra kendimi öldürecektim ama Kılıç yetişti."

"Hayır, öldürmedin," dedi yüzüne yayılan sırıtışla. Şu an Aytekin abime ne kadar benzediğini bir kez daha fark ediyordum.

"Öldürdüm, benden daha iyi mi bileceksin?"

Cıkladı. "Öldürmedin. Trajik bir kazaydı."

"Bak, sakın temizlemeye çalışma. Ayrıca sen savcısın, öyle bir şey yapmazsın zaten."

"Ben adil olmayan hiçbir şey yapmam ve İnci, bu kadar insanı kurtardıktan sonra senin bu parmaklıkların arasında olman hiç adil değil."

"Buna karar verecek kişi sen değilsin."

Omuz silkti. "Ama ciddiyim, sen kimseyi öldürmemişsin."

"Öldürdüm diyorum abiciğim, salak mısın?"

Abiciğim dememle gülüşünü bastırmak için dudaklarını ıslattı.

"Otopsi raporları ortaya çıktı, Kırahanlı ifade verdi. İfadesine göre de o an seninle kendi evindeymiş, kamera kayıtları bile var." Öyle bir kayıt olamazdı, demek ki Kılıç sahte bir kanıt oluşturmuştu. "Yedi de şahidi var." O yedi şahidi tahmin etmek zor değildi.

"Öldürmezsem neden öldürdüm diyeyim, salak mıyım ben?"

"Vicdan azabı çektiğin içinmiş, yani Kırahanlı ifadesinde öyle demiş. Ailenin seni bu zamana kadar kanlı bir parayla yetiştirmiş

olması ve zenginliğinin kan dolu olması senin yumuşak kalbini mahvetmiş." Konuşurken duraksadı. "Kırahanlı öyle bir ifade vermiş ki gören de senin cennetten düştüğünü falan zanneder. Tek o da değil, diğerleri de aynı şekilde."

"Peki şimdi ne olacak?" Eli yine cebine gitti. "Cebinden çıkaracağın şey az önceki kadar sarsıcıysa sindirmem için bana müsaade et," dedim ama o sadece gülerek cebinden bir anahtar çıkardı. Kilide soktu ve tek bir hareketiyle demir parmaklıklarımın kapısını açtı.

"Gitmekte özgürsün, şirketlerini temizlediğin ve her şeyi ortaya çıkaran kişi sen olduğun için mal varlığının hepsine el konulmayacak. Yani gerçekten otellerinizden, normal ilaçlardan kazandığınız paralardan bahsediyorum. Onun dışında hepsine el konuldu bile. Şirketlerin gözetim altında tutulacak. Kendini buraya tıkmadan önce işçileri mağdur etmemek adına onlara ödeme yaptığını falan da ortaya çıkardım bu arada. Yani eskisi kadar olmasa da hâlâ çok zenginsin ve şirketlerini yöneteceksin."

"Madalya da takacak mısınız?" dedim tamamen afallamış halde.

Ellerini ceplerine yerleştirdi. "Büyük ihtimalle o da yolda. Yaptığın açıklamalar ve ortaya çıkardığın şeyler kamuoyunda büyük ses getirdi. Herkes senin ne kadar zeki ve vicdanlı bir kadın olduğunu konuşuyor. İnsanların bir numaralı kahramanı oldun diyebilirim. Hatta takipçi sayın beş milyonu geçmişti son baktığımda."

Tuhaftı çünkü bu insanlar daha birkaç ay önce *sürtük* diyenlerle aynı insanlardı...

Evet, her şey algıydı ve sosyal medyada insanların algısını yönetmek de o kadar kolaydı. Artık aptal gibi davranmama gerek yoktu, artık kendim gibi olabilirdim. Ama biliyordum ki kendim gibi olduğumda da o linçleri yiyecektim çünkü her zaman sevenler olduğu kadar sevmeyenler de olacaktı.

Kuyumu kazmaya çalışanlar, düşmanlarım ve düşmanlarımın ayaklandırdığı bir güruh olacaktı. O güruhun çıkardığı gürültüye

kanıp peşlerinden gidenler de olacaktı. Ama bir de beni gerçekten sevenler olacaktı. Onlara kendimi anlatmama bile gerek kalmayacaktı.

Artık maskeler yoktu, sahte pozlar yoktu. Artık sadece ben vardım. İnci Altınsoy bile yoktu, İnci vardı.

Ben çıkmayınca Tekin kapıyı sonuna kadar araladı. "Hadi İnci, yorulmadık mı?"

"Yorulduk," dedim kalan son takatimle.

Zorlukla oturduğum yerden kalktım, tüm vücudum ağrıyordu. Demir parmaklıklardan oluşan kapıya ulaştım ve dışarı doğru bir adım attım. Tekin'le aramızda az bir mesafe vardı.

"Seninle çok geç tanıştık ama sanki doğduğumdan beri seni tanıyormuş gibiyim, bana çok benziyorsun. Kimsenin cesaret edemeyeceği şeyler yaptın, her şeyini kaybetme pahasına doğru olduğuna inandığın şeyin peşinden koştun. Senin gibi bir kardeşim olduğu için gurur duyuyorum." Sözleriyle gözümden bir damla yaş düştü.

"Bu kadar geç kalmamalıydın," dedim güçsüzleşen sesimle. "Abi."

Kollarımı kaldırıp ona sarıldığım an o da sıkıca sarılarak bana karşılık verdi. Ona sarılmak Aytekin abime sarılmakla aynı hissi veriyordu. Onu sanki yıllardır tanıyormuş gibi hissediyordum.

"Bitti kardeşim, bitti."

Bitmişti.

Ölmek, öldürmek ve mahvetmek için çıktığım bu yolda hepsini yapmıştım. Yol da bitmişti. Belki İnci yaşıyordu ama İnci Altınsoy artık ölmüştü.

Tekin'le üst kata çıktık, merdivenleri çıktıkça aşağıda ne kadar bunaldığımı daha iyi anlıyordum.

Merdivenlerin bitiminde de bir kapı vardı, Tekin o kapıyı açtığı an gördüğüm gözlerle durdum. Kılıç...

Duvara yaslanmış şekilde sabırsızca beni bekliyordu ve beni gördüğü an rahatlayarak nefesini verdi. Üstünde dünkü gömleği

ütüsüz şekilde duruyordu, kirli sakalları sanki bir günde daha da uzamıştı.

Hemen yaslandığı duvardan ayrıldı ve bana doğru birkaç adım attı. Aramızda tam bir adımlık mesafe kaldığında bakışları yüzümde gezindi. Sanki yirmi dört saat değil de yirmi dört yıl görmemiş gibi bir özlemle bakıyordu.

"Bunu neden yaptın?" Bir elimi göğsüne yerleştirdim. "Bu benim tercihimdi, cezamı çekmeliydim."

"Sen yeterince ceza çektin İnci. Kendini hapsederek sadece kendi cezanı keseceğini mi zannediyorsun? Sen o namluyu kendine doğrulttuğunda da kendini parmaklıkların arkasına mahkûm etmeye çalıştığında da en büyük cezaları bana çektirdin. Benden ne dilersen dile ama kendine bu kadar bağladıktan sonra, sensiz yaşayamayacak kıvama getirdikten sonra sensiz olmamı dileme. Bir tek o dileğini gerçekleştiremem."

Gözümden birkaç damla yaş aktığında bakışları yumuşadı. "Gel buraya." Beni tek bir hareketle kendisine çekti ve sıkıca sarıldı. "Geçti."

"Geçti mi?" diye sordum çatallı sesimle sanki o onay vermezse geçmezmiş gibi.

"Geçti." Beni onayladı, daha çok sardı. "Bundan sonra yaşama zamanı, birlikte."

"Birlikte," dedim sanki onun sözlerini sayıklarmış gibi.

İyi bildiğim bir şey vardı, o olmasaydı belki yine ailemin intikamını alırdım ama o olmasaydı bu intikamın ardından yaşayamazdım. Yaşamın hiçbir anlamı olmazdı.

O benim yaşamımdaki en büyük anlamdı.

Bu anlamı kendi kazanmıştı ve her seferinde beni kendisine daha çok âşık etmişti.

Kılıç öyle sözüne sadık bir adamdı ki bana verdiği her bir sözü yerine getirmişti.

Kılıç'ın evine tamamen yerleşmiştim. Burayı çok sevmiştim, Rüzgâr bile sürekli buradaydı.

Her şeyin ortaya çıkmasının ardından bir hafta geçmişti. Ailemin cinayetinde parmağı olan tüm isimler, istiridyeden çıkardığım bilgilerdeki kişiler ve ceza çekmesi gereken tüm isimler tutuklanmıştı. Safir yurtdışına kaçmaya çalışırken yakalanmış, polislerle çatışmaya girerek kendi ölümünü hazırlamıştı. Onunla son kez yüzleşerek neden yaptığını sormak isterdim ama aslında herkesin nedeni belliydi.

Açgözlülük.

Paraya, güce doymayış...

Aral da en az on yıl hapis yatacak gibi gözüküyordu. Onu görmeye gitmiştim ve aramızda kısa bir konuşma geçmişti. Gerçi daha çok ben konuşmuştum, o dinlemişti. Artık eskisi kadar öfke dolu değildi ama yine de benden nefret ediyordu. Altınsoy ailesinden geriye sadece ben kalmıştım. He bir de sayılırsa Tekin.

Şu Albay denilen adamın alacağı ceza hepsinden ağır olacaktı çünkü işin içinde görevi kötüye kullanma vardı. Ömrünün geri kalanının hapiste geçeceği kesindi.

Kara Kedi'nin hayatını mahveden o adamlar da tutuklanmıştı, Papatya'nın tacizine göz yuman ailesi de ifşa olmuştu. Onu taciz eden adam şüpheli şekilde öldürülmüştü. İtiraf etmese de öldüren kişinin Mesih olduğuna emindim.

Şirketler denetim altındaydı ve benim bir gün işe geri dönmem gerekiyordu. İşe dönüp bu sefer gerçekten iyi bir iş kadını olacaktım. İnsanlara istihdam sağlayacak ve herkesin hakkını aldığından emin olacaktım.

"Evine bayılıyorum," dedim Kılıç'a jakuziden çıkmadan. Ben köpükle dolu jakuzide keyif yaparken o da tıraş oluyordu. Bakışları aynadan bana kaydı, o an kendini kestiğini fark ederek önüne döndü.

Kıkırdayarak kafamı arkama yasladım. "Aklımı başımdan alırsan böyle olur."

"Sadece evine bayılıyorum dedim!" Hemen savunmaya geçtim.

"Bunu jakuzide söyledin, ayrıca çok seksi şekilde. Ve..." Jileti lavabonun tezgahına bıraktı, bana doğru döndü. "Burası benim evim değil, bizim evimiz."

"Bizim evimiz," dedim onu taklit ederek.

"Aynen öyle, bizim." Duraksadı. "Gerçi sadece bizim değil gibi, bu gidişle onları burada bırakıp taşınacağım." Delilerim de bizimleydi ve nedendir bilmem Asaf da buradan hiç çıkmıyordu. Bence Kara Kedi yüzündendi...

Mesih desek Papatya'nın dibinden ayrılmıyordu. Son zamanlarda Kılıç'ın kardeşi İrem de sık sık burada kalıyordu, Çakı'yla açık açık flörtleşiyorlardı. Bu durum tabii Asaf'ı da Kılıç'ı da çıldırtıyordu.

Irmak ve Dünya da çocuklarıyla birlikte sanırım biz anlamadan buraya yerleşmişlerdi. Araları da gün geçtikçe düzeliyor gibiydi.

Bugün Tekin yanımıza uğrayacaktı, onun abim çıkması hâlâ beni şoka sokuyordu.

"Onlarla olmak eğlenceli," dediğimde gülüşü buruk bir hal aldı.

Kalabalık bir ailede yaşamaya alışkın olduğumu ve yalnızlıktan nefret ettiğimi biliyordu. Şimdi kocaman bir ailem vardı ve istesek bile yalnız kalamıyorduk.

"Tamam tamam, kovmayacağım."

"Kov bir de," dedim irileştirdiğim gözlerimle.

"Tamam ama ben sevgilimle evimin her köşesinde romantik bir an yaşamak istiyorum belki? Her yerden bir kafa çıkıyor." Birkaç gecedir sürekli sevişiyorduk, hem de gün doğana kadar. Kılıç'ı da iki gece önce epey inletmiştim ve seslerimiz birazcık duyulmuştu.

Çakı utanmazı da sevgilimle dalga geçip duruyordu. Kılıç bir daha inlememek için dikkat edeceğini söylediğinde ben de ona inleyen erkeklerin çok hoşuma gittiğini ve beni daha da yükselttiğini söylemiştim, böylece konuyu kapatmıştık. Ama cidden inlemesi çok iyiydi.

Kendi düşüncelerimle kıkırdarken Kılıç kollarını göğsünün altında birleştirmiş beni izliyordu. "Neye gülüyorsun?" dedi o da benim gülüşümle gülümserken.

"İnlediğinde ne kadar seksi ve baş döndürücü olduğunu düşündüm de ona güldüm. Çok hoşuma gidiyor."

Derin bir iç çekti. "Sen de benim çok hoşuma gidiyorsun."

İşaretparmağımı hareket ettirerek onu jakuziye çağırdığımda bu teklifi asla reddetmedi. Birkaç adımda yanıma ulaştı, bir elini jakuzinin kenarına dayadı, pazıları kasılırken üstüme doğru eğildi. Dudaklarıma baş döndürücü bir öpücük bıraktığında dudaklarının tatlı tadıyla keyiflenerek öpüşüne hevesle karşılık verdim.

Öpüşmemiz derinleşince jakuziye doğru biraz daha eğildi. Tam bu sırada kapı tıklatıldı. Kılıç sinirle nefesini vererek dudaklarımdan ayrıldı. Kapı sabırsızca bir kez daha tıklatıldı.

"Ne var?" dedi Kılıç sinirle bağırarak.

"Tekin geldi, sizi bekliyoruz ama bir türlü inemediniz." Bu kişi elbette Çakı'ydı. Zaten başkası olsa şaşardım.

"Bu herif benim elimde kalacak bak, ciddi söylüyorum elimde kalacak." Sakinleşsin diye hafifçe omuzlarını okşadım.

"Onu boş ver, ben kalayım elinde, her yerim kalsın," dedim cilveli cilveli.

Dayanamayıp bir kez daha öptü dudaklarımı.

Kapı yine tıklatıldı. "Tekin diyor ki *kardeşimle çok samimi olmasın yoksa kötü olur*. Haberin olsun yani, daha inlemelerini bile anlatmadım," diye bağırdı kapının arkasından.

"Çakı bak sikerim senin belanı yavşak, elimde kalacaksın."

Çakı'nın sesi kesildi sonunda. Küfürleri işe yaramıştı. "Üzgünüm bebeğim, ağzımı bozdum ama hak etti. Ben ineyim, sen de durulanıp gelirsin." Doğrulurken bir yandan da söyleniyordu. "Bak işte görüyorsun... Hele o Çakı, sıçıyor her şeyin içine. Biz burada sevgilimizle iki güzel an yaşayamayacak mıyız?"

"İki değil, bin iki güzel an yaşadık, hem de iki günde falan," dedim onu düzelterek.

"Olabilir, doyamıyorum sana, suç mu?"

"Bana doyulur mu hiç ya?" Başımı hafifçe omzuma eğdim.

"Öyle, bak nasıl da biliyor kendini. Ya da bakma, sen öyle bakınca fena oluyorum ben. Gideyim ben en iyisi bak, yoksa gidemeyeceğim, kötü olacak." O konuşa konuşa zorla banyodan çıkarken yüzümdeki gülüş yavaşça buruklaştı.

Benim için her şeyi yapmıştı, ben mutlu olayım diye her yolu denemişti. Ve asla mutluluğu aramayan bana gerçek mutluluğu tattırmıştı.

İçimde buruk, asla iyileşmeyecek bir tarafım vardı. Ama onun varlığı çoğu zaman o tarafımı bile unutturuyordu.

Durulanıp jakuziden çıktım. Odama geçip üstüme rahat bir ev takımı geçirdim. Artık eskisi kadar giyindiklerimi umursamıyordum. Nemli saçlarımı bırakıp çıplak ayaklarımla odadan çıktım. Aşağıdan epey ses geliyordu, konuşma ve gülüşmeler vardı.

Kapıyı açtığım an beni gören Angel üstüme doğru hızla koşturdu, eğilip onu kucağıma aldım. Sanırım büyük bir evde kaçırıldığı için başka büyük bir ev ona korkutucu geliyordu. Uzun süre birini göremediğinde tedirgin oluyordu.

"Annem, seni de ne zamandır bakıma götürmüyorum ben," dedim bir yandan tüylerini okşarken. Söylediğimi onaylarmış gibi miyavladı. "Tamam, en kısa sürede gidiyoruz."

Salona girdiğimde yine herkes buradaydı, Tekin de gelmişti.

Tekin'in varlığı hayatımda yeni bir şok dalgası yaratsa da iyi gelmediğini söyleyemezdim. Sanki tekrar ailem varmış gibiydi ve bu sefer kötü de değillerdi. Sankisi fazlaydı.

"Hoş geldin," dedim Tekin'e.

Gülümsedi. "Hoş buldum."

Aramızda garip bir sessizlik oluştu. Bir köşede tartışan Kara Kedi ve Asaf ikilisi bu sessizliği elbette çok kısa sürede bozdular.

"Sana ne be? İstediğime bakarım, istediğim de bana bakar. Sen kimsin?" Kara Kedi sinirle konuşurken Asaf karşısında kızgın bir boğaya dönmüştü.

"He yani baktığını kabul ediyorsun."

"Olay ne?" dedim merakla.

"Bir bahçıvan geldi, Kara Kedi'yle çok iyi anlaştılar. Bahçıvan da kaslı falan bir adamdı." Papatya bir yandan da kıkırdayarak anlatmaya başlamıştı.

"Kaslı?" dedi Mesih merakla. "Ne kadar kaslı? Benim kadar mı?"

"Ya bilmem ki... Onun tulumu vardı, kolları açıktaydı, yoksa baktığımdan değil. Senin kollarını öyle açıkta görmedim ya, bilemem o yüzden." Papatya masum masum konuşsa da konuştukları çok da masum değildi.

Mesih birden oturduğu yerden kalktı. "Allah Allah, gelsene sen bir benimle, bir şey göstereceğim ben sana..."

"Bunların niye hepsinin götü başı ayrı oynuyor?" dedi Tekin onları izlerken.

"Sorma, hepsi birbirine yürüyor," dedim ben de ve sözlerimle salonda derin bir sessizlik oluştu.

"Bunların bebekleri var ama onlar da öyleler," dedi Irmak ve Dünya'ya bakarak.

"Bizimki çok karışık, bu kadın var ya, benden çocuğumu gizledi. Çocuğum büyümüş, askere gidecek, ben daha yeni öğreniyorum."

"Nasıl yani?" dedi Tekin şaşkınca.

"Ya değil mi? Haberim yok! Şu dünya tatlısı bebeğin babası olduğumu bilmiyordum ben!"

"Malsın çünkü... Çocuğun ismini bile sana koydurttum, geri zekâlı! Hatırlasana!" Irmak'ın sözleriyle Dünya kısa bir an düşündü. "Hani isim bulamıyordum, düşünün fikir verin demiştim."

"Sen de Ayaz demiş, sonra da beş gün falan ağlamıştın," dedi Mesih hatırlatarak. "Senin seçtiğin ismi koyunca daha da kötü olmuştun. *Sevdiğim kadının çocuğuna isim verdim* diye."

"Tamam abi, hatırladım," dedi Dünya küskünce.

"Anlamaya çalışma, çok karışık," dedim ben de Tekin'in yanına otururken.

"Ayrıca açıklık getirmek istediğim bir konu var. Ben bu herife asla yürümem, bilirsin beni Tekin. Seninle akıl hastanesinde az yatmadık." Kara Kedi'nin özellikle son sözüyle hepimiz ona döndük.

"Onunla mı yattın?" diye parladı birden Asaf.

"Yok, bizim öyle bir münasebetimiz olmadı," dedi Tekin de şaşkınlıkla.

"Olsa da sana ne, amına koyayım? Sen niye sardın bana?"

"Ama cidden olmadı," dedi Tekin utanmış şekilde.

"Yani herkes Dünya değil ki olsa hatırlar adam," dedi Mesih de kardeşiyle uğraşarak.

"O anlamda yatmak demedim ben de... Senin aklın fesat. Neydi senin lakap? Heh hatırladım, *Sosyetenin Genç Çapkını*. Daha iki gün önce magazine yanında bir sarışınla düşmüştün, değil mi?" Kara Kedi'nin rengi sinirden resmen beyazdan kırmızıya dönmüştü.

"O eski fotoğraftı! Ben iki haftadır bu evden çıkmıyorum bile," dedi Asaf da sinirle. "Hem sen bu habere niye bu kadar takıldın? Bana çok gıcıksın ya!"

"Gıcığım tabii."

"Ben daha gıcığım," dedi Asaf da. İkisi de nefes nefese birbirlerine bağırırken ve aralarında neredeyse hiç mesafe kalmamışken pek de gıcık durmuyorlardı.

"Bana bak, seni çok kötü yaparım," dedi Kara Kedi yumruğunu havaya kaldırarak.

Asaf onun yumruğunu havada yakalayıp kolunu indirdi, tek bir hamleyle Kara Kedi'nin kolunu arkaya attı ve bu göğüslerinin yapışmasına sebep oldu.

Hepimiz durmuş onları izliyorduk, bir patlamış mısırımız eksikti. Çoğu film sahnesinden daha heyecanlı oldukları sugötürmez bir gerçekti. Öyle ki olaylara hâkim olmayan Tekin ve Angel bile pürdikkat onları izliyordu.

"Bırak lan kolumu," diye bağırdı Kara Kedi.

"Bırakmıyorum. Bıraktır hadi."

"Ya sen ne kadar uslanmaz, aptal, öküz..." Kara Kedi saydırmaya devam ederken Asaf birden şak diye Kara Kedi'yi öpmeye başladı, evet dudağından.

Hepimiz şaşkınca onları izlerken Irmak, "Aaa..." diye bir nida çıkarmıştı. Dünya da oğlunun gözlerini kapatmıştı.

Beni asıl şaşırtan Kara Kedi'nin de onun şehvetli öpüşüne karşılık vermesi olmuştu.

"Yuh ama bu kadar da olmaz," dedi Mesih utanarak.

"Ya evet, ne ayıp," dedi Papatya da kıpkırmızı yüzüyle.

Tutkuyla öpüşmeye devam ediyorlardı. "Devam edecekler mi bunlar böyle?" Tekin de Angel'ın gözlerini kapatmıştı. Angel gözünün kapatılmasından hoşlanmayarak miyavladı.

Asaf bir eliyle sıkı sıkı onun belini tutmuş, diğer eliyle de yüzünü tutarak kendisine daha çok çekerken Kara Kedi de bir eli onun gömleğini yakalamış, kendisine daha da çekiyordu.

"Ayıp ama arkadaşlar," dedi Mesih kesmeye çalışarak.

Bir süre daha birbirlerini öptükten sonra sonunda yavaşça ayrıldılar. İkisi de kapalı gözlerini açtığında bizi görmüyor, duymuyorlardı ve bence zaten umurlarında da değildik.

Bu sırada Çakı içeri girdi, ikisini sarmaş dolaş görünce şaşırıp bana baktı. Sırıtarak omuz silktim. "Ne oluyor ya? Ben ne kaçırdım? Çok önemli bir şey mi kaçırdım?" Birbirleriyle mest olmuş Kara Kedi ve Asaf sonunda insanları hatırlayarak birbirlerinden uzaklaştılar.

"Kara Kedi ve Asaf öpüştüler," dedi Papatya hemen.

"Ne? Bensiz mi? Ben yokken mi? Hem de herkesin içinde mi?" diye neredeyse çığlık attı Çakı.

"Abartma lan!" dedi Kara Kedi sinirle.

"Abartma mı? Az önce birbirinize bademcik ameliyatı yaptınız, hem de çoluk çocuğun önünde!" Mesih çoluk çocuk derken Angel ve Ayaz'ı kastediyordu.

"Bunların böyle bir patlama yaşayacağı belliydi, ikisi de çok kasıyordu, bakın bu daha başlangıç," dedi Irmak.

"Konuştu tecrübe," dedi Dünya ona yandan bir bakış atarak. Oğlunun gözünü kapatmayı da kesti.

Asaf ve Kara Kedi yan yana durmuş, öylece etrafa bakınıyorlardı ama birbirlerine bakmıyorlardı.

"Çok gıcıklar birbirlerine, demek gıcık olmasalar gözümüzün önünde başka ne yapacaklar?" dedi Irmak iki elini havaya kaldırarak pes dermişçesine.

"Benim şaşırdığım Kara Kedi'nin karşılık vermesi oldu, en son oğlum olmasına bu kadar şaşırmıştım," dedi Dünya da.

"Değil mi ya? Hiç de gözü yok gibiydi, en çok böylelerinin oluyor zaten," dedi Irmak.

"Ya ben ne kaçırmışım, ya ben niye burada değildim? Of, bir daha yapın, hadi!" Çakı neredeyse ayaklarını yere vurarak *bir daha bir daha* diye ağlayacaktı.

Ben de bağırmaya başladım. "Bir daha bir daha!" Irmak da bana eşlik ettiğinde Papatya da durmadı. Mesih, Dünya ve Tekin daha edepliydi, sessiz kaldılar.

"Lan siktirin gidin," dedi Kara Kedi sinirle. "Canım isterse yaparım, size mi soracağım?"

"Yapar mısın?" dedi Asaf da kafasını hızla ona çevirerek. "Ben seni öptüm de karşılık vereceğini hiç düşünmedim."

"Ne diye öptün o zaman?" dedi Kara Kedi de aynı gerginlikle.

"Çok öpesim vardı, bayağıdır."

"Hani dünyada son kadın kalsam bakmazdın?"

"Bakarsam gözümü ayıramazdım da ondan," dedi Asaf da. Bunlar işi gittikçe ciddi bir boyuta taşıyordu.

"Tamam lan, abartma." Kara Kedi ilk defa utanmaya başlamıştı.

"Abartmıyorum, sana çoğu zaman çok gıcık kapıyorum ama..."

"Hadi öpüşün!" dedi Çakı heyecanla.

"Benim sevgilim nerede ya?" dedim birden çok saçma şekilde araya girerek.

"Bana selam verip bahçeye çıkmıştı," dedi Tekin de.

Çakı araya girdi. "İrem'le bizi konuşurken gördü, çok sinirlendi. Sadece konuşuyorduk, ben ona papatyalardan bir taç bile yapmıştım ama gereksiz sinirlendi. İrem'le konuşuyor şimdi, neyse... Hadi siz tekrar öpüşecek misiniz artık?"

Asaf altdudağını hafifçe başparmağıyla okşadı ve Kara Kedi'ye baktı. "Konuşalım mı biz?"

"Ne konuşacağız? Yabancı yok, her şeye şahitler zaten konuşalım."

"Ben şahit değilim, hadi ama... Kara Kedi gibi bir gotik ruhsuz manyağın nasıl karşılık verdiğini görmem gerekiyordu!" dedi Çakı elleri belinde.

"Görüp ne yapacaksın?" dedi Asaf ters şekilde. "Hayırdır?"

"Birden abisine benzedi bu." Çakı bana doğru dönerek fısıltıyla konuştu. "Aman çok da kıskançlar, bu ne böyle ömür mü geçer?"

"Hadi gel konuşalım," dedi Asaf tekrar Kara Kedi'ye dönüp. "Tamam gel, konuşmayız." Kara Kedi yine sessiz kaldı. En sonunda eğilip Kara Kedi'yi omzuna attı. Kara Kedi ona küfrederken ışık hızıyla onu yanımızdan çıkardı.

Hepimiz onların arkasından bakakaldık. "Kızı patates çuvalı gibi attı omzuna." Çakı konuşurken duraksadı. "Yani Kara Kedi de öyle omza atılacak bir tip de değil. Bunlar âşık mı oldu acaba?"

"Bence âşık oldular," dedi Papatya heyecanla. "Çok güzel ya, çok yakıştılar. Tutkulu tutkulu öpüştüler." Papatya'nın sözleri Mesih'in ilgisini çekmişti. Kafasında bir şeyler tartıyor gibiydi. Büyük ihtimalle bu Papatya'nın dokunma fobisiydi.

Bu sırada kapı çaldı. Kimin geleceği aklıma geldi. "Aa Sıla gelecekti, Yiğit'i çok özledim de."

Ayaktaki Mesih kapıyı açmaya giderken Çakı da öpüşmenin detaylarını öğrenebilmek için Papatya'nın yanına oturdu.

"Daha iyi misin?" Tekin'in sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım. "Yaşadıkların az buz şeyler değildi, kendine zaman ver." Duraksayıp etrafına baktı. "Gerçi burada kafa dağıtmamak imkânsız. Bu delilerle o hastanede de eğleniyordum. Korkunç duruyordum ki bana çok elleşmesinler diye ama şu üçünü hep ayrı ayrı izlerdim." Papatya ve Çakı'ya bakıyordu.

"Bir doktor ayarladım, gözetim altında olacaklar, tabii ben de." Buna ihtiyacım vardı.

"Çok daha iyiler, baksana Papatya'nın saçlarını hiç bu kadar gür görmemiştim. Çakı desen oturup kalkmasını biraz da olsa öğrenmiş. Kara Kedi önceden olsa hiç izin verir miydi birinin öpmesine? Onlara iyi gelmişsin. Onlar da sana."

Bunu inkâr edemezdim. En önemlisi de en yalnız hissettiğim zamanda o yalnızlığı bir bıçak gibi kesmeleriydi.

Sıla ve Yiğit salona girdiklerinde konuşmamız kesildi. "Ay halasının bir tanesi gelmiş." Hızla yerimden kalkıp Sıla'ya ulaştım. Sıla Yiğit'i bana uzattığında hemen kucağıma aldım.

Sıla da öğrenmişti her şeyi, Aytekin abimin kötü biri olduğunu kabullenmiyordu, bence artık çok da düşünmüyordu. Sadece özlüyordu.

Ben de özlüyordum. Hem de çok. Ama bendeki ailemi özlüyordum, gerçek versiyonlarını değil.

"Selam," dedi Sıla başını hafifçe eğerek. Bakışları herkesin üstünde gezinirken en son Tekin'de kaldı ve irkildi. Ona Tekin'den de bahsetmiştim ama ilk defa karşı karşıya geliyordu onunla. Aytekin abime benzerliği onu epey sarsmıştı. İrkildiğini belli etmemeye çalıştı.

Tekin de yerinden kalktı, yanımıza ulaştığında Yiğit'e bakıyordu. "Onu biraz sevebilir miyim?" diye sordu Sıla'ya. "Amcası oluyorum da."

"S-sevebilirsin." Yiğit'in yanağına koca bir öpücük bırakıp Tekin'e uzattım. Yiğit de artık büyüyordu, gün geçtikçe daha da tatlı ve yakışıklı oluyordu. Tekin dikkatle onu kucağına aldı.

"Bu nasıl bir yakışıklıymış böyle?" dedi Yiğit'i severek.

Sıla öylece onlara bakakaldı. Ne hissettiğini biliyordum çünkü benzerini ben de hissediyordum. Saf bir özlem ve acıydı bu.

Tekin onu annesine geri uzatacaktı ama Sıla almadı. "Biraz daha kalsın kucağında, lütfen." Tekin şaşırdı. "Kolum yoruldu da," dedi Sıla toparlamaya çalışarak. Tekin ona anlayışla gülümsedi.

"Ben bu tatlı sıpayı tüm ömrüm boyunca taşırım, neymiş bu yakışıklı böyle ya," dedi Tekin, Yiğit'i hafifçe havaya kaldırmıştı.

Sıla'nın eli koluma gitti. Ayakta durmakta zorlanıyordu.

Tekin, Yiğit'le birlikte koltuklara doğru gitmeye başlayınca Sıla beni daha sıkı tuttu. "İnci..."

"Biliyorum."

"Aynı onun gibi, aynı onun gibi İnci. Gülüşü, bakışı, konuşması. Sanki o var karşımda İnci." Diğer eli de kalbine gitti.

"Onu görmek seni incitiyorsa gel dışarı çıkalım," dedim ama başını iki yana salladı.

"Hayır, aksine, o kadar iyi geldi ki." Gözünden bir damla yaş düştü. "Onları izlemek istiyorum, saatlerce." Zorlukla toparlanarak kolumu bıraktı ve Tekin'in oturduğu koltuğa geçip oturdu.

Kılıç'ın sesi çıkmıyordu, ona bakmak için bahçeye çıktım. Etrafta yoktu. Arnavut kaldırımlarının üstünde yürüyerek bahçede ilerlerken gözlerim Kılıç'ı arıyordu.

Seramıza doğru yürürken duyduğum seslerle durakladım.

"Kılıç salak mısın, bu kız beş yaşında mı? Bu kadar balonu ne yapsın? Ya balonu geçtim, niye kurdele takıyoruz hepsine?" Bu İrem'in sesiydi.

"Kılıç değil, abi diyeceksin. Kaç yaş büyüğünüm ben senin, terbiyeli ol."

"Tamam da niye kurdele takıyoruz?" Sesleri çalıların arkasından geliyordu.

"Güzel gözüksün diye, ne takalım başka?"

"Ne bileyim, ucuza kaçtık sanki? Sonra bu Altınsoylar arkamızdan dedikodu yapmasın cimriler diye?" İrem'in sözleriyle gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Gerçi Altınsoy da kalmadı." O da doğruydu. Gülüşüm buruklaştı.

"Çok konuşma sen, bu zaten ilk kısmı, sonra başka güzel şeyler de yapacağım. Ayrıca kaç tane kadınsınız, birinizden orijinal fikir çıkmadı. Ben bu kurdeleleri akıl etmesem bunlar bile olmayacaktı."

Daha fazla dayanamayarak çalıların arkasından çıktım. Gördüğüm manzarayla şaşkınlıkla etrafı incelemeye başladım. Yerlere inci taneleri dökülmüştü, bir sürü vardı ve bir yol oluşturmuştu. Yolun sonunda da Kılıç duruyordu, etrafta pembe kurdelelerle süslü beyaz balonlar vardı.

"Yakalandık, burada olmaman gerekiyordu," dedi Kılıç heyecanla.

"Yani içeride on kişiler, bir kişiyi tutamadılar. Of..." İrem elindeki kurdeleyi sinirle yere attı. "İçine ettiler." Söylene söylene yanımızdan ayrıldı.

Ben hâlâ Kılıç'ı izliyordum. Beklemediği zamanda geldiğim için elini kolunu nereye koyacağını şaşırmıştı.

"Kılıç, bu ne?" Tam konuşacaktı ki sırıttım. "Sen bana evlenme teklifi mi edecektin?"

"Nereden anladın? Bir şeyi anlamasan olmaz değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Olmaz elbette."

Her tarafa inci taneleri ve zambaklar dizmişti. *Zambaklar...*

"Burayı kim tasarladı, Mimar Selim Bey mi?"

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Ona doğru yürüdüm. "İnci taneleri ve zambaklar güzel, senin kadar değil ama

zarafetini anımsatacak kadar güzeller. Sende kötü anılarının olduğunu biliyorum ama artık kötü olmayacaklar. Yaşadığın tüm kötü şeyleri telafi edeceğim, her bir hayal kırıklığını, her bir gözyaşını sevince çevireceğim. Gücüm ne kadarına yeter, bilmiyorum ama son gücümle bunun için çalışacağım."

İnanılmaz duygulanmıştım. Oturup bebek gibi zırıl zırıl ağlamak istiyordum.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Benim yüzümden daha kötü bir adam olmak zorunda kalsan bile mi?" Bu konuya çok içerliyordum.

Benim yüzümden normalde yapmayacağı işler yapıyor, olmayacağı bir insana dönüşüyordu ve tek sebebi de bendim.

"Kötü bir adam olsam artık beni sevmez misin?" dedi tatlı bir şekilde sırıtarak. Üstündeki siyah tişörtü, üç numara saçları, siyah pantolonu ve dik duruşuyla ilk gördüğüm günkü kadar gözalıcıydı.

"Saçmalama, seni hep çok severim."

Gülüşü genişledi. "Kötü bir adam falan olmak zorunda kalmayacağım. Ben doğru olmadığını düşündüğüm hiçbir şeyi yapmadım ve yapmayacağım. Bu zamana kadar tüm savaşlarını kendin verdin, yanındayken bile aslında tam değildim. Hep kendin planlar yapıp her şeyin üstesinden geldin. Artık böyle olmasın, artık ben de hayatında olayım, her anlamda."

"Şu ihtiyarlar? Senden bir şey isteyecekleri kesin."

"Sorun değil, bu zamana kadar halledemediğimiz ne oldu ki?" Halledemediğim değil, halledemediğimiz...

Burada biz kilit kısımdı.

"İnci, İnci tanem." Bir adım daha attı bana, artık çok yakındık. "Çok fazla acı çektin, çok savaştın. Sen hayatım boyunca gördüğüm en güçlü, savaşçı, korkusuz, akıllı ve cesur kadınsın. Seni görene kadar annemden daha fazla hayran olacağım bir kadın olmaz sanıyordum. Sen benim bu hayatta kendisine hayran bırakmayı başarmış ikinci kadınsın. İlki beni erken bıraktı ama sen sonsuza dek benimle kal."

Eli arka cebine gitti, içinden bir istiridye çıkardı.

"Birlikte yaşayalım, birlikte yaşlanalım, bazen çok yorulsak da birbirimizi bulalım, içinden çıkamayacağımızı hissetsek bile birbirimize bakalım. Son nefesimi verene kadar seninle geçireceğim her günün güzelliğini yaşayayım. Ben seninle yetmiş yıl da yaşasam doyamam, orası ayrı da bırak yaşamaya değer bir ömür geçirdiğimi hissedeyim."

Yutkundum. Şiir gibi konuşuyor, her bir kelimesi kalbime dökülüyordu. Sadece duymuyor, görüyordum, hissediyordum. O her tarafımdaydı.

Önümde diz çöktü, istiridyeyi açtı. İçinde bu zamana kadar gördüğüm en parlak pırlanta yüzük vardı.

"Seninle bir ömür geçirmeme izin verir misin? Benimle evlenir misin, İnci tanem?"

Gözümden akan yaşlarla başımı salladım. "Evet, evet, evlenirim."

Gülümsedi, yüzüğü çıkarıp parmağıma taktığında kalbim küt küt atıyordu.

Yüzüğü geçirdikten sonra parmağımı hafifçe okşadı. Elim yanağına gitti. "Seni çok seviyorum Kılıç. Hayatıma girdiğin ilk andan beri seni her hücremde hissediyorum. Kara gözlerini gördüğüm ilk andan beri aklımdan çıkaramıyorum. Bir ömür yaşamak ister miyim diye sorsalar hayır derdim, ta ki seni yaşayana kadar." Ona doğru eğildim, sıcacık dudaklarına bir öpücük bıraktım.

Kılıç; korumam, sevgilim, düşmanım, âşığım, arkadaşım, sırdaşım ve yakında da kocam. Her şeyim.

Ayağa kalkması için onu hafifçe tuttum, ayağa kalktı ve dudaklarımı daha da tutkuyla öptü. Ayrıldığı kısa anda yüzümü avuçları arasına aldı.

"Karım," dedi büyük bir gurur ve heyecanla.

Gülüşüm genişlediğinde beni gülüşümden öptü.

Entrikalarla dolu hayatımda, intikam için çıktığım bu yolda bana gelen en büyük hediyeydi o.

Bazen bittiğini, bazen tükendiğimi, bazen kaybettiğimi hissetmiştim.

Bazen hatalar yapmış, bazen acımasızlaşmıştım.

Bazen sadece insandım.

Sadece insandık.

En büyük yaraları ailemden almıştım, bana en büyük zararları ailem vermişti. En büyük hayal kırıklığım olmuşlardı. Hayat bitti sanmıştım.

Ama hayat en iyi bildiği şeyi yapmıştı.

Bittiğini sandığım yerden aslında yeniden başlamıştı.

SON

TEŞEKKÜR

Kırık İnci serimi yayınlamaya başladığım ilk andan beri takip eden, bölümleri büyük bir heyecanla bekleyen tüm okurlarıma çok teşekkür ediyorum. İnci tanelerim bilmelisiniz ki yazma tutkumun en büyük ateşi sizlersiniz ve sizler yanımda olduğu sürece karşımda kimin olduğunun hiçbir zaman bir önemi olmayacak. Sizlerle birlikte bir serüvenin daha sonuna geldik, yanımda olan herkese çok teşekkür ederim.

İmza günlerime gelip saatlerce sıra bekleyen okurlarıma, güzel editleri ve *shop*'larıyla *Kırık İnci* evrenine renk katan yetenekli okurlarıma, kitabı çıkardığım ilk andan itibaren kendi kitabıymış gibi sahiplenen tüm okur kitleme bolca teşekkür ediyorum.

Yazma sürecinde, yazarlık hayatımda bana en büyük destekçi olan aileme teşekkür ediyorum.

Kitabı büyük bir titizlikle inceleyen editörüm Zeynep Karadeniz'e, kitaplarımı en güzel şekilde yayına hazırlayan Seda Durdu'ya ve elbette kitaplarımı sizlerle en güzel şekilde buluşturan sevgili yayınevim İndigo Kitap ailesine çok teşekkürlerimi iletiyorum.

Bir evrenin daha sonuna geldik, başka evrenlerimde görüşmek dileğiyle.

Kendinize çok iyi bakın inci tanelerim.

Son kez değil, her zaman.

2000 yılında İstanbul'da doğan Ceren Melek her zaman hayaller kuran ve o hayallerinin peşinden gitmek için cesaret gösterebilen genç bir yazardır. İlk kitabı ***Kalıntı*** 2021 yılında basılmış ve yazar o günden beri profesyonel olarak yazarlığa geçiş yapmıştır. Nişantaşı Üniversitesi Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü öğrencisidir. ***Kırık İnci 2*** yazarın yayımlanmış on birinci kitabıdır.

indigo

Ailesinin mirasına sahip çıkmak ve onların intikamını almak için elinden gelen her şeyi yapan İnci, buna en büyük düşmanından başlar.

Kılıç Arslan Kırahanlı ile ilgili gerçeklerin gün yüzüne çıkmasıyla hayatları hiç beklemedikleri bir yönde ilerlemeye başlar ve İnci kendisi için yeni bir yol çizer.

Ancak İnci ve Kılıç tüm güvensizliklere rağmen birbirlerine olan hislerine karşı koyamaz. Sadece iki seçenekleri vardır: Birlik olmak ya da yok olmak.

Bu kadar karmaşanın arasında İnci'ninse tek bir amacı vardır: Ailesinin katillerinden intikamını almak... Ve bu yolda elinin ne kadar kirlendiğinin, sonunun ne olacağının artık hiçbir önemi yoktur.

Hepsi tehlikede yaşayacaktı, bir gün sevenin kendilerine geleceğini bilecekti ama beklemekten başka hiçbir şey yapamayacaklardı. Bu benim oyunumdu ve benim söylediğimde affetmek yoktu.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN: 978-625-5841-97-1
9 786255 841971
indigo